

முகவுரை.

தமிழறிவும் மதிநிறைவுமாரந்த அன்பர்களே !

ஆத்திசூடிப் புராணமாகிய கோபர்வதமாகுலையென்னும் இந்நூலானது, பழனிபூபதி பென்பவருடைய புத்திரமாகிய ஆறுமுக பாவலரால், கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீசநாதர்பேரில் ஸ்தோத்திரமாக, ஆத்திசூடி நீதிசூத்திரம் கருத்துக்களையும், அறுபத்திமூன்று நாயன்மார் முதலிய சிவனடியார் சரித்திரங்களையும் சேர்த்து, ஒவ்வொரு செய்யுளின் ஆசிரியரும் ஆத்திசூடி சூத்திரம் வருமாறு, எழுதிக்கழிசெய்து யாசிரிய விருத்தங்களால் இயற்றப்பெற்றது. இதில் ஆத்திசூடியின் கருத்துக்களை பெறுபாண்மையும் விபரிப்பெரியபுராணக்கதைகளும் செறித்திறப்பதால் இதற்கு, 'ஆத்திசூடிப் புராணம்,' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூலின் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் உத்தேசர்துதியும், ஆத்திசூடி நீதியும், சிவனடியார் சரித்திரமும் அடங்கியிருப்பதால், இதனைப் படிப்போர்க்கு ஆதிசத்தீசரைத் துதித்து அவரநீர்ப் பெறுதலும், ஆத்திசூடி நீதியை யுணர்தலும், சிவனடியார் சரித்திரத்தைத் தேர்தலுமாகிய மூவகைப் பிரயோசனங்களுண்டு. ஆத்திசூடியையும், பெரியபுராண முதலிய சிவனடியார் சரித்திர நூல்களையும், சிவனாதியான வேறு நூல்களையும் பற்றி பழை படித்தாலும் அவ்வவற்றிலுள்ள விஷயங்கள் ஒருங்கே மனத்தில் நிலைத்திருப்பது துர்லபம்; ஆயினும், இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களை மாத்திரம் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டால் மேற்கூறிய மூன்று விஷயங்களும் மனத்தை விட்டகலாது நிலைத்திருக்கும். ஆதலின், இந்நூல் மற்றைய நூல்களினும் சிறந்த ஒன்றென்பது ஒருதலை.

இஃது, இத்தகைய அருமை வாய்ந்த நூலாயிருந்தும் இதனைச் சரியான விதத்தில் வெளிப்படுத்தாத காரணத்தால், இந்நூலாசிரியர் சரித்திரம் முதலியன நன்றாக விளங்காதிருப்பினோடு, இதுவும் தமிழ் நாட்டில் விசேஷமாகப் பரவாதிருந்தது. ஆதலின், இதற்கு விளக்கமான

உரையொன் யெழுதி வெளிப்படுத்தின் தமிழ்நாட்டிற்
கோர் பேருதவியா யிருக்குமென்று சில தமிழ்பிரமாமானிகள்
என்னிடம் தெரிவித்தமையால், இவ்வுரையை எழுதி
வெளிப்படுத்தினேன். இதற்கு முன்னிருந்த இந்நூலின்
அச்சுப்பிரதி யொன்றில், பொழிப்புரைபோல ஒருரை,
ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கு முள்ள சரித்திரங்களைச் சேர்த்து
எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆயினும், அஃது உரை முறைமையிற்
சாராததாயும், பல வழுக்கள் நிறைந்ததாயும், முன்னுக்
குப் பின் முரணாய் மிருந்ததோடு செய்யுட்களிலும் பல
பிழைகள் செறிந்திருந்தன. ஆதலின், இவ்வுரையில் அச்
செய்யுட்களை யெல்லாம் பொருளியைபுருத்த தக்கபடி
திருத்தியும், சரித்திரங்களை யெல்லாம் கூடியவரை சுருக்கி
வழுக்களை நீக்கியும் சேர்த்திருக்கின்றேன். இந்நூலை முற்
துறப் படித்துணர்வார்க்கு இதன் விஷயத்தில் நான் எடுத்த
துக்கொண்ட பிரயாசை தெள்ளிதில் விளங்கும். பழைய
பிரதியிலிருந்து சரித்திர முதலிய விஷயங்களைத் திருத்திய
தில் கைத்தவறுதலால் விடுபட்டுப்போனவகையிலும், உரை
யெழுதியதில் சில விஷயங்கள் என் புத்திக் கெட்டாது
விடுபட்ட காரணத்தாலும், பிறகாரணங்களாலும் இதில்
சிறிசில பிழைகளும் நேர்ந்திருத்தல் கூடு; ஆதலின், அவ்
வகைப் பிழைகளை அறிந்த புத்திமான்கள் தெரிவிப்பின்,
அவற்றை வந்தனத்துடன் ஏற்று மறுபதிப்பில் திருத்திக்
கொள்வேன். இந்நூலின் ஈற்றிலுள்ள செய்யுளால் இந்
நூலாசிரியர் பெயர் பாத்திரம் விளங்குகின்றது; ஊர்ப்
பெயர் முதலிய மற்ற விவரங்கள் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.
அவற்றையும் அறிந்தோர் தெரிவிப்பின் மறுபதிப்பில்
வெளிப்படுத்துவேன். இந்நூல், மூன்றுவகைப் பிரயோச
னங்களைத் தரத்தக்கதாய்ச் சிறந்திருத்தலின் இதனைத் தமிழ்
பிரமாமானிகள் ஒவ்வொருவரும் ஆதரித்து, எனக்கும்,
இதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவருக்கும் மேன்மேலும்
இத்தகைய நூற்களை வெளியிடுதற்காம் ஊக்கத்தை உண்
டாக்குமாறு மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் :

 வீ. ஆறுமுகன்.

ஆத்திசூடிப் புராணத்தின்
விஷய சூசிகை.

எண்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	நாயன்மார் சரித்திரம் முதலியன.	பக்கம்
	நந்திமீ	முகவுரை ...	க
	நந்திமீ	ஒளவையார் சரித்திரம் ...	எ
	நந்திமீ	கடவுள் வாழ்த்து, விநாயகர் துதி	1
	நந்திமீ	முருகர் துதி ...	2
	நந்திமீ	முதுகுன்றநாதர் துதி ...	3
	நந்திமீ	முதுகிரியிலுள்ளவிநாயகர், சுப்பிரமணியர் ஆகியவர்களின் துதி	5
	நந்திமீ	நடேசர் துதி ...	6
	நந்திமீ	தூற்பெருமை ...	7
	நந்திமீ	அவையடக்கம் ...	3
	நந்திமீ	பெரியபுராண வரலாறு	9
1	அறஞ்செயவிரும்பு ...	திருமால் சரித்திரம் ...	12
2	ஆறுவதுசினம் ...	சுந்தரமூர்த்திநாயனார் ...	14
3	இயல்வதுகா ...	தில்லைவாழ்ந்தனர் ...	51
4	சுவதுவிலக்கான் ...	திருநீலகண்டநாயனார் ...	53
5	உடையதுவிளம்பான் ...	இயற்பகைநாயனார் ...	59
6	ஊக்கமதுகைவிடான் ...	இளையன்சூடிமாநாயனார் ...	64
7	எண்ணெழுத்திகழான் ...	மெய்ப்பொருளையனார் ...	67
8	ஏற்பதிகழ்ச்சி ...	விறன்மிண்டநாயனார் ...	71
9	ஐயுமிட்டுண்ணல் ...	அமர்நீதிநாயனார் ...	73
10	ஒப்புறவொழுது ...	எறிபத்தநாயனார் ...	78
11	ஒதுவதொழியான் ...	ஏனாதிநாதநாயனார் ...	83
12	ஒளவியமுரையான் ...	கண்ணப்பநாயனார் ...	86
13	அஃகஞ்சுருக்கா ...	குங்கிலியக்கலையநாயனார் ...	98
14	கண்டொன்றுசொல்லா ...	மானக்கஞ்சாநாயனார் ...	102
15	கப்போல்வளை ...	அரிவாட்டாயநாயனார் ...	105
16	சனியினீராடு ...	ஆரையநாயனார் ...	108
17	ஞயம்படவுரை ...	மூர்த்திநாயனார் ...	111
18	இடம்படவீட்டா ...	முருகநாயனார் ...	115
19	இணக்கமறிந்திணங்கு ...	உருத்திரபசுபநாயனார் ...	117
20	தந்தைதாய்ப்பேணி ...	திருநாளைப்போவாரநாயனார் ...	119

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	நாயன்மார் சரித்திரம்.	பக்கம்.
21. சண்முகமறவான் ...	திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்	123
22. பருவத்தேயிர்செய் ...	சண்டேசநாயனார்	126
23. மண்பறித்துண்ணார் ...	திருநாவுக்கரசுநாயனார்	132
24. இயல்பலாதனசெயரா ...	குலச்சிறைநாயனார்	158
25. அரவமாட்டாத ...	பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்	160
26. இலவினற்பஞ்சிற் ...	காரைக்காலம்மையார்	162
27. வஞ்சகம்பேசான் ...	அப்பூதியடிகள் நாயனார்	168
28. அழகலாதனசெ ...	திருநீலங்கநாயனார்	173
29. இளமையிந்தற்றோன் ...	நமிநந்தியடிகளுயனார்	177
30. அறனாமறவா ...	திரு ஏரானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்	181
31. அனந்தலாடாப் ...	ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்	240
32. கடிவதுமறந்த ...	திருமூலநாயனார்	243
33. காப்பதுவிரதம் ...	தண்டியடிகளுயனார்	246
34. கிழமைதான்படவாழ் ...	மூர்க்கநாயனார்	249
35. கீழ்மையகற்று ...	சோமாசிமாறநாயனார்	251
36. குணமதுகைவிடா ...	சாக்கியநாயனார்	253
37. கூடிப்பிரியா ...	சிறப்புலிநாயனார்	255
38. கெடுப்பதொழிந்த ...	சிறுத்தொண்டநாயனார்	257
39. கேள்விமூயல்வார் ...	சேரமான்பெருமானாயனார்	263
40. கைவினைகரவான் ...	கணநாதநாயனார்	269
41. கொள்ளேவிரும்பான் ...	கூற்றுவநாயனார்	271
42. கோதாட்டொழிவார் ...	பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்	273
43. சக்கரநெறிநில் ...	புகழ்ச்சோழநாயனார்	274
44. சான்றோரினத்திரு ...	நரசிங்கமூனையரையநாயனார்	277
45. சித்திரம்பேசா ...	அதிபத்தநாயனார்	279
46. சீர்மைமறவாக் ...	கலிக்கம்பநாயனார்	281
47. சுனிக்கச்சொல்லான் ...	கலியநாயனார்	283
48. சூதுவிரும்பா ...	சத்திநாயனார்	285
49. செய்வீனை திருந்தச் ...	சியடிகள்காடவர்கோனாயனார்	286
50. சேர்விடமறிந்து ...	கணம்புல்லநாயனார்	288
51. சையெனத்திரியான் ...	நாரிநாயனார்	289
52. சொற்சொர்வுபடான் ...	நெடுமாதநாயனார்	291
53. சோம்பித்திரியார் ...	வாயிலார்நாயனார்	293
54. தக்கோனெனத்திரி ...	முனையடுவார்நாயனார்	294
55. தானமேவிரும்பும் ...	கழற்சிங்கநாயனார்	295
56. திருமாலுக்கடிமை ...	இடங்கழிநாயனார்	297
57. தீவினையகற்று ...	செருத்துணைநாயனார்	299
58. துன்பத்திற்கிடங்கொ ...	புகழ்த்துணைநாயனார்	301
59. தூக்கிவினைசெய் ...	சோட்புலிநாயனார்	303
60. தெய்வமிகமுள் ...	பத்தராய்ப்பணிவார்	305

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	நாயன்மாள் சரித்திரம்.	பக்கம்
61. தேசந்தோடொத்து ...	பரமனையோடொவார் ...	307
62. தையல்சொற்கேளார் ...	சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார் ...	308
63. தொன்மைமறவா ...	திருவாரூர்ப்பிறந்தார் ...	310
64. தோற்பனதொடரா ...	முப்பொழுதுநதிருமேனிதிண்டு ...	311
65. நன்மைகடைப்பிடி ...	முழுநிறுபுகியமுனிவர் ...	312
66. நாடொப்பனசெய் ...	அப்பாலுமடிச்சார்த்தார் ...	314
67. திலயிந்பிரியா ...	பூசலார்நாயனார் ...	315
68. சீர்விரையாடா ...	மன்னாபர்க்கரசியார் ...	318
69. துண்மைதுகரா ...	நேச்சாராயனார் ...	319
70. தூற்பலகல் ...	கோச்செங்கட்சோழநாயனார் ...	320
71. நெற்பயிர்விரையு ...	திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார் ...	323
72. நெர்படவொழுரு ...	சுடையநாயனார் ...	325
73. கைவினைநடையா ...	இசைநாணியார் ...	327
74. கொம்பகாங்குரையார் ...	திருத்தொண்டத்தொகை ...	328
75. பெருங்கிடங்கொடா ...	ஹே ...	329
76. பழிப்பனபகரார் ...	ஹே ...	330
77. பாம்பொப்பழகா ...	ஹே ...	332
78. பிழைபடச்சொல்லார் ...	ஹே ...	333
79. பீடுபெறவிந் ...	ஹே ...	334
80. புகழ்ந்தாரைப்போற்றும் ...	ஹே ...	335
81. பூமிநிருத்தி ...	ஹே ...	336
82. பெரியாரைத்துணைக் ...	ஹே ...	338
83. பேதைமையகற்று ...	அடியாரின் வகுப்பு ...	339
84. பைதலோடிணங்கா ...	ஹே ...	340
85. பொருடனைப்போற்றி ...	ஹே ...	341
86. போர்த்தொழிற்புரியா ...	பெரியபுராண வரலாறு : (சந்தர மூர்த்தநாயனார், நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார் இவர்களைக் குறித்து) ...	343
87. மனந்தமொரு ...	இந்தூல் வரலாறு : (கொற்றந் குடி சுவாமிகள் இந்தூலாசிரி யர் இவர்களைக் குறித்து) ...	344
88. மாற்றனுக்கிடங் ...	மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ...	345
89. மிகைபடச்சொல்லார் ...	இரேவணசித்தர் முதலிய சைவா சிரிய ரியல்பு ...	378
90. மீதுண்விரும்பா ...	வசவேசர் முதலிய சைவ மகா ன்களியல்பு ...	379
		380

பகுதி	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	நாயன்மார் சரித்திரம்.	பக்கம்
91	மூலக்கிரை ...	அனவர்த்தியம்மன் முதலிய சிவநேய ரியல்பு ...	381
92	மூலக்கிரைமணங்கா ...	சிவபெருமான் தாருகவன ரிஷிகளின் செருக்கத்தியது ...	382
93	மெல்லியாடோள்சேர் ...	பதரிகவனத்தில் பிரிவாற்றாமல் வெலிங்கம் ஸகாபித்துப் புகுகத உமைக்குச் சிவபெருமான் அருளிபதா ...	384
94	மேன்மக்கள்சொற்சே ...	சங்கரி புறசக்குச் சிவபெருமான் வரங் கொடுத்தது ...	385
95	மைவழியார்கள் ...	சிவபோகஞ் செய்வா ரடையும் பயன் ...	387
96	மொழிவத, மொழி ...	செடி ...	388
97	மோகத்தைமீறிந்த ...	விருத்தன் கதை ...	389
98	வல்லமைபொ ...	பிருடியென்னும் பிராமணன் கதை ...	391
99	வாதுமுற்கூறு ...	சசிவன்னன் கதை ...	394
100	வீரத்தவரும்கூட ...	சுவாகை என்னும் தாசிகள்கதை ...	396
101	வீரியம்பேசார் ...	அனந்தபாராயணர், கிருபாபிராணர் ஆகியவர்களின் உடல்பு ...	399
102	உத்தமர்வாழ் ...	சந்திரசேனன் கதை ...	400
103	உருடன்கூடி ...	கோபருப்பதத்தின் பெருமை ...	405
104	வெட்டெனப்பேசார் ...	கங்காதீர்த்தத்தின் பெருமை ...	407
105	வேண்டிவினைசெய்யா ...	ஆதிசத்திரர், பெரியநாயகி இவர்கள் பெருமை ...	408
106	வைகறைவேலை ...	செடி ...	409
107	ஒன்றொரைச்சேரார் ...	கோகிரியின் பெருமை ...	411
108	ஒதுதல்வேதம் ...	செடி ...	412
109	ஒளவையாருரைத்த ...	ஆக்கியோன் பெயர் பெரியபுராண வரலாறு பெரியபுராண தூலாசிரியராகிய சேக்கிழார் வரலாறு ...	413 415 415

ஆத்திசூடி அருளிச்செய்த ஒளவைபார் சரித்திரம்.

இவர் சோழநாட்டில் உழைப்பில் பகவன் அல்லது ஞானித் தன் என்பவனுக்கும் ஆதிக்கும் பிறந்தவர். இவருடன் பிறந்தார்,

“கபில ராஜிக் பான் காற்குறவர் பாவை
முகிலனைய கூந்தன் முறுவை—நீகரிலா
வள்ளுவ ரவ்வை உயலூற்றுக் காட்டிலுப்பை
யெண்ணி லெழுவ ரிவர்.”

தாய் இவளைவிட்டு எவ்வாறு நீங்குவது என்று கவலைபடை-
கையில் அவளை நோக்கி,

“இட்டமு—னென்றலையி லின்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானே—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்றாய்
நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ.”

என்ற செய்யுளைப் பாடிப் பாணன் வீட்டிலும், புல்வெளூர், அதிய
மானூர், திருக்கோவலூரினும் வளர்ந்து வந்தனர். பாணன், இவ
ருக்கு வயது வந்தது ஆதலின் மணஞ் செய்ய ஒரு மணமகனை ரீச்ச
யித்து அவனிடம் தன் குலாசாரப்படி சேலமுதலியன பெற்றுத்
தன் குமரியை யுடுத்திக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிடப் பெண்
சேலையை யுடுத்திக்கொண்டு கிழவுருத் தாங்கி வந்தனர். மணமகன்,
'எனக் கிந்தக் கிழவி வேண்டாம்.' என நீங்கினன். பெண்ணும்
அன்றுமுதல் உணமிலாது ஒளவையெனப் பெயர்பெற்றுக் காலங்
கழித்துச் சிலம்பியிட்ட கூடூல் அச்சிலம்பியீது பொய்யாமொழிப்
புலவர் பாடாது விட்ட,

“தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்
அம்பர்ச் சிலம்பி யரவந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.”

எனப் பாடி முடித்துக் 'கூழுக்குப் பாடி,' எனப் பெயர்பெற்று ஒரு சுகொட்டுச் சாவடியில் வந்து தங்கியிருந்தனர். அவ்விடம் அனகாபுரத்து அரசன் புகழ் பெரிய எலங்குழலி முதற்சாமத்தில் ஆவேசமாகத் தம்மிடம் புகழ் பெழுந்து அந்த ஆவேசத்தின் தன்மையை அறிந்து,

“வேண்பா விருகாலிற் கல்லாண வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையா வெழுதானைப்—வேண்பாவி
பெற்றோனே பெற்றான் பிறர்க்கைக் பெற்றோனே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.”

என்ன, மற்றும் அவ்வாவேசம் இரண்டாம் சாமத்தும் வர,

“என்ற யிரத்தாண்டு நிரிற் கிடந்தாலும்
உண்ணிரம் பற்றாக் கிடையேபோல்—உண்ணமுலைப்
பொற்றொடி மாதர் புணர்முலைமற் சாராரை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.”

என்ன, பின்னும் அவ்வாவேசம் மூன்றாம் சாமத்தும் வர, அதை கோட்டு,

“வான முளதான் மழையுளதான் மண்ணுலகில்
தான முளதால் தயையுளதால்—ஆனபொழு
தெய்த்தோ மினைத்தோமென் தோமந் திருப்போனை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.”

என்ன, பின்னும் நான்காம் சாமத்தும் அவ்வாவேசம் வந்து பயமுறுத்த, அதைக் கண்டு,

“சருங்குவிச் சூறைத்தூ நீச்சந் சனிபோல்
விருந்தினர்க்கொன் நியாதான் வாழ்க்கை—அரும்பகலே
இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தர் கொள்வாரோ
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.”

என்று பாடிப் பிறப்பினத் தெரிவித்து அவளைத் தமிழறியும் பெருமானாகவும், அவளை விரும்பி யுயிரிழந்த அரசகுமாரனை விரகு தலையாகவும் பிறக்க அருள் புரிந்து நுகாட்டின்வழிச் சென்றனர். அந்நாட்டின் பெருங்கணைவாய் ஊரின் வழிப்போகையில் பெருமழையில் நனைந்து உதறல்கொண்டு ஒரு வீட்டில் துழைய, அவ்விடம் இவரைக் கண்ட அங்கவை, சங்கவை என்னுமிரண்டு பெண்களும் தீமூட்ட மிட்டுக் குளிரை நீக்கி நெய்யொடு கலந்த இலைக்கறி யன்னமிட அவர்களிட்ட வுணவுண்டு களித்து,

“வேய்தா நறுவிதா வேண்டளவுந் தின்பதா
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யா
யடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டார்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு.”

எனப்பாடி அவ்விருவரையும் தெய்வீக ராசனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்
விக்க அரசனைக் கேட்கையில் அரசன் நமழ்நாட்டு மூவேந்தரும்
வந்து செய்விக்கின் செய்துகொள்ளுகிறேன் என, ஒளவை அந்த
மூவரசருக்கும் ஒலை யெழுத விநாயகரைத் தியானித்து,

“ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுரிவைக் கங்கானன் செம்மல்—கரிமுகவன்
கண்ணுல வேலை கடிதெழுத வாரானேற்
றன்னுண்மை தீர்ப்பென் சபித்து.”

எனப் பாடி விநாயக ரெழுத,

“புகார்மன்னன் பொன்னிப் புனடைன் சோழன்
தகாதென்று தாமங் கிருந்து—நகாதே
கடிதின் வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டா நாள்.”

எனவும்,

“ஹயைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியவீ ரொன்பாளுள்
ஈண்டு வருக விசைந்து.”

எனவும்,

“சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவுந் தான்வருக வுட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள வரசன் மனமிசைந்தான்
சங்கியாதே வருகத் தான்.”

எனவும் கடிமண ஒலவிட்டு அவரை வருவித்தனர். அரசர் மூவரும்
வந்து ஒளவையை நோக்கிச் செய்தி யறிந்து ‘எதிரிலிருந்த பணர்
துண்டந்தளிர்ந்துப்பழுக்குமாயின் இப்பெண்களை தெய்வீகராசனுக்கு
மணப்பிக்கலாம்,’ என, அவ்வாறே ஒளவை பணந்துண்டை நோக்கி,

“நீங்கட் குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் ரூர்மணப் பூந்தரிலே

சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்து
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
துங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து றுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பணந்துண்டமே.”

என அது பழுத்துக் களி தந்தது. அரசர் மூவரும் களித்து ‘மணஞ்
செய்துகொள்ளலாம்,’ என, ஒளவையார் தெய்வீகராசனுக்கு இர
ண்டு பெண்களையும் மணஞ் செய்வித்து அக்கல்யாணத்திற்கு வந்த
வர் களிப்புடன் பொன் பெறும்படி வருணனை நோக்கி,

“கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனை மாமலையன் கோவல்—திருமணத்து
முன்மாரி பெய்யும் முதுவா ரியைமாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.”

எனப் பாடினர். அதனால் பொன்மாரி பொழியக் களித்துக் கல்யா
ணத்திற்கு வந்தவர்கள் ஆடை பெறும்படி அவ்விட மிருந்த பருத்திச்
செடிகளை நோக்கி,

“பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அன்னுன் வயலரிசி ஆகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுக தேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஒங்குந் திருக்கோவ லூர்.”

என, ஒளவை வேண்டியவர் வேண்டியபடி அச்சேடிகள் ஆடைகளை
யும், வயல்கள் அரிசியையும் தரக்கண்டு களித்தனர். பின்னும் அங்
கிருந்தவர்க்குத் தாகம்தணியும்படிக்கு அவ்விடம் செல்லும் பெண்ணை
நதியை நோக்கி,

“முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதாதவிர்த்துத்
தத்திய நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத்தெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டோடி வா.”

என, அது பால், தயிர், வெண்ணெயாகப் பிரிந்துவரக் கண்டு களி
த்து,

“ஆயன் பதியி லரன்பதிவந் துற்றளக
மாயனா துங்கருவி யானாஹ்—தூயமணிக்
குன்றுபோல் வீறு குவிமுலையார் தம்முடனீ
ரின்றுபோ லென்று மிரும்.”

என அரசரை வாழ்த்தி நீங்கினர். பின் இவர் பசியால் ஒரு சமுசாரி' யை அன்னங் கேட்க அவன் பெண்டாட்டி கோபித்தபடியால்,

“இருந்து முகந்திருத்தி ஈரொடுபேன் வாங்கி
விருநதுவந்த தென்று விளம்ப -வருந்திமிக
ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தாற்
சாடினா ளோடினாள் தான்.”

எனவும்,

“கூணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாறொக்க வாய்நிறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
என்பெலாம் பற்றி எரிகின்ற கதையையோ
அன்பிலா னிட்ட வழது.”

எனவும் பாடித் தம்மை வணங்கிய அச்சமுசாரியின் இவ்வாழ்க்கை யை யிகழ்ந்து,

“சுண்டாளி சூர்ப்பணகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கொண்டாளிப் பெண்டென்று கொண்டாயே—தொண்டா
செருப்படிதான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம்
நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுத னோர்.”

எனவும்,

“பத்தாவுக் கேற்ற பறிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாஞ்—சற்றேனும் ,
ஏறுமா ராக விருப்பனே யாமாயிற்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்.”

எனவும்,

“ஒசி யிடலி னிடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று—நேசமிலா
வங்கணத்தி னன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று.”

எனவும் கூறி நீங்கி ஒரு காட்டின் வழிச் சென்றனர். அக்காட்டில் இவரிடம் கவிபெறக் கந்தமூர்த்தி மாடோட்டும் பையனைப்போல் வேடங்கொண்டு ஒரு நாவல் மரத்தின்மீது பழங் தின்றுகொண் டிருந்தனர். ஒளவை கோடைவெயிற்குச் சகிக்காது அம்மரநிழலிற் றேசன்று, மீதிருக்கும் பையனை நோக்கி, ‘தாகந் தணியும்படி ஒரு பழம் போட்பா,’ என, பையன் ‘கிழவீ! சுட்ட பழம் வேண்டுமோ?

சுடாத பழம் வேண்டுமோ?' என, கிழவி, 'சுட்ட பழமே வேண்டும்,' எனப் பையல் சில அளித்த கனிகளை உதிர்த்திட்டனன். அவை மணலில் விழுந்து அழுந்தி மணல் பழத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள, ஒளவை அம்மணல் நீங்கும்படி பழத்தை ஊவினார். கந்தழர்த்தியாங்கிய பையல் இவரைப் பரிகசிற்கும்படி 'ஏடி கிழவீ! அடிகமாய்ச் சுடுகிறதோ? ஆற்றியுண்,' எனக் கிழவி வெட்கிப் பையலுக்குத் தோற்றதற்காக,

“கருங்காவென் கட்டைக்கு நாணுக்கோ டாலி
இருங்கலைத் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்காணில்
காரொருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்குற்ற
தீரிரவுந் துஞ்சாதென் கண்.”

என்றனர். உடனே கந்தழர்த்தி தரிசனம் தந்து அரியது, பெரியது, இனியது, கொடியது கேட்டு,

“அரியது கேட்கின் தனி றெடு வேலோய்
மக்கள் பாக்கையிற் பிறந்தலு மரிதே
மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த காலையு
மூங்கையுந் செவிடுங் கூடைய் குருடும்
பேடு சீக்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு சீக்கிப் பிறத்த காலையும்
ஞானமூங் கல்வியு நயத்த லரிது
ஞானமூங் கல்வியு நயத்த காலையும்
தானமூந் தவமுந் தரித்த லரிது
தானமூந் தவமுந் தரித்தாரக் கல்லது
வானவர் நாடு வழிதிற வாதே.”

“பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்நி வந்தோன்
கரிய மாலோ விலகடற் றுயின்றோன்
அலகடல் குறுமுனி னாய் லடக்கம்
குறுமுனி யோகல சத்திப் பிறந்தோன்
கலசமோ புலியிற் சிறுமண்
புலியோ வரவினுக் கொருதலைப் பாரம்
அரலோ வுமையவன் சிறுவிரன் மோதிரம்
உமையோ லிறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.”

“இனியது கேட்கிற் றனிநெடு வேலோய்
இனிது இனிது வகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினு மினிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினு மினிது அறிவுள்ளாரைக்
கனவினு நனவினுங் காண்பது தானே.”

“கோடியது ேட்கின் நெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது
இன்புற வவர்கையி லுண்பது தானே.”

ஈப் பாடித் தனிமையாகப் பாண்டி நாட்டைந்து, பாண்டியன் சங்
தாரைச் சோதிக்க ஓர் நான் தன் வாயிலில் ஐந்து பொற்கிழி கட்டி
மன்று கிழி சங்கிலி யிறப்பாடுக,’ எனவும், ‘ஒரு கிழிக்கு நிறை
வலாத கவி பாடுக,’ எனவும், ‘மற்றொன்றுக்கு நாலுகொடி கவி
பாடுக,’ எனவுங் கூற, அவர்கள் அஞ்சுகையில், அவ்வழி வந்த
ளவையார்,

“ஆர்த்தசபை தூற்றொருவ ராயிரத்தொன் றும்புலவர்
வார்த்தை பரினா யிரத்தொருவர்—பூர்த்தமலர்த்
தண்டா மலரத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு.”

“தண்டாம லீவது தாளாண்மை தண்டி
யடுத்தக்கா லீவது வண்மை யடுத்தடுத்துப்
பின்சென்ற லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
பொய்த்தா னியனென்று போமே வவன்குடி
யெச்ச மிறுமே லிறு.”

“வழக்குடையார் நிற்ப வரும்பொருள் கைவாங்கி
வழக்கை வழக்கழிவு சொல்லின்—வழக்குடையார்
சுற்றமுந் தாமுந் தடைத்தெழுகண் ணீராலேழ்
சுற்ற மிறுமே லிறு.”

“கென்றுழு தண்பதற்குச் செய்வதரி தென்று
மன்றுழு தண்பான் மனைவாழ்க்கை—முன்றிலிழ்

றுச்சி லிருந்து துடைத்தெழுகண் ணீராவே
மெச்ச மிறுமே லிறு.”

“உள்ள வழக்கிருக்க ளுரார் பொதுவிருக்கத்
தன்னி வழக்கனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்குங் காலறுவான் தன்கிலையு
மெச்ச மிறுமே லிறு.”

என்று செய்யுள் கூறி மூன்று கிபிட்டு யற்று வீழ்த்தி,

“வையக மெல்லாய் வயலாய் வானோர்
தெய்வமா முகடு சேரி யாகக்
காணமு முத்து மணியுங் கலந்தொரு
கோடானு கோடி கொடுப்பினு மொருநா
னொருபொழு தொருவனு னொழிதல் பார்க்கு
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே
நேர்நிறை நில்லா தென்னு மனனே.”

என ஒருநிறை நில்லாத அகவலும்,

“மதியாதார் முற்ற மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடி யுறும்.”

“உண்ணீருண் ணீரென் றாட்டாதார் தம்மனையி
லுண்ணுமை கோடி யுறும்.”

“கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுவதே கோடி யுறும்.”

“கோடானு கோடி கொடுப்பினுர் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி யுறும்.”

என நாலுகோடி வருங் கவியும் பாடிப் பாண்டியன் மகிழ்விருந்து
பின் சோழநாட்டைந்து, சோழன் பல சமயங்களில் கம்பரை வியந்த
போது மாறாக,

“கிரக நிருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்
விரனிரைய மோதிரங்கன் வேண்டும்—அரையதனிற்
பஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டு மவர்கவிறை
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று.”

எனவும்,

நீவான்கூலி யின்கூடு வல்லாக்குத் தொல்கரையான்

வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது.”

எனவும்,

“சீத்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்க—நித்த
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தையையுந்
கொடையும் பிறவித் குணம்.”

எனவும்,

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லாத துலகளவெண்
றுற்ற கலைமடந்தை யோதுகிறுள்—மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்
ஏறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்.”

எனவும் பாடி நீங்கிப் புல்வேளுர்ப்பூதன் தனக்கிட்ட அன்னத்தால்
அவன் கிணற்று நீர் தானே பெருகிப் பாயச்செய்து அவன்மீது,

“வரகரிசிச் சோறும் வருதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும்—பரிவுடனே
புல்வேளுர்ப் பூதன் புகழ்ந்துபரிந் திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும்.”

என்று புகழ்ந்து, கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடையை யிழித்து,

“கரியாய்ப் பரியாகிக் காரெருமை தானாய்
எருதாய் முழப்புடவை யாகித்—திரிதிரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகா னோய்ந்ததே
கோரைக்கா லாழ்வான் கொடை.”

என நிந்தித்து,

“காலையி லொன்றாவர் கடும்பகலி லொன்றாவர்
மாலையி லொன்றாவர் மனிதரெலாம்—சாலவே
முல்லானைப் போல முகமுமக மும்மலர்ந்த
நல்லானைக் கண்டறியோம் நாம்.”

என முல்லானைப் புகழ்ந்து பாடினர். இவர் பந்தன் என்பான்மேல்
பந்தனந்தாதியும் நவமணிமாலையும் பாடித் கருநெல்லிக்கனியும், உரு
க்க இனமைதரும் தெய்வீக வஸ்திரமும் பெற்றனர். இவ்வாறு
அன்றியும், அதியமா நெடுமானஞ்சி அமுதமாகிய நெல்லிக்கனி
தந்ததாகவும் கூறுவர். இவரால் பாடப்பெற்றவர்கள் : தொண்டை

மான், அதிகமான்மகன் பொருட்டெழினி, நாஞ்சில்வன்னுவன், சோமான் மாவென்கோ, பாண்டியன் காணப் பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கின்ளி முதலியவர். தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தியும் இருந்தபோது, 'எந்நாடு சிறந்தது?' எனக் கேட்க, அதற்கு,

“வேழ முடைத்து மலையாடுமேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
மென்னுடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.”

“வஞ்சி வெளிய சூருகெல்லாம் பஞ்சவன்ற
ஹன்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறக்கைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை கரிது.”

எனவும் பாடியவர். குலோத்துங்கசோழன் கலியாணத்திற்குச் சென்று,

“வரப்புயர,”

எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்த, சோழன் அதன் கருத்தறியாது ஒட்டக் கூத்தரை நோக்க, அவர் அஃதறிந்து,

“வரப்புயர நீருயரும்
நீருயர நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடியுயரும்
குடியுயரக் கோலுயரும்
கோலுயரக் கோலுயர்வான்.”

என்றனர். பின்னும் பற்பல சமயங்களில் தனித்தனிப் பாடல்கள் பாடியவர். ஒளவையார் நிருக்கோவஹரில் மழையால் நனைந்து வந்தபோது அங்கவை, சங்கவை என்பார் தமக்கு ஈரம் புலர்த்தத் தந்த ஒரு நீலச் சிற்றாடைப் பொருட்டும்,

“பாரி பறித்த பறியும் பழைஊர்க்
காரி கொடுத்த களைகொட்டும்—சோமான்
வாரா யெனவழைத்த வாய்மையு மிம்மூன்று
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்.”

என்பது பாடியது. பாரிபாற் பரிசில் பெறச் சென்றபோது இவன் இவரைப் பிரிய மனமிலாது நீட்டித்தல் காரணமாகத் தாமதிக்க, ஒளவையார் தாம் போதலைக் குறிப்பிக்கப், பாரி பெரும் பொருள்

கொடுத்த அனுப்பி அவர்க்குப் பின்னர் சிலரை ஏவி அவர் கொண்டு செல்லும் பொருளைக் கவரச் செய்ய, அவர்கள் அங்ஙனஞ் செய்ய, ஓளவை மீண்டு பாரியிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறி, முகத்தால் வருந்தி அகத்தான் மகிழ்ந்து ஒளவையாரைத் தமநிடம் வைத்திருந்து அவர் மீளுங்காவத்து வேண்டிய தந்தனுப்பினன். இவர் பழையனூரில் காரிபாற் சென்றிருக்கையில் இவர் வேற்றூர்க்குப் போக விரும்பிக் கழனியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த காரியாரை டிடை கேட்கையில், அவர் பிரிய மனமிலாது அவர் தம் கையில் பெற்றிருந்த களைக் கோலை இவர் கையிற் கொடுத்துத் தாம் களையெடுத்த இடத்தை அளக்கச் செய்து பொழுது போகச் சில நாள் தங்கி விடுகின்ற, ஒரு நாள் சேரன், அரண்மனையில் பலருடன் விருந்துண்ணுகையில் புதியோன் வர, அவனுக்கு விருந்தரிக்க வேறிடங் காணாது மற்றவர் களை எழுப்புதற்கும் மனம் கொளாது சேரன் தன் அன்பினராகிய ஒளவையாரை 'வாராய்!' என அழைக்க உடனுண்டவர் எனவுங் கூறுவர். தகடீர் சென்று ஆண்டிருந்த அதிகமானோடுமான் அஞ்சிப் பரிசினீட்டித்தனஞ் அவனை முனிந்து செல்லத் துணிகையில் அவன் தன்னிடமிருந்த நெல்லிக்கனியைத் தரப் பெற்று அவனை,

“பூங்கமல வாவிரும் புல்வேருர்ப் புதனையும்
ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை யாற்றினையும் — ஈங்கு
மறப்பித்தாய் வாளதிகா வன்கூற்றை நாவை
யறப்பித்தா யாமலகக் தந்து.”

என்று அவனைப்பாடினர். இவர் அதிகமான்பொருட்டுத் தொண்டைமானிடம் தூது சென்றார். காரிக்கு ஆடு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டி வாதவன், வத்தவன், யாதவன் என்னும் மூவரிடஞ் சென்று கேட்க, அவர்கள் கொடாமையால் வருசிறகர் புதுந்து ஆண்டிருந்த சேரன் பால்,

“வாதவர்கோன் பின்னையென்றான் வத்தவர்கோ னோயென்றான்
யாதவர்கோன் யாதொன்று மில்லையென்றான்—ஆதலால்
வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர்கோ னோயினும்
யாதவர்கோ னில்லை யினிது.”

என்று தம் செய்தி கூறி, அவனிடம் பொன் ஆடு பெற்று,

“சீரப்பார் மணிமுடிச் சேரமான் தன்னைச்
கரப்பாடு கேட்கவே பொன்னாடொன் றீந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்
கொடுப்பவர் தாமறிவர் தங்கொடையின் சீர்.”

எனப் பாடித் தாரியிடம் ஆடு அனுப்புவித்து அவ்விடஞ் சிறக்க
விருந்து நீங்கினர். இவர் சேரன் மாளிகையிற் சிறக்க விருந்து
அவனை நீங்கினர் என்பது,

“சிறுசேரை வெய்வடகுஞ் சேதாவி நெய்யு
மறுப்படாத் தண்டயிரு மாந்நி—வெறுத்தேனை
வெஞ்சிக்குங் கொற்கைக்கு மன்னவனேற் பித்தானை
கஞ்சிக்கும் புற்கைக்குங் கை.”

என்னும் பாடலைப் பாடினதால் தெரிகிறது. இவர் வடிவிறுந்நம்
போய் ஆண்டுள்ள அரசன் ஒருவனைப் பாட, அவன் இவரது
பெருமை யுணராமையால்,

“இருவர் மணிவிளத்தத் தேழிலார் போவே
குருடேடி மன்றின் குற்றம்—மருடாந்த
பாட்டு முறைமம் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள ”

என்னும் செய்யுளால் முனிந்து பசியால் வாழிச் செல்லுகையில், ஒரு
நாள் ஒருடைய மனை சென்று அன்னங் கேட்க, அவன் ‘அன்ன
மில்லை,’ என்ன, அவன் மனைச் சென்றிருக்க, அவனை முனிந்து,

“உற்ற தீயி னருகிற் தீயைதனைப்
பற்றித் திருகிப் பரியேனெ—உற்றன்
மரமனையா னுக்கிம் மனையானோ ய்ந்த
பிரமனையான் காணப் பெறின.”

என்று பாடி, ஒரு குறையன் வளர்த்த பலாவைப் புகைவர் வெட்டி
அவன் வருந்தக் கண்டு,

“கூரிய வாளாற் குறைட்ட கடன்பலா
ஒரிலையாய்க் கொம்பா யுபர்மரமாய்ச்—சீரிய
வண்டுபோற் கொட்டை வளர்காயாய்ப் பின்பழமாய்ப்
பண்டுபோ னிற்கப் பணி.”

என அதனைத் தவிர்ப்பிக்க அதற்குக் குறத்திகள் மகிழ்ந்து நாழித்
தீனை கொடுக்க அதனை அன்பாலேற்றுச் சோழனிடஞ் சென்று,
அவன் ‘இவ்விரவில் எங்கிருந்து வருகிறீர்?’ என்ன,

“காறெந்தே னெந்தேன் நடுநி வழிபடந்தேன்
யான்வந்த தூர மெளிதன்று—கூனன்
கருந்தேனுக் கன்னாந்த காவிரிகுழ் நாடா
விருந்தேனுக் கெங்கே விடம்.”

எனப் பாடிப் பரிசில் பெறுகையில்,

“கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடித் குறச்சிறார்
மூழ்க் குழக்குத் தினைத்தார்—சோழகே
னப்புக்கும் பாடிப் புளிக்கு மொருகவிதை
யொப்பித்து நிற்கு முளம்.”

என்று, ஒருநாள் இவர் சோழனைப் பாடுகையில் சோழன் சற்றிக்
கவனிக்காது ஒரு தூற் சீலையைக் கவனிக்க இவர்,

“நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினு நூற்சீலை
நாற்றிங்க டன்னிற் கிழிந்துபோ—மாற்றலரை,
வென்றப் புறக்கண்ட போர் வேலகளங்கா
வென்றுங் கிழியாதென் பாட்டு.”

என்று பாடினர். இவர் அக்காலத்திருந்த இராஜகுமரம் வேட்ட பெரு
கற்கிள்ளி யென்பவனையும், சோமான் வெண்கோவையும், பாண்டி
யன் உக்கிரப்பெருவழுதியையும் ஒருங்கு வாழ்த்திப் பாடினர். இவர்
திருக்குடந்தை சென்று ஆங்கிருந்த உலோபி ஒருவனையும், மற்ற
ஒரு விதரணியையும் கண்டு,

“திருத்தங் கிதன்வாழை தேம்பழுத்து நிற்கும்
மருத்தன் திருக்குடந்தை வாழை—குருத்து
மியையுமிலை பூவுமிலை காயுமிலை யென்று
முலகில் வருவீருந்தோ னுண்டு.”

எனப் பாடி, அம்பர்கிழா னருவந்தையைப் பாடிப் பாண்டிகாட்டை
த்து, உக்கிரப்பெருவழுதியையும் அவனிடமிருந்த தமிழ்ப் புலவரை
யுஞ் சேரப்பித்து,

“நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
வல்லந் தொறுமூன் றெரியுடைத்து—நல்லரவப்
பாட்டுடைத்துச் சோழன் வழிவந்த பாண்டியநின்
நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்.”

எனப் பாடினார். பின் இவர் ஒருருக்குச் செல்லுகையில் பசிபால்
வருத்தலைக்கண்ட அசுதி யென்னும் இடையன் புற்கைக்கஞ்சி
யிட வுண்டு அவன்மீது அசுதிக்கோவை பாடினர். ஒருகால் தம்
மைச் சில புல்லறிவோர் தம்மைப் பாட வருத்தலையில் இவர்,

“மூவர் கோவையு முவினங் கோவையும்
பாடிய வென்றவன் பனுவலா நெம்மையும்
பாடுக வென்றனிர் தம்மையிங் கெவ்வனம்
பாடுகென் யானே

சளிற்றுபடு செங்கனங் கண்ணிற் காணீர்
வெளிற்றுபடு நால்யாழ் விரும்பிக் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சொற் புலம்பலுக் கிரங்கீர்
இவவு வாய்ச்சிய ரிளமுலை புல்லீ
ரவிச்சவை யல்லது தமிழ்ச்சவை தெருளீ
ருடிரு ருண்ணீர் கொடிலுர் கொள்ளீர்
ஒவ்வாக் கானத் துயர்மரம் பழுத்த
துவ்வாக் கனியெனத் தோன்றிய நிரே.”

எனப் பாடியுள்ளார். ஓர் காலத்துக் குலொத்துக்கசோழன் சலி
களைப் பராமுகமாகக் கொள்ளுதலைக் கேட்டு இவர் ஓர் நாள் காவிரிக்
குத் தெற்கின்கனாள்ள குடிவளத்தை விசாரித்தப் புலவருடன்
போகையில் ஆண்டு ஓளவையைக் காண, ஓளவை அரசனைக் கண்டு
ஒரு காலையும், கவிதனைக் கண்டு மற்றொரு காலையும் உடலையும் வளைத்
தல் கண்டு, அரசன் ஏறிட்டுப் பார்ச்ச, அது நோக்கி ஓளவை,

“காவலர்க்கோர் கான்மடங்கும் கற்றோர் தமக்கிருகால்
கேவலர்க்கோ வக்கமெலாங் கேட்டியால்—மேவலர்க்குச்
சிறேறு போவ்வாய் செழுங்கா விரிநாடா
வேறேறப் பார்த்துவிடப் தென்.”

என்னுஞ் செய்யுள் பாடக்கேட்டு அரசன் கற்றோரிடம் அன்பு
கொண்டு நீக்கினன். சிலர் ‘எது இனிது?’ என,

“ஒரு மிரண்டுளதா யில்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—ஊருக்குச்
சென்று வரவணித்தாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்டால்
என்று முழுவே யினிது.”

என்றனர். தேவர் கூறிய புருஷார்த்தங்களைச் சுருக்கிக் கூறக்
கேட்டுக்கொண்டபொழுது,

“நதலந் திவினைவிட் மட்டல்பொரு னெஞ்ஞான்றும்
காத லிருவர் கருத்தோத்தற—ரூதரவு
பட்டதே யின்பம் யிரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.”

எனவும், மற்றொருபோது காட்சி முதலிய பற்றி வினாயபோது,

“ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்றான் நன் வீரமே வீரம்—என்றாலும்
சாகாமற் கற்பதே கல்வி தனைப்பிறர்
வவாம லுண்பதே யுண்.”

எனவும், பின்னுழ் இவர் லோபி யொருவனை நோக்கி,

“பாடல் பெறானே பலர்நச்ச வாழானே
நாடறிய நன்மணங்க ணுடானே—சேட
னிவன்வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடவ்குழ் பாரில்
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண்.”

எனவும்,

“கிறும் கருங்குனவிச் சூரைத்து ராரியப்பேய்
எற்றுஞ் சுகொ டிடிசரையின்—புற்றில்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்தே நெக்குக்
தனர்த்தோர்க்கொன் றீயார் தனம்.”

எனவும் கூறினர். அரசன் யாரை மந்திரியாகக் கொள்ள
மென்ன,

“தூலெனிலோ கோல்சாயு துந்தமரேவ் வெஞ்சமராங்
கோலெனிலோ வாங்கே குடிசாயும்—நாலாவான்
மந்திரியு மாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு.”

எனவும், பாண்டியன் கலியாணத்து விருந்துண்டபோது,

“ஊண்டமிழைத் தேர்ந்த வழி கலியாணத்
துண்ட பெருக்க முரைக்கக்கே—எண்டி
நெருக்குண்டேன் றள்ளுண்டே னீன்பசியி னாலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்டி லேன்.”

எனவும், சோமன் கொடையைப் புகழ்ந்து,

“நீழலருமை வெய்யலிலே நின்றறியி னீசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறியின் போய்.”

எனவும், இவர் அதிகமாண “இழையணி பொலிந்த,” என்னும் அகவ
லாற் சிறப்பித்தும் பாடினர். இவர் கூழுக்குப் பாடினார் என்பதை,

“கூசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
கூசுக்குக் காளமுகி லாவானே—தேசபெறு
மூழுக்குக் கூத்த னுவக்கப் புகழேந்தி
கூழுக்கிங் கவ்வையெனக் கூறு.”

எனபதால் அதிக. இவர் சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் திருக்கலை
க்குச் செல்ல விரும்பி விளாயகரை விவரத்து பூசிக்க, விளாயகர்

ஒளவையை நோக்கி, 'அவர்கட்கு முன்னே நின்னைச் சேர்ப்பிக்
கிறேன்; சாவதானமாய்ப் பூசிக்க,' என அவ்வகையே,

“தேக்களபம்,”

என்னும் விநாயகரகவல் பாடித் துதி செய்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி
களுக்கு முன் திருக்கைலையில் விநாயகர் தும்பிக்கையால் எடுத்த
விடச் சென்றனர். அவர்கள் 'எவ்வகை எங்களுக்குமுன் வந்தீர்கள்?'
என,

“மதுர மொழிநல் லுமையான் சிறுவன் மலரடியை
முதுர நினையவல் லார்க்கரி தோழுகில் போன்றழங்கி
அநிர வருகின்ற யானையும் தேரு மதன்பின் சென்ற
குதிரையும் காதல் கிழவியும் காதல் குலமன்னனே.”

எனக் கூறிச் சிவதரிசனம் செய்திருந்தனர்.

இவர் செய்த தூல்கள்: விநாயகர் அகவல், ஆத்திருடி, கொன்
றைவேந்தன், மூதனா, நல்வழி, அசதிக்கோவை, நான்மணிக்
கோவை, அருந்தமிழ்மாலை, தரிசனப்பத்து, பந்தனந்தாதி, நான்மணி
மாலை, ஞானக்குறள், தனிப்பாட்டுகள் முதலியன.

இவர் கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலும், குலோத்துங்கசோழன்
காலத்திலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறதால், நீண்ட ஆயுளுள்ளவராகத்
தெரியவருகிறது. இவர் நெல்லிக்கணி யுண்ட சிறப்பும் யோகப்
பழக்கமும் பெற்ற தெய்வீகமுள்ளவர் ஆதலால் நெடுநாள் இருந்
திருக்கலாம். ஒளவையார் கோயில் ஒன்று தஞ்சைச் சில்லாவில்
வளவறைநிறின் கீழ்க்கரையில் திருவிடும்பாவனம் என்ற ஊருக்குக்
கீழ்த்திசையில் துளசியாபட்டி யென்ற ஊரிலுள்ளது. அதில்
ஒளவையார் வடிவு விரூத்த வடிவாய்த் தனஞ் சரிந்து முகந்திரைந்து
காணப்படுகிறது. அதனுடன் ஓர் இளம் பெண்ணுருக்கொண்ட விக்ர
கம் ஒன்றுள்ளது. அதனை உப்பை என்கிறார்கள். கோவிலுக்கு வட
மேற்கில் அரை மைல் தூரத்தில் கொல்லன்திடல் என்று ஒன்று
இருக்கிறது. அதன்கண் ஒரு ஜலமரமும், ஒருமேடையும் உள்ளன.
ஒருமுறை மழையானைந்த ஒளவையை பூரார் ஆதரிக்காது அங்
கிருந்த கொல்லன் தன் உலையின் நெருப்பால் குளிர்போக்கி அன்ன
மளித் தாதரித்தான் என்பர். அப்போது வெள்ளன்கொண்டு ஊரெல்
லாம் பரவியபோது,

“வள்ளையுங் கொள்ளையாகி வளவனும் பேராணிக்
கொல்லன் றிடரொழியக் கொள்ளாய் பெருங்கடலே.”

என்ன. அக்கொல்லனிருந்த திடர் நீங்க மற்றவை யழிந்தன என்பர்.

ஒளவையார் உலகத்தவரை நோக்கிப் பாடிய செய்யுட்கள்.

“சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே—நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவப் பாதிரியைப் பார்.”

“இலக்கணக் கவிஞர்சொ லின்பந் தேடுவர்
மலக்குசொற் றேடுவர் வன்க னுளர்கள்
நிலத்துறுங் கமலத்தை நீளும் வண்டநீ
தலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்.”

“கல்வி யுடையீர் கருங்கா னகத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதெவன்—வல்லாங்கேள்
வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்விக்கும்
வல்லானன் சுற்றம்போன் மாண்டு.”

“மாழில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபநன்
முழில்லான் செங்கோ னடாத்துவதும்—கூடுங்
குருவில்லா வித்தை குணம்ல்லாப் பெண்டு
விருந்நில்லான் வீடும் விழல்.”

“நீட்டேர மாக நிதிதேடு மன்னவனும்
இட்டதனை மெச்சா விரப்போனும்—முட்டவே
கூசினிலை நில்லாக் குலக்கொடியுங் கூசிய
வேசியுங் கெட்டு விடும்.”

“நேசனைக்கா ணவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே—வாச
மனையாளோப் பஞ்சணையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையாளே வேலைமுடி வில்.”

“ஆலைப் பலாவாக்த லாமோ வருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ—நிலநிறை
காக்கைதனைப் பேசவிக்க லாமோ கருணையிலா
மூர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ.”

“கூசினியிற் பிள்ளைக் கவிக்கம் புலிபுலியகம்
பேச முலாவிற் பெதும்பைபுலி—ஆசு

வலவற்கு வண்ணம் புலியாமற் நெல்லாப்
புலவர்க்கும் வெண்பாப் புலி.”

“நாயோ டறுசுவைபோற் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்—ஆயவாழ்
வுற்ற ருடனாபேரூ முடற்பிறப்பாற் ரோன்வவிபோம்
பொற்றாவி யோடெலையும் போம்.”

“போந்த வுதாரனுக்குப் பொன்றுரும்பு குரனுக்குச்
சேர்த்த மரணஞ் சிறுதுரும்பாம்—ஆயந்த
அறிவோர்க்கு நாரி யருந்துரும்பா மில்லத்
துறவோர்க்கு வேந்தன் துரும்பு.”

“கேம்மான் கரத்தனருள் சேயா நெடியோனை
அம்மா னெனப்பெற் றருள்வேலா—இம்மான்
சரும்பிறைக்கும் வெண்பிறைக்கும் கண்ணம் பிறைக்கும்
அரும்பிறைக்குங் கடந்த லிணை.”

சீவதோத்திரம்.

“மேற்பார்க்க மைந்தரு மூவா வெருதும் வினங்குகங்கை
நீர்ப்பாய்ச் சலுநன் னிலமுமுண் டாகியு கின்னடித்திற்
பாற்பாக் கியவதி நீங்கா திருந்தும் பலிக்குழன்றிர்
ஏற்பார்க் கிடாமலன் றோபெருங் கோயி லிறையவனே.”

காஞ்சீபுரத்தை வியந்து பாடிய “வையக மெல்லாங் கழனி”
என்கிற பாடலும் ஒளவையார் பாடிய பாடல்களி லொன்று எனச்
சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

84

“வையக மெல்லாங் கழனியாய் வையகத்துட்
செய்யகமே நாற்றிசையின் நேயங்கன்—செய்யகத்துன்
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு வான்கரும்பின்
சாநேயன் னாட்டின் றிலயூர்கள் சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாங் கட்டியுட்
டானேற்ற மாண சருக்கரை மாமணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்.”

(நடபா அடங்கிய) ஒளவையார் சரித்திரம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள்துணை.

ஆத்திசூழப்புராணம்

என்னும்

கோபர்வதமாஸை

மூலமும் உரையும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

லிநாயகர் துதி.

நேரிசை வேண்பா.

1. நத்தியலை வாழ்பெரிய நாயகியா ராதிசத்தி
யெந்தைபிரான் மாலை யியம்புதற்குச்—சுந்தாமார்
மூப்புரிநூற் றொப்பையெழின் மோதகக்கை யானைமுகக்
கற்பகத்தின் பொற்பத்தமே காப்பு.

(இதன் பொருள்.) நத்தி. மலை - கோபர்வதமாகிய (கேத்தி ரத்திலே), வாழ் - வாழ்கின்ற, பெரிய நாயகியார் - பெரியநாயகி யென்னும் பெயரினை யுடையாராகிய, ஆதி சத்திபிரான் - ஆதிசத்தி நாதரும், எந்தை - எம் தந்தையுமாகிய கடவுளரது, மாலை - (ஆத்திச் சூழப் பாக்களோடும் சிவனடியார் சரித்திரங்களோடும் விரவியதோத் திரப் பாக்களாலாகிய) மாலையென்னும் இத்தலை, இயம்புதற்கு - சொல்லுதற்கு, சுந்தரம் ஆர் - அழகு நிறைந்த, மூப்புரி நூல்-மூன்று புரிகளையுடைய பூணூல் பிரகாசிக்கின்ற, தொப்பை - (உயிற்றின்) தொந்தியையும், எழில் - அழகு பொருந்திய, மோதகம் - கொழுக் கட்டை விளங்கும், கை - காதலையும், யானைமுகம் - யானைமுகத்தை யும் (உடைய), கற்பகத்தின் - கற்பகவிநாயகருடைய, பொற்பத்தமே - பொன்போன்ற அழகிய பாதங்களே, காப்பு - (இடையூறு நேராமல் விலக்கிக்) காத்தல் செய்வதாம்.

(ச)

முருகர் துதி.

நேரிசை வேண்பா.

2. ஆத்திசூடி மமுதலா மவ்வையுரைப்படிக்கே
ஏத்துந் கிரியை யியம்புதற்குக்—கார்த்திகையார்
பால்குடித்து வேல்பிடித்தோன் பாரமயின் மேனடிக்குங்
கான்முடிவைத் தோமாந் கவி.

(இ - ள்.) ஆத்திசூடி - ஆத்திசூடி யென்னும் சொற்றொடரா
னது, முதல் ஆம்-முதலாக வருகின்ற, அவ்வை-ஒளவையாராற் செய்
யப்பட்ட, உரைப்படிக்கே - நீதிச் சொற்களாகிய தூலின் தொடர்புப்
படிக்கே, (செய்யுட்களை யியற்றி ஆத்திசூடிப் புராணம் அல்லது
கோபர்வத மாலையென்னும் பெயரினையுடைய தூலாகச் செய்து
அதன்மூலம்) ஏத்தும் - அடியார் வணங்கித் துதிக்கத்தக்க, கிரியை-
கோபர்வதத்திலுள்ள சுவாமியை, இயம்புதற்கு - புகழ்ந்து கூறுதற்கு,
கார்த்திகையார் - கார்த்திகை மாதர்களுடைய, பால் குடித்து -
பால்புப் பருகிவளர்ந்து, (பின்னர் ஞான முதலியோரை சம்மூரிக்
கும்பொருட்டு) வேல் பிடித்தோன் - வேலாயுதத்தைக் கரத்திற் பற்
றிய முருகக்கடவுளது, பாரம் - கணமான, மயில்மேல் - மயில்
வாகனத்தின்மீது, நடிக்கும் - தங்கி நர்த்தனம் புரிகின்ற, கால் - பாத
த்தை, (எமக்குத் துணையாக வரும்பொருட்டு) முடி - எம்முடைய
சிரசில், வைத்தோம் - சேர்த்துக்கொண்டோம்; (ஆதலால்), கவி -
(இந்தூலிற்சூரிய) செய்யுட்கள், ஆம் - (இனித் தட்டின் றி எம் நாவி
னிடமாக) உண்டாம்.

(வி-ரை.) கிரி யென்பது ஆகுபெயராய் அதுலுள்ள சுவாமியை
உணர்த்திற்று.

ஞாபதமனால் தேவர்களுக் குண்டாயிருந்த துன்பத்தை யொழி
ப்பதற்குப் பாமசுவன் வெள்ளியங்கிரியில் சபாமண்டபத்தில் ஆறு
திருமுகங்களோ டெழுந்தருளிய காலத்து, ஆறுமுகங்களினும்
விளங்காநின்ற துதற்கண்களினின்றும் ஆறு நெருப்புப்பொறிக
ளுண்டாக அப்பொறிக ளாறையும் அக்கினி ஆகாயகங்கையில் விட,
அக்கங்கை சரவணப்பொய்கையில் சேர்க்க, அச்சரவணப்பொய்கையில்
ஆயிர மிதழ்களோடுங் கூடிய பொரு தாமரைமலரில் அப்பொறிக
ளாறினின்றும் குமாரக்கடவுள் ஆறுகுழந்தைகளாக வுதிக்க, திருமால்
முதலான அமரர்கள் அக்குழந்தைகட்குக் கார்த்திகை மாதர்களைப்
பரல் கொடுத்து அவர்களை வணக்கச் செய்தார்களென்பதும், பின்னர்
பார்வதி அப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்தெடுத்தவாஸத்தில் தேவங்கள் ஒன்ற

யின வென்பதும், இவ்வாறு கார்த்திகை மாதர் பால் கொடுத்து வளர்த்த காரணத்தால் முருகருக்குக் கார்த்திகேயனென்னும் பெயர் ஏற்பட்டதென்பதும் கந்தபுராண கதை. (உ)

முதுகுன்றநாதர் துதி.

எண்சீர்க்கழ்நெடிலடி யாசிரியவிருந்தம்.

3. திருமாலு நான்முகனுந் தேவர்கோவுந்
தேவருமற் றியாவருந்தஞ் சிந்தையாலும்
அருவாய மறையாலு மளவையாலு
மளப்பரிதா வகண்டிதமா நின்றமூர்த்தி
யுருவாய கிரிவடிவா யநந்தங்கோடி
யொளியுடைய கொடுமுடிக ளாகிநின்ற
பெருவாழ்வு பொருந்துமுது குன்றத்தன்னைப்
பெருங்கருணை வடிவானை வணங்கல்செய்வாம்.

(இ - ள்.) திருமாலும் - அழகிய விஷ்ணுவும், நான்முகனும் - நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவனும், தேவர் கோவும்-தேவர்களுக் கதிபனாகிய இந்திரனும், தேவரும் - அமரர்களும், மற்றியாவரும் தம்-மற்று முள்ளவர்களுமாகிய எல்லோருடைய, சிந்தையாலும்-மனத்தாலும், அருவாய - அறிவுமயமாகிய, மறையாலும் - நான்கு வேதங்களாலும், அளவையாலும் - மற்றைய நூற்பிரமாணங்களாலும், அளப்பு அரிதா - தன்னை அளவிட்டறிதல் அரிதாக, அகண்டிதமா - தானே எல்லாமாக, நின்ற - விளங்கி ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிறைந்து நிலைபெற்ற, மூர்த்தி - சிவனை, உருவாய-அழகு நிறைந்த, பெருவாழ்வு பொருந்தும் - பெரிய வாழ்வைப் பொருந்துகின்ற, கிரி வடிவாய் - மலைவடிவமாகி, அந்தம் கோடி - அளவற்ற கோடி, ஒளியுடைய - பிரகாசமுள்ள, கொடுமுடிகளாகி - சிகரங்களாகி, நின்ற - நிலைபெற்ற, முதுகுன்றத்தனை - பழமலையாதனை, பெரும் கருணை வடிவானை - பெரிய அருளுருவத்தை யுடையவனை, வணங்கல் செய்வாம் - வணங்குதல் புரிவாம். (ங)

திருவிழுமது.

நேரிகை வெண்பா.

4. அறுபத்து மூவர்களு மன்பா யன்பால்
பெறுமுத்தி பெற்ற பெருமை—பிறங்கலுறு
மாகிசத்தி நாதர்பெரி யம்மைபரி பூரணரார்
பாதமொத்துச் செய்குவனிப் பா,

(இ - ள்) அறுபத்து மூவர்களும் - (சிவனடியார்களாகிய) அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும், அரண்பால் - சிவபெருமானிடத்தே, அன்பாய் - லேய முடையவர்களாகி, பெறும் முத்தி - அடையத்தக்க முத்தியை, பெற்ற பெருமை - அடைந்த உயர்வு, பிறங்கல் உறு - வினங்குதல் பொருந்தும், இப் பா - இச்செய்யுட்களாலாகிய ஆத்திசூடிப் புராணமென்னும் கோடர்வதமாலையை, ஆதிசத்தி - ஆதிசத்தியென்னும் பெயரை யுடையவளும், பெரியம்மை - பெரியநாயகியென்னும் பெயரை யுடையவளுமாகிய தேவிக்கு, நாதர் - நாயகரும், பரிபூரணர் - எங்கும் நிறைந்தவருமாகிய பரமசிவக்கடவுளின், ஆர் - (அழகு) பொருந்திய, பாதம் - அடிகளை, ஒத்து - துணையாகப் பொருந்தி, செய்துவன் - இயற்றுவேன். (ச)

இதுவுமது

அம்மானே

5. அந்தபசுப் பொற்கிரிவா ழாதிசத்தி நாதாவர்
வந்தபுலித் தோலுரித்த வல்லாள னம்மானே
வந்தபுலித் தோலுரித்த வல்லாள னமாகி
வந்த மலைமே விருப்பதே னம்மானே
யிருந்தான் மலையன்மக ளின்பத்தா லம்மானே.

(இ-ள்.) அந்தம் - அழகுவாய்த்த, பசு - பசுவைப்போன்ற உருவத்தையுடைய, பொன் - பொன்மயமாகிய, கிரி - கோபர்வத்தின் கண்ணே, வாழ் - வசிக்கின்ற, ஆதிசத்திநாதாவர் - ஆதிசத்திநாதரென்னும் கடவுள், வந்த - (தாருகவனரிஷிகளின் வேள்வியிற் றேன்றி) வந்த, புலித்தோல் உரித்த - புலியைக் கொன்று அதன் தோலை யுரித்துடுத்திய, வல்லாளன் - வல்லமையை யுடையவன், அம்மானே - அழகிய மான்போன்றவனே! வந்த - அங்கனம் வந்த, புலித்தோல் உரித்த - புலியின் தோலை யுரித்துடுத்திய, வல்லாளனும் ஆகில் - வல்லமை யுடையவனு யிருப்பானாயின், இந்த மலைமேல் - இந்தக் கோபர்வத்தின்மீது, இருப்பதேன் - பயந்தகொண்டு வந்திருப்பதேன்? (இது பதரிகாவனமென்னும் இரீந்தைக் காடாகையால் இதில் புலிகளிருந்து உபத்திரவஞ் செய்யுமென் றஞ்சியல்லவோ இவ்வாறு மலைமீது குடியிருக்கின்றான்) அம்மானே - அழகிய மான்போன்றவனே! (அவன் அக்காரணத்தால் இம்மலைமேல் எழுந்தருள வில்லை; பார்வதி மலையாசன் மகளாகையாலும், அம்மலையாசனுக்கு மலைகளெல்லாம் பந்துக்க ளாகையாலும், அக்காரணத்தால் பார்வதி இம்மலையைப்

பிதாஸ்தாணமாக நினைத்துக் குடியிருப்பதாலும், அந்தச் சிவபெருமான்) மலையன் மகள் இன்பத்தால் - மலையரசன் மகளாகிய பார்வதியின்மீது தனக் கேற்பட்ட இன்பத்தினாலே, (அவளைத் திருப்தி செய்யும்பொருட்டு) இருந்தான்-இம்மலையிதிருந்தனன், அம்மானே - அழகிய மான் போன்றவனே!

(வி - ரா.) இது, மூன்று பெண்கள் கூடி ஆதிசத்தீசர் பெருமையைக் குறித்துச் சம்பாஷணை செய்துகொண்டதுபோலக் கருத்தமைத்துச் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனம் பெருமைப்படுத்துதல் காரணமாக அவர் துதியே விளங்குதலால் இதுவும் துதியைச் சார்ந்ததாம்.

முதுகிரியிலுள்ள வீநாயகர்,
கப்பிரமணியர் ஆகியவர்களின் துதி.
எழுசீர்க்கழிநேடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

6. திருமணி முத்தா நதிமுது கிரியிற்

தேவியார் பெரியம்மை யன்பன்

வருபழ மலையா னருடிரு நடன

வாரண கணபதி வாழ்த்திப்

பொருமயி லேறு முருகவே ளடியைப்

போற்றிகோ பர்வத மாலே

யருளினன் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) திருநிலக்குமி வாசஞ் செய்கின்ற, மணிமுத்தாநதி - மணிமுத்தாநதியாற் பழுப்பெற்ற, முதுகிரியில் - முதுகிரியென்னும் மலையிலே யெழுந்தருளிய, தேவியார்-நாயகியாகிய, பெரியம்மை - விருத்தாம்பிகைக்கு, அன்பன் - அன்பனாக, வரு - (அவளுடனே அவளை வாழ்வுகளில் வைத்துப் பவனி) வருகின்ற, பழமலையான் - பழமலையாதனால், அருள் - பெறப்பட்ட, திரு நடனம் - ஆழகிய நடனஞ் செய்கின்ற, வாரணம் - யானைவடிவமாகிய, கணபதி - வீநாயகக்கடவுளை, வாழ்த்தி - துதித்து, பொரு-போர்செய்தற் குதவியான, மயில் - மயில்வாகனத்திலே, ஏறும்-ஏறிச் செல்கின்ற, முருகவேள் - முருகக்கடவுளின், அடியை - பாதங்களை, போற்றி-வணங்கி, கங்கை-சாணகங்கையாற் சூழப்பட்ட, கோகிரி மேவும் - கோபர்வதத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகன் - ஆதிசத்தீசநாதரதூ கோபர்வத மாலே - கோபர்வத மாலையென்னும் தாலே, அருளினன் - சொல்லத் தொடங்கினேன்.

(க)

இக்கிரந்தகர்த்தாவின் வழிபடு கடவுளாகிய
நடேசர் துதி.

ஆசிரியவிருந்தம்.

7. பணவளவு மிளகளவு குன்றிமணி தன்னளவு
பணியறுகு நுனியினளவு
பருகடுகு திணையளவொ டெள்ளளவு கொள்ளளவு
பைம்பொனரை பொடியினளவு
அணுவளவு நிமையளவு தண்ணெய் வரியளவு
மவ்வளவி னுண்ணிதெதுவோ
அவ்வளவு கருணைநின் கட்கடையி னோக்கியின்
றளியனைற் கருள்புரிசுவாய்
கிணுகிணை மணியசைய தனதனவென் மொழியிசைய
கிதநாதம் பறையொடுங்
கிளருமரு மறையயன் புகழமா தவனின்று
கேடில்தண் ணுமைமுழக்க
அணிமருவு கனகசபை யதிலரவு புவிபரவ
வாநந்த நடனமதுசெய்
யநகவென் னண்ணைசிவ காயியொரு புடைமருவு
மாண்டவ நடேசபிரபுவே.

(இ - ள்.) மணி - வீரகண்டாமணியானது, கிணு கிணு என
அசைய-கிணுகிணுவென்று ஒசையுண்டாகும்படி அசைந்தாட, தன
தன என் - தனதனவென்று ஒசையெழும், மொழி - அடியார் கூட்
டங்களின் துதிமொழியானது, இசைய - பொருந்தவும், கிதநாதம்
பறையொடும்-(நாரதர், தம்புரு ஆகியவர்களின் வீணை விகசப்பாட
லின்) நாதம் இன்னும் பலவகை வாத்திய கோஷ்டங்கள் ஆகியவைக
ளுடனே, கிளரும்-விளங்குகின்ற, அரும்-எழுதற்கரிய, மறை-வேத
த்தையுடைய, அயன் - பிரமன், புகழ - துதிக்கவும், மாதவன்-இலக்
குமி நாயகனாகிய திருமால், நின்ற-பக்கத்தில்நின்ற, கேடு இல்-குற்ற
மற்ற, தண்ணுமை - மத்தனத்தை, முழக்க-முழக்கவும், அரவு-பதஞ்
சலியும், புவி - வியாக்கிரபாதரும், பரவ - (அரஹரவென்று துதி
செய்து) வணக்கவும், அணி மருவு-அழகு சேர்ந்த, கனகசபையதில்-
பொன்னம்பலத்தில், ஆந்த நடனமது செய் - ஆந்தத் தாண்டவஞ்
செய்கின்ற, அநக - கடவுளே! என் அன்னை - என்னுடைய மாதா
வாகிய, சிவகாமி - சிவகாமியம்மை, ஒருபுடை மருவும் - ஒருபக்கத்
திற் சார்ந்திருக்கின்ற, ஆண்டவ - கடவுளே! நடேச பிரபுவே-தலைவ
னாகிய நடேசனே! பண அளவு-சிறுபணத்தின் பிரமாணமும், மிளகு

அளவு - மினகின் பிரமாணமும், குன்றிமணி தன் அளவு - குன்றிக் கொட்டையின் பிரமாணமும், அறுகு துளி - அறுகம்புல்லின் துளியிலே தங்கும், பனியின் அளவு - பனித்துளியின் பிரமாணமும், பருகடுகு தினை அளவொடு-பரிய கடுகு தினை ஆகியவற்றின் பிரமாணத்துடனே, எள் அளவு-எள்ளின் பிரமாணமும், கொள் அளவு-கொள்ளின் பிரமாணமும், பைம்பொன் அரைபொடியின் அளவு - பசும் பொன்னின் அரைபொடியின் பிரமாணமும், அணு அளவு-அணுப் பிரமாணமும், நிமை அளவு - இமைகொடிப் பிரமாணமும், தண்டிலம் - அரிசி, வரி - செல், (ஆகியவற்றின்) அளவும் - பிரமாணமும், (ஆகிய) அவ்வளவின் - அவ்வளவுகளைக் காட்டினும், துண்ணிது - துட்பமான பொருள், எதுவோ-யாதோ, அவ்வளவு-அர்த்தப்பொருளினளவு, கருணை - கிருபையை, நின்-உன்னுடைய, கண் கடையில் - கடடைக்கண்ணிலே (வைத்து), டோக்கி-எண்ணைப் பார்த்து, இன்று-இப்பொழுது, அளியனேற்கு - எளியேனாகிய எனக்கு, அருள் புரிசுவாய் - கிருபை செய்யக்கடவாய். (ஏ)

*நூற்பெருமை.

கட்டளைக்கலித்துறை.

8. பார்க்குங் கிருபா பரிபூர ணுநந்த பாராயணருங்
காக்கின்ற மாந்தி யிசான கங்கை கௌரியிடஞ் [ல்
சேர்க்குஞ்சத் திசர் பெரியம்மை வாழுஞ் செயலைமுன்னா
கோக்கின்ற கோகிரி மாலையொப் பானதிக் கூவளமே.

(இ - ள்) பார்க்கும் - பிராணிகளை ஜீவகாருணியத்தோடு பார்த்ததற்கேதுவான, கிருபா - கிருபையையும், பரிபூரணநந்தம் - குறைவின்றி நிறைந்த ஆனந்தத்தையும் (உடைய), பாராயணரும் - வேத பாராயணஞ் செய்வோராகிய அந்தணர்களும், காக்கின்ற-கோவிலைப் பாதுகாக்கின்ற, மா - நிறத்த, நந்தி - நந்திதேவரும், ஈசானகங்கை - (மூழ்குவோர்க்குச் சகல பாவங்களையும் போக்கிப் புண்ணியத்தைத் தாராசின்ற) ஈசானகங்கையும், கௌரி - பார்வதியை, இடம் சேர்க்கும் - வாமபாகத்திலே சேர்த்துவைத்திருக்கின்ற, சத்திசர் - ஆதிசத்திரும், பெரியம்மை - பெரியம்மை யென்னும் பெயரையுடைய உமாதேவியும், வாழும்-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திற் சேர்த்து வாழ்கின்ற, செயலை - செய்கையை, முன்னால் கோக்கின்ற - பழைய தூலாகிய ஆத்திசூடியிற் சம்பந்தப்படுத்திக் கூறப்படுகின்ற, கோகிரி மலை-இத்தக் கோபர்வதமாலையென்னும் தூலானது, இ கூ உணம் - இத்த ஆதிசத்திசர் வாழாரின்ற கோபர்வத மென்னுந் தலத்தின் பூய

வணப்பத்தை, ஒப்பானது - கிர்த்ததாம் (இதைப்போல மிசவும் வணப் பம் பொருந்தியதாகும்). (அ)

இதுவுமது.

கலவிநீத்தம்.

9. பசுபருப் பதம்பணி பாம வேதியர்
சுகிகா வடிமலர் துணைக்கொண் டோதுதால்
வசிகா மாப்புவி வழங்கு வாரொல
ரசபதி கெசபதி யாவர் திண்ணமே.

(இ - ள்) பசுபருப்பதம் - கோபர்வதமலையில், (எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆதிசத்திசாதரை) பணி - துதித்த வணங்குகின்ற, பா மம் - மகா மேன்மைதங்கிய, வேதியர் - அத்தனருடைய, சுகிகாம் - சுத்தமான, அடி மலர் - பாசதாமரை மலர்களை, துணைக்கொண்டு - துணையாகப் பற்றி, ஒதும் - சொல்லப்படுகின்ற, தால்-இத்தக் கோபர் வதமாலையென்னும் தூலை, புவி - இவ்வுலகத்தில், வசிகாமா - (சேட் போர மனம்) வசியமாகும்படி, வழங்குவார் எவர்-சொல்வார் எவனோ (அவர்), அசு பதி-குதினைக் கதிபரும், கீச பதி-பாளைக் கதிபரும், ஆவர் - ஆதி வாழ்வார்கள், திண்ணம் - இது நிச்சயம். (க)

அவையடக்கம்.

நேரிசை வேண்பா.

10. வாணிதிரு வாய்மலர்த்து வாழ்த்துக் கிரிமலை
பேணிப் படித்தவர்க்குப் பேறுவரு—மூணியிதைப்
பார்த்து மனதிரங்கிப் பட்சமுடன் சொற்பிழையைத்
தீர்த்துக்கொள் வார்புலவர் சீர்.

(இ-ள்.) வாணி-சரசுவதியே (என்பீ திரக்கமுற்று என் னாவி னிடமாக விருந்து) திருவாய் மலர்த்து-அழகிய வாய் திறந்து வாக்கி யங்களைச் சொல்ல, (அவற்றைக் கொண்டு) வாழ்த்தும் - யான் ஆதி சத்திசரைத் துதித்துக் கூறும், கிரி மலை - இத்தக் கோபர்வதமலை யென்னும் தூலை, பேணி-விரும்பி, படித்தவர்க்கு - வாசித்தவர்க்கு, பேறு வரும் - அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் பெற்ற நற்பேறு கிடைக்கும்; (இது அங்ஙனம் கற்பேற்றாகச் சொடுக்கும் தூலாயிரு ப்பதால் இதற் பிழைகள் செறிந்திருப்பினும்) புலவர் - கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்த வித்துவான்கள், இதை - அத்தகைய இத்தூலை, வணசிப் பார்த்து-மன தூன்றி நோக்கி, பட்சமுடன்-பிரிபத்துடனே, மனது இரங்கி - மன மிளகி, சொற்பிழையை - அச்சொற்குற்றங்களை, தீர் த்து - நீக்கி, சீர் ஓகாவார்-இதிலுள்ள சிறப்பைக் கொண்டவர்கள். (.)

இந்நூலில் சம்பந்தப்படும் சிவனடியார் கதைக
எடங்கிய பெரியபுராண வரலாறு.

எழுசீர்க்கழ்நெடிலடி யாசிரியவிநுத்தம்.

11. முன்னொரு நாளில் வளவன்ற னவையின்
மொய்யமண் சமயர்தங் காதை
மின்னெழிற் சிந்தா மணியியற் புலவர்
விரித னுரை தாச்சிவ பத்தி
மன்னுசேக் கிழார்கண் டவமதித் ததனை
மன்னனாற் றில்லைபூர்க் கேகி
பன்னுதாண் டவனாற பெரியபு ராணம்
பகர்ந்ததை யறிந்தவா றுரைப்பாம்.

(இ-ள்) முன் - முற்காலத்திலே, ஒருநாளில் - ஒருதினத்தில், வளவன் தன் - அநாய சோழனுடைய, அவையில்-சபையில், மொய்- நெருங்கிய, அமண் சமயர்தம் - சமணசமயத்தாருடைய, காதை - ஐவகசரித்திரம், மின் - விளங்குகின்ற, எழில் - அழகுபொருந்திய, சிந்தாமணி-ஐவகசிந்தாமணி பென்னும் காப்பியத்தை, இயல் புலவர் - இயற்றமிழ் வித்வான்கள், விரித்து உரைதர-பொருள் வகுத்துரைத் துப் பிரசங்கம் பண்ண, (அம்மன்னன் முதலியோர் அதனைக் கேட்டு மகிழ்) மன்னு - (அம்மன்னனுடைய மந்திரியாகப்) பொருந்திய, சிவபத்தி - சிவபத்தியையுடைய, சேக்கிழார் - சேக்கிழா ரென்பவர், அதனை - அப்பிரசங்கத்தை, கண்டு - பார்த்து, அவமதித்து - அநு தரவு செய்து, மன்னனால் - அந்தச் சோழமகாராஜனுடைய கட் டளையால், தில்லைபூர்க்கு ஏகி - சிதம்பராகருக்குச் சென்று, பன்னு - அடியார் மாவாற் புகழ்ந்து சொல்கின்ற, தாண்டவனால் - நடராஜ மூர்த்தியின் திருவருளால், பெரியபுராணம் பகர்ந்ததை - கூறிய திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரியபுராணத்தை, அறிந்தவாறு - தெரிந்தபடி, உரைப்பாம் - இன்னுவிற் கூறுவாம்.

(வி - கா.) இன்னுவிற் பெரும்பான்மையும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களே விரவி வருகின்றமைமால் அச்சரித்திரங்க ளடங்கிய பெரியபுராண வரலாற்றையும் தெரிந்தொன்னவேண்டி யது அவசியமாதலின், இன்னுலாசிரியர் அதனை இச்செய்யுள் மூலம் இங்கே விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றனர். பெரியபுராணத்தின் வரலா றுவது :

முற்காலத்தில், பழலாறு பாயும் வளம்பொருந்திய தொண்டை நாட்டில், புலியூர்கோட்டத்திலே குன்றத்தூரிலே வேணானமாயில் சேக்கிழார் குடியில் அருண்மொழித் தேவரென்பவர் அவதரித்திருத்

தார். இவரால் சேக்கிழார் மாபு வினக்கமுற்றமையால் இவருக்குச் சேக்கிழார் என்னுள் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. இவர் சகல வேத சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிற் சிறந்திருந்தார். இவ்வாறு இவர் சிறப்புற்றிருந்தமையால், அந்நாள் சோழன் இவரைத் தனக்கு மந்திரியாக்கி இவர்க்கு உத்தமசோழப்பல்லவன் என்னுள் திருநாமமுஞ் சூட்டினான். இவர் இங்ஙனம் சோழனுக்கு மந்திரியாகி அந்த சமஸ்தானத்தி லிருந்துவருங்காலத்தில், சில சைகீர் கள் சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியை மெய்யெனக் கருதிக் கற்றும், பிரச்சிக்கக் கேட்டும் வந்தார்கள். அந்நாள் சோழனும் அதனையே கேட்டும் களித்துவந்தான். அப்போது ஒருநினைத்தில சேக்கிழார் அவ்வரசனை நோக்கி, 'அரசர் பெருமானே! நீர் சைவராயிருந்தும் சிவகதையைக் கேளாது அவகதையைக் கேட்கின்றீரே; இதனால் மறுமைக்குப் பலனுண்டாகுமோ?' எனக் கேட்க, அவன் சேக்கிழாரை நோக்கி, 'அமைச்சரே! நீர் சொல்லுகிறபடி சீவகசிந்தாமணி அவகதையாயின் சிவகதையாது?' என்று வினவினான். அதைக் கேட்டவுடன் சேக்கிழார், சோழனிடத்தில், 'மன்னரே! திருவாரூரிலே தியாகர் அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரமூர்த்தி கூவாயினால் ஓர் திருப்பதிகம் இயற்றப்பெற்றிருக்கின்றது; அது திருத்தொண்டத் தொகை யெனப்படும் அதற்கு, முன்னே திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளை பொருளுரைக்கீ, அவருடைய கிருபையைப் பெற்ற கம்பியாண்டார் கம்பியென்பவர் கேட்டு அதனைத் தொகுத்தக் கலித்துறை யந்தாதியாகப் பாடினார். அவ்வந்தாதியை அபயகுலசேகர சோழமகாராஜர், சிவாலயமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் பக்தியுடன் போற்றிக் கொண்டாடி வருகின்றனர்; அதனைக் கேட்டால் மறுமறைக்கு கற்பலனுண்டாகும்' என்றாரைத்தனர். அப்படி யுரைக்கவே அரசன் சேக்கிழாரை நோக்கி, 'அப்படியானால் அந்த அந்தாதியை ஒதிப் பொருள் கூறும்' என, அவ்வாறே சேக்கிழார் உரைத்தனர். அப்பிரசங்கத்தைக் கேட்டவுடன் அந்நாள் சோழன் மகிழ்ந்து சேக்கிழாரிடம், 'இவ்வந்தாதியி லடங்கிய சிவனடியார் சரிதத்தை எவரும் உணரும்படி காவியமாகச் செய்யும்' என்றாரைத்து அதற்கு வேண்டிய திரவியங் களையுக் கொடுத்தான். அதன்மேல் சேக்கிழார் சிதம்பரஞ் சென்று தேட்சுப்பெருமானைப் பக்தியுடன் வணங்கி அவர் சன்னதியில், 'தேவராஜமூர்த்தியே! உன் அடியார்களுடைய சரிதத்தைக் காப்பியமாகச் செய்தற்கு நீர் எனக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளும்' என்று துதித்து நின்றார். அப்போது கடராஜர் அருளால் 'உலகெலா முணர்ந்தோதம் கரியவன்' என ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. சேக்கிழார்

அத்திருவாக்கையே முதலாகக் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடிமுடித்தார். அங்ஙனம் பாடிமுடித்ததை அபாயசோழன் அறிந்து உடனே தன் பரிவாரங்களுடனே புறப்பட்டுத் தில்லைக்குப் போய் சேக்கிழாரைக் கண்டு வணங்கி அவருடனும், அந்தணர்களுடனும் கனகசபையைச் சார்ந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்தான். அப்போது நடராஜமூர்த்தியின் கிருபையால், 'சோழனே! நாம் அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழான் அதனை முதலாகக்கொண்டு நம்முடைய நாயன்மார்களின் சரிதத்தைப் புராணமாகப் பாடிமுடித்தான்; நீ அதனைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக!' என்று ஓர் அசரீரி வாக்கும், நடராஜர் சிலம்பொலியு முண்டாயின. அதன்மேல் சோழன் அடங்கா உவகையுடன் சிவநேயர்களை யெல்லாம் வாவழைத்து அதனைப் பிரசங்கிக்குமாறு சேக்கிழாரிடம் தெரிவிக்க, அவர் அதற்கிணங்கி, சபாநாயகர் சன்னிதானத்தில் தில்லைவாழ்ந்தணர் அழகாற் பீடமிட்டு அதன்மேல் பசுமப்பட்டு விரித்து அதன்மேல் வெண்பட்டை மடித்துட்டு மலர் பரப்பித் தூபங் காட்டி ஆதன மமைத்து அதன்மேல் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தை வைத்து அர்ச்சனை செய்தபின், சித்திரைமாதம் திருவாதிரை நகரத்திரத்தில் அப்புராணத்தைப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கி நான்தோறும் வாசித்து மறுவருஷம் சித்திரைமாதம் திருவாதிரை நகரத்திரத்தில் அப்பிரசங்கத்தை முடித்தனர். பின்னர் அமமன்னன் அப்புராணத்தையும் சேக்கிழாரையும் யானைமே லேற்றி ஊர்வலம் வரும்படி செய்வித்து அப்புராணத்தைப் பதினொரு திருமுறைகளுடனே சேர்த்துப் பன்னிரண்டாம் திருமுறைமாகி அதனைச் செப்பேட்டி லெழுதி வைத்தான்.

இவ்வரலாறு, இச்செய்யுளின் பொழிப்புரையில் வேறுவிதமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அது சேக்கிழார்புராண கதைக்கு முற்றும் விசேதமாகவும், மாறுபாடாகவு் யிருந்தமையால் அதனை நீக்கிச் சேக்கிழார் புராணத்திலுள்ளபடி இவ்வரலாறு இங்கே திருத்தி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கூறிய பொழிப்புரையின் ஈற்றில் இன்னுளாசிரியர் இக்கோபர்வதமாஸையைப் பாடத் தொடங்குங் காலத்தில் ஆதிசத்திசரருனால், 'ஆத்திசூடி' என்னும் வாக்கியம் அசரீரியாக வுண்டானதாகவும், அதனாலேயே இதற்கு ஆத்திசூடிப் புராணமெனப் பெயரிட்டு ஆத்திசூடியின் அடிகளை இன்னுற் செய்யுட்களிற் சம்பந்தப்படுத்தி விவனடியார் சரிதங்களுையுஞ் சேர்த்துப் பாடி இன்னுலே முடித்ததாகவும் ஒரு விருத்தாந்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

உ
கடவுள்துணை.

ஆத்திசூடிப்புராணம்

மூலமும் உரையும்.

நூல்.

திருமால் சரித்திரம்.

“அறஞ்செய விரும்பு.”

(இதன் பொருள்.) ‘சீ தருமத்தையே செய்வதற்குப் பிரியப்
படு’ என்பது.

எழுதிக்கழித்தெடிவடி யாசிரியவிரும்பம்.

1. அறஞ்செய விரும்பு மாயனார் கஞ்ச

மாயிர மலரினோர் மலர்தான்

குறைத்ததென் றெண்ணி விழிப்படி தரித்த

கொள்கையை மறப்பினு கொடியேன்

இறைஞ்சிய மனித ரமராக் கதரு

மேறியே பதம்பெறு கைலை

யறம்பெறு கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசகா யகனே.

(கு-ள்.) இறைஞ்சிய - உன் சமூகத்தில் வந்து உன்னை வணங்
கிய, மனிதர் - மனிதரும், அமரர் - தேவரும், இராக்கதரும்-இராசு
தர்களும், கைலை - கைலாசத்தில், ஏறி - மேற்சென்று, பதம் பெறு-
கற்பதவியை அடைதற்குரிய தலமான, அறம் பெறு - மூப்பத்தினை
டறங்களையும் தன்னிடத்தே பெற்ற, கங்கை - ஈசானகங்கை பாவிய,
கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - கோயில்கொண் டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச காயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே!
(அறஞ்செய விரும்பு என்பது ஒளவையாருடைய திருவாக்கு; இதன்
படி கந்தையை விரும்புவோர் சோடச மகாதானங்களையும் விருப்பத்

துடனே செய்யவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாவிட்டால் செய்
யக்கூடியவர்களிடம் சொல்லி அவர்கள் மூலம் செய்விக்கவேண்டும்;
அதுவுஞ் செய்யமுடியாத பகைத்தில் தருமஞ் செய்கிறவர்களைக்
கண்ணினுற் பார்க்கவேண்டும்; அஃது மியலாத பகைத்தில் தரும
கதைகளையாவது காதாரக் கேட்கவேண்டும்; அதுவும் செய்யாவிடின்
இருமையிலும் நற்பயன்களை யீழ்ப்பர்; ஆதலால், அறஞ்செய விரும்
பும் - (தருமமே நன்மை பயக்கத்தக்கதாமென்று நினைத்து) அவ்வறத்
தையே செய்தற்குப் பிரியங்கொள்ளும், மாயனா - துவாரகையை
இருப்பிடமாகக் கொண்ட திருமாலானவர், (நினைப்பூழிக்க
வெண்ணக்கொண்டு உன்னுடைய பாதங்களில் துணைத்தோறும் ஆயி
ரம் தாமரை மலர்களால் அருச்சினை செட்டும் கீயமாப்பூண்டு செய்து
வருங்காலத்தில் ஒருநாள் உன்னுடைய திருவிளையாட்டால் ஒரு
மலர் குறைய) ஆயிரம் கஞ்ச மலரில்-ஆயிர்த் தாமரை புஷ்பங்களில்,
ஒர் மலர்தான் - ஒரு புஷ்பம், குறைந்தது என்று எண்ணி - குறை
வுற்றதேபென்று வருந்தி, விழி அடி தரித்த-அத்தாமரை மலருக்குப்
பதிலாகத் தம்முடைய கண்ணைப் பெயர்த்து உம்முடைய பாதங்
களில் சூட்ட அதன்பொருட்டு நீ அவர்பால் திருவருள்புரிந்த, கொண்
கையை - அறக்கொள்ளுகைய, கொடியேன்-கொடியேனாகிய யான்,
மறப்பனே - மறந்துவிடுவேனே (ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன்;
அந்த அறத்தையே செய்து உன்னுடைய திருவருளைப் பெற்றுக்
கொள்வேன்).

(வி - ரை.) அறஞ்செய விரும்பு என்ற வாக்கியப்படி தருமத்
தைச் செய்துநற்பேறு பெற்ற திருமலைப்போலவும், அவருக்கருள்
புரிந்த நினைப்போலவும் அறத்தை மறவாது செய்து நற்பேறு
பெறுவேனென்பது இன்ன கருத்து. திருமால் கண்ணைப் பறித்துச்
சிவனுக்கு அருச்சினை செய்த கதையாவது:—

துவாரகையை இடமாகவுடைய திருமாலானவர், ஒருகாலத்தில்
சிவனைப் பூசிக்க வெண்ணக்கொண்டு அச்சிவனடியில் நித்திய மாயி
ரத் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு தவறாமல் அருச்சினை செய்து
வருகையில், ஆண்டவனுடைய சிவன் அவருடைய மனதறிவேண்டி
அவ்வருச்சினை செய்யு மலர்களில் ஒன்று குறையும்படி செய்ய, அவர்
அவ்வாறு மலர் குறைந்தது கண்டு வருத்தமுற்று விரபங்கமாகா
தென்று வினாத்த தாமரையையொத்த தமது கண்களி லொன்றைப்
பறித்துச் சிவன் திருவடிக் கருச்சித்தத் தமது விரதத்தை நிறை
வேற்றினார்; அதன்கண்டு சிவன் மகிழ்ந்து சலந்தராகுரனைச் சங்கரித்து

வந்திருந்த சக்கராயுதத்தை யவருக்குக் கொடுத்துக் கண்ணனென்னுந்
திருமாமதையுந் தந்தருளினார். (க)

சந்தரமூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

“ஆறுவது சினம்”

(இ - ள்.) ‘உவ்வே தணியத்தருவது கோபமே’ என்பதாம்.

2 ஆறுவது துசின நாவலார் நம்பி

யரிவையாஞ் சங்கிலி பாவை

கூறிய துது தம்போன் றேழர்

கொள்கையை மறப்பனோ கொடியேன்

தேறிய நெஞ்சந் தெவிட்டிடா வின்சொற்

றெரிவையர் வதுவைமண் டபஞ்சேர்

ஆறுமா கங்கைக் கோகிரி மேயு

மாதிரித் திசை யகனே.

(இ-ள்.) தேறிய - தெளிந்த, நெஞ்சம் உவ்வேனானது, தெவிட்
பிடா - தெவிட்டாத (ஆசை சீங்காத), துன் சொல் - துனிமையான
சொற்களையுடைய, தெரிவையர் - பெண்களின், வதுவை மீண்டபம்
சேர் - கல்யாண மண்டபங்கள் சேர்த்திருப்பதும், ஆறு - நதியாகிய,
மா - சிறந்த, கங்கை-சசானகங்கை பரவப்பெற்றதுமாகிய, கோகிரி -
கோபர்வத மென்னுந் தலத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற,
ஆதிசத்திசகாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாத
னே! ஆறுவது சினம் - (உலகத்திலே மனிதர் மனத்திற்குள்ளே)
தணியத்தருவது கோபமென்னும் நெருப்பேயாம்; (அதாவது : கோப
த்தை யடக்கவேண்டும்; ஆதலால், மனிதர் : ஒத்தான், உயர்ந்தான்,
தாழ்ந்தான் என்னும் மூவரிடத்திலுமே கோபத்தைச் செலுத்த
லாகாது; ஒத்தவனிடத்திற் கோபஞ் செலுத்தினால் அவன் கொல்ல
முயலுவான்; உயர்ந்தவனிடம் கோபஞ் செலுத்தினால் பொருட்
சேதம் பிராணச்சேத முண்டாம்; தாழ்ந்தவனிடம் கோபஞ் செலுத்தி
னால், அவன் பயந்து வருந்துவான்; ஆகவே, இம்மூவகையிலும்
கோபத்தைச் செலுத்துவதால் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் துன்
பத்திற்கே ஏதுவாம்; இம்மூன்றிடத்தும் கோபத்தை யடக்குவதால்
மிக்க நன்மையே உண்டாம்; இதற்குநாரணமாக) நாவலார் - திரு
நாவலாரென்னுந் திருப்பதியிலே பிறந்த, நம்பி-நம்பியாரூரென்னும்

சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் சொந்தமாகிய, அரிவையாம் - சிறந்த பெண்ணுண, சங்கிலி-சங்கிலியாருக்கும், பாவை - பாவையாருக்கும், (அவர்பொருட்டு) தூது கூறிய - தூது சொன்ன, தம்பிரான்-கடவுளாகிய உனது, தோழர் கொள்கையை - தோழராகிய அந்தச் சுந்தாமூர்த்திசுவாமி கோபத்தை யடக்கி உனக்குத் தொண்டராய் நற்பேறு பெற்ற நடக்கையை, கொடியேன் - தீயேனாகிய யான், மறப்பேனோ-மறந்து கோபத்தை யனுசரித்து நடப்பேனோ? (ஒருபோதும் நடக்க மாட்டேன்; எவ்விடத்தும் கோபத்தைச் செலுத்தாம லடக்கி உன் மீது பக்தியைச் செலுத்தி உன்னருளைப் பெற்றுய்வேன்).

(வி - ரை.) ஆறுவது சினம் என்னும் ஒளவையார் வாக்கைக் கருதி, சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகளைப்போல கோபத்தை யடக்கிச் சிவனாகிய உன் பக்தி யுடையவனாய் நற்பேறு பெறுவனென்பது இதன் கருத்தாம். சுந்தாமூர்த்தியானார் சரித்திரமாவது :-

பூமியிலே புண்ணிய பூமியாகிய பாதகண்டத்திலே தமிழ் உழங்கு நிலமாகிய தென்னாட்டைச் சேர்ந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவுலு ரென்னுர் திருப்பதியில் ஆதிசைவரென்னும் பிராமணர்குலத்தில் சடையனாரென்னும் சிவாசாரியாருக்கு, அவருடைய மனைவியாராகிய கற்பிற் சிறந்த இசைஞானியா ரென்பவரிடத்திலே ஆன்மாத்மன் சைவசமயமே மெய்ச்சமய மென்றுணர்ந்து அதனை யனுசரித்துயும்பொருட்டுச் சுந்தாமூர்த்தியானார் பிறந்தருளி, நம்பியாரூரரென்று நாமகரணம் பெற்றுவளர்ந்து, உரிய பருவத்திற் புத்தூரிலிருந்த சடங்கவி சிவாசாரியார் புதல்வியைத் தமக்கு மணம் செய்ய தந்தை முதலியோர் நிச்சயித்தபடி செய்துகொண்ட அந்த நம்பியாரூரராகிய சுந்தாமூர்த்தியானார் விவாகத்தினத்துக்கு முதற்நினைத்திலே சமாவர்த்தனம் பண்ணி, ரக்ஷாபந்தனஞ் செய்து, மறுநாள் நித்தியசர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு மணக்கோலங் கொண்டு குதிரைமேலேறி மகா அவங்காரத்தோடு புறப்பட்டுப் புத்தூரிற் சார்ந்து சடங்கவிசிவாசாரியார் வீட்டிலுள்ள திருக்கலிபாணப் பந்தருக்கு முன் சென்று குதிரையினின்று மிறங்கி உள்ளே போய் ஆசனத்திலிருந்தார்.

அப்பொழுது ஊரும் பேரும் உருவு மில்லாதவ ராயினும், ஆன்மாக்களுக்கு வினையினால் வந்த வாஸ்தவமாகிய ஊரையும் பேரையும் உருவையும் பக்குவகாலத்திலே ஒழிக்கும்பொருட்டுக் கற்பிதமாகிய ஊரும் பேரும் உருவுங் கொண்டருளுகின்ற பரமசிவனானவர், தாம் கைலாசத்திலே முன் சுந்தாமூர்த்திக்கு வாக்குத்தீர்த்தம் பண்ணியபி

காரம், அவரைப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிலே சித்தி மயங்கவிடாமல் தடுத்தாட்கொள்ளும்பொருட்டு, ஒரு உயோகிசுப் பிராமண வடிவம் கொண்டு அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிட்டு நின்ற, “இவ்விடத்திலிருக்கின்ற யாவர்களும் நான் சொல்லும் வார்த்தையைச் சற்று கவனித்துக் கேட்கவேண்டும்” என்று சொன்னார். அப்படிச் சொல்லிய அவ்வையரை, விவாகஞ் செய்பத்தொடங்கும் நம்பியாளுராம், அங்கிருக்கின்ற மற்றப் பிராமணர்களும் பார்த்து, “இவ்விடத்திலே சீர் சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்லும்” என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ஸீயர் நம்பியாளுரை கோக்கி, “எனக்கும் உனக்கும் ஒரு வழக்கிருக்கின்றது; அதை முடித்துக்கொண்டு உன்னுடைய விவாகத்தை நடத்து” என்று கூறினார். அப்போது நம்பியாளுர், “அப்படி உமக்கும் எனக்கும் ஒருவழக்குண்டாயின் அதை முடித்தன்றி நான் விவாகஞ் செய்பேன்; ஆதலால், நீர் அவ்வழக்கை இன்னதென்று தெரியும்படி சொல்லும,” என்று கேட்க, அந்த ஸீயர் பிராமணர்களும் பார்த்து, “இத்தத் திருநாவுறாருடைய நம்பியாளுன் எனக்கு அடியவன்,” என்று சொல்லியருளினார் அதைக் கேட்ட நம்பியாளுர், “இத்த ஸீயா சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்கின்றது,” என்று இசைச்சியாகச் சொல்லிச் சிரிக்க, பிராமண வெட்ககொண்ட கடவுள் அவருக்குச் சரிபததிலே போய் ஒரு ஓலையைக் காட்டி, “அக்காலத்திலே உன்னுடைய பாட்டன் எனக்கு எழுதித்தந்த அடிமையோலே இதோ விரைகின்றது; அப்படியிருக்க இந்தச் காரியத்தைக் குறித்து நீ இப்போது பரிசாசனம் பண்ணியது என்ன காரணம்?” என்றார். உடனே நம்பியாளுர் ஸீயரைப் பார்த்து, “பிராமணருக்குப் பிராமணர் அடிமையாதலே இன்றைக்கு நீரே சொல்லக் கேட்டோம்; நீர் பித்தரோ?” என்று சொல்ல, ஸீயர், “நான் பித்தரானாலும் ஆகுது; பேயனானாலும் ஆகுது; நீ இப்போது எத்தனை வசைமொழிகளைச் சொன்னாலும் அவைகளினால் நான் சிறிதாயினும் வெட்கமடையேன்; நீ யென்னைச் சிறிது உறித்தினை; இனி இப்படி விளையாட்டு மொழிகள் பேசவேண்டாம்; அடிமைத்தொழில் செய்யவா,” என்றார். அப்பொழுது நம்பியாளுர், “இவா அடிமையோலே ஒன்று உண்டென்றோ, அதின் உண்மையை யறியவேண்டும்,” என்று நினைத்து, அவரை கோக்கி, “ஸீயே! உமமுடைய ஓலையைக் காட்டும்,” என்று சொல்ல, ஸீயர், “நீ அந்த ஓலையைப் பார்த்து நிச்சயிக்கத்தக்கவேலை; நான் இந்தச் சபையாருக்கு அந்த ஓலையைக் காட்டி அவர்கள் மெய்யென்று அங்கீகரிக்கும்படி செய்வித்ததின் எனக்கு ஊழியஞ் செய்தற்கு மாத்திரம் தக்கவன்,” என்றார். அதன்கேட்ட நம்பியாளுர், கோபங்கொண்டு, அவர் கையிலிருக்கும் ஓலையைப் பறிக்கும்படி அவருக்கெதிரே விரை

ந்து சென்றார்; அப்போது அவர் ஓடினார்; அது கண்டு நம்பியாருந்
ரும் ஓடி, அவரைப் பின்னொடர்ந்து பிடித்து, ஒலையைப் பறித்து,
'பிராமணர்கள் அடிமையாய் உட்பிழந்து செய்தல் என்னமுறை,' என்று
சொல்லிக் கிழித்தார்; அததருணம், 'ஐயா, சுந்தரமூர்த்தியைப் பிடித்
துக்கொண்டு, 'இது முறையோ?' என்று சத்தரிடச் சமீபத்தில்
நின்றவர்கள் அவ்விருவரையும் விலக்கி, "உலகத்திலே ஒருகாலமும்
கடந்திராத ஏற்பாட்டைக் கண்டு வழக்காகுகின்ற பிராமணரே!
நீர் எங்கே யிருக்கிறவர் சொல்லும,' என்றார்கள். அதற்கு மீட்டர்,
"நான் இந்தத் திருவெண்ணையல்லூரில் இருக்கிறேன்; அதுமீதக்,
இந்த நம்பியாருந் தருமவழிகது விரோதமாக விலாந்தாராம்
பண்ணி என் செயலிருந்த ஒலையைப் பறித்துக் கிழித்ததனாலே,
தான் எனக்கு அடியுடன் என்பதை உட்போது ஸ்திரப்பித்தனான்,"
என்றார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியாரோ, "நீ திருவெண்ணைய
ல்லூரில் இருக்கிறவராகில் இந்த வழக்கை அங்கேயானே பேசித்
தீர்ப்புச்செய்யுமா, வாருமா," என்று சொல்ல, ஐயா அதைக் கேட்டு,
"திருவெண்ணையல்லூரில் இருக்கின்ற பிராமணர்களுக்கு முன்
னே, ஆதர்ப்பு எழுதப்பட்ட மூலவோலைபை காட்டிச் செய்கரு
அடிமை பெண்பதைச் சாதிப்பேன்," என்று செல்லித் தண்டை புன்
றிகொண்டு முன்னே நடந்தார் சுந்தரமூர்த்தியும் மற்றப் பிரா
மணர்களும் பின்னாகப் போனார்கள்.

ஐயர், தனக்குப் பின்வந்த சுந்தரமூர்த்தியோடும் மற்றப் பிரா
மணர்களோடும் திருவெண்ணையல்லூரை அடைந்து அங்கு இருக்
கின்ற பிராமணர்களுடைய சபையிலே பெய் அடங்கலே கேட்கி,
"அறிவாலமைந்த பெரியோர்களே! திருவெண்ணையிலே இருக்கின்ற
ஆரூரானவன், எனக்கு அடிமைபெண்பதை உறுதிப்படுத்தும்
பொருட்டு என் காண்பித்த ஒலையைக் கிழித்துவிட்டு உங்கலிடம்
வந்திருக்கிறான்," என்று சொல்லி முறையிட்டார்; அதைக் கேட்ட
பிராமணர்கள், அவரைப் பார்த்து, "பிராமணாகம் பிராமணருக்கு
அடிமையாதல் இவ்வுலகத்திலே இதுவரையிலும் இல்லை; ஐயரே!
நீர் என்ன தப்பு வார்த்தை சொல்லுகிறீர்," என்று சொல்ல, ஐயர்,
"நான் பெய் வழக்குக கொண்டுவரவில்லை; மெய்வழக்கே கொண்டு
வந்தேன்; இவன் பறித்துக் கிழித்த ஒலை, இவன் பாட்டனால், தானுந்
தன் மரபினரும் எனக்கு அடிமைபெண்பதைக் காட்டுபொருட்டு
எழுதிக்கொடுக்கப்பட்ட அடிமையோலை," என்றார். உடனே பிரா
மணர்கள் சுந்தரமூர்த்தியை கேட்கி, "இவர் உமமுடைய பாட்டன்
அடிமை செய்தற்கு இசைந்து எழுதிக்கொடுத்த ஒலையைக் காட்டி ஒரு

நாகில் நீர் அதைப் பறித்துக் கிழித்ததனால் உம்முடைய பட்சம் சய முண்டாமோ? இவர் தம்முடைய வழக்கை யாவரும் அங்கீகரிக்கும் படி சொன்னார்; இனி உம்முடைய எண்ணம் யாது?" என்றார்கள். அதற்குச் சுந்தரமூர்த்தி, "வேதாகம முதலாகிய சமஸ்த சாஸ்திரங் களையும் உணர்ந்த மகான்களே! நான் ஆதிசைவன் என்பது உங்களில் எல்லாருக்குத் தெரியும்; அப்படியிருக்க இந்தப் பிராமணர் தமக்கு என்னை அடிமையென்று சாதித்தாராகில், இது மனதினால் அறிய முடியாத ஒரு மாயையென்று நினைக்கவேண்டும்; இதைக் குறித்து நான் யாது சொல்வேன்; இது என்னு லறியப்படுதல் கூடாது," என்று சொல்ல, பிராமணர்கள் கேட்டு அந்த நிலைப் பார்த்து, "நீர் இவரை உம்முடைய அடிமை என்று சொல்லுகின்ற விவகாரத்தை எங்களுக்குமுன் உறுதிப்படுத்தவேண்டும்; ஒரு விவகாரத்தை யுண் மையென்று நிச்சயிப்பதற்கு அனுபவம், இலிங்கம், சாட்சி என்கிற மூன்றும் வேண்டும்; ஆதலால், இந்த ஆரூர் உமக்கு அடிமை யென்றதற்கு அம்முன்றில் ஒன்றாயினும் கூட்டும்," என்றார்கள். அப்பொழுது ஐயர், "இவன் கிழித்த ஓலை மூலவோலையைப் பார்த்து எழுதிய படியோலை; மூலவோலையோ என்னிடத்தில் இருக்கின்ற தது," என்று சொன்னார் உடனே பிராமணர்கள், "அதை எங்களுக்குக் காட்டும்," என்று சொல்ல, ஐயர், "ஆரூர் அதையும் பறித்துக் கிழியாதபடி செய்வீர்களாயின் அதைக் காட்டுவேன்," என்றார். அதற் குப் பிராமணர்கள், "நாங்கள் கிழிக்கவிடோம்," என்று சொல்ல, ஐயர் மூலவோலையைக் கையெழுத்திட்டுத் தார். அப்பொழுது அச்சபையா ருடைய கட்டளையினால் ஒரு கரணன் அவரைக் கும்பிட்டு அந்த வோலையை வாங்கிச் சுருளாயிருந்த மடிப்பைப் பிடித்து விரித்துச் சபையார் கேட்டுப்படி, "திருநாவலூர் லிருக்கின்ற ஆதிசைவனாகிய ஆரூர் என்கின்ற நான், திருவெண்ணெய்வலூர் லிருக்கின்ற பித்தனுக்கு நானும் என் சுந்தரியாரும் வழித்தொண்டு செய்வதற்கு உன்னும் புறமும் ஒப்ப உடன்பட்டு இவ்வோலையை எழுதிக்கொடுத்தேன்; இப்படிக்கு ஆரூர்," என்று வாசித்தான். பின்பு அந்த ஓலை யிலே சாட்சிகளாகக் கையெழுத்திட்டவர்கள் தங்கள் கையெழுத் தென்றே ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதைக் கண்ட பிராமணர்கள் சுந்தரமூர்த்தியை நோக்கி, "இது உம்முடைய பாட்டனுடைய எழுத்துத் தானா பாரும்," என்று சொல்ல, ஐயர் அவர்களைப் பார்த்து, "இந்தச் சிறுவன் அடிமையோலையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற தன் பாட்டன் கையெழுத்தைக் கண்டறியச் சக்தியுள்ளவனே; இவன் பாட்டன் எழுதிய வேறு கைச்சாத்து உண்டாகில் வருவித்து இசனாடன் ஒத் துப் பார்த்து, உங்குள் மனதிலே தோன்றிய தீர்ப்பைச் சொல்லுங்

சன்," என்றார். அதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் சந்தேகத் தெனியும்படி சுந்தரமூர்த்தி சமூகத்திலே அவர் பாட்டனார் எழுதிய கைச்சாத்து ஒன்றை அழைப்பித்து அதின் எழுத்தையும் அடிமையோலையின் எழுத்தையும் ஒத்தப்பார்த்து அவை பேதமின்றி யிருந்தபடியால், "இவ்விரண்டும் ஒத்திருக்கின்றன; இனி நீர் தப்ப வழியில்லை; நீர் இத் தப் பிராமணருக்குத் தோற்றப்போவீர்; ஆதலால், இவர் இஷ்டப்படி இவருக்கு எவல் செய்வதே கடன்," என்று சொல்ல, சுந்தரமூர்த்தி, "விதிமுறையிப்படி யிருக்குமானால் நான் இதற்கு உடன்படாதிருத் தல் கூடுமோ," ளுன்று சொல்லிவின்றார். அப்பொழுது பிராமணர் கள் அந்த யோசனைப் பார்த்து, "நீர் காட்டிய அடிமையோலையிலே எங்க ளுரே உம்முடைய ஊராக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால், உமக்கு இவ்வுரில் தலைமுறைபாக விருக்கின்ற வீட்டையும், நிலை யுள்ள ஆஸ்தியையும் காட்டும்," என்று சொல்ல, பிராவண வடிவங் கொண்ட கடவுள், "இத்தனை விருத்தர்களில் ஒருவரும் என்னு டைய வீடு முதலியவற்றை யறியாமல் இருப்பீரானால் காட்டுகிறேன் வானவான்," என்று சொல்லி, சுந்தரமூர்த்தியும் பிராமணர்களும் பின்னேவர, தாம் அவ்வுரில் இருக்கின்ற திருவருட்மறைமென்னுள் சிவாலயத்தின் உள்ளே போனார்; பின்பு சபையார் அவரைக் காணு மல் திகைத்துவின்றார்கள்.

அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியானவர், "என்னை யடிமைகொண்ட பிராமணர், எங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் வீற்றிருக்கின்ற கோயிலின் உள்ளே புதுத்தது என்ன ஆச்சரியம்," என்று நினைத்த அத்தியந்த ஆகையோடும் தனியே அவரைத் தொடர்ந்துபோய்க் கூப்பிட பரம சிவனானவர், தருமவடிவாகிய இடபவாசனத்தின்மேல் பார்வதிசமேத ராய் வெளிப்பட்டு, சுந்தரமூர்த்தியிடம், "நீ முன்னே நமக்குத் தொண்டனாயிருந்தாய்; நீ பெண்கள்மே லிச்சை வைத்ததினால் நம் முடைய ஆளுனனாயினாலே பூமியிலே பிறத்தாய்; இப்பொழுது தன் பத்தைத் தருகின்ற சமுசார பந்தமானது உன்னைத் தொடராதபடி மாமே வலியவந்த உன்னைத் தடுத்தாட்கொண்டோம்," என்று திரு வாய்மலர்ச்சருளினார். இத்தப்பிரகாரமாக எழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு சுந்தரமூர்த்தியானவர், தன்னை யின்ற பசுவினது குரல்க்கேட்ட கன்றுபோல அலறிச் சரீரமுழுதும் உரோமப் புனுகங்கொள்ள, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆகந்தபாஷ்பம் பொழிய, அடியற்ற மரம் போல நிலத்திலே விழுந்த நமஸ்கரித்து எழுந்துநின்ற, இரண்டு கைகளையுஞ் சிரகிண்டேல் ஏறக்குவித்து, "ககசபையிலே படைத் தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலென்கின்ற இடதொழி

லாகிய திருமுடையைச் செய்தருளுகின்ற சுவாமி! தேவரீர் ஒன்றிக்கு முதலாத சிறியேனை ஒரு பொருளாக நினைத்து வலியவந்து தடுத்தாட்டுகொண்ட சாரண்ணியமகிமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்," என்றார். அப்பொழுது தம்மால் செய்யப்படும் கிர்த்தியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தம் பயன் கருதாது பிறர்பயன் கருதியே செய்கின்ற பரமசிவனாவர், தமிழ்நாட்டி லுன்னவர்க்குத் தாமே மெய்ப்பொருளென்றுணர்ந்து தம்மை வழிபட்டு முயமலத்தடைகலாயம் நீக்கிப் பேரின்பம் பெற்று அனுபவிக்கவேண்டுமென்று தவறு திருவுணத்திலே உண்டான பெருந்தருணையினாலே, சுந்தரமூர்த்தியை கோக்கி, "நீ மென்றோடு வன்சொற்கோச் சொல்லித் தர்க்கமிட்ட படியால் இனி உனக்கு வன்றொண்டனென்ற பெயர் வழங்கக்கடவது; நீ மகத்து ரன்போடு இனிச் செய்ததற்கு அருச்சுனாயாவது தமிழ்ப்பாடலேமாய்; சூதலால், கடமீது தமிழ்ப்பாட்டுக்களைப் பாடி," என்று கூறியருளினார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி, அருச்சுனாயாதாகி, சிவபெருமானை கோக்கி, "தேவரீர் பிராமண ஈழவங்கொண்டு என்னை வழங்கினால் வெல்லுகந்து எழுந்தருளி தமையை அறியாத சிறியேனாகுப் பழைய அறிவைத்தவது என்றே உலகவாழ்க்கை யிலே மடங்காமல் உட்பும்படி செய்தருளிய கடவுளே! அடியேன் தேவரீருடைய அந்த ருணங்களில் எதையறிவேன்' என்ன சொல்லிப் பாடுவேன்?" என்றார் அதற்குக் கடவுள், "நீ முன்னே என்னைப் பித்தனென்று சொன்னாய்; ஆகையால், பித்தனென்றே ஆரம்பித்து என்மீது பாடி," என்று சொல்லியருள, சுந்தரமூர்த்தியானவர் தம்மை ஆண்டருளிய பரமசிவன்மேல், "பித்தா பிறைருடி" என்னுஞ் சொற்றொடரை முதலாகக்கொண்ட திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் அதன்பிற்பாடவுணானவர் சுந்தரமூர்த்தியை கோக்கி, "தொண்டனே! நீ இம் தம் தம்முடைய புசுழைக்குமித்துப் பலவகையாகப் பாடி," என்று அருளிச்செய்து அந்தர்த்தானமானார் அதன்மேல் புத்தூரிலிருந்த சடங்கவி சிவாசாரியருடைய புத்திரியார், தம்முடைய கவியாணம் தவிர்த்தினாலே சுந்தரமூர்த்தியானாரையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்து சிலகாலத்திற்குப்பின் சிவலோகபதவியடைந்தனர்.

மேற்கூறியபடி சுந்தரமூர்த்தியானார், திருவெண்ணையால் ஹரில் உள்ள திருவருட்டுறைபெண்ணும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுணானவர் தம்மைஆட்கொண்டபின்பு, திருநாக ஹருக்கும் திருத்தறைபூருக்கும் போய்ச் சிவன்மேற் பதிகம்பாடி, சிதம்பரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சபாநாயகரைத் தரிசிக்க விரும்பிப் பெண்ணை

நிறைபக் கடந்து அஸ்தமனகாலத்திலே திருவதிகையெண்ணுத் தலத்தின் எல்லையிலே போய், 'திருநாவுக்கரசாரானார் உழவாரத்தினாலே பரமசிவனுக்குத் கைத்தொண்டுசெய்த இந்தஸ்தலத்திலே கால்மிதிக்க அஞ்சுகிறேன்' என்று சொல்லி அதற்குள்ளே போகாமல் சமீபத்திலிருந்த சித்தவட மடத்திற்குப் போய், திருவதிகைவீரட்டானத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு நித்திரைசெய்தார். அவ்வணம் நித்திரை செய்யுன்பொழுது வீரட்டானேசவரா ஒரு விருத்தப் பிராமணரான அம்மடத்தினுள்ளே புகுந்து சுந்தரமூர்த்தியாய் ஒருடைய சிசின்மேலே பாதங்களை வைத்து நித்திரை செய்பவர்போலக் காட்டிப் படுத்திருந்தார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி விழித்த, "ஓமே! என் உம்முடைய பாதத்தை என் சிசின்மேல் வைத்தீர்?" என்று கேட்க, ஓமர், "என்னுடைய மூப்பினாலே நீர் தலைவைத்திருக்கும் திசையை யறியாமல் அப்படிச் செய்து விட்டேன்," என்றார். சுந்தரமூர்த்தியானார் அதற்கொத்ததுக்கொண்டு தம்முடைய சிசைசேவையெழு திங்கில் வைத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார்; சுவாமி அவ்விடத்திலுஞ் சென்று முன்செய்தபடியே சுந்தரமூர்த்தியுடைய சிசின்மேலே பின்னுத் தம்முடைய பாதத்தை நீட்டி வைத்தார். அப்போது சுந்தரமூர்த்தி, "இங்கே என்னைப் பல முறை மிதித்த நீர் யாவர்?" என்று கேட்டார். உடனே சுவாமி, "என்னை நீ யறியாயா?" என்று சொல்லி மறைத்தருளினார். அதுகண்டு சுந்தரமூர்த்தி தன்மை மிதித்தவர் கடவுளென்றறிந்து, "ரான் இறமாப்படைத்து ஆண்டவரை அறியாமல் என்னசெய்தேன்," என்று சொல்லி வீரட்டானேசார்மேல் திருப்பதிகம் பாடினார்.

பின்பு அத்திருவதிகைக்குத் தென்புறத்திலிருக்கும் திருக்கொடிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, அந்தநதியின் தென்கரையிற் சென்று திருமாணிக்கமுதியைத் தரிசித்து சிதம்பரத்தின் எல்லையை யடைந்து, அவ்வெல்லையை வணங்கி, ஊரினுள்ளே போய், ஸ்தூலலங்கமாகிய கோபுரத்தைக் கண்டு நில்த்திலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து, கோயிலினுள்ளே போய், கனகசபையிலே ஆணத்த நாண்டவஞ்செய்கின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து அக்கினியிற்பட்ட மெழுகுபோலக் கசிந்துருகி ஆந்தராவப்பஞ் சொரிய விழுந்து நமல் காஞ்செய்து எழுந்து நின்று எல்லையில்லாத பேரின்ப சாகரத்திலே அமிழ்ந்தி லூண்டு கைகளையும் சிசின்மேலே குவித்து திருப்பதிகம் பாடி அந்நட ராஜப்பெருமானைத் துதித்தார்.

அதன்பின் சபாநாயகருடைய திருவருளினால், "நீ திருவாரூரிலே கம்மிடத்துக்கு வா," என்று ஆகாயத்தில் அரீரிவாக்குண்டா

யிற்று. அவ்வாமெழுந்த அசுரீரி வாக்னைக் கேட்டு அவர் அந்தக் கட்டையைச் சீரின்மேல்வெகித்து, ஊக்கசபையைப் பிரதட்சணஞ்செய்து வணங்கிச் சென்று கோபுரத்தைக் கடந்து, புறத்திலே நின்று அக் கோபுரத்தை மமஸ்கரித்து திருவீதியைத் தொழுது தெற்குவாயிலைக் கடந்து அப்புறஞ் சென்று அந்த ஸ்தலத்தின் எல்லையை வணங்கி, கொள்ளிடம் என்கின்ற திருநிலையைத் தாண்டி சீகாழிக்குச் சமீபித்தார். அந்தச் சீகாழி, திருஞானசம்பந்தபூர்த்திராமனார் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்தலமாதலால் அதனுள்ளே மிதிக்கலாகாதென்று கீனைந்து, அதின் புறவெல்லையை வணங்கிப் பிரதட்சணம் செய்யும் பொழுது பரமசிவன் காட்சி கொடுத்தருள அதாகண்டு திருப்பதிகம் பாடினார். அப்பால் அவ்விடத்தினின்றும் சீவகத் திருக்காலகாலாவுக்கும், திருப்புன்குருக்கும் போய் பதிகம் பாடிச் சாவேரிநதியின் கரையை யடைந்து அதில் ஸ்நானம் பண்ணி மயூரத்திற்கும், திரு அம்பர்மாகாணத்துக்கும், திருப்புத்தூருக்கும் போய் பின் திருவாரூரைச் சமீபித்தது, வன்மீகாதருடைய ஆஞ்ஞையினாலே அங்கிருந்து மகா அலங்காரத்தோடு வந்து தம்மை யெதிர்கொண்ட பந்தர்சுருடன் ஊரினுள்ளே போய்க் கோயிலிற் பிரவேசித்து திருமாளிகைவாயிலை யடைந்து, வன்மீகாதரை வணங்கி அவர்மீது 'பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி கேட்கும்படி வன்மீகாதருடைய திரு வருளினால், "காம் உனக்குத் தேழுளுனோம்; நூன்னை காம் உன்னை ஆட்கொண்ட விவாககாலத்திலே நீ கொண்ட மணக்கோலத்தை எப்பொழுதும் கொண்டு பூமியின்மேல் விளையாடுவாயாக," என்று ஒரு அசுரீரிவாக்கு எழுத்தது. அதைக் கேட்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கூவாயி சந்திதானத்திற் சென்று வணங்கித் துதித்து வெளியே போனார் அன்றமுதற்கொண்டு அடியார்க னெல்லாருஞ் சுந்தரமூர்த்தியைத் தம்பிரான்மேலுந் தோன்று சொல்லிக்கொண்டாடினார்கள். சுந்தரமூர்த்தி மகா அலங்காரம் பொருத்திய கோலத்தை யுடையவராய் வன்மீகாதரைத் தினந்தோறும் போய்த் தரிசித்துவந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, இத்தற்குமுன்னே சைவாசிரியிலிருந்த பார்வதிதேவியாருடைய சேடியார்க ளிருவரில் ஒருவராகிய கமலினியென்பவர் அந்தத் திருவாரூரிலே உருத்திரகணிகையார் குலத்திலே பிறந்த பாவையாரென்னும் பெண்ணைப் பெற்று மணப்பருவம் அடைந்திருந்தார். அவரும் தினந்தோறும் பாக்ஷமாரோடு கோயிலுக்குப் போய், கூவாயி தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த வழக்கப்படியே பாவையார், ஒருநாள் கூவாயி தரிசனம் பண்ணப்போம்போது அப்படியே கூவாயி தரிசனம் பண்ணும்

பொருட்டுப் பரிசனங்கனோடு சென்ற சுந்தரமூர்த்திராயனார் திரு வருள் கூட்ட அந்தப் பரவையாரைக் கண்டு ஆசைகொண்டு நின்றார்; பரவையாருஞ் சுந்தரமூர்த்தியைக் கண்டு ஆசைகொண்டு பின் சுவாமி தரிசனம் பண்ணவேண்டுமென்னும் விருப்பமானது தம்மை அவ்வாசையினின்று நீக்கித் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு கோயிலினுள் னே செலுத்தச் சென்றார். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திராயனார், “என் மனதைக் கவர்ந்த சென்ற அதிக செளந்தரியமுள்ள இந்தப் பெண் யார்?” என்று வினாவு, அங்கு நின்றவர்கள், “இவர் ஐத்திராகணிகை பரி லோருவர்; இவர் பெயர் பரவையார்,” என்றார்கள். அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்திராயனார் கோயிலினுள்ளே போனார் அதற்கு முன் பரவையார் பிரதக்ஷணஞ் செய்து சுவாமியை நமஸ்காரம் பண் ணித் துதித்துக்கொண்டு சநிதியினின்றும் வெளியே புறப்பட்டுப் போனார். சுந்தரமூர்த்திராயனார் பின்பு சங்கீதானத்திற் சென்று பரவையார்மேல் வைத்த பேராசையால் அவரைச் சேரவேண்டிச் சுவாமியினது திருவடிகளே வணங்கிப் புறப்பட்டுப் பரவையாரைத் தேடி தேவாசிரிய மண்டபம் என்னும் பெயரையுடைய ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை யடைந்து, “வன்மீகநாதர் பரவையாரை எனக்குத் தந்தருளுவார்,” என்று நினைத்துக்கொண்டு அங்கிருக்க சூரியன் அஸ்த மனமாயிற்று.

அவர் அப்படியிருக்க, முன்னே சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு புறப்பட்ட பரவையார் சுந்தரமூர்த்தியிடத்தில் தனியே சென்ற தமது மனதை ஒருவகையாக இழுத்து, தம் வசப்படுத்தி, அதிக மயக்கத்தோடு தமது மானினையை யடைந்து, பூகணையிலிருந்து தம்மருகிலிருந்த பாவங்கியை ழோக்கி, “நாம் சுவாமி தரிசனஞ் செய்யப்போனபோது வழியி் லெதிராக வந்தவர் யார்?” என்று கேட்க, அவன், “அவர் பிரம விஷ்ணுக்களுந் தேடியறியாத சமானா தீதராகிய கடவுளே வலிய வந்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற ஆதிசைவ ராகிய சுந்தரமூர்த்தி,” என்றான். அதுகேட்ட பரவையார், “நம் ஆண்டவருக்குரிய அடியவரோ அவர்,” என்று சொல்லி, சுந்தரமூர்த்தி மேல் முன் வைத்த ஆசை மேன்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்ந்தின் மேல் விழுந்து புலம்பினார். அப்பொழுது கடவுளானவர் பரவை யாரைச் சுந்தரமூர்த்திக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்கும்படி அடியார் களுக்குக் கட்டளையிட்டு, சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, “உனக் குப் பரீகாவையை விவாகஞ் செய்ததரும்படி நம்முடைய அடியார்களு க்கு ஆஞ்ஞாபித்தோம்,” என்று கூறியருளி, பரவையாரிடத்திலும் போய், “உனக்கும் சுந்தரமூர்த்திக்கும் விவாக நடக்கும்,” என்று

சொல்லியருளினார் மறநான் உதயகாலத்திலே சிவபத்தர்க ளெல்லா
ருங் கூடிவந்து சுந்தரமூர்த்திராயனருக்குப் பரவையாரை விதிப்படி
விவாகஞ் செய்துகொடுத்தார்கள்.

அவ்வாறு மணம் பெற்றத்சு சுந்தரமூர்த்திராயனர் பரவையா
ரோடு கூடி வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் கோயிலை யடைந்த
போது தேவாசிரிய மண்டபத்திலே சிவனடியார்கள் கூடியிருந்த
தைக் கண்டு அவாகள்மேலே பகதி மிகுத்து, “இவர்களுக்கு நான்
அடியனாகும் நான் எவனோ,” என்று நினைத்துக்கொண்டு சுவாமி
தரிசனஞ் செய்வதற்குக் கோயிலி னுள்ளேபோனார். அப்பொழுது
அடியார்க் கடியனாகவேண்டுமென்று அவா விரும்பிய வரத்தைக்
கொடுக்குப்பொருட்டு ஈடாய் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளி, “நீ
கம்முடைய அடியமாகவே வணங்கி அவர்கள்மேலே பதிகம் பாடு,”
என்றருளச் சுந்தரமூர்த்திராயனர் வணங்கி நின்று, “சுவாமி! அடி
யார்களுடைய வாலாறு நீட்டினதென்றும், அவர்கள் தன்மை இப்
படிப்பட்டதென்றும் அறிமாத நான் எப்படிப் பதிகம் பாடுவேன்?
அவர்களைக் குறித்துப் பாடுகின்றதைச் சர்வஞ்ஞதுவமுடையதேவ
சுமேசுவரேனாக ஒரு ஒருனடிவென்றும், என்று பிரார்த்தித்தார். சுவாமி
யதங்கிவைத்து அடியார்களுடைய வழிதொண்டு அவருக்குத் தெரி
யும்படி செய்த, “திட்டைவாழ்ந்தணந்த மடியார்க்கு மடியேன்,” என்
றடி எடுத்துக்கொடுத்த மனந்தருளினார் அதுகண்டு சுந்தரமூர்த்தி
ராயனர் புறப்பட்டதே தோன்றிய மண்டபத்தை யடைந்து அடியார்
திருக்கூட்டத்தைப் பலமுறை வணங்கி அந்த அடியார்களு யாவர்க்கும்
வெவ்வேருள் ஈடுபென ஆய்மேன் என்று வரும்படித் திருத்தொண்
டத்தொகைமென்றும் நகுப்பதிகம் பாடி அவர்களைத் துதித்தார்.

அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திராயனர், திருவாரூரிலே தினந்தோ
றும் திரிகாலத்திலும் அன் டிவருடி சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொ
ண்டு பரவையாரோடு வாழ்ந்திருந்தார். அப்படியிருக்கும் காலத்திலே,
வேணாணாராகிய குண்டல தாசு கீழ்வமென்பவர் அவருடைய மகிமை
யைக்கேள்விபுற்று அவருடைய திருவடிகளை யடைந்து அன்பினோடு
அவர்க்கு வழிபட்டு அச்சுந்தரமூர்த்திராயனர் பொருட்டுப் பரவையா
ருடைய வீட்டுக்கு செல்லும் பருப்பும் பிறபதார்த்தங்களும் செல்குங்
காலத் தவருமல் அருப்பிக்கொண்டுவந்தார். அப்படி யனுப்பிவருங்
காலத்திலே மழையி லாணமாவல் வளம் சுருக்க ஒருநாள் குண்டல
பூர்க்கிழவர் செல்லுப் போதாமல் கண்டு வருத்தமுற்று, “சுந்தரமூர்த்
தி வீட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு இன்றைக்கு செல்லுப்போதாதே;
கியோ! இதற்கென்ன செய்வேன்?” என்று நினைத்து இப்பருங்கவலை

கொண்டு போசனம் பண்ணாமல் அன்றிரவு நித்திரை கொண்டார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய அவருக்குச் சொப்பனாட்சையிலே தோன்றி, 'சுந்தரனாகக் கண்புட்படி உனக்கு நெல்லுத் தந்தேன்,' என்று சொல்லியருளிப் பின் குபேரனுக்கு ஆத்மராயிக்க, 'அன் செயலால் அந்தக் குண்டையூர் முழுதிலும் நென்மலையானது ஆகாயமு மனையத்தக்கதாக நிறைந்தோயியது. அன்றிரவு விடியும் போது குண்டையூர்க்கிழவர் விழித்தெழுந்த உத்த நென்மலையாகக் கண்டு அதிசயித்து, பரமசிவனுடைய திருவருளித் துதித்து, 'சுந்தரமூர்த்திராயனுக்கு அனுப்புப்படி பரமசிவன் தந்தருளிய இந்த நெல்லு யாவருமிக்க வல்லவர்கள்' இந்தச் சமாரத்தை அவருக்குச் சொல்லவேண்டும்,' என்று திருவாரூருக்குப் போக, 'சுந்தர சமாரத்தைப் பரமசிவனு லறித்த சுந்தரமூர்த்திராயனுரு மறித்த வந்தார். அதுகண்ட குண்டையூர்க்கிழவர் அநாயனாக ஒருநாள் விழுகது நமஸ்கரித்து எழுந்து ின்று, 'சுந்தர' மலையாலாக அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்துவந்த நிறத்தகொண்டிரு திரையிலே முட்டி வந்தது; அதுகண்டு கடவுளே நென்மலையாகத் தந்தருளின; அந்த நென்மலை மணிகராக லெடுக்கப்படும் அளவு மீட்டைத் தன் து; இனி யது என்னாச் செய்யப்படக்கூடிய தொண்டன்று' என்று சொல்ல, சுந்தரமூர்த்திராயனார் அதைக் கேட்டு, அடியோடு கடவுட்கு குண்டையூர்க்குப் போய் பூதாயததைப் பாலாயி நென்மலையாகக் கண்டு அதிசயித்து, சிவன் திருவருளா வியந்து, சுந்தரமூர்த்திராயனார் கோளிலி யென்னும் ஸ்தலத்திலிருக்கின்ற சிவாலயா லுண்டது சிவனைத் தரிசித்து அந்த நென்மலையைப் பரமசிவனிடமிருக் கொண்டுபோவதற்கு ஆன் விழிம்பொருட்டு உவந்திருப்பதற்கும் பாடினார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினால், 'தின்று பகற்கால சீவியின் மமமுடைய பூதங்கள் பரமசிவனிடம் திரைநின்றித் திருவாரூர் முழுதும் நிறைபுட்படி நென்மலையாகக் கொண்டு வந்து தரும்,' என்று ஆசாயத்தினின்றும் ஓசாரிவாய் கொண்டானது. சுந்தரமூர்த்திராயனா அதைக் கேட்டுத் திருவாரூருக்குப் பிரமபிப் போய்க் கோயில யடைந்து வன்மிகுந்ததைத் தரிசனம் செய்து பாவையார் வீட்டிலே சேர்ந்து அவர் மகிழும்படி சிவந்த சமாரத்தைச் சொல்லி அங்கிருந்தார். அதன்பின் இரத்திரிபுணவுடன் சிவானுளையிலே பூதங்கள் குண்டையூரிலேயிருந்த நென்மலையை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாவையார் வீட்டை நிறைந்த தந்திருவாரூர் முழுதிலும் நென்மலையாக்கின. அன்றிரவு கழித்தபின் பாவையார் அவ்வாறு ஏங்கும் நென்மலை நிறைந்திருக்கக்கண்டு அதிசயித்து, 'இவ்வூர்ச் சண்டனெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டின் எல்லையைப்

சேர்த்த நென்மலையை எடுத்துக்கொள்ளலாம்," என்று சொல்லிப் பறையறைவித்து எல்லோரும் நெல்லை யெடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்து, தம் வீட்டிலுள்ள நெல்லைத் தாம் உபயோகித்துச் சுந்தர மூர்த்தியுடன் வர்த்திருந்தார்.

இப்படியிருக்கும்போது சிலகாட் சென்றபின்பு, நாட்டியத்தான் குடியில் வசித்த கோட்புலியாயனார், சுந்தரமூர்த்தியிடத்திலே சென்று அவரை வணங்கித் தம்முடைய ஊருக்கு எழுந்தருளி வரும்படி யவரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அதற்கிசைத்தனர். அவ்வாறிணங்கவே, கோட்புலியாயனார் தாமதாருக்குத் திரும்பிவிட்டார். அதன்பின் சுந்தரமூர்த்தியாயனார் வண்மீகநாதரை வணங்கி அகரிடம் தனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, நாட்டியத்தான் குடியை யடைந்தனர். அப்போது அங்கிருந்த கோட்புலியாயனார் அவரை எதிர்த்தொண்டி வணங்கித் தம்முடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டே போய் ஆனந்தநிலிருத்தி விதிப்படி தர்ச்சனை செய்து நிருவமுது செய்வித்த அவரை வணங்கி ஸ்தோத்திரம் பண்ணிப் பின்பு சிங்கடியார், வணப்பையார் என்னின்ற தமது புத்திரிக் கிருவரையும் கொண்டுவந்து அவரை மூன்று சரப்பித்தத் தாமும் வணங்கி அவரை போக்கி, "சுவாமி! அடியென் பெற்ற இச்சப் பெண்க கிருவரையும் நீர் அடிமையாகக் கொண்டருள வேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்க, சுந்தரமூர்த்தியாயனார், "இப்பெண்க கிருவரும் எனக்குப் புத்திரிக்," என்று சொல்லி ஆவர்கோத் தம்முடைய தொடையின்மே லிருத்தி, மணக்கரிவுடனே யணைத்து உச்சிமொந்து அவர்கள் விரும்பியவைகளைக் கொடுத்தருளிப் பரம சிவன் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தை யடைந்து அவரை வணங்கித் திருப் பதிகம் பாடினார். அந்தப் பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பிலே கோட்புலியாயனரைச் சிறப்பித்துச் சிங்கடியாருக்குப் பிதாவாகத் தம்மை நனைத்தபடியினால் தம்மை சிங்கடியப்பென்று வைத்தருளினார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்தருளி நிருவலிவலத்துக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடி, பின்னிச் திருவாரூரை யடைந்து பாலையார் வீட்டிலிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது பஞ்சுணி உத்திரத்திருகான் சபிபக்கவும், பரவையார் திருவிழாச் செலவிற்குத் கொடுப்பதற்குப் போன் கொண்டுவரும்பொருட்டுத் திருப்புகளரை யடைந்து கோயிலிற் சென்றீர் சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் தம் கருத்தைக் குறிப்பா லுணர்த்திச் சார்பத்திலிருந்த நிருமடத்திற்குப் போக நனைத்துக் கோயிலின் திருமுற்றத்தில் ஓரிடத்தில் அடியவர்களோடும் திருத்தருளினார். அப்பொழுது அவருக்குச் சிவனருளால் கித்திரை வந்தது. அப்படியே வாவே அவர் திருப்பணிக்காகச் சுடப்பட்ட செந்தம்

கன் பலவற்றை வருவித்து உயரம்பண்ணி அவற்றையே தலையணையாகக் கொண்டு உத்தரீயத்தை விரித்து நித்திரை செய்தார். பின் விழித் தெழுந்தபோது அந்தச் செங்கற்களெல்லாம் பொன்கற்களாயிருந்தன. அப்படி யிருப்பதை அவர் கண்டு சிவன் திருவருளைத் துதித்ததற்கோயிலினுள்ளே போய்த் திருப்பதிகம் பாடிப் பொற்குவைவையுங் கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருப்பனைநூருக்குப் டோய் அங்கும் பதிகம் பாடித் திருவாரூரை யடைந்து பாவையார் வீட்டிலிருந்தார்.

பிறகு அவர் அவ்விடத்தை விட்டு, திருநன்னிலம், திருவிழி மிழலை, திருவாஞ்சியம், திருநெழூர், அரிசிநகரைப்புத்தூர், திருவாவழிநை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சூரம், சிவபுரம், திருக்கலயநல்லூர், கும்பகோணம், திருவலஞ்சுழி, திருகல்லூர், திருச்சோற்றத்துறை, திருக்கண்டியூர், திருவையாறு, திருப்பூத்தருத்தி என்னுந் தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடி, திருவாலம்பொழிலை யடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அன்றிரவு நித்திரை செய்தார். அவ்வாறு உறங்கும்போது சுவாமி யவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “மழபாடிக்கு வருதற்கு மறந்தாயோ?” என்று சொல்லியருளினார். சுந்தரபூர்த்தி னீழித்தெழுந்த காவேரிநதியைக் கடந்து அதன் வடபக்கத்திற் சேர்ந்து திருமழபாடிக்குப்போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம்பாடிச் சிலநாள் அங்கிருந்து, காவேரிநதியின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள ஸ்தலங்களை வணங்கி, மேற்குத்திக்குக்கு யாத்திரை செய்ய நினைந்து திருவானைக்காவுக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடி, திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை யடைந்து பதிகம் பாடிப் பொற்குவை பெற்றதச் சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் புறப்பட்டுத் திருப்பள்ளூர், திருவிக்கோய்மலை முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சிலனை வணங்கி, கொக்கதேசத்தை யடைந்து, அவ்விடத்திலே காவேரிக்குத் தென்கரையிலிருக்கும் திருப்பாண்டிக்குக் கொடுமுடிக்குப் போய் நமச்சிவாயப்பதிகம் பாடி, பின்னும் பல திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பேரூரை யடைந்து, அக்கே பரமசிவன் கணகசபையிலே நடனஞ் செய்யுந் திருக்கோலத்தைத் தமக்குக் காட்டக் கண்டு சிவானந்தவாரிதியிற் ரோய்து மீண்டும் சிதம்பரத்திற் சேகத் திருவுளங்கொண்டு புறப்பட்டுப் பல கதிகளையும் மூலகளையும் கடந்து, திருவெஞ்சாமக்கூடலையும் வணங்கிச் சோழ மண்டலத்துக்குத் திரும்பித் திருக்கற்குடிமலை, திருவாழைமேற் றளி, திருவிண்ணம்பர், திருப்புறம்பயம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை பண்ணித் திருக்கூடலையாற்றாருக்குச் சமீபித்து, அதற்

குப் போகாமல் திருமுதுகுன்றை கோக்கிச் சென்றார். அப்போது செல்லும் வழியிலே பரமசிவன் ஒரு பிராமணராகிச் சுந்தரமூர்த்திக்கு முன்னின்று அப்படி நின்ற அந்தப் பிராமணரைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பார்த்து, "ஐயரே! திருமுதுகுன்றக்குப் போம் வழி எது? சொல்லு," என்று கேட்க, ஐயர், "இது கூடலையாற்றாருக்குப் போம் வழி," என்று சொல்லி வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே சென்று பின்னர் மறைத்துவிட்டார். அங்குணம் மறைய, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், அவரைச் சிவபெருமானென்றே கருதி, "அடிகளில் வழி போந்த அதிசய மறியேனே," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் கூடலையாற்றாரை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருமுதுகுன்றக்குப் போனார். அவ்வாறு போய் அந்த ஸ்தலத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடியபோது சுவாமி மன்னாராயர் பொன் கொடுத்தருள சுந்தரமூர்த்தநாயனார் அவர்முன் வணங்கி நின்று, "சுவாமி! தேவரீர் தந்தருளிய இந்தப் பொன் எல்லாம் திருவாருளிலே உன்னவர்கள் அதிசயிக்கும்படி. அங்கே வாச் செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது சுவாமியி னுடைய திருவருளிஞாலே, "சுந்தரனே! நீ இந்தப் பொன்னெல்லா வற்றையம் மணிமுத்தாந்தியிலே யிட்டுத் திருவாருர் குளத்திலே போய் எடுத்துக்கொள்," என்று ஓராரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தநாயனார் மச்சம் வெட்டி வைத்துக்கொண்டு, பொன்முழுதையும் மணிமுத்தாந்தியிலே புசவிட்டு, "அன்று சிவன் என்னே வலீந்தாட்டுகொண்ட திருவருளே இதுவே யறிவேன்," என்று சொல்லிச் சிதம்பரத்துக்குப் போக நினைந்த வழிக்கொண்டு, இடையிலே திருக்கடம்புரை வணங்கிச் சிதம்பரத்தை யடைந்து, சபாநாயகரை நமஸ்கரித்தத் திருப்பதிகம் பாடி, அக்கு நின்ற புறப்பட்டுத் திருப்பறியனார், திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருவாய்க்கொளிபுற்றார், திருக்காண்டிமுன்னார், திருவெதிர்கொள்பாடி, திருவேன்விக்குடி முதலிய ஸ்தலங்களைக் கண்டு வணங்கி, திருவாருரை யடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு பரவையாரோடு கூடியிருந்தார். அப்படியிருக்குராளில், ஒருநாள் அவர் பரவையாரை கோக்கி, "எனக்குத் திருமுதுகுன்றர் தந்தருளிய பொன்னை மணி முத்தாந்தியிலே புசவிட்டுவந்தேன்; இப்போது இந்த ஸ்தலத்திலே யிருக்கின்ற கோயிலுக்கு மேற்றிசையிலுள்ள குளத்திலே போய் அவருடைய அருளிஞாலே அதனை எடுத்துக்கொண்டு வருவோம் வா," என்றார். பரவையார் அதைக் கேட்டு, "இதுவென்ன அதிசயம்?" என்று சொல்லிப் புன்னகை செய்ய, சுந்தரமூர்த்தநாயனார், "பெண்ணே! நம் கடவுளுடைய திருவருளிஞாலே பொன் முழுவதையும்

குளத்திலே யெடுத்து உணக்குத் தருவேன்; இது சுந்தியர்," என்று சொல்லி, பரவையாருங் கடவுரக் கோயிலிலே பிரவேசித்து வன்மிக நாதரை வணங்கிக்கொண்டு கோயிலே வலம் வந்து, மேற்றிசையிலிருக்கின்ற திருக்குளத்தை யடைந்து, அதன் வடகீழ்க்கரையிலே போய்ப் பரவையாரை நிறுத்திச் சுவாமியை வணங்கிக் குளத்திலே யிறங்கி அங்கே தடவினார்; அப்பொழுது பரமசியன் சுந்தரமூர்த்தியைக் கொண்டு திருப்பதிகம் பாடுவிக்கவேண்டுமென்னுந் திருவீரோயாட்டினால் பொண்ணைக் குளத்திலே வருவியா தொழித்தருள, அதனால் பொன் அகப்படவில்லை. அதுகண்டு, பரவையார், "ஆற்றிலே யிட்டுக் குளத்திலே தேடுகிறீரே," என்று நகைத்தார். அதுசேட்ட சுந்தரமூர்த்தியாயனார், "சுவாமி! தேவரீர் முன்னருளிய செய்தபடியே பரவையார் நகையாதபடி பொண்ணைத் தாரும்," என்று திருமுதுஞ்சர்ந்மேல் திருப்பதிகம் பாடிப் பரமசிவனுடைய திருவருளினால் வந்தெழுந்த பொற்றிறோடு பெரித்துக்கரையிலேற்றி அந்தப் பொண்ணையும் முன் சொண்பவர்த மச்சுந்தரமும் உரைத்துப் பார்க்க, இது உரைதாழ்த்தி; அதுகண்டு அஃ பின்னுங் கடவுளைப் பாடினார்; அவ்வாறு பாடியபோது கடவுளானவர், பொன் உரைதாழாது அருள் செய்தனர். பின் சுந்தரமூர்த்தியாயனார் மணமகிழ்த்து பொற்றருவைகளை மாட்டிற் சுமத்தி பரவையாரோடு வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை வணங்கி வீட்டுக்குப் போய்ப் பரவையாருடன் இன்புற்று வாழ்த்திருந்தார்.

அப்படி வாழ்த்திருக்குங் காலத்தில், நம்பியாரூர் மேலும் சிவஸ்தலபாத்திரை செய்ய விரும்பி, திருக்கள்ளாறு, திருக்கடஞர் வீரட்டம், திருக்கடஞர்மயானம், திருவலம்புரம், திருச்சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருகாளிபள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, சின்றிபூர், திருக்கீரீர், திருப்புகூர், திருக்கேரலக்கா என்னும் ஸ்தலங்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடிப்போய், சோழியின் எல்லையை வலங்கொண்டு வணங்கி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருடைய திருவடிகளைத் துதித்துப் பின்னர் குருகாவுருக்குப் போம்படி புறப்பட்டு வழியிலே பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருத்திச் சென்றார். அங்கனம் செல்வதைச் சுவாமி யறிந்த தண்ணீரும் பொருசோறும் கொண்டு வந்து, வெய்யில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டு ஒரு பக்கத்திலே ஒரு பந்தலை யுண்டாக்கி அங்கே பிராமண வேடங்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியானார் திருத்தொண்டர்களுடனே அவ்விடத்திலே வந்து பந்தரின் கீழே போய் அந்தப் பிராமணர் சமீபத்திலே பஞ்சாங்குரத்தைச் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது பிரமாணர் அவரைப் பார்த்து, “நீர் மிகப் பசுமொண்டிருக்கின்றீர்; ஆதலின், இந்தப் பொதி சோற்றையுண்டு இத்தத்தண்ணீரைக் குடித்து இளைப்பாறும்,” என்று சொல்லியருள, சுந்தரமூர்த்தியாயனார் அதற்கிசைந்து அந்தப் பொதி சோற்றை வாங்கித் திருத்தொண்டருடன்தொழுதுசெய்து, அனலில் லாத பரிசனங்க ளெல்லாரையும் அழுதுசெய்யப் பண்ணினார் அவ் வாறு அவர்கள் பண்ணிய பின்னும் அந்தப் பொதிசோறு அவ்விடத்திலே பசித்துவந்த பிறரும் உண்ணுப்படி குறைமாத வளர்த்து கொண்டிருந்தது. சுந்தரமூர்த்தியாயனார் போசனம் பண்ணியபின் சலபானம் பண்ணி அந்த யிமரைப் புசுத்து அவர் சமீபத்திலே பரிசனங்களைநித்திரை செய்ய, யிமர் பத்தருடனே மறைந்தருளினார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்தி விழித்தெழுந்து, யிமரைக் காணாமையால் அவர் சிவபெருமானேமென்றுணர்ந்து அதிசயங்கொண்டு திருப்பதி கம் பாடிக் குருகாழ்வரையடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்து, பின் அவ்விடத்தை விட்டுப்போய்த் திருச்சுழிப் பாளையை வணங்கிச் சிதம்பரத்தையடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருத்தினைக்கரை வணங்கித் திருகாவழியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநா ளங்கொடுத்தார்.

அப்படி யிருந்த சுந்தரமூர்த்தி, பின், தொண்டைமண்டலத்திலிருக்கின்ற ஸ்தலங்களுஞ் சூயாத்திரை செய்ய விரும்பி அவ்விடத்தினின்றும் பிரமாணமாகித் திருச்சுழிக்குன்றிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருச்சுக்குரிலே போய்க் கோயிலுள்ளே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, புறத்திலே வந்து அழுது செய்யும் பொழுதாகியும் பாகம் பண்ணிக்கொடுக்கும் பரிசனங்கள் வாய்மையால் மிகுந்த பசி வருத்தத்தினாலே மதிப்புறத்தில் இருந்தார். அப்பொழுது பரமசிவனானவர் ஒரு பிராமணராகி ஒருகொற்றோட்டை வந்திக்கொண்டு அங்கே சென்று அஹருடைய முகத்தைப் பார்த்து, “நீர் பசியினால் யிசை வருந்தி இளைப்புற்றிருக்கின்றீர்; ஆதலால், நான் இப்பொழுது தமக்கு அன்னம் யாசகம் பண்ணிக்கொண்டு வருவேன்; நீர் அப்புறம் போகாமல் சிந்திப்பொழுது இங்கே யிரும்,” என்று சொல்லி அந்தத் திருச்சுக்குரிலே யிருக்கின்ற அக்கிரகாரங்களிலே போய் அன்னமும் கறியும் யாசகம் பண்ணிக்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடத்திற் சென்று, “பசிநீர இதை யுண்ணும்,” என்று சொல்லிக் கொடுக்க, நாயனார் அவ்வையருடைய அன்பைப் புசுத்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அஞ்சலி செய்து அவற்றை வாங்கித் தம்மோடு வந்த தொண்டர்களுடனே அழுதுசெய்தார். உடனே அவ்வையர் மறைந்தருளினார்.

அது கண்டு சுந்தரமூர்த்திராயனார், அவர் பாமசிவனென் றுணர்ந்து, 'இந்தப் பெரும் பகலிலே திருவடி வருத்தத் திருமேனிகொண்டு அடியேன்பொருட்டு எழுத்தருளியுந்த சிவபெருமான் பெருங்கருணையை யென்னவென்று புகல்வேன்?' என்று மணங்கசித்துருகி, உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கண்களில் நின்று ஆந்தக்கண்ணீர் சொரிய, அவர் மீது திருப்பதிகம் பாடி அந்தச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, அவ் விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சாஞ்சிபுரத்தைச் சமீபிசது, அவ்விடத்தில் நின்று தமது மகிமையையும் வரலையும் கேள்வியுற்று வந்து எதிர் கொண்டு வணங்கிய பத்தர்களைத் தாமும் வணங்கி அவர்களோடு நகரத்தினுள்ளே சென்று, திருவேகாம்பரத்தை யடைந்து உலகமாதா வாகிய காமாட்சியம்மைமால் ஆளுச்சிங்கப்பட்ட ஏகாம்பராத சுவாமியைத் தரிசிசது, அவரடியில் பரவசமாய் அடியற்ற மரம்போல் சாவ் டாக்கமாக வீழ்ந்து வணங்கி, எழுத்து விம்மி ஆந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அஞ்சலிபஸ்தராதி டெய்யாண்டியினுள் அவர்விது திருப்பதிகம் பாடிப் புரத்திற் போத்து திருத்தொண்டர்களைநி அங்காஞ்சிபுரத் திலே சிவபகன் வசித்தார். அப்படி வசிக்கு நாட்களிலே அங்ககரத்தி லிருக்கின்ற காமக்கோட்டத்திற் சென்று அங்கிருக்கும் காமாட்சி யம்மையை வணங்கிப் பின்னர் திருமேற்றளியை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, திருவொண்காந்தன்றளியை யடைந்து திருப்பதிகம் பாடி, அநேகதங்காவதமென்னுச் திருப்பதி யை யடைந்து பதிகம் பாடினார். பின் திருப்பணங்காட்டிர், திருமாற் பேறு, திருவல்லம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, அதன்மேல் திருக்காளத்தி மலையை யடைந்து, அதனைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து கமஸ்கரித்து, மேலே மேறிச் சாணத்தி யப்பர் சந்திரானத்திற் சென்று அவரை வணங்கி, அவருக்கு வலப்பக் கத்தில் நிற்கின்றவரும், அன்பிலே தமக்கு வேருப்பில்லாதவரு மாகிய கண்ணப்பராயனருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்கிக் கீழேயிறங்கித் திருத்தொண்டர்களுடனே சிவநான்க ஸ்தலத்திலிருந் தார். அப்படியிருக்குந் னாளிலே உத்தரபூமியிலிருக்கின்ற ஸ்ரீசைலம், திருக்கேதாரமலை முதலாகிய சிவஸ்தலங்களையும் அங்கிருத்தடியே வணங்கி அவைகளின்மேலும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அதன் பின் அவர் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சமுத்திரதீரத்தில் இருக் கின்ற திருவொற்றியூறிற் சென்று, திருப்பதிகம் பாடித் திரிகாலங் களிலும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்தார்.

அப்படியிருக்குப்போது இசுற்குமுன் கைலாசகிரியிலே சுந்தர மூர்த்திராயனார்மேல் ஆசைவைத்த சேடியர்களிருவரில் அனித்திதை

யார் என்பவர் ஞாயிறென்னும் ஊரிலேயிருக்கும் வேனானிற் சிறத்
தோங்கிய ஞாயிறுகிழா ரென்பவருக்குப் புத்திரியாராய்த் திருவவதா
ரஞ்செய்து, சங்கிலியார் என்னும் பெயரைப் பெற்று, உமாதேவியா
ருடைய திருவடிசுளிலே மிகுத்தபத்தியுடையவராய்க் கல்யாணப்பருவ
மடைத்திருந்தார். அவ்வாறு அவர் பருவமடைந்தது கண்டு தந்தையா
ராகிய ஞாயிறுகிழார் தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, “நம்முடைய
புத்திரி மமது வம்சத்திலுள்ள ஸ்திரிகளெல்லாரிலும் அதிகரித்த
செனத்திரியமும், நம்முணமும் உடையவளா யிருக்கின்றாள்; இவளு
க்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்குங் காலமாயிற்று; இசுற்ற என்னசெய்
கோம்,” என்று வினவு, மனைவியார், “அவளுடைய செனத்திரியத்
திற்கு, குணத்திற்கும் திசைய ஒரு புருஷனோத் தெரிந்து அவனு
க்கு விவாகஞ் செய்துகொள்க,” என்றார். அதைக் கேட்டுக்கொண்
டிருந்த சங்கிலியார், “இவர்கள் பேசும் வார்த்தை எனக்குப் பொருத்
தும் வார்த்தையன்று; காதே எங்கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திரு
வருளைப்பெற்ற ஒருவருக்கு மனைவியாதற் குரியேன்; ஆகலின் இப்
படியன்றி மற்றெப்படி விசேஷமோ செரியேன்,” என்று நினைத்து
அச்சங்கொண்டு அறிவுமயங்கி மிகச் சொலித்து நிலத்திலே விழுந்தார்.
அப்போது சமீபத்தில் சின்ற தந்தையாரும் தாயாரும் அதைக் கண்டு
பதைபதைத்து அவரை பெடுத்து வந்திய மனத்தையுடையவர்களாகி,
“இவருக்கு சிக்குத்தது யாதோ,” என்று பயந்து தாங்கி அவர்களைப்பளி
சீர் தெளித்துத் தடவி அவருக்குச் சொக சீங்கியபின் அடிமைப் பார்
த்த, “மகனே! உனக்கு சிக்குத்தது யாதா! சொல்,” என்று கேட்க,
சங்கிலியார், “இப்பொழுது என்னொக்கு ரித்து சிங்கள் கெளியது என
க்குஇசையாத; காதே பரமசிவனு திருவருளைப்பெற்ற ஒருவருக்கு
மனைவியாதற் குரியேன்; ஆகலால், நான் இனிமேல் திருவொற்றி
யூரை யடைந்து ஆண்டான் திருவருளின் வழிச்செல்லவேன்,”
என்றார். அதைக் கேட்ட தாய்தந்தையா ரிருவரும் சோகமும், அச்ச
மும், அதிசயமும் உடையவர்களாகி, அந்தச் சங்கிலியார் சொல்லிய
வார்த்தையை மறைத்தொழுக்கினார்கள். அப்படி ஒருருகாளில் அவர்க
ளுடைய குலத்துக்கு ஒப்பாகிய குலத்திலுள்ள ஒருவன், சிக்குத்த
அந்தச் சங்கதியை யறியாதவனாகிச் சங்கிலியார்மேல் விரும்புந்
தொண்டு, அவருடைய தந்தையாரிடத்திலே சங்கிலியாரை விவாகஞ்
செய்துகொடுக்கப் பேசும்பொருட்டுச் சிலரையனுப்பினான். அவ்வாறு
அனுப்பப்பட்ட அவர்கள், அத்தந்தையாரிடத்திற் சென்று மணம்
பேச, அதுகேட்டுத் தந்தையார் சிக்குத்த சங்கதியைச் சொல்லாதல்
தகுதியின்றென்று நினைத்து வேறேருபாயத்தினால் கலியாணத்தை
மறந்து, இனியு மொழிபுறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். அவர்கள்

திரும்பிப்போய்ச் சேர்த்தவுடனே அவர்களை யனுப்பினவன், ஒரு திங்கு செய்திறந்தவனைப்போல இறந்துபோயினான். இதை அந்தச் சங்கிலியாருடைய தந்தை சாயார் கேள்வியுற்று, மனமயங்கி, “உய்ய வேண்டுமென்கிற நீனைவுடையவர்கள் சங்கிலியார் பகைத்தலே பேசத்தகாத வார்த்தையைப் பேசார்கள்,” என்பதை உலக மறியும் படி செய்த சிவபெருமான் திருவருளாக் கண்டு, அதனை யாவர்க்கும் உன்னப்படி சொல்லி மிகப் பயத்து, “இனிநாங்கள் இவரெண்ணத்தின் படியே இவரைச் சிவபெண்ணியஞ் செய்துகொண்டு இருக்கும் பொருட்டுத் திருவொற்றியூரிலே கொண்டிபோய் விடவேண்டும்,” என்று துணிந்து, தங்கள் ஞாநிகளோடுஞ் சங்கிலியாரைப் பார்த்து, “கீர் திருவொற்றியூரை யடைத்து கன்னிமாடத்தில்ருந்து பரமசிவனுடைய திருவருளை முன்னிட்டுத் தவஞ்செய்யும்,” என்று சொல்லி மிகுந்த செல்வத்தோடும் அவரைத் திருவொற்றியூருக்குக் கொண்டு போய்க் கோயிலிலே பிரவேசித்து சுவாமியை வணங்கிக் கோவிலுக்குச் சமீபத்திலே ஒரு கன்னிமாடஞ் செய்வித்து, அதிலே அவரை யிருத்தி, அவருக்கு வேண்டும் திரவியங்களை யு மமைத்து, அவரை வணங்கி நின்று, “கீர் இந்தக் கன்னிமாடத்திலே பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு இரும்,” என்று சொல்லி, அவரைப் பிரிதலினாலே இரண்டு கண்களினின்றும் சோகபாவப்பஞ் சொரிய அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் வருக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். சங்கிலியார் அந்தக் கன்னிமாடத்திலிருந்து தினத்தோறும் திரிசால்வகளினுங் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பூத்தொடுக்கும் மண்டபத்தலே திரையிட்டிருக்கின்ற ஓரிடத்தில் போயிருந்து புஷ்பமாலை கட்டிச் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

இப்படி நிகழுவ் காலத்திலே ஒருநாள் கந்தரபூர்த்திகையனார் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டு அடியார்கள் செய்கின்ற பலவகைத் திருத்தொண்டைப் பார்ப்பவராகி புஷ்பமண்டபத்தி னுள்ளேபோனார். அவ்வாறு போனபொழுது சங்கிலியார், மீன்போலத் திரையை நீக்கிப் பரமசிவனுக்குச் சாத்தும்படி தாம் கட்டிய பூமாலையளைச் சுவாமிக்கு அலங்காரஞ் செய்வாரிடம் கொடுத்துவிட்டு மறைந்தனர். அங்ஙனம் மறைந்த சங்கிலியாரைச் சந்தரமூர்த்தி கண்டுவிதி கட்டியபடி அவர்மேல் ஆசைகொண்டு, புறத்திலே போய்ப் பக்கத்தில் நின்றவர்களிடம், “புஷ்ப மண்டபத்தினுள்ளே ஒரு பக்கத்திலே திரைக்குள்ளே நின்று ஒரு பெண் எஃகை னுடைய மனதைக் கவர்த்துகொண்டாள்; அவன் யார்?” என்றான். சமீபத்திலே

நின்றவர்கள், “அவர் பரமசிவனுக்கு மிகுந்த பக்தியோடு திருத் தொண்டு செய்தின்று கன்னிகையாகிய சங்கிலியார்,” என்றார்கள். அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தியானார், கோயிலி னுள்ளேபோய்ச் சுவாமிபை உணங்கி நின்று அவரிடம் சங்கிலியாரைத் தமக்குத் தத் தருளும்படி பிரார்த்தித்தக்கொண்டு, கோயிலின் புறத்திலே போய் ஒரிடத்திலே யிருக்கச் சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று அப்பொழுது பரமசிவன் சுந்தரமூர்த்தியானாரிடத்திலே போய், “இவ்வுலகத்தி லுள்ள எவராவாஞ் செய்யப்படுதல் கூடாத பெருந்தவத்தைச் செய் தின்ற உத்தமியாகிப் சங்கிலியை உனக்குத் தருவோர்; நீ கொண்ட கவலையை யொழி,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தநயாமத்திலே கன்னிமாடத்திலே நித்திரை செய்தின்று சங்கிலியாருக்குச் சொப் பணத்திலே தோன்றினார். அவ்வாறு தோன்றியபொழுது சங்கிலியார் பரவசமாகி, அவரை நமஸ்கரித்த எழுந்து நின்று அவரை நோக்கி, “சுவாமி! அடியேன் உய்யும்படி தேவரீர் அடியேனிடத்திலே எழுந் தருளி வரும்பொருட்டுப் பூர்வசன்மத்திலே என்ன தனஞ் செய் தேன்?” என்று சொல்ல, பரமசிவன், “சங்கிலியே! உமேலே மிகுந்த பக்தியுடையவனும், திருவெண்ணெய்க் கடலிலே சமஸ்தரும் அறியும்படி நம்மாலே தடுத்தாட் கொண்டப்பட்டவனும், நமக்குத் தோழனுமாகிய சுந்தான், தனக்கு மனைவியாக உன்னைத் தரும் பொருட்டு என்னைப் பிரார்த்தித்தான்; அவன் விருப்பப்படியே நாம் உன்னைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தோம்; ஆதலின், நீ மகிழ்ச்சி யோடும் அதற்கு -ன்படு,” என்று சொல்லியருளினார். அதற்குச் சங் கிலியார், “சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய ஆஞ்ஞையைத் தலை மேற்சொண்டேன்; தேவரீர் சொல்லியருளிய நாயனாருக்கே மனைவி யாதற்குரியேன்; ஆயினும், அவர் திருவானுரிடத்தே மிகுந்த சத்தோ ஷத்தோடு வசிக்கின்றவர்; இதைத் தேவரீர் அறிவீர்; ஆதலால், அவர் என்னை மணஞ் செய்யின் என்னைப் பிரியாதிருப்பாரோ? இது னைத் திருவனங்கொண்டருளும்,” என்றார். அதுகேட்ட கடவுள், “பெண்ணே! அந்தச் சுந்தான், ‘உன்னைப் பிரிந்துபோகேன்,’ என்று உன்னிடம் உறுதியொழி கூறவான்; அதைக் கேட்டுக் கொண்டு நீ மணஞ் செய்துகொள்,” என்று சொல்லியருளிச் சுந்தர மூர்த்தியானாரிடத்திற் சென்று, “நான் சங்கிலியிடத்திலே போய் உன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தோம்; ‘நான் உன்னைப் பிரிந்து செல் லேன்,’ என்று நீ யவனுக்கு வாக்குறுதி செய்துகொடுத்தால் அவன் உடன்படுவான்; இனி உனக்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டியது?” என்ற வினவ, சுந்தரமூர்த்தியானார், “இக்கடவுளுடைய பிறதலக் கூறாது சென்று உணங்க விரும்புகின்ற அடியேனுக்கு இது விலக்

காகும்; ஆதலால், இசற்கோருபாயஞ் செய்யவேண்டும்,' என்று நினைத்து அவரை வணங்கி, "சுவாமி! சங்கிலிக்கு, 'நான் உன்னைப் பிரியேன்,' என்று வாக்குறுதி செய்துகொடுக்கிறேன்; ஆனால், அது உம்முடைய பிறதலவ்வேயும் தரிசிக்கும் நோக்கமுடைய எனக்குக் கூடாதாதலால் அதற்கோருபாயஞ் செய்யவேண்டும்; அதற்காக அவ்வாறு வாக்குறுதி செய்து கொடுக்கும்பொருட்டு அடியேன் அவனோடு தேவரீருடைய ஆலயத்துக்கு வரும்பொழுது, தேவரீர் மய்யாலயத்தை விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள திருமகிழின் கீழிருந்தருளாகேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கடவுள் இசைந்தருளி, சங்கிலியாரிடத்திலே முன்போலப் போய், "பெண்ணே! சுந்தரன் உனக்குச் சபதஞ்செய்து தருகற் குடன்பட்டிருக்கிறான்; ஆதலால், அவன் கம்முடைய ஆலயத்திலே சபதஞ் செய்துதருதற்கு வருவான்; அப்போது நீ யதந்துண்படாமல் மகிழின் கீழே சபதஞ் செய்து தரும்படி கேள்," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். சங்கிலியார் விழித்தெழுந்து அநிசயித்து அவ்விடம் பரமசிவனுடைய திருவருளை நினைத்து நினைத்து நித்தரை செய்நாடவராகிச் சமீபத்திலே நித்திரை செய்த தம்முடைய சேடியர்களை எழுப்பித் தமக்குக் கனவிலே பரமசிவ வருளிய எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் அச்சம் அநிசயம் ஆனந்தம் மூன்று மடைத்து, சங்கிலியாரை மணந்தினார்கள். பிறகு திருப்பள்ளி எழுச்சிக்குப் புத்தபம் தொடுக்கும் கேரம் சமீபித்தது கண்டு சங்கிலியார், சேடியர்களுோடு கோயிலுக்குச் செல்ல, அவருக்குச் சபதஞ் செய்துகொடுக்கும் பொருட்டு அசந்ருமன் அவ்விடத்தில் வந்து அவருடைய வாவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சுந்தரமூர்த்தியாடனார், அங்கச் சங்கிலியார் சமீபத்திற் சென்று தமக்குப் பரமசிவன் அருளிச்செய்ததைச் சொன்னார். அதற்குச் சங்கிலியார் எதிர் வார்த்தை மொன்றுஞ் சொல்லாமல் நாணங்கொண்டு சேடியர்களுடும் சோயிலுள்ளே புகுந்தார். சுந்தரமூர்த்தியாடனார் அவர் பின்னே போய், "பெண்ணே! நான் உன்னைப் பிரியேனென்று சபதஞ் செய்யும்பொருட்டு நீ சுவாமி சந்திரானத்துக்கு வா," என்று சொல்ல, அப்போது சங்கிலியார் கண்ட கணவைக் கேட்டறிந்த சேடியர்கள், அவரை நோக்கி, "சுவாமி! இதன்பொருட்டுத் தேவரீர் சிவசந்திரானத்திலே சபதஞ் செய்வது தகாது," என்றார்கள். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியாடனார் பரமசிவனுடைய செய்கையை அறியாமல், "பெண்ணே! நான் வேறெங்கே சபதஞ் செய்ததாவேண்டும்," என்று கேட்டச் சேடியர்கள், "மகிழ் மரத்தின் கீழே சபதஞ் செய்துகொடும்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார் மனமருண்டு, "இவர்கள் சொல்லியதை மறக்கில்

விவாகத் தவறினும் தவறுதல்; அதலால் இதற் குடன்படவேண்டும்," என்று துணித்து, 'அப்படியே' செய்பவாம் வாருங்கள்,' என்று சொல்லி அவர்களோடு மகிழ்வின தீழேபோய்ச் சேர்ந்து சங்கிலியார் காணுப்படி அக்க மகிழ்மரத்தை எழுந்துதாம் வலஞ்செய்து சங்கிலியாரை சேர்க்கி, 'உள்ளே நான் யிடுவேன்,' என்று சபதஞ் செய்து கொடுத்தார். அதன்கண் சங்கிலியார் மணங்கலங்கி, "கடவுளுடைய ஆஞ்ஞாபியுலே பாயியேன் இதைக் கண்டேனே," என்று துக்கத்துக்கொண்டு ஒரு பக்கத்திலே மறைந்து வின்றார். சுந்தரமூர்த்தியாயனார் சபத முடித்தபின் அவையத்தின் உள்ளேபோய்க் கடவுளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு திருப்பிவிட்டார். அதற்குப்பின் சங்கிலியார் புத்தமண்டபத்திலே போய்த் சமுமுடைய பணியை முடித்துப் பரமசிவன் தமக் கருஞ்செய்ததை நீண்டது அவரை வணங்கிக் கொண்டு விடியும்பொழுது கண்ணிமடத்தக்குத் திருப்பினார். அவ் விரவிற்குணை பரமசிவன் திருவொற்றியுட் லிருக்கின்ற தமுமுடைய தொண்டர்களுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "சமுமுடைய அடியாளாயி சந்தானத்துச் சகலி என்னும் கண்ணிகையை எவா கஞ் செய்துகொடுக்கன்," என்று ஆற்றியபடிது மறைத்தருளினார். அவர்கள் அவ்வாற்றுகருவதை தலைமேற்றிகொண்டு மறாவாளிலே அவ் டுட லிருக்கின்ற சமந்த நண்பர்களாகித் கூடி இருத்த மகிழ்ச்சியோடும் மகா சைவ சாத்தொடுக்கவெல்லாமைச் சுந்தரமூர்த்திக்கு விவா கஞ் செய்துகொடுத்தார்கள்.

அவ்வாறு விவாகஞ் செய்துகொண்ட சுந்தரமூர்த்தியானார், சங்கிலியாரோடு கூடி யவ்வுடிலே வாழ்ந்திருந்தார். அப்படி இருக்கு ன்னிலே ஒருநாள் திருவாரூர் லிருக்கின்ற திரயசேகரப்பெருமானுடைய வசத்தோற்றமாலும் சீரீழ்த்ததை யறிந்து, "திரயசேகரப் பெருமானே தீவ்வணவுதாலும் மறத்திருந்தேனே," என்று துக்கத்து அவர்மேலே திருப்பதிகம் பாடியருளினார். பின்னொருநாளிலே அவரை மிக நீண்டது திருவாரூருக்குப் போகக் கருதி ஆகியத்திலே புருத்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருவொற்றியுடை ரீங்கினார். சீங்கியப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியானாருக்கு, அவர் சபதம் தவறினமையால் இரண்டு கண்களு மறைத்தன. அப்பொழுது நாயனார் திசைத்து கெடிதுயிர்த்து, "சபதத் தவறினமையால் எனக்கிது நிகழ்த்தது," என்று நினைத்து, 'இத்தக் கொடுத் தயாததை நீக்கும் பொருட்டு எங்கடவுளைப் பாடுவேன்,' என்று துணித்து திருப்பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடியும் கடவுள் அத்தயாதத்தை நீக்கினாலு; ஆயினும், அவர் திருவாரூருக்குச் செல்வவேண்டுமென்ற போ

வாலினால் சிலர் முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்ல, திருமுல்லை வாலிலுக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் திரு வெண்பாக்கத்தை யடைந்து பதிகம் பாடி, ஊன்றுகோல் பெற்றுப் பழையனூரிலே போய்க் காரைக்காலம்மையார் தலையாலே பிரதக்ஷ ணஞ் செய்த திருவாலங்காட்டுக்குச் சமீபத்திலே நின்று அதனை வணங்கிப் பதிகம் பாடித் திருவூறலிற் சென்று சுவாமியை வணங்கிக் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்து, அங்கே, முன்னர் காமக்கோட்டத்திற் சென்று தருமத்தை வளர்க்கின்ற பெருங் கருணையையுடைய உலக மாதாவாகிய காமாட்சியம்மையை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு திருவேகம்பத்தை யடைந்து ஏகாம்பராதசுவாமியை வணங்கி, “ஆதி காலத்திலே திருப்பாற்கடலினின்று எழுந்து தேவர்களை வருத்தத் தொடங்கிய ஆலாலவிஷத்தைத் திருமிடற்றி லடைந்து அவர்கள் அமுதுண்ண அருள் செய்த கருணாகிதியே! சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்துச் சிறியேனுக்குத் தேவர்களைத் தரிசிக்கும் பொருட் டுக் கண்ணைத் தத்தறாந்,” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது கடவுள் இடக்கண்ணை மாத்திரங் கொடுத்துத் தமது திருக்கோலத் தைக்காட்டச் சுந்தரமூர்த்தியாயனார் கண்டு பரவசமாகி அடியற்ற மரம் போல வீழ்ந்து பணிச்செழுந்து திருப்பதிகம் பாடி, அந்தஸ்தலத்திலே சிலராளிருந்து, பின் அந்த ஸ்தலத்தை நீங்கி வழியிலே “அந்தியு நன் பகலு,” என்னுந் திருப்பதிகத்தை பெறித்து, “ஆரூர்புக் கெத்தைபிரா னாரை யென்றுகொ லெய்துஉதே,” என்று பாடிக்கொண்டே, தொண்டைமண்டலத்தைக் கடந்து, திருவாமத்தூரடைந்து பதிகம் பாடித் திருவாரத்துறையையும் வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்கொண்டு சோழமண்டலத்தை யடைந்தார்.

அவ்வாறடைந்து அந்தரூட்டிலேயுள்ள திருவாவடுதறையிற் சேர்ந்து சுவாமியை வணங்கி, ஒருகண்ணில்லாமையைக் குறித்து மனங் கவன்று பதிகம் பாடித் திருத்துருத்திக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கி அவரிடம், “உடியேன்மேலே பொருந்திய றோய் நீங்க அருள் செய்யவேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கடவுள், “நீ இக் கோயிலுக்கு வடபுறத்தி லிருக்கின்ற குளத்திலே ஸ்நானம் பண்ணுவா யாகில் இஃதோய் நீங்கிவிடும்,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர். அது கேட்டுச் சுந்தரமூர்த்தியானார் கை தொழுது புறப்பட்டு அந்தத் தீர்த்தத்தை யடைந்து சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு அவருடைய திருவடிகளிலே அன்போடு பதிந்த இருதயத்துடனே அத்தீர்த்தத் திலே ஸ்நானம் பண்ணினார். உடனே யவருடைய திருமேனி றோய் நீங்கிப் பிரகாச மடைந்தது. அதன்மேல் அவர், கண்டுவர்க ளதிகயித்

கும்படி கரையேறி வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அத்திருப்பதியை விட்டு நீங்கிப் பல சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவாரூரில் சென்று மாலைக்காலத்திலே தூவாயரை வணங்கும்படி அடியாரோடு கோயிலிலே பிரவேசித்து வணங்கிக் கண் தந்தருளும்படி திருப்பதிகம் பாடி வெளியே போய் ஓரிடத்திலிருந்து, பின் அடியார்களோடு திருமூலட்டானத்திலே திருவர்த்தயாமத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்வதற்கு எழுந்து புறப்பட்டு வழியிலே அடியார்கள் தமக்கெதிரே வர அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து, கைக்களையினாலே ஒரு திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டபோய்த் தேவாசிரியமண்டபத்தின் முன் நமஸ்கரித்து கோபுரத்தையும் வணங்கிக் கோவிலுள்ளே புழுத்து சுவாமி சந்திரானத்திலே போய் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று சுவாமிநாயத் தரிசனஞ் செய்தற்கு ஒரு கண் போதாமையால் அதிக துக்கக்கொண்டு, “சுவாமி! அடியேனுக்கு வலக்கண்ணையுள் தந்து அடியேனை இத்துக்கசாகரத்தினின்றும் கரைபெற்றிருக்கவேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்து, “மீனா வடிமை யுமக்கே யானாய்,” என்னுள் திருப்பதிகம் பாடினார். அதைக்கேட்ட வன்மீகாதர் திருவுள மிரங்கி அவருக்கு வலக்கண்ணையுள் கொடுத்தருளினார் உடனே சுந்தரமூர்த்தியையுள் பரவசமாய்ப் பலமுறை விழுந்தும் எழுந்தும் மிகுந்த களிப்பினால் ஆடியும் பாடியும் இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி, வன்மீகாதருடைய திருக்கோலத்தை இரண்டி கண்ணினாலும் தரிசனஞ் செய்து அவரை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தேவாசிரிய மண்டபத்திலே போய் அங்கிருந்தார்.

இப்படி யிருந்த சுந்தரமூர்த்தியையுள், முன்னே கோவிலுக்குப் போனபோது, அவருடைய பரிசனங்களிற் சிலர், பரவையார் வீட்டுக்குப்போக கிணத்து அவ்வீட்டு வாயிலிலே போனார்கள். அப்போது அப்பரவையார் தம்மைப் பிரிந்து சென்ற சுந்தரமூர்த்தியையுள் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக்கேள்வியுற்று அதிக துக்கமூலம் கோபமூலம் கொண்டிருந்தமையால் அங்குள்ளவர்களால் அவர்களை வெளியே தள்ளும்படி செய்ய, அவர்கள் உள்ளே போகப் பெருமல் திரும்பி, மேற்கூறியபடி தேவாசிரியமண்டபத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தியை யடைந்து, “சுவாமி! பரவையார், தேவரீர் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்த சமாளார முற்றம் கேள்வியுற்று மிக்க கோபக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால், அங்கே சென்ற எங்களை அவரேவரால் அங்குள்ளவர்கள் வெளியே தள்ளிவிட்டனர். ஆகையால், நங்கள் இப்

பொழுது அவர் வீட்டுப் புறத்துஞ் செல்லப்பெறாமல் திரும்பிவிட்டோம்," என்றார்கள். அதைக்கேட்ட நாயனார் மனங்கலங்கி, "இனி யிதற்கென்ன செய்யலாம்," என்று ஆலோசித்து, உலகியலில் வல்ல சிலரைப் பாவையார் கொண்ட கோபத்தை நீக்கிவரும்பொருட்டு அவரிடத்திற்கு அனுப்பினார். அவர்கள் பாவையார்முன் சென்று அவருக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துச்சொல்லி சுந்தரமூர்த்தியானாரோடு முன்போலக் கூடியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பாவையார் இசையாதவராகிக் கோப மதிகரித்து, "எனக்குக் குற்றஞ் செய்த அவர் பக்கத்தில் இன்னும் இப்படிப் பேசுவீர்களாகில் நான் பிராணத்தியாகம் பண்ணிக்கொள்ளுவேன்," என்றார். அவர்கள் அதைக்கேட்டு மிகப் பயந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளிடத்திற் சென்று நிகழ்த்த சங்கதியைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார் மிகுந்த துயரமுற்றுச் சமீபத்திலிருந்தவர்க ளெல்லாரும் நித்திரை செய்யும்பொழுது, அர்த்தயாமத்திலே தனியே வருங்கிப் பாம சிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து, "ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மங்களைத் தொலைக்கும் பொருட்டு அவைகளின் பலன்களை அவர்கள் புசிக்கும்படி செய்து அருளுகின்ற கடவுளே! பூர்வ கன்மத்தினாலே இவ்வினைக்கு மூலமான பாவையினுடைய ஊடலைத் தேவரீரே இந்த அர்த்தயாமத்திலே எழுந்தருளிவந்து தீர்த்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான், விஷ்ணுமூர்த்தியாலும் தேடிக் காணப்படாத அருமைத் திருவடிகள் பூமியிலே தீண்டும்படி வெளிப்பட்டு எழுந்தருளி அவர்க்கு முன்னே வந்தார். அதுகண்ட சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எழுந்து தாங்கரிய ஆந்த மேலீட்டினாலே சரீரம் கெட்க, உரோமஞ் சிலிர்க்க, இரண்டு கைகளுஞ் சிசின்மேலேறிக்குவியக் கடவுளுடைய திருவடியின் கீழ் விழுந்து எழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றார். அப்போது கடவுள் அவரை கோக்கி, "உனக்கு நிகழ்த்த யாது?" என்று கேட்டருள, அவர், "தேவரீருடைய திருவருள்கூட்ட அடியேன் திருவொற்றி பூரிலே சங்கிலியை விவாகஞ்செய்த சமாச்சார முழுவதையும் பாவையானவன் கேள்வியுற்று அறிந்து தன்னிடத்திலே நான் வரில் தான் பிராணத்தியாகம் பண்ணுதல் தவறாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்; இதனால் நான் மிக்க துன்பத்தை யடைகின்றேன்; ஆதலால், சிறியேன் தேவரீருக்கு அடியேனும், தேவரீர் சிறியேனுக்குத் தோழரும், ஆண்டவருமா யிருத்தல் மெய்யானால், இப்போது சிறியேன் படும் இத்துன்பத்தைப் பார்த்துத் தேவரீரே இவ்விரலில் பாவை வீட்டிற்குச் சென்று அவனுடைய புலவியைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைக் கேட்ட கட

வுன், “தோழனே! நான் இப்பொழுது உனக்கொரு தோழனாகிப் பாவை வீட்டுக்குப் போகின்றேன்; நீ உன் துன்பத்தை யொழி,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தேவர் முனிவர் பூதங்கண் முதலாகிய சமஸ்தரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு புறத்திலே குழும்படி பாவையார் வீட்டை நோக்கித் திருவடி வருந்த நடந்து அவ்வீட்டு வாயிலை யடைந்து தம்மோடு வந்த கணங்கள் புறத்திலே நிற்கத் தாம் தமக்கு அர்ச்சனை செய்கின்ற ஒரு ஆதிசைவர் வடிவங்கொண்டு உன்னே தனியே சென்று கதவு பூட்டியிருந்ததால் அதற்கு முன்னின்று, “பாவையே கதவைத் திற,” என்று கூறி அவரை அழைத்தார். நித்திரை யின்றித் துக்கத்தோடிருந்த பாவையார் அதைக் கேட்டுத் தம்மை அழைத்தவர் சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்கின்ற ஆதிசைவரென்று துணிந்து, “சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்யும் பெரியவர் இந்த அர்த்தயாமத்திலே இங்கே வந்தது யாது காரணம்பற்றியோ?” என்று பயத்தா பதைபதைத்துப் போய்க் கதவைத் திறந்து அவரைக் கண்டு, “சுவாமி! தேவரீர் இப்பொழுது இங்கே யெழுந்தருளியுள்ள காரணம் யாது?” என்று கேட்டார். அதற்குக் கடவுள், “கான் சொல்வதை நீ மறாது செய்வாயாகில் சொல்லுவேன்,” என்று சொல்ல, பாவையார், “நீர் அதைச் சொல்லும்; அது என்னால் இயலுமாகில் செய்வேன்,” என்றார். அப்போது, கடவுள், “சுந்தரமூர்த்தி இங்கே வருதற்கு நீ உடன்படல்வேண்டும்,” என்று சொல்லப் பாவையார், “உம்முடைய பெருமை நன்றியிருக்கின்றது; என்னைப் பிரிந்து சென்று திருவொற்றியூரிலே சேர்ந்து அங்கே சங்கிலியினாலே பிணிப்புண்டவர்க்கு இங்கேயொரு சார்புண்டாகுமோ,” என்றார். சவுடையதைக் கேட்டு, “உனக்குச் சுந்தரமூர்த்தி குற்றங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவற்றை மனதிலே கொள்ளாமல் கோபம் நீக்கி என்பொருட்டாக இப்போது அவரை இங்கே வருவிக்கவேண்டுமென்று உன்னை நான் மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்; நீ மறுப்பது தகுதியன்று,” என்று கூற, பாவையார், “நீர் இந்தக் காரியத்தின் பொருட்டு இந்த வீட்டுக்கு வருதல் உம்முடைய பெருமைக்குத் தகாது; நீர் என்ன சொன்னாலும் அவர் இங்கே வருதற்கு நான் இசையமாட்டேன்; நீர் போய் விடும்,” என்றார். அதைக் கேட்ட கடவுள் உன்னே நடைத்துக் கொண்டு தம்முடைய திருவுருவத்தைப் பாவையாருக்குக் காட்டாமல் அதிகக் கவலையுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தி விடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார். அவ்வாறு சென்ற கடவுளைச் சுந்தரமூர்த்தியானார் மகிழ்ச்சியோ டெதிர்த்துக்கொண்டு நமஸ்கரித்து அவருடைய திருமுகத்திலே தோன்றிய சிரிப்பைக் கண்டு, அவருடைய திருவுள்ளக்கருத்தை யறியாமல், தாம் நினைத்த கருத்தை அவர்

முடித்துவந்தனரென்று துணிந்த, அவரை கோக்கி, “தேவரீர் அன்
றைக்குச் சிறியேனை ஆட்கொண்டதற்கு இசைய இன்றைக்குப்
பரவையுடைய கோபம் முழுதையும் நிர்த்துவந்தருளினீர்,” என்றார்.
கடவுள் அதைக்கேட்டு, “உன் வேண்டுகோளின்படி நாம் பரவை வீட்
டுக்குப் போய் அவளிடைத்திலே பேசினோம்; அவளின் கருத்துக்
கிசையவில்லை,” என்றார். உடனே சுந்தரமூர்த்திசாமிநன் நடுக்கங்
கொண்டு வணங்கிச் சுவாமியை கோக்கி, “தேவரீர் கூறுவதை
அடியாளாகிய பரவையா மறுப்பான்? நீர் என் விடயத்தில் சரியாக
அன்பைச் செலுத்தவில்லை; தேவரீர் என்னுடைய அடிமைத் தன்
மைபை இவ்வாறு வேண்டுவதில்லைபாகில் அன்றைக்கு என்னை
வலிய ஆட்கொண்டது எதற்காக? நான் இப்போது படும் துக்கத்தை
நீர் அறியேயிருக்கின்றீர்; ஆகலால், இன்றைக்கு நான் அவளிடைத்
திலே போவதற்கு அருள செய்யாகில் என் உயிர் நீக்கிவிடும்,”
என்று சொல்லி அவர் பாதங்களிலே விழுந்தார். அதுகண்ட கடவுள்
மனதிரங்கி, “நாம் இன்னும் பரவையிடத்திலே போய் இப்போதே
கீ உவளிடைத்திற் செல்லுமபடி பண்ணுவோம்; கீ துக்கிக்கவேண்
டாம்,” என்று கூறி, மீண்டும் கணங்களோடு பரவையார் வீட்டை
யடைந்தார். அப்போது பரவையார், ஆதிசைவர்போலச் சென்ற
ஆந்தக் கடவுள் திரும்பியதின் அவரைப் பரமசிவனென்றே பல அதி
சயத் தோற்றத்தால் அறிந்து பபங்கொண்டு, “ஐயோ கெட்டேன்;
எங்கள் சுவாமி வாக்குக்கு எதிர்வாக்குச் சொல்லி மறுத்தேனே,”
என்று புலம்பி நித்திரை செய்பாதவராகித் “சம்முடைய தேயுருக்
காக தர்ச்சகர் வடிவங்கொண்டுவந்த கடவுளைப் பரவையேன் மதித்தே
னில்லை,” என்று வாயிலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படி
யிருக்கும்போது மேற்கூறியபடி சென்ற பரமசிவனானவர், தாமாத்
தன்மை யறிதற்கு ஏற்றகோலத்தோடும் தேவர் முனீவர் முதலாகிய
சமஸ்த கணங்களுஞ் சூழும்படி பரவையார் வீட்டினுள்ளே பிரவே
சித்தார். அதுகண்ட பரவையார், அதிக சீக்கிரமாக எழுந்துபோய்க்
கடவுளுடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க, கடவுள் அவரை
கோக்கி, “பரவையே! நாம் சுந்தரன் அனுப்பத் திரும்பவும் உன்னி
டத்தில் வந்தோம்; நீ இன்னும் முன்போல மருமல், என்னுடைய
ஊடலினால் வருந்துகின்ற அவன் உன்னிடத்தில் வருதற் குடன்
படல்வேண்டும்,” என்றார். அதற்குப் பரவையார், “தேவரீர் பிரா
மணவடிவங்கொண்டு முன் இங்கே பெழுந்தருளியுள்ளீர்; பின் உண்
மையாகிய இந்தத் திருக்கோலத்தோடு இப்பொழுது பெழுந்தருளியுந்
தீர்; நான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தவப்பயனே இவ்வாறு வரும
படி செய்தது,” என்று சொல்லி வியந்து, பின்பு, “பிரம விஷ்ணுக்க

னாலும் அறியப்படாத தேவரீர், அன்பர் பொருட்டு இரவிலே மாறாமல் அங்குமிங்கும் திரிந்த அலையும்போது அடியேன் இதற்குடன் படாமல் யாது செய்வேன்?" என்றார். கடவுள் அதைக்கேட்டு, "நன்று சொன்னாய்," என்று திருவாய்மலர்த்தருளிப் புறப்பட்டுச் சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் போனார் சுந்தரமூர்த்தி அவரைக் கண்டு எதிர் கொண்டு நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! யாது சொல்வாரோ," என்று சந்தேகமுற்றுப் பின்னர் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! என்னுடைய உயிரைக் காவாமல் இடர் செய்கின்ற பரவையிடத்தில் நின்றும் என்ன உத்தரவு கொண்டு வந்தீர்," என்று கேட்கக் கடவுள், "உன்மேலே பரவை கொண்ட கோபத்தைத் தணிவித்தோம்; நீ இனி அவளிடத்திற் போகலாம்," என்றார். அதுகேட்ட நாயனார் மனதிலே களிப்படைந்து சிவபெருமானை நோக்கி, "சுவாமி! போக மோகும் இரண்டையும் கொடுத்தருளுகின்றவர் தேவரீரே பென்பதை யாவர்க்கும் பலப்படுத்தினீர்; இனி எனக் கிடரேது?" என்று சொல்லி அவர் திருவடியிலே விழுந்தார். உடனே பரமசிவனார் மறைந்தருளினார். பின்னர் மேற்கூறியபடி வீழ்ந்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எழுந்து பரவையார் வீட்டுக்குப் போகத்தொடங்கினார். அப்பொழுது அவருடைய பரிசுணங்க ஷெல்லாம் விழித்தெழுந்தனர். அதன்மேல் நாயனார் அப்பரிசுணங்கள் பக்கத்திலே சூழ, தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து துதிக்கச் சென்று பரவையார் வீட்டை யடைந்தார். அதற்குமுன் மிகுந்த விருப்பத்தோடும் தம்முடைய வீடு முழுதையும் அலங்கரிப்பித்துத் தீபதுபங்களும் நிறைகுடமும் நிறைத்துத் தோழியர்க ளோடு வாயிலிலே நாயனார் வரவுபார்த்து நின்ற பரவையாள் அங்கே யெழுந்தருளிய நாயனாரைக் கண்டு மகா சந்தோஷங்கொண்டு, அவரை நமஸ்கரிக்க, அவர் கையினாலே பரவையாரைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே போய்ச் சேர்த்தார். பின்னர் அவ்விருவரும் பரமசிவனுடைய திருவருளின் மகிமையைப் புகழ்ந்துகொண்டு முன் போல வீக்கியமாய்க் கூடியிருந்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மேற்கூறியபடி பரவையாரோடு கூடி, தாம் தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு திருவாரூரில் வசிக்குங் காலத்திலே, அவர் பரமசிவனைத் தூதனுப்பிய சமாசாரத்தைத் திருப்பெருமங்கலத்திலிருந்த எயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் கேள்வியுற்று அது தகுதியின்றென்று அவர்மீது கோபப்பெண்டிருந்தனர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அதனை யறிந்த, அதைத் குறித்துப் பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது பரமசிவன் அக்கலிக்காமநாயனாரைச் சூலேநோயினால் வரு

த்தி, அவரிடத்தி லெழுந்தருளி, “சுந்தரனாவன்றி இந்நோய் தீராத,” என்று கூறினர். அவர் சுந்தரமூர்த்தியைக் கொண்டு அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற் குடன்படவில்லை; ஆயினும், சுவாமி சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, “கலிங்காமனை வருத்துகின்ற சூலையை நீ போய்த் தீர்ப்பாய்,” என்றார். சுந்தரமூர்த்தியாயனார் உதைக்கேட்டு மணமகிழ்ந்து அவரிடத்திற்குப் போகும்படி பிரயாணமாகிச் சூல தீர்க்கும்படி தாம் வருஞ் சமரசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்தாரு ஆனனுப்பினார். அந்த ஆளினாலே அவர் வரவையறிந்த கலிங்காமரையனார், அவரைக் கொண்டு அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளக்கூடா தென்று கருதி உடைவாளினாலே தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்துபோனார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அங்கே சென்று கலிங்காமரையனார் இறந்துகிடத்தலைக் கண்டு, “நானும் இவர்போல் இறந்துபோவேன்,” என்று சொல்லி உடைவாளி யெடுத்தார். உடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் கலிங்காமரையனார் உயிர்த் தெழுந்து, அவர் கையில் உள்ளவாளிப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர், அவர்க்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; கலிங்காமரையனாரும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை நமஸ்கரித்தார். அப்பால் இருவரு மெழுந்து ஒருவரை யொருவர் தழுவி அங்கு நண்புன்னவர்க ளானார்கள். பின் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கலிங்காமரையனாரோடு திருப்புன்குருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிச் சிலநாட் சென்ற பின்பு, திருவாரூரை யடைந்தார். அவ்விடத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு கலிங்காமரையனார் சுந்தரமூர்த்தியிடம் விடை பெற்றுத் தம்முடைய உருக்குத் திரும்பிவிட்டார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்தியாயனார், சிலநாள் அங்கிருந்து அதன்மேல் திருநாகைக்காரோ ணத்திற்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடிப் பொன்னும், நவரத்தினங்களும், ஆபரணங்களும், வஸ்திரங்களும், குதிரைகளும், உடைவாளும், பிறவும் பெற்று, வேறு பலஸ்தலங்களையும் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு மீண்டு அத்திருநாகரூரின் சேர்த்திருந்தார்.

அப்பொழுது சேரமண்டலத்திலுள்ள கொடுங்கோளுரிலிருந்த சேரமான் பெருமானாயனார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய பத்தி மகிமையைப் பரமசிவனு லறிந்து, அவரைத் தரிசிக்க விருப்பித் திருவாரூரை யடைந்தார். அப்போது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மகிழ்ச்சியோடு அவரை யெதிர்சொன்ன அவர் சுந்தரமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தார். உடனே சுந்தரமூர்த்தியும் அவரை நமஸ்கரித்து அவரை யெடுத்துத் தழுவ அவரும் இவரைத் தழுவினார். இப்படி இவர்கள்

நண்பு கலந்தமையால் சுந்தரமூர்த்திகாயனாளுக்குச் சேரமான்றேழு
 ரென்னும் பெயருண்டாயிற்று. அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திகாயனர்
 சேரமான்பெருமானாயனாரைக் கையிலே பிடித்தழைத்துக்கொண்டு
 கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு பாவை
 யா விட்டுத் து உழைத்துக்கொண்டுபோய் அவருக்கும் அவரோடு
 வந்த சமஸ்த சனங்களுக்கும் விருந்து செய்து, சிலநாள் அவரோடு
 அங்கிருந்து பின் பாண்டிநாட்டி லிருக்கின்ற மதுரை முதலாகிய
 சிவ ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்ய விரும்பி, வந்தீகநாதரை
 வணங்கிக்கொண்டு சேரமான்பெருமானாடனாடனே திருவாரூரை
 நீங்கிச் சீழ்பெருரை யடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு,
 திருநாளைக்காவோணத்திற்குச் சென்று பதிகம் பாடிச் சிலநா ளங்
 கிருந்து, வேதாரணிபத்திர்துப் போய்ச் கோயிலிலே சென்று, திரு
 நாவச்சாடி நாயனாலும், திருநாணசம்பத்தமூர்த்தி நாயனாலும்
 முறையே திறத்தற்கும் அடைத்தற்கும் பதிகம் பாடப்பெற்ற திரு
 வாயிலே யடைந்து, ஆகத்தபாஷ்பஞ் சொரித்து, அந்தாயன்மார்களை
 நினைத்து உணங்கி, வேதங்கனால் அருச்சிக்கப்பட்ட சடவிரை நமஸ்
 கரித்துக் பதிகம் பாடிச் சிலநா ளங்கிருந்து புறப்பட்டு அகத்தியான்
 பள்ளிக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, குழங்கோமக்குப்
 போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிச் சோழநாட்டைக்
 கடந்து பாண்டிநாட்டை யடைந்தார்.

அவ்வாறடைந்தபின், அந்தாட்டிலேயுள்ள திருப்புத்தூரை வண
 கி மதுரைக்குச் சமீபித்து, அம்மதுரையிலின்று வந்து தம்மையும்
 சேரமான்பெருமானாபுறனாரையும் எதிர்கொண்ட பாண்டியராஜாவோ
 டும், பாண்டியராஜாவுடைய புத்திரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு
 அங்கிருந்த சோழராஜாவோடும் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை
 உணங்கிப் பதிகம் பாடிப் புறப்பட்டார். பின்னர் பாண்டியன் அவரை
 ஓர் இரத்தின மாலிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அங்கே
 யிருத்தினான். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திகாயனரும், சேரமான்
 பெருமானாயனரும் சிலநாள் அங்கேயிருந்துகொண்டு தினந்தோறும்
 சுவாமி தரிசனஞ் செய்துவந்தார்கள் பின் சுந்தரமூர்த்திகாயனர், அவ்
 வரசர் மூவரோடும் மதுரையை நீங்கித் திருப்பூவணத்திற்குச் சமீபித்
 துப் பக்கத்திலே வரும் திருத்தொண்டர்கள் அந்தத் தலத்தைக் காட்ட
 அதன்மேல் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு போய் அந்த ஸ்தலத்தை
 யடைந்து, கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து
 கொண்டு, சில தினங்கங்வரை அங்கிருந்தார். பின்னர் அவ்வரசர்
 மூவரோடும் திருப்பூவணத்தை நீங்கி மீண்டும் மதுரையிற் சென்று

தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலரான் தங்கி அங்கிருந்தபடியே திருவாப்பனூர், திருவேடசம் முதலாகிய சில ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அதற்குப்பின் அவ்வாசர் மூவரோடும் திருப்பாங்குன்றுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பரமசிவனுடைய திருவடிகளுக்குத் தொண்டு செய்யும் அருமையைக் குறித்துப் பதிகம் பாடினார். அவ்வருமையை அரசர் மூவருங் கேட்டு அஞ்சி சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை வணங்கினார்கள். அப்பால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடத்தில் பாண்டியராஜாவும், சோழராஜாவும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு மதுரைக்குத் திரும்பிவிட, அவர் சேரமான்பெருமான் னாயனாரோடு அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு நீங்கி வழிக் கொண்டு, திருக்குற்றாலம், திருகுறம்பலா, திருநெல்வேலி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு, இராமேச்சுரத்துக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாளங்கிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது அங்கிருந்தபடியே ஈழமண்டலத்தி லிருக்கின்ற மாதோட்டத்துத் திருக்கேதீச்சுரத்தை வணங்கி அதன்மேலே பதிகம் பாடினார். பிறகு இராமேச்சுரத்தை நீங்கித் திருச்சுழியல்லே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டு அங்கேயிருந்தார். அப்போது சுவாமி யவருக்குச் சொப்பனத்திலே, காளை வடிவங் கொண்டு கையிலே பொற்செண்டும், முடியின்மேல் சுழியமும் உடையவராகித் தோன்றி, “நம்முடைய வாசஸ்தானம் காணப்பேர்,” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் விழித் தெழுந்து சிவன் திருவருளை வியந்து தாம் கண்ட சொப்பனத்தைச் சேரமான்பெருமானாயனாருக்குத் தெரிவித்து உடனே திருச்சுழியிலே நீங்கி, “காளையார் தமைக் கண்டு தொழிப்பெறுவது என்று,” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு, திருக்காணப்பேருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அங்கே சிலநாளிருந்து, பின்னர் அதனை நீங்கித் திருப்புனவாயிலே யடைந்து பதிகம் பாடிப் பாண்டிநாட்டைக் கடந்து, சோழமண்டலத்தை யடைந்து, பாத்தாளிச் சுரத்தை வணங்கித் திருவாரூரிலே சேர்ந்து வன்மீகநாதரை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அரசரோடும் பரவையார் வீட்டிற்குப் போயிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது பலநாட் சென்றபின், சேரமான் பெருமானாயனார் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை வணங்கித் தம்முடைய ணுக்கு வரும்படி பிரார்த்திக்கச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதற்கிசைந்து சேரமான்பெருமானாயனாரோடு மெழுத்துபோய் வன்மீகநாதரை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரை நீங்கி மேற்றிசையை வேக்கிக் காவேரிநதியின் தென்கரை வழியே சென்று திருக்கண்டியூரை

அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அதற்கப்பால் புறப்பட்டார். அப்பொழுது காவேரியின் வடகரையி் லிருக்கின்ற திருவையாறு தோன்றியது. அதைச் சேரமான் பெருமானாயனார் கண்டு வணங்கிச் சுந்தரமூர்த்திராயனாரைப் பார்த்து, ‘சுவாமி! என் மனம் திருவையாற்றை வணங்க விரும்புகின்றது; ஆதலால், நாம் இந்த ரதிரைக் கடந்துபோய் வணங்குவோம்,’ என்றார். அதைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்திராயனார், அவ்வாறு செல்வதற் கிசைத்து அக்காவேரிநதி இருகரையையும் அழித்து ஓடங்கள் செல்லாதபடி பெருகி அதற்குத் தடையாயிருக்கக் கண்டு, திருப்பதிகத் தொடங்கித் திருப்பாட்டினிறுதியிலே, ‘யிவாறுடைய வடிகளோ,’ என்று சொல்லி அழைத்துப் பாடினார். அப்பொழுது கடவுள் கண்டு அழைத்தலைக் கேட்டுக் கதறிக் கணைக்கின்ற பசுப்போல சராசரங் கெல்லாம் கேட்கும்படி, ‘ஓலம்,’ என்று சொல்லியருளினார். உடனே காவேரிநதி பிரித்து வழிகாட்டியது; அப்போது மேற்றிசையினர் பளிங்குமலைபோல நிற்கக் கீழ்த்திசையினர் வடிந்த நடுவழி மணற்பாப்பாயிருந்தது. அதனைக் கண்ட அடியார்க் கெல்லாரும் உலோமஞ் சிலிர்ப்பக் கண்களில் ஆகந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அஞ்சலி செய்து சிவானந்தக்கடலில் மூழ்கினார்கள். அத்தருணத்தில் சேரமான் பெருமானாயனார் சுந்தரமூர்த்தியுடைய திருவடிகளை நமஸ்கரிக்க, சுந்தரமூர்த்திராயனாரும் அவரை வணங்கி, ‘இது கடவுள் உமக்கருளிய தன்றோ,’ என்று சொல்லிக் கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டு அவரோடும் பரிசணங்களுடும் கதியின் மத்தியிலிருந்த மணல் வழியே போய்த் திருவையாற்றை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிக் காவேரிநதியில் முன் சென்றபடியே நடுவழியே வந்து தென்கரையி் லேறினார். உடனே பிரித்து மலைபோலே நின்ற நீர் தொடர்ந்து பாய்ந்தது. அதைக்கண்டு சுந்தரமூர்த்திராயனாரும் சேரமான் பெருமானாயனாரும் அதிசயித்துச் சிவன் திருவருளைத் துதித்துக்கொண்டு மேற்றிசையை நோக்கி வழிக்கொண்டு கொங்கநாட்டையடைந்து அதைக் கடந்து மலைநாட்டிற் சென்று கொடுங்கோளுருக்குப் போனார்கள். அப்படி அவர்கள் அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்தபின்பு சேரமான் பெருமானாயனார் சுந்தரமூர்த்திராயனாரைத் திருவருளைக்கனத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அங்குப் போனவுடன் சுந்தரமூர்த்திராயனார் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிப் புறப்பட்டார். அதன் மேல் சேரமான் பெருமானாயனார் அவரை முன்னர் யானையின் மேலே ஏற்றிப் பின் தாழு மேறி வெண்சாமரம் வீசிக்கொண்டு சென்று தம்முடைய மாளிகையின் வாயிலிலே புருத்த யானையினின்று யிறங்கி அந்நாயனாரை இறக்கி மாளிகையி் னுள்ளே கொண்டிபோய்ச்

இக்காசனத்திலிருத்தி அவருக்கு அருச்சுனை பண்ணி விருந்து செய் தார். அதன்மேல், சுந்தரமூர்த்தியாயனார் சேரமான் பெருமானாயினு ரோடும் அந்தக் கொடுங்கோளுரிலே சிலநாளிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திரு வாருரிலிருக்கின்ற வன்மீகநாதருடைய திருவடிகளை நினைந்து அவர் மேலே திருப்பதிகம் பாடி அந்தச் திருவாருருக்குச் செல்லும் விருப் புண்டானமையால் சேரமான் பெருமானாயனாரிடம் தம் கருத்தைத் தெரிவித்து, அடியார்களுடைய எழுந்து வழிகொண்டு சென்றார். அப்படிச் செல்லும்போது சேரமான் பெருமானாயனார், பிரிவாற்றா தவராகி எழுந்து அவரைப் பின்னொடர்ந்து போகாதபடி தடுத்து, அதற்கு அவர் உடன்படாமை கண்டு அவர் செல்வதற் கிசைந்து மத் திரிகளை யழைத்து தம்முடைய நகரத்தி லிருக்கின்ற கனஞ்சியத்தி லுள்ள பொன், இரத்தினம், ஆபரணம், வளையம், சுகந்தவர்க்க முத லிய திரவியங்களை பெல்லாம் சுமையாக்கிப் பல ஆட்களின்மேலே சுமத்திச் சுந்தரமூர்த்தியானருக்காக அனுப்பும்படி ஆஞ்ஞாயிக்க, அவர்க ளப்படிபே செய்தார்கள். பின்னர் சேரமான் பெருமானாயனார் அந்தச் சுமையாட்களை சுந்தரமூர்த்தியானருடைய பரிசணங்களுக்கு முன் செல்லும்படி யனுப்பி, அவருக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ் கரிக்க, அவர் சேரமான் பெருமானாயனரைத் தழுவி அவரிடம் விடை பெற்றத்கொண்டு, மலைநாட்டை நீங்கச் சுரங்கமாயும் கான்யாறு களையும் வளங்கமாயும் கடந்து, திருமுருகன்பூண்டிய வழியே சென் றார். அவ்வாறு சென்று அதற்கயல்லே போய்பொழுது பரமசிவன் தம்முடைய பூதகணங்களை நோக்கி, 'நீங்கள் வேட வடிவங்கொண்டு சென்று சுந்தரனுடைய பண்டாரங்களைக் கவர்த்து வாருங்கள்,' என்று ஆஞ்ஞாயிக்க, அவைகள் சுந்தரமூர்த்தியுடைய சுமையாட்கள் வரும் வழியிலே வேடுவர்களாகிப் போய் வில்லை வளைத்து காண் பூட்டி அம்புகளைத் தொடுத்து, அவர்களை நோக்கி, 'நாங்க ளாங்களைக் கொன்று போடுவோம்; இத்திரவியங்க னெல்லாவற்றையும் போட்டு விட்டுப்போங்கள்,' என்று சொல்லிக் கொபத்தோடு அவர்களைக் குத்தி, அந்தத் திரவியங்க னெல்லாவற்றையும் கவர்த்து சென்றன. அப்போது சுமையாட்கள் துன்பத்துடனே ஒடிப்போய் சுந்தர மூர்த்தியானார் பக்கத்திலே சேர்ந்தார்கள். அவ்வேடுவர்களே சிவாஞ்ஞாயினாலே சுந்தரமூர்த்தியானார் பக்கத்திலே செல்லாமல் நீங்கிப்போனார்கள்.

அதைக் கண்டு சுந்தரமூர்த்தியானார் திருமுருகன்பூண்டியிலே 'சென்று கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி, 'கொடுகு

வெஞ்சிலை," என்னும் பதிகத்தை யெடுத்துத் திருப்பாட்டி னிறுதி தோறும், "எத்துக் கிங்கிருந்தீ ரெம்பிரா னீரே," என்று பாடினார். உடனே கடவுளுடைய திருவருளினால் அவ்வேடுவர்கள் தாங்கள் பறித்த திரவியங்க ளெல்லாவற்றையும் அந்தக் கோயில் வாயிலிலே கொண்டுபோய்க் குவித்தார்கள். சுந்தரமூர்த்திகாயனார் அதுகண்டு சுவாமியை வணங்கி அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு முன்னே செல்லும்படி சுமையாட்களை ஏலி அவ்விடத்தை நீங்கிச் கொங்கதேசத் தைக் கடந்துபோய்த் திருவாரூரை யடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சிலநாட் சென்றபின் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சேரமான்பெருமானையனாரை நீளைந்து அவரிடத்திற்குப் போம்படிக்க் கருதிப் புறப்பட்டுச் சோழமண்டலத்தைக் கடந்து கொங்கதேசத்தை யடைந்து, திருப்புக்கொளியூரிற் சென்று, அங்கே பொருவீதியிலே இரண்டு வீடுகளில் ஒன்றிலே மக்கலவொலியும், மற்றதிலே அழுதையொலியும் எழுதலைக் கேட்டு, அங்கே யிருந்த பிராமணர்களேளோக்கி, "இவ்விரண்டொலியும் ஒருக்கேடிகழ்வதென்ன?" என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள், "இத்து வயதுள்ள இரண்டு புதல்வர்கள் குளத்திலே குளித்தபொழுது ஒரு புதல்வனை முதலை விழுங்கிற்று; மற்றப் புதல்வன் பிழைத்தக்கொண்டான்; இந்த வீட்டினுலி பிழைத்த புதல்வனுக்கு உபகமனஞ் செய்யு மொலி; இந்த வீட்டினுலி இறந்த புதல்வனைக் குறித்து அழுமொலி," என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டுத் திருவுள மிரங்கிவின்ற சுந்தரமூர்த்திகாயனாரை, புதல்வனை யிழந்த பிராமணனும் அவன் மனைவியுங் கண்டு ஓடிவந்து, நுகமலர்ச்சியோடு அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்த்த மமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது சுந்தரமூர்த்திகாயனார் அவர்களுடைய முகத்தை நோக்கி, "புதல்வனை யிழந்தவர்கள் நீங்கள்?" என்று கேட்ட, அவர்கள் பின்னும் வணங்கி, "சுவாமி! அது முன்னே நிகழ்ந்துபோயிற்று; அதனிற்க, அடியேங்கள் தேவரீரை வணங்குதற்கு நெடுங்காலமாக அவாவி யிருந்தோம்; அவ்வன்புபழுதாகாமல் இப்போது தேவரீ ரிக்கெழுந்தருளப் பெற்றோம்; இதுனால் நாங்கள் புண்ணியசாஸிகளானோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார், "இந்தப் பிராமணனும் இவன் மனைவியும் தங்கள் புதல்வனை யிழந்த துன்பத்தையும் மற்றது, நான் வந்ததற்காக மனமழிகின்றார்கள்; ஆகையால், நான் இவர்கள் புதல்வனை அம்முதலை வாயினின்றும் அழைத்துக் கொடுத்து, அவ்நாசியில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளை வணங்குவேன்," என்று சொல்லி உடனே, 'அந்தப் புதல்வனை முதலை

விழுங்கிய வாவி யெங்கே?" என்று அவர்களிடம் வினாவி, அதனைத் தெரிந்துகொண்டு அதன் கரையிலே எழுந்தருளி, அம்முதலை தான் விழுங்கிய புதல்வனைக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அங்ஙனம் தொடங்கி "உரைப்பாருரை," என்றும் திருப்பாட்டை முடித்தற்குமுன், இயமன் அந்தப்புதல்வனுடைய உயிரைக் கொண்டுவந்து, அவ்வாவியிலுள்ள முதலை வயிற்றினுள்ளே முத்தின தேகத்தை, சென்ற ஆண்டுகளின் வளர்ச்சியையும் உடைய தாகத் தோற்றுவித்து, அதனுள்ளே புகுத்திவிட்டான். அவ்வாறு புகுத்தியவுடனே முதலை அந்தப் புதல்வனைக் கரையிலே கொண்டு போய் உயிழ்ந்தது. அப்பொழுது அந்தப்புதல்வனின் மாதவானவன் ஒடிப்போய் அப்புதல்வனை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து நாயகனோடு சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தான். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் ஆசாயத்தினின்று நாயனரோடே புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். பிராமணர்க ளெல்லாரும் உத்தரீயங் களை ஆகாசத்திலே வீசி ஆரவாரித்தார்கள்.

அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் அந்தப் புதல்வனையும் அழைத் துக்கொண்டு அவிளகிக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப் பதிகம் பாடித் திரும்பி அப்புதல்வன் வீட்டிற் சென்று அவனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து, கொங்கதேசத்தைக் கடந்து, மலைநாட்டை யடைந்து, தம்மைவந்து எதிர்கொண்ட சேரமான்பெருமானையொ ரோடு அவர் வீட்டிற் சென்றிருந்து, பின்னர் அம்மலைநாட்டி லிருக் கின்ற சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மகோதை நகரத்தை யடைந்திருந்தார்.

அப்படியிருக்குங்காலத்தில் பல நாட்கள் சென்றபின் ஒருநாள் சேரமான்பெருமானையனர் ஸநானம் பண்ணும்பொழுது, சுந்தர மூர்த்திநாயனர் திருவஞ்சைக்களத்துக்குப் போய் அங்கிருக்கின்ற சிவாலயத்தைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து உள்ளே புகுத்து சுவாமி சந்நி தானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித் தெழுந்துகின்று, அக்கினியிற் பட்ட மெழுகுபோல மணங்கிந்தருக, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆந்த வருவி கொரிய, சரிந்திலே உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, இரண்டு கைகளுஞ் சிசின்மேல் ஏறிக் குவியச் சிவபெருமானை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேனை இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையினின்றும் நீக்கித் தேவரூடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளவேண்டும்," என்று திருப்பதிகம் பாடினர். அப்பொழுது கைலாசகிரியிலே பரமசிவன், பிரமன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் பேராய் நம்முடைய அடியோடுகிய சுந்த ரனை வெள்ளையானையின்மே லேற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று

ஆஞ்ஞாபித்தார். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் சுவாமியை நமஸ்கரித்து அவரிடம் அனுமதிபெற்று, வெள்ளையானையுங்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்தை யடைந்து, கோயிலை வலஞ்செய்து, திருவாயில்லே போய் உன்னே நின்றுவந்த சுந்தரமூர்த்தியானாரை எதிர்கொண்டு சுவாமியுடைய ஆஞ்ஞானையத் தெரிவித்தார்கள். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியானார் சுவாமியை நினைந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தேவர்களுக் கெதிரே போனார். தேவர்கள் அவரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து வெள்ளையானையின்மே லேற்ற, அவர் பஞ்சவாத்தியங்கள் ஆரவாரிக்கவும், தேவர்க ளெல்லோரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி பொழியவும், தம்முடைய தேஷ்டாராகிய சேரமான் பெருமானையானாரைத் திருவுளத்திலே நினைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

இவ்வாறு செல்லும்போது, சேரமான் பெருமானையார், சுந்தரமூர்த்தியானாருடைய செயலை யறிந்து, அந்தக்ஷணமே அருகில் கின்ற ஓர் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்துக்குப் போய், வெள்ளையானையின்மே லேறிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் செல்லும் சுந்தரமூர்த்தியானாரைக் கண்டு, தாமேறிய குதிரையின் செவியிலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதியருளினார். உடனே அந்தக் குதிரையானது ஆகாயத்திலே பாய்ந்து சுந்தரமூர்த்தியானாருடைய வெள்ளையானையை யடைந்து அதனை வலஞ்செய்து அதற்கு முன்னாகச் சென்றது. சேரமான் பெருமானையாருடைய படைவீரர்கள் குதிரையிற் செல்லும் அந்நாயனாரைத் தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுமெல்லவொருங்கும் ஆகாயத்திலே கண்டு, பின் காணாமையால் மிகுந்த திடபத்தியினாலே உருவிய உடைவாட்களினால் தங்கள் தங்கள் தேகத்தைச் சேதித்து வீரயாக்கையைப் பெற்றுப்போய்ச் சேரமான் பெருமானையானாருக்கு முற்பட்டு அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். சேரமான் பெருமானையார் முன் செல்லப் பின் சென்ற சுந்தரமூர்த்தியானார், “தானெனே முன்படைத்தான்,” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு கைலாசமலையின் தெற்குவாயிலுக்கு முன் போனார். அவ்வாறு போனவுடனே அவரும் சேரமான் பெருமானையானரும் யானையினின்றும் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பல வாயில்களையும் கடந்து திருவஞ்சைக்கன்றிருவாயிலை யடைந்தார்கள். அங்கே சேரமான் பெருமானையார் தடைபட்டு நிற்க, சுந்தரமூர்த்தியானார் உன்னே போய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு நின்றார். சுவாமி அவரை நோக்கி, “சுந்தரா! வந்தாயோ?” என்றார். அதைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்தியானார், “சுவாமி! நீர் அடியேன் செய்த பிழையைப்

பொறுத்து அடியேனைப் பந்தத்தினின்றும் நீக்கி அடியேனுக்குத் திருவடி தந்தருளிய உனது பெருங்கருணையை என்னென்று புகல் வேன்?" என்று சொல்லிப் பலமுறை நமஸ்காரஞ் செய்து சிவாந்த வெள்ளத்தில் அமிழ்த்தினார்.

அப்படி நின்ற அவர், பின்பு சுவாமியை நோக்கி, "எம்பெருமானே! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும்பொருட்டுச் சேர மான்பெருமான் திருவணுக்கன்றிருவாயிலின் புறத்திலே வந்து நின் கின்றார்," என்று சொல்ல, சுவாமி அவரை உள்ளே யழைப்பித்து, அவரை நோக்கி, "நீயும் திருவாரூர்க் கலியாண சுந்தரனும் நம் முடைய கணங்க னெல்லாவற்றிற்கும் தலைவராயிருங்கள்," என்று கூறியருளினார். அதைக்கேட்டுச் சுவாமியை நமஸ்கரித்து எழுந்து அவருடைய திருவருளைத் தலைமேற்கொண்டு சுந்தரமூர்த்திராயனார் ஆலாலசுந்தரராகி முன்னே தாம் செய்த திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தார்; சேரமான்பெருமானாயுந் கணகாதராகி அவர் செய்யுந் தொழிலைச் செய்துவந்தார்.

முன்னே பூமியில் அவதரித்த பரவையாரும் சங்கிலியாரும், முறையே கமலினியாரும் அசித்திதையாருமாகிப் பார்வதிதேவிக்குத் தாங்கள் முன் செய்த திருத்தொண்டைச் செய்துவந்தார்கள். அதன் மேல், சுந்தரமூர்த்திராயனார் தாம் வழியிலே அருளிச்செய்த திருப் பதிகத்தை இந்தத் தருதிண்பூமியிலே ஏற்றும்பொருட்டுச் சமுத்திர ராஜகுமார வருணனிடத்திலே கொடுக்க, அவன் அதைத் திருவஞ்சைக்களத்திலே உய்த்துத் தெரிவித்தான். (உ)

தில்லைவாழந்தணர் சரித்திரம்.

“இயல்வது காவேல்,”

(இ-ள்.) ‘யாசிப்பவர்க்கு உன்னால் கொடுக்கக்கூடிய பொருளை நீ மறைக்காதே,’ என்பதாம்.

3. இயல்வது காவா ரிவன வறிந்தா
 ரெழிறில்லை யந்தண ரீட்டத்
 துயர்வுள ரீயு மொருவனு யிருக்கு
 முண்மையை மறப்பனோ தமியேன்
 புயலெனக் கன்ன லடுபுகை கண்டு
 பூங்குயி லேங்குபொன் னூலா

ரயனரி மூழ்குங் கங்கைகோ கிரியா
ராதிசத் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) பூங்குயில் - (மாமரத்தி விருக்கின்ற) அழகிய குயில்
கன், கன்னல் - கருப்பஞ்சாற்றை, அடு புடை - காய்ச்சுவதனா லெழு
கின்ற புடைகைய, கண்டு - பார்த்து, புயல் என் - மேகமென்ற கருதி,
வஞ் - அஞ்சி யொடுங்குகின்ற (கோலைகள் சூழ்ந்த சிறப்பு வாய்ந்த
தும்), பொன் - அழகிய, தாலார் - பூணூல் பொருத்திய (மார்பினை
புடைய), அயன் அரி - பிரமணம் திருமாலும், மூழ்கும் - குளிக்கும்
சிறப்பு வாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையாத் சூழப்பட்டதாமாயி,
கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, ஆர் - பொருத்திக் கோயில்கொண்டிருக்
கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே!
(‘இயல்வது காவேல்,’ என்பது ஓனாவியின் திருவாக்கு; இதன்
கருத்தின்படி எவரும், யாசிப்பவர்க்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருள்
தம்மிடத்தி விருக்கும்போது யாசகர் வரின் அவர்க்குக் கொடுத்தற்
கஞ்சி அதனை மறைத்தல் கூடாது; ஆதலால் இதற்குக் கருத்தை யுணர்
ந்து இதன்படியே நடக்க இணைந்து) இயல்வது - தம்மால் யாசகர்க்குக்
கொடுக்கக்கூடிய பொருளை, காவார் - மறைக்காதவர்களும், அறிவன் -
அறியக்கூடியவைகளை, அறிந்தார் - தெரிந்தவர்களுமாயி, எழில் -
அழகு பொருத்திய, தில்லை - சிதம்பர ஸ்தலத்திலே யிருக்கின்ற,
அந்தணர் ஈட்டத்த - வேதியர்களுடைய கூட்டத்திலே, (அவர்கள்
சகல கற்றணங்களினும் சிறந்தவர்களா யிருப்பதை முன்னீட்டி) உயர்
வுன்ன - மேன்மையுன்ன, நீயும் - ஒருவனாய் இருக்கும் - ஒருவனாகச்
சார்ந்திருக்கும்படி யமைந்த, உண்மையை - (அந்தத் தில்லைவாழ்ந்த
ணர்களுடைய) சத்தியத்தையும் (அதன்பொருட்டவர்கள்பா ளருள்
செய்த உன்னுடைய தன்மையையும்), தமியேன் - வறியவனாகிய
யான், மறப்பனே - மறந்து (அவர்களைப்போல இயல்வது காவா
திருத்தல் முதலிய கற்றணங்களை யனுசரித்த உன்னுடைய திரு
வருளைப் பெறாமல்) இருப்பேனே? (ஒருபோது யிசேன்; மேற்
கூறிய நீதிப்படி நடந்து உன் திருவருளை அவசியம் பெற்றுக்கொள்
வேன்.

(வி - ரை.) ‘இயல்வது காவேல்,’ என்னும் ஓனாவியின் திரு
வாக்கை யனுசரித்து நடந்து செவனேறி சார்ந்திருக்கும் பெருமை
முதலியவைகளைப் பெற்ற தில்லைவாழ்ந்தணர்போல யானும் நடந்து
செவனருள் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. தில்லைவாழ்ந்தணர்
சரித்திரமாவது—

‘உன்னிடத்து வரும் யாசகர்க்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருளை அவர் கொளியாதே,’ என்னும் ஒளவையா ருரைப்படி தம்மையடுத்தே கேட்பவர்களுக்குத் தம்மால் கொடுக்கக்கூடிய எல்லாவற்றையும் ஒளியாமற் கொடுக்கின்றவரும், சிவஸ்தலங்க எல்லாவற்றன்றும் மகா முக்கிய முள்ளதாகிய சிதம்பர ஸ்தலத்தி லிருக்கின்ற கனக சபையிலே ஆரத்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதருக்கு அர்ச்சனை செய்கின்றவருமாகிய பிராமணர்களே தில்லைவாழ்ந்தனரென்று சொல்லப்படுவார்கள்; அவர்கள் மூவாயிரவர். அவர்கள் இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்கின்ற நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவர்கள்; சந்தோவீசிதி, கற்பம், வியாகரணம், சிஷை, சோதிடம், நிருத்தம் என்கின்ற வேதாங்கங்கள் ஆறையும் கற்றவர்கள்; ஆகவலீயம், சாருகபத்தியம், தங்கணத்தினி என்னும் மூன்றக்கினிகளையும் விதிப்படி வளர்க்கின்றவர்கள்; குற்றமில்லாத வம்சத்தில் உதித்தவர்கள்; கிருகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகுகின்றவர்கள்; ஓதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்கின்ற அறுவகைத் தொழிலையுஞ் செய்கின்றவர்கள்; விபூதி, உருத்திராக்ஷம் என்கின்ற சைவசாதனங்களை விதிப்படி தரிக்கின்றவர்கள்; காமிக முதல், வாதுன மிறதியாகிய இருபத்தெட்டுச் சைவாகமங்களிலும் சொல்லப்படுகின்ற சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கின்ற நான்கு பாதங்களையும் அறிந்து அனுஷ்டிக்கின்றவர்கள்; சிவபெருமானிடத்தில் இடைவிடாது வைக்கப்படும் அன்பே தங்களுக்குச் செல்வமெனக் கொள்கின்றவர்கள்; உயர்வொப்பில்லாத கடவுளாகிய தியாகேசரே முற்காலத்தில் சுந்தரமூர்த்திகாயனாருக்குத் திருத்தொண்டத்தொகை பாடும்படி அருளிச்செய்தபோது முதல், “தில்லைவாழ்ந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்,” என்று அவர்களைச் சிறப்பித்து அடியெடுத்துக் கொடுக்கும்படி அமைந்த பெருமையையும், சிவனும் அவர்களுடன் ஒருவராகச் சேர்த்திருக்கும் பாக்கியத்தையு மடைந்தவர்கள்.

(உ.)

தீருளிலகண்டநாயனார் சரித்திரம்.

“ஈவது விலக்கேல்,”

(இ - ன்.) ‘தருமங் கருதி ஒருவர் மற்றொருவர்க்குக் கொடுப்பதை நீ விலக்காதே,’ என்பதாம்.

4. ஈவது விலக்கான் தில்லையிற் குயவ னுத்திரு லீலகண் டனுந்தன்

தேனியுஞ் சூளாற் றீண்டிடா தறங்கச்
சென்றுநீ யாண்டதை மறவேன்
காவலா வடுக னுறுமவண் சேர்ந்து
காதலிற் குடைபவர் பவத்தை
யாவலாற் போக்குங் சங்கைகோ கிரிவா
ழாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ ரீ) வடுகன் - வயிர்வக்கடவுள், காவலா - காவலாக, உறு - பொருத்தியிருக்கின்ற, அவண் சேர்ந்து - கோபர்வதத்தின் அடிவா ரத்திலுள்ள அவ்விடத்தைச் சார்ந்து, காதலில் - அன்பினாலே, குடை பவர் - ஸ்நானஞ் செய்பவருடைய, பவத்தை - பாவத்தை, ஆவலால் - தீர்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே, போக்கும் - நீக்கிக் காக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பரவிய, கோகிரி வாழ் - அந்தக் கோபர்வதத்திலே வாசஞ் செய்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதி சத்தீசனென்னும் நாதனே! ('ஈவது விலக்கேல்,' என்னும் ஒளவை திருவாக்கின்படி, மனிதர் தருமங் கருதி ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதை விலக்காதிருப்பதுடனே தானும் இயன்றவரை தருமாஞ் செய்பவென்றும்; அவ்வணம் செய்யவில்லையேல், அவனெடுத்த ஜன் மம் பயன்றதாம்; ஆதலால், இந்த நீதிசூழித்து) ஈவது - ஒருவர் மற்றொருவருக்குத் தருமமாகக் கொடுப்பதை, விலக்கான் - தங்காது நற்குணம் பொருத்தியவனும், தில்லையில் குயவன் - சிதம்பரத்திலே வாழ்கின்ற குயவனும், ஆம் - ஆகிய, திருநீலகண்டனும் - திருநீல கண்டநாயனாரும், தன் தேவியும்-அவருடைய மனைவியும், சூளால் - ஒரு சபதத்தினாலே, தீண்டிடாது - ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொள்ளாமல், உறங்க - நான்தோறும் நித்திரை செய்துவர, (அந்தத் திருநீலகண்டர் மேற்கூறியபடி நற்குண நற்குணங்களை யுடையவரா யிருந்ததை உத்தேசித்து) நீ சென்று. - நீ அவரிடத்தே போய், ஆண்டதை-திருவிளையாட்டைச் செய்து அவரை ஆட்கொண்டதை, மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அதனை மனத்துட் கொண்டு அவரைப்போலவே ஈவது விலக்காதிருத்தல் முதலிய நற் செய்கைகளைச் செய்து நின் திருவடிகளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - கா.) சிலனே! ('ஈவது விலக்கேல்,' என்னும் ஒளவை வாக்கியத்தின்படி, ஒருவர்க்கு மற்றொருவர் கொடுப்பதை விலக்குதல் முதலிய கெட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் அறங்களைத் தேடிய திருநீலகண்டநாயனாரைப்போல யானும் ஈவது விலக்காதிருந்து அறங்களைத் தேடி கின்னருளைப் பெறவேன் என்பது இதன் கருத்து. திருநீலகண்டநாயனார் சரித்திரமாவது:—

செம்பாத்திலே குயவர்குலத்தில் பொய் சொல்லல் சிறிது மில்லாதவரும், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கடுஞ்சொல் ஆகியவை களை நீக்கியவரும், தருமநெறியிலே வாழ்கின்றவரும், இல்லறத்திலே கிற்பவரும், சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிலே சிறந்தவரும் ஆகிய திரு நீலகண்டநாயனார் அவதரித்திருந்தார். அவர் தம்முடைய குலத்துக் கேற்ப மட்கலங்களை வணைந்து விற்றுச் சிவனஞ் செய்தும், திருவோடு களைச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்தும் வந்தார். அக்காலத்தில் அவர், 'ஆதிசாலத்திலே பாமசிவன் திருப்பாற்கடலினின்று எழுந்த ஆலாலவிஷத்தை உலகம் உய்யும்பொருட்டு உண்டபொழுது அவ ருடைய கண்டமானது, அவர் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கி அருளுவாரென்பதை நாம் எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளும்படி ஒரிகுறியாய் விளங்கும்பொருட்டு அவ்விஷத்தை யுள்ளே புகவொட்டாமல் தடுத்துத் தானே தரித்தக்கொண்டது' என்று நினைந்து, அக்கடவுளுடைய கண்டத்தைத் திருநீலகண்ட மென்று எப்பொழுதுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்; அதனாலேயே அவருக்கு மேற்கூறிய திருநீலகண்டநாயனார் என்னும் பெயருண்டா யிற்று. அவர் மேற்கூறியபடி வாழ்ந்துவரும்போது ஒருளன் அவ் ளுரிலே ஓர் வேசியிடஞ் சென்று இன்பதுகூர்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்ப சுற்பிலே சிறந்த அவர் மனைவியார் அதையறிந்து, அதைக் குறித்துத் தம்முடைய மனதிலே தோன்றிய கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, அவர்க்கு இவ்வாழ்க்கைக்குரிய மற்றப் பணிகளெல்லாஞ் செய்து இன்பதுகூர்ச்சிக்கு மாத்திரம் இசையாதவரானார். அவ்வாறாகவே, நாய னார் தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்குப்பொருட்டு அவர் சமீபத்திலே போய் வேண்டிய இரப்புரைகளைச் சொல்லி அவரைத் தீண்டும்படி சென்றார். அப்பொழுது மனைவியார் நீர் எம் மைத் திண்டுவீராயின், 'திருநீலகண்டம்,' என்று ஆணையிட்டார். அதைக்கேட்ட நாயனார் பாமசிவனுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம் வைத்த பத்தி குன்றாவண்ணம் அம்மனைவியாரைத் தொடாமல் நீங்கி, "நாம் வேசிகேசங் கொண்டதனுல்லவ்வா இவர் சமீபிது இங்கனங் கோபங்கொண்டு ஆணையிட்டார்; ஆதலால், இனி இவரைத் தீண்ட லாகாத; அங்ஙனம் ஆணையிட்டதிலும், இவர் 'எம்மை' என்று பண்மையாகச் சொன்னதனால் இவரை மாத்திரமன்றி மற்றப் பெண் களையும் இனி நான் மனதினால் நினைத்தலையுஞ் செய்யேன்," என்று உறுதிக்கொண்டார். அதமுதல் அவர்க ளிருவரும் தங்கன் வீட்டில் நின்று புறப்படாதொழிந்து அவ்வீட்டிலேதானேயிருந்து இல்லறத் திற்குரிய பிறசெய்கைக ளெல்லாம் செய்துகொண்டு புத்திரப்பேற் றிற் கேதுவான செய்கை மாத்திரமின்றி, அதனைப் பிறரறியாதபடி

வாழ்த்துவந்தார்கள். இளமைப்பருவத்தையுடைய அவ்விருவரும் இவ் வாறு அவ்வாணையைப் பேணி நடந்துவரப் பல வருஷங்கள் சென்றன; அவர்களுக்கும் யௌவனம் நீங்கி வயோதிகப்பருவம் வந்தது. அப்படி விருத்தாப்பியம் வந்துற்றும் அவர்கள் சிவபத்தி சிறிதும் குறையாதவர்களாகி யிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே ஒருசமயம், காருண்ணிய சொரூபியாகிய பரமசிவன் அவ்வடியாருடைய மகிமையை உலகத்தவர்கள் ஐயத்திரிபற அறிந்து அவருடைய தொண்டை அனுசரித் துய்யும் பொருட்டு ஒரு சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அவ்வடியார் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது அவ்வடியார், அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு வீட்டினுள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்திலிருத்தி அவருக்குச் சாஸ்திர விதிப்படி அன்பினோடு பூசைசெய்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி செய்து நின்று அவரிடம், “சுவாமீ! அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?” என்று வினாவு, சிவயோகியார் ஒரு ஒட்டை அவர் கையிலே கொடுத்தது, “இந்த ஒட்டை வைத்திருந்து நாம் கேட்கும்போது நீ தரவேண்டும்; இந்த ஒரே தனக்கு வேறு ஒப்பில்லாதது; தன்னிடத்திலே சேர்ந்த சகல வஸ்துக்களையும் பரிசுத்தஞ் செய்வது; பொன்னைக்காட்டிலும், இரத்தினத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாகக் காப்பாற்றப்படத்தக்கது; இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ளதாகிய இந்த ஒட்டை நீ வாங்கி வைத்திரு,” என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட அடியவர் அவருக்கு வந்தனஞ் செய்து அவரிடம் அவ்வோட்டை வாங்கி வீட்டி லொருபக்கத்தில் சேமித்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து, போரபடியெழுந்த சிவயோகியாருக்குப் பின் சிறிது தூரஞ் சென்று அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

அதன்மேல் நெடுநாட்கள் கழிந்த பின் ஒருநாள், பரமசிவன் தாம் கொடுத்த ஒரே, வைக்கப்பட்ட இடத்தில் இல்லாதொழியும்படிசெய்து, அவ்வடியாருடைய உண்மையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு முன்போலச் சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அவர் வீட்டுக்குப் போனார். அவர் சிவயோகியாரைக் கண்டவுடன் முன்போல உபசரித்து, “சுவாமீ! தேவரீர் மீண்டும் இவ்வீட்டிற்கு எழுந்தருளியவந்தது அடியேங்கள் பூர்வ சன்மத்திற் செய்த தவத்தினாலாகும்,” என்று சொல்லி நிந்த, சிவயோகியார் அவரை கோக்கி, “நாம் முன்னாளிலே உண்ணிடத்தில் தந்த ஒட்டை இப்பொழுது கொடு,” என்றார். அடியவர் அதைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்பொருட்டு உன்னேபோய் அஃ திருத்தவிடத்தைப் பார்த்து அது காணப்படாமையாலே திணைத்து,

அங்கு நின்றவர்களிடத்திலே கேட்டார்; பிறவீடங்களிலேயும் தேடினார். அவ்வாறு விசாரித்தும், தேடியும் ஒடு அகப்படவில்லை. அதனால் அவர் சிவயோகியாருக்கு உத்தரஞ்சொல்வதற்கு வகையின்றி அங்கே நின்றார். அப்போது சிவயோகியார் உள்ளே நின்ற அடியார் கேட்கும்படி, “நொடிப்பொழுதில் வருவேனென்று போன நீ என் இவ்வளவு காலம் தாமதித்து நிற்கியாய்?” என்று கேட்க, அடியவர் வந்து சிவயோகியாரை வணங்கி, அவரிடம், “சுவாமி! தேவரீர் தந்த ஒட்டை வைத்த இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் தேடினேன்; அது காணப்படவில்லை; ஆதலால், பழையதாகிய அந்த ஒட்டைப்பார்க்கின்றும் புதிதாகிய வேறொரு ஒடு தருவேன்; அதை யங்கீகாரஞ் செய்து அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்வேண்டும்,” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து நின்றார். உடனே சிவயோகியார் அவரைக் கோபித்துப் பார்த்து, “நீ என்ன கொன்றாய்! நான் வைத்த மண்ணோட்டையே யன்றிப் பொண்ணோட்டைத் தந்தாயாயினும் நான் வாங்கேன்; நான் முன்னே உன்னிடத்தில் தந்த ஒட்டையே கொண்டுவா,” என்று சொல்ல, அடியவர், ‘சுவாமி! ‘தேவரீர் தந்த ஒடு காணாமற்போய்விட்டபடியால், அஃது இனி அகப்படுவது அருமை; ஆதலால், வேறே கல்ல ஒடு தருகின்றேன்; அதை நீர் ஏற்றுக்கொண்டுவேண்டும்,’ என்று நான் சொல்லியும் நீர் அதற்குடன்படாமல், ‘எண்ணோட்டையே கொண்டுவா,’ என்று சொல்லுகிறீர்; இந்தச் சொல் என்னறிவு முழுதையும் கலக்குகின்றது,” என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார், “நான் உன்னிடத்திலே வைத்த அடைக்கலப்பொருளை நீ கவர்த்தகொண்டு பாவத்துக்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல் பல பாவங்கள் செய்கின்றாய்; சகலரு மறியும்படி உன்னைத் தப்பவொட்டாமல் மறித்து எண்ணோட்டை வாங்கினாலன்றி நான் போகேன்,” என்று சொல்ல, அடியவர், “சுவாமி! தேவரீர் தந்த ஒட்டை நான் கவர்த்தவனல்லன்; அவ்வாறு நான் கவரவில்லையென்பதற்கு நீர் என்ன சத்தியஞ் செய்யச் சொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்கிறேன் சொல்லும்,” என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார், “நீ உன் புத்திரனைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு குளத்திலே முழுதி, ‘நான் ஒட்டைக்கவரவில்லை,’ என்று சத்தியம்பண்ணித்தா,” என்று சொல்ல, அடியவர், “அப்படிச் செய்தற்கு எனக்குப் புத்திரனில்லையே; என்ன செய்வேன் சொல்லும்,” என்றார். அப்போது சிவயோகியார், “புத்திரனில்லாவிடில் உன் மனைவியையேனும் கைப்பிடித்து முழுதிச் சத்தியம் பண்ணித்தா,” என்று சொல்ல, அடியவர், “நானும் என் மனைவியும் எங்குளிடத் துண்டாயிருக்கும் நாள் சபதத்தினாலே ஒருக்கு முழுதல் உடாது; நான் மாத்நிரக் குளத்திலே முழுதிச் சத்தியம்

பண்ணித் தருகிறேன் வாரும்," என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார், "நான் முன்னே தந்த ஒட்டைத் தராமலும், அதைக் கவர்ந்துகொள்ள வில்லை யென்பதற் கறிஞறியாக நான் சொல்கிறபடி உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியஞ் செய்துதராமலும், எதையெதையோ கூறி ஏமாற்றுகின்றாய்; ஆதலால், இவ்வழக்கைத் திகிலைவாழ்த்தணர் கன் கூடியிருக்கும் பெரிய சபையிலே சொன்னால்தான் நியாயங் கிடைக்கும்; நான் அவ்விடஞ் செல்கின்றேன்; நீயும் வா," என்று சொல்லி அந்தச் சபைக்குப் போக, திருநீலகண்டநாயனாரும் அவருக்குப் பின்னே போனார். அங்குப் போனவுடன் சிவயோகியார், அங்கிருந்த பிராமணர்களைப் பார்த்து, "இந்தக் குயவனிடத்திலே நான் முன்னொரு ஒட்டைக் கொடுத்து, மீண்டு வந்து சேர்க்குபேறு அதனைத் தரவேண்டுமென்று கூறிச் சென்று, இப்போது வந்து கேட்க, அந்த ஒட்டைத் தராமல் காணாமற் போய்விட்டதென்று சொல்லுகிறான்; அதற்குறுதியாக, இவனுடைய மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுசிச் சத்தியம் பண்ணித் தரவேண்டுமென்று நான் இவனிடம் சொல்ல, அதற்கும் தடை சொல்லுகின்றான்; ஆதலால், இவ்வழக்கை நீங்கள் தீர்க்கவேண்டும்," என்று கூறினார் உடனே பிராமணர்கள் அடியவரை நோக்கி, "திருநீலகண்டரே! நடந்த சமாசாரத்தை நீ சொல்லும்," என்று கேட்க, அவர், "சுவாமிகளே! இவர் தந்த ஒரு நான் வைத்த இடத்திலிருந்து மறைத்து போய்விட்டது; நான் தேடிப் பார்த்தும் அஃதகப்பட வில்லை; இதுவே நடந்த சமாசாரம்," என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள், "இவர் தந்த ஒட்டை நீர் இழந்தீராகில் இவா சேர்விய்படி, உம் முடைய மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்துகொடுத்தலே நியாயம்; ஆதலால், அப்படியே செய்யும்," என்றார்கள். அடியவர் அதைக்கேட்டுத் தாம் அம்மனைவியாரைத் தீண்டாநிறுத்தலைக்குறித்துப் பேசக்கூடாதவராகிச் சிவயோகியாரை நோக்கி, "என்னுடைய கொள்கை கெடாதபடி குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்துதருகிறேன்; வாரும்," என்று சொல்லி, அந்தச் சிவயோகியாரோடு தம்முடைய வீட்டிற்குப் போய் மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, திருப்புவீச்சுத்திற்கு முன்னிருக்கின்ற வாலியிலே போய்த் தம்முடைய ஆணை நவராசபடி ஒரு மூங்கிறம்ண்டை ஒரு புறத்திலே மனைவியார் பிடிக்கச்செய்து மற்றப் புறத்திலே தாம் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கும்பொருட்டு அங்குளத்தில் இறங்கினார். அதைக்கண்ட சிவயோகியார், "இது கூடாது, உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கு," என்று சொல்லத் திருநீலகண்டநாயனார் அப்படிச் செய்யக்கூடாமையை உலகத்தாரியும்படி முன்னு

ளிலே தாம் செய்த வேசமனத்தையும், அதனா லுண்டாகிய சப தத்தையும், அந்தப்பிரகாரத் தவருமல் தாம் நடந்துவருவதையும் சொல்லி முழுதினாள். அவ்வாறு முழுதினக் கரையிலேறியவுடனே, சிவனருளால் திருநீலகண்டநாயனாகும், அவருடைய மனைவியாரும் மூப்பப்பருவம் நீங்கி இளமைப்பருவ முடையவர்களாய்ப் பிரகாசித் தார்கள். உடனே அங்கு நின்ற சிவயோகியார் மறைத்துவிட்டார். அவ்விதையத்தைக் கண்ட சமஸ்தரும் ஆச்சரியத்துடன் மயங்கிக் கின்றார்கள். அப்போது, சுவாமி பார்வதேவியோடும் இடபாருடராய் ஆகியத்திலே தோன்றியருளினார். அவரைக் கண்டவுடனே திருநீல கண்டநாயனாகும், அவருடைய மனைவியாரும் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு நின்றார்கள். அப்போது சுவாமி, அவர்களைக் கோக்கி, “இம்புலன்களை வென்றதனாலே சிரேஷ்டமடைந்த அன்பர்களே! எச்சாவத்தும் இவ் வளமை நீங்காமல் நம்மி - தனில் இருக்கக்கடவீராக,” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். அதன்மேல் பத்துவல்கமையையுடைய திருநீல கண்டநாயனாகும், அவர் மனைவியாரும் இவ்வாறு யாவராலுஞ் செய் தற்கரிய பெருஞ் செய்கையைச் செய்ததனால் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பதை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். (ச)

இயற்பகைநாபனார் சரித்திரம்.

“உடையது விளம்பேல்,”

(இ - ள்.) ‘உன்னிடத்துள்ளதாகிய பெருமையைப் பிறாறியும் படி சொல்லிக் கருவக்கொன்னாதே,’ என்பதாம்.

5. உடையது விளம்பான் காவிரி பூர

னுண்மையாக் குலவணி கேசன்

கொடையிற்ப பசையான் மனைவியைத் தந்துங்

கொண்டு போய் விட்டது மறவேன்

வினடபுமா னந்த பாயணர் கிருபா

பூணர் விளங்குசந் நிதியி

னடைவுறு கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் திசையாகனே.

(இ - ள்.) விடையும் - நந்தியும், ஆனந்தம் - சந்தோஷம் பொருந் திய, பாயணர் - வேதபாராயணஞ் செய்கின்ற ஆந்தணர்களும்,

கிருபா பூரணர் - அன்பிற் பூரணமான முனிவர்களும், விளங்கு - பிரகாசிக்கின்ற, சன்னிதியின் - சன்னிதானத்திலே, அடைவுறு - சார்ந்திருக்கப்பெற்றதும், கங்கை - ஆகாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('உடையது விளம்பேல்,' என்னும் ஒளவை வாக்கின்படி மானிடராயினார் கருவித்தத் தம்முடைய பெருமையைத் தாமே பிறாரியக் கூறாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் கூறின் இழிவே மிகுதியு முண்டாகும்; ஆதலால், இதனைக் கருதி) உடையது - தன்னிடத்துள்ளதாகிய பெருமையை, விளம்பான் - பிறாரியக் கருவங்கொண்டு சொல்லாதிருப்பவனும், காவிரியூரான் - காவிரிப்பூம்பட்டினமென்னும் ஊரிற் பொருந்தியவனும், உண்மையாம் - சத்தியம் பொருந்திய, குலவணிகேசன் - வணிககுலத்தலைவனுமாகிய, கொடை - பிறர்கேட்டதை இல்லையென்றோம் கொடுக்கும் கொடையையுடைய, இயற்பகையான் - இயற்பகையா னென்னும் சிவனடியான், மனைவியைத் தந்தும் - நீ கேட்ச்சம்மதித்துத் தன்னுடைய மனைவியைக் கொடுத்தும், கொண்டுபோய் - நீ உடனடித்துக்கொண்டு சென்று, (அவளுக்கொருகுறையும் நேராமல் அங்ளை அந்த இயற்பகையான் என்பவனிடத்திற் சேரும்படி) விட்டது - நீ விட்டு (அந்த இயற்பகையா னுக்கும், அவன் மனைவிக்கும் நற்பதவி கொடுத்து) அருளியதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அங்ஙனம் மறவாமலிருந்து இயற்பகையானைப்போல, தற்பெருமை கூறுதல் முதலியவற்றை நீக்கி கின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரா.) 'உடையது விளம்பேல்,' என்னும் ஒளவை திருவாக்கின்படி, இயற்பகைநாயனாரைப்போலத் தற்பெருமை கூறுதல் முதலியவற்றை யொழித்து ஈகைக்குணம் பொருந்திச் சிவனாகிய கின்னருளைப் பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. இயற்பகைநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலே காவிரிநதி சமுத்திரத்தோடு கலத்தலால் காவிரி சங்கமம் எனப் பெயர்கொண்ட விசேட தீர்த்தம்பொருந்திய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே ஹைசியர் குலத்திலே, குருலிங்க சங்கமபத்திகளிலே சிறந்தவரும், ஓளதாரியம் உள்ளவரும் ஆகிய இயற்பகையா டென்பவரொருவர் இருந்தார். அவரில்லறத்திலிருந்து விபூதி, உருத்திராக்ஷம் தரித்த சிவபக்தர்களுக்கு, அவர்கள் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்துக்கொண்டு வரும் டியமம் பூண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் பாமசிவனானவர்

அவ்வியற்பகையார் அடியார்கள் விரும்பியவை யாவையெனும் அவற்றை மறுத்து கொடுத்தலைச் சகலருக்கும் புலப்படுத்தும்பொருட்டு ஒரு பிராமண வடிவங்கொண்டு விபூதி திருமேனியிலே பிரகாசித்த, விடபுருஷ வேடமும் தோன்ற அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது இயற்பகையார் அன்பினோடவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து அழைத்தக்கொண்டு போய் விதிப்படி அருச்சித்து அவரை நோக்கி, “சுவாமீ! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளியது பூர்வசன்மத்தில் அடியேன் செய்த தவப்பயனே ஆகும்,” என்று சொல்லி உபசரித்து, “தாங்கள் விரும்பியது யாது?” என்று வினவினார். அதுகேட்ட ஸீமர் இயற்பகையாரை நோக்கி, “சிவனடியார்கள் வீருப்பிக் கேட்பன யாவையெனினும் நீர் அவைகளை மறமல் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தலை நான்கேள் வியுற்று உம்மிடத்திலுள்ள ஒரு பொருளை வீருப்பி இன்றைக்கு இங்கு வந்தேன்; நீர் தருநற்கு இசைவீராயின் அந்தப் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுவேன்,” என்றார். அதற்கு இயற்பகையார், “எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும் என்னிடத்தி லிருக்குமாயின் அந்தப் பொருள் நம் கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய அடிபார்களுக்கு உரிய பொருளேயார்; இதைக் குறித்துத் தேவரீர் சந்தேகிக்க வேண்டுவதில்லை; திருவுள்ளம் வீருப்பியை இன்னதென்று சொல்லியிருளும்,” என்று சொல்ல, ஸீமர், “உம்முடைய மனைவியை வீருப்பி வந்தேன்,” என்றார். அப்பொழுது இயற்பகையார் மூன்னிலும் அதிகமாக மகிழ்ந்து வணங்கி நின்று, அவரை நோக்கி, “சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனிடத்திலுள்ள பொருளையே வீருப்பிக்கேட்டது அடியேனுடைய பாக்கியம்,” என்று சொல்லிச் சீவகமாக உள்ளே போய்க் கற்பிலே சிறந்த தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, “நான் இன்றைக்கு உன்னை இந்தச் சிவனடியார்க்குக் கொடுத்தவிட்டேன்,” என்றார். உடனே மனைவியார் கிறிது மனங்கலங்கிப் பின்னே தெளிந்து, “பிராணநாயகரே! நீர் கட்டளையிட்டது எதுவோ அதையே நான் செய்வேன்; அதையன்றிச் செய்தற்கு உரிய காரியம் எனக்கு வேறொன்றுண்டோ? இல்லை,” என்று சொல்லி அவரை வணங்க, தமது மனைவியார் அங்கு வந்த சிவனடியாருக்கு மனைவியானமைபற்றி அம்மனைவியாரை அவரும் வணங்கினார். பின்னர் அம்மனைவியார் போய் அவ்வையருடைய பாத்தங்களிலே விழுத்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றார். அதுகண்ட இயற்பகையாரார் மனமகிழ்ந்து அவ்வையரை வணங்கி, அவரிடத்தில் “இன்னும் அடியேன் செய்யவேண்டிய பணி யாது?” என்று வினாவி, ஸீமர், “இந்தப் பெண்ணை நான் தனியே அழைத்துக்கொண்டு போகிறபடியால், உங்கள்மேலே பற்றுள்ள பந்துக்களையும் ஊரார்களையும் கடக்கும் வரைக்

கும் அவர்களால் எனக்கு ஒரிடையூறு முண்டாகாதிருக்கும்படி நீ துணையாக வாடிவெண்டும்,” என்றார். இயற்பகைநாயனார் அதைக் கேட்டு, “இவர் கட்டளை யிடுமூன் மானே நினைந்து செய்யவேண்டிய இக்குற்றேவலைச் செய்யாமல் இவர் சொல்லும்வரைக்கும் தாமதித்து நின்றது குற்றம்,” என்று நினைத்துத் துக்கித்து, ஆயுதசாலையிலே போய்ப் போர்க்கோலங்கொண்டு வானும் பரிசையும் ஏந்தி யியரிடத் திற்கு வந்து அவரை வணங்கி, அவரையும் மனைவியாரையும் முன் போம்படி செய்து தாம் பின்னே போனார். அப்பொழுது இயற்பகை நாயனாருடைய சுற்றத்தவர்களும், அவர் மனைவியாருடைய சுற்றத் தவர்களும், “இயற்பகை எபத்தியத்தினாலே தன் மனைவியைக் கொடுத்தானாயினும் அவளை மொருவன் கொண்டுபோவது நியாய மாகுமா?” என்று தங்கள் மார்புக்கு வரும் பெரும்பழியை நீக்கிக் கொள்ளும்பொருட்டு அவர்களைத் தொடரக் கருதி, வேல், வில், வான் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு சண்டமாருதம்போலத் தீவிரமாய் நடந்து நகருக்குப் புறத்திலே போய், அந்த யியருக்கு இரு பக்கத்திலு் நெருங்கி ஆரவாரித்து, “ஓ துட்டனே! எங்களுக்குப் பழி வாராதபடி எங்கள் குலப்பெண்ணை விட்டுப்போ,” என்று சொல்லி அவரை வளைத்துக்கொண்டார்கள். யியர் அதைக்கண்டு அஞ்சினார் போல் இயற்பகைநாயனாருடைய மனைவியாரைப் பார்த்து, அம்மனைவி யார் அவரை நோக்கி, “சுவாமி! நீர் பயப்படவேண்டாம்; இயற் பகைநாயனார் இவர்களை வெல்லுவார்,” என்றார். இயற்பகைநாயனார் அதைக்கேட்டு, யியரை நோக்கி, “அடியேன் இவர்க ளெல்லாரையும் இப்போது கொன்றபோடுகிறேன்; தேவரீர் அஞ்சவேண்டாம்,” என்று சொல்லி அங்கு வந்த சுற்றத்தவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் என் லாளுக்கு இரையாவீர்கள்; ஒருவரும் எனக்கு எதிரில்லாமல் ஓடிப் பிழையுங்கள்,” என்று கூறி, அவர்கள் அவரை நோக்கி, “எடா இயற்பகை! நீ யென்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஊரார்கள் பேசும் பழிமொழிக்கும், எங்கள் சத்தருக்கள் நகைக்கும் நகைப்புக் கும் நீ சற்றாயினும் வெட்கப்படவில்லை; மனைவியைப் பிராமணனுக் குக் கொடுத்தோ நீ சாமர்த்தியம் பேசுவது? நாங்க ளெல்லாரும் ஒருங்கே மடிந்தாலன்றி இந்தப் பெண்ணைப் பிராமணனுக்குக் கொடு க்க விடோம்,” என்றார்கள். உடனே இயற்பகைநாயனார் அதிக கோபங்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி, “உங்கள் சரீரங்களைத் துண்டக் துண்டமாக்கி உங்களுயிரைச் சுவர்க்கத்துக்கேற்றி யியரைத் தடையின்றிப் போகவிடுவேன்,” என்று சொல்லி யெதிர்க்க அவர் கள் அந்நாயனாரோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்காமல் அவர் மனைவி யுடனாகக் கொண்டு செல்லின்ற யியருக்கு முற்பட்டு அதிக கோபத்

தோடும் அவரைத் தடுத்தார்கள். அதுகண்ட நாயனார், மேலும் அதிக கோபங்கொண்டு இடசாரி வலசாரியாக மாறிமாறிச் சுற்றிவந்து தம்மை வானினாலே அவர்களுடைய தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும் துணித்து வீழ்த்தி ஒவ்வொருவராக எல்லோரையும் கொன்று, மேலெதிர்ப்பவர் ஒருவரு மில்லாமையால் செருக்குடன் யுத்தகணத்திலே உலாவிப்பின் இந்தச் செயற்கருஞ் செய்கையைச் செய்த நாயனார் ஐயரை நோக்கிச் “சுவாமி! தேவரீர் இனித் தடையின்றிச் செல்லலாம்; இன்னும் நீர் அஞ்சாவண்ணம் இந்தக் காட்டைக் கடக்கும் வரைக்கும் உம்முடன் வருகிறேன்,” என்று சொல்லி, அவரைப் புறப்படச் செய்து, எதிரில் தோன்றிய காட்டுவழியாக அவரோடு போனார். அவ்வாறு சென்று திருச்சாயக்காடென்னும் சிவஸ்தலத்துக்குச் சமீபத்திலே போனபொழுது, ஐயர் இயற்பகைநாயனரை நோக்கி, “இனி நீர் திரும்பிப்போகலாம்,” என்று சொல்லி, நாயனார் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அஞ்சலி செய்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பினார். அவ்வாறு அவர் திரும்பிச் சிறிது தூரஞ் செல்வதற்குள் ஐயர், “இயற்பகையே! இங்கே வா,” என்று சொல்லி ஒலமிட்டார். நாயனார் அந்த வோசையைக் கேட்டு, “அடியேன் வந்துவிட்டேன்! வந்துவிட்டேன்!! இன்னும் இடையூறு செய்பவர்கள் உண்டாயின் கொன்றுபோடுவேன்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பி யோடிவந்தார். அப்படி ஒடிவரவே ஐயர் மறைந்தருளினார். மேற்கூறியபடி வந்த நாயனார் அவ்வையரைக் காணாமல் மனைவியாரை மாத்திரம் கண்டார். அச்சமயத்தில் பரிமசிவன், ஆகாயத்திலே பார்வதி சமேதராகி இடபாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்தார்; நாயனார் அந்தக் கைலாசபதியைக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டமாத்திரத்திலே உடனே பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். பின்னர் எழுந்து அந்தச் சிவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்போது சுவாமி, அவரை நோக்கி, “நம்மேலும், நம்முடைய அடியார்கள்மேலும் நிஷ்களங்கமான அன்புவந்த இயற்பகையே! நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடனே வரக்கடவாய்,” என்று சொல்லி அந்தரத்தானமாநார். அதன்மேல் இயற்பகைநாயனாரும் மனைவியாரும் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். யுத்தத்திலே யிறந்த அவர்கள் பந்துக்களும் வானுலகத்தை யடைந்து இன்ப மனுபவித்தார்கள். (டு)

இளையான்குடிமாறனாயனார் சரித்திரம்.

“ஊக்கமது கைவிடேல்,”

(இ-ள்.) ‘எந்தத் தொழிலிலும் நீ மனவெழுச்சியைக் கைவிடாதே,’ என்பதாம்.

6. ஊக்கம துகைவிடானினை யான்கு
டிபொன்றுமா றன்முனை நெல்லை
நீக்கிமே லுமியை யமுதமைத் தளிக்க
நிகரில்வீ டளித்ததை மறவேன்
பாக்கொடு நாளி கோரீள் கன்னல்
பச்சிலைக் கதவிசூழ்ந் தெழில்கொ
ளாக்கமார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிரித் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) பாக்கொடு-கமுகமாங்களுடனே, நாளிகோரம்-தென்ன
மாங்களும், நீள் - நீண்ட, கன்னல் - கரும்புசளும், பச்சிலை - பசிய
இலைகளையுடைய, கதவி - வாழைமரங்களும், சூழ்ந்து - நெருங்கி,
எழில் கொள் - அழகைக் கொண்டதும், ஆக்கம ஆர் - செல்வம்
நிறைந்ததும், கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி
மேவும் - கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆகிசூத்திர நாய
கனே - ஆகிசூத்திரசென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! (‘ஊக்க
மது கைவிடேல்,’ என்னும் ஒளவையார் திருவாக்கின்படி மனிதர்,
அறம் முதலிய நற்காரியங்களைத் தேடுவதற்கு இடையூறு உப் பொருட்
குறைவு முதலியன நேரினும் மனஞ் சோராமல் அக்காரியங்களில்
ஊக்கத்தை விடாமற் கைக்கொள்ளவேண்டும்; அவ்வளவு கொள்வ
தால் அக்காரியம் எப்படியும் நிறைவேறப் புண்ணியமும் புசமும்
உண்டாகும்; ஆதலால் அந்த ஒளவையின் சருத்திற் (இசைய) ஊக்க
மது-சருமகாரியங்களில் ஊக்கத்தை, கைவிடான்-கைவிடாதவரும்,
இளையான்குடி - இளையான்குடியென்னு மூரிலே, ஒன்றும் - சனித்
துப் பொருந்தியவருமாகிய, மாறன்-மாறனார் என்னும் சிவனடியார்,
முனை நெல்லை - நெல்முனைகளை, மேல் உமியை நீக்கி-(சமுவி யுலர்த்
திக்குத்தி) மேலேயுள்ள உயிர்களை நீக்கிவிட்டு, அமுது அமைத்து -
சோறு சமைத்து, அளிக்க - உணக்குப் படைக்க, (அதன்பொருட்டு
நீ மனமகிழ்ந்து) நிகரில் - ஒப்பற்ற, வீடு அளித்ததை - மோகுவீடு
கொடுத்த செயல்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்

டேன், (அவர் ஊக்கத்தைக் கைவிடாமற் செய்த தருமவிசேஷத்தி னாலேயே அவ்வாறு முத்தியடைந்தன ரென்பதை யானுணர்ந்து அவ்வனமே ஊக்கத்தைக் கைவிடாது அறத்தைத் தேடி நின்னான் பெற்று மோக்ஷத்தை யடைவேன்)

(வி-ரை.) 'ஊக்கமது கைவிடேனீ,' என்னும் ஒளவையார் திரு வாக்கினாடி வறுமையுற்ற காலத்தும் ஊக்கத்தோடு அறத்தைத் தேடி முததிபெற்ற இளையான்குடி மாறையனார்போல யானும் ஊக்கத் துடன் அறத்தைத் தேடி மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இளையான்குடி மாறையனார் சரித்திரமாவது:—

இளையான்குடியென்னு ஊரிலே, வேளாளர்குலத்திலே, எத் தொழிலினுஞ் சிறந்த கிருஷிர்மத்தால் வரும் குற்றமற அளவிற ந்த பாக்கியத்தையும், சிவனடியார்கள் மேலே முழுமையும் பதிந்த அன்புசொண்ட சித்தையையும் உடையவா கிய மாறனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தம்முடைய கிருகத்துக்கு வரும் சிவபத்தர்கள் வந்த வருணத்தா ராயினும் உண்மையாகிய அன்போடு அவர்களை எதிர்கொண்டு அவர்களுக்கு அஞ்சலி செய்து, இன்னொற்களைச் சொல்லி, அவர்களை வீட்டிற் குழைத்துக்கொண்டிபோய், அவர்கள் பாதங்களைக் கழுவிச் சுத்தம் பண்ணி, அவர்களை ஆசனத்திலிருத்திச் சைவாகம விகிப்படி அருச்சித்துப் பின்பு கசப்பு, புளிப்பு இனிப்பு, துவர்ப்பு, காரப்பு, உவாப்பு என்கின்ற அறுவகைச் சுவைகளோ யுடையனவாய் நக்கல், பருகல், உண்ணல், தின்னல் என்னும் நான்கிற்கும் விஷயமாயுள்ள உணவுகளை அவரவர் இஷ்டப்படி அமுது செய்விப் பார். இப்படித் தினந்தோறும் மகேசரூபை பண்ணிகந்த சிவ புண்ணியத்தானாலே ஐசுவரியம் அபிவிருத்தியாக அவர் குபேரனை யொத்து வாழ்த்திருந்தார். அப்படி யிருக்குங்காலத்திலே பரமசிவ னானவர், அவ்விளையான்குடிமாறையனார் இரதச் செப்கையைச் செல் வமவந்த காலத்திலன்றி வறுமைவந்த காலத்திலும் தளராது செய்ய வல்லவ ரென்பதையும், தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறதியி லேயே பவிக்குமென்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள், 'புண்ணி யஞ் செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர் செய்தாரே,' என்று அவரை நோதல் பழுதா மென்பதையும் பிறர்க்குத் தெரிவித்து, அவரை உய் விக்குமொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, அந்நயனாரிடத்தில் உள்ள செல்வமெல்லாம் நாடோறஞ் சுருங்கி வறுமை யெய்தும்படி அருள் செய்தார். அப்படிச் செல்வஞ் சுருங்கியும் நாயனார் மகேசரூபை யிலே பதிந்த தம்முடைய மனம் சிறிதுஞ் சுருங்குதலின்றித் தம்

மிடத்துள்ள நிலங்கள் முதலியவற்றை விற்பனம், தம்மைக்கட்
விற்பன இறுக்கத்தக்க அவ்வளவு கடன்களை வாங்கியும் முன்போலவே
தாம் செய்யும் திருப்பணியை விடாது செய்துவந்தார்.

இவ்வாறு செய்துவந்த அவர், மறைக்காலத்திலே ஒருநாளிரவில்
மறை விடாது பெய்துகொண்டிருக்கும்போது நெடுநேரம் எதிர்
பார்த்திருந்தும் ஒருவருடைய உதவியும் இல்லாமல், பகல் முழுதும்
போசனஞ் செய்யாதிருந்தபடியால் பசி யதிக்கப்பட்டு மயங்கி மனைவி
யோடு வீட்டுக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளேயிருந்தார் அப்படியிருக்
கும்போது கைலாசபதியானவர் சைவவேடங்கொண்டு எழுந்தருளி
வந்து கதவைத் தட்டி அழைக்க, நாயனார் கதவைத் திறந்து பார்த்துச்
சந்தோஷித்து அவரை உள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய் மழையி
னால் நனைந்த அவருடைய திருமேனியை வஸ்திரங்கொண்டு துடை
த்து அவருக்கு இருந்தற்கு இடங்கொடுத்து, அவர் பசிக்கு அமு
தூட்டல் வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியால் தம்முடைய மனைவி
யாரை நோக்கி, “இந்தச் சைவர் மிகப் பசிகொண்டிருக்கின்றார்;
நமக்கு முன்னமேயே போசனத்துக் கொன்றமில்லை; ஆயினும்,
இவருக்கு எப்படியும் அன்னங் கொடுக்கவேண்டுமே; இதற்கென்ன
செய்வோம்?” என்றார். அதற்கு மனைவியார், “வீட்டிலே ஒரு
பதார்த்தமில்லை; அயலவர்களும் இனி யுதவமாட்டார்கள்; நெடு
நேரமாயிற்று; அரிசிக் கடன்கேட்கப் போவதற்கு வேறிடமில்லை;
பாவியாகிய நான் இதற்கென்ன செய்வேன்,” என்று சொல்லிப்
பின்பு “இன்று பீகற்காலத்திலே வயலில் விதைக்கப்பட்டதும், ஈரத்
தால் முன்னமே முளைகொண்டிருந்ததுமாகிய செல்லை வாரிக்கொ
ண்டு வந்தால் இப்பன்றபடி சோறு சமைக்கலாம்; இதுவேயன்றி
வேறொரு வழியும் அறியேன்,” என்று சொல்லித் துக்கித்தார். இந்த
வார்த்தை செவிப்புலப்படுத்தற்கு முன் இளையான்குடிமாதனையனார்,
மிக மகிழ்ந்து அதற்குடன்பட்டி மிக மறை பொழிகின்ற மகா
அந்தகாரமயமாகிய அர்த்தராத்திரியிலே ஒருபெருங் கூடையைத்
தலையிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு காலினாலே தடவிக் குறிவழியே தம்
முடையவபலிற்சென்று அதிலே அதிக மழையினால் நீர்மேலே மிதந்த
நென்முளைகளைக் கையினாலே கோலிவாரிக் கூடைநிறைய இட்டுத்
தலையிலே வைத்துச் சுமந்துகொண்டு சேக்கிரத்திலே திரும்பியந்தார்.
அப்போது அவரை யெதிர் பார்த்துக்கொண்டு வாயிலிலே நின்ற
மனைவியார் மனமகிழ்ச்சியோடு அந்த நென்முளையை வாங்கிச் சேறு
போம்படி நீரினாலே கழுவிபூற்றிப் பின்பு தம்முடைய பிராணநாய
கரை நோக்கி, ‘அடுப்பிலே நெருப்பு மூட்டுதற்கு விதிகிலையே,

என்று சொல்ல, அவர் கிலமாயிருந்த தம் வீட்டின் மேற்கூடையிலுள்ள வரிச்சுக்களை அறுத்து வீழ்த்தினார். மனைவியார் அவைகளை முறித்து அடுப்பிலே மாட்டி நென்முனையை ஈரம்போய்ப் பதமாகும் படி வறுத்துப் பின் அரிசியாக்கி நீர் வார்த்துக் காய்த்திருக்கிற உலையில் அதையிட்டுச் சோறாக்கித் தம்முடைய நாயகனாரைப் பார்த்து, “இனிக் கறிக்கு என்ன செய்வோம்?” என்றார். உடனே நாயனார் புறக்கடைத் தோட்டத்திற்குச் சென்று குழியினின்றும் மேற்படாத சிறு பயிர்களைக் கையினாலே தடவிப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து கறிசமைக்கும்படி கொடுக்க, மனைவியார் அவைகளை வாங்கி ஆய்ந்து நீரினாலே கழுவித் தமது சாமர்த்தியத்தினால் வெவ்வேறு கறியமுது செய்து முடித்து, நாயகருக்கு அமுதும் கறியும் பாகம் பண்ணப் பட்டமையைத் தெரிவித்து, “சைவரை அமுது செய்விப்போம்,” என்று சொன்னார் நாயகர், நித்திரை செய்பவர்போல் அங்குப் படுத்திருந்த ஐடருக்குச் சமீபத்திற் சென்று, “சுவாமீ! அமுது செய்ய எழுந்தருளும்,” என்று சொல்லி அழைக்க அவர் ஒரு சோதி சொருபமாய் எழுந்து தோன்றினார். அதைக் கண்ட இளையாண்குடி மாறனுபனாரும், அக்ருடைய மனைவியாரும் திகைத்து நின்றார்கள். பின்பு பரமசிவன் பார்வதிதேவியோடும் இடமாருடாய்த் தோன்றி இளையாண்குடி மாறனுனாரை நோக்கி, “அன்பனே! நம்முடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்த நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடைய பதத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கக் கடவாயாக,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தரத்தானமாரூர். (சு)

மெய்ப்பொருளையுனர் சரித்திரம்.

“எண்ணெழுத் திகழேல்,”

(இ-ள்.) ‘எண்ணத்தக்க எழுத்துக்களாகிய பஞ்சாக்ஷர முதலிய மந்திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய ஊல்களாகிய ஆகம முதலியவற்றையும் நீ இகழ்ந்து கைவிடாதே,’ என்பதாம்.

7. எண்ணெழுத் திகழான் கோவலூர் வேந்த

னியல்புள மெய்ப்பொருட் படிவம்

புண்ணுற வதைத்த முத்தகா தனையும்

புரந்தவற் காத்ததை மறவேன்

றண்ணந்தா மரைமீன் மேதியின் பாலூர்

தயங்கிய தண்பனை நாடா

ரண்ணல்பூங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநாயகனே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சிபொருத்திய, அம்-அழகிய, தாமரை
மேல் - தாமரையிலேயின்மீது, (ஜலத்துளிகள் முத்துக்களைப்போல
ஒட்டாமல் தங்கி விளங்குவதுடன்) மேதியின் பாலும் அங்கே மேய்
கின்ற எருமைகளின் மடியிலிருந்து சுரந்து வடிந்த பாலும், (தங்கி),
தயங்கிய - விளங்கிய, தண் - குளிர்ச்சிபொருத்திய, பனை - வயல்க
ளாம் முழுப்பட்ட, நாகி ஆர் - நாட்டிலே பொருத்தியதும், அண்ணல்-
பெருமைபொருத்திய, பூம்-அழகிய, கங்கை-ஆகாயகங்கை பரவியது
மாகிய, கோகிரி - சோபர்வதத்தில், மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற,
ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! ('எண்ணெ
முத்திகழேல்,' என்ற ஒளவையின் வாக்கியப்படி மானிடராய்ப் பிறந்
தோர், எண்ணத்தகுந்த எழுத்துக்களாகிய பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்
திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய தூல்களாகிய சிவாகம முத
லிய தூல்களையும் இகழாமல் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனங்
கற்றுக்கொள்ளின், சிவபத்தி மிகுந்து சகல பாவங்களும் நீங்க உயர்
பதவியுண்டாகும்; ஆதலின், இந்த ஒளவை வாக்கியத்தின் சுருத்தின்
படி) எண் - உயர்வாக எண்ணத்தகுந்த, எழுத்து - பஞ்சாக்ஷர முத
லிய மந்திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய தூல்களாகிய சிவா
கம முதலியவற்றையும், இகழான் - இகழ்ந்த தள்ளாமல் கற்றுக்
கொண்டவரும், கோவலூர் - திருக்கோவலூரிலுள்ள, வேந்தன் -
அரசரும், இயல்பு - நல்லியற்கையுள்ள, மெய்ப்பொருள் பரீவம் -
தம்முடைய மெய்ப்பொருளாகிய சிவவடிவமானது, புண்ணுற - புண்
னைப்பொருந்த, வதைத்த - குத்தித் தம்மைக்கொன்ற, முத்தராதனை
யும் - முத்தராதனென்னும் பகைஞனையும், புரத்தவன் - காத்தவரு
மாகிய மெய்ப்பொருள்நாயனாரை, காத்ததை - (அவருடைய மந்தி
ராக்ஷரபத்தி, ஆகமபத்தி, சிவன்டியார் பத்தி முதலியவற்றிற்கு மகிழ்
ந்து உயர்ந்த பதவி கொடுத்தது) காத்தருளிய நின் அன்பின் விசே
ஷத்தையும் அவருடைய பத்தி விசேஷத்தையும், 'மறவேன் - நான்
ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே மந்திராக்ஷரங்
களையும் ஆகமங்களையும் இகழாமல் கற்று, சிவபத்தி அடியார் பத்தி
களிற் சிறந்த நின் பேரருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ரை.) 'எண்ணெமுத்திகழேல்,' என்னும் ஒளவையார்
திருவாக்கின் சுருத்திற் கிணைய பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திராக்ஷரங்
களையும் ஆகமங்களையும் இகழாது கற்றுச் சிவன்டியார் நேர்மையைத்

நற்பதவி பெற்ற மெய்ப்பொருணையரைப்போல யானும் அவற்றைக் கொண்டு சிவபக்தி மிகுந்த மேன்மை யடைவேன் என்பது இதன் சூத்த. மெய்ப்பொருணையரை சரித்திரமாவது:—

சேதிநாட்டிலே, திருக்கோவலூரிலே, மலையமாநாட்டாருக்கு அரசரும், வேதாகமங்களின் உண்மையை யறிந்தவரும், சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனச் சிந்தை செய்பவருமாகிய மெய்ப்பொருணையரை என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தைத் தரு மநெறி தவறாமல் நடத்தியும், தம்மையெதிர்த்த பகைவர்களின் மீது ஜயங்கொண்டும், சிவாலயங்களெங்கும் நித்திய நைமித்தியங்களைச் சிறப்பாக நடத்தியும், சிவபத்தர்கள் வந்த பொழுது மனமகிழ்ச்சியோடு வேண்டிய தரவியங்களைப் பூர்த்தியாகக் கொடுத்தும் வந்தார். இவ்வாறு அவர் செய்து கொண்டிருக்குங் காலத்திலே, முத்தநாதனென்கிற ஓர் அரசனாவன் அவரை வெல்லுதற்கு விரும்பி யுத்தசன்னத்தனாகி வந்து அவரோடு பொருது, யானே, குதிரை, தேர், காலாளென்னுஞ் சேனைனைப் பலமுறை இழந்து தோற்று அவமானப்பட்டுப்போனான். பின்பு அவன் யுத்தத்தினாலே அவரை ஜயிக்கமாட்டாதனாகி, அவரிடத்திலே இருக்கின்ற அடையார்பத்தியை யறிந்து, விபூதி தரிக்கின்ற அவ்வடியார் வேடங் கொண்டு அவரைக் கபடத்தினால் வெல்ல நினைத்து, சரீர முழுதிலும் விபூதி தரித்து, சடைகளைச் சேர்த்துக் கட்டி, புத்தகக் கவளிபோலத் தோன்றுகின்ற ஆபுதத்தை மறைத்துவைத்திருக்கின்ற ஓர் கவளியை எடுத்துக்கொண்டு திருக்கோவலூரிற்சென்ற, மெய்ப்பொருணையருடைய அரண்மனைவாயிலை யடைந்தான். அப்பொழுது வாயிற்காவலாளர், அவனைச் சிவபக்தனென்றே நினைத்து மெய்ப்பொருணையரை சிவனடியார் விருப்புள்ளவராதலின் அவரிடம் அனுப்பினால் அவர் சந்தோஷிப்பாரென்று நினைத்து அவனை நோக்கி, அஞ்சலிசெய்து, “சுவாமீ! உன்னே எழுந்தருளும்,” என்று சொல்ல, அமருத்தநாதன் உன்னே போய் மற்ற வாயில்களையும் அப்படியே கடந்து சென்று, இறுதிவாயிலை அடைந்தபொழுது, மெய்ப்பொருணையரை நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அவ்வாயிற் காவலாளனாகிய தத்தனென்பவன், அவனைப் பார்த்து, “இப்பொழுது இராஜா நித்திரை செய்கின்றார்; நீர் சமயமறிந்து போகவேண்டும்,” என்றான். அதைக் கேட்ட முத்தநாதன், “நான் அவருக்குச் சாஸ்திரோபதேசஞ் செய்யப் போகின்றபடியால் நீ யென்னைத் தடுக்கலாகாது,” என்று சொல்லி உன்னே புருந்து மெய்ப்பொருணையரை கட்டிலிலே நித்திரை செய்ய, அவர் மனைவியார் பக்கத்திலிருக்கக்கண்டும் சமீபத்திலே சென்றான்.

அப்பொழுது மனைவியார் சீக்கிரமாக எழுந்த மெய்ப்பொருளைய னுரை எழுப்ப, அவர் விழித்தெழுந்து அவனைக் கண்டவுடன் சிவ னடியாரென்று நினைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கி நின்று, அவனிடம் “சுவாமீ! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுதற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினாவினர். அதற்கு முத்தநாதன், “உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆகிகாலத்திலே துருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள் எவ் விடத்துங் காணப்பட்டாத ஓர் ஆகமத்தை உமக்குப் போதிக்குப்படி கொண்டுவந்தேன்,” என்றான். மெய்ப்பொருளையுரை அதைக்கேட்டு, “இதைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? அச் சைவாகமத்தை வாசித்து அடியேனுக்கு அதன் பொருளை அரு ளிச்செய்யவேண்டும்,” என்று பிரார்த்திக்க, முத்தநாதன், “பட்டத் தாசி இல்லாமல் நீரும் நானும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்,” என் றான். உடனே மெய்ப்பொருளையுரை தம்முடைய மனைவியாரை அந்தப்புரத்துக்குப் போம்படிசெய்து, பொய் வேடங்கொண்ட முத்த நாதனை ஆசனத்தின்மேலிருத்தித் தாம் கீழே யிருந்துகொண்டு, “இனி அருளிச்செய்யும்,” என்றார்.

அப்போது முத்தநாதன் தன் கையில் இருந்த வஞ்சகக்கவளி கையை மடியின்மேலே வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பவன் போல அவி ழ்த்து, மெய்ப்பொருளையுரை உணங்கும்போது அக்கவளிகையில் மறைத்துவைத்த உடைவாளி யெடுத்து அவரைக் குத்த, அவர் சிவ வேடமே மெய்ப்பொருளுென்று அவனை வணங்கினார். ஆச்சமயத் தில், அம்முத்தநாதன் உன்னே புகுந்தபொழுதே, ‘இராஜாவுக்கு என்ன அபாயம் சம்பவிக்குமோ,’ என்று மனதை அங்கேயே செலு த்திக்கொண்டிருந்த தத்தனென்பவன் கொடியனவிலே உன்னே புகு ந்த தன் கைவாளினால் அப்பகைவனை வெட்டப்போனான். அதைக் கண்டவுடனே முன் உடைவாளினாலே குத்தப்பட்டு இரத்தஞ் சொரிய விழுந்த மெய்ப்பொருளையுரை, விழும்பொழுது அச்சேவ கனை கோக்கி, ‘தத்தனே! இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஒரு இடையூறுஞ் செய்யாதே,’ என்று கையினாலே தடுதவிழுந்தார். அப்பொழுது தத்தன் மெய்ப்பொருளையுரைத் தலையினால் வணங்கி அவரைத் தாங்கி, ‘அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?’ என்று கேட்க, மெய்ப்பொருளையுரை, ‘வழியிலே இவருக்கு யா ரொருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடு,’ என்று சொன்னார். அப்படியே தத்தன் முத்தநாதனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்பொழுது, அம்முத்தநாதன் இராஜாவைக் குத்தின் சந்ததியை அறிந்தவர்க ளெல்லாரும் அவனைக் கொல்லும்

படி வந்து குழச்சுழ, அவர்க ளெல்லாரையும், “இந்தச் சிவபத்தருக்கு ஒருநேரம் இடையூறு செய்பாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடும்பொருட்டு இராஜாவே எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார்,” என்று சொல்லித் தடுத்தான். அவர்க ளெல்லாரும் அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நீங்கிவிட்டார்கள். அதன்மேல் தத்தன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்று, அவனுக்குரிய காட்டுவழியிலே அவனைவிட்டு நகரத்துக்குத் திரும்பி, சிவவேடங்கொண்ட முத்த நாதனை யாதொரு இடையூறும் வராமல் அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்ட சமாசாரத்தைக் கேட்பதற்கு விரும்பி முத்தியே நீங்கிவிடக் கூடிய. உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருளுபநுருக்கு முன்சென்று வணங்கி நின்று, “இடையூறென்றும் வாராதபடிச் சிவ பத்தரைக் கொண்டுபோய்விட்டேன்,” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட மெய்ப்பொருளுபநுர், “இன்றைக்கு நீ யெனக்குச் செய்த உபகாரத்தை வேறார் செய்யவல்லவர்?” என்று சொல்லி அதன்மேல், தமக்குப் பின் அரசாளுதற்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரி முதலான வர்களையும் நோக்கி, சைவாகமவிதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன் பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித்து, கருகரபையிலே ஆகத்தத்தாண்ட வஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாதரைத் தியானம் பண்ணினார். உப் டொழுது சபாநாதர் மெய்ப்பொருளுபநுருக்குத் தோன்றி அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார். (எ)

விறன்மிண்டநாயனார் சரித்திரம்.

“ஏற்ப திகழ்ச்சி,”

(இ - ள்.) ‘பிறரிடம் ஒரு பொருளை யாசிப்பது இழிவு,’ என்ப தாம்.

8. ஏற்ப திகழ்ச்சி யெனத்தருஞ் செங்குன்

நெழினக ரதனில்வே ளாண்மை

காப்பது விரத மெனும் விறன்மிண்ட

கண்டரை யாண்டது மற்வேன்

மாக்குயில் கூவும் பொழில் விளிப்புடுத்து

வளரொளி மணிகொழித் தெழுந்தே

யார்க்குநற் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யகனே

(இ - ரு.) மா - மாமரத்திலிருக்கின்ற, குயில் - குயிலானது, கூவும் - கூவுகின்ற, பொழில் - சோலைகளை, விளிம்பு-ஓரங்களிசே, உடுத்த - தரித்து, வளர் - அதிகரிக்கின்ற, ஒளி - பிரகாசம்பொருத்திய, மணி - முத்துக்களோ, கொழித்து - கரையோரங்களில் ஒதுக்கி, எழுத்து - வேகமாக மேலோங்கி, ஆர்க்கும் - சப்திக்கின்ற, நல்-நல்ல, கங்கை - ஆகாயகங்கை சூழ்ச்சி, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசுன்னென்னுந் திருநாமமமைந்த காதனே! ('ஏற்பதிகழ்ச்சி,' என்னும் ஓளவைபொருளைப்படி. மனிதர் ஒருவரிடம் இல்லையென்று யாசித்தல் இழிவாம்; தம்மா லியன்றதைப் பிறருக்குக் கொடுத்தலே சிறப்பார்; ஆதலால், இச்சருத்தை யுணர்ந்து) எழில் - அழகு பொருத்திய, செங்குன்று நகரதனில் - செங்குன்றுரிசே, (இருத்து) ஏற்பது - யாசிப்பது, இசைச்சி என - இழிவு என்று, தரும்-அடியார் வேண்டிய வற்றைத் தம்மா லியன்றவரை கொடுத்து அவரை வணங்கும் இயல்பினை யுடைபடரும், வேளாண்மை - ஈகையை, (கைவிடாமல்) காப்பது - செய்து தம்மைக் காத்துக்கொள்வதே, விரதம் எனும் - விரதமாம் என்று சொல்கின்றவருமாகிய, விறன்மிண்டகண்டரை-விறன்மிண்டகண்ட - ரென்னும் நாயனாரை, ஆண்டது - (அவருடைய ஈகை, அடியார் பத்தி முதலியவற்றை உத்தேசித்து) ஆட்கொண்டருளியதை, மறவேன் - என் மறக்கமாட்டேன், (இச்செய்கையை மறவாத அத்த விறன்மிண்டரைப்போலவே ஈகை, அடியார் பத்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து நின்றபொருளைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.)

(வி-ரை.) 'ஏற்பதிகழ்ச்சி,' யென்னும் ஓளவை வாக்கியக்கருத்தின்படி இராமமல் தாம் அடியார்க்குநவி அவ்வடியவரை வணங்கி கன்மையடைந்த விறன்மிண்டர்போல யானும் இரப்பதை யொழித்து இயன்றவரை அடியார் வேண்டியவற்றை நல்கி அவரைப் பணிந்து, நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேனென்பது இதன் கருத்து. விறன்மிண்ட நாயனார் சரித்திரமாவது:—

மலையமாராட்டிலே செங்குன்றாரிலே, வேளாளர் குலத்திலே பரமசிவனுடைய திருகுடிகளை மனதிலிருத்தி உட்பற்ற புறப்பற்றுகளை அறத்தவரும், அடியார்பத்தியிலே உயர்வொப்பிலாதவருமாகிய விறன்மிண்டநாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் சிவஸ்தலங்களுக்குப் போகும்பொழுதெல்லாம், முன் அடியார் திருக்கூட்டங்களுக்கு எதிரேபோய் அவர்களை வணங்கிக்கொண்டே பின் சுவாமியை வணங்குகின்ற வழக்கத்தையுடையவர், இத்தகைய அவர் தாம் வசிக்கின்ற மலைகாட்டை நீங்கிப் பல தலங்களிலும் சஞ்சரித்துச் சிவனுடி

யார்கள் ஒழுக்கும் ஒழுக்கத்தை அதுசரித்து முடிவில் திருவாருநா யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக் கும்போது ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திகாயனார் தேவாசிரியமண்டபத்தில் இருக்கின்ற சிவனடியார்களை அடைந்து வணங்காமல் ஒருபிரகாரம் ஒதுங்கிச் சென்றார்; அவ்வாறு அவர் சென்றதை அவ்விறன்மிண்ட நாயனார் கண்டு, “அடியார்களை வணங்காமல் செல்கின்ற வன் றெண்ட டன் அவ்வடியார்களுக்குப் புறம்பு; அவனை வலிய ஆட்கொண்ட பரமசிவனும் புறம்பு,” என்றார். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திகாயனார் அவ்விறன்மிண்ட நாயனாரிடத்திலுள்ள சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்டு, அவ்வடியார்கள்மேலே திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிசத்தைப் பாடினார். அதைக்கேட்ட விறன்மிண்டநாயனார் மிக மகிழ்ந்து, “இவ்வன்றெண்டருடைய மனம் அடியாரிடத்திலே பதித்திருக்கின்றது,” என்று கூறிப் புகழ்ந்தார். பின்னர் அந்த விறன்மிண்டருடைய சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்ட பரமசிவனார், அவ்விறன்மிண்டநாயனாரைத் தம்மைச் சேவிக்கின்ற கணங்களுக் குத் தலைவராகியருளினர்.

(அ)

அமர்நீதிநாயனார் சரித்திரம்.

“ஐயமிட் டுண்,”

(இ - ள்.) ‘முதலில் இரப்பவர்க்குப் பிச்சையிட்டுப் பின்னர் நீ உன் சுற்றத்தவரோடு போசனஞ் செய்யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

9. ஐயமிட் டுண்ண லுரப்பழை யாறை

யணிசுகர் வைசியர் திலகன்

மெய்யடி யவருக் கருளமர் நீதி

வீடுறச் செய்யுருண் மறவேன்

நெய்யுமிழ் வாளு முழவுறழ் தோளு

நிறைமணி முடிய சர்க்கள்வா

ழையின் முத்தி யருள்சிவ கங்கை

யாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) நெய் உமிழ் - (பகைவருடைய உடலிற் பாய்த்து கொழுப்புப் படித்திருப்பதனால் அதிலிருந்துருகும்) நெய்யைக் கக் கிக்கொண்டிருக்கின்ற, வாளும்-வானாயுதத்தையும், முழவு உறழ்-மத்த னத்தை நிகர்த்த, தோளும் - புஜங்களையும், நிறை - நிறைந்த, மணி - இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, முடி-கிரீடத்தையும் (உடைய), அச

சர்க்கர் வாழ்-மன்னர்கள் வாழாரின்றதும், இயம் இல்-சத்தேசயில்லாத, முத்தி - மோகத்தை, அருள் - கொடுக்கின்றதுமாகிய, சிவாங்கை - சிவகங்கையாற் சூழப்பட்ட கோபர்வதத்திலே டெழுந்தருளிய, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('இயமிட்டுண்,' என்ற ஒளவையின் நீதிவாகியப்படி மனிடர், இரட்பவர்க்குப் பிச்சையிட்டுப் பின்னர் தாம் பத்துக்களுடன் சேர்ந்து போகான முண்ண வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சிவனருளும் நற்பதவியுங் கிடைக்குங்; ஆதலால், அந்த நீதிவாகியப்படியே) 'இயம் இட்டு - (சிவனடியமார்க்கும் மற் றையர்க்கும்) பிச்சையிட்டு, உண்ணல் - பிறகு தாம் தம் பத்துக்களுடனே உண்ணும் வழக்கம், அரு - நீவ நாத, பண்ட யாஹ - பழையாறையென்னும், அணி - அழகு பொருத்திய, நரா - நகரத்திலேயுள்ள, வைசிடர் திலகன் - வைசிடா குலத்தவர்க்குத் திலகம்போலச் சிறந்தவரும், மெய்-சகலியத்தையுடைய, அடியவருகரு - சிவனடியார்களுக்கும், அருள் - வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றவருமாகிய, அமரீதி - அமரீதநாதரார், வீ - உற - உபாசை வீட்டைப் பொருத்த, செய்யும் - (அவருடைய இயம்புகுணம் அடியவர் பதவி முதலியவற்றையுத்தேசித்து) நீ செய்த, அருள் - உண்ணுடைய கிருபையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே அடியார்க்கு இயமிட்டுண்ணல் முகலிய நற்குணங்களே யனுசரித்து நடந்து உண்ணுடைய திருவருளைப் பெற்றுகொள்ளேன்)

(வி-ரை.) சிவகங்கை யென்பது ஆரூர்பெயராய் உத்தையுடைய கோபர்வதத்தை யுணர்ந்தியது 'இயமிட்டுண்,' என்று ஒளவையார்கூறிய திருவாகியின் கருத்திற் கிணங்க அடியார்க்கு நான்வளியதல் முதலிய நற்குணங்களைக் கொண்டொழுநி உபாபதவி பெற்ற அமரீதி நாயனாரைப்போல யானும் நடந்து சிவனடியாப் பொறுக்கென்வேணென்பது இச்செய்யுட் கருத்து அமரீத மருா சரித்திரமாவது:-

சோழநாட்டிலே பழையாறை பென்னும் ஊரிலே வைசிடா குலத்திலே மகா விசுவசிய முன்னவரும், சிவனடியமார்களை அழுது செய்வித்து அவரவர் குறிப்பறிந்து அவர்களுக்கருகத்தை, கோவணம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பவரும் ஆகிய அமரீதநாதரார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருநல்லூரென்னும் சிவஸ்தலத்திலே மகோற்சவதரிசனஞ் செய்பவரும் சிவனடியார்கள் அழுது செய்யும் பொருட்டு ஒரு திருமடங் கட்டுவித்துத் தம்முடைய சுற்றத்தார்களோடு அவ்விடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து, மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்து தம்முடைய அந்த மடத்திலே சிவனடியார்களே யழுது செய்வித்து வரும் வழக்கத்தைக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடிருந்தார்.

அப்படி இருக்கும் நாங்களிலே ஒருநாள், பரமசிவனுனவர் பிராமண வருணத்துப் பிரமசாரி வடிவங்கொண்டு, இரண்டு கௌபீனங்கலையும் விபூதிப்பையையும் கட்டியிருக்கின்ற ஒரு தண்டைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, அந்தத் திருமடத்திற்கு வந்தார். அப்படி வந்தவுடனே, அமர்ந்திராயனார் மனமகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் அவரை யெதிர்கொண்டு வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி வருதற்கு அடியேன் பூர்வத்தில் என்ன தவஞ் செய்தேனோ,” என்று சொல்லி உபசரித்தார். அப்போது பிரமசாரியானவர் அவரை நோக்கி, “நீர் அடியார்களை அமுது செய்வித்து அவர்களுக்கு வஸ்திரங்களும், சுந்தைகளும், கீள் கௌபீனங்களும் கொடுத்துவருவதைக் கேள்வியுற்று உர்மைக் காணுதற்கு விரும்பிவந்தோம்,” என்றார். அதகேட்ட அமர்ந்திராயனார், “சுவாமி! இந்தத் திருமடத்திலே பிராமணர்கள் போசனம் பண்ணும்பொருட்டுப் பிராமணர்கள் பாகம் பண்ணுவதும் உண்டு; தேவரீர் இங்கே அமுது செய்தருளவேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார். பிரமசாரியானவர் அதற்கு உடன்பட்டு, “நாம் காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி வருவோம்; ஒருபோது மழைவந்து நாம் நனைந்தபோதும் பக்ஷத்தில், அப்போது தரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு நீர் இந்த உலர்ந்த கௌபீனத்தை வைத்திருந்து தரவேண்டும்,” என்று சொல்லித் தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு கௌபீனங்களில் ஒன்றை யவழித்து, “இந்தக் கௌபீனத்தின் மகிமை அதிகம்; அதைப்பற்றி அதிகமாக உமக்கு நாம் சொல்லவேண்டுவதில்லை; நாம் ஸ்நானம் பண்ணி வருகிறவரையில் நீர் இதை வைத்திருந்து பின்பு தரவேண்டும்,” என்று அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டுக் காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணுதற்குப் போக, அமர்ந்திராயனார் அந்தக் கௌபீனத்தை ஒரு தகுந்த இடத்திலே சேமித்துவைத்தார்.

அதன்மேல் ஸ்நானம் பண்ணப்போன பிரமசாரியானவர் அமர்ந்திராயனார் சேமித்துவைத்த கௌபீனத்தை அது வைக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தினின்றும் நீங்கும்படி செய்து, ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு மழை பொழிய நனைந்து திருமடத்தை யடைந்தார். அமர்ந்திராயனார் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு அவரிடத்தில், “சமயலாயிற்று,” என்று சொல்லி வணங்க, பிரமசாரியார், அந்நாயனாருடைய அன்பாகிய ஜலத்திலே முழுகவேண்டி அவரை நோக்கி, “சரம் மாற்ற வேண்டும்; தண்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கௌபீனமோ சரமாக இருக்கின்றது; உம்மிடத்திலே தந்த கௌபீனத்தைக் கொண்டு வாரும்,” என்றார். அமர்ந்திராயனார் சிக்கிரமாக உள்ளே போய்

பார்த்துக் கெளபீனத்தைக் காணாதவராகித் திகைத்து, மற்றை யிடங் களிலும் தேடிச் 'காணாமையால் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு, வேறொரு கெளபீனத்தை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பிரமசாரியார் முன் சென்று, "சுவாமீ! தேவரீர் தந்த கெளபீனத்தை வைத்த இடத்தி லும் பிறவிடங்களினும் தேடியும் அது அகப்படவில்லை; அது போன விதம் இன்னதென்று நான் அறியேன்; ஆதலால், வேறொர் நல்ல கெளபீனம் கொண்டுவந்தேன்; இது கிழிக்கப்பட்ட கோவணமன்று; செய்யப்பட்ட கோவணமே; தேவரீர் நனைந்த கெளபீனத்தைக் களை ந்து இந்தக் கெளபீனத்தைத் தரித்து அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்.

அவைக் கேட்ட பிரமசாரியார் மிகக் கோபித்து, நாயனாரை நோக்கி, "உம்முடைய நிலைமை நன்றாயிருக்கின்றது; கெடுநான் செல் லவுமில்லை; இன்றைக்கே நாம் உம்மிடத்தில் வைத்த கெளபீனத் தைக் கவர்ந்தகொண்டு அதற்குப் பிரதியாக வேறொரு கெளபீனத் தை ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நீர் சொல்லுவது ஆச்சரியம்; சிவனடி யார்களுக்கு நல்ல கெளபீனம் கொடுப்பேனென்று நீர் ஊரிலே பிர சித்தஞ் செய்தது எம்முடைய கெளபீனத்தைக் கவர்ந்தகேயாம்; நீர் செய்கின்ற இவ்வர்த்தகம் நன்றாயிருக்கின்றது," என்று சொல்ல, அமர்ந்திரையனார் பயந்து முகம் வாடி நடுநடுக்கி, "சுவாமீ! அடியேன் இக்குற்றத்தை அறிந்து செய்தேனல்லேன்; ஆதலால், இதைப் பொறுத்தருளார்; தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளெல் லாம் செய்கின்றேன்; இந்தக் கோவணமன்றி வெகு பொன்களையும் பட்டாடைகளையும் இரத்தினங்களையும் தருகிறேன்; அவற்றை ஏற் றுக்கொள்ளும்," என்றார். அதற்குப் பிரமசாரியார் கோபத் தணிந்த வர்போலத் தோன்றி, "பொன்சளும் பட்டாடைகளும் இரத்தினங் களும் எமக்குத் தேவையில்லை; நாம் தரிப்பதற்கு உபயோகமாகிய கெளபீனத்துக்கு ஒத்த நிறையுள்ள கெளபீனம் தந்தாற் போதும்," என்று சொல்ல, அமர்ந்திரையனார் மனமகிழ்ந்து, "எதனுடைய நிறைக்குச் சரியாகிய கெளபீனத்தைத் தரல்வேண்டும்?" என்று கேட்டார். அப்பிரமசாரியார், "நீர் இழந்த கெளபீனத்தின் நிறைக்கு ஒத்த நிறையையுடைய கெளபீனம் இது," என்று சொல்லித் தமது தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த கெளபீனத்தை யலிழ்த்து அவரிடம் காட்டி, "இதற்கு ஒத்த நிறையுள்ள கெளபீனத்தை நிறுத்துத் தாரும்," என்றார்.

அப்போது அமர்ந்திரையனார், 'மிக நன்று,' என்று சொல்லி ஒரு தாளைக் கொண்டுவந்து காட்ட, பிரமசாரியார் அந்தக் கெளபீ

னத்தை ஒரு தட்டிலே வைத்தார்; அமர்ந்திராயனார் தம்முடைய கையிலிருந்த நெய்யப்பட்ட கெனபீனத்தை மற்றத் தட்டிலே வைத்தார். அப்போது அது ஒத்தநிறையிலே சில்லாமல் மேலெழுந்தது; அதைக்கண்டு அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தாம் வைத்திருந்த கோவணங்க னெல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து ஒவ்வொன்றாக இட இடப் பின்னும் அது தூக்கிக்கொண்டு எழுப்பியது; அதைப் பார்த்து அவர் ஆச்சரிய மடைந்து, பல வஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் கொண்டு வந்து இட இடப் பின்னும் உயர்ந்தது. அதுகண்டு அநேகம் வஸ்திரப்பொதிகளையும் தூங்கட்டுகளையும் கொண்டு வந்து இட்டார். அப்படி யிட்டும் அத்தட்டு மேலே எழும்பக் கெனபீனத்தட்டுக் கீழே தாழ்ந்தது. அமர்ந்திராயனார் அதைக் கண்டு மிக அஞ்சி, பிரம சாரியாரை வணங்கி, “சுவாமீ! எண்ணிறந்த வஸ்திரப்பொதிகளையும் தூங்கட்டுகளையும் ஏற்றியும் தட்டு உயர்ச்சின்றது; ஆதலால், என்னுடைய மற்றத் திரவியங்களையும் இத்தட்டிலே இடுதற்கு அது மதி தத்தருளுவேண்டும்,” என்றார். அதற்குப் பிரமசாரியார், “உன்னிஷ்டப்படியே இனி மற்றத் திரவியங்களையும் இட்டப்பாரும்; எப்படியும் தட்டு நம்முடைய கோவணத்துக்கு ஒத்த நிறையில் நிற்க வேண்டும்,” என்றார்.

அதன்மேல், அமர்ந்திராயனார் நவரத்தினங்களையும், பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்களையும் சமைசுமையாக எடுத்துவந்து இட்டார்; அப்படி யிட்டும் அவற்றை இட இடத் தட்டு எழுந்தபடியே மேலே நின்றது. அமர்ந்திராயனார் அதைக்கண்டு பிரமசாரியாரை வணக்கத்துடன் நோக்கி, “சுவாமீ! என்னுடைய திரவியங்களில் ஒன்றும் சேஷிபாமல் எல்லாவற்றையும் இந்தத் தட்டிலேயிட்டேன்; இனி நானும், என் மனைவியும், புத்திரனும் மாத்திரம் சேஷித்து நிற்கின்றோம்; தேவரீருக்குப் பிரியமாகில் நாங்களும் இத்தட்டில் ஏறுவதற்கு அது மதி தத்தருளும்,” என்றார். பிரமசாரியாரும் அதற்கு உடன்பட்டார். அப்படி யுடன்படவே, அமர்ந்திராயனார் மனமகிழ்ந்து பிரமசாரியாரை வணங்கி, தம்முடைய மனைவியாரோடும் புத்திரரோடும் தராசை வலஞ்செய்து, “சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டிலே நாங்கள் தவறாமல் இருப்பது உண்மையாகில் நாங்கள் ஏறினமாத் திரத்திலே இந்தத் தட்டு மற்றத் தட்டுக்கு ஒத்து நிற்கக்கடவது,” என்று சொல்லித் திருநல் லூரில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு தட்டிலே ஏறினர். அப்படி ஏறினவுடனே பரமசிவனுடைய திருவணையிலே சாத்தப்படும் கெனபீனமும், பத்தியிலே சிறிதும் குறைவில்

லாத அமர்நீதிநாயனாருடைய அடிமைத் திறமும் மகான்மியத்தில் ஒத்திருந்தபடியால் துலாக் கோலின் இரண்டுதேட்டுக்களும் ஒத்துநின்றன. அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லாரும் அமர்நீதிநாயனாரை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்றும் கற்பக விருகங்களின் புஷ்பங்களை மழைபோலப் பொழிந்தார்கள். அச்சமயத்தில் பரமசிவனானவர் தாம் கொண்டுவந்த பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாயத்திலே பார்வதிதேவியோடு இடபாஸுடராய்த் தோன்றி, தம்மைத் தரிசித்து அந்தத் தராசுதட்டிலேதானே நின்றனாண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற அமர்நீதிநாயனாரையும், அவர் மனைவியாரையும், புத்திராரையும் கடாகூறித்து, “நீங்கள் மூவரும் நம்முடைய அருளைப் பெற்று சதாகம்முடைய சந்திரானத்திலே நம்மை வணங்கிக் கொண்டு இருக்கக்கடவீராக,” என்று கூறி மறைந்தருளினார். அமர்நீதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும், புத்திரரும் அக்கடவுளுடைய திருவருளினால், அந்தத் தராசு தானே தேவ விமானமாகி மேலே செல்ல, அவரோடு சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள். (சு)

எறிபத்தநாயனர் சீர்த்திரம்.

“ஒப்புற வொழுது,”

(இ - ன்.) ‘நீ உலகத்திற்குச் சம்மதமாக நல்லொழுக்கத்திலே நடப்பாயாக,’ என்பதாம்.

10. ஒப்புற வொழுது மெழிற்குரு லூரி

லுயர்தவ மிகுமெழி பத்தர்

கைப்படை கொண்டு பாகனுங் கரியுங்

கடிந்தது முடிந்தது மறவே

னிப்பியம் புயமீன் வெண்மணி நிலவா

லெருமணம் வபன்மலர்ந் தொளிரு

மப்பதி கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீச்சா யகனே.

(இ - ன்.) இப்பி - சங்கும், அம்புயம் - தாமரையும், ஈன்-ஈனு கின்ற, வெண்மணி - வெள்ளிய முத்துக்களின், நிலவால் - (சந்திர வொளியைப்போலவீசுகின்ற) பிரகாசத்தினாலே, (அதனைச் சந்திரப் பிரகாசமென்று நினைத்து) வயல் - வயல்களிலே, எருமணம் - செங்குடளை மலர்கள், மலர்ந்து - விரிந்து, ஒளிரும் - பிரகாசிக்கும் சிறப்பினை யுடைய, அப்பதி - அந்தக் கோபுராபுரமென்னும் நகரத்திலுள்ள,

கங்கை - ஆகாயங்கை பரவும், கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசரென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('ஒப்புறவொழுது,' என்னும் ஓளவை திருவாக்கின்படி மணிதராயினர் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களைக் கற்றிருந்த போதிலும் உலகத்திற்குச் சம்மதியாகும்படி நல்லொழுக்கங்களைக் கைவிடா தொழுகி வரவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்வின் சிவபெருமான் திருவருளுண்டாய் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலால், அந்த வாக்கியக் கருத்திற் கிணங்க) எழில் - அழகுபொருந்திய, கருவூரில் - கருவூரென்னும் பதியில், ஒப்புற - உலகத்திற்குச் சம்மதியாக, ஒழுக்கும் - நல்வழியிலே நடக்கின்றவராகிய, உயர் - மேலான, தவயிரும் - தவசத்தில் அகிரிகின்ற, எறிபத்தர் - எறிபத்தநாயனார், கைப்படை கொண்டு - னையிலுள்ள முழுவாயுதத்தைக் கொண்டு, கரியும் - (சிவபெருமானுக்குரிய மலர்களைச் சிதறிய) யானையையுர், பாசனுட்பாக நேயும், கடித்ததும் - வெட்டிக் கொண்டதையும், முடித்ததும் - (அதன் பொருட்டு அவருக்கு விசாரிசுவருளால்) முடிந்த நற்காரியத்தையும், மரபேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அந்த எறிபத்தநாயனார் போலவே, 'ஒப்புறவொழுது,' என்னும் வாக்கியப்படி உலகத்திற்குச் சம்மதமாக நல்லொழுக்கத்தில் நடந்து சிவபக்தி மிகுந்து வின்றிருவருளை நிச்சயமாகப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - னா.) 'ஒப்புறவொழுது,' என்னும் ஓளவையார் வாக்கியக் கருத்தின்படி நல்லொழுக்கத்தைக் கைவிடாது உலகச் சம்மதமாக நடந்து சிவபக்தி முதிர்ந்து நற்பேறு பெற்ற எறிபத்தநாயனார்போலவே யானும் ஒப்புறவொழுதிச் சிவபக்திகொண்டு படமொழித்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. எறிபத்தநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலே இராஜதானியாகிய கருவூரிலே ஆனிலை என்னும் ஆலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பசுபதிச்சுரனை வழிபடுகின்றவரும், அவருடைய அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்கின்றவரும், அவ்வடியார்களுக்கு ஆபத்துவந்தகாலத்தில் வெளிப்பட்டு அவ்வாபத்துக்குக் காரணாயிருந்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுகின்றவரும் ஆகிய எறிபத்தநாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார்.

அவர் காலத்திலே சிவகாமியாண்டா ரென்கின்ற ஒரு பெரியவர், திணந்தோறும் புஷ்பங்கொய்து மாலைட்டி அவ்வானிலையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுக்குச் சாத்திவந்தார். அவ்வா ரொழுக்கிவந்த

அவர், ஒருநாள் வழக்கம்போல வைகறையிலே எழுந்துபோய் ஸ்ரீ
 னஞ்செய்து வரையை வஸ்திரத்தினாலே கட்டி நந்தனவனத்திற் புது
 ந்து, புஷ்பங்களை அலருஞ் சமயத்திலே கொய்து பூக்கூடையில்
 நிறைத்து அதனைத் தண்டிலே கோத்துக்கொண்டு ஸையிலே தண்டை
 யேந்தி, சுவாமிக்குத் திருப்பள்ளித் தாமங்கட்டிச் சாத்தும்பொருட்டு
 அந்தச் சிவாலயத்தை நோக்கிச் சீக்கிரமாக நடந்தார். அவ்வாறு நடக்
 கும்பொழுது அந்நகரிலிருந்த அரசராகிய புசுழ்ச்சோழருடைய பட்ட
 வர்த்தன யானையானது, மகா நவமியின் முதல்நாளாகிய அந்நாளிலே
 காவிரியிலே முழுகி மிக அலங்கரிக்கப்பட்டு, குத்துக்கோற்காரர்
 முன்னே ஓடத் தன்மேலேறிய பாகர்களோடும் வீதியிலே விரை
 வாகச் சென்று, அந்தச் சிவகாமி யாண்டாரைப் பின்றொடர்ந்தோடி
 அவர் கையிலே தாங்கிய தண்டிலே தூங்கிய பூக்கூடையைப் பறித்
 துச் சிதறியது. அந்த யானையின்மேல் இருந்த பாகர்கள் அதைக்கண்டு
 சீக்கிரமாக அதைச் செலுத்திக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது சிவ
 காமியாண்டார் பதைபதைத்துக் கோபித்து அந்த யானையைத் தண்
 டினால் அடிக்கும்படி அதற்குப் பின்னே போனார்; யானையோ அவர்
 சமீபிக்க முடியாத மகாகதி கொண்டு சென்றது; சிவகாமியாண்டார்
 வயோதிகரானபடியால் அந்த யானைக்குப்பின் விரைந்து செல்லச்
 சத்தியில்லாதவராகித் தவறி விழுந்து நிலத்திலே கைகளை மோதி
 எழுந்துநின்று அதிக துக்கங்கொண்டு, சிவபெருமானைச் சிந்தித்து,
 “சுவாமி! தேவரீருக்குச் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த பூவை யானை
 சிந்திடதே! சிவதா! சிவதா!!” என்று சொல்லி ஒலமிட்டார் அப்
 போது எந்நேர வந்த எறிபத்தநாயனார் அதைக் கேட்டு மிகக் கோபி
 த்து, மழுவை யெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து, சிவகாமியாண்டாரைக்
 கண்டு வணங்கி, “உமக்கு இந்தத் துன்பத்தைச் செய்த யானை எங்கே
 போய்விட்டது?” என்று கேட்க, அவர், “சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி
 நான் கொண்டுவந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திவிட்டு இந்தத் தெருவழியே
 தான் அது போகின்றது,” என்றார். உடனே எறிபத்தநாயனார் முன்னி
 லும் அதிக கோபங்கொண்டு, அதிசீக்கிரமாக ஓடிப்போய் அந்த யானை
 யைச் சமீபித்து, அதன்மேலே மழுவை வீசிப் பாய்ந்தார்; அவ்வாறு
 பாயவும் யானை கோபித்து எறிபத்தநாயனார்மேலே திரும்பியது;
 அப்போது எறிபத்தநாயனார் சற்றும் அஞ்சாமல் அதைத் தடுத்தது அத
 னுடைய துதிக்கையைத் துணித்தார். உடனே யானை கதறிக் கேழே
 விழுந்து புரண்டது. அதன்மேலும் எறிபத்தநாயனார் கோபத்தனியா
 மல் அதற்கு முன்னேரும் குத்துக்கோற்காரர் மூவரையும் அதன்மேல்
 ஏறியிருந்த பாகர்கள் இருவரையும் கொன்று நின்றார்.

அப்போது, அந்த இவ்வொழிந்த மந்தவர்கள் ஒடிப்போய்ப் புகழ்ச் சோழருடைய வாயிற் காவலானரை நோக்கி, “பட்டவர்த்தன யானையையும், பாகர்கள் சிலரையும் சிலர் கொண்டுபோட்டார்கள்; இதை இராஜாவுக்குத் தெரிவியுங்கள்,” என்று சொன்னார்கள். உடனே வாயிற்காவலாளர்கள் அரசனிடத்திலே போய் அவரை உணங்கி, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் அதைக்கேட்ட மாதிரத்தில் அனவிற்ற, கோபங்கொண்டு, குதிரையிலேறிப் புறப்பட்டுச் சதுரங்க சேனைகளோடும் விரைந்து சென்று, யானையும் பாகரும் இறந்த போர்க்களத்தை அடைந்து, அங்கே நின்ற சிவவேடம் தரித்த எறிபத்தநாயனரை மாத்திரம் கண்டு, யானையைக் கொன்றவர் அவர் என்பதை அறியாதவராகி, “யானையைக் கொன்றவர் யாவர்?” என்று எஞ்சியபாகரிடம் வினவினார். அப்போது பாகர்கள் அவர்சமீபத்திலே போய் வணங்கி நின்று, அவருக்கு எறிபத்தரைச் சுட்டிக்காட்டி, “மழுவைத் தரித்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நிற்கின்ற இவரே யானையைக் கொன்றவர்,” என்றார்கள். அப்பொழுது புகழ்ச்சோழர், “இவர் சிவபத்தராகையால் அந்த யானை குற்றஞ் செய்தாலன்றி அதைக் கொல்லார்; அது யாதோ குற்றஞ் செய்ததுபோலும்,” என்று நினைந்து, தம்முடைய சேனைகளை அவ்விடத்துக்கு வரவொட்டாமல் நிறுத்திக் குதிரையினின்றும் இறங்கி, “இந்த அடியவர் யானைக்கு எதிரே போனபொழுது அதனாலே இவருக்கு யாதொரு அபாயமும் சம்பவியாமல் இருக்கும்படி பூர்வ சன்மத்திலே நான் தவஞ் செய்திருப்பேன்; அதனாலேயே இவருக்கு அபாயஞ் சம்பவிக்கவில்லை; இந்தப் பெரியவர் இவ்வளவு கோபங்கொள்ளும்படி என்னபிழை உண்டாயிற்றே?” என்று சொல்லிப் பயந்து, எறிபத்தநாயனார் முன்னே சென்று அவரை வணங்கி நின்று, அவரைப் பார்த்து, “சுவாமி! தேவரீரே இந்த யானையைக்கொன்றீரென்பதை நான் முன்னறிந்திலேன்; வேறு யாரோ கொன்றனென்று கோபங்கொண்டு வந்தேன்; இந்த யானை தகுந்த குற்றம் செய்ததனாலேயே நீர் இதுனைக் கொன்றிருப்பீர்; அவ்வாறு இது செய்த குற்றத்தின் பொருட்டு இதுனைப் பாகரோடு கொன்றது மாத்திரம் போதுமா சொல்லியருளும்,” என்றார்.

அப்போது எறிபத்தநாயனார், புகழ்ச்சோழரை நோக்கி, “சிவ காமியாண்டார் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி கொண்டு வந்த பூவை இந்த யானை பறித்துச் சிந்தினதினால் நான் இதைக் கொண்டேன்; யானை திங்கு செய்தபொழுது குத்துக்கோற்காரர்களும் பாகர்களும் அதை விலக்காதபடியால் அவர்களையும் கொண்டேன்; இதுவே இங்கு நிகழ்ந்த சமாசாரம்,” என்றார். புகழ்ச்சோழர் அதைக் கேட்டுப் பயந்து

எறிபத்தநாயனாரை வணங்கி, “சிவனடியாருக்குச் செய்த அபராதத் துக்கு இந்த யானையையும் பாகரையும் குத்துக்கோற்காரரையும் கொன்றது மாத்திரம் போதாது; அடியேனையும் கொல்லவேண்டும்; பெரும் பாலியாகிய சிறியேனைத் தேவரீருடைய திருக்கரத்தி லிருக் கின்ற மங்கலம் பொருந்திய மழுவாயுதத்தினாலே கொல்வது நியாய மன்று; ஆகலால், இந்த வாளினாலே கொல்லும்,” என்று சொல்லி உடைவாளி உறையினின்றும் உருவி நீட்டினார். எறிபத்தநாயனார் அதைக்கண்டு அவருடைய அனலிறத்த அன்பைக்குறித்து ஆச்சரிய மடைந்து, அவர் நீட்டியவாளை வாங்காமல் சொற்பநேரம் தாமதித்து நின்று, பிறகு, “அவர் கையிலே வாளிருந்தால் தம்மைத்தமே மாய் த்துக்கொள்வார்,” என்று நினைந்து அஞ்சி அதை வர்த்தினார். அப்படி வாங்கிய எறிபத்தநாயனாரைப் புகழ்ச்சோழர் வணங்கிநின்று, “இந்தச் சிவபத்தர் என்னை வாளினாலே கொன்று என் குற்றத்தைத் தீர்க்கும் படி அமைத்தது நான் செய்த தவப்பயனாகும்,” என்றார். எறிபத்தநாயனார் அதைக்கேட்டு மிக அஞ்சி, “பட்டவர்த்தனயானையும் பாகரும் இறந்துபோயும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கியாமல் உடை வாளைத் தந்து தம்மையும் கொல்லும்படி கேட்கின்ற புகழ்ச்சோழ ராஜாவுக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே; இவருக்கு முன்னே என்னுயி ரைக் கொன்று முடிப்பதே நலம்,” என்று நினைத்து அந்த வாளைத் தம்முடைய கழுத்திலே பூட்டி அறக்கத்தொடங்கினார். அதுகண்ட புகழ்ச்சோழர் பயந்து நடுநடுக்கிச் சீக்கிரமாக எதிரே பேழைய் அவ ருடைய கையையும் வாளையும் பிடித்துக்கொள்ள, அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறுமையால் வருந்தினின்றார்.

அப்பொழுது, அனலிறத்த அன்பினாலே அவ்விருவருக்கும் உண் டாகிய இத்துக்கத்தை நீக்கும்பொருட்டுப்பரமசிவனுடைய திருவருளி னாலே, “அடியார்களாகிய உங்களுடைய திருத்தொண்டை உலகத்திலே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இன்றைக்கு யானை புஷ்பத்தைச் சிதறும் படி பரமசிவன் அருள்செய்தார்; இதன்பொருட்டு நீங்கள் வருந்தவேண் டாம்,” என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. உடனே யானையும் பாகர்களோடு உயிர்பெற் றெழுந்தது. அப்பொழுது எறி பத்தநாயனார் கழுத்திற் பூட்டிய வாளைவிட்டுப் புகழ்ச்சோழருடைய பாதத்திலேவிழ்ந்து நடிவழித்தார்; புகழ்ச்சோழரும் எறிபத்தநாயனா ருடைய பாதத்திலே விழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். பின் இருவரும் எழு ந்த அசரீரி வாக்கைத் துதித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே பூங்கூடையிலே முன்போலப் பூக்கள் நிறைந்திருந் தன. சிவகாமியாண்டார் அதைக்கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பாகர்

கன் பட்டவர் த்தனயானையை நடத்திக்கொண்டு புகழ்ச்சோழர் முன் வந்தார்கள். அப்போது எறிபத்தநாயனார் புகழ்ச்சோழரை வேக்கி அஞ்சலி செய்து, “அடிபேன் மகிழும்படி இந்த யானையின்மேல் ஏறிச்செல்லும்,” என்று சொல்லப் புகழ்ச்சோழர் அவரை வணங்கி யானையின்மேல் லேறிக்கொண்டு சேனைகளோடும் திரண்டினையை மடைந்தார். சிவகாமியாண்டார் பூங்குடையை யெடுத்துக்கொண்டு சுவாமிக்கு மாலைகட்டிச் சாத்தும்படி சென்றார். எறிபத்தநாயனார் இப் படியே அடியார்களுர்கு இடையூறு வந்தாலவர்களிலே முற்பட்டு அவைகளை நீக்கிப் பத்திவலியையிற் சிரந் சுவராயிருந்து, பின் கைலாச கிரியில் இருக்கின்ற சிவகணங்களுக்குத் தலைவரானார். (௫௦)

ஏனாதிநாதநாயனார் சரித்திரம்.

“ஒதுவ தொழியேல்,”

(௫ - ள்) ‘வேத மோதுதலை நீ விட்டுவிடாதே,’ என்பதாம்.

11. ஒதுவ தொழிபா னெயினனார் வாழ

முண்மைசான் றுனலே னாதி

பூதியைக் கண்டு பத்தியா லெதிரி

பொருதலிற் றுழந்தது மறவேன்

காதமெய் வாசங் கமழ்ந்துங் கலவைங்

காரிகை யார்குடைந் திடச்செய்

யாதரங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனை.

(௫ - ள்.) மெய் - உடலிற் பூசிய, நறங்கலவை - நல்ல கூட்டு வர்க்கச் சந்தனத்தின், வாசம் - வாசனையானது, காதம் - காதவழி தூரம், கமழ் - மணக்கின்ற, (சிறப்புறாய்த்த) காரிகையார் - அழகு நிறைந்த மாதர்கள், குண்டங்கிட - ஸ்காணஞ் செய்ய, ஆகாஞ்செய். - ஆசைகொள்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருத்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவுந்நீருந்தருளியிருக்கின்ற ஆதிசத்தீசநாய கனை - ஆதிசத்தீசமென்னும் பெயர்நாயுடைய நாதனே! ‘ஒதுவ தொழியேல்,’ என்னும் ஓணவையார் திருவாக்கின்படி மணிதராயனார், வேதம்முதலியவற்றை ஒதுதலை விட்டுவிடாமல் அவற்றை ஒகியுணர்ந்து அவற்றா லுண்டாம் ஞானத்தால் அவற்றைப் பிறர்க்கும் கூறிக் கிவபத்தி அடியார் பத்தி யுடையராய்ச் சிவனருளைப் பெறவேண்டும்;

ஆதலால், இந்த வாங்கியக் கருத்தின்படியே) ஒதுவது - வேதங்களை யும் சாஸ்திரங்களையும் ஒதியுணர்ந்து அவற்றின் ஞானத்தால் சிவபக்தி அடியார் பக்தி யிருந்து பிறர்க்கும் அவைகளையும், அவற்றை லறிந்த வாள் வித்தை முதலியவற்றையும் கூறிப் புரூட் தேடுவதை (விட்டு), ஒழியான் - நீங்காதவரும், எயினனார் வாழும் - சோழநாட்டிலுள்ள எயினனாரில் வாழ்கின்ற, உண்மை சான்றான் - உண்மை நிரூபித்தவரும் சாணர்குலத்திற் பிறந்தவருமாகிய, நல் - நல்ல, ஏனாகி - ஏனாகி காதலாயனார், பூதியைக் கண்டு - தம்முடைய எதிரிகெற்றியி லணியப் பட்டிருந்த சிவச்சின்னமாகிய விபூதியைப் பார்த்து, பத்தியால் - மிகுந்த சிவபத்தியினாலே, எதிரி பொருளில் - அவ்வெதிரி எதிர்த்து நெருங்கிய யுத்தத்திலே, தாழ்ந்தது - அவனுக்குத் தாழ்ந்து சிவனுடைய திருவடிசார்ந்த தன்மையை, மறவேன் - அடியேன் ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன். (அவர் போலவே வேதமோட்சிச் சிவபக்தி மிகுந்து நான் கற்ற வித்தைகளைப் பிறர்க்குணர்த்தி நின் அடியார் விஷயத் தில் அன்பு பாராட்டி நின் பாதாஸித்தங்களை யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'ஒதுவதொழியேல்,' என்னும் ஓளவையார் வாக்கியப் படி, வேதசாஸ்திரங்களை யோதியுணர்ந்து அவற்றைப் பிறர்க்கு முணர்த்திச் சிவபக்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து கற்பேறு பெற்ற ஏனாகி காதலாயனார் செய்கையை யான் மறவாமல், அவர் போல வேதமோது தல் ஒதுவித்தல் முதலிய தொழில்களைக் கைக்கொண்டு சிவபக்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்து நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இவ்வனம் கற்பேறு பெற்ற ஏனாகி காதலாயனார் சரித்திர மாவது:—

சோழமண்டலத்திலே எயினனாரிலே சான்றார் குலத்திலே விபூதியில் மகாபக்தி யுடையவராகிய ஏனாகி காதலாயனார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசர்களுக்கு வாள்வித்தையைப் பயிற்றி அதனால் வந்த ஊன்க ளெல்லாவற்றையும் சிவனடியார்களுக்கு நாடோறும் கொடுத்துவரும் வழக்கத்தை அனுசரித்துவந்தார். இப்படி அவர் நடத்திவரும் காலத்தில், வாள் வித்தை பயிற்றலிலே அவரோடு தாய பாகம் பெற்ற அதிகுரன் என்பவனும் அத்தொழிலை நடத்திவந்தான். அப்போது ஏனாகி காதலருக்கு ஊதியம் அதிகமாகவும், அதிகுரனுக்குக் குறைவாகவும் வந்தது. அவ்வாறு வாள்வித்தை பயிற்றுதலினால் வரும் ஊதியம் காளுக்கான் தனக்குக் குறைதலையுட, ஏனாகி காதலாய னருக்கு அதிகரித்தலையும் கண்டு அவன் பொறுமையற்ற, அவரோடு போர் செய்யக்கருதி வீரர் கூட்டத்தோடும் போய் அவர் வீட்டுத் தலைக்கடையில் நின்று, போர் செய்தற்கு வரும்படி அவரை அழை

க்க, அந்த ஏனாதநாயனார் யுத்தசன்னத்தராகிப் புறப்பட்டார். அப் பொழுது அவரிடத்திலே போர்த்தொழில் சுற்றும் மாணாக்கர்களும், யுத்தத்திலே சாமர்த்தியமுள்ள அவர் பந்துக்களும் அதைக் கேள்வி யுற்று அவருக்குதலியாக யுத்தஞ்செய்யும்பொருட்டு விரைந்துசென்று அவருக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் சூழ்ந்தார்கள். அங்ஙனம் கூடியவுடன் போருக்கு அறைகூவிய அதிருகான் ஏனாதநாயனாரை நோக்கி, 'நாம் இருவரும் இதற்குச் சமீபமாகிய வெளியிலே சேனைகளை அணி வகுத்து யுத்தஞ் செய்வோம்; அந்த யுத்தத்தில் வெற்றிகொள்பவர் எவரோ அவரே இங்குகில் வாள்வித்தை பயிற்றும் உரிமையைப் பெறல்வேண்டும்,' என்று சொல்ல, ஏனாதநாயனாரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

அதன்மேல் அவ்விருவரும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு அவ் வெளியிலே போய்க் கலந்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்த யுத்தத்திலே, அதிருகான் ஏனாதநாயனாருக்குத் தோற்று, எஞ்சிய சில சேனைகளோடும் புறங்காட்டி யோடினான். அப்படி ஓடிய அவன், அன்றிரவு முழுதும் தன்னுடைய அபீஜபத்தை நினைந்து நித்திரை யின்றித் துக்கித்துக் கொண்டிருந்து, ஏனாதநாயனாரை வெல்லு தற்கேற்ற உபாயத்தை ஆலோசித்து, வஞ்சனையினால் ஜயிக்கும்படி துணிந்து, மறநான் விடியற்காலத்திலே, "மமக்கு உதவியாக நம் முடைய ஊரவர்களை அழைத்துக்கொள்ளாமல், நாம் இருவரும் தனி த்த வேரோரிடத்திலே சென்ற போர் செய்வோம் வாரும்," என்று ஒரிடத்தைக் குறிப்பிட்டு ஏனாதநாயனாருக்கு ஒரு ஆள்மூலம் தெரிவித்தான். ஏனாதநாயனார் அதைக்கேட்டு அதற்கு உடன்பட்டுத் தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் ஒருவரும் அறியாதபடி வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தனியே புறப்பட்டு, அவ்வதிருகான் குறித்த யுத்தகளத்திலே சென்று அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நின்றார்.

அப்போது முன்னொருபொழுதும் விபூதி தரியாத அதிருகான், விபூதி தரித்தவர்களுக்கு ஏனாதநாயனார் எவ்விடத்திலும் தன் பஞ் செய்யாரென்பதை அறிந்து, கெற்றியிலே விபூதியைப் பூசி வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தான் குறித்த யுத்தகளத் திற் சென்று அங்கு நின்ற ஏனாதநாயனாரைக் கண்டு, அவர் சமீ பத்திலே போய்வரைக்கும் கெற்றியைப் பரிசையினால் மறைத்துக் கொண்டு அவருக்கு முன்னே முடிசி நடந்தான். ஏனாதநாயனார் அவ்வதிருகனைக் கொல்லுதற்குச் சமயம் தெரிந்தகொண்டு அடி பெயர்த்தார். அப்பொழுது அதிருகான் தன் முகத்தை மறைத்துத்

கொண்டிருந்த பரிசையைப் புறத்திலே யெடுக்க, ஏனெனினாயினால் அவனுடைய நெற்றியிலே தரிக்கப்பட்ட வீழ்நிலையக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டவுடனே அவர், “ஆ கெட்டேன்; முன்னொருபொழுதும் இவர் நெற்றியிலே காணாத வீழ்நிலைய இன்றைக்குக் கண்டேன்; ஆதலால் இனி வேறென்ன ஆலோசனை? இவர் பரமசிவனுக்கு அடிபவராய்விட்டார்; இனி நான் இவருடைய உள்ளக்குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்,” என்று மனதிலே நினைத்து வானையும் பரிசையையும் விடக்கருதிப் பின்பு, “நிராயுதரைக் கொன்ற தோஷம் இவரை அடையாதிருக்கவேண்டும்,” என்று எண்ணி அவைகளை விடாமல் எதிர்ப்பவாபோல நேராக நிற்க, பாதகனாகிய அதிருஷ்ட அவரைக் கொன்றான். அப்பொழுது பரமசிவன் அவருக்கு முன்னே தோன்றி அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்க்கருளினார். (கசு)

கண்ணப்பநாயனார் சரித்திரம்.

“ஒளவியம் பேசேல்,”

(இ-ள்.) ‘பிறாடையும் செல்வம் முதலிய கன்மைகளைப்பற்றிப் பொருமைகொண்டு பொருமைச சொற்களை நீ பேசாதே,’ என்பதாம்.

12. ஒளவிய முனையா னுயருடுப் பூர

னடல்புரி கிராதகண்ணப்பன்

செவ்விய விழிகொண் டினினைத் தின்றச்

செல்வனைக் காத்தது மறவேன்

கௌவையிக் செழுவார் கனிடைந் தமரர்

கனிக்கவீந் திடுமயிர் தாரு

மவ்வியற் கங்கை கோகிரி மேவு

மீதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) கௌவை - ஓசையானது, மிக்கு எழுமிருதிபாக வுண்டாக, ஆர்கலி கடைபது - பாற்கடலைக் கடைந்து, அமரர் - தேவர்கள், கனிக்க - சந்தோஷிக்க, கந்திடும் - திருநால் கொடுக்கும், அமிர்த ஆகும் - அமிர்தத்தைப்போல இனிமை செய்வதாகும் ஐலத்தையுடைய, அவ்வியல் - அந்த எல்லாதன்மை பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! (‘ஒளவியம் பேசேல்,’ என்னும் கௌவை

யார் திருவாக்கின்படி, மானிடராகப் பிறந்தோர், ஒருவரடையும் செல்வ முதலிய நன்மைகளைப்பற்றிப் பொறாமை கொண்டு பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாது, நற்குணங்களைத் தழுவிச் சிவபெருமான் மீது பத்தியுடையரா யிருத்தல்வேண்டும்; அங்ஙன மிருப்பின் சிவனருளால் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலின், அந்த நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து அதற்கிணங்க ஒளவியம் உரையான் - ஒருவர்மீது பொறாமைச் சொற்களைக் கூறாதவரும், உயர் - செல்வத்தினாலே உயர்வின்ற, உடுப்பூரான்-உடுப்பூரிலே பிறந்தவருமாகிய, அடல்புரி - மிருகங்களைக் கொலை செய்கின்ற, கிராத கண்ணப்பன் - வேடுவர் குலத்தினராகிய கண்ணப்பநாயனருடைய, செவ்விய - அழகாகிய, விழி கொண்டு-கண்ணை உன்னுடைய ஊன்கண்ணுக்குப் பதிலாகக் கொண்டு, ஊனினை - அவரால் அன்புடன் இடப்பட்ட மிருகங்களின் மாமிசத்தை, தின்று - புசித்து, அச் செல்வனை-அந்தச் செல்வராகிய கண்ணப்பரை, காத்தது - (பொறாமை நீங்கிய அவருடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும், சிவபத்தியையும் உத்தேசித்து அவரை வலப்பக் கத்தி வீருக்கும்படிசெய்து) காத்தருளிய செய்கையை, மறவேன்- நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அந்தக் கண்ணப்பரைப்போலவே, ஒருவரைப்பற்றிப் பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாதல் முதலிய துர்ச்சுணங்களை விட்டு நற்குணங்களைப் பெற்றுச் சிவபத்தி யுற்று நற்பதவியிற் கிடடுவேன்.)

(வி - ரை.) 'ஒளவியம் பேசேல்,' என்னும் ஒளவையார் நீதி வாக்கியக் கருத்துணர்ந்து அதன்படியே, செல்வ முதலிய நன்மை களை யுடையவர்மீது பொறாமைகொண்டு பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாமல், நற்குண நற்செய்கைகளைத் தழுவிச் சிவபத்தி முதிர்ந்து நற்பேறு பெற்ற கண்ணப்பநாயனரைப்போலவே யானும், பிறரைப் பற்றிப் பொறாமை கொள்ளல் முதலிய கெட்ட செய்கைகளை யொழித்து நற்செய்கை யுடையவனாய் சிவபத்திகொண்டு உயர்பதவி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து; மேற்கூறியபடி பேறுபெற்ற கண்ணப்பநாயனர் சரித்திரமாவது:—

பொத்தப்பிராட்டிலுள்ள உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்கு அரசு னாகிய ராகனென்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் தத்தை. அவ்விருவரும் செங்காவம் புத்திரபாக்கிய மில்லாமையால் அதிக துக்கங்கொண்டு அதனை யடையும்பொருட்டுக் குறிஞ்சிநிலத் திற்குக் கடவுளாகிய சுப்பிரமணியசுவாமியுடைய சத்திதானத்திலே சேவற்கோழிகளையும் மயில்களையும் காணிக்கையாக விட்டு அவரை வழிபட்டு வந்தார்கள். அங்ஙனம் வழிபட்டு வரும்போது, சுப்பிர

மண்ணியசுவாமியுடைய திருவருளினாலே தத்தையானவன் கருப்ப வதியாகி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். அவ்வாறு பெற்றவுடனே அப் பிள்ளையை நாகன் கையிலே எடுத்தபொழுது அது திண்ணிதா யிருந்தபடியால், அவன் அதற்குத் திண்ணன் என்று பெயரிட்டான். அதன்மேல், அத்திண்ணனார் வளர்ந்து உரிய பருவத்திலே வில்வித் தை கற்கத்தொடங்கி அதிலே மகா சாமர்த்தியம் உன்னவரானார்.

அப்போது நாகன் வயோதிகனாயிருந்தபடியால் வேட்டை முயற்சி யிலே இளைத்தவனாகித் தன் அதிகாரத்தைத் தன் புத்திரராகிய அத் திண்ணனாருக்குக் கொடுத்தான். அதன்மேல் அந்தத் திண்ணனார் ஒரு தினம் வேட்டைக் கோலங்கொண்டு வேடர்களோடும் உனத்திலே சென்று வேட்டையாடினார் அவ்வாறு வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு பன்றியானது வேடரால் கட்டப்பட்ட வலையறும்படி எழுந்து மிகுந்த விசையுடனே ஓடியது. அதைக் கண்ட திண்ணனார் அதைக் கொல்ல நினைந்து அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்கத் தக்க விசையுடனே அது செல்லும் அடிவழியே சென்றார் அப்போது நானன், காடன் என்னித இரண்டு வேடர்கள் மாத்திரம் அவருக்குப் பின் ஓடினார் கள். அவ்வாறு அவர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்றபோது, அந்தப் பன்றி நெடுந்தூரம் ஓடிப்போய் இளைப்பினாலே மலைச்சாரலிலே ஒரு மாத்தி வீழலிலே நின்றது. அச்சமாதத்தில் திண்ணனார் அதைக் கண்டு அதற்குச் சமீபத்திற் சென்று, உடைவானை உருவி அஃது இருதுண்டாகும்படி அதனைக் குத்தினார். உடனே அப்பன்றி யிறத் தது. நானனும் காடனும் அவ்வாறு இறந்துகிடந்த அந்தப் பன்றி யைக் கண்டு, திண்ணனாரை வியந்து வணங்கி, அவரை நோக்கி, "நல்லவரே! நாம் நெடுந்தூரம் நடந்துவந்தபடியால் பசி நம்மை மிகவும் வருத்தகின்றது; ஆகலால், நாம் இந்தப் பன்றியை அறுத்து இதனிறைச்சியை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்று தண்ணீர் குடித்துப் பின்பு வேட்டைக்காட்டுக்கு மெல்லப் போவோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்டுத் திண்ணனார் அவர்களை நோக்கி, "இவ்வனத்திலே தண்ணீர் எங்கே இருக்கின்றது?" என்று வினவ, நானன் எதிரில் நின்ற ஒரு தேக்கமாததைக் காட்டி, 'அந்தத் தேக்கமாததற்கு அப் பால் மறைப்பக்கத்திலே பொன்முகரியாறு ஓடுகின்றது,' என்றான். அதைக்கேட்ட திண்ணனார், "அப்படியானால் இந்தப் பன்றியை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்; நாம் அங்கேதானே போவோம்," என்று சொன்னார். அதற்கு நானனும் காடனும் இளைத்தார்கள். பின்னர் மூவரும் புறப்பட்டு அதை நோக்கி நடந்து, அரைக்காத வழி தூரத்துக்கு அப்பால் இருந்த திருக்கானத்தி மலையைக் கண்டவுடனே

திண்ணனார் காணனை நோக்கி, “நமக்கு முன்னாள் தோன்றுகின்ற மலைக்குப் போயோம்,” என்று சொல்ல, காணன், “இந்த மலையிலே குமிழ்த்தேவர் இருக்கிறார்; நாம் அங்கே கொன்றால் அவரைக்கும் பிடலாம்,” என்றான். திண்ணனார் அதற்கிசைய எல்லோரும் மலையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அவ்வாறு நடந்து மலைக்குச் சமீபத்திற் சென்றவுடனே திண்ணனார், “இந்த மலையைக் கண்டு இதன் சமீபத்தில் அணுக அணுக என்மேல் ஏற்றப்பட்ட பெரிய பாரம் குறைகின்றதுபோலிருக்கின்றது; இனி உண்டாவது யாதோ அறியேன்,” என்று சொல்லிக் கொண்டு அது தீவிரமாகிய விருப்பத்தோடும் விரைந்து சென்று பொன்முகரியாற்றை யடைந்து, அதன் சுரையிலிருந்த மாரிழலிலே அந்தப் பன்றியை இடுவித்துக் காட்டினேனோக்கி, “தீக்கடைக்கோலால் நெருப்பை உண்டாக்கு; நாகங்கள் இம்மலையிலே ஏறிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்து சேருகிறோம்” என்று சொல்லி, காணனோடு அந்தப் பொன்முகரி நகியைக் கடந்து மலைச்சாரலை அடைந்து, மலையிலே காணன் முன்னே ஏறத் தாமும் ஏறிச் சென்று சிவலிங்கம் இருத்தலைக் கண்டார்.

அவ்வாறு கண்டமாத் திரத்திலே, அவர் பரமசிவனுடைய திருட்பார்ணியைப் பெற்று, இரும்பானது தரிசனவேதியினாலே உருவம் மாறிப் பொன்மய மாளுற்போல, முன்னுள்ள குணங்கள் மாறிச் சிவனிடத்தில் வைத்த அன்புருவமானார். அவ்வாறாகவே, அவர் செங்காலம் பிரித்திருந்த தன் குழந்தையைக் கண்ட மாதானைப் போலத் தாமதமால் விரைந்தோடித் தோள்கள் ஞெழுங்கும்படி அக்கடவுளைத் தழுவி மோந்து அவர் முகத்தில் முத்தமிட்டார்; நெடுசோம் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு நின்று, சரீரம் முழுதிலும் உஜோமஞ் சிலிர்த்து, இரண்டு கண்களில்நின்றும் நீர் சொரிய, வெயிலடைப்பட்ட மெழுத்போல மனம் கசிந்தருக, “இந்தச் சுவாமி அடியேனுக்கு அகப்பட்டது என்ன ஆச்சரியம்!” என்று சொல்லி ஆனந்தங்கொண்டார்; “ஐயமோ! சிங்கம், யானை, புலி, கரடி முதலிய துட்டமிருக்கக் கஞ்சரிக்கின்ற காட்டிலே நீர் யாதொரு துணையுமின்றி வேடர்போலத் தனியே இருப்பது ஏது?” என்று சொல்லித் தக்கித்துத் தம்முடைய சையிலிருந்த வில் கீழே விழுந்ததையும் அறிவாதவராகப் பாவசம் அடைந்தாராயின் ஒருவாறு தெளிந்து, “சுவாமியின் மேல் புஷ்பம் முதலியன கிடக்கக்கண்டு இவருடைய முடியிலே நீரை வார்த்துப் பச்சிலையையும் பூவையும் இட்டவர் உாரோ?” என்று யோசித்து நின்றார்.

அப்பொழுது சமீபத்திலே நின்ற நாணன், அவரை நோக்கி, “நான் முற்றாலத்திலே உம்முடைய பிதாவுடனே வேட்டையாடிச் சென்றே இம்மலையிலே வந்தபொழுது ஒரு பிராமணன் இவர் முடியிலே நீரை வார்த்த இலையையும் பூவையுஞ் சூட்டி உணவை ஊட்டிச் சில வார்த்தைகள் பேசினதைக் கண்டிருக்கின்றேன்; இன்றைக்கும் அவனே இப்படிச் செய்தான்போலும்,” என்றான் அதைக்கேட்ட திண்ணனார், அந்தச் செய்கைகளே திருக்காளத்தியப்பருக்குப் பிரீதியாகிய செய்கைகளென்று அவற்றைக் கடைப்பிடித்தார். அவ்வாறு உறுதிக்கொண்ட பின்பு, அவர் சுவாமியை நோக்கி, “ஐயோ! இவருக்கு உழுது செய்தற்கு இறைச்சி கொடுப்பார் ஒருவரும் இல்லை; இவர் இங்கே தனியே இருக்கின்றார்; இப்பொழுது நாம் போய் இறைச்சிக்கொண்டு வரலாமென்றால் இவரைப் பிரிதற்கு மனமில்லை; இதற்கு என்ன செய்வேன்? எப்படியும் இறைச்சி கொண்டுவர வேண்டும்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு சுவாமியைப் பிரிந்து அற்புதாரம் போனார். அவ்வாறு சென்ற அவர் மீண்டும், கன்றை விட்டுப் பிரிகின்ற தலையிற்றுப் பசுப்போல அவரிடத்திற்குத் திரும்பிவந்தார்; கட்டி அணைத்துக்கொண்டார்; மீண்டும் போனார்; அற்புதாரம் போய் அத்தியந்த ஆசையோடு சுவாமியைத் திரும்பிப் பார்த்து நின்றார்; ‘சுவாமி! நீர் உண்பதற்கு மிருதுவாகிய கல்ல இறைச்சியை நானே குற்றமறத் தெரிந்துகொண்டு வருவேன்,’ என்றார்; நீர் யாதொரு துணையுமின்றி இங்கே தனியே இருக்கிறபடியால் உம்மை விட்டுப் பிரியவும் எனக்கிஷ்டமில்லை; உமக்குப் பசி மிகுந்திருக்கிற படியால் இங்கே நிற்கவும் இஷ்டமில்லை; ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்,’ என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தார். பின்பு ஒருவாறு போய் வரத்தானிந்து, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, கையினாலே கும்பிட்டுச் சுவாமி சங்கிதானத்தை விட்டு நீங்கி, மலையினின்றும் இறங்கி, நாணன்பின்னே வர, பிற விஷயங்களிலே உண்டாகும் ஆசை பரமானுப்பிரமாணமும் இன்றி அன்புமயமாகிப் பெண் முகரியாற்றைக் கடந்து கரை ஏறி, அங்குக் காடனிருந்த சோலை யிலே புதுந்தார். அதுகண்டு காடன் எதிரே போய் அவரைக் கும்பிட்டு, அவர் முகத்தை நோக்கி, “தலைவரே! நெருப்புக் கடைந்து வைத்திருக்கின்றேன்; பன்றியின் அவயவங்களை எல்லாவற்றையும் சிறிய திருக்கின்றனவா என்று உம்முடைய அடையாளப்படி பார்த்துக்கொள்ளும்; நீர் திரும்பி வருதற்கு ஏன் இவ்வளவு நேரம் சென்றபோயிற்று?” என்றான். நாணன் அதைக்கேட்டு, “இவர் மலையிலே சுவாமியைக் கண்டு அவரைத் தழுவிக்கொண்டு மரப் பொருகிதப் பற்றிவிடாத உழைப்பப்போல அவரை நீங்காமாட்டா

தவராய் நின்றார்; இங்கேயும் அந்தச் சுவாமி உண்ணுதற்கு இறைச்சி கொண்டு போம்பொருட்டு வந்திருக்கிறார்; நமது குலத்தலைமையை விட்டுவிட்டார்; அந்தச் சுவாமி வசமாய்விட்டார்,” என்றான்.

உடனே காடன் திண்ணனாரை கோக்கி, “திண்ணரே! நீர் என்ன செய்தீர்! என்ன பைத்தியங்கொண்டீர்!” என்று சொல்ல, திண்ணனார் அவன் முகத்தைப் பாராமல் பன்றியை நெருப்பிலே வதக்கி, அதினுடைய இனிய தசைகளை அம்பினாலே வெவ்வேறுகக் கிழித்து, அப்பிலே கோத்து நெருப்பிலே காய்ச்சி, அவை பதமாக வெந்தவுடனே, சுவை பார்த்தும்படி அவைகளைத் தம்முடைய வாயிலே இட்டுப் பல்லினாலே மெல்ல மெல்லப் பலமுறை அதக்கிப் பார்த்து, அவற்றன் மிக இனியனவாகிய இறைச்சிக் கெல்லா வற்றையும் தேக்கிலையினாலே சைக்கப்பட்ட கல்லையிலே எடுத்து வைத்து, இனியனவல்லாத இறைச்சிகள் எல்லாவற்றையும் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். அதைக்கண்ட நாணன், காடன் இருவரும் ஒரு வரைமொருவர் கோக்கி, “இவர் மிகப் பைத்தியம் கொண்டிருக்கின்றார்; பெறுதற்கரிய இறைச்சியைக் காய்ச்சிப் பல்லினால் அதக்கி வீணாக உமிழ்கின்றார்; மற்றை இறைச்சியைப் புறத்திலே எறிந்து விடுகின்றார்; தாம் மிகப் பசியுடையவா யிருந்தும் அதனை உண்கின்றார் இல்லை; நமக்குத் தருகின்றாரும் இல்லை; இவர் செய்யுப் பைத்தியம் கொண்டிருக்கின்றார்; இதனைத் தீர்க்கத்தக்க வழி ஒன்றையும் நாம் அறியோம்; ஆதலால், தேவரீட்டியையும், நாகனையும் இடகே அழைத்துக்கொண்டெவ்ந்துதான் இதைத் தீர்க்கவேண்டும்; வேட்டைக்காட்டிலே நிற்கின்ற ஏவலாளரையும் அழைத்துக்கொண்டு நாம் போவோம்,” என்று பேசிக்கொண்டு அவ்வாறே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி எல்லோருடனும் நாகனிடம் சென்றார்கள்.

அவ்வாறு தவர்கள் சென்றபின்னர், திண்ணனார் அவ்விருவரும் போனதை அறிபாதவராகிச் சீக்கிரமாகக் கல்லையிலே மேற்கூறியபடி வைத்த மாயிசத்தை ஒரு கையிலே எடுத்துக்கொண்டு, சுவாமிக்குத் திருமஞ்சன மாட்டும்பொருட்டு ஆற்றில் நீரை வாயினால் முகந்து கொண்டு, அவருக்குச் சூட்டுதற்குப் பூக்களைக்கொய்து தலையிடுகிலே சேருகிக்கொண்டு, ஒரு கையிலே வில்லையும் அம்பையும் தாங்கி, “ஐயோ! என்னுயிர்த்துணையாகிய சுவாமி மிகுந்த பசியினால் இளைத்தாரோ,” என்று நினைந்து இரங்கிப் பதைபதைத்த ஏங்கி, தன் குஞ்சுக்கு இறை தருத்துதற்குத் தாழாதோடுகின்ற பறவைபோல மனோகதியும் பின்னிட ஒடிப்போய்க் கடவுளிடம் சேர்ந்தார்.

அவர் அவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தவுடனே சுவாமியினுடைய திரு முடிமேல் இருந்த பழைய பூக்களைத் தம்முடைய காற்செருப்பால் அகற்றி, வாயில் இருந்த திருமஞ்சனநீரைத் தம்முடைய மனதில் உள்ள அன்பை உமிழ்பவர்போலத் திருமுடியின்மேல் உமிழ்ந்து, தம் முடைய தலையில் இருந்த பூக்களை எடுத்து அத்திருமுடியின்மேலே சாத்தி, தேக்கிலையிலே படைத்த இறைச்சியைத் திருமுன்னே வைத்து, அவரை நோக்கி, 'சுவாமி' கொழுமைடாகிய இறைச்சிக் கெல்லாவற்றையும் தெரிந்தெடுத்து அம்பினாலே கோத்து நெருப் பிலே பதத்தோடு காய்ச்சிப் பலினால் அதுக்கி நாலினாலே சுவை பார்த்த உமிழ்வு இப்போது படைத்தேன்; இவ்விதைச்சி மிக நன்றா யிருக்கின்றது; இதை நீ அமுது செய்தருளும்,' என்று சொல்லி உபசரித்தார். பின்பு குரியன் அந்தமனமாயிற்று. அவ்வாறாகி இரவு உந்தவுடனே திண்ணனார் அவ்வீரவிலே துஷ்ட மிருகங்கள் சுவாமிக்குத் துன்பஞ் செய்தல் கூடுமென்று அஞ்சி, அப்பு தொடுக்கப்பட்ட விலலைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, மறந்தும் கண்ணிமையாமல் சுவாமிக்குப் புகுகதிலே நாவல் காதுநின்றார். அவ்வாறு நின்ற அவர் மறகான் விமேசுவடன், வைகறையிலே சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரும்பொருட்டு வேட்டை யாடுதற்கு மலைச்சாரலுக்குப் போனார்.

அவர் அவ்வாறு சென்றபின்பு, அறிவு, அருள், அடக்கம், தவம், சிவபத்தி முதலியவைகளெல்லாம் திரண்டொரு வடிவமாகித்தான் போன்றவரும், எவ்வினே தீவினைகளால் வரும் ஆக்கம், கேடுகளிலே சம்பந்தியுடையவரும், யாவரையும் மோகிப்பிக்க உல்ல மகாசௌந்த ரியமுள்ள ஸ்திரீகள் வலியவருது தம்மைத் தழுவினும் பரமானுப் பிரமாணமாயினும் சித்தம் திரியாமல் அவர்களைத் தாயென மதிக்கும் மகாமுனிவரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சைவாகமப் படி அருச்சிப்பவரும் ஆகிய சிவகோசரியார் என்னோ, பிராதக்காலத் திலே எழுந்துபோய்ப் பொன்முகரிமாற்றிலே என்னும் பண்ணி, சுவாமிக்கு உருச்சினை செய்யும்பொருட்டுத் திருமஞ்சனமும் பத்திர புஷ்பமும் எடுத்துச் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு சுவாமி சன்னிதானத்திலே போனார்.

அவ்வாறு போய் அங்கே திண்ணனூரால் போடப்பட்ட வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக்கண்டு, நெடுங்கித் குதித்துப் பக்கத் திலே ஓடினார். அவ்வனம் ஓடிநின்று, சுவாமியை நோக்கி, 'தேவாதி தேவரே! தேவரீருடைய சன்னிதானத்தை அடைதற்கு அஞ்சாத துஷ்டராகிய வேட்டுகப்புலையர்களே இந்த அதுசித்தத்தைச் செய்தார்

கன்போலும்; அவர்கள் இப்படிச் செய்தபோதற்குத் தேவரீர் திருவுளம் இசைத்திரோ," என்று சொல்லிப் பதறி அழுது விழுந்து புரண்டார்; பின்பு, 'சுவாமிக்கு அருச்சுனை செய்யாமல் தாழ்த்தலால் பயன் யாது?' என்று நினைந்து, அங்கே கிடந்த இறைச்சியையும் எலும்பையும் கல்லையையும் திருவலகினால் மாற்றிச் சம்புரோக்ஷணம் செய்து, மீளப் பொன் முகரியாற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்து திரும்பி வந்து, வேதமந்திரத்தினாலே சுத்தி செய்து, உருத்திர சமகாமகத்தினால் சுவாமிக்கு தபிவேதகம் பண்ணி, பத்திரபூஷ்பங்களால் அருச்சுனை செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்து திருமுன்னே நின்று, இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலே குவித்து, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாவப்பம் சொரிய, திருமேனி மெங்கும் மயிர் பொடிப்ப, அக்கினியில் அகப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் மிக உருகி இசை, நாதமும்பக் கீதநடையுன்னதாகிய சாமவேதம் பாடினார் பிறகு பலமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து அருமையாக நீங்கிப்போய்த் தபோவனத்தை அடைந்தார்.

அப்படியவர் போனபிறகு முன்னே வேட்டையாடிதற்கு மலைச் சாரலிலே சென்ற திண்ணனார் பன்றி, மான், கலை, மரை, கடமை என்னு மிருகங்களைக் கொன்று. அவைகளி னிறைச்சியை முன்போ லப்பக்குவப்படுத்தித் தேக்கிலையில் வைத்துக் கோற்றேனைப் பிழிந்து அதினால் கலந்தெடுத்து, திரும்ஞ்சனமும் புஷ்பமும் கொண்டு மலையிலேவறி, சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து, அபிவேதகம், அருச்சுனை முதலியன செய்து, இறைச்சிக் கல்லையைத் திருமுன்னே வைத்து, "இந்த இறைச்சிகள் முன்கொண்டு வந்தது பே என்றனவல்ல; இவை பன்றி மான் கலை மரை கடமை என்கின்ற மிருகங்களின் இறைச்சி; இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப் பார்த்திருக்கின்றேன்; தேனும் கலந்திருக்கின்றது; தித்திக்கும்," என்று சொல்லி, அவரை உண்பித்து, அவருக்குப் பக்கத்திலே பிரியாமல் நின்றார். அப்பொழுது மேற் கூறியபடி முதலாட போன நாணனும் காடனும் நாகனிடம் சென்று, திண்ணனாருடைய செய்கைகளைச் சொல்ல, நாகன் அதனை யுணர்ந்து ஊனும் உறக்கமுமின்றித் தேவராட்டியையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து, திண்ணனாரைப் பற்பல திறத்தினாலே வசப்படுத்தியும் அவர் வசமாகவில்லை; அதனால் அவன் சிந்தைநொந்து, 'இனி என்ன செய்யோம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரை விட்டுத் திரும்பிப் போய் விட்டான்.

அப்படி அவர்கள் சென்ற பின்னர், திருவினையொப்புந் மலபரி பாகமுமுடைய திண்ணனார் தம்முடைய வழக்கப்படியே பகற்காலத்

திலே மிருகங்களைக் கொன்று சுவாமிக்கு இறைச்சியை ஊட்டியும், இராக் காலத்திலே நித்திரை செய்யாமல் சுவாமிக்கு அருகே நின்றும் திருத்தொண்டு செய்துவந்தார். சிவகோசரியாரும் திண்ணனார் வேட்டைக்குச் செல்லுஞ் சமயத்தில் தினந்தோறும் வந்து சுவாமி சன்னிதானத்திலே இறைச்சி கிடத்தலைக் கண்டு, இரங்கிச் சுத்தி செய்து சைவாசை விதிப்படி அருச்சித்துக்கொண்டு, 'இந்த அறுசிதம் விசமூரம் அருணவ்வேண்டும்,' என்று சுவாமியைப் பிரார்த்தித்து வந்தார்.

இப்படி நடந்துவருங் காலத்தில், திருக்காளத்தியப்பர் அந்தச் சிவகோசரியாருடைய மனத்துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டு, இந்தாரான் இரவில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, 'அன்பனே! நம் முடைய சன்னிதியிலே இறைச்சி முதலியவற்றைப் போடுபவனை வேடுவன் என்று நீ கினையாதே; அவனுடைய செய்கைகளைச் சொல்வோம் கேள்; அஃனுடைய உருவ முழுதும் நம்மேல் வைக்கப்பட்ட அன்புருவமே; அவனுடைய அறிவு முழுதும் நம்மை அறியும் அறிவே; அவனுடைய செய்கைகள் எல்லாம் நமக்கு இதமாகிய செய்கைகளே; நம்முடைய முடியின்மேல் உன்னாலே சாத்தப்பட்ட பூக்களை நீக்கும்படி அவன் வைக்கின்ற செருப்படி நம்முடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமண்ணியனுடைய காலக் காட்டினும் இனிமை யுடையதாகி நமக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தைத் தருகின்றது; அவன் தன் வாயினால் என்மேல் உமிழுகின்ற ஜலமானது அன்புமயமாகிய அவனுடைய தேகமென்னும் கொண்கலத்தினின்றும் ஒழுகுகின்றபடியால், கக்கை முதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பார்க்கினும் நமக்குப் பரிசுத்த முன்னதாயிருக்கின்றது; அவன் தன்னுடைய தலையிலே செருகிக்கொண்டுவந்து நமக்குச் சாத்துகின்ற புஷ்பங்கள், அவனுடைய மெய்யன்பானது விரித்து விழுதல்போல விழுதலால், பிரம விஷ்ணு முதலாகிய தேவர்கள் நமக்குச் சாத்தும் புஷ்பங்களும் தலைகளுக்குச் சந்தேனும் சமானமாகா; அவன் நமக்குப் படைக்கின்ற மாமிசம், பதமாக வெந்திருக்கின்றதோ என்று அன்பினால் உருகி இனைய மனதினோடும் மென்று சுவை பார்த்துப் படைக்கப்படுகிறபடியால், வேதவிதிப்படி யாகம் செய்கின்றவர்கள் தரும் அவியிலும் அதிக மதுரமாயிருக்கின்றது; அவன் நம்முடைய சன்னிதானத்தில் நின்று சொல்லும் சொற்கள், நிஷ்கணங்கமாகிய அன்பினோடும் நம்மை அன்பிற் மந்த்ருருவகையையும் அறிவாது வெளிப்படுத்தலால், வேதங்களும், மகாமுனிவர்கள் மகிழ்ந்து செய்கின்ற ஸ்தோத்திரங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் மிக இனியனவாயிருக்கின்றன; அவனுடைய

அன்பினால் மிகுந்த செய்கைகளை உணக்குக் காட்டுவோம்; நீ நாளைக்கு கமக்குப் பிற்பக்கத்திலே ஒளித்திருந்து பார்,” என்று சொல்லி மறைத்தருளினார்.

அப்போது சிவகோசரியார் சொப்பனாவதையை நீங்கிச் சாக் கிராவதையை யடைந்து, பரமசிவன் தமக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்து நினைந்து, “அறியாமையே நிறைந்துள்ள இழிவாகிய வேடுவர்குலத்திலே பிறந்த அவருக்குக் கடவுள் விஷயத்தில், வேதாகம முதலாகிய சாஸ்திரங்களிலே மகா பாண்டித்தியமுடைய மகா முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆகியவர்களிடத்திலும் காணப்படாத இவ்வனவு போன்பு வந்தது அருமையினும் அருமை,” என்று ஆச்சரியமும், “இப்படிப்பட்ட போன்பர் செய்த அன்பின் செய்கைகளை, புழுத்த நாயினும் கடையனாகிய பாலியேன் அதுசிறம் என்று நினைத்தேனே! ஐயையோ! இஃது என்ன கொடுமை,” என்று அச்சமும் அடைந்து, உஷ்காலத்திலே போய்ப் பொன்முகரியாற்றிலே ஸ்நானம் பண்ணி மலையில் ஏறி முன்போலச் சுவாமியை அருச்சித்து, அவர் கட்டளைப்படியே அவருக்குப் பிற்பக்கத்திலே ஒளித்திருந்தார்.

அப்படி யிருக்குப்போது, அந்தச் சிவகோசரியார் வருதற்கு முன்னே வேட்டையாடுதற்குச் சென்ற திண்ணனார், வேட்டையாடி இறைச்சியும், திரும்ஞ்சனமும், புஷ்பமும் நுன்போல எடுத்துக் கொண்டு அதிசேக்கிரமாகத் திரும்பினார். அப்படி அவர் திரும்பி வரும்பொழுது அவருக்கு முன்னே பற்பல தூர்ச்சகுனங்களுண்டாயின. அவற்றை அவர் கண்டவுடனே இந்தச் சகுனங்களெல்லாம் உதிரங் காட்டுகின்றன; ஆதலால், சுவாமிக்கு எச்சேனும் தீங்கு நேர்த் திருக்கும்; ஆ தெட்டேன்; என் கண்மணிபோன்ற சுவாமிக்கு என்ன அபாயம் சம்பவித்ததோ? அறியேனே,” என்று மனங் கலங்கி அதிசேக்கிரமாக நடந்தார்; அப்போது அடியார்சளுடைய பத்தி வலையில் அகப்படுகின்ற அருட்கடலாகிய பரமசிவன், திண்ணனருடைய அன்பு மூழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டிம்பொருட்டுத் திருவுணங்கொண்டு, தம்முடைய வலக்கண்ணினின்று இரத்தம் சொரியப்பண்ணினார்.

அவ்வாறு உதிரம் வடிவதை, மேற்கூறியபடி சென்ற திண்ணனார் தூரத்தில் வரும்போதே கண்டு விணைத்தோடினார்; அங்கனம் ஒடிச் சுவாமியிடம் சேர்ந்தவுடனே இரத்தம் சொரிதலை நன்றாகக் கண்டார்; அப்படிக்காணவும் அவர் வாயிலுள்ள திரும்ஞ்சனம் சிந்தி;

கையில் இருந்த இறைச்சி சிதற, அர்ப்பும் வில்லும் விழ, தலையிரிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அலைந்து சோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்ற பொழுதுவழிகின் றநாடகப் பாவைபோலச்செக்கிரமாகப் பதைபதைத்து நிலத்திலே விழுந்தார்; அங்குனம் விழுந்தவர் உடனே எழுந்துபோய், சுவாமி கண்ணில் வடியும் இரத்தத்தைப் பலமுறை கையினாலே துடைத்தார்; அப்படித் துடைத்தும் அது காலுதல் தவிரவில்லை; அதைக் கண்டு, அடர் அதற்கு இன்னது செய்யவேண்டுமென்பதை அறியாதவராகிப் பெருமூச்செறிந்து மீண்டும் பூமியில் விழுந்தார்; கெடும்பொழுது உன்னாயிர்த்தல் இன்றி இறச்சுவர்போலக் கிடந்தார்; பின் ஒருவாறு தெளிந்தெழுந்து, 'இப்படிச் செய்தவர்கள் யாவர்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு எங்கும் பார்த்தார்; வில்லை யெடுத்து அம்புகளைத் தொடுத்துக்கொண்டு, 'என்னுடைய சுவாமிக்கு இத் தீங்கு வந்தது எனக்குப் படைவர்களுகிய கேடுவர்களாலோ? இந்த வலுத்திறம் சஞ்சரிக்கின்ற அந்தப் பருகங்களாலோ? யாதொன்றும் தெரியவில்லையே,' என்று சொல்லித் தீங்கு செய்தவர்களைக் கண்டு பிடிக்கும்பொருட்டு மலைப்பக்கங்களிலே கெட்டுத் தாராட்டும் தேடிப் போனார்; அவ்வாறு சென்று வேடர்களுையேனும் விலங்குகளையேனும் காணாதவராகித் திருப்பிவந்து குறைவில்லாத துன்பத்தினாலே மனம் விழுங்கப்பட்டு, சுவாமியைக் கட்டிக்கொண்டு இடியேறண்ட சிங்கவேறுபோல வாய்விட்டுக் கண்ணீர் சொரிய அழுதார்; 'என்னுயிரினும் சிறந்தவரும், அன்பினாலே அடைந்தவர்கள் பிரியமூட்டாதவரும் ஆகிய சுவாமிக்கு எப்படி இந்தத் துன்பம் சம்பவித்ததோ? இதைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்தொன்றும் தெரியவில்லையே; நியையோ! இதற்கு என்ன செய்வேன்,' என்றார்; 'இந்த உதிரம் என்ன செய்தால் நிற்குமோ? இந்தத் தீங்கைச் செய்தவர்களைக் காணேன்; வேடர்கள் அம்பினாலாகிய புண்ணைத் தீர்க்கின்ற பச்சிலைமருந்துகளையேனும் கொண்டுவந்து போட்டால் இப்புண் ஒருவாறு தீரக்கூடும்; ஆதலால், மலையடிவாரத்திலே சென்று அவற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவருவேன்,' என்று சொல்லிக்கொண்டுபோனார்; அவ்விதம் போய், தன்னினத்தைப் பிரிந்து சென்ற இடபம்போலச் சுவாமியைப் பிரிந்து வந்ததினாலே வருத்தங்கொண்டு வனங்கு நெங்குந் திரிந்து, பலவகையாகிய பச்சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, சுவாமிமேல் வைத்த தம் முடைய மனத்தினும் விரைந்து திரும்பிவந்து அம்மருந்துகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து சாற்றைச் சுவாமியின் கண்ணிலே வார்த்தார்.

அப்படிப் பிழிந்தும் அக்கண்ணி லிரத்தம் தடைப்படவில்லை; அதனால் அவர் மேலும் ஆவியோர்ந்து, 'இனி நானிதற்கு என்னசெய்

வேன்,' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்படி நிற்கும் போது "ஊனுக்கு ஊனிடல்வேண்டும்" என்னும் பழமொழி அவருடைய ஞாபகத்திலே வந்தது; அங்ஙனம் அந்த நினைப்பு உண்டானவுடனே, அவர், 'இனி என்னுடைய கண்ணை அப்பிடுகிலே இடந்து வைத்தால் சுவாமியுடைய கண்ணினின்று பாயும் இரத்தம் தடைப்படும்,' என்று உறுதி செய்துகொண்டு, மனமகிழ்ச்சியோடும் திருமுன்னே இருந்து, அம்பை பெடுத்ததுத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டி இரத்தம் ஒழுங்கிக்கொண்டிருந்த சுவாமியுடைய கண்ணிலே சேர்த்தார். அங்ஙனம் சேர்த்துமாத்திரத்திலே, இரத்தம் தடைப்பட்டது. அதைக் கண்டவுடனே அவர் அடங்குதற்கரிய சத்தோஷமாகிய கடலிலே அமிழ்ந்திக் குதித்துப் பாய்ந்தார்; மலைபோலப் பருத்த புயங்குளிலே கைகளினாலே கொட்டி ஆரவாரித்தார்; கூத்தாடினார்; 'நான் செய்த செய்கை நன்று நன்று,' என்று சொல்லி வியந்து அதியந்த ஆனந்தத்தினாலே உன்மததர்போ லாயினார்.

இப்படிச் சத்தோஷ சாகரத்திலே அவர் உலாவும்பொழுது திருக்காளத்தியீசார், அந்தத் திண்ணைருளுடைய பேரண்பைச் சிலகோசரியாருக்குப் பின்னுங் கூகாட்டிதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய இடக்கண்ணிலும் இரத்தம் சொரியப்பண்ணினார். அச்செய்கை திண்ணைருளுடைய பிரமாணத்தீதமாகிய சத்தோஷ சாகரத்தை உறிஞ்சியது; அதனால் அககினி நிரயத்துள்ளே விழுந்து கெடுங்காலம் துன்பமுற்று அதனை நீக்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்து இன்பமுற்றோ னொருவன் பின்னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்த்தாற்போலத் திண்ணைார் உவகைமாறி, கரையில்லாத துன்பக்கடலிலே அழுத்தி வங்கி, பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து, இதற்கு நான் அஞ்சேன்; இதற்குத் தக்க மருத்தை நான் கண்டிருக்கின்றேன்; இன்னும் என்னிடத்தில் ஒரு கண்ணிருக்கின்றது; அதையும் தோண்டி அப்பி இடையையே தீர்ப்பேன்,' என்று துணிந்து, தமக்கு ஒரு கண்ணை விரித்த தாதலால் அந்தக் கண்ணைத் தோண்டியபிறகு சுவாமியுடைய கண்ணிவ்விடத்தி லிருக்கின்றது என்று தெரியாதென நினைத்தது, அது தெரியும்பொருட்டு முன்னர் ஒரு செருப்புக்காலே இரத்தமொழுகும் அவர் கண்ணின் அருகிலே ஊன்றிக்கொண்டு, பின்னர் மனதிலே பூர்த்தியாகிய விருப்பத்தோடும் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டும்படி அம்பை வைத்தார்.

அப்போது தயாநிதியாகிய கடவுள் அதைச் சகிக்க லாற்றாதவராகி, வேதாகமங்கள் தோன்றிய தம்முடைய சருமைத் திருவாய்

மலரைத் திறந்து, “கண்ணப்பா நிற்க,” என்று கூறியருளி, அருடைய கண்ணைத் தோண்டும் வகைபத்தம்முடைய திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டார்; உடனே பிரமாதி தேவர்கள் சமஸ்தரும் வேதகோஷத்தோடும் நிலம்புதையக் கற்பகப் பூமாரி பெய்தார்கள்; மகா ஞானியாகிய சிவகோசரியார் இந்தச் செய்கை முழுதையும் கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரிய மடைந்து சுவாமியை வணங்கினார்; அங்கன் முதலாகச் சுவாமி சொல்லியபடியே திண்ணனொருக்குக் கண்ணப்பர் என்னும் பெயர் வழங்கியது. பின்னர், நெடுங்காலமாக உஷ்ணமாகிய ஆக்கினி மத்தியில நின்று மனதை மீம்புலன் வழியே செல்லாதபடி ஒடுக்கி அருந்தவஞ் செய்கின்றவர்களுக்கும் கிட்டாத பரம்பொருளாகிய கடவுள், அவ்விருவரையும் தம்முடைய திருவுருவத்திலே கலக்கும்படி செய்து, ஆறாளுக்கும் போதுபெருகிய அன்பு மேலீட்டினாலே அருடைய திருநாணத்தில் இரத்தத்தைக் கண்டு அஞ்சித் தம்முடைய கண்ணை இடந்து அத்திருநயனத்தில் அப்பிய திண்ணனொருடைய கையை மேற்கூறியபடி தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே பிடித்தபடியே அவரை நோக்கி, “நிஷ்களங்க பததியையுடைய கண்ணப்பா! நீ நமக்கு வலப்பக்கத்திலே நிவ,” என்று திருவருள் புரிந்தார். (32)

குங்கிலியக்கலயநாயனார் சரித்திரம்.

“அழகஞ் சுருக்கேல்,”

(கு-ள்) ‘தானியத்தை விலையில் குறைத்து விற்காதே,’ என்பதாம்.

13. அழகஞ் சுருத்தா தவன்றிருக் கடவு
 ரருமறை யவர்குலக் கலயர்
 சிக்கெனத் தாவி விற்றுச்சாம் பிரானி
 செலுத்திப் களிப்பையான் மறவேன்
 கொக்கிர ஜாளி கடையுங் குறுப்பூழ்
 கொண்டுகை வேட்டமன் னவர்கு
 முக்கணி கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் தீசகா யகனை.

(கு-ள்.) கொக்கு-குரண்டத்தையும், இராஜாளி - வல்லுற்றையும்கூடையும்குறுக்காடையையும், குறுப்பூழ் - குறுகாடையையும்,

கை-கையிலே, கொண்டு-எடுத்துக்கொண்டு, வேட்ட மன்னவர்-வேட்டையாடுகின்ற அரசர், சூழ் - வந்து நெருங்கப்பெற்றதும், கங்கை-ஆசாயசங்கையாற் சூழப்பெற்றதுமாகிய, கோகிரி-கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினைமுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், தானியத்தை விலைக்குக் குறைதது விற்பது மிகுந்த பாவமாதலால், 'அஃகந் சுருக்கேல்,' என்னும் ஒளவையார் திருவாக்கின்படி தானியத்தைக் குறைதது விலைக்கு விற்காமல் ஏழைகள் முதலியவருக்குப் பயன்படுமாறு சகாயமாக விற்பப் புண்ணியத்தைத் தேடி அடியார் சேமம் பூண்டு சிவனருளைப் பெறவேண்டும்; ஆதலால், இக்கருத்தை யுணர்ந்து) அஃகம் சுருக்காதவன் - (ஏழைகள் வருத்துப்படி) தானியத்தை விலைக்குக் குறைத்துக் கொடுக்காமல் அவர்களுக்குச் சகாயமாக அதிகப்படுத்திக் கொடுத்து அடியார் பத்தி பூண்டு சிவனருளைப் பெறுபவரும், திருக்கடவூர் - திருக்கடவூரென்னுந் தலத்திலே, அருமறைபவர் குல - அரிய வேதியர் குலத்தினரும் (ஆதீய), கலயர்-குங்கிலியக்கலயநாயனார் ரென்பவர், சிக்கென - உறுதியாக, தாலி - தம்முடைய மனைவியாரின் திருமங்கலியத்தை, விற்று-விலைக்குக் கொடுத்து, சாம்பிராணி செலுத்திய - சாம்பிராணி வாங்கி நினக்குச் செலுத்தி நின்னருள்பெற்ற, களிப்பை - ஆனந்தமான செய்கையை, யான்மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே தானியத்தை ஏழைகள் முதலியோர்க்குக் குறைந்த விலைக்குச் சகாயமாகக் கொடுத்து அதனால் வரும் பொருளைச் சிவபெருமான் விஷயத்திலும், அடியார் விஷயத்திலும் செலவிட்டு நற்பேறு பெறுவேன்).

(வி-ரை.) கொக்கு, இராஜாளி, காடை, கவுதாரி முதலியவை, இனப்பார்வை காட்டி அவற்றின் இனங்களையும் மற்றவைகளையும் பிடித்தற் குபயோகமாக விருக்கும்பொருட்டு வளர்க்கப்பட்டும், வேட்டைக் குபயோகமாய் கொழில்கள் பயிற்றப்பெற்றதும் மன்னரிடத்தும், வேடுவரிடத்தும் இருப்பது வழக்கம். 'அஃகஞ் சுருக்கேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய வாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து தானியத்தை அதிக விலைக்குக் குறைத்து விற்காமல் ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமாறு குறைந்த விலைக்கு அதிகப்படுத்திகொடுத்து அதனால் வரும் ஊதியத்தைச் சிவபெருமானுக்குச் செலவிட்டு நற்பேறுபெற்ற குங்கிலியக்கலயநாயனார் செய்கையை மதவாமல் யானும் செய்து நின்றிருவருள் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து அங்ஙனஞ் சிவனருள் பெற்ற குங்கிலியக்கலயநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழாண்டலத்திலுள்ள திருக்கடவூரில் பிராமணர் குலத்திலே சிவபத்தியிற் சிறந்த கலபர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தத் திருப்பதியில் வீட்டாண்மென்னுங் கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற பாமசிவனுக்குத் தினத்தோறும் குங்கிலியத்தூபம் இடவரும் நியமம் பூண்டிருந்தார்; அவ்வாறு நியமம் பூண்டு இட்டுவரும் காலத்தில், பாமசிவனுடைய திருவருளினாலே அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று; அவ்வளம் உண்டாகியும் அவர் மேற்கூறியபடி தாம செய்யும் திருப் பணியைத் தவறாமல் நடத்திவரும் உறுதிக்கொண்டு நிலங்களை விற்தும், அடிமைகளை விற்தும் அதற்குச் செலவழித்தார். இப்படி எல்லாம் செலவானமையால் அவருடைய மக்களும் சுற்றத்தார்களும் போசனத்திற்கு வழியின் றி வருத்தினார்கள்.

இப்படி யிருக்குமேபோத, அவருடைய மனைவியார் ஒருநினைம் அரிசி முதலியன வாங்குதற்கு ஒன்றும் இல்லாமையால் இரண்டு நாளாகப் பட்டினியிருந்து வருகதுகின்ற புதல்வரையும், சுற்றத்தாரையும் பார்த்து இழங்கித் தம்முடைய தாலியை அக்கணவர் கையிலே கொடுத்தி, 'இதற்கு நெல் வாங்கிக்கொண்டு வாரும,' என்றார் குங்கிலியக்கலயநாயனா அந்தத் தாலியை வாங்கிக்கொண்டு, நெல்லு வாங்கும்படி போனார். அவ்வாறு அவர் போமபொழுது வழியிலே ஒரு வர்த்தகன் குங்கிலியப் பொதி கொண்டு தமக்கு எதிரே வரக்கண்டு மனமகிழ்ந்து நெல் வாங்கும் எண்ணத்தை மறந்து, 'சுவாமிக்குத் தூபம் இடும்படி குங்கிலியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன்!' இதைக் காட்டிலும் மேலாகிய பேறு உண்டோ?' என்று சொல்லி, தம்முடைய கையில் இருந்த தாலியைக் கொடுத்து அந்தக் குங்கிலியப் பொதியை வாங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துக்கு விரைந்து சென்று, அவ்ருள்ள பூண்டாரத்திலே அக் குங்கிலியத்தை வைத்துவிட்டுச் சுவாமியைத் துதித்துக்கொண்டு அங்கே இருந்தார்.

அவர் அவ்வாறு அங்கே இருக்க, வீட்டிலேயிருந்த அவர் மனைவியாரும் மக்களும் பசியினாலே வாடி அன்னியாதத்திரியிலே இளைப்புற்று நித்திரை செய்தார்கள். அப்பொழுது, கருணாகராகிய கடவுள், அவ்விடு முழுதிலும் பொற்குவியலும் நெற்குவியலும் அரிசிக்குவியலும், பிறவனங்களும் நிறைந்து கிடக்கும்படி அருள் செய்து, அம் மனைவியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அனுக்கிரகம் செய்தார். உடனே அவர் விழித்தெழுந்தா, அங்கே உண்டாகியிருந்த செல்வத்தைக் கண்டு, பாமசிவனுடைய திருவருளை வியந்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு, தம்முடைய நாயகராகிய குங்கிலியக்கலய நாயனாருக்குத் திருவமுதுபாகம் புண்ணப் பிரயத்தனஞ் செய்தார்.

அப்போது திருபாநிதியாகிய பரமசிவன் குங்கிலியக்கலய நாயனாகும் சொப்பனத்தில் தோன்றி, 'கீ மிகப் பசிகொண்டிருக்கின்றாய், உன் வீட்டுக்குப் போய் பாலும் அன்னமும் உண்டு துன்பத்தை ஒழி,' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

குங்கிலியக்கலயநாயனார் அதைக் கேட்டுக் கைகூப்பி வணங்கி, அவருடைய ஆஞ்ஞானைய மறத்து இருத்தற்கு அஞ்சி, அதனைச் சிவ சின்மேலே வசித்து, கோயிலினின்றும் நீங்கிப்போய்த் தமமுடைய வீட்டினுள்ளே பதுத்தார். அவ்வாறு பதுத்த நாயனார் அவ்வீட்டுக்கும் விறைந்திருக்கின்ற கிதிக் தலைகளைக் கண்டு, மனேவியாரை கோக்கி, 'இந்தச் சம்பத்துகள் எல்லாம் எப்படி வந்தன?' என்று கேட்க, அவர், 'சுவாமியினுடைய அருளினால் வந்தன,' என்றா அதுகேட்ட நாயனார் ஒன்றுக்குப் பற்றுத சிறியேனையும் ஆட்கொள்ளா பொருட்டு வந்தக் கடவுளுடைய கருணை இருந்தது இப்படியோ,' என்று கடவுளைத் துதித்து வணங்கினார். அதன்மேல் அவருடைய மனேவியார் விரைவிலே அவரையும் சிவனடியார் போலும் விதிப்படி தூபதீபங்களால் ஆராதனை செய்து அமுது செய்வித்தார். அதுமுதல் குங்கிலியக்கலயநாயனார் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே மகைசுவரிய முடையவராகிச் சிவனடியார்களைத் தயிர் செய் பாலோடு அமுதுசெய் வித்து வந்தார்.

அவர் இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, திருப்பணந்தாளென்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கம் சாய்ந்திருக்கமையால், அதனை நிமிர்ப்பண்ணிக் கும்பிடுதற்கு விரும்பி, சோழராஜாவானவர் தம்முடைய பாணிக் கொல்லாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தார் அவ்வாறு இழுப்பித்தும் அது நிமிரவில்லை; அதனால் அவர் தினமும் தீராத சுவையுற்றிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது குங்கிலியக்கலய நாயனார் அந்தச் சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்றுச் சுவாமிதரிசனம் செய்யும்பொருட்டுத் திருப்பணந்தாளை அடைந்தார். அங்கே சிவலிங்கத்தை நிமிர்ப்பண்ணவேண்டு மென்கின்ற ஆசையால் இராஜா ஒரு த்தமுதலையும், சேனைகள் யானைகளோடு சிவலிங்கத்தை இழுத்துத் தங்கள் கருத்து முற்றமையால் பூமியின்மேலே வலிகுறைத்து விழுந்து இளைத்தாலும் கண்டு மனதிலே துன்பம் கொண்டு, அடியேனும் இளைப்பைத் தருகின்ற இந்தத் திருப்பணியைச் செய்யவேண்டும்,' என்று விரும்பி, சிவலிங்கத்திலே கட்டப்பட்ட கயிறைத் தம்முடைய கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு இழுத்தார். உடனே சிவலிங்கம் நிமிர்ந்தது. அப்படி நிமிர்ந்தது அவர் புறத்திலே கட்டி இழுத்த அக் கயிறினாலே அன்று; அகத்திலே கட்டியிருந்த அன்பு

வீற்றினோயாம். உதன்குண்டு இராஜாவும் சேனைகளும் மிகுந்த களிப்பை யடைந்தார்கள். பின்னர், இராஜா குங்கிலியக்கலாபாய னுரை மமஸ்கரித்து வியந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, சுவாமிக்கு வேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டு தம்முடைய நகரத்துக்குப் போய்விட்டார்.

பின்னர் குங்கிலியக்கலப காயனார் சிவநாள் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே இருந்து, திரும்பித் தமது வாசஸ்தானமாகிய திருக்கடலூருக்குப் போய்த் தாம் செய்யுந் திருப்பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தார் அப்படி யிருக்கும் காலிலே, அந்த ஸ்தலத்திற்கு சைவ சமயாசாரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாரும் திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் ஒருசமயம் வந்தார்கள். அப்படி வரவே, குங்கிலியக்கலயர் அவர்களை எதிர்கொண்டு தம்முடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அமுது செய்துவித்த, அவர்களுடைய திரு வருளையும் பரிமசிவனுடைய திருவருளையும் பெற்றார். அங்ஙனம் பெற்றுப் பின்னும் சிவகாலம் அன்பு மேன்மேலும் பெருகப் படை திருப்பணிகளையும் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதப் பிராப்தியானார். (கஉ)

மானக்கஞ்சாநாயனார் சரித்திரம்.

“கண்டொன்று சொல்லேல்,”

(இ - ள்) 'நீ முன்னே ஒரு விஷயம் நடக்கக்கண்டு பின்னே சாக்ஷி சொல்லுங்காலத்தில் பாரா நாமாக நடந்ததை மறைத்துப் பெரியதாக பேசுறென்றைச் சொல்லாதே,' என்பதாம்.

14. கண்டொன்று சொல்லா தவன்கஞ்சா நாயனார்

கருதுவே ளான்மகள் கூந்தன்

மண்டைகைக் கொண்டங் கறுத்தமா னக்கஞ்

சாறனார் மலாடி மறவே

னெண்டிசைப் புலியி லாயிரத் தெட்டா

மிறைதல மதனினு மேலா

மண்டர்குழ் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) எண்டிசை - அஷ்டதிசையாத் குழப்பட்ட, புலியில் - இப்பூமியிலுள்ள, ஆயிரத்தெட்டாம் - எண்ணிக்கையில் ஆயிரத்

தெட்டாசிய, இறை - பரமசிவக்கடவுளுடைய, தலமதனிணும்-தலங்
களிலும், மேலாம - உயர்வாகியதும், அண்டர் சூழ் - தேவர்களாற்
சூழப்படுவதும், கங்கை - ஆகாய கங்கை பரவியதுமாகிய, கோகிரி -
கோபர்வதததுலே, மேலும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச
நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே ! (கண்
டொன்று சொல்லேல், ' எனனும் ஒளவையின் நீதி வாக்கியப்படி,
மனிதராயினர், இரண்டுபேர் மாறப்பட்டவிடத்தாக கண்ணைக் கண்
டதை மனத்திப் பின் சாக்வி சொல்லுங்காலத்தில் பொய்யாக
வேறென். - தக் கூறுதிருக்கவேண்டும். தங்ஙன ின்றிப்பொய்மை
யாக ஒன்றைக் கண்டு மற்றொன்றைக் கூறினால் அதனிலே மாறு
பட்ட இரு 'யில் சிவபாமுடைய ஒருவன் வழக்குக் கெட்டு அவன்
துன்பப்படுவான்; அவன் அங்வாறு துன்பப்படுவதா லுண்டாகும்
பாவமானது றேற்குறியபடி பொய்ச்சாக்வி கூறியவரைச்சாரும்; தப்
பொய் வெளிப்படின் அரண் ஆளுஞ்ஞால கஷ்டமும் சபலிக்கும்;
அங்ஙனம் பொய் கூறாமல் ச - தைக் கண்டபடியே மனமொத்தக்
கூறச் சிவபததி அடியார் நினைந் திறங்கிருந்தால் இன்னுந்நால்
பற்றேறுண்டாம்; ஆதலால் இந்த ஒளவையார் வாக்கியக் கருத்தின்
படியே) கண்டு - (இநவர் மாறொண்டவிடத்த டேர்த்ததைப்) பார்
தது, ஒன்று-(பின்னே விசாரிக்குங்காலத்தில் பொய்யாக) வேறென்
னையும், சொல்லாதவன்-கூறிப்பாவதைத் தேடிக்கொன்னாசவரும்,
கஞ்சாறுரான் - கஞ்சாறுரென்னும் தலத்திலே வாசஞ் செய்
தவரும், கருத - உயர்வாக எண்ணப்படுகின்ற, வேனான் - வேனா
னர் குலத்திலே தோன்றியவரும், (சிவனடிமீது பததி மிகுத்து,
அடியார் போன்று திருமேனி கொண்டுவந்த சிவபெருமான் விரும்
பிக் கேட்க) மகன் - தம்முடைய குமாரத்தியின், மண்டை - சிவசி
லுன்ன, கூர்தல் - கூர்தலை, அங்கு - அந்தஸ்திலே, கைக்கொண்டு
கைப்பற்றி, அறுத்த-அறுத்துக் கொடுத்த நரபேறு பெற்ற, மாணக்
கஞ்சாறவர் - மாணக்கஞ்சாறவர் என்னும் திருநாமமுடையவரும்,
(ஆகிய அடியாரது) மலர் அடி-தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை, மற
பேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே கண்
டொன்று சொல்லாதிருந்து அறத்தைத் தேடிச் சிவபத்தி அடியார்
பத்தி மிகுத்து கின்னருளைத் தேடிக்கொள்வேன்.)

(வி.நா.) 'கண்டொன்று சொல்லேல்,' என்னும் ஒளவையார்
திருவாக்கிப்படி சாக்வி சொல்லுங்காலத்தில் கண்ட தொன்றிருக்கப்
பொய்யாக வேறென்றைச் சொல்லிப் பாவத்தைத் தேடிக்கொன்னா
மல் கண்டதை உன்னபடியே சொல்லும் கற்குண நற்செய்கை வாய்

ந்து சிவபத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்த சிவனடியார் சேட்டதை யெல்லாம் கல்கிச் சிவனருனால் நற்பேறு பெற்ற மானக்கஞ்சாறாயனருருடைய சிறந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யானும் நடந்து சிவனருனால் நற்பேறு பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நற்பேறு பெற்ற மானக்கஞ்சாறாயனர் சரித்திர மாவது:—

கஞ்சாறுசிலே வேளாணர்குலத்திலே அரசர்களிடத்திற் பரம் பரையாகச் சேனாதிபதி உத்தியோகத்தில் இருக்கின்ற குடியிலே சிவபத்தி அடியார்பத்திகரிற் சிறந்த மானக்கஞ்சாறர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிலகாலம் பிள்ளைப்பேறு இன்றையால் அதிக துக்கங்கொண்டு, பிள்ளைப்பேற்றின்பொருட்டிப் பரம சிவனை உபாசனை பண்ணி, அவருடைய திருவருளினால் ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றார். அந்தப் பெண் வளர்த்து மணப்பருவம் அடைந்திருந்தது. அப்போது கல்கிசாமாயனார் சில முத்தியோர்களை மானக்கஞ்சாற நாயனரிடத்தில் அனுப்பி அந்தப் பெண்ணைத் தமக்கு விவாகஞ் செய்ததற்கும் யடி டேசுவித்தது, அவர் அதற்கு உடன்பட்டதால், சோதிடர்களாலே நியமிக்கப்பட்ட சபதினத்திலே மணக்கோலங் கொண்டு சுற்றத்தார்களோடும் கஞ்சாறுருக்குச் செல்லும்படி பிரயாணமாணர்.

*அப்படி அவர் புறப்பட்டுக் கஞ்சாறுருக்குப் போவதற்கு முன்னே கருணாதியாகிய பரமசிவன் ஒரு மகா விராதிவடிவங்கொண்டு மானக்கஞ்சாறாயனருநீட்டிக்குச் சென்றார். அந்நாயனார் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி வணங்கினார் மகாவிரதியார் அந்நாயனரை நோக்கி, 'இங்கே என்ன மங்கல சிகரத்தியம் நடக்கப்போகின்றது?' என்று வினாவு. நாயனார், 'அடியேனுடைய புத்திரியின் விவாகம் நடக்கப்போகின்றது,' என்றார் மகாவிரதியார், 'உமக்குச் சோபனம் உண்டாரு?', என்று ஆசீர்வதித்தார். அப்போது நாயனார் உள்ளே போய், மணக்கோலங் கொண்டிருந்த தமது புத்திரியை அழைத்துவந்து மகாவிரதியாளை உணங்கும்படி செய்தார். மகாவிரதியார் தம்மை வணங்கி எழுந்த பெண்ணினுடைய உத்தலைப் பார்த்து, மானக்கஞ்சாறாயனரை நோக்கி, 'இந்தப் பெண்ணினுடைய தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்கு உதவும்,' என்றார். உடனே நாயனார் தம்முடைய உடைவாளை உருவி, 'இவர்கு இதே உதவதற்குச் சரியேன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தீரேனோ?' என்று அந்தப் பெண்ணினுடைய உத்தலை அடியிலே அசிறந்து அம் மகாவிரதியார் கைவிலே நீட்டி, கடவுள் தாம் கொண்டுவந்த மகா

விரதி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆராயத்திலே உமாதேவியோடு இடபாருடராய்த் தோன்றினார். அதுகண்டு மாணக்கஞ்சாறநாயனார் பரவசமாகி அடியற்ற மரம்போல விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலியஸ்தராகி நின்றார் அப்போது சுவாமி அம்மானக்கஞ்சாறநாயனாருக்குத் தம்முடைய சந்நிதானத்திலே தம்முடைய பெருங் கருணைத் திறத்தைப் புகழ்த்துகொண்டிருக்கும் பெருமபேற்றைக் கொடுத்து அந்தர்த்தான மாயினார்.

அதன்மேல் கலிக்காமநாயனார் கஞ்சாறுநிலே வந்து சேர்த்து அங்கே நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று மனமகிழ்ந்து, சில பெருமான் திருவருளைத் துகித்தது, 'முண்டித ஸ்திரீயை விவாகம பண்ணுதல் சாஸ்திர விரோதமன்றோ?' என்று மனம் தளர்ந்தார் அப்போது சுவாமி, 'கலிக்காமா! நீ மனம தளரவேண்டாம்; இந்நீதப் பெண்ணுக்குக் கூத்தலை மீளக் கொடுத்தருளகின்றோம்,' என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே முன்போல அந்தப் பெண்ணுக்குக் கூத்தலுண்டாயிற்று அதன்மேல் அவர் மனததனாச்சி நீங்கி முன்போலக் கூத்தலைப்பெற்ற அப்பெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டு தம்முடைய ஊருக்குப் போய்விட்டார். (கச)

அரிவாட்டாயநாயனார் சரித்திரம்.

“ஙப்போல் வளை,”

(கு - ள்) 'நகரமானது தமிழ்ப்பாஷையில் தானொன்றுமே பிசியோசனமாக விருத்து, பயனற்ற தன்னுடைய இனமாகிய மந்தப் பதினொரு எழுத்துக்களையும் விடாமற் சேர்த்துத் தழுவிக் கொண்டிருத்தல்போல, நீ உன் பத்துக்கள் பயனற்றவர்களா விருத் தாலும் அவர்களைக் கைவிடாமல் சேர்த்துத் தழுவிக் கொள்,' என்பதாம்.

15. ஙப்போல்வ லாகண மங்கல நகரி

னர்பன்மாட்ட டன்பினாற் றுபர்

செப்புமா வடுவுங் கிரையு மழுதுஞ்

செலுத்தநீ யாண்டதை மறவேன்

கைப்பொருண் மிசுந்தோங் களகைய னன்ன

காவலர் பெருகிவாழ் கின்ற

வப்பதி கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யகணே.

(இ-ள்.) கைப்பொருள் - கையிலுள்ள செல்வப்பொருளானது, மிதந்த ஒங்கு - உயர்ந்த வளருகின்ற பாங்கியம் பெற்ற, அளவை வன் அன்ன - அளவைமாதிரிக் கரணாகிய குபேரனை நிகர்த்த, (செல்வமுடைய) காவலர் - அரசர்கள், பெருகி - செல்வச் சிறப்பினாலே அதிகரித்து, வாழ்கின்ற - வாழாரின்ற (சிறப்பு வாய்ந்த). அப்பதி - அத்தக் கோபுராபுரமென்னும் நகரத்தில், நங்கை - நகரத்தைக் கைப்பொருத்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆகிசத்திரையானே - ஆகிசத்திரைன்னும் பெயரினையுடைய நாதனே!, ('நப்போல்வளை,' என்னும் ஓளவையின் நீதி வாக்கியப்படி, மணிதராயினர், தர்ப்பு எழுத்துக்களில் நகரமென்னும் எழுத்தானது, தானொன்றும் பிரயோசனமுள்ளதாக விருந்து பிரயோசனப்படாத சன்னிபிமாதிய மற்றப் பதினொழுத்துக்களையும் விடாமல் தழுவிக்கொண் டிருத்தல்போலத் தந்தனைய சுற்றத்தார் பயனற்றவர்களாயிருக்காலும் அவர்களை விடாமல் தவிராது சேர்ந்து அவர்களுக் குதவிசெய்து வாழவேண்டு; அங்ஙனஞ் செய்வின் காகக்கூட்டம் முதலியவைபோலச் சுற்றச்சோக்கை யுடையவராய்ச் சிறப்புற்று வாழ்வார்; அங்ஙனஞ் செய்வாலினுள் சுற்றச்சேர்க்கை வில்லாமல் இழியுடைய காய் முதலியவைபோலத் தாழ்மையுடையவர்; ஆகலால். இந்த ஓளவை வாக்கியக் கருத்தின்படியே) நப்போல்-நகரமென்னும் எழுத்தைப்போல, வளை - சுற்றத்தாலோடு சூழ்ந்து அவர்க் குதவிசெய்து சுற்றச்சேர்க்கை யுடையவராய் அடியார்ப்பதி சிவபத்திகளிற் சிறந்து வாழ்கின்றவராகிய, தாயர் - தாயரென்பவர், கணமங்கல நகரில் - கணமங்கலமென்னும் நகரத்தில், நம்பன்மாட்டு-சிவபெருமானாகிய உன்னிடத்தில், அன்பினால்-உன்ன அன்பினாலே, செப்பும் - உயர்வாகச் சொல்லப்படுகின்ற, மாவலிவும் - மாம்பிஞ்சும், கோயும்-இலைக்கறியும், அமுதம் - சப்பாகெற் சாதமும், செலுத்த-தின்கோறும் நினக்குப் பிரியமாகச் செலுத்திவர, நீ - அருள்வடிவமாகிய நீ, (அவருடைய சுற்றத் தழுவதல் முதலிய நற்குண நற்செய்கைக்கும் அடியார்ப்பதி சிவபத்திக்கு இறங்கி) ஆண்டதை - அவரை ஆட்கொண்ட செய்கையை, மரவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன், (அவர்போலவே சுற்றத்தழுவி அடியார்ப்பதி சிவபத்திகளிற் சிறந்து நின்னருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரு.) 'நப்போல்வளை,' என்னும் ஓளவையார் திருவாக் கின்படி சுற்றத்தாரைத் தழுவிக்கொள்ளுதல் முதலிய நற்செய்கைகளை யணுகித்துச் சிவபத்தி அடியார்ப்பத்தியிற் சிறந்திருக்கலானோரென்பவரை நீ ஆண்ட செய்கையை மறவாமல், அவரைப்போலவே

கற்றச் சமுவி ரின்பாலும் அடியார்பாலும் பத்தியுடையனாய் நின்
ணருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொண்டேன் என்பது இசன் கருத்து.
இங்குக் கூறியபடி சிவனருட்பேறு பெற்ற தாயநாயனார் சரித்திர
மாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள சணமங்கலம் என்கின்ற ஊரில்
வேளாளருலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவருர், இவ்வறத்தை ஒருங்
காக நடத்துகின்றவரும், மிகுந்த செல்வ முள்ளவருமாகிய தாயனார்
என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாரசீகனுக்குச் செங்கலரிசியும்,
செங்கீரையும், மாவடுவும் திணந்தோறும் கொண்டிபோய் அமுது
செய்வித்து வரும் வழக்கத்தைக்கொண்டிருந்தார். இப்படி அவர் நட
த்திருநங்காலத்திலே, கடவுளுடைய திருவருளினால் அவருக்கு
வறுமை உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் வறுமை உண்டாகியும், அவர்
கூலிக்கு நெல் அறப்பவராகி, தாம் கூலியாகப் பெற்ற செந்நெல்லை
மெல்லாம் சுவாமிக்கு அமுது செய்வித்து, கார் நெல்லக்கொண்டு
தாம் சிவனம் செய்துவந்தார்.

இவ்வாறு செய்யும் காளிலே, 1000-வன் அவ்ஞரி லிருக்கின்ற
வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள் செய்ய
தாயனார் மனமகிழ்ந்து, திணந்தோறும் வயல்களுக்குப் போய் நெல்
வறுத்து செந்நெற் கூலிவாங்கி, 'இப்படிச் சிடைத்தது அடியேன்
செய்த புண்ணிபந்தாலேயே,' என்று சுவாமிக்கு மிக அமுது செய்
விப்பாரானார். இப்படி நடத்திவரவே, சுவாமிக்கு உபயோகமாம்
செந்நெற்களின் னி வேறு நெல் சிடைக்காமற்போனபடியால் அவர்
வீட்டில் உணவிற்றுக் கஷ்டமாயிற்று. அதனால்தோறும் உணவில்
லாமைபற்றி அவர் மனைவியார் வீட்டின் புறத்திலுள்ள தோட்டத்
திற்குப் போய் இலைக்கறி கொய்து சமைத்து வைக்கத் தாயனார் அதை
யுண்டு முன்போலத் தாம் செய்யும் திருப்பணியைச் செய்துவந்தார்.

இப்படிச் செய்துவரும் காட்களிலே ஒருநாள் வழக்கப்போல
அவர் சுவாமிக்கு அமுது செய்விக்கும்பொருட்டுச் செந்நெலரிசியும்,
செங்கீரையும், மாவடுவும் கூடையில் வைத்துச் சமைத்துக்கொண்டு
போக, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியக்கொண்டு அவருக்குப் பின்னாக
கூடந்தார். அவ்வாறு செல்லும்போது, முன் செல்கின்ற தாயனார்,
பசியினாலே கால் தன்னாடித் தவறி விழ, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியக்
கையத்தை மூடியிருந்த கையினால் அவரை அணைத்தார். அப்படி
அணைத்தும் அரிசி நெல் முதலியவைகளெல்லாம் சமரிலே சித்திப்
போயின, அதைக்கண்டு தாயனார், 'இனிச் கோவிஷ்டுக்குப் போவதி

ஓம் பயன் யாத?' என்று துக்கித்து, 'இங்கே சிந்திய செர்லோரிசியையும், செக்கீரையையும், மாவடுவையும் கடவுள் அமுது செய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றேனில்லையே; இனி யான் உயிருடன் இருந்து பயன் யாத?' என்று அரிவாளினாலே தம்முடைய ஊட்டியை அரியத் தொடங்கினார்.

அப்பொழுது அவ்வடியார் தம்முடைய கழுத்தை அரிசின்ற கையைத் தடுக்குப்பொருட்டுச் சித்தசித்துப் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவன் அருளால், உயர நீட்டிய அருளுடைய திருக்காமும், மாவடுவைக் கடித்தலால் உண்டாகின்ற 'விடேல், விடேல்' என்னும் ஒசையும் அக்கமரினின்றும் ஒக்க எழுந்து, சிவ பெருமான் திருக்காமானது தாயனார் கரத்தைப் பற்றித்தடுத்தது. தாயனார், பரமசிவனுடைய திருக்காமம் அவ்வாறு வெளியில் வந்து அரிவான் பிடித்த தம்முடைய கையைப் பிடித்தபொழுது, பயங் கொண்டு முத்திய துபாப நீக்கி, மனம் மிக மகிழ்த்து, அவர் தமக்குச் செய்த திருவருளை வியந்து, அஞ்சலிசெய்து அந்தச் சிவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு கின்றார். அப்போது சுவாமி இடபாருடராய்த் தோன்றி நாயனாரை நோக்கி, "நம்மிடத்தில் வைத்த அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கின்றது; இனி உன் மனைவியோடு வந்து நமது சிவலோகத்தில் வாழ்த்திரு," என்று சொல்லி, அவர்களை உடனழைத்துச் சென்றனர். அந்தத் தாயர் என்பவர், 'இங்கே சிந்தியவைகளைப் பரமசிவன் அமுது' செய்யப் பெற்றேனில்லையே,' என்று துக்கித்து, அரிவாளினாலே தம்முடைய கழுத்தை அரியத் தொடங்கியபடியால், அவருடைய பெயர் அரிவாட்டாயநாயனார் என்றுயிற்று.

(46)

ஆனாயநாயனார் சரித்திரம்.

“சனிநீ ராடு,”

(இ - ள்.) 'சீ சனிவாரத்தோறும் எண்ணெயிட்டு ஸ்கானஞ் செய்க்கடவாம்,' என்பதாம்.

16. சனியின் ராடு மங்கல நகரிற்

றகைமையா னுபனார் குழலிற்
பனியிசை யிசைத்து நின்மன முருங்கிப்
பதப்பெறு மியல்பை யான் மறவேன்
குணிகழை சரபஞ் சாமல ரனிகாண்
தொடுமத னிரதியோ டாடு

மகமார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநாயகனே.

(இ - ள்.) குளி - வளைகின்ற, கழை - கரும்பை, சாபம் - நில்லாகவும், மலர் - பஞ்சமலர்களை, சூழ் - அம்புகளாகவும், அளி - உண்டொழுங்கை, நான் - வில்லாரியாகவும், கொடு - கொண்டு, மதன் - மன்மதஞானவன், இரதியோடு - தன் மனைவியாகிய இரதியுடனே கூடி, ஆடும் - (பருவமுற்ற பெண்களிடம் புருஷர்மீதம் புஷ்ப பாணங்களைச் செலுத்தி) வியோயாடுதற்கிடமாகிய, அகமார் - பரிசுத்தம் பொருந்திய, கங்கை - ஈசானகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவு - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயர்னைபுடைய நாதனே! (பூமியில் மானிடராகப் பிறந்தவர்கள், 'சனிரோடு' என்னும் ஒளவையின் நீதி வாக்கியப்படி சனிரோடுமைதோறும் தப்பாமல் விரதமாகக் கேசாதிபாதம் வரையில் உண்டெனத் தேய்த்துக்கொண்டு ஆரோக்கிய ஸ்காகம் பண்ணவேண்டும்; அவ்வாறு செய்கின்றவர்களுக்கு, சனிரோடு அக்கிரகத்திற் குரியவாற மாதலாலும், என்னு அஹுக் குகத்த தாதலாலும், சனிரோடுதோஷ மிருத்தாலும் அவன் அத்தோஷத்தை விலக்கி நன்மைபுக கொடுப்பன்; இன்னும் சனிரோடுவானம் மகாவீஷ்ணுவுக்குப் பிரீதிபாசைபால் அந்த மகாவீஷ்ணு செல்வத்தைக் கொடுப்பார், அங்ஙனம் தோஷம் நீக்கிச் செல்வமுண்டாவின், அதன் மூலம் அறத்தைத் தேடிச் சிவபத்தி அடியார்பத்தி முதலியவை வளிற் சிறந்து நற்பேறு பெறுவதற் றேதுவுண்டாம்; ஆதலால், இத்தகைய நீதியை உபதேசிக்கும் ஒளவையார் வாக்கை உயர்வாகக் கொண்டு), மங்கல நகரில் - மழநாட்டிலுள்ள கிருமங்கலமென்னும் நகரத்திலே, சனியில் - சனிரோடுதில், நீதி - தன்மை - (அந்த ஒளவையார் வாக்கின்படியே) எண்ணெயிட்டு ஸ்தானஞ் செய்து அதன் விசேஷத்தினாலே சர்வ தோஷங்களும் நீங்கப்பெற்றுச் சிவபடைந்து சிவபத்தியிக்குத் தந்தன்மையைபுடைய, ஆனாயு - ஆனாயுராயனார், குழலில் - வேயங்குழலினாலே, பனி - குளிர்ந்த, இசை - இசைத்து - பஞ்சாஷாநாதத்தை வாசித்த, நின் மனம் - உன்னுடைய மனத்தை, உருக்கி - இனக்கி, பதம் பெறும் - கற்பதவி பெற்ற, இயல்பு - தன்மையை, யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டன், (அவர்போலவே சனிரோடல் முதலிய நற்காரியங்களை னுஷ்டித்துச் சிறப்புற்றுச் சிவபத்தி முதலியவை யோங்கி கின்னருால் கற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) மஃபதனுக்குப் பஞ்சமலர்ப் பாணங்களாவன:—
 மூலம், ஸ்ரீசோகு, நீலம், மாம்பூ, அல்லி என்பனவாம். 'சனிநீராடி,'
 என்னும் ஒளவையார் திருவாக்கின்படியே சனிக்கிழமைதோறும்
 எண்ணெய் ஸ்நானஞ் செய்து சனிக்கிரகதோஷம் நீங்கப்பெற்று,
 வீஷ்ணுவின் அருளால் சிறப்புப்பெற்று, சிவபக்தி முதலியவைகளிற்
 சிறந்து நற்பேறு பெற்ற ஆளுபரையனாபோல யானுஞ் செய்து நின்
 னருளை நிச்சயமாகப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்தி.
 மேற்கூறியபடி சனிவார ஸ்நான முதலியவற்றைச் செய்து சிவனருள்
 பெற்ற ஆளுபரையனார் சரித்திரமாகது:—

மழைநீர், லுள்ள மங்கலங்களிலே ஆபர்குலத்திலே சிவபக்தியிற்
 சிறந்த ஆளுபர் என்பவர் ஒருவர் நூல்தார் அவர் தாமமுடைய எவ
 லானராகிய மற்றை இடையர்களுக்கும் பசுநிறைக்கொண்டிருந்
 கொண்டேபோய் மேய்த்துக்கொண்ட, காந்திய வேதசூதிலே சொல்
 லியபடி செய்யப்பட்ட வேய்க்குதலினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச்
 சத்தகரம் பெறுந்த வாசித்த ஆனாராக்ஷரத்த தாமமுடைய இசை
 யமுதத்தைச் செவித்துவாரத்தினாலே புசுட்டிக்கொண்டும் வருந்
 வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்குங்காலத்திலே ஒரு
 நாள், இடையர்கள் பசுநிறைக்கொண்டு குத்திக்கொண்டு செல்ல, அங்
 வானுயர் கையிலே கோலம் மேய்க்குதலுங் கொண்டு நிறைக்காக்
 கும்படி காட்டுக்குச் சென்றபொழுது அவ்விடத்திலே ஈலையைப்
 போல நீண்ட பூக்கொத்துக்களைத் தாங்கிக்கொண்டு, புறத்திலே தாழ்
 கின்ற சடையினையுடைய பரமசிவனைப்போல வின்ற ஒரு கொன்றை
 மாத்தைய்பார்த்து அதனைச் சிவசொருமென்று நினைத்தது. அந்நி
 சரீபத்திலே போய், அதைப் பாத்துக்கொண்டு நின்று, அன்பினா
 லே உருகி இளகிய மனதை யுடையவராகி, வேய்க்குதலினாலே
 இசைதூலிலே விதித்தபடி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை வாசித்தார்.

அவ்வாறு அவர் பஞ்சாக்ஷரத்தை அமைத்து வாசித்த அதிமதார
 மாகிய இசைவென்னமானது, எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களின செவியி
 லுட் தேவதருவின் பூத்தேனைத்தேவாயிரத்ததோடு கலந்து வார்த்தல்
 போலப் புதுத்தது. அவருண் டுபுகுந்த மாத்திரத்திலே புற்களை மேய்க்க
 பசுக்கூட்டங்கள் அசைவிடாமல் அவரை அடைந்து உருக்கத்தி
 னாலே மெய்ம்மறந்து நின்றன; பால் குடித்துக்கொண்டு நின்ற
 கன்றுகள் எல்லாம் குடித்தலை மறந்துவிட்டு அவ்விசையைக் கேட்
 டுக்கொண்டு நின்றன; எருதுகளும் மான் முதலாகிய காட்டுமிருகங்
 களும் மயிர் சிலிர்த்துக்கொண்டு அவர் சரீபத்துள் வந்தன; ஆடுகின்ற
 மயிற்கூட்டங்கள் ஆடுதலொழிந்து அவர் பக்கத்தை அடைந்தன; மற்

றப் பலவகைப் பட்சிகளும் தங்கள் செவித்துவாரத்திலே புகுந்த
தேம் நிறைந்த அகத்தோடும் அவாருகிலே வந்து உருகிரின்றன;
மாடு மேய்த்துக்கொண்டு நின்ற இடையர்க னெல்லாரும் தங்கள்
தொழிலை மறந்து காணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள்;
விஞ்சையர்களும், சாரணர்களும், கின்னர்களும், தேவர்களும்
மெய்மறந்து விமானங்களி லேறிக்கொண்டு உந்தார்கள்; உருத்து
கின்ற உயிர்களும், வருத்தப்படுகின்ற உயிர்களும் அவ்விசையைக்
கேட்டு ஆதன் வசமானபடியால், பாம்புகள் மயங்கிப் பயமின்றி மயில்
களின்மேலே விழுந்தன; சிங்கமும் யானையும் ஒருங்கே கூடிச்
சென்றன; மான்கள் புலிகளின் பக்கத்திலே சென்றன; மரக்
சொம்புகள் சிறிதும் சிலியாதிருந்தன. இப்படியே சரம், அசரம் என்
னும் ஆன்மவர்க்காகக் கெல்லாம் ஆனாயநாயனாருடைய வேய்க்குழல்
இசையைக் கேட்டு அவ்விசைமயமாயின.

அச்சமயத்தில் பொய்யன்புக்கு அகப்படாத பாமசிவன் அவ்
விசையைக் கேட்டு, பார்வதிதேவியோடும் இடபாருடராய் ஆதாய
மார்க்கத்தில் எழுந்தருளியிட்டு நின்று அவ்வானாயநாயனரைக் கட்டாட்
சித்த, “மெய்யன்பனே! நம்முடைய அடியார்கள் உன்னுடைய
வேய்க்குழலின் இசையைக் கேட்கும்பொருட்டு, நீ இப்பொழுது
இவ்விடத்தில் நின்றபடியே நம்மிடத்துக்கு உருவாய்,” என்று திரு
வாய்மொந்தருளி அவ்வானாயநாயனர் வேய்க்குழல் வாசித்துக்கொ
ண்டு பக்கத்திலே செல்லக் கைலாசத்தை அடைந்தார். (சுசு)

மூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

“ஞாயம்பட வுரை,”

‘(இ-ள்.) ‘நீ பேசுங்காலத்தில் நன்மை யுண்டாகப் பேசு,’ என்று
நாம்.

17. ஞாயம்பட வுரைக்கு மதுரைவாழ் வணிக

நற்றவரீழூர்த் தியார் கையை

வியம்பெறச் சந்த மாகமுன் னிழைத்த

மெய்யுறு திபையும்தான் மறவேன்

கயம்பரி சிவிகை கணிகைவர ஞமுவர்

காவல ரணிமணி மேடை

யயன்சிவ கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா. பகனே.

(இ-ள்.) கயம் - யானைகளையும், பரி-குதிரைகளையும், சிவிகை-
பல்லக்குகளையும், கவிகை - குடைகளையும், வான் - வானாயுதங்களையும் (உடைய), உழவர் - வீரர்களும், காவலர் - அரசர்களும் (சேர்ந்திருக்கின்ற), அணி - அழகையுடைய, மணி மேடை - இரத்தினக்களாற் செய்யப்பட்ட மேடைகளையும், அயன் சிவ கங்கை - பிரமதேவனால் கீத்திய ஸ்கானஞ் செய்யப்படும் ஈசானகங்கையையுமுடைய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆகி சந்திச நாயகனே - ஆகிசந்திசனென்னும் பெயரையுடைய, நாதனே! ('ஞயம்பட வுரை,' என்ற ஓளவையார் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி மணிதராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் பேசுங்காலத்தில் எவருக்கும் வெறுப்புண்டாகா திருக்கும்படி இனிமையாகப் பேசவேண்டும்; அங்ஙனம் பேசின் பலருடைய உறவும் ஏற்பட்டு அதனால் வறுமை நீங்க மிக்க செல்வமுண்டாம்; அங்ஙனம் செல்வமுண்டாகவே அச் செல்வமானது அடியார் பத்தி சிவபத்தி முதலிய அறங்களைத் தேடித் தற் குதலியாம்; அங்ஙன முண்டாகும் சிவபத்தி முதலியவைகளாலே நற்பேறண்டாம்; ஆதலால், அந்த ஓளவையா ருரைப்படிக்கே) ஞயம் பட-பேசுங்காலத்தில் இனிமையுண்டாக, உரைக்கும் - எவரிடத்தும் பேசிப் பலருறவு கொண்டு சிறப்புடையராய்ச் சிவபத்தி கொண்டிருப்பவரும், மதுரை வாழ் - மதுரைப்பதியிலே வாழ்கின்ற, வணிக சற்றவர் - வணிகர்களுத்திலே பிறந்த நல்ல தவத்தினே யுடையவருமாகிய, மூர்த்தியார் - மூர்த்தியாய்வு ரென்பவர், (கிண்தி கொண்ட பத்தியினாலே) கையை - தம்முடைய முழங்கையை, வியம் பெற - பெருமையுண்டாக, முன் - முன்னே, சந்தமாக-சந்தன முண்டாகும் பொருட்டு, இழைத்த - உராய்ந்தரைத்த, மெய்-சத்தியமாகிய, உறதியையும் - பத்திவலிமையையும், யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே ஞயம்பட வுரைத்தல் முதலிய நற்குணங்களை யனுசரித்துச் சிவபத்திகொண்டு இகவாழ்வும் பரசுகமும் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'ஞயம்பட வுரை,' என்னும் ஓளவையார் திருவாக் கின்படி. எவரிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுதல் முதலிய குணங்களைப் பெற்றதச் சிவபத்திகொண்டு சேருஞ் சிறப்புமுற்ற மூர்த்தியாய்வுர் பத்தி யிருந்த மனவுறுதியை மறவாமல், அவர்போலவே அச் செய்கைகளைக் கொண்டு சிவனருட் செல்வம் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி ஈயம்படவுரைத்தல் முதலிய நற்குணங்களால் சிவனருள்பெற்ற மூர்த்தியாய்வுர் சரித்திரமாகது:—

பாண்டுகாட்டிலுள்ள மதராபுரியில் வைசியர் குலத்திலே, சிவ பத்தியே ஒரு வடிவெடுத்தாற் போன்ற மூர்த்தியார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்த ஸ்தலத்திலே வீற்றிருக்கின்ற சொக்கநாத சுவாமிக்குத் தரிக்குப்பொருட்டித் தினந்தோறும் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்து வரும் வழக்கங்கொண்டிருந்தார்; அப்படி யிருக்குங்காலத் திலே, ஒருநாள் கருகாடசேசத்தரசன் சதாங்கசேனைகளோடும் அம்மதரைக்கு வந்து பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை ஜயித்த அக்கருக்கு அரசனாயினான். அவ்வாறானபின்பு அவன் புறச் சமயிகளாகிய சமணர்களுடைய போதனாசத்தியினாலே ஆளுகதமதத் திறப் பிரவேசித்தாச் சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண்செய்வானாயினான். ஆயினும், மூர்த்தியானார் தாம் செய்யுந் திருப்பணியைத் தவறாது செய்துவந்தார்.

அவ்வாறு அவர் நடத்திவருவதைச் சான்றி அவ்வரசன் அவரை ஆளுகதமதத்திலே பிரவேசிப்பித்தற்கு உத்தேசித்து, அவருக்குப் பல கொடுஞ் செய்கைகளைச் செய்தான். அங்கனஞ் செய்தும், அவர் தம்முடைய திருப்பணியினின்றும் சிறிதும் வழுவாதவராயினார். அதுபற்றி அவ்வரசன் அவர் சந்தனக்கட்டை வாங்குமிடங்களி லெல்லாம் அவருக்குச் சந்தனக்கட்டை கொடுக்கவொட்டாமற் றடுத்தான். அதனால் அவர் ஒருகிணம் மணம் கொந்து, “இப்பாண்டுகாடு, துர்ச்சமயமாகிய ஆளுகதமதத்திலே பிரவேசித்தாச் சிவபுண்ணியத்துக்கு இடைபூறு செய்கின்ற அதிபாதனாகிய இவ்வரசன் இறக்க, சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தைப் பரிபாலனப்பெய்கின்ற அரசரைச் சாருங்காலம் எக்காலமோ?” என்று நினைத்து துக்கித்திப்பகற் காலமுமுதும் சந்தனக்கட்டை சேடித் தீரித்தி, எங்கும் பெருமையால் ஆலயத்துக்குத் திரும்பி வந்து, “சுவாமிக்குத் தரிப்பதற்குத் தேய்த்தாக் கொடுக்கும்பொருட்டுதவும் சந்தனக்கட்டைக்கு இன்று முட்டுவந்தாலும், அக்கட்டையைப்போலத்தேய்க்கத்தக்க என்னைக்கு ஒருமுட்டும் இல்லை; ஆதலால், என் கையைச் சந்தனக்கட்டைபோலத் தேய்த்தாச் சுவாமிக்குக் கொடுப்பேன்,” என்று ஒரு சந்தனக்கல்லிலே தம்முடைய முழுங்கையை வைத்துத் தோலும் கரம்பும் எலும்பும் தேய்ந்து குறையும்படி தேய்த்தார்.

அவ்வாறு தேய்க்கவே, உதிரம் ஒழுகி காற்புறத்திலும் பெருகி, எலும்பினுள்ளே இருக்கும் துவாரம் நிறித்து மூளையும் வெளியிலே வந்தது. அப்பொழுது, சிவனருளால், “அன்பனே! நீ பத்தியினது உறதிப்பாட்டினால் இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்யற்க; உன் கு இடுக்கண்செய்த கொடுக்கோலரசன் பெற்ற இந்த காடு முழுத

யும் நீயே கைக்கொண்டு, இத்தற்குமுன் இவ்விடத்திலே அவனுண் டாகிய கொடுமைகள் யாவற்றையும் நீக்கி, இங்காட்டைப் பரிபால னஞ் செய்த, உன்னுடைய திருப்பணியை நடப்பித்தப் பின்பு நம் முடைய சிவலோகத்தை அடைதி," என்று ஓர் அசுரரிவாக்கு எழுத் தது. மூர்த்திராயனார் அனைக் கேட்டு அஞ்சி, கையைத் தேய்த்தலை ஒழித்த எழுந்தார். உடனே அவர் கையானது தேய்த்தனாகிய ஊறு நீங்கி முன்போலாயிற்று. அன்றைக்கு இரவிற்றானே அந்தக் கருகாடகராசன் இறந்து, சிவனடியார்களுக்கு வருத்தம்செய்த பாவத்தி னாலே கொடுமையாகிய நாகத்திலே விழுந்தான்.

அவ்வாறாகவே, மறநான் பிராதக்காலத்திலே மந்திரிமார்கன் கூடி அவனுக்குத் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்து, பின்னர்க் தங்கள் அரசனாகிய அவனுக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் வேறொருவரை அரசராக நியமித்தற்கு உபாயத்தை ஆலோசித்து, 'யானையைக் கண் கட்டிவிடுவோம்; அந்த யானை எவரை எடுத்துக்கொண்டு வருமோ அவரே இங்காட்டுக்கு அரசராவார்,' என்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு பட்டத்த யானையை விதிப்படி அருச்சித்த, "நீ இத்த நாட்டை ஆளு தற்கு வல்ல ஒருவரை எடுத்தக்கொண்டிவா," என்று சொல்லி, உஸ் திரங் கொண்டு அதன் கண்ணைக் கட்டி அதனைப் போகவிட்டார்கள். அந்த யானை அந்தப் பட்டணத்த வீதிசுளிலே திரிந்து சென்று, முடி வில் சொக்கநாதசுவாமியுடைய ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு மூன்றே போயிற்று. அப்போது மூர்த்திராயனார், இரவிலே தமக்குச் செவிப் புலப்பட்ட அசுரரி வாக்கினால் மனத்தயரம் நீங்கி, 'எங்கள் கடவு னாகிய பரமசிவனுக்குத் திருவுளமாகிய உடையேன் இத்த நாட்டை ஆளும் அரசனாவேன்,' என்று நினைத்துக்கொண்ட கோயிற்புறத் திலே நின்றார்.

அப்படி நிற்கும்போது மேற்கூறியபடி சென்ற யானையானது அவர் முன்னே சென்று தாழ்த்த, அவரை எடுத்து முதுகின்மேல் வைத்துக்கொண்டது. அதுகண்டு மந்திரிமார்கன் அவரை நமஸ்கரி த்து, யானையை நடத்திக்கொண்டு முடிசூட்டு மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்த அவரை யானையின் முதுகின்மேலும் இறக்கி, ஒரு சிங்கா சனத்தின்மேல் இருத்தி, முடிசூட்டுக்கு வேண்டும் மங்கலகிர்த்தியங் களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது மூர்த்திராயனார் அவர்களை நோக்கி, "இங்கே ஆருகதமதம் நீங்கிச் சைவசமயம் விருத்தியானால் மாத்திரந்தான் என் இங்காட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்," என் றார். அதைக்கேட்ட மந்திரிமார்களும் சாஸ்திர விற்பத்தியுள்ள பிற ரும் அவரை வணங்கி அவர் முன்னே நின்று, "சுவாமி! தேவரி

ருடைய ஆஞ்ஞையின்படியே யன்றி அதற்கு மாறாக யாவர் செய்வார் கள்?" என்று சொன்னார்கள். பிறகு ஸ்மர்த்திரயனார், "நான் அர சான்வேனாகில், எனக்கு விபூதியே அபிஷேக திரவியமும், உருத்தி ராகுமே ஆபரணமும், சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகும்," என்றார். அவர்கள், "தேவரீர் அருளிச்செய்தபடியே ஆக," என்று சொல்லி மகுடாபிஷேகத்துக்கு வேண்டும் செய்கைகளைச் செய்ய, காயனார் ஆலபத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, யானையின் மேல் ஏறி அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். மதன் பின்னர் அங்கே அத்தானிமண்டபத்திலே இரத்கிங்கானத்தின்மேலே தவ ண்ச்சத்திர சிழுவிலே தினத்தோறும் வீற்றிருந்தகொண்டு, பொய்ச் சமயமாகிய ஆநுகதம் நீங்கவும், மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமே வந்தும் விளங்கவும், பெண்ணுசை சிறிதுமின்றி, கெடுங்காலம் விபூதி உருகதிராகும் சடைமுடி என்ஈன்ற மூன்றினறும் அரசாண்டு, முடிவில் சிவபதப் பிராப்தியானார். (௧௭)

முருகநாயனார் சரித்திரம்.

“இடம்பட வீடிடேல்,”

(தி - ன்.) 'சீ' கன்னனவுக்கு மிஞ்சிய வெற்றிட முண்டாயிருக் கும்பல விசாலமாக வீட்டைக் கட்டாதே, என்பதாம்.

18. இடம்பட வீடி டார்திருப் புசலூ

ரினின்மறை யவர்குல முருகர்

தொடர்ந்தலர் பறித்துன் றுணைபடிக்க கணீரிந்து

சோதிபாய் நின்றதை மறவேன்

மடந்தட மாக மாளிகை கோயின்

மந்தர மனையகோ புரமு

மடங்கலுவ கங்கை கோகிரி மேவு

மரதிசத் நீசகா யகனே.

(தி - ன்.) மடம் - அடியார் தங்குகின்ற மடாலயங்களும், சடம் - அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்தற்குபயோகமான தடாகங்களும், மாகம் - ஆகாபத்தை யனாலிய, மாளிகை - இல்லங்களும், கோயில் - தேவா லயங்களும், மந்தரமனைய - மந்தரமலையை நிகர்த்த, கோபுரமும் - கோபுரங்களும், அடங்கலும் - இன்னும் மற்ற எல்லாச் சிறப்புக்களும், கங்கை - ஆகாய கங்கையும் (உடைய), கோகிரி - கோபர்வதமென்

ஐங் தலத்திலே. றேவும் - எழுத்தருளி யிருக்கின்ற, ஆகிசத்திச காய
கணை - ஆகிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய கடவுளை! ('இடம்
பட வீடிட்டல்,' என்னும் ஓனவையார் திருவாக்கின்படி. மனிதர்
வீணைபணச் செலவுசெய்து அதிக விசாலமாக வீட்டைக் கட்டாமல்
தமக்கும் தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கும் எவ்வளவு இடம் வேண்டுமோ
அவ்வளவு இட மிருத்தாபடியாகச் சொர்பச் செலவில் வீட்டைச்
சிறுகக் கட்டிப் பணத்தைச் சிவவழியிற் செலவிடவேண்டும்; அங்ங
னம் செய்யின் அவ்விட பாழிடம்படாமல் எங்கும் மனிதராலும்
பொருள்களாலும் நிறையப்பட்டு இலக்ஷணமாக யிருப்பதோடு, அங்ங
னம் வீணை விசாலமாக வீடு கட்டுவதிற் செலவிடாமல் மிகுந்த
பணம் சிவவழியிலும் அறவழியிலும் செலவாய் மிகுந்த புண்ணியமும்
சிவனருட்பேறு முண்டாம்; அவ்வாறு சிறு வ வீட்டைக் கட்டிப்
பெருக வாழாமல் அறிவீனமாகக் கையிலுள்ள பொருள்களை பெல்
லாம் செலவிட்டித் தம்முடைய அளவுக்கு மீட்டுகிப் பெரிய வீட்டைக்
கட்டினால், அந்த வீடு சிறைந்த மனிதர்களும் பொருள்களு மில்லா
மல் ஆக்காட்சிக் பாதிடப்பட்டுப் பெருகிச் சுத்தி செய்வதற்கும்
சாத்தியப்படாமல் மூதேவி யடைந்த கிடக்கும்; பழையானாலு
மீண்டு புதப்பிச்சுவம் முடியாமல் பாழடையும்; அவ்வாறு வீடு சுட்டி
னோர்க்குப் பணமெல்லாம் செலவானதுபற்றி விராவில் வறுமை
வந்தெய்தும்; அங்ஙனம் வறுமைபுற்ற காலத்தில் அவ்விட்டை விற்
கப் புதினும் எவரும் துணிந்து வாங்கமாட்டார்; அதனால், வருத்தம்
வந்து சேருவதுடன் பணமில்லாக் காரணத்தால் புகழும் புண்ணியமும்
மில்லாமற் போம்; இவ்வாறு பலர் இடம்படக் கட்டிய வீடுக ளெல்
லாம் பாழடைந்து கிடப்பதையும், அவற்றைக் கட்டினோர் வறுமை
யால் இறந்தவிடத் தெரியாமற் போனதையும் இப்பொழுதுங் காண
ணாம்; தேகம் நிலையற்றதாதலின் பொருள் படைத்தோர் அதனை
இவ்வாறு வீண் விஷயங்களிற் செலவிடாமல் புண்ணிய காரியங்க
ளிற் செலவிட்டு விரைந்து அறத்தைத் தேடவேண்டும்; ஆகலால்,
இந்த ஓனவையார் நீதிவாக்கியக் கருததை யுணர் (அதன்படியே)
இடம்பட வீட்டார் - வீணை அதிகப் பணத்தைச் செலவிட்டு இடம்
பட வீட்டைக் கட்டாமல் சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழ்ந்து அப்
பணத்தை எவ்வழியிற் செலவிட்டு அறஞ்செய்து சிவபத்தியிற் சிறந்து
வினங்கியவாகிய, திருப்புகலூரின் - திருப்புகலூரிலுள்ள, மறை
யவர்குல முருகர் - வேதியாகுலத் துதித்த முருகமென்பவர், தொடர்
ந்து - கின்னுடைய அன்பை விட்டதோ பற்றி, அவர் பறித்து - மலர்
களைக் கொய்து, உன் துணையடிக்கு - உன்னுடைய இரண்டு பாதங்
களிலும், அணிந்து - சாத்தி, (அத்தொண்டின் விசேஷத்தினாலே)

சோதியாய் - பிரகாச வடிவமாய், நின்றதை - நின்னுடைய திருவடி நீழலை யடைந்து நிலைபெற்ற செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே யானுஞ் செய்து உன்னுடைய திருவடிநீழலை அடைவேன்.)

(வி - ரை) 'இடம்பட வீழ்வேல்,' என்று ஒளவையார் சொல்லிய திருவாக்கின்படி பணத்தை வீணே விசாலமாக வீழ் கட்டல் முதலிய இடம்ப விஷயங்களிலே செலவிடாமல், செலவாகிய நின் விஷயத்திலும் அடியார் விஷயத்திலும் செலவிட்டு அறத்தைத் தேடி வீட்டைச் சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழ்த்து நின் தொண்டிற் சிறந்த உன்னுடைய திருவடிநீழலை யடைந்த முருகநாயனார் செய்யுடையை மறவாமல் அவரைப்போலவே யானும் அக்காரியங்களைச் செய்து உன் திருவடி நீழலை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறபெற்ற முருகநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருப்புசுவூரில் பிராமணர் குலத்திலே, சிவபக்தியிற் சிறந்தவராகிய முருகர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் சூர்போதயத்துக்கு முன் எழுந்தி, ஸ்ரீராமன் பண்ணி நத்தவனத்திற் புழுத்து கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, கீர்ப்பூ, நிலப்பூ வன்கின்ற நால்வகைப் பூக்களில் உரிய பூக்களைக் கொய்து, பூக்கூடைகளிலே இட்டுக்கொண்டு வந்து தனியிடத்திலிருந்து பல வகைப்பட்ட மாலைகள் செய்து அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள வர்த்தமானீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சினை செய்தும், திவ்விய மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தும்வரும்வழக்கத்தைக்கொண்டிருந்தார்; அந்தப் புண்ணியத்தினாலே அவர், பின்னர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சிகேதிராகிப் பெருமைபெற்று, அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருமணத்திலே தம்முடைய சிவபூசாபலத்தினால் பரமசிவனுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தார். (கஅ)

உருத்திரபகபதிநாயனார் சரித்திரம்.

“இணக்கமறிந் திணங்கு,”

(இ-ள்.) 'நீ ஒருவனோடு சிகேதஞ் செய்யவேண்டுமாயின், அவனிடமுள்ள கற்குணப்பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, அஃதிறுந்தால் மாதிரி அவனிடம் சிகேதஞ்செய்,' என்பதாம்.

19. இணக்க மறிந்தி ணங்குதலை யூரி
 . நெழின்மறை யவர்பக பதியார்

வணக்கமா யஞ்சக் கரமதை போதி
வன்பவந் தொலைத்ததை மறவேன்
குணகட லாதி குடகட லீறாக்
கொள்ளாயிற் புகழ்தொரு வீட்டை
யணுகிறிந் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(கு - ள்) குணகடல் ஆதி - கிழக்குச்சமுத்திர முதலாக, குடகடல் சுரு - மேற்குச்சமுத்திரம் முதலாகவான, (புமி) கொள்-தனக் குர்மையாகத் தாங்கிகொண்டிருக்கின்ற, உயிர் - ஸ்ரீவகோடிகள், புகழ்து - வாயாரவாழ்த்திப் புகழ்த்து, ஒரு - ஒப்பற்ற, வீட்டை - முதல் வீட்டை, அணுகிடும் - கிட்டுவதற்குத் தவிர்ப்பதற்கும், கங்கை - ஆசாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோடர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! ('இணக்கமறித் தினங்க', என்ற ஒணவை கூறியிருக்கின்றபடி, மயிரிற் ஒருவனோடு சிநேகஞ் செய்யவேண்டியமாயின், அவனிடம் சிநேகஞ்செய்யத்தக்க நற்குண நற்செய்கைக ளிருக்கின்றனவா என்பதை ஆராய்ந்து அவை யிருந்தால் நாததீரர் அவனோடு சிநேகஞ் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யின் அதன் சிநேகத்தினால் மிக்க நன்மையுண்டாய் தெய்வபத்தி முதலியன அநீகரித்த முடிவில் நற்பதவி கிடைக்கும்; அங்ஙன மின்றி தாக்குணமுள்ளவரோடு ஆராயாமல் சிநேகஞ் செய்தால் இடைவிடாத் துக்கமும் மறுமையில் நரகத்திற் கேதுவு முண்டாம்; ஆதலால், ஒணவையார் கூறிய இச்ச நீதிவாக்கிய நற்குண நற்செய்கை யுணர்ந்து, இணக்கம் அறிந்து - சிநேகஞ் செய்வோரிடத்தில் அதற்குரிய நற்குணப் பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, (அஃகருந்தால் மாத்திரம்) இணங்கு - சிநேகஞ்செய்து பல நன்மைகளையு மடைந்து சிவ பத்தி யிருந்து விளங்கும், தலைபூரின்-திருத்தலைபூரினேயுள்ள, 'வழில்-அழகு பொருத்திய, மறைபவர் - வேதியாகிய, பசுபதியார் - பசுபதியாரென்பவர், வணக்கமாய் - பணிவாக, அஞ்சக்கரமதை - பஞ்சாக்ஷரத்தை, ஒதி - பதியுடனே தினந்தோறும் ஐய்த்து, வன்பவம்-வலிமையாகிய பிறவிதனுப்பததை, தொலைத்ததை - நினைந்துநால் நீக்கிய செய்கையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன், (அந்தப் பசுபதியாரைப்போலவே யானும் கல்லாரோடிணங்கிப் பஞ்சாக்ஷரமோதி நின்னருநால் நற்பேறு பெறுவேன்.

(வி-ஸ.) 'இணக்கமறித் தினங்கு' என்னும் ஒணவையார் திருவாக்கின்படி இல்லவரோ டிணங்கிப் புகழ்த்தி யிருந்து பஞ்சாக்ஷரம்

ஒதி' கற்பதவிபெற்ற பசுபதிநாயனார் செய்கையை மறவாமல் மனத் திகைண்டு அவரைப்போலவே நடத்து பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து அதன் மகிமையால் பிறவியை மாற்றிகொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி பஞ்சாக்ஷர மகிமையால் கற்பேறு பெற்ற பசுபதிநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருத்தலையூரில் பிராமணர் குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே பதித்த அன்பே தமக்குச் செல்வ மெனக் கொண்ட பசுபதி என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தாமரைத் தடாகத்திலே அகோரத்திரம் கழுத்தனவினதாசிய தண்ணீரிலே நின்றுகொண்டு, ஓராண்டு வந்த பின் சிவசின்டேஷேறக் குவித்த பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மடவாத சித்தனையோடு வெதத்தின் சாரமாகிய உருத்திர மந்திரத்தை ஒதி வந்து, சிலநாட் சென்ற பின் சிவபதத்தை அடைந்தார். இவ்வாறு அவர் உருத்திரமந்திரத்தின் பெருமையால் பவமொழிந்தபடியால், அதுமுதல் அருக்கு உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்று பெயராயிற்று. (45)

திருநாப்போவார்நாயனார் சரித்திரம்.

“தந்தைதாய்ப் பேண்,”

(தி-ள்) ‘நீ உன் தந்தை தாய் ஆகிய இருவரையும் பேற்றி உபசரித்துவரக்கடவார்,’ என்பதாம்.

20. தந்தைதாய்ப் பேணி யாதலார் வாழ்க்து

தகைமறை யவற்குநல் லாளாய்
வந்திடு நத்த னாநின்மாட் டன்பின்
வன்பவ மொழித்ததை மறவேன்
தொத்திநல் வரிநா தும்கொ முகமுந்
துளைக்கையோ டெழுந்தவைங் காளுந்
அங்கரைக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் திசந யகனே.

(தி-ள்.) நல்-நல்லதாகிய, தொத்தி வயிறம்-தொப்பை பொருத்திய வயிற்றையும், மா - சிறந்த, தும்பி முட்டும்-யானை முகத்தையும், துளைக்கையோடு-துளைபொருத்திய ஒரு தம்பிக்கையுடனே, எழுந்தபக்கங்களி லுண்டாகிய, இவகரனார்-இந்த கங்கையோடுமுடைய விகாய கக்கடவுள் (பொருந்தியிருக்கின்ற), அம் - அழகிய? கரை-கரையை

யுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்த நாளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் தாதனே! ('தந்தைதாய்ப் பேண்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கிண்டல், மனிதராயினா அநேக தானதர்மதவங்களைச் செய்து தம்மைப் பெற்ற தாய்தந்தையரை எப்பொழுதும் பேணி உபசரித்து வாவேண்டு; அங்ஙனம் செய்தவரின் அவர்களுக்கு இமமையிலும் மறுமையிலும் சுசுமம், சிவபதிகமும், சிவனருளு முண்டாகும்; அங்ஙனம் தம்மை வருத்திப் பெற்ற தாய் தந்தையரை உபசரிக்காவிடின் எவ்வளவு நெப்பு வாய்ச்சுருப்பினும் அது பயனற்றதாய்; அவ்வாறு உபசரிக்காதார்க்கு இம்மை மறுமை ஆகிய இரண்டுகளினும் துன்பமே சாரும்; புரமு மனநாய்; ஆதலால், அந் த ஓனையின் வாக்கியப்படியே) தந்தை தாய்ப் பேண்-தந்தையரும் தாயையும் போற்றி, (சகல நற்குணங்களு முடையவராயச் சிவபதிக அடியார்பததியிற் சிறந்து) ஆதனார் வாழ்து - ஆதனாரிலே பீடத்து வாழ்ந்து, தந்தை - (தம்முடைய இட்ட - உத்த) தங்கிசின்ற, மறைபவற்கு - வேதியனுக்கு, கல் ஆனாய் - கல்ல அடமையாய், வந்திசும் - அடிமைத் தொழில் செய்துவரும். நந்தனார் - நந்தனாரென்பவர், நின்மாட்டு-உன்னிடத்து, அன்பின - வைத்த அன்பினாலே, உன் பவம் ஒழிந்ததை-வலிய பிறவி நீங்கியதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவாபோலவே தாய் தந்தையரைப் பேணி நின்பாஷ் யிருத்த பத்தியுடையனாய், நற்பேறு பெற்றுக்கொண்டேன்)

(வி-ரை) 'தந்தை தாய்ப் பேண்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கிண்டல் நந்தனார், தாய் தந்தையரைப் பேணித் தெய்வபதிக அடியார்பத்தியிற் சிறந்து மறைபவர்க்கடிமையாயிருத்தும் நின்மேல் வைத்த அன்பினால் சிதம்பரம் வந்து தம்முடைய இழிபிறப்பு நீங்கி நற்பதவி பெற்றதை நான் மறவாமல் மனதறித்கொண்டு அவர் போலவே தாய் தந்தையரைப் பேணிநல் முதல்ப நற்குணங்களைப் பெற்று நின்மேற் பத்தியுடையவனாய்ப் பிறவி நீங்கி நற்பேறு பெற வேன் என்பது இதைக் குறித்து. இவருக் கூறியபடி நற்பதவி பெற்ற நந்தனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள மேற்காசாட்டில், ஆதனாரிலே புலையர் குலத்திலே நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாமசிவனுடைய திருவடிகளையேயன்றி மற்றொன்றையும் மறத்தும் கிணையாதவர்; அவருடைய தமக்கு கெட்டடிமைக்காக விடப்பட்டிருக்கின்ற மானியமாகிய நிலத்தின் விளைவினாலே சீவனஞ்செய்துகொண்டு, தாம் செய்யவேண்டும் தொழிலை நடத்துகின்றவர்; சிவாலயங்களைத் தோ

றம் பேரிகை முதலாகிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும், மத்தன முதலாகிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும், தோலும் வாரும், வீணைக்கும் வாழ்க்கும் நரம்பும், அருச்சுனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுத்தின்றவர்; ஆலயங்களின் திருவாயிற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அன்பின்மேலீட்டினால் கூத்தாடிப் பாடுகின்றவர்.

இத்தகைய அவர், ஒருநாள் திருப்புன்கூரிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்தற்கு விரும்பி, அங்கே சென்று கோயில் வாயிலிலே நின்றுகொண்டு, சுவாமியை எதிரிலுள்ள கீழ் மறைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால் மனம் வருத்தி, 'இம்மறைப்பீங்கிச் சுவாமியை நேரே கரிசித்துக் கும்பிடவேண்டும்,' என்று நினைத்தார். அப்போது சுவாமி அவருடைய விருப்பத்தின்படியே சொல்கருதித் தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை விலகுப்படிசெய்து, அவருக்குச் சாட்சி கொடுத்தருளினார். அதன்மேல் கத்தரைச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து அந்த ஸ்தலத்திலே ஒரு பன்னத்தைக் கண்டு, அதனைப் பெரிய குளமாக வெட்டித் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பினார். பின்னர், அவர் இப்படியே பல ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமியை வணங்கி அவருக்குத் திருப்பணி செய்துவந்தார். அவ்வாறு செய்து வருங்காலத்திலே ஒருநாள் அவர் சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப்போகவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை மிகுதியினாலே அன்றிரவு முழுதும் கித்திரை செய்யாதவராகி, விடிந்தபின், 'கான் சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப் போனால் கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கும் யோக்கியனா' என்று சாதிக்கு 'இல்லையே,' என்று துக்கித்தி, 'இதவும் சுவாமியினுடைய அருந்தான்,' என்று சொல்லி அங்கே போகாமொழிந்தார். அப்படியிருந்தும் பின்னும் ஆசை அதிகரித்தவால், 'காளேக்குப் போவேன்,' என்றார். இப்படியே, 'காளேக்குப் போவேன், காளேக்குப் போவேன்,' என்று அநேக நாட்கள் கழித்தார். அதனால் அவருக்குத் 'திருநாளைப் போவார்,' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

இப்படி நாட்களைக் கழித்தக்கொண்டு வருங்காலத்திலே ஒருநாள் அவருக்குச் சிதம்பர தரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்னும் ஆசை மிகவும் அதிகரித்தபடியால், அவர் தம்முடைய ஊரினின்றும் பிரயாணமாகச் சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைத்து, அவ்ஹ்நாள் சந்திரிய மதிவாயிலிலே புகுந்து, அங்குள்ள பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலே ஓங்கு செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உள்ளே போதற்கு அஞ்சி, நின்றபடியே சுவாமியை அங்கே கமஸ்கரித்து அவ்வெல்லையை வலஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படி இரப்பகலாக வலஞ் செய்துகொண்டு உள்ளே போகக் கூடாமையை 'நினைந்து வீருத்திய திரு

களைப்போவார், ஒருநாள் 'சபாநாயகரை எப்படித் தரிசிக்கலாம்? இந்த இழிந்த பிறப்பு இதற்குத் தடை செய்கின்றதே,' என்று துக்கத்தோழரும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சபாநாயகர் அவருடைய உருத்தந்தை நீக்கி அவருக்கு அருள் செய்த திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, 'நீ இந்தப் பிறப்பு நீங்கும்படி நெருப்பிலே மூழ்கி எழுந்து, பிராமணர்களுடும் நம்முடைய சங்கிதானத்தில் வருவாய்,' என்று அருளிச் செய்து, தில்லைவாழ்த்தணர்க்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு நெருப்பை வளர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்த மறைத்தருளினார்.

அதன்மேல், தில்லைவாழ்த்தணர்கள் எல்லாரும் விடிந்தவுடன் வீழித்தெழுந்து, கோயில்வாயிலிலே வந்துகூடி, 'சபாநாயகர் ஆஞ்ஞாபித்தபடி செய்வோம்,' என்று சொல்லத் திருநாளைப்போவாரிடத்திலே சென்று, 'ஓயரே! சபாநாயகருடைய ஆஞ்ஞாபியினாலே இப்பொழுது உம்பொருட்டு நெருப்பு வளர்க்கும்படி உத்தேசம்,' என்றார்கள். * அதைக் கேட்ட திருநாளைப்போவார், 'அடியேன் உயர்ச்சென், உயர்ந்தேன்,' என்று அவர்களை வணங்கினார். பின்னர், பிராமணர்கள் தென்மதிநுழத்திலே கோபுர வாயிலுக்கு முன்னே ஒரு குழியிலே நெருப்பு வளர்த்து, அதைத் திருநாளைப்போவாருக்குப் போய்த் தெரிவத்தார்கள். அதன்மேல் திருநாளைப்போவார் அந்நெருப்புக்கு குழியை அடைந்து சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனதிலே தியானம் பண்ணி, அதனை உலஞ் செய்து குடிபட்டுக்கொண்டு அதிஷ்டனானே புகுந்தார். அங்ஙனம் புகுந்த நாயனார் அந்தத்தேசத்தை ஒழித்துப் புண்ணியமயமாகிய பிராமண முனி வடிவங்கொண்டு, உபவீதத்தோழும் சடைமூடியோடும் அவ்வக்கினியினின்றும் வெளிப்பட்டார். அவ்வாறு வெளிப்பட்ட அவரைக் கண்டு தில்லைவாழ்த்தணர்களும், மற்றைச் சிவபத்தர்களும் அஞ்சலி செய்து களிப்படைந்தார்கள். அதன்மேல் திருநாளைப்போவார், அங்குக் கூடி நின்றவர்கள் உடன் செல்லச்சென்று கோபுரத்தை அணுள், அதனை மௌகரித்து எழுந்த உன்னே போய்க் கணக்கைபவை அடைந்தார். அங்ஙனம் அடைந்த மாதிரத்தில் அவர் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் மறைந்துவிட்டார். பின் அவரை அங்கு நின்ற பிராமணர் முதலியோர் யாவரும் காணாமையால் ஆச்சரியங்கொண்டு ஸ்தோதிரஞ் செய்தார்கள். அப்போது சபாநாயகர் திருநாளைப்போவாருக்குத் தமமுடைய ஸ்ரீ பாதங்களைக் கொடுத்தருளினார்.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் சரித்திரம்.

“நன்றி மறவேல்,”

(இ - ள்) ‘ஒருவர் உனக்குச் செய்த உபகாரத்தை நீ மறவாதே,’ என்பதாம்.

21. நன்றியை மறவான் மாவிறை கச்சி

நகரின்வண் னுன்றிருக் குறிப்புத்
தொண்டனார் திண்ணைச் சீரையை விவருக்கத்
சொடங்கியீ டடைத்ததை மறவேன்
மன்றுரா ளத்தி யருணையா னைக்கா
வயங்குமா றுரிவை பன்னி
யன்றுறை சங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) மன்று - கனகசபையாகிய சிதம்பரம், கானத்தி - பூரீகானத்தி, அருணை - திருவண்ணாமலை, ஆனைக்கா - திருவானைக்கா, வயங்கும் - சிறப்புடனே விளங்குகின்ற, ஆரார் - திருவாரூர், (ஆகிய பஞ்சபூதிய ஸ்தலங்களான) இவை - இவைகளிலே, மன்னி - பொருந்தி, அன்று - அக்காலத்திலே, உறை - பிரத்தியக்ஷமாகத் தஞ்சிய வரும், சங்கை - ஆராய கங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய, ஆதிசத்தீசராயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமமுடைய ஶாதனே! (‘நன்றி மறவேல்,’ என்று ஒளவையார் கூறியபடி மனிதராவீனார், தமக்கொருவர் ஒரு காலத்திற் செய்த ஶன்றியை மறவாதிருக்கவேண்டும்; அங்கனம் மறவாதிருப்பின் அந்தப் புண்ணிய விசேஷத்தினாலே அவருக்குச் சிவபத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்த சிவனருட்பேறஞ் சித்திக்கும்; அங்ஙனஞ் செய்கின்றியை உயர்வாக நினையாமல் மறந்தார்க்கு இம்மையில் வறுமையும் மறுமையில் நாகமுமே சித்தியாம்; அத்தகையினர்க்குச் சிவனருளுக்கைகூடாது; ஆகலால், இந்த ஒளவையார் வாக்கியக் கருத்தை ஶன்குணர்ந்து) ஶன்றியை மறவான் - ஒருவர் தமக்குச் செய்த ஶன்றியை மறவாதவரும், மா - இவர்க்குமி, உறை - அவாசஞ் செய்கின்ற, கச்சி நகரின் - காஞ்சிபுரத்திலுள்ள, மண்ணன் - வண்ணார் குலத்தினருமாகிய, திருக்குறிப்புத் தொண்டனார் - திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார், (சிவபத்தி அடியார்பத்தி யுடையவராய்) நின் - உன்னுடைய, ஓர் சீரையை - ஒரு கீழிந்த ஶஸ்திரத்தை,

வெளுக்கத் தொடங்கி - வெளுத்துத்தர ஆரம்பித்த, (அவருடைய கற்குணை கற்செய்கைகளை யுத்தேசித்து நீ மனதிரங்கிச் செய்த பேரருளினால்) வீடு அடைந்ததை - மோகூ வீட்டைச் சார்ந்த உயர்வாகிய செய்கையை, மறவேல் - நான் எப்போதும் மறக்க மாட்டேன்; (அவர்போலவே என்றிமறவாதிருத்தல், சிவனடியார் குறிப்பறித்து அவர்க்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தல் ஆகிய கற்செய்கைகளை யனுசரித்த அவர்போலவே நின்னருளால் மோகூவீடு செய்துவேன்.)

(வி - ரு.) 'என்றி மறவேல்,' என்று ஞானையார் கூறியபடி பிறர் செய்த என்றியை மறவாதிருத்தலாகிய கற்செய்கையை யனுசரித்துச் சிவனடியார் குறிப்பறித்து அவர்க்குத் தொண்டு செய்து வந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் நின்னருளால் வீட்டைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே அச் செய்கைகளை யானுங்கைக்கொண்டு நின்னருளால் கந்தி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி வீட்டைந்த திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார் கதையாவது:—

தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியர் குலத்திலே சிவனடியார்களுடைய திருக்குறிப்பை யறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றமையால் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் என்று பெயர்பெற்ற ஒரு அடியவர் இருந்தார். அவர் மருத்த விருப்பத்தோடு சிவபத்தர்களுக்கு வஸ்திரம் ஒலித்துக்கொய்த்து வரும் வழக்கத்தைத் தொண்டிருந்தார். அப்படி அவர் கடத்தி வருவதால்த்திலே, ஏகம்பர நாடகவாமி அவருக்குத் திருவருள் புரியவேண்டிக் குளிர்பாலத்திலே ஒரு சிவபத்தர் வேட்கொண்டு, மெலிந்த சரீரத்தையுடைய ஒரு வறியவர்போலாகி, அழுக்கடைந்த கந்தையுடன் அவரிடத்திற் சென்றார். அவ்வாறு சென்றவடனே அந்தத் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அவரைக் கண்டு எதர்கொண்டு வணங்கி, பல உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவருடைய குறிப்பை யறிந்து அவரிடத்தில் 'சுவாமி! இந்தக் கந்தையைத் தந்தருளும், ஒலித்துத் தருகின்றேன், என்று அவருடைய கந்தையைக் கேட்டார். சிவபத்தர் வேட்கொண்ட கடவுள், "இந்தக் கந்தை அழுக்கு அதிகமாக ஏறப்பெற்றதறிப்பதற்குத் தருதியில்லாததா யிருந்தாலும் குளிர் மிகுதியினால் நான் வருத்தமுறுகின்றபடியால் இதனைக் கைவிடுதல் கூடாது. ஆதலால், அஸ்தமயனத்திற்கு முன் தரக்கூடுமானால் இதனைக் கொண்டு போய்ச் சீக்கிரமாக ஒலித்துக்கொண்டுவாரும்," என்றார்.

அதைக் கேட்டவருடன் அந்தத் திருக்குறிப்புத்தொண்டர், "அப்படியே அடியேன் தாழாமல் ஒலித்து அஸ்தமயனத்துக்கு முன்

கொண்டுவந்த தருகின்றேன்; தந்தாரும்," என்று சொல்ல, சுவாமி,
 "விரைவிலே ஒலித்த உலர்த்தித் தராதொழிவீராகில் இத்தத் தேகத்
 துக்குத் துன்பஞ் செய்தவராவீர்," என்று சொல்லி, அக்கந்தையை
 அவர் கையிற் கொடுத்தார். திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அதை வாங்கிக்
 கொண்டு ஒரு குளத்திற் சென்று, முன் சிறிதழுக்குப் போக்கி வெள்
 ளாவியில் வைத்து, பின் ஒலிக்கப் புதுந்தார். அப்பொழுது பரமசிவ
 னுடைய திருவருளினாலே நண்பசுலொழிந்த பின்பகல் போலத்
 தோன்றும்படி மேகங்கள் இருண்டு ஆகாய வெளியெல்லாம் மறை
 த்து மழை பெய்தன. அதுகண்டு திருக்குறிப்புத்தொண்டர் சிவ
 பத்தருளுக்குத் தார் வாக்களித்ததை நினைத்து, 'இனி நான் யாது செய்
 வேன்?' என்று கவலைபற்றி, 'விரைவிலே மழை விடவுங் கூடும்,'
 என்று அங்கேதானே நின்றார். அது விடவில்லை. பின் இராக்
 காலம் வந்தது.

அப்படி இராக்காலம் வரவே திருக்குறிப்புத்தொண்டர், குளிரி
 னாலே தந்தாமனி நீங்குகின்ற சிவபத்தருக்கு நான் செய்ய விரும்
 பிய பணிவிடை இவையோ! தவறிப்போயிற்றே,' என்று கீழே விழுந்
 தார். பின்னும் மழை விடாது, சிவபத்தர் சுட்டிய காலமும் நீங்கிற்று;
 அங்ஙனம் நீங்கவே அத்திருக்குறிப்புத்தொண்டர், 'இயோ! முன்னே
 யே ஒலித்த வீட்டிலே காற்றினால் உலரும்படி இதனைக் கட்டிவிட்
 டேனுமில்லை; இவ்வாறு சிவபத்தருடைய திருமேனி குளிரினால்
 வருத்தும்படி தீங்கு செய்த சிறியேனுக்கு இனி நான் செய்யும் இக்
 காரியமே தகுதி,' என்றெழுந்த தம் உயிரைப் போக்கக் கருதி,
 வஸ்திரங்களைப் படைக்கின்ற சற்பாறையிலே தம்முடைய தலையை
 மோதத்தொடங்கினார். அப்போது, சர்வவியாபியாகிய பரமசிவ
 னுடைய திருக்கரம் அத்தக் சற்பாறையின் பக்கத்திலே தோன்றி, அவ
 ரைப் பிடித்துக்கொண்டது. ஆகாயத்தினின்று சொரிந்த நீர் மழை
 நீங்கிப் பூமழை பொழிந்தது. உடனே பரமசிவன் உமாதேவியோடும்
 இடபாருடராய் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தார். திருக்குறிப்புத்
 தொண்டராயனார் யிருந்த அன்பினாலே சிவபெருமானுக்கு முன்னே
 விழுந்த நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார்.
 அப்படி நிற்கும்போது பரமசிவன் அவரை கேக்கி, "உன்னுடைய
 பத்திவலிமையை மூவுலகத்தார்களுக்குத் தெரிவித்தோம். இனி நீ நம்
 முடைய உலகத்தை யடைந்து பேரின்பம் பெற்று வாழ்த்திடு,"
 என்று திருவருள் புரிந்து சென்றார். அப்படியே திருக்குறிப்புத்
 தொண்டராயனார் சிவலோகபதவி யடைந்து பேரின்பம் பெற்றார்.

சுண்டேசரநாயனார் சரித்திரம்.

“பருவத்தே பயிர்செய்,”

(இ-ள்.) ‘பயிர் விருத்திக்கு வரத்தக்க பருவமறிந்து அப்பருவத் திலே சோம்பிராமல் வினாந்து பயிர்ந்தொழிவைச் செய்யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

22. பருவத்தே பயிர்செய் செப்துள்ளார் மறையோன்
பழியில்சன் டேசு ரன்பின்

னாநுரு மணலி னமைத்துப்பூ சித்தன்

னருளடைந் தமையுமாய் மறவேன்

தருகிரு வன்னி மல்லிகை முல்லை

சண்பக மருமருந் தொழக்கார்

அருளுற்ற கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசுநாயகனை.

(இ-ள்.) தரு - தேவதாரவிருகமும், திரு - அழகிய, வன்னி - வன்னிவிருகமும், மல்லிகை - மல்லிகைச் செடியும். முல்லை - முல்லைச்செடியும், சண்பகம் - சண்பகமரமும், மரு-மருவம், மருக்கொழுந்த - தாமனமும், ஆர் - பச்சைக்கனிற் பொருந்தி வளர்கின்ற (சிறப்பினையுடைய), அருள் உற்ற - மூழ்த்தவோரது பாவத்தைப் போக்குதற்குக் கிருபை பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய சங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்ச்சுத்திலே, மேவும் - பொருந்தியிருக்கின்ற, ஆகி சத்திசநாயகனை-ஆகிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய காகனை! (‘பருவத்தே பயிர்செய்,’ என்று ஒளையார் கூறிய திருவாக்கின்படி மனிதராய்ப் பித்தோர், பயிர் வளர்த்து செழித்தோங்கி விளைந்த கற்பயனைத் தருதருநீரிய பருவத்தை வளர்த்து அப்பருவத்திலே சோம்பிராமல் வினாந்து பயிர்ந்தொழிவைச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்வின் அப்பிரானது செழிப்புற்றது வளர்த்த கல்ல விளைவைத் தரும்; அங்ஙனம் விளைவு அதிகமாக வரின் அதனை, ‘தென்புலத்தார், தெய்வம். விருந்து, ஒக்கல், தான், அரசன்’ என்ற ஆறிடத்திற்கும் பகுத்து கொடுத்து, அடியார் பத்தி, சிவபத்தி மிகுந்து வாழ்கற்கேது வண்டாம்; அங்ஙனம் பருவத்தே பயிர் செய்யாவிடின் தம் பயிர்ந்தொழிவில் விருத்தியின்றி விளைவு கெட்டு உறுமை அதிகரிக்கும்; அது னால் உலகத்தில் தருமத்தைத் தேடிதற்கும், சிவபத்தி அடியார் பத்தி செய்தற்கும் ஏதாவில்லாமற் போய் இழிவும், துன்பமு முண்டாம்; ஆகையால், இந்த ஒளையார் வாக்கியக் கருத்தை உயர்வாகக் கரு

திப்) பருவத்தே - பயிர் செய்தற்குரிய பருவத்திலே, பயிர் செய் -
சோம்பியிராமல் குழுகன் பயிர் செய்து விளைவையிட்டித் தானதரு
மங்களைச் செய்து புண்ணிபத்தையும் சிவனாரு - பெற்றையும் பெறு
தற்குரிய. சேஞ்ஞலூர் - திருச்சேஞ்ஞலூரிலுள்ள, மறைபோன் -
வேதியர்குலத்தினராகிய, பழியில் - அவகீர்த்தி சிறிதுமில்லாத,
சண்டேசுரர் - சண்டேசுரராயனா றென்பவர். அன்பின் - தமக்குன்மீ
தேற்பட்ட அன்பின் மிகுதியினாலு, மணலின் - மணலினாலு, அன்
உரு - அரனாகிய உனது வடிவத்தை, அமைத்த - உண்டாக்கி பூசி
த்த - உண்ணப் போற்றி, உன் அருள் - உன் கிருபையை, அடைந்
தமையும் - பெற்றாக்கொண்டதையும், யான் மறவேன் - நான் ஒரு
மோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அவரைப்போலவே நான் உன்னை வழி
பட்டு உன்னருட் செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை) 'பருவத்தே பயிர்செய்' என்று ஒருவையார் உரிய
படி பயிர்செய்தொழிலுடன் உரிய பருவத்தே பயிர் செய்து விளைவை
விட்டித் தானதருமங்களைச் செய்தற்குத் தக்கவிடமாகிய திருச்
சேஞ்ஞலூரிலுள்ள சண்டேசுரரானார் மணலின் உன்னருவமைத்து
உன்னருடைய பெற்றுக்கொண்ட தன்மையையான் மறவாமல் அவர்
போலவே நினைப்போற்றி நினைந்து செல்வத்தைப் பெற்றுக்
கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறு பெற்ற சண்
டேசுரராயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருச்சேஞ்ஞலூரில் பிராமணர்குலத்
திலே காசிபகோத்திரத்திலே எச்சத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.
அவருக்கு அவர் மனைவியாகிய பவித்திரை வயிற்றிலே விசாகசுருமர்
என்பவர் அருவவதாரஞ் செய்தார். அவருக்கு ஐந்தாவயதில் வேதங்
களையும் வேதாங்கங்களையும் சைவாசுமங்களையும் கற்பிப்பார் இன்றிப்
பூர்வசன்மத்த அறிவுத் தொடர்ச்சியினாலே தாமே அறியுமறிவு
உண்டாயிருந்தது. அப்போது அவருடைய சந்தை தாயர்கள் அவருக்கு
எழுவயதிலே உபாயனச் சடங்கு செய்து, தகுந்த ஆசாரியர்களைக்
கொண்டு வேதாதியயனம் செய்விப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்
வாசாரியர்கள் அவ்வாறே வேதங்களையும் பிதகஸங்களையும் ஒதுவிக்கத்
தொடங்கி அசற்கு முன்னமே அவ்விசாகசுருமருக்குத் தாமே அவந்
தை அறிந்துகொள்ளும்படி அமைத்திருந்த புத்தியின் திறத்தைக்
கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

.அசன்மேல் பாலியதையிலே சான்றோர்க்கு உரிய குணத்தை
அடைந்திருந்த அவ்விசாகசுருமர், ஆன்மாக்களாகிய நாமெல்லோரும்

சாணமாநிலயும் சித்தித்து, அந்தப் பசுக்களைத் தாமே மேய்க்கும்படி விரும்பி, அவ்விடையினை நோக்கி, 'இப்பசுசினையை இனி நீ மேய்க்க வேண்டியதில்லை; நானே மேய்ப்பேன்,' என்றார். இஃதையன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து கும்பிட்டிடுங்கொண்டுபோய்விட்டான். அதன்மேல் விசாரசுருமர், அந்தப் பசுக்களை அவ்வவற்றிற்குரிய பிராமணர்களின் சம்மதி பெற்ற மேய்க்கத் தொடங்கி, அவற்றைத் தினந்தோறும் மண்ணிபாற்றங்கரையில் இருக்கின்ற காடுகளிலும், வயலோரங்களிலும் புல்லு சிறைத்திருக்கும் இடத்திற் கொண்டுபோய், வேண்டிமட்டுமேயவிட்டும் தண்ணீருட்டியும், வெய்யி செரியும்பொழுது சிழ்விருக்கு மிடங்களிலே செலுத்தியும் கன்றாகக் காப்பாற்றி, சமீபத்துக் கள் ஒடித்துக்கொண்டு, அஸ்தமயனத்துசகுமன் திரும்பி ஒட்டிக் கொண்டுவந்த அன்றான் ஒவ்வொன்றையும் அது அதற்குரியவர் வீட்டில் விட்டுப் பின்னர் தம்முடைய வீட்டுக்குப் போகும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி அவர் செய்துவருங்காலத்திலே, பசுசினைக னெல்லாம் அழகோடு மிகப் பெருகி, தீனி பாணங்களிலே குறைவில்லாமையால் மகிழ்ச்சியடைந்து, இராப்பகல் மடிசுரத்து பாலு ரிகப் பொழிந்தன. பிராமணர்கள் நித்திய ஓமாருதியின் பொருட்டு வீட்டிருக்கின்ற தங்கள் பசுக்கள், விசாரசுருமர் மேய்க்கத் தொடங்கியபின் இப்பொழுது முன்னிலும் அதிகமாகப் பாலு க கறக்கக்கண்டு மிகுந்த சுகதோஷத்தை அடைந்தார்கள். இன்னும் அப்பசுக்கள் வெளியேறி மேயச் சென்றகாலத்தில் எல்லாவகையுபசரிப்பினாலும் அனவிறத்த களிப்பை அடைவதால், வீட்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தங்கள் கன்றுகளின் பிரிவைப்பற்றிச் சிறிதும் வருத்த முறாதவைகளாகி, மிகுந்த அன்போடு தங்களை மேய்க்கின்ற விசாரசுருமரிடத்தே மிகுந்த அன்புடையவைகளாய் அவர் சற்றாயினும் பிரிவாராகில் அப்பிரிவாற்றாமல் தாய்போல உருகி, அவர் சமீபத்திலே சென்ற களைசது மடிசுரத்து ஒருவர் கறக்காமலே தாமே பால் பொழிந்துகொண்டிருந்தன.

இப்படி நடந்துவருங்காலத்தில் ஒருநாள் காட்டில் அந்தப் பசுக்கள் மேற்கூறியபடி தாமே பாலுப் பொழிதலைக்கண்டு, விசாரசுருமர் 'இப்பால் செனுக்குத் திருமஞ்ஞானமாகும்,' என்று கிணைத்தார்; அவ்வாறு கிணைக்கவே அவருக்குச் சிவராச்சினையினிடத்தே அத்தியந்த விரும்ப மேற்பட்டது. அதனால் உடனே அவர் மண்ணியாற்றின் கரையிலிருந்த ஒரு மணந்திட்டிலே ஆசத்திமாத் தினநீழே மணலினாலே ஒரு செவ்வங்குவித்து, அதற்குக் கோயிலும் தோபுரமும் கீழி

லும் வகுத்த. ஆச்சிப்பமுசலிய புஷ்பங்களும் பத்திரங்களும் பறித் தப் பூங்கடையிலிட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் புதிய குடங்களைத் தேடி வாங்கிக்கொண்டு வந்து, சிறைவப்பகர்கள் ஒவ்வொன்றினிடத்திலும் சென்று முலையைத் தீண்டினார். அவ்வாறு தீண்டவே அவைகள் களைத்துப் பாலைப் பொழிந்தன. அப்பாலை பெல்லாம் அக்குடங்களில் சிறைத் துக்கொண்டு மாயத் தாம் ஏற்படுத்திய மணல் ஆலயத்திலேவைத்துப் பத்திரபூஷங்களால் சுலாயியை அருச்சித்த; பாலினால் அவருக்கு அபிஷேகம் செய்தார். அப்போது பரமசிவன் தவ்விலங்கத்தினின்று அல்லிசாரசநாமர் அன்போடு செய்யும் அருச்சனையை அக்கிரமம் செய்தருளினார்.

அகன்மேல் விசாரசநாமர், இவ்வாறே தினந்தோறும் செய்யத் தொடங்கிச் சிவபூசனுக்கு அங்கமாகிய திருமஞ்சனம் முதலிய பொருள்களுள், சில கிடைக்காவிடினும் அவற்றைக் கிடைத்தனவாக நினைத்துக்கொண்டு சிறைவை செய்து விசிப்பாய் அருச்சித்து, அக்கடவளை வணங்கிவந்தார் பகசன் அபிஷேகத்தின் பொருட்டு அவ்விசாரசநாமர் கொண்டுவரும் குடங்கள் சிறையப் பாலைச் சொரிந்தும், பிராமணர்க்கும் முன்போலக் குறைவுதீரப் பாலைக் கொடுத்தும் வந்தன.

இப்படி விசாரசநாமர் கெடுகாணாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளையாட்டுப்போலத் தோன்றுகின்ற சிவாச்சனையைச் செய்த வரும் பொழுது, அதைக்கண்ட ஒருவன் அதின் உண்மையை அறியாதவனாக, அதை அவ்வூர்ப் பிராமணர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள் அதைச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்க, சபையார் எச்சத்தோடு அதைத் துடித்து, அவரிடம், “பிராமணர்கள் ஓமாகுகியின்பொருட்டுப் பால்கறக்குப் பகசனை எல்லாம் உம்முடைய புத்திரானுயி விசாரசநாமன் அன்புடனே மேய்ப்பவன் போலக் கொண்டோய் அவற்றின் பாலைக் கறத்து விருதாவாக மணலிலே சொரிந்த விளையாடுகின்றான்,” என்றார்கள். எச்சத்தார் அதைக்கேட்டுப் பறந்து, சிறு பிள்ளையாகிய விசாரசநாமன் செய்கின்ற இந்தச் செய்கையை இவ்ருமுன் நான் சிறிதாயினும் அறிந்திலேன்; அக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்தாக்கொண்டேவீண்டும்; இனி அவ்வாறு செய்யாதபடி என் தக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்; இனிமேலும் அவன் அப்படிச் செய்வானாயின் அக்குற்றம் என்மேனதாகும்,” என்ற சொல்லி, தச்சபையா ரிடத்திலே அனுமதி பெற்றாக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்.

அவ்வாறு சென்ற அவர் மறநாட் காலையில், அந்தச் சமரசாத்
தைச் சோதித்தறிய விரும்பி, விசாரசருவர் பசுமேய்க்கப் போன
பின்பு, அவர் அறியாதபடி அவர் பின்னே சென்றார். அன்றும் விசார
சருமர் வழக்கப்படி பசுக்களை ஒட்டி மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்
டிலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார். அதைக்கண்டு, எச்சதத்தர் அரு
கில் இருந்த ஒரு குராமரத்தில் ஏறி, அங்கே நிசுழ்வதை அறியும்படி
ஒளித்திருந்தார். அப்போது விசாரசருமர் ஸ்கானம் பண்ணி, முன்
போல மணலினாலே நோயிலும் சிவலங்கமும் செய்து. பத்திர புஷ்
பங்கள் பறித்துக்கொண்டுவந்து வைத்து, பின்பு பசுக்களின் பாலைக்
கதந்து குடங்களில் நிரப்பி அக்குடங்களைக் கொண்டுவந்து தாவித்து,
அருச்சுனைக்கு ஸேண்டிய பிறவற்றையும் அமைத்து, மிகந்த உன்
னேடு பூசைக்கு ஆரம்பித்து, அந்தச் சிவலங்கத்துக்குப் பத்திர புஷ்
பங்களைச் சாத்திப் பார்த்துக்கொண்டே எடுத்து அப்பேஷைம பண்ணினார்.

அப்போது குராமரத்தல் ஏறியிருந்த எச்சதத்தர் அதைக்கண்டு
மிகுந்த கோபங்கொண்டு, சீக்கிரமாக இறங்கிப்போய்த் தம் கையிலிரு
ந்த தண்டினால் அவ்விசாரசருமருடைய முதுகிலே அடித்துக் கொடுஞ்
சொற்களைச் சொல்லி அவரைத் திட்டினார். அவ்வாறு செய்தும்
அவருடைய மனம் பூசையின்படி முழுதும் பதித்து கிடந்தமை
யால் அச்செய்கை அவருடைய புலப்படவில்லை. அதனால் அவர்
அதனைப் பொருட்படுத்தாமற் சிவபூஜையிலே மனத்தைச் செலுத்தி
இருந்தார். அதைக்கண்டு பின்னும் எச்சதத்தர் கோபங்கொண்டு பல
முறையடிக்க அந்த விசாரசருமர் அவ்வடியாலாகிய வருத்தத் தோன்
றப் பெருதவராகி துடிக்கெழுந்த திருச்சொண்டினின்றும் தவருதிருந்
தார். இப்படியிருந்த அவருடைய உண்ணன்பை அறியாத எச்சதத்தர்
பின்னும் மிகக் கோபித்துத் திருமஞ்சனப்பாற் குடத்தைக் காலினால்
இடறிச் சித்தினார். உடனே விசாரசருமர் அதைக்கண்டு அவ்வாறு
செய்தவர் பிள்ளும் பிராமணனும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனைப்பதை
அறிந்தும், அவர் செய்தது அதபாதகமாகிய சிவாபராதமாதலால்
அவர் காலைத் துணிக்கக்கருதித் தாக்கு முன் கிடந்த ஒரு கோலை
எடுக்க, அது மருவாயிற்று. அதுகுலே அவர் காக்களை மெட்டினார்.

சிவபூசைக்கு வந்த அவ்விடரை நீக்கினவராகிய விசாரசருமர்
அவ்வாறு மெட்டிய பின்பு, முன்போல அருச்சுனை செய்தார். அப்
போது அவருடைய பத்திக்கிரங்கிப் பரமசிவன் உமாதேவியோடும்
இடபாருடைய அவருக்கு முன்னே தோன்றியருளினார். உடனே
விசாரசருமர், அவரைக் கண்டி மணக்களித்த அவர் இருமுன் விழு
ந்து மெஸ்கரித்தார். அவ்வணம் மெஸ்கரிக்கவே பரமசிவன் அவரைத்

தம்முடைய திருக்கரங்களினால் எடுத்து, "நீ நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாழி பிதா," என்று கூறி அவரை அணைத்து, அவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சி மோகதருளிஞா அப்போது சிவனுடைய திருக்கரத்தினாலே தீண்டப் பட்ட அவ்விசாரசரு மருடைய திருமேனி சிவமயம் ஆகி விவிய பிரகாசத்தோடு விளங்கிறது. அதன்மேல் சிவன் அவரை மீளாகி, "நாம் நமமுடைய சொண்டாளுக்கு செல்லா உன்னைத் தலைவனாகி, நாம் ஏறுக்கொண்ட அழுதம் பரிவிட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே கிடைக்கும்படி சண்டேசுரபதத்தைத் தந்தோம்," என்று திருவாய்மொழி, தம்முடைய சடையிலே தரித்திருந்த கொன்றைமாலையை எடுத்து அவருக்குச் சூட்டியருளிஞா அவ்விசாரசருமா, அவ்வாறே சமஸ்தரும் ஆரவாரிக்குவ, வயல்தந்தம் புஷ்பமழை பொழியவும், சிவகணவன் பாடிய பாடக களிகூரவும், வேதகூகன கோவழிகளும், காளுபேத வாதகியுடன் முடிபுக்கும், சதசமயமாகிய சைவசமயம் நிலைபெறுமபடி பரமசிவனாக் குமாட்டி, அவராலே தரப்பட்ட சண்டேசுரபதத்தை உடைத்தா சத்ததர் சிவததரோகம் செய்தும், சண்டேசுரநாயனாரின் தண்டாசுப்பட்டமையால் அககுற்றம் நீங்கிச் சற்றததுடன் சிவலோகத்தை உடைந்தார். (உஉ)

திருநாவக்கரகாபுரர் சரித்திரம்.

"மண்பறித் துண்ணோல்,"

(இ-ள்) 'செயி வடிவஞ் செய்து ஒருவனுடைய நிலத்தை அபகரித்து அதன் மூலம் வருட உரிப்பத்தை யுண்டு ஸ்ரீவியாதே,' என்பதாம்.

23. மண்பறித் துண்ணா வாழ்திரு வாழர்

வருகநிந நாவீனுந் காயா

திண்ணிய சரங்குற றேணிய தாகச்

சிகதுந் திபகதபாந மறவேன்

கண்ணுந் கடநகா வாழியிற் பெருகிக்

கவினமணி குயின்றசோ பாநத்

தண்ணலார் கவகை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசகர யக்னை.

(இ-ள்) கண்களுக்கு இரண்டு தேத்திரங்களுக்கும், அடக்கா - அடக்காமல் விசாலத்திருக்கின்ற, ஆழியின்-சமுத்திரத்தைப்போல,

பெருசி - பெருக்கெடுத்து, கவின் - அழகிய, மணி - இரத்தினங்கள், குயின்ற - பதிப்பெற்று அழகு செய்கின்ற, சோபானத்து-படிக்கோ யுடைய, அண்ணலார் - பெருமை பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங் கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெய ரினையுடைய நாதனே! ('மண்பறித் துண்ணேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, மணிகராகப் பிறந்தோர், பிறருடைய விளாநிலத்தை அபகரித்துக்கொண்டு அதனால் வரும் ஊதியத்தின் மூலம் உண்டு ஸ்தீர்வனம் செய்தல் தீவகாதலால் அத்தொழிலைச் செய்யா மல் விட்டொழிக்கவேண்டாம்; அங்ஙன மன்றி ஒருவன், காலத்தே பயிர் செய்து, விளைத்துவருந் தானிடத்தைக் கொண்டு தானும் தன் குடும்பத்தாரும் புசித்து உயிர் காழ்வதோடு, தம்மிடத்தே வந்தவர்க ளுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துதவுதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும் பூயியைக் கெடுவழக்குச் செய்து அபகரித்துக்கொண்டால், அதனால் சிவனாரு செய்த அநேகருடைய வயிற்றெரிச்சல் வீணாகாமல் அங் வனம் அபகரித்தவருடைய குடும்பம் நாசமாய்விடும்; ஆதலால், மேற் கூறிய ஒளவையின் நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து அது தீங் கென்று நினைத்து) மண்பறித்து - பிறருடைய விளாநிலத்தை அப கரித்து, உண்ணார்-அதன் மூலம் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டு ஸ்தீ விக்ஸாதவர்கள், வாழ் - வாழ்கின்ற, திருவாமூர் - திருவாமு ரென் னும் நகரத்திலே, வரும் - தோன்றிய, திருநாவினுக்காரர்-திருநாவுக் கரசநாயனா என்பவர், (கின்மீது கொண்ட பத்தி வலிமையினாலே) திண்ணிட-வலிமையான, எருங்கல்-கருங்கல்லானது, தோணியதாக - தமக் கொருகாலத்தில் தெப்பமாக, சிந்து-சமுத்திரத்தை, நீதியதை- நீதிய ஆச்சரியமான செய்கையை, யான் மறவேன் - நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே நினைந்த மிகுந்த பத்தியுடையவனாய் நினைந்து செல்வத்தைப் பெற்று மகிழ் வடை வேன்.)

(வி - ரை.) 'மண்பறித் துண்ணேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதி வாக்கியக் கருத்தை கண்ணுர்ந்து அதன்படியே பிற ருடைய விளாநிலத்தைக் கைப்பற்றி அதன் மூலம் வருவதைக் கொண்டு ஸ்தீவிக்ஸாதிய கெட்டவழக்கத்தை விட்டொழித்துக்கொள் வாழ்கின்ற திருவாமூரிற் றேன்றிய திருநாவுக்கரசநாயனார், கின்மீது செலுத்திய பத்தி விசேஷத்தால், கல் தோணியாகச் சிந்து நீதியை முதலிய ஆச்சரியமான செய்கைகளைச் செய்து கற்பேற பெற்றதை மறவாமல் நானும் அவர்போல நினைவிடம் பத்தி செலுத்தி கற்பதவி

பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சிவ பத்தி விசேஷத்தால் என்மை யடைந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் சரித் திமாவது:—

திருமுனைப்பாடிபென்னும் காட்டிலுள்ள திருவாமூர்திப் பொருத் திய வேளாளர் மரபைச்சார்ந்த குறுக்கையர் குடியில் தோன்றியிருந்த புத்தூர் என்பவர் மாதிரியார் என்பவரை மணந்து வாழ்ந்துவந்தார். அம்மாதிரியாரது வயிற்றிலே திசைவதியார் என்ற ஒரு புத்திரியார் பிறந்தார். அவர் பிறந்து சில வருஷங்கள் கடந்தபின், சைவசமயம் அபிவிருத்தியாகும்படி மருணீச்சியார் என்னும் ஒரு புத்திரரும் அவ தரித்தார். தங்ஙனம் அவதரித்த அவருக்கு அவருடைய தாயையா ளாகிய புத்தூர் உரிய பருவத்தில் வித்தியாரம்பம் செய்தித்தார். அவ்வாறு செய்விக்கவே மருணீச்சியார், அவருடைய தந்தைக்கும் மந்தையர்க்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி பல கலைகளையும் கிரமமா கக்கற்று தவறில் வல்லவராயினார்.

இப்படியிருக்குப்போது அவருக்கு முற்பிறந்த திசைவதியாருக் குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆயிற்று. அப்பொழுது, அப்புத்தூர் மா பிற்கு ஒத்த மரபின உடையவரும், சிவபத்தியிலே சிறைக்கூரும், இராஜாவிடத்திலே சேனாபதி யுத்தியோகம் செய்யபுகரு எளிய கலிப் பகையார் என்பவர் அப்புத்தூரிடம் சில பெரியோர்களை அனுப்பி, திசைவதியாரைத் தமக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்குமபடி கேட்டார். புத்தூர் அதற்கு இசைந்தார். தங்ஙனம் மகையே அம் மும்மி யோர்கள் மீண்டு சென்ற, கலிப்பகையாருக்கு அதனைத் தெரிவித் தார்கள். கலிப்பகையார் திசைவதியாரை விவாகம் செய்ய உத்தேசித் திருந்தார். அப்படியிருந்த அவர் விவாகம் செய்தற்கு முன், அவரு டைய அரசன் யுத்தத்திற்குச் செல்லும்படி கட்டளை விட்டதினாலே, அந்த ஆளுஞ்஑ப்படி சேனைகளோடும் அவ்வரசன் பகைஞராகிய வு- தேசத்தரச ரிருக்கு மிடத்தைச் சேர்ந்து, அவர்களைக் கொடுகன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி அவர் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலே, புத்தூர் தேகவிபோகம் அடைந்தார். அப்பொழுது அவர் மனை வியராகிய மாதிரியாரும் அவருடனே உயிர்விட்டார். அதன் மேல் அவர்கள் பிள்ளைகளாகிய திசைவதியாரும், மருணீச்சியாரும், சுற்றத்தார்களோடு மிக மனக் கவலையுற்று, அந்தச் சுற்றத்தாருள் ளை அறிவாளிகள் தேறித் ஒருவாறு தேறித் தந்தை தாயர்களுக்குச் செய்வதற்கு அந்நிய கார்ப்பணச் செய்து முடிந்தார்கள்.

திருவாமூரில் இவ்வாறு நடக்க, யுத்தத்திற்குச் சென்றிருந்த கலிப்பகையாரும் யுத்தகனத்திலே இறந்தபோயினார். அந்தச் சமராரம் நிலகவதிபாருடைய செவிகளுக்குக் கெட்டியது அவ்வாறு கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில் அவர், “என்னுடைய மாதா-பிதாக்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்க உடன்பட்டிருந்தமையால், என் அவருக்கே உரிபவன்; என்னுடைய இவ்வுயிர் அவருக்கே உரியது; ஆதலால் இவ்வுயிரை அவருயிலோடு போய்ச் சேருப்படி செப்தேவன்,” என்று இறக்கத் துணிந்தார் அதைக்கண்ட மருணிக்கியார் மிக உருத்தி அதநிலகவதியாருடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விழுத்து அழுது அவரை கோகதி, “அடியேன் எவன் பிதா மாதாக்கள் இறந்தபின் உம்மையே அவர்களைப் பாவிததுப் பூசிக்கலாம் என்று உயிர் வைத்ததுகொண் டிருக்கின்றேன்; அப்படி யிருக்கீர் அடியேனைத் தனியே கைவிட்டு மறப்பீராகில யான் உமக்கு முன்னரே இறந்தவிடுவேன்,” என்று கூறினார். அப்போது நிலகவதியார் அதைக்கேட்டு, தம்பியார் உயிரோடு இருக்கவேண்டும் என்று ஆசையால் தமது கருத்தை நிறைவேற்றாமல் உயிர் தாக்கி, வேறொருவரையும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளாமல் சேவகாருண்ணிய முடையவராகி வீட்டிலே தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, மருணிக்கியார் உலக வாழ்வு நிலையாமையை யுணர்ந்த அறஞ் செய்ய விரும்பி, அன்புடனே பொருள்களைச் செலவழித்து அறச்சாலைகளையும், தண்ணீர்ப் பந்தர்களையும் அமைத்து, சோலைகளை வைத்து வளர்ப்பித்தார்; குளங்களைத் தோண்டிவித்தத் தடாகப் பிரதிஷ்டை செய்தார்; விருந்தினரை உபசரித்தார்; புலவர்களுக்குப் பொன்னாகக் கொடுத்தார்; பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் நிலையாமையை அறிந்து இவ்வாழ்க்கையிலே புராமல் எல்லாவற்றையும் நீத்தார்.

அவ்வாறு திறந்த அவருக்கு எல்லாச் சமயங்களுக்கும் கற்சமயம் இதுதான் என்று அறியுமறிவு ஏற்படவில்லை; அதனால் அவர் பாடவிபுத்திரம் என்னும் கார்த்தித் தென்று சமணர்களுடைய பன்னியைச் சார்ந்து, அங்குள்ள சமணர்களுடைய போதனையினாலே அவர்கள் அதுசரித்தின்ற ஆருகத சமயமே முத்தியை அடைதற்குத் தகுந்த தென்று துணிந்து, அந்தச் சமயத்திலே பிரவேசித்தார். அங்ஙனம் பிரவேசித்த அம் மருணிக்கியார் அந்தச் சமணமத துஷன் எல்லாவற்றையும் கற்று, அவைகளிலே மகா பாண்டித்தியம் உடையவராயினார். அதுகண்ட சமணர்கள் அவருக்குத் தருமசேனர் என்னும் பெயர்

சிட்டு அவரைத் தங்கள் மதாசாரியராகக்கொண்டு வழிபட்டார்கள். அதன்மேல் அவர் தமது வித்தியா சாமர்த்தியத்தினாலே, பெண்தார்களை வாகில் வென்று புகழ் பெற்று, ஆருகத சமயாசாரியர்களுக்குள்ளே சிறெஷ்டராய் இருந்தார். அவர் இப்படி யிருக்குங்காலத்திலே, திருவாமூரிலே இருந்த திலகவதியார் சிவனிடத்திலே பத்தி மிகுந்து சிவ புண்ணிபங்கன் செய்ய விருந்திக் கெடில நதிக்கு வடகரையில் இருக்கின்ற திருவூதியைவீரட்டானம் என்னும் திருப்பதியிற் சென்று அங்குள்ள பரிமசிவனைத் துதித்து வணங்கி, சிவசின்னங்களைத்தரித்த, தினந்தோறும் சூர்யோதயத்துக்குமுன் அந்தக் கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல், கோமயத்தினாலே மெழுகுதல், கந்தனவனங்களிற் சென்று மலர்சுளைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து மாலை கட்டிச் சுவாமிக்குச் சூத்தக் கொடுத்தல் முதலாகிய சிவ புண்ணியங்களைச் செய்து வந்தார். அவ்வாறு செய்துவருப்போது அவர் தம்முடைய தம்பியாராகிய மருணிக்கியார், கபட மாரக்கமாகிய ஆருகதத்திலே பிரவேசித்தமையை அறிந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி, வீரட்டானேசுவரை வணங்கி அவரிடத்தில், "சர்வாபீஷ்டத்தையும் தருகின்ற காதலே! தேவரீர் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது சத்தியமானால், தவமென்று சொல்லிப் பாயை இடுக்கித் தலைமயினைப் பறித்தெறித்துவிட்டு நின்றனொண்டே உணவுண்டின்ற சமணர்களுடைய கபடமாரக்கமாகிய பரிசுழியிலேவிழுந்த என்னுடைய தம்பியை உதினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றியருள கேளீமீ," என்று பன்முறை விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது பரிசுவன் திலகவதியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தவத்திற் சிறிதவனே! நீ உன் மனக் கவலைபை நீக்குவாயாக; உன்னுடைய தம்பி துறவியாகி கம்மை அடையுப்போருட்டுப் பூர்வ சன்மத்திலே தவஞ் செய்திருக்கின்றான்; அப்படி யிருந்தும் அத்தத் தவத்தில் சிறிது குற்றம் நிகழ்த்தமையினாலே, இப்போது புற மதத்திலே பிரவேசித்தான்; இனி அவனைச் சூலகோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சென்றார்.

அதன்மேல் சிவபெருமான் கூறியருளியபடியே, அவருடைய திருவருளினாலே தருமசேனருடைய வயிற்றில் கொடிய சூலகோய் உண்டாகிக் குடிலக் குடையத் தலைப்பட்டது. அதனால் அவர் வருத்தி வேண்டிச் சமண்பாழியறையில் விழுந்து தமக்குக் கைகூத்த சமண சமய மந்திரோச்சாரணத்தால் தடுத்தும் அச்சூலகோய் தடைப்படாமல் அதிகரித்தது. அங்ஙனம் அதிகரிக்கவே அவர் சரப்பவிவரத் தலைக் கோறினாற்போல மயங்கி மூர்ச்சை அடைந்தார். அதைக் கண்டசம

ணர் பலர் வந்து கூடி, "இத்தச் சூலோயையைப் போன்ற கொடிய
கோயை முன்னொருபோதம் கண்டறியோம்; இதற்கு யாது செய்
வோம்?" என்று துக்கமுற்றுப் பின்னர் கமண்டலத்தில் இருக்கின்ற
ஜலத்தை அபிமந்திரித்துக் கொடுத்த அவரைப் புருதுவித்தார்கள்;
அதனாலும் தணியவில்லை; பின்னர் மயிற்பீலிகொண்டு காலணவுக்
தடவினார்கள்; அதனாலும் தணியாமல் சூலோயை முன்னிலும் நிதி
கப்பட்டது; அவ்வாறுகவே தருமசேனர் அனைத் சசிசங்குடிபாதவ
ராய்த் துன்பப்பட்டார். அதன்மேல் சமணர்கள், "ஐயோ! இதற்கு
காம் யாது செய்வோம்? இவ்வேயை நீக்குவல் கர்மால் இயலாது,"
என்று சொல்லி அவரைக் கைவிட்டிப் போயினார்கள்.

பின்னர் தருமசேனர். தாமமுடைய சகோதரியாராகிய திலக
வதியாரை நினைந்து, அப்போதே தமக்கு உதவி செய்யவல்லவர் எனத்
துணிந்து, தம்முடைய சமாசரத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்குர்படி
தர்முடைய அடிமைப்பாடு அகரிடத்தக்கு அனுப்பினார். அன்
திருவதிகையிற் சென்று, அத்திலகவதியாரை ஒரு கந்தனவனத்தக்
குச் சமீபத்திலே கண்டு வணங்கி, "கான் உமமுடைய தம்பியார்
கட்டளைப்படி இவ்விடத்திற்கு வந்தேன்," என்று சொல்ல, திலக
வதியார் அவளை கோக்கி, "தம்பியாருக்கு யாதாநினும் தீவகுண்
டா?" என்றார். அதற்கு அவன், 'ஆம்; அர் கொடிய சூலோயி
னால் மிக வருதுகின்றார்; சமணர்கள் எல்லாரும் அக் கோயைத்
தீர்த்தற்கு வன்மை இல்லாமையால் அவரைக் கைவிட்டார்கள்; அது
கண்டு அவர் என்னை கோக்கி, அதச் சமணர்களைத், சகோதரியா
ராகிய உமக்குத் தெரிவித்தத் தாம் உய்யும் நெறியை உம்மிடம்
கேட்டுக்கொண்டு இரவிலே தம்மிடத்தக்குத் திருப்பி வரும்படி
கட்டளையிட்டனர்; அதனால் நான் இவ்வு வந்தேன்," என்றான்.
அப்போது திலகவதியார், "பதிதராகிய சாணர்களுடைய பள்ளிக்கு
நான் வான்; இதைத் தம்பிக்குச் சொல்," என்று அவனிடம்
கூறினார்; அதுகேட்ட அவ்வுடிமை மீண்டு தருமசேனரிடத்திற்
சென்று அனைத் தெரிவிக்க, தருமசேனர், "இனி இதற்கு நான்
யாது செய்வேன்?" என்று துக்கித்தார்.

அப்பொழுது பாமசிவனுடைய திருவருள் கூடவே அர்,
"இத்தத் துர்ச்சமயமாகிய ஆநுகதமார்த்தத்தில் பிவேசுரித்தபடியால்
என்னை வருத்தம் இவ்வேயை நீங்குர்படி சம்சமயமாகிய ஓவசமயத்
தை அனுசரிக்கின்ற திலகவதியாருடைய திருவுடினை அடை
வேன்," என்று கருதி உடனே எழுந்து, அந்தச் சமணர்களுடைய
ஸ்தானத்தைக் கடத்து, உடுத்த பாணையும், உறியிலுற்ற கமண்டலத்

தையும், மயிற் பீலியையும் நீக்கி வஸ்திரம் தரித்த, தமக்குப் பற்றுக் கோடாகக் கைகொடுத்து வருகின்றவர்களைப் பற்றிக்கொண்டு, ஒரு வருக காண்படி இரவிலே, ஆருகதமார்க்கத்தில் பிரவேசித்ததால் தமக்குச் கிடைத்தவைகளில் சூலகோய் ஒன்று மாதிரிப் பின்றொடர கடந்து திருவதிகையிற் சென்று, திலகவதியாருடைய திருமடத்தை அடைந்து, அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்த, அவரை நோக்கி, “எங்கள் குலத்தார் செய்த தவப்பயனெல்லாம் திராண்டி ஒரு வடி வெடுத்தாற்போலும் அம்மே! அடியேன் கொடிய சூலகோயைச் சகிக்க முடியாமையால், நீரே கதியென்று உம்மை அடைந்தேன்; ஆதலால், இனி நான் உய்த்து கடைத்தேறும் வழியை அருளும்,” என்று சொல்லி அவருடைய பாதத்தடியிலே விழுந்து அயர்ந்தார்.

அப்போது திலகவதியார் தம்பியாராகிய அவரை நோக்கி, தமக்குச் சொப்பனத்திலே பரமசிவன் உருளியபடி உடந்தை நினைந்து மனங்கொடுத்து அவரை அஞ்சலி செய்துகொண்டு, “அறியாமையினாலே புறமசப்படுதழியில் விழுந்து கொடுத்துயாத்தை அனுபவிக்கின்ற தம்பியாரே எழுந்திரும்,” என்றார். அவ்வாறு தம்பியாராகிய அவர் சூலகோயுடனே நெக்கமுற்று எழுந்து அஞ்சலி செய்தார். அப்போது திலகவதியார் அவரை நோக்கி “இது பரமசிவனுடைய திருவருளே; ஆதலால், தம்முடைய திருவடிகளை யடைந்த மெய்யன்பர்களுக்கு இன்னருள் புரியும் அக்கடவுளையே வணங்கி அவருக்கே திருத்தொண்டு செய்யும்,” என உபதேசித்தார். உடனே மருணீக்கியார் அவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வணங்கி நின்றார். அச்சமயம் திலகவதியார் சிவன் திருவருளை நினைந்து அவருக்கு விபூதியில் பஞ்சாஷாத்தை ஒதுக்க கொடுத்தார். மருணீக்கியார் மிகுந்த ஆசையோடு வணங்கி அவ்விபூதியை வாங்கிச் சரீர முழுதிலும் அணிந்துகொண்டார்.

அதன்மேல், திலகவதியார் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே திருவண்கும் திருமெழுக்குத் தோண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு தம்பியாரைக் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவ்வாறு சென்றவுடன் மருணீக்கியார் வீரட்டானேசுவரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து, அவருடைய சக்ரிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்த எழுந்து நின்று, அவர் திருவருளினாலே, தமிழ்ச் செய்யுள் பாடும் சக்தி பெற்றதத் தம்முடைய சூலகோய் நீங்கும்பொருட்டும், பிற்காலத்திலே அன்போடு ஒதுகின்ற யாவருடைய தன்பமும் நீங்கும் பொருட்டும் அந்தப் பரமசிவன்மேல், “கடந்தரூபினவாறு விலக்கிலீர்” என்னும் வாக்விபத்தை முதலிலுடைய திருப்புகித்ததைப் பாடியருளினார். அவ்வாறு பாடிய

புடனே சூலனோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணீச்சியார் தமக்கு உயிரைக் கொடுத்த முத்திரேறியையும் தந்த பரமசிவனுடைய திருநுளாகிய கடலில் மூழ்கித் திருவேணி முழுதிலும் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, இரண்டு கண்களில்நின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு, “சமணசமயப் படுகுழியிலே விழுந்து, மீண்டெழு மார்க்கத்தை அறிவாது மயங்கிய பாவியேன், அப்பரமசிவனுடைய திருவடிபை அடைதலாகிய இந்தப் பேற்றைப் பெறுவதென்பத சூலனோய்க்கு என்ன பிரதியுபகாரம் செய்வேன்?” என்றார்.

அவர் இவ்வாறு கூறி ஈசானைத் துதிக்கும்பொழுது, வீரட்டானேசுரனுடைய திருநுளினால், “நீ மதுரமாகிய தேவாரப்பதிகத்தைப் பாடினபடியால் உனக்கு இனி ‘காவுக்கரசு’ என்னும் பெயரே சப்தலோகங்களிலும் வழங்குக,” என்று அங்கு நின்ற எல்லோருக்கும் வியப்புத் தோன்றும்படி ஒரு அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே உண்டாயிற்று அதைக் கேட்ட திருகாவுக்கரசுநானார், “பரமசிவன் இத்தனைகாலமாகத் தம்மை நித்தித்த இகதச் சிறியேனுக்கும் இப்பெரு வாழ்வைத் தந்தருளினாரே,” என்று களிகூர்ந்து, தாமடைத் திருநாத தன்மைபோன்ற தகவை யுடையவனாகிய இராவணனுக்கு அவர் அருளிய சுருணையின் மெய்த்தன்மையை அறிந்து, சிவபெருமானைத் துதிப்பதையே மேற்கொண்டு அவரை வணங்கினார்.

இவ்வாறு திருகாவுக்கரசுநானார் சமணசமயம் பொய்மார்க்கம் என்பது யாவருக்கும் புலப்படும்படி சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து அருள் பெற்றபடியால், ‘உலகம் உய்த்தது,’ என்று சொல்லித் திருவதிகையிலுள்ள சமஸ்த சனங்களும் களிப்புற்றார்கள். அதன்கேள் திருகாவுக்கரசுநானார், மனோவாக்குக் காயம் எனனும் திரிகரணங்களாலும் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்றும் ஆசை தமக்கு மிகுந்தபடியால், சிவசின்னங்களைத் தரித்துக் கொண்டு, சிவத்தியானம் நீங்காத வுணர்வும், தடையின்றி யெழுதின்ற ஸ்துதிருபமாகிய வாசகமும், அவர் பணிவிடையும் உடையாரீயினார். திலகவதியார், தம்முடைய வேண்டுகோளின்படி பரமசிவன் தம்முடைய தம்பியானை ஆட்கொண்ட பெருங்கருணைத்திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து அந்தச் சிவனை வணங்கினார்.

இப்படி நிகழும்போது, திருகாவுக்கரசு சுவாமிகளுடைய சமாசாரத்தைப் பாடலிபுத்திரத்தில் இருக்கின்ற சமணர்கள் கேள்வியுற்றுப் பொறாமை கொண்டு, ‘மாறுபட்ட பல சமயங்களையும் வாசில் வென்று எங்கள் சமயத்தை நிலைநிறுத்திய தருமசேனர், தமக்கு வந்த

சூலையோய் இங்கே ஒருவராலும் நீங்காமையால் உய்யும் நெறியை
நாடித் திருவதிகையிற் சென்று முன்போலச் சைவத்திலே பிரவேசி
த்து, அந்நேய நீங்கி உயர்ந்துவிட்டார்; இனி நம் சமயம் அழிந்து
போகும்,” என்று துக்கித்தத் தலையும் பீலியும் தாழ ஒரிடத்திலே
கூடினார்கள். அங்ஙனம் கூடிய அவர்கள், “தருமசேனருக்கு உந்த
சூலையோய் நம்மில் ஒருவராலும் நீங்காமல் அவர் சைவமதத்தில் பிர
வேசித்ததால் நீங்கிவிட்டதென்னும் உண்மையை நம் அரசன் அறிந்
தானால், நம்மீது கோபங் கொண்டு, தானும் சைவனாகி நம்முடைய
விருத்தியையும் தவிர்ப்பான்; இனி இதற்கு யாது செய்வோம்?”
என்று சொல்லித் தங்களுக்கும் ஆலோசித்து, அதற்குத் தக்க
ஒரு நாயத்தை முடிவு செய்துகொண்டு, தங்கள் மன்னனாகிய பல்லவ
ராசனுடைய நகரத்திற் சென்று, அரண்மனையி னுள்ளே புருந்து,
அவ்வரசனை றோக்கி, “எங்களுக்குத் தலைவராய் இருந்த தரும
சேனார், தம்முடைய சகோதரியாராகிய திலகவதியார் சைவசமயத்தி
லிருக்கிறபடியால், தாமும் அவர்போலாக விரும்பித் தமக்குச் சூலை
யோய் வந்ததாகக் காட்டி அது நம்மாலே தீர்ந்திவது என்று அவரிடத்
தீர் சென்று, முன்போலச் சைவ சமயத்திலே பிரவேசித்து, நம்
முடைய கடவுளை நிர்ந்தை செய்வார்,” என்று சொன்னார்கள்.
அதைக் கேட்டவுடனே பல்லவராஜன் கோபங்கொண்டு, “இதற்கு
யாது செய்யலாம்?” என்றான். அதுகேட்ட சமணர்கள், ‘உத்தம
மாகிய எங்கள் சமயமகிமையைக் கெடுத்து உம்முடைய ஆஞ்ஞா
னையும் கடந்த அந்தத் தருமசேனரை நீர் அழைப்பித்துத் தக்கபடி
தண்டிக்கவேண்டும்,” என்றார்கள். அப்பொழுது அவ்வரன் மந்திரி
மாணா றோக்கி, “இம்முனிவர்களாற் கூறப்பட்ட அந்தத் தீயோனைப்
பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்,” என்று திருநாவுக்கரசுகவாயிகளைப்
பிடித்து வரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான்.

அவ்வாறு அவன் ஆஞ்ஞாபித்தவுடனே, மந்திரிமார் சேனைக
ளோடு பிரயாணமாகித் திருவதிகையை அடைந்து திருநாவுக்கரசு
நாயனாரிடத்திற் சென்று, “எங்கள் அரசர் இன்றைக்கு உம்மை
அழைத்தக்கொண்டு வரும்படி எங்களை அனுப்பினார்; ஆதலால்,
வாரும்,” என்றார்கள். அது கேட்டவுடனே திருநாவுக்கரசுநாயனார்,
பரமசிவன்மேலே, “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்,” என்னும் வாக்கி
யத்தை முதலிலுடைய திருத்தாண்டகத்தைப் பாரி, அந்த மந்திரி
மாணா றோக்கி, “நாம் நீங்கள் அழைத்தபடியே வரமாட்டோம்,”
என்றார். அதுகேட்ட மந்திரிமார்கள் தந்திரமாக அவரை வணங்கிப்
பிரார்த்தித்து அழைத்தார்கள். அப்படி யழைக்கவே அவர், ‘அடியே

னுக்கு வரும் அபாயங்களை யெல்லாம் நீக்குதற்குப் பரமசிவன் இருக்கிறார்,' என்று போதற்கு உடன்பட்டார்.

அதன்மேல் அந்த மந்திரிமார்கள் அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய், அரசன் சமூகத்தில் அவர் வந்திருப்பதை அறிவித்தார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டுப் பக்கததிலிருந்த சமணர்களை நோக்கி, "இனி அவனுக்கு பாது செய்யுலாம்?" என்று கேட்க, சமணர்கள், "அவன் நீற்றறையில் விடவேண்டும்," என்றார்கள் அரசன் சமீபத்தில் நின்ற பணிவிடைக்காரர்களை நோக்கி, "இவர்கள் சொல்லியபடியே செய்யுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அந் நாயனரைச் சூட்டியே யுடைய *நீற்றறையினுள்ளே விட்டுக் கதவைப் பூட்டினார்கள் அப்போது திருநாவுச்சரசு நாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடியைச் சித்தித்து, "சிவனடியார்களுக்கும் இவ் வலகததிலே துன்பம் வருவதுண்டோ?" என்று அகசடவுளைத் தொழுதுகொண்டு அந்த நீற்றறையைச் சிவனுடைய திருவடி நிழலாகப் பாவிதது அதனுள்ளே இருந்தார் அப்போது அந் நாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலாகப் பாவித்த அந் நீற்றறை அவருக்கு வீணானமும், சந்திரனும், தென்றலும், இளவேனிலும், பொய்கையும் போன்று குளிர்ந்திருந்தது. அதனால் அவர் யாதொரு தீங்குமின்றி அதனுள்ளே யிருந்தார். அப்படியிருக்குமபோது ஏழுநாட் சென்றபின், பல்லவராஜன் சமணர்களை யழைத்தது, நீற்றறையைத் திறந்து பாருங்கள்," என்று சொல்ல, அவர்கள் அந்நீற்றறையைத்திறந்து, நாயனார் யாதொரு ஊனமும் இன்றிக் களிப்புறறிருத்தலைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, அவ்வரசனிடத்திற் சென்று, "அவன் முன்னே நம்முடைய சமயத்தில் இருந்து செய்த மந்திர வலியினாலே இப்போது வேகாமற் பிழைத்துக்கொண்டான்; இனி அவனுக்கு நஞ்சு ஊட்டுவதே தரும்," என்றார்கள் அரசன், "அப்படியே செய்யுங்கள்," என்று சொன்னான். அதன்மேல் அவர்கள் நாயனாருக்கு நஞ்சு கலந்த பீர்ந்தோற்றை உண்ணும்படி கொடுத்தார்கள். நாயனார், அவர்களுடைய வஞ்சினையை அறிந்து, "நஞ்சை அமுதாக்கக்கொண்ட கடவுளுடைய அடியார்களுக்கு நஞ்சும் அமுதாம்," என்று நஞ்சு கலந்த அந்தப் பாற்சோற்றை உண்டு யாதொரு தீங்குமின்றி யிருந்தார். அப்போது சமணர்கள் அதைக் கண்டு, "இவனுக்கு நஞ்சும் அமுதமாயிற்று; இவ்விடத்திலே இவன் பிழைப்பானாயின் நமக்கெல்லாம் காசமுண்டாகும்," என்று பயந்து அரசனிடத்திற் சென்று, "நாங்கள் நஞ்சைச் சோற்றிலே கலந்து அவனுக் கட்டியும் அவன் நம்முடைய சமய நூல்களிலே கற்றுக் கொண்ட மந்திரவலியினாலே பிழைத்துவிட்டான்; அவன் இவ்வா

திருப்பாணிகில் இனி எங்கள் உயிரும், உம்முடைய அரசாட்சியும் நீங்குவது திண்ணம்," என்றார்கள்.

அரசன் அதைக் கேட்டு, "இனி அவனைக் கொல்லுவதற்கு உபாயம் யாது?" என்று அவர்களைக் கேட்க, அந்தச் சமணர்கள், "உம்முடைய யானையை அவனுக்கெதிரே விட்டு அவனைக் கொல்லும்படி செய்யுதே உபாயம்," என்றார்கள். அரசன் அவ்வாறே செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். அதன்மேல் துவட்டர்களாகிய சைனர்கள் நாயனருக்கு எதிரே யானையைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்போது நாயனர் சிறிதும் பயமின்றிப் பாமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சித்தித்த அந்த யானையை நோக்கி, "சுண்ணவெண் சந்தனச்சாத்தும்," என்னும் வாக்கியத்தை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தை எடுத்து ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும் "கெடிலப்புனலுமுடையா ரொருவர் தமர் கா - மஞ்சவ தியாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவதாயில்லை" என்பதை அமைத்தப் பாடினர். அவ்வாறு பாடியவுடனே அந்த யானையானது அங்காயனரை வலஞ் செய்து எதிராக நிலத்திலே தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுத்து அப்புறம் சென்றது; அப்போது அதன்மேல் இருந்த பாகர்கள் அதனை அங்குசத்தினாலே குத்தித் திருப்பி அவரைக் கொல்லவேண்டும் என்கின்ற குறிப்பைக் காட்டினார்கள். அது அப்படிச் செய்யாமல் கோபங்கொண்டு, துதிக்கையினால் அவர்களை எடுத்து வீசிக் கொன்றுவிட்டு, வெவ்வேறு டிடங்களிலுள்ள சமணர்களைத் தேடித் தேடி ஒடி அவர்களைத் தள்ளி மிதித்து நசுக்கி யெறித்து கொன்று, அங்ககரத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் கலங்கும்படி அரசனுக்கு மனக்கவலையை விளைவித்தது.

அப்போது அந்த யானைக்குத் தப்பிய சமணர்கள் எல்லாரும் மாணமுறிந்து மயங்கி மனம் வருந்தி அரசன்பா லடைந்து, "தருமசேனன் எங்கள் சமய தூலிலே கற்றுகொண்ட மந்திரத்தின் பலத்தினாலே நாங்கள் விட்ட யானையைக்கொண்டே எங்கள் வலிமையைக் கெடுத்தான்," என்று சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அதைக் கேட்டு அரசன் கோபங்கொண்டு, "இனி அதுனுக்கு யாது செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்க, சமணர்கள் அவனைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கயிறினாலே கட்டிக் கடலிலே தள்ளவேண்டும்," என்றார்கள். உடனே அரசன் கொலைத் தொழில் செய்வாளை நோக்கி, "தருமசேனனைக் காவலோடு கொண்டிபோய் ஒரு கல்லோடு சேர்த்துக் கயிறினாலே கட்டி ஒரு பட்டில் ஏற்றிச் சமுத்திரத்தில் விழும்படி தள்ளிவிடுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். கொலைத்தொழில் செய்வோர் அதைக்

கேட்டுச் சமணர்களுடனே அச்சம் சிறிதுமில்லாத திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கொண்டுபோய் அரசன் சொல்லியபடியே கல்லிற்கட்டிக் கடலிலே தள்ளிவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

அவ்வாறு சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிடப்பட்ட திருநாவுக்கரசு நாயனார், “அடியேனுக்கு யாது நிகழினும் நிகழுடி; அடியேன் சுவாமியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுதேன்” என்று நினைந்து, “சொற்றிணை வேதியன்,” என்பதை முதலிலுடைய நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப்பாடி, சமுத்திரத்திலே அவரோடு சேர்த்துக் கட்டி விடப்பட்ட கல்லானது நாயனார் மேற் பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிசந்தது; கட்டிய கயிறோ அறுத்துபோயிற்று. அதன்மேல் வருணபகவான் கல்லே சிவிகையாக அந்நாயனாரைத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னும் சிவஸ்தலத்திலே சேர்த்தான் அவ்நன்மேல் சேர்த்தவுடனே நாயனார் அந்தத் திருப்பதியினின்றும் அரகரவென்னு மோசையுடன் தம்மை எதிர்கொண்ட சிவனடியார்களோடு சங்குள்ள ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடிப் பிணைர் அவ் கேயே சில தினங்கள் இருந்தார். அவ்வாறு இருந்து அதன்மேல் திருவதிகைவீரட்டானேசுவரரைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்கின்ற ஆசையினால் அவ்விடத்தினின்றும் பிரயாணமாகித் திருமாணிக்குழியையும் திருத்தினை நகரையும் வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கெட்டில கதியைக் கடந்து சென்றார்.

அந்நாயனார் அவ்வாறு செல்லும்போது அவர் சமணர்கள்செய்த இடர்சென்ல்லாவற்றையும் ஐயித்து வருதலைக் கேள்வியுற்ற திருவதிகைவாசிக னெல்லோரும் அவ்வுரை மிகவும் அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது விபூதியை யணிந்த திருமேனியையும், தாழ்வுடத்தையும், சிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தையையும், ஆனந்தபாவப்பம் பொழிகின்ற கண்களையும், திருப்பதிகங்கள் உதிக்கின்ற நாவையு முடைய நாயனார், தம்மை எதிர்கொண்ட ஜனங்களோடு ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கித் திருத்தாண்டகம் பாடி சங்குத் தங்கி லிருந்தார். அவர் அவ்வாறு வீரட்டானேசுவரமேல் திருப்பதிகங்களைப் பாடி அவருக்குத் திருப்பணி செய்துகொண்டிருக்கும் நாளிலே, சமணர்களுடைய தர்ப்போதனைக்கு இசைந்து தீங்கு சீர்த்துகொண்டிருந்த பல்லவராஜன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுடைய மகிமைநய யுணர்ந்து அத்திருவதிகைக்கு வந்து அவரை வணங்கி, சைவ சமயத் திலே பிரவேசித்தான். அதன்மேல் அவ்வாறு பிரவேசித்து சமணசம யும் பொய்யென்றும், சைவசமயமே மெய்யென்றும் அறிவிக்கொண்ட

அந்தக் காடவனென்பவன் பாடல்புத்திரத்திலிருந்த சமணருடைய பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்து உவைகளின் கற்களைத் திருவ்திகையிலே கொண்டுவந்து பரமசிவனுக்குக் குணதரவீச்சாம் என்னும் கோயிலைக் கட்டினான்.

அக்காலத்திலே அங்கிருந்த திருநாவுக்கரசநாயனார் சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்து திருப்பதிகம் பாட விரும்பி, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவெண்ணெய்கல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிச் சிவன்மீது திருப்பதிகம் பாடி, பெண்ணாகடத்திற் சென்று, திருத்தூங்காணைமாடமென்னும் ஆலயத்திற் புகுத்து அங்குள்ள சுவாமியை வணங்கி, அவரை லோக்கி, “சுவாமி! அடியேன் இழிவீனையுடைய சமணசமயத்திற் புகுத்து வருந்திய இத்தேகத்துடனே உயிர்வாழ்தற்குச் சகியேன்; ஆதலால், இத்தேகத்தை தரிக்கும் பொருட்டுத் தேவரீருடைய முத்திரையாகிய சூலத்தையும், இடபத்தையும் என்மேற் பொறித்தருளவேண்டும்,” என்னும் சருத்தமைந்த ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடியவுடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஒரு சிவபூதம் மாறொருவருக்கும் தெரியாத படி அவ்வாரசிருடைய தோளிலே சூலக்குறியையும் இடபக்குறியையும் பொறித்தது. அதன்மேல் அவர் தம்முடைய தோளிலே பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகளைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து சிவன் திருவருளை நினைந்து கண்ணீர் சொரிய அச்சிவபெருமான் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். பின்னர் அவர் அந்த ஸ்தலத்தில் சில தினங்களிருந்து புறப்பட்டுத் திருவாரத்துறைக்கும் திருமுதுகுன்றுக்கும் போய்ச் சுஷாமி தரிசனம் செய்து பதிகம் பாடிச் சிழக்கு லோக்கி நிவாவென்னும் கதிக்கரையின் வழியாக நடந்து, சிதம்பரத்திலே சென்று, கங்கையிலே ஆந்தரத்தாண்டவஞ் செய்தருள்கின்ற சபாபாயகரைத் தரிசித்து, அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து இரண்டு கைகளும் சிரசின்மே லேறிக்குவிய, இரண்டு கண்களில்கின்றும் ஆந்தரப் பாஷ்பம் சொரிய, அக்கினியிற்பட்ட வெண்ணெய்போல மனம் கசிந்துருக, என்று வந்தாய் என்னும் திருக்குறிப்போடு திருத்தஞ் செய்கின்ற சுவாமியுடைய திருநயனத்தினின்றும் பெயிழிகின்ற திருவருளாலாகிய ஆந்தர மேலீட்டினாலே திருப்பதிகங்கள் பாடினார். அவ்வாறு பாடித் தினத்தோறும் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு சில தினங்கள்வரை அங்கே இருந்தார். பின்னர் அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருவேட்கனத்தக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம்பாடித் திருக்கழிப்பாளையை

அடைந்து அங்கும் பதிகங்கள் பாடி, சில தினங்கள் அங்கே இருந்தார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, வழியிலே “அம்பலக் கடத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ,” என்னும் திருக்குறள்தொகை பாடிக்கொண்டு சிதம்பரத்தைச் சார்ந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து பதிகம் பாடித் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு சில தினங்கள் அங்கே இருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் அந்தத் திருநாவுக்கரசு நாயனார், சீர்காழியிலே பரமசிவனது திருவருளினால் உமாதேவி ஞானப் பாலை ஊட்டப் பருகி வேதார்த்தங்களைத் தமிழிலே தேவாரமாகப் பாடியருளிவந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று, அவரைத் தரிசித்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கல்வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியினால் சபாநாயகரைத் தொழுது, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, திருவீதியிலே புரண்டு அங்கப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து, அத்திருப்பதியின் எல்லையைக் கடந்து, திருநாராயுரைக் கண்டு அங்குள்ள சிவனைப் பணிந்து பாடி, சீர்காழிக்கருகே சென்றார். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அவ்வாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் வருதலை யறிந்து, மிகுந்த ஆசையோடு அடியார்கள் பக்கத்திலே குழிச் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார்.

அவ்வாறு எதிர்கொள்ளவே, திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்த நமஸ்கரித்தார்; அப்போது அவர் தம்முடைய திருக்கரங்களினால் திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்து, அவரை எடுத்தது தாமும் அஞ்சலி செய்து, - அவரை நோக்கி, ‘அப்பரே’ என்றார். அதற்குத் திருநாவுக்கரசு நாயனார், ‘அடியேன்’ என்றார். அதன்மேல் அவ்வருவரும் தாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் காணப்பெற்றதனால் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வலங்கொண்டு நமஸ்கரித்து எழுந்தார்கள். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அப்பரை நோக்கி, “அப்பரே! உம்முடைய சுவாமியைப் பாடும்.” என்று சொல்ல, அவர் பதிகம் பாடினார். பின்பு திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், அவரும் அந்தத் திருஞானசம்பந்த நாயனாருடைய திருமடத்திற் சென்றார்கள். அவ்வாறு சென்ற பின்பு திருநாவுக்கரசர் அகரோடு அனவனாவிப் பலநாள் அங்கிருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் திருநாவுக்கரசர், சேர்மமண்ட ஆத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரிசிக்கவேண்டும்

என்னும் ஆசை தாமுடைய திருவுள்ளத்தே தோன்ற, அதனைத் திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குத் தெரிவித்தது, அவரோடு திருக்கோலக்
காவிற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணினார். அதன்மேல் திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்தி அவ்விடத்தினின்றும் திரும்பிச் சீர் + ஈழி சேர்ந்
தனர். பின்னர் அப்பமூர்த்தி, கருப்பறியலூர், புன்கூர், நீரே, திருக்
குறக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி முதலிய ஸ்தலங்களை
வணங்கிக்கொண்டு, காவேரியாற்றின் இருகரைவழியாகவும் சென்று,
செம்பொன்பள்ளி, மயிலாடுதுறை தருத்தி, வேள்விசுருடி, எதிர்
கொள்பாடி, திருக்கோடிகா, திருவாவடுதுறை, திருவிடைநாடூர்,
திருநாகீச்சூர், பழையாறை முதலிய ஸ்தலங்களைப் பணிந்து பாடி,
திருச்சத்திமுற்றத்தை அடைந்தார். அவ்வாறு தடைந்தவுடன் அங்கே
‘கோவாய் முடுகியடுதறம் கூற்றங் குமைப்பதன்முன், பூவா ரடிச்
சுவ டென்மேற் பொறித்துவை,’ என்னும் பதிகத்தைப் பாடினர்;
அவ்வாறு பதிகம் பாடவும், பரிமசிவன், ‘நல்லாருகது வா,’ என்று
கூறியருளினார். அப்படியே அப்பமூர்த்தி திருநாலூர்க்குச் சென்று,
சுவாமியை வணங்கி எழுந்தார். அவ்வாறு நெழுமயபோது சுவாமி அவரை
கோக்கி, “உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கனறேம,” என்று சொல்
லித் தம்முடைய திருவடினை அவர் கிரகின்மேலே சூட்டினார். அச்
சமயம் அப்பமூர்த்தி, “நனைத்தனைய த்ருவடியென் றலைமேல் வைத்
தார் நல்லாரொம பெருமானார் நல்லவாமே,” என்னும் திருசதாண்ட
கத்தைப் பாடியருளிப் பின்னும் பல திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொ
ண்டு கிளநாள் அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாட்களிலே, அவர்
கருகாலூர், திருவானூர், திருப்பாலேத்தறை முதலாகிய கோத்திரங்
களுக்கு மோய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருந்து கிளநாட் சென்றபின், அந்த அப்பர் சுவாமிகள்
திருநல்லூரினின்றும் நீங்கித் திருப்பழனத்தைத் தரிசித்துத் திங்க
ளரின் வழியாகச் சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்பொழுது அவ்வுரி
லே அப்பூதிநாயனார் என்பவர், தம்முடைய புத்திரர்களுக்குத் திரு
நாவுக்கரசு என்னும் பெயரைச் சூட்டியும், தம்முடைய அன்னசத்தி
ரம், கிணறு, குளம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிலும் தனித்
தனியே, ‘இது திருநாவுக்கரசு நாயனாருடையது,’ என்று எழுதியும்
அந்தத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளிடமிடிக் விசுவாச முடையவரா
யிருக்கின்றன ரென்பதைக் கேள்வியுற்று, அவருடைய வீட்டுக்குச்
சென்றார். அப்போது அப்பூதிநாயனார், அப்பரைத் தம்முடைய
மனைவியார் புத்திரர் முதலாயினோரோடும் வணங்கி, அங்கே திரு
வழுது செய்யுடிபடி பிரார்த்தித்து, அதற்கவர் உடன்பட்ட, உடனே

அமுது சமைப்பித்த, திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயர்பெற்ற தம் முடைய புத்திரரை நோக்கி, 'தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வா,' என்று சொல்லியனுப்பினார்.

அவ்வாறே அவர் வினாந்து வாழைக்குருத்து அரியத் தோட்டத் திற் புருந்தொழுது ஒரு பாம்பு அவரைத் தீண்டிற்று; அங்ஙனம் தீண்டியும் அதை அவர் கவனியாமல், அப்பழுத்தி திருவமுது செய்யும்படி குருத்தை அரிந்துகொண்டு வினாவிலே திரும்பிவந்து, விஷந்தலைக்கேறினபடியால் மயக்கமடைந்து, வாழைக்குருத்தைத் தம் முடைய தாயார் கையிலே கொடுத்துவிட்டு, தம்மைச் சர்ப்பந் தீண்டினதைச் சொல்லிக்கொண்டே கீழே விழுந்து இறந்தார். அது கண்டு அப்பூதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் புத்திர னிறத்ததற்கு வருந்தாமல் அப்பர் அமுது செய்யும் விஷயத்தில் கவலையுற்று, 'ஐயோ! இன்னி நாயனார் அமுது செய்யாரே,' என்று துக்கித்து, சுவததை மறைத்துவைத்துச் சிறிதும் தடுமாற்றம் இன்றி அப்பர் சுவாமியிடத்திற் சென்று, "சுவாமி! எழுந்துவந்து அமுது செய்தருளவேண்டுக," என்று பிரார்த்தித்தார்கள், அததருணத்தில் அப்பர் சுவாமி அங்கு நிசுழ்ந்த காரியத்தைத் திருவருளினால் அறிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய அன்பை நினைந்த அமர் மிகுந்து அந்தச் சுவததைச் சிவாலபத்தினுன் கொண்டுவரச் செய்து, 'ஒன்று கொலாம,' என்கின்ற பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே அப் புத்திரர் உயிர்பெற்றெழுந்தார். அப்பூதிநாயனார், அவ்வாறு தம் முடைய புத்திரர் பிழைத்ததைக் கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தேஷியாமல், அப்பர்சுவாமிகள் அமுதுசெய்யாதிருந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்து வருந்தினார். அசனே பறிந்து அவ்வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அப்பர் அவருடைய வீட்டிற் சென்று அமுது செய்து அங்கே இருந்தார் அப்படி யிருந்த சில தினங்கள் சென்றபின், அவர் அந்தத் திருநாளுரின்னறம் நீங்கித் திருப்பழைத்திற்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அப்பூதிநாயனரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடி, அங்குத் தங்கி அவ்விடத்திருப்படியே திருச்சேற்றத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருந்து பல தினங்கள் கழிந்தபின், திருநல்லூருக்குச் சென்று, சிலநாள் அங்கே தங்கிப் பின் திருவானுருக்குப் போகச் சருதி அவ்வுரைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பழையாறை, வலஞ்சுழி, கும்பகோணம், நாலூர் திருச்சேறை, குடவாயில, கறைபூர், சருவாஞ்சி யூர், பெருவேளூர், திருவினமர் என்கின்ற ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச்

சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அதன்மேல் திருவாளுரை அடைந்த சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கன் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒரு பதிகத்திலே நமிசந்தியடிகள நீரினால் விளக்கேற்றினதைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். இன்னும் அத்திருப்பதியில் இருக்கின்ற அரனெறியென்னும் ஆலயத்தையும் வணங்கி அதற்கும் பதிகம் பாடினார். பின்னர் அங்கிருந்தபடியே திருவலிவலம், கீழ்க்கேனார், கன்றப்பூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ப் பதிகம் பாடி அவ்விடத்திற்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே வீதிவிடங்கப்பெருமானுக்கு நடந்த திருவிழாவை அடியார்களுடன் சேவித்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருதினம் திருப்புசலூருக்குப் போகக் கருதித் திருவாளுரினின்றும் நீங்கிப் பல ஸ்தலங்களுக்கும் பணிந்து அங்கே சென்றார். அந்நாளிலே அந்தத் திருப்புசலூருக்கு வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனருடைய திருமடத்தில் இருந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிசன், அப்பர் வருவதைக் கேள்வியுற்று அடியார் கூட்டத்தோடும் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார். அப்போது அப்பர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியை வணங்க, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரும் அப்பரை வணங்கி, அவரை நோக்கி, “அப்போ! நீர் வரும்போது திருவாளுரில் நடந்த பெருமையைச் சொல்லும்,” என்றார். அதைக் கேட்டு அப்பர் திருவாதிரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தினால் சொல்லியருளினார். திருஞானசம்பந்தர் அதைக் கேட்டு, “நான் திருவாளுருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திற்குத் திரும்பிவருவேன்,” என்று சொல்லித் திருவாளுருக்குப் போக, அப்பமூர்த்தி அந்தத் திருப்புசலூரில் சேர்ந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது செங்காட்டங்கடி, திருவண்ணாறு, சாத்தமங்கை, திருமருகல் என்கின்ற ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருப்புசலூருக்குத் திரும்பிவந்தார். ஸிவாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரும் திருவாளுரினின்றும் நீங்கி அந்தத் திருப்புசலூருக்கு வந்தார்; அப்போது அப்பர் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து முருகநாயனருடைய திருமடத்தில் அவரோடு கூடியிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது மெத்தொண்ட நாயனரும், திருநீலக்க நாயனரும் அவர்களுடனிடத்திற்கு வந்து அவர்களுடனே கூடியிருந்தார்கள்.

அங்ஙனமிருக்கும்போது ஸிவ தினங்கன் கழிந்தபின், திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் திருப்புசலூரினின்றும் நீங்கி, திருநீலக்க

நாயனார், நிறத்தொண்ட நாயனார், முருகநாயனார் முதலியவர்களுக்கு விடைகொடுத்த தனுப்பிவிட்டு, திருவம்பர் என்னும் ஸ்தலத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருக்கடவூரில் சென்று வீரட்டானேசுவரரைப் பணிந்து, குங்கிலியக்கலய நாயனாரால் அவருடைய திருமடத்திலே அமுது செய்விக்கப்பட்டு, திருக்கடவூர் மயானத்தையும் வணங்கி, திருவாகடர் முதலிய திருப்பதிகளையும் தரிசித்துப் பின்னர்த் திருவீழிமிழலையை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு அங்கே இருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்போது சில நாட்கள் சென்றபின் மழை வின்மையாலும், காவேரிப்பெருக்கு வற்றியபடியாலும் பஞ்சம் உண்டாக, அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அக்காலத்திலே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கும் முன்னே தோன்றி, “இப்போது நேர்த்திருக்கும் காலபேதத்தினாலே நீங்கள் மனவாட்டம் அடையாங்கள்; ஆயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு நாம் உங்களுக்குப் படிக்காசு தருகின்றோம்,” என்று சொல்லிக் கோயிலின் கிழக்கு வாயிற்படியிலும் மேற்குவாயிற்படியிலும் தினந்தோறும் படிக்காசு வைத்தருளினார் அவ்வடியார்க ளிருவரும் அந்தப் படிக்காசுகளைப் பெற்றுப் பண்டங்கள் வாங்குவித்து அமுது சமைப்பித்து, ‘சிவனடியார்கள் எல்லாரும் வந்து போசனம் பண்ணக்கடவர்கள்,’ என்று இரண்டு காலங்களினும் பறை சாற்றித் தெரிவித்து அடியவர்க்கு அன்னமிட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி தாம் பரமசிவனுக்குக் குமாரராகையாலும் பாடற்றொண்டு மாத்திரம் செய்வதாலும் தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டக் கொடுத்து மாற்றப்பெற்றார்; அப்போதாம் அக்கடவுளுக்கு அடியாராகையாலும், பாடற்றொண்டோடும் கைத்தொண்டும் செய்துவந்தபடியாலும் தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டக் கொடாது மாற்றப்பெற்றார் இவ்வாறு இருரும் கடோதும் அன்னமிட்டுவர இவர்களுடைய மடங்களிலே சிவனடியார்கள் போசனம் பண்ணி மகிழ்ந்தார்கள். இப்படி யிருக்கும்காலத்தில் சில தினங்கள் கழிந்தபின் எங்கும் மழை பெய்து தானிய முதலியவைகள் விட விளைந்தமையால் பஞ்சம் நீங்கிற்று.

அதன்மேல், அந்தத் திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் திருவீழிமிழலையினின்று நீங்கித் திருவாஞ்சிய முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, வேதாரணியத்தை அடைந்து, ஆலயத்திற் புகுந்து அதனை வலஞ்செய்து, வேதங்கள் அருச்சித்துத் திருக்காப்புச் செய்து, அந்தந்தமுதல் அடைக்கப்பட்டேயிருந்த அக்கோவிலி கதவுக்கு முன்,

வந்து, வேதக்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட அக்கதவை அடியார்கள் நீக்கப் பெருமையினால் வேறோர் பக்கத்திலே ஓர் வாயில் செய்த அதன் வழியே செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். அவ்வாறு றறிந்தவுடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அப்பரைகோக்கி, “அப்பரே! நாம் எப்படியும் இந்தத் திருவாயில் வழியே சென்று தான் சுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும்; ஆதலால், இந்தக் கதவு திறக்கும்படியாகத் திருப்பதிகம் பாடும்,” என்றார். அதைக் கேட்டு அப்பமூர்த்தி, “பண்ணினேர் மொழியான்,” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அவ்வாறு அசனைப் பாடியும் கதவு திறக்கப் படாமல் தாழ்த்தத்; அங்குண்டு அார், “இரக்க மொன்றிலீ,” என்று திருக்கடைக்காப்பிலே பாடி வணங்கினார். அவ்வாறு வணங்கியவுடனே வேதாளனியேசுருடைய திருவருளினால் அக்கதவு திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது நாயன்மார் இருவரும் அச்சந்தியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள்; அடியார்கள் எல்லாரும் ஆந்தகோஷம் செய்தார்கள்; அதன்மேல் அந்நாயன்மார் இருவரும் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி யெழுந்து கோவிலுக்குள்ளே புருத்த சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடி வெளியே வந்தார்கள்.

அப்படி வரும்போது அப்பர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியை கோக்கி, “சுவாமியுடைய திருவருளினாலே இந்தக் கதவு எப்போதும் திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் வழங்கும்பொருட்டு இப்போது இது அடைக்கப்படுமெபடி தேவரீர் திருப்பதிகம் பாடியருளும்,” என்றார். அவ்வாறே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி யிசைந்து பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வாறு தொடங்கித் திருப்பதிகத்திலே முதற்பாட்டுப் பாடிய மாதிரித்தில் கதவு அடைக்கப்பட்டது. அதுகண்டு, நாயன்மார் இருவரும் சிவபெருமான் திருவளை வியந்து களிப்புற்று அவரை வணங்கினார்கள். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி தாம் எடுத்த பதிகத்தை முடித்தருளினார் அன்றுமுதலாக அந்தக் கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் உண்டாயிற்று அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியங் கொண்டு உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் சொரிய, அந்த நாயன்மார்களுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அதன்மேல் அந்நாயன்மார் இருவரும் திருமடத்தை அடைந்தார்கள்.

அவ்வாறு திருமடத்தை யடைந்தபின்பு திருநாவுக்கரசுநாயனார், தாம் திருப்பதிகம் முழுதும் பாடியபின்னே கோவிந்த கதவு திறந்த அருமையையும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதற்பாட்டைப் பாடினவுடனே, கதவு அடைத்த எளிமையையும் நினைந்து, “சுவாமி

யுடைய திருவுள்ளத்தன்மை இன்னதென்று அரியமாட்டாமல் அயர்கின்றேன்," என்று கவன்று மிகவும் அஞ்சி தத்திருமடத் தின் ஒரு பக்கச்சுரிலே போய்ப் படுசதுக் கண்ணே மூடிக்கொண்டு வேதாரணியேசுருடைய திருவடிசளைச் சிந்தித்து நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற் சென்று, "நாம் வாய் மூரில் இருப்போம்; அவ்விடத்திற்கு நீ தொடர்ந்து வா," என்று கூறியருளினர் அதைக் கேட்டவுடனே அப்பமூர்த்தி திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து வாய்மூர் போவதற்கு வேதாரணியத்தினின்றும் புறப்பட்டு விரைந்து சென்றார் அப்போது சுவாமி, நாம் அவருக்கு முன் காட்டியருளிய திருக்கோலத்தோடும் முன்னே நடந்தருளிநா அப்படிச் சுவாமி முன்னும் திருநாவுக் கரசுரையுநர் பின்னுமாக நடக்கும்போது, நாயுநர் எவ்வளவோ விரைவுகொண்டு நடந்தும சிவபெருமானைத் தொடர்ந்துசெல்ல முடியாதவராயினார்.

அதன்மேல், சுவாமி சமீபத்திலே "காட்சி கொடுப்பவர்போல அப்பருக்கு ஒரு கோயிலை எதிரே காண்பிசு" அசுனுள்ளே புருத்து மறைந்தாரா அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து சென்று சுவாமியைத் தேடினார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளையுநரும் அப்ப மூர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்பதைக் கேள்வியுற்று அவ்ரு வந்து சேர்ந்தார் அப்போது அப்பமூர்த்தி, சுவாமி மறைந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்து, "அடியார்களிற சிறந்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியே வேதாரணியக் கோயிற்கதவைத் திறக்கவேண்டும் என்பதை நினையாமல் திறந்து குற்றஞ்செய்த சிறியேனுக்கு நீ ஓளிக்கலாம்; ஒரு பதிகத்தின் முகற்பாட்டாலேயே கதவை அடைபித்த அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி இங்கே வந்திருக்காரா தலால் அவருக்கு எப்படி ஓளிக்கலாம்?" என்றார். அவ்வாறு சொன்னவுடனே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குக் காட்சி கொடுத்தருளிநார். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சிவனைத் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, அப்பமூர்த்தியுந் காணுமபடி அவரைக் காட்ட, அப்பமூர்த்தியும் தரிசித்து, அவர்மீது திருப்பதிகம் பாடினார். சுவாமி அப்பதிகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எழுந்தருளிநார். அசனமேல் நாயுநர் இருவரும் திருவாய்மூரை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு சிலநாள் உங்கிருந்து, பின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பி வந்து, அங்கே இருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியையுநர் மதுரையிலிருக்கின்ற பாண்டியனுடைய மனைவி வாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரியாராகிய குணச்சிதைநாயனும்

ரு அனுப்பிய தூதர்களாலே, பாண்டிகாட்டிலே சமணசமயம் பரவச்
சைவம் குன்றிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, சமணர்களை வென்று
ஐசவஸ்தாபனம் செய்யும்பொருட்டு அவ்வீடத்திற்குச் செல்ல உத்
தேசித்து அதனை அப்பரிடம் தெரிவித்தார். அப்பொழுது திருநாவுக்
கரசுராயனார் சமணர்களுடைய கொடுமையை நினைத்து, மதுரைக்குப்
போகா திருக்கும்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியைத் தடுக்க, அவர்
அதற்கிசையாமல் பாண்டிகாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

பின்னர் திருநாவுக்கரசுராயனார், வேதாரணியுத்திலே சிலநாள்
இருந்த அதன்மேல் அவலூரைவிட்டு நீங்கி நாகைக்காரோணம், திரு
வீழிமிழலை முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பின் திருவாவடு
துறையிற் சென்று, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்கு ஒரு திருப்பதிகத்
திற்பொருட்டு ஆயிரஞ் செம்பொன் கொடுத்தருளிப் சிவனருட்டிநத்
தைப் புகழ்து பாடி, பழையாறைக்குச் சென்றார். அவ்வாறு சென்று
அங்கே வடதளி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனைச்
சமணர்கள் மறைத்திருக்கிறார்களென்று கேள்வியுற்று, அவவாலயத்
திற்குச் சமீபமாகிய ஓரிடத்திற் சென்று, அழுதுசெய்யாமல் சுவாமி
யைத் திபானித்து, “சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய திருவுரு
வைக் கண்டு வணங்கினாலன்றிப் போகேன்; அந்தத் திருவுருவை
மறைத்த சமணர்களுடைய செய்கையைக் கெடுத்தருளும்,” என்று
சொல்லி அவருத் தவகியிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது சுவாமி அவ்வூர் அரசனுக்குச் சொப்
பணத்திலே தோன்றி, “நாம் சமணர்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்
றோம்; திருநாவுக்கரசன் நமமை வெளிப்படக் கண்டு கும்பிடவேண்
டும் என்று நிரதித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆதலால், நீ அந்தச்
சமணர்களை அழித்து நமக்கு ஆலயம் செய்பவேண்டும்,” என்று
கூறியருளித் தாம் இருக்கின்ற இடத்தைத் தெரிவித்து மறைந்
தருளினார். உடனே அரசன் விழித்தெழுந்த ஆச்சரியமடைந்து, மத்
திரிமாரோடும் விரைவிலே கோயிலிற் சென்று சுவாமி கூறிய அடை
யாளத்தைப் பற்றிச் சுவாமியைக் கண்டு, சமணர்கள் செய்த வஞ்
சனையை உணர்ந்து, அப்பரை வணங்கி, அந்தச் சமணர்களை யானை
களாலே மிதிப்பித்துக் கொன்று, பரமசிவனுக்கு விமானமமைத்து
அர்ச்சனை புரிந்தான். பின்னர் அப்பமூர்த்தி உள்ளே புகுந்து சுவாமி
யைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடி, சிலநாள் அங்கிருந்து அதன்
மேல் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவானைக்கா, ஏறும்பியூர், திருச்
சொரப்பள்ளி, சுற்குடி, திருப்பராய்த்துறை என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரி
சித்துத் திருப்புகுளஞ் சிவைய கோக்கிச் சென்றார்; அவ்வாறு செல்லும்

போது பசியினாலும் தாகத்தினாலும் மிகவும் வருந்தி யிளைத்தும் சித்த மலையாமல் நடக்க, பாமசிவன் அருளுடைய வருத்தத்தை நீக்கும்பொ ருட்டு வழியிலே ஒரு சோலையையும் குளத்தையும் உண்டாக்கி ஒரீ பிராமண வடிவத்துடன் பொதிகோறு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது திருநாவுக்கரசநாயனார் அவர் சமீபத் தில் சென்றார்; அங்கனம் சென்றவுடனே ஐயர் அவரை நோக்கி, "நீர் வழியில நடந்து மிகவும் இளைத்துப்போனீர்; என்னிடத்திலே பொதிகோறு இருக்கின்றது; ஆதலால், இதனை நீர் புசித்து இந்தக் குளத்திலே சலத்தைப் பருகி இளைப்பு நீக்கிக்கொண்டு போம்," என்று சொல்லி அவரிடம் பொதிகோற்றைக் கொடுத்தார். அப்பொழுத்தி லிருப்பத்தடன் அதை வாங்கிப் புசித்துச் சலபானம் பண்ணி இளைப்பு நீக்கி இருந்தார்; அப்படி யிருக்குமபோது சுவாமி அவரை நோக்கி, "நீர் எங்கே போகின்றீர்?" என்று கேட்க, வாசீசர், "என் திருப்பைஞ்ஞாலிக்குப் போகின்றேன்," என்று சொல்லி தவ்விடத் தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அப்போது சுவாமி, "நானும் அங்கேதான் போகின்றேன்," என்று சொல்லி, அவருடனே கூடிச் சென்று திருப்பைஞ்ஞாலியைச் சமீபித்தவுடனே மறைத்தருளினார். அப்பொழுத்தி, சுவாமி அவ்வாறு மறையக் கண்டு, அவரைச் சிவ பெருமானென்றே நினைத்த, அவருடைய திருவருளை வியந்து கண்ணீர் பொழிந்தழுது கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியைத் தரிசித்துப் பதி கம் பாடிச் சைத்தொண்டு செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்தார். அப்படி யிருந்து சிலநா ளானபின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவண்ணா மலைக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, தொண்டைநாட்டை யடைந்து, திருவோத்தூர், திருக்கச்சியேகம்பம், திருக்கச்சிமயா ணம், திருமேற்றளி, திருமாற்பேறு, திருக்கழுக்குன்றம், திருவான்மியூர், மயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாகூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிக்கரை என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் தென் கைலாச மாகிய திருக்காளத்திமலையை அடைந்தார். அவ்வாறு அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்த மலையின் மேல் ஏறிச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அவருடைய வலப் புக்கத்திலே நிமிக்கிற கண்ணப்பளையனருடைய திருவடிகளையும் வணங்கிச் சிலநாள்வரை அந்த ஸ்தலத்திலேயே வசித்தார்.

அதன்மேல், உத்தர கைலாசத்திலே பாமசிவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி அந்தத் திருக் ளானத்திமலையினின்று நீங்கி, உத்தரதிசையி லிருக்கின்ற ஸ்ரீகைலத்

தை அடைந்து வணங்கித் தமிழ்மறை மொழிந்து, தெலுங்கு கன்னடம் மாளவம் முதலிய தேசங்களையும் பல நதிகளையும் வணங்கியுங் கடந்து சென்று காசியைத் தரிசித்து அசற்கப்பால் இருக்கின்ற கற்குத்திலே சூகமூலபலங்களைப் புசித்தலையும் ஒழித்துக் கைலாச தரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் இராப்பலாக விடாது நந்தார். அதனால் அருடைய கால்கள் மிசவும் தேய்தன; அவ்வாறு தேய்தும் அவர் ஆசைமேலீ முனல் சம்முடைய இரண்டு கைகளையும் ஆதரவாகக்கொண்டு தாவிச் சென்றார்; பின்னர், அந்தக் கைகளுடனணிசுத்து அசைந்து சிதைந்தன; அதன்மேலும் அவர் விருப்பங்குன்றதலின்றிக் கொடிப் பெருப்பையொத்த வெவ்வித பருக்கைக்கற்கள் பொருங்கிய அம்மரக்கதலில் மார்பினால் நகர்ந்துபோனார்; அப்போது மார்பும் தேய்து தசை சிந்த எலும்புகளும் முறியலுற்றன பின்னர் அவர் விவாப்பக்கங்களைப் புரண்டு புரண்டுபோயினார் அதனால் தேகம் முழுதும் உராய்ந்து சிதைந்தது. அவ்வாறாகியும் நாயனார் கைலாசகிரியினிடத்தே பதிந்த அன்பின் உறுதியினால், மெல்ல நகருதற்கு முயன்று அவ்வாறு செய்யக் கூடாமையால் வழியிலே கிடந்தார்.

அப்பொழுது பரமசிவன், அப்பரை மீளவும் தமிழ்நாட்டிற் செலுத்தி அநாட்டிலுள்ளோர் உய்யும்பொருட்டுத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் பாடுவித்தற்கும், அவருடைய கருத்தையும் முட்டின்று முடித்தற்கும் திருவுணங்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு தடாகத்தை உண்டாக்கி ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு அந்நாயனாருக்கு முன் வந்து கின்று, "நீர் அங்கமெல்லாம் சிதைந்தபோக வருத்தத்தோடு இவ்வாறு இரத்தக் கொடிய காட்டில் எதன் பொருட்டு வந்தீர்?" என்று கேட்டார். அப்போது அப்பர் நினைவற்றிருந்தும் அந்த முனிவரைக் கண்டவுடன் பேசுதற்கு அற்ப சக்தி பெற்று, அவரை நோக்கி, "முனிவரே! நம் கடவுளாகிய பரமசிவன் உதர கைலாசத்திலே உமாதேவி சமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு விரும்பி வந்தேன்," என்றார். அதற்கு முனிவர், 'தேவர்களாலும் அடைதற்கு அரியதாகிய ஸ்ரீ கைலாசகிரியை மனிதர்கள் அடைவது அருமை; நீர் இந்தக் கொடுஞ்சுரத்திலே வந்தது வீண்; இனித் திருமயிலிடுதலே உத்தமம்,' என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அப்பர், கைலாசகிரியி லிருக்கின்ற சுவாமியுடைய திருக்கோலத்தைத் தரிசித்ததன்றி அநிததியமாகிய இந்தத் தேவத்துடன் திரும்பேன்," என்று மறந்தார். அப்போது சுவாமி அவருடைய துணிவைக் கண்டு களித்து, மறைந்தருளி ஆராயத்தில் அச்-

நீரியாகி நின்று, 'நாவக்கரசனே! எழுந்திரு,' என்றார் உடனே அப்பர் அழிந்த உறப்புக்க னெல்லாம் முன்போல உண்டாகப் பெற்றத்ச் சிறந்த தேசத்தோடும் எழுந்து, 'சுவாமீ! இதெவ்வீர் கைலாசகிரியிலிருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அடியேன் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு அருள் செய்யவேண்டும்,' என்று பிரார்த்தித்து நமஸ்கரித்தார்.

அப்பொழுது பரமசிவன், அவரை நோக்கி, எதிரிலிருந்த குளத்தைக் குறிப்பிட்டு 'நீ இந்தத்தடாகத்திலே மூழ்குவாயாயின் உடனே திருவையாற்றை யடைந்து, கைலாசகிரியில் நாம் வீற்றிருக்கும் கோலத்தை அந்த ஸ்தலத்திலே தரிசித்து வணங்குவாய்,' என்று கூறியருளினார். அப்பர் அக்கட்டையைச் சிரமேற்பொண்டு, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதி அந்தத் தடாகத்திலே முழுசித் திருவையாற்றிலிருக்கின்ற ஓர் வாவியிற் றேனன்றிக் கரையிலேறி வழியிலே அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள சாராய்கனெல்லாம் தங்கள் தங்கள் துணையோடும் விளங்குக் கண்டு, உடனேச் சிவமும் சத்தியமாய்க் பாவித்து வணங்குகொண்டு உடனான ஆலயத்துக்கு முன்னே சென்றார். அப்போது அவ்வாலயம் கைலாசகிரியாகத் தோன்ற, அதனிடத்தே வேதங்களும் சிவாகமங்களும் இருபககத்திலும் வாழ்ந்தவா, தம்புரு நாரதர் எனும் இருவரும் யாழ்வாசிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்க ளிருவரும் உஸ்திாத்தை ஒதுக்கி, வாயைக் கையினாலே பொத்திக்கொண்டு பக்கத்திலு ஒதுங்கி நின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லவும், பூதகணங்கள் வாயில்தோறும் காக்கவும், சேர்ந்தித்தர், அசுரர், சாரணர், காந்தருவர், கிண்ணர், இயக்கர், விஞ்சையர் முதலாகிய கணத்தலைவர்கள் துதிக்கவும், நத்திகேசுரர், கையிலே பிரம்பைத் தரித்துக்கொண்டு பணி செய்யவும், சாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் ஒரு திவ்வியாசனத்தின்மேலே அனந்த கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடும் பார்வதி சமேதராய் வீற்றிருந்தருளினார்.

சிவபெருமான் அப்படி இருப்பதைக் கண்டமாத்திரத்திலே, அப்பர் அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து, வார்த்தை தமோத, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆரந்த அருவி சொரிய, அந்தச் சிவனுடைய அருட்பெருங்கடலிலே தம்முடைய அன்பாகிய நதியின்வழியாகச் சார்ந்து, தெவிட்டாத தன்மைவாய்ந்த சிவநந்தாயிர்த்தத்தைப் பருகி, அவர் சந்திதானத்திலே ஆரந்தக் கூத்தாடித் திருத்தாண்டகங்கள் பாடினார். அதன்மேல் கைலாசபதியாகிய கடவுள் தம்முடைய திருக்கோலத்தை மறைத்தருளினார். அவ்வாறு மறைத்தருளவே அப்பர் அதன்பொருட்டு மனம் வருந்திப் பின் ஒருவாறு தெளிந்து, சுவாமியின்மீது திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அந்தத் திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார்.

அப்படி யர்து சில காட்கள் சென்றபின், அவர் திருவை
யாற்றினின்றும் நீங்கி நெய்தலானம், திருமழபாடி முதலிய ஸ்தலங்
களைத் தரிசித்து, திருப்பூர்தருத்தியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்
செய்து, அவர்மீது பதிகங்கள் பாடி, அங்கே ஒரு திருமடங் கட்டு
வித்துப் பின்னும் பலவகைத் தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், அடைவு
திருத்தாண்டகம், திருவங்கமாலை முதலிய திருப்பதி+ங்களைப் பாடிக்
கொண்டு அங்கே யிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, முன்னே
பாண்டிகாட்டிற்குச் சென்ற திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களை வாதில்
வென்று சைவ ஸ்தாபனம் பண்ணிப் பாண்டியராஜனுடைய கூளை
நிமிர்த்தருளி, அந்நாட்டினின்றும் நீங்கிச் சோழமண்டலத்தை அடை
ந்து, அப்பர் மேற்கூறியபடி திருப்பூர்தருத்தியி லிருத்தலைக் கேள்வி
யுற்று அதற்குச் சமீபத்திலே வந்தருளினார். அவர் அப்படி வருவதை
அப்பழர்த்தி அறிந்து, மனமகிழ்ந்து அவரை எதிர்கொண்டு வணங்
கும்படி சென்று ஊருக்கப்பால் அவர் வந்துகொண்டிருந்த எல்லையை
அடைந்து, "ஈசசினனத்தின் ஓசையைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்
கும்படி ரூபந்த அடியார்களுடைய கூட்டம் அதிகரித்திருந்தபடி
யால், அந்ருக்கத்தில் தம்மை ஒருவரும் இன்னாரென்று அறியாத
படி உட்புகுந்து, திருஞானசம்பந்தர் ஏறிவரும் முகதுச்சிவிகை
யைத் தாங்கிக் கறவர்களோடு தாமும் ஒருவாய்ச் சேர்ந்து அதனைத்
தாங்கிக்கொண்டு வந்தார்; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி திருப்பூர்தருத்
திக்குச் சமீபித்தவடனே, 'அப்பர் எங்குமறார்?' என்று பக்கத்தி
லுள்ளவர்களிடம் வினாவ, அதைக் கேட்ட அப்பழர்த்தி, "அடியேன்
தேவரீரைத் தாங்கி வரும் பெரும்பாழ்வைப் பெற்ற இங்குமறேன்,"
என்றார். உடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயனர் அதிசேக்கிரமாகச்
சிவிகையினின்றும் ஓறபகி, மணப்பதைப்போடு அப்பழர்த்தியை
வணங்கினார், அப்பரும் தம்மை அவர் வணங்குதற்குமுன் தாம்
அவரை வணங்கினார். அதுண்ட அடியார்க ளெல்லாரும் அவர்க
ளிருவரையும் வணங்கி ஆர்த்தகோஷம் செய்தார்கள்.

அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயனர் வாசேசரோடும்
திருப்பூர்தருத்தியிற் சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்துகொண்டிருந்
தார். அப்போது அவர், தாம் பாண்டிகாட்டிற் சென்று சமணர்களை
வாதில் வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூளை நிமிர்த்ததையும்,
அந்நாட்டெங்கும் விபுதியின் பெருமையை வளர்த்ததையும், மங்கை
யர்க்கரசியார், குலச்சிறையார் ஆகிய இருவருடைய பெருமைகளை
யும் வாசேசருக்குச் சொல்லியருளினார். வாசேசரும் தாம் தொண்டை
நாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்ததைத் திரு

ஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குச் சொல்லியருளினார். அதன்மேல் திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாரைத் தொண்டைநாட்டுக்கு யாத்திரை செய்ய விரும்பித் திருப்பூர்திருத்தியினின்றும் புறப்பட, வாசீசர் பாண்டி நாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பிப் புறப்பட்டு, அப்பாண்டிநாட்டை அடைந்து திருப்புத்தூரைத் தரிசித்து, மதுரையிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, பாண்டிமாதேவியாரும், கடனியிர்ந்த பாண்டியரும், குலச்சிறையாரும் தம்மை வணங்கித் துதிக்கச் சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் மதுரையை நீங்கித் திருப்பூவணம், இராமேச்சூரம், திருநெல்வேலி, திருக்காணப்பேர் முதலாகிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித் துச் சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பிவந்து திருப்புகலூரை அடைந் தார்.

அவ்வாறு சேர்ந்தபின்பு அவர் அந்தத் திருப்புகலூரிலே தினங் தோறும் சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருமுன்றிலிலே புற்செதுக்கல் முதலிய கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து கின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், கேடத்திரக்கோவை, குறைந்த திருநேரிசை, தனிநேரிசை, நினைந்த திருநேரிசை, ஆருயிர்த்திருவிருத்தம், தசபுரா ணத்தடைவு, பாவநாசப்பதிகம், சரக்கறைத்திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். அப்போது பரமசிவன் அந்நாயனா ருடைய வைராக்கியத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்குத் திருவுளங் கொண்டு, அவர் திருமுன்றிலிலே புற்செதுக்கிக் கைத்தொண்டு செய் யும்பொழுது உழைவாரப்படை றுழைந்த விடங்களெங்கும் பொன் னும் நவரத்தினங்களும் பிரகாசித்துக் கிடக்கும்படி அருள் செய்தார். அப்போது நாயனா அவைகளைக் கண்டு அங்கே கிடக்கின்ற பருக் கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி உழைவாரப்படையால் வாரிக் குளத்திலே வீழும்படி ஏறிந்துவிட்டார்.

பின்புகடவுளுடைய திருவருளினால், அரம்பையர்கள் சுவர்க் கத்தினின்றும் இறங்கிவந்து அந்நாயனார் முன்னின்று இசைபாடி யும் கூத்தாடியும் அவர்மேல் மலர்களைப் பொழிந்தும், அவரை அணை பவர்களேபோலச் சமீபித்தும், கூந்தல் அவிழ இடை துடங்க ஓடியும், திரும்பியும், வஸ்திரம் நழுவ நின்றும், அவரை மோகிப்பித்தற்குப் பிரயத்தினம் செய்தார்கள்; அவ்வாறு செய்தும் சிவனுடைய திரு வ்ருணையே முன்னிட்டு ஒழுக்குகின்ற வாசீசர் தம்முடைய சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாதபடி தாம் செய்யுந் திருப்பணியிலே உறதி கொண்டு, 'நான் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு ஆனா னேன்; உங்களாலே நான் அசையமாட்டேன்; நீங்கள் என்னை அலைக்காதீர்கள்,' என்னுங் கருத்தடங்கிய "பொய்யம்மையப் பெருங்"

கடலுன்” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். அதன்மேல் அரம்பையர்கள் தங்கள் கருத்து முற்றுமையால் அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அப்பருடைய இந்த நிலைமையை எல்லோரும் அறிந்து துதித்தார்கள். அதன்மேல் வாசீசர், ‘புகலூரரே! என்னை இனிச் சேவடிக்கீழிருத்திடும்,’ என்று எழுகின்ற பூர்வ ஞானத்தினால் திருவிருத்தங்கள் பலவற்றைப் பாடி ஒரு சித்திரை மாதத்திலே சதயாகஷத்திரத்திலே “உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே” என்னும் திருத்தாண்டகத்தைச் சொல்லிச் சிவனுடைய திருவடியை அடைந்தார். (உரு)

குலச்சிறைநாயனார் சரித்திரம்.

“இயல்பலா தனசெயேல்,”

(இ - ள்.) ‘தருமதுலுக்குப் பொருத்தமல்லாத காரியங்களை நீ செய்யாதே,’ என்பதாம்.

24. இயல்பலா தனசெய் யார்மண மேற்கு

டியிற்குலச் சிறையமண் குரவர்

மயல்கொளக் கழுவி னேற்றிகல் லடியார்

வழிபடுஞ் செயலினை மறவேன்

புயல்வா நடனஞ் செயுமயி லன்ன

பூவையர் குழுக்கண்டஞ் சனநீ

ரயல்புரி கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) புயல் - மேகமானது, வா - மேலே படர்ந்துவா, (துதைக் கண்டு களித்து) நடனம் செய்யும் - நாட்டிய மாடுகின்ற, மயில் அன்ன-மயிலை நிகர்த்த, பூவையர் குழுக்கள் - பாவையர் கூட்டங்கள், அயல் - பக்கத்திலே, மஞ்சனம் புரி - ஸ்நானஞ் செய்கின்ற, நீர் - ஜலம் பெருகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (‘இயல்பலா தனசெயேல்,’ என்னும் ஓளவையார் திருவாக்கின்படி மனிதராயினார் சாஸ்திர நீதிக்குப் பொருத்தாதனவாகிய கெட்ட செய்கைகளைச் செய்யாது விலக்கி, அறதுலுக்குப் பொருத்தமாகிய நற்செய்கைகளைச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அஃது

இம்மை மறமை யென்னும் இருமைக்கும் துணையாம்; அன்றியும் அப்புண்ணிய வ்சேஷத்தால் சிவபத்தி அடியார்பத்தி மிகுந்து உயர் பதவியும் கிடைக்கும்; ஆதலால், அந்த ஞானவயின் நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து இயல்பவாதன-சாஸ்திரநீதிக்குப் பொருந்தாதன வாகிய செய்கைகளை, செய்யார் - செய்யாதவர்கள் பொருந்தியிருக்கின்ற, மணமேற்குடியில் - மணமேற்குடி யென்னுந் திருப்பதியிற் பொருந்தியிருந்த, குலச்சிறை - குலச்சிறைநாயனா ரென்பவர், அமண குரவர் - சமண சமயாசாரியர்களை, மயல் கொள் - மயுக்கங் கொள்ள, கழுவின் ஏற்றி - கழுவிலே யேற்றி, நல் அடியார் - நல்ல சிவனடியா ராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை, வழிபடும் செயலினை - வழிபட்டு அதனால் கண்மையை அடைந்த சிறப்பை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே சிவபத்தி அடியார் பத்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து சிவதொண்டு செய்து நற்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'மஞ்சனநீர் அயல்புரி' என்னுந் தொடர், 'அயல் மஞ்சனம் புரிநீர்' என மாற்றப்பட்டது. இயல்பவாதன செய்யாதவர் களை பொருந்தியிருக்கின்ற மணமேற்குடியி லிருந்த குலச்சிறை நாயனா ரென்பவர் சிவபத்தி மிகுந்து சமணரைக் கழுவேற்றித் திரு ஞானசம்பந்தரை வழிபட்டு நற்கதி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே சிவபத்தி அடியார்பத்தியிற் சிறந்து நற்பேறு பெறு வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சிவபத்தி மிகுந்து கண்மையை யடைந்த குலச்சிறைநாயனார் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்த மணமேற்குடியில் குலச்சிறை யென் னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இருந்தார்; அவர், திருநீறு உருத்திரா ளும் அணிகின்றவர்களும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஐபிக்கின்றவர்களு மாகிய சிவனடியார்கள் எக்குலத்தவராயினும், எக்குண முடையவராயி னும் அவரை உயர்குல முடையவர், இழிகுல முடையவர், நற்குண முடையவர், தீக்குண முடையவர் என்னும் பேதம் பாராமல் வணங் கித் துதிக்கின்றவர். அவ்வுடியார்கள் பலர் கூடி வரினும், ஒருவர் வரி னும் அவரை அன்பினோடு எதிர்கொண் டழைத்துவந்து திருவமுது செய்விக்கின்றவர்; சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை எப்போதும் சிங்கித்துத் துதித்து வணங்குகின்றவர்; நெடுமார் என்னும் பெயரை யுடைய பாண்டியருக்கு முதன் மந்திரியா யிருந்தவர்; அந்தப் பாண் டியருடைய மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் செய்துவந்த சிவ திருத்தொண்டுக்குத் துணை செய்தவர்; சமணர்களுடைய சமயத்தைக் கெடுத்துப் பாண்டிநாட்டெங்கும் சைவசமயத்தை வளர்க்கும்பொருட்டு

திருஞானசம்பந்தவள்ளலாருடைய திருவடிகளை வணங்கிய நெற்பிணையுடையவர்; அவருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிலேந்து வித்தவர்; இவ்வாறு அவர் சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் நெந்திருந்தமையால் முடிவில் முருகன் தாதையின் திருவடிக்மேல் யடைத்தார்.

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார் சரித்திரம்.

“அரவ மாட்டேல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ, பாம்பைப்பிடித்தாட்டி விளையாதே,’ என்பதாம்.

25. அரவமாட் டாத வரும்பெரு மிழலை

யசிற்புகழ் நாயனார் குறும்பர்

பரவுசந் தாரைத் துதித்துவீ டடைந்த

பண்பினை யென்றும்பான் மறவேன்

பரிபுர மோலிக்க நடந்துமந் கையர்கள்

பரவிநா வதனிலுச் சரிக்கு

மரகர கங்கை கோகிரி மேவு

மாநிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) மங்கையர்கள் - பெண்கள், பரிபுரம் - பாரச்சி லம்பா னது, ஒலிக்க - சப்திக்க, நடந்து - அடியெடுத்து வைத்துச் சென்று, பரவி - புசுந்த, (தினந்தோறும் மூழ்கி) நாவதனில் - நாவினாலே, உச்சரிக்கும் - சொல்கின்ற, அர ஹா - அரஹா வெண்ணும் ஒலி எங் கும் நிறைந்திருக்கும்படியாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதி சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய னாதனே! (உலகத்தில் உயிர்களைக் கொல்லத்தக்க விஷத்தை யுடைய அரவத்தைப் பிடித்தாட்டுவது பாம்பாட்டிகளுடைய தொழிலாயினும், காட்டுப்புறங்களிலுள்ள நெல்செ றுவர்களும் அறியாமைப் பருவத் தால் பயமின்றி அதனைப் பிடித்தாட்ட முயல்வர்; அதனால் செ றுவர் அபாயத்திற்குள்ளாவது வழக்கம்; இவர்க ளன்றி வழக்கமாகப் பாம்பாட்டுவோராகிய பாம்பாட்டிகளும் சில சமயம் அரவத்தால் கடிக்கப்பட்டி றப்பது இயற்கை; எவ்வகையினும் எவரும் பாம்பாட் டேலாகிய தொழிலைக் கொள்ளுதல் தீங்கிற்கே ஏதுவாம்; இங்ஙனம் பாம்பாட்டித் தொழில் எல்லோர்க்கும் தீங்கைத் தரத்தக்கதா யிருப்ப

தால் அதனை நீக்கவேண்டுமென்று பொதுவாக எல்லோருக்கும் தெரிவித்தல் அவசியமாம்; அதுபற்றி உலகத்தில் எல்லோருமே அனுஷ்டிக்கத்தக்க நீதிகளைப் பள்ளிச் சிறுவர்க்கு உபதேசித்தல்போல அமைத்தச் செய்யப்பட்ட ஆத்திசூடியென்னும் தூலில், முக்கியமாய் அறியாமையால் பாம்பாட்டி விளையாடப் புகும் சிறுவரை நோக்கிக் கூறுவதுபோல ஓளவையார், 'அரவ மாட்டேல்,' என்று கூறினர்; அங்ஙனம் இது சிறுவரை நோக்கிக் கூறப்பட்டிருப்பினும் எல்லோருமே இந்நீதியை முக்கியமாக மனத்தில் வைத்துப் பாம்பாட்டுதல் முதலிய கெட்ட தொழில்களை நீக்கி நல் வழிப்பட்டாய்வேண்டும்; அங்ஙன மின்றி, விஷய முணராமல் இதற்கு மனம் போனபடி வெவ்வேறு பொருள் கொண்டு இந்நீதியை மறத்தோர், பாம்பு விஷ முதலிய பல தீங்குகளுக்குள்ளாகி வருந்துவர்; ஆதலால், இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் மன்குணர்ந்து இந்நீதியை முக்கியமானதாகக் கொண்டு, மனிதர்கள்) அரவம் ஆட்டாத - பாம்பைப் பிடித்தாட்டி விளையாடாமல் நற்செய்கைகளையே செய்யும், அரும் - அரிய, பெருமியுடைய - பெருமியுடைய யென்னுந் திருநகரத்திலே, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, நாயனார் - நாயனாகிய, குறும்பர் - குறும்பரென்பவர், பாவு - துதிக்கத்தக்க, சுந்தாரை - நின் அடியாராகிய சுந்தாமூர்த்தி நாயனாரை, துதித்து - ஸ்துதிசெய்து, வீடு அடைந்த - மோகூத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட, பண்பினை - அவருடைய குணவிசேஷத்தை, யான் - நான், என்றும்-எப்பொழுதும் மறவேன் - மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே சிவனடிபார் பத்தியிற் சிறந்து நின் திருவருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை) 'அரவ மாட்டேல்,' என்று ஓளவையார் கூறியபடி சுரப்பத்தைப் பிடித்தாட்டுதல் முதலிய கெட்ட செயல்களைக் கைக் கொள்வாமல் நற்செய்கைகளை யனுஷ்டிப்போர் வாழ்கின்ற பெருமியுடைய யென்னுந் திருப்பதியிலிருந்த குறும்பநாயனா ரென்பவர் சுந்தாமூர்த்திநாயனாரைத் துதித்து வீட்டடைந்த தன்மையை யான் மறவாமல், அவர்போலவே அடியார் பத்தியிற் சிறந்து நின்னருட்பெற்றையும் முத்திவீட்டையும் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சுந்தாமூர்த்தி நாயனாரைத் துதித்து மோகூமடைந்த பெருமியுடைய குறும்பநாயனாருடைய சரித்திரமாவது:—

மிழலைநாட்டிலுள்ள பெருமியுடைய யென்னும் ஊரிலே சிவபுத்தியிற் சிறந்தவரும், அடியார் மனக்குறிப்பறிந்து அவர்க்கு வேண்டுவன கல்கித் தொண்டு செய்பவருமாகிய பெருமியுடைய குறும்பநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய

பெருமையை அறிந்த அவர் திருவடிகளை மனோவாக்குக் கரையங்களி னாலே சித்தித்துத் துதித்து வணங்குவதே பாமசிவனுடைய திருவடி களை அடைதற்குரிய நெறியென்று கருதி அப்படியே செய்துவந் தார். அதனால் அவர் அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னின்ற அஷ்டமகா சித்தி களையும் அடைந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜெபித்துவந்தார். இப்படி ஜபித்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் திருவஞ்சைக்களத்திற் சென்று திருப்பதிகம் பாடிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குப் பாமசிவனுடைய திருவருளினாலே உத்தரகைலாச மடையும் பெருவாழ்வு கிடைப்பதை யோகத்தால் அறிந்து, “சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உத்தரகைலாசத்தை காளைக்கு அடைய, நான் அவரைப் பிரிந்து இங்கே வாழமாட்டேன்,” என்று நினைத்து, ‘இன்றைக்குச் சிவயோகத்தினாலே சிவனுடைய திருவடியை அடைவேன்,’ என்று துணித்து யோகமுயற்சியினால் உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவ னுடைய திருவடியை அடைந்தார். (உரு)

காரைக்காலம்மையார் சரித்திரம்.

“இலவம் பஞ்சிற்றுயில்,”

(இ-ள்.) ‘இலவம் பஞ்சிளுலாகிய மெத்தையில் நீ படுத்தி நத் திரை செய்யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

26. இலவினற் பஞ்சிற் றுயில்கொளுங் காரை

யெழினகர் நிதிபகி மனையார்

நலபுனி தவதி யுதறிமெய் கைலை

நண்ணிய செய்கையான் மறவேன்

புலம்புரி துயர மறுத்தடி யவர்க்குப்

பொருவில்வீ டளிக்கும்வெண் டிறைக

ளலங்குறுங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) அடியவர்க்கு - தன்னிடத்தே மூழ்கும் சிவனடியவர் க்கு, புலம்பு - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் கீம்பொறிகளின் வழியாகச் செல்கின்ற ஸ்பரிசம், இரசம், ரூபம், கந்தம், சப்தம் என் னும் கீம்புணர்ந்தனம், புரி - செய்கின்ற, துயரம் - விடய துன்பங்களை, அழித்து - நீக்கி, பொருவில் - ஒப்பில்லாத, வீடு அளிக்கும் - மோஷ

வீட்டைக் கொடுக்கின்ற சிறப்பினையுடையதும், வெண் திரைகள் - வெள்ளிய அலைகள், அலங்குறும்-காற்றினால் அகசயத்தக்கதுமாகிய கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கேசகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('இலவம் பஞ்சிற்றயில்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி சரீர செனக்கியத்தை விருடபுவோர், இலவம் பஞ்சினாற் செய்யப்பட்ட மெத்தையிலே நித்திரை செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சுகந்திற் தேவனுண்டாம்; ஆதலால், இந்த ஒளவையார் திருவாக்கின் உண்மைக் கருத்தை யுணர்ந்து மனிதர்கள்) நல் - நல்ல, இலவின் பஞ்சில் - இலவர் பஞ்சினாலாகிய மெத்தையில், துயில் கொள்ளும் - நித்திரை செய்கின்ற (செல்வச் சிறப்பினையுடைய), எயில் - அழுது பொருந்திய, காரை நகர்-காரைக்கால் என்னும் நகரத்தலே யிருந்த, நிதிபதி - நிதிபதியென்னும் வணிகனுடைய, மனை - இல்லத்திலே, ஆர் - அவனுடைய மகனாகிய பரமத்ததனுக்கு மனைவியாகப் பொருந்தியிருந்த, நல்ல - நல் மையை யுடைய, புனிதவதி - புனிதவதி ரென்னும் திருப்பெயரையுடைய காரைக்காலம்மையார், (நின்னிடத்திற் பதவியைச் செலுத்தி உனது கிருபா விசேஷத்தினாலே) மெய் உதறி - தேசத்தை உதறித் தகையைப் போக்கி எண்புருவமான பேயாகி, கைல - கைலாயத்தை, நண்ணிய - அடைந்து நின்னைத் தரிசித்து நின்னிடத்தில் வரம்பெற்ற, செய்கை - உயர்ந்த செய்கையை, யான் - நான், மறவேன் - ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அங்ஙனம் மறவாது அவாபோலவே நின் பால் பத்தி செலுத்தி நின்னருட் செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரு.) 'இலவம் பஞ்சு,' என்பது ஆகுபெயராய் அதனாலாகிய மெத்தையை உணர்த்திற்று. 'இலவம்' பஞ்சிற்றயில்,' என்று ஒளவையார் கூறிய திருவாக்கின்படியே மனிதர்கள் இலவம் பஞ்சினாலாகிய மெத்தையிற் படுத்துறங்கிச் சுகந்தை யடையும் சிறப்பையுடைய காரைக்காலி லிருந்த புனிதவதியா ரென்பவர் நின்னிடத்தே பத்தி செலுத்திக் கைலையை யடைந்து நின்னருள் பெற்ற செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யானும் நின் பாதாவிந்தத்தில் பத்தியுடையனாயிருந்த நின்னருட்பேற்றை மெய்தவெனப்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனருள்பெற்ற காரைக்காலம்மையார் சரித்திரமாவது:—

மிருந்த செல்வமுடையவர்கள் வாழ்கின்ற காரைக்காலென்னும் நகரில் வணிகர் குலத்திலே தனத்தார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவருக்குப் புனிதவதியார் என்ற ஒரு சம்பந்தியார் பிறந்தார் அப் புனிதவதியார் மிக்க அழகுடன் உள்ளந்த மணப்பருவத்தை யடைந்தவுடன், தனத்தவர் அவரை நாகபட்டினத்தில் இருந்த நிதிபதி என்பவருடைய புத்திராகிய பரமதத்தருக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தது, தமக்கு வேறு பிள்ளை இல்லாமையால் அவரை நாகபட்டினத்திற்குணுப்பாமல் தம்முடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு வீடு கட்டுவித்து, அதிலிருக்குமபடி செய்து அவருக்கு அனவிநாத திரவியங்களையும் கொடுத்தார் அதன்மேல், பரமதத்தர் புனிதவதியாரோடு அங்கிருந்த அந்தச் செல்வத்தை விருத்திசெய்து இல்லறத்தை ஒழுங்குடன் நடத்திவந்தார் அப்போது புனிதவதியாரும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே மிக்க அன்புடையராய்க் கணவருடன் கூடி இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைத் தவறாது செய்யத்தொடங்கித் தம்முடைய வீட்டுக்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுதுட்டி அவாவர் வேண்டியபடி பொன் இரத்தினம் வஸ்திரம் முதலியவற்றையும் கொடுத்துவந்தார் இவ்வாறு அவவிருவருங் கூடி இல்லறம் நடத்தி வருகாலத்தில் ஒருநாள் பரமதத்தரிடத்தில் யாகோ ஒரு காரியமாக வந்த சிலர் அவருக்கு இரண்டு மாம்பழம் கொடுத்தார்கள். அவர் அவைகளை வாங்கித் தம் மனைவியாராகிய புனிதவதியாரிடம் அனுப்பினார். அவர் அவற்றை வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்திருந்தார்.

* அப்போது, சிவனடியார் ஒருவர் பசியினால் வருந்தி அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார் புனிதவதியார் அவருடைய நிலைமையைக் கண்டு அவருக்குச் சோறு படைத்தது, அநேகரத்திற்கு கறிகமக்கக் கூடாமையால், தம்முடைய கணவர் அனுப்பிய மாம்பழங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டுவந்து படைத்தது அவவடிபவரை உண்ணச் செய்தார். அவர் மாங்கனியோடு போசனமுண்டு அந்தப் புனிதவதியாருடைய செய்கையைப் பற்றிச் சந்தோஷித்து அவருக்கு உபசாரமொழி கூறிச் சென்றார் அதன்மேல் பரமதத்தர் மத்தியானத்தில் வீட்டிற்கு வந்து போசனம் பண்ண, அப்பொழுது புனிதவதியார் எஞ்சியிருந்த மாங்கனியைக் கொண்டுவந்து அவருடைய கலத்திலே வைத்தார். பரமதத்தர் அந்தக் கனியை உண்டு அது மிகவஞ் சுவையாயிருந்தபடியினாலே புனிதவதியாரை நோக்கி, 'மற்றொரு கனியையும் கொண்டுவந்து வை,' என்றார். அப்போது அவர், கனியிலலாமையால், 'இப்போது என் செய்வேன்? இவருக்குக் கனியிலலையென்று சொல்லலாகாதே; இத்தக வலையைச் சிவனே ஒழித்தருளவேண்டும்,' என்று அககனியைக் கொண்டுவரச் செல்பவர்போல உள்ளே போய் தின்றுகொண்டு சோகித்தது, தம்மை வணங்குகின்ற மெய்யன்பர்

னோக்கு ஆபத்துற்றவீடத் துதவும் பாரசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார்.

அவ்வாறு தியானித்தவுடனே அக்கடவுளுடைய கருணையினால் மிக்க மதூரமாகிய ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்து இருந்தது. அவர் அப்படியே அதைக் கொண்டுவந்து கணவருடைய கலத்திலே இட்டார். அவர் அதனை உண்டு அதன் சுவை, தேவாமிர்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்திருந்தமையால் புனிதவதியாரை நோக்கி, “இது நான் தந்த மாங்கனியன்று; இதை மூவுலகங்களிலும் பெறாதல் அரிது; இதனை நீ எங்கே பெற்றாய்?” என்றார். புனிதவதியார் அதைக் கேட்டு, தமக்குச் சிவபெருமான் உதவியதை வெளிப்படுத்துவது தகுதியன்மென்று நினைந்து நிகழ்ந்ததைச் சொல்லமாட்டாதவரும், கணவனுக்கு உண்மையை மறைத்தல் தகுதியன்மென்று நினைந்து அதனைச் சொல்லாது மறைக்கமாட்டாதவருமாகி வருந்தி நின்று, பின், “நடந்ததைச் சொல்வதே கடன்,” என்று துணிந்து, பரமதத்தரை நோக்கி, “நீர் தந்த கனிகளில் ஒன்றை ஓர் சிவனடியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டபடியால் அதனை நீர் கேட்டபோது உட்சென்று நான் யாது செய்வேன் என்று வருந்திப் பாரசிவனைத் தியானித்து நின்றேன்; அத்தருணம் அவருடைய திருவருளினால் இக்கனி என் கையில் வந்திருந்தது,” என்றார். பரமதத்தர் அதை நம்பாதவராகிப் புனிதவதியாரை நோக்கி, “இந்தக் கனி சிவனுடைய கிருபையினாலே கிடைத்தது மெய்யானால் இன்னும் இதைப்போன்ற ஒரு கனியை அவருடைய திருவருளினாலே அழைத்துத் தா,” என்றார்.

அவ்வாறு கூறவே, புனிதவதியார் அவ்விடத்தை விட்டு உன்னே போய்ப் பாரசிவனைத் துதித்து, “கடவுளே! இன்னும் ஒரு கனி தந்தருளீராகில் அடியேனுடைய வார்த்தை பொய்யாய்விடும்,” என்று சொல்லி வருந்தி நின்றார். அப்போது சுவாமியுடைய திருவருளினாலே மீண்டும் ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்திருந்தது. உடனே அவர் அதைக் கொண்டுவந்து பரமதத்தர் கையிற் கொடுக்க அவர் ஆச்சரியமடைந்து வாங்கினார்; அவ்வாறு வாங்கியவுடனே அப்பழம் காணாமற்போயிற்று. அதனால் அவர் மிகுந்த பயங்கொண்டு மனங்கலங்கி அப்புனிதவதியாரைத் தெய்வமென நினைந்து, அவரைப் பிரிந்து வாழவேண்டும் என்று துணிந்து, தம் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் அதுமுதல் அவரோடு தொடர்பின்றி வசித்துவந்தார். அப்படியிருக்கும்போது அந்தப் பரமதத்தர் வெளித்தேசஞ் சென்று வியாபாரஞ் செய்யக் கருதி ஒரு கப்பல் கையிவித்து, அதில் தாம் செல்லக் கருதிய தேசத்திலே விளையாகும் அரும்பண்டங்களை

சிறைய ஏற்றிச் சுபதினத்திலே சமுத்திர ராஜனாகிய வருணனைத் தொழுதுகொண்டு, மாலுமி முதலானவரோடு தாமும் ஏறிப் பிரயாணமாகி அத்தேசத்தை அடைந்து வர்த்தகம் செய்து, அக்கப்பலி லேற்றிச் சென்ற பண்டங்களை விறகுச் சிலநா ளானபின், மீண்டும் அம்மரக்கலத்திலேறிப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஓர் நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு கைசியனுடைய மகளை விவாகம் செய்துகொண்டு மிக்க ஐசுவரியத்தோடு வாழ்ந்திருந்தார் அப்படியிருக்கும்போது அவருக்கு அம்மனைவி உயிற்றிலே ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது; அங்ஙனம் பிறந்தவுடனே அவர் தாம் கூடிவாழ்தற்கு அஞ்சி நீக்கிய புனிதவதியாரைத் தேய்வமாகக் கருதி யிருந்தபடியால், எப்பொழுதும் அவருடைய ஞாபகம் இருக்கும்பொருட்டு அவருடைய பெயரையே அந்தப் பெண்ணிற்கு இட்டு அ - னை வளர்த்துவந்தார்.

இவ்வாறு பரமதத்தர் அங்கே இருக்க, புனிதவதியார் காரைக்காலிலே யிருந்து கற்பு வழுவாமல், இல்லறத்தை நடத்தக்கொண்டு வந்தார். அப்படியிருக்கும்போது அவருடைய சுற்றத்தார்க்கு மேற்கூறியபடி வர்த்தகத்தின்பொருட்டுச் சென்ற பரமதத்தா பாண்டிநாட்டிலே செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு வாசஞ்செய்வதைக் கேள்வியுற்று அவரிடத்திற் சிலரை அனுப்பி, அவர்கள்மூலம் அவருடைய நிலைமையைச் சந்தேகமற வுணர்ந்து கவலை கூர்ந்து, புனிதவதியாரைத் தாமே அவரிடத்திற் கொண்டுபோய் விடவேண்டுமென்று நினைந்து, பல்லகில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று அவரிருக்கின்ற நகரத்திற்குச் சமீபத்திற் போய் தாம் புனிதவதியாரை அழைத்துவந்திருப்பதாக உவருக்கு ஒரு ஆண் மூலம் தெரிவித்தார்தான் அவ்வாறு தெரிவிக்கவே, அவா அச்சுகொண்டு உடனே தம்முடைய இரண்டாம் மனைவியோடும் மகனோடும் புறப்பட்டுப் புனிதவதியாரிடத்திற்கு வந்து அவரைநோக்கி, “அடியேன் உம்முடைய கருணையினாலே வாழ்கின்றேன்; உம்முடைய ஞாபகமிருக்கும்படி இரதப் பெண்ணுக்கு உம்முடைய பெயரையே இட்டேன்,” என்று சொல்லி அவருடைய பாதங்களிலே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தார். உடனே புனிதவதியார் தம்முடைய பந்துக்களிடத்திலே அச்சத்தோடும் ஒதுங்கி நின்றார்.

அப்போது அவர்கள் வெட்கிப் பரமதத்தரை நோக்கி, “நீ உன்னுடைய மனைவியை வணங்கியதற்குக் காரணமென்ன?” என்றார்கள். அதற்குப் பரமதத்தர் “நான் முன்பு இவரிடத்திலே ஒரு பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டபடியால், இவர் தெய்வப்பெண்ணே யன்றி மாண்புபெண் அன்றென்று துணிந்து இவரைப் பிரித்தேன்;

இவரை நான் தொழும் தெய்வம் என்று கருதியிருப்பதால் நான் பெற்ற இந்தக் குழந்தைக்கு இவர் பெயரையிட்டேன்; அதுபற்றியே இப்போது இவருடைய திருவடிமையுள் வணங்கினேன்; நீங்களும் இவரை வணங்குங்கள்,” என்றார். அதைக்கேட்ட சுற்றத்தார்கள், “இது என்ன ஆச்சரியம்!” என்று திகைத்து நின்றார்கள். அப்போது புனிதவதியார் சம கணவர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, “சுவாமி! இவர் இப்போது இவ்விதக் கொள்கையைக் கொண்டனர்; ஆதலால், இனி இவர் பொருட்டுத் தாங்கிய அழகுள்ள இந்தத் தேகத் தசைப்பொதியை நீக்கித் தேவாரை யடுத்து நின்று துதிக்கக்கூடப் பேய்வடிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டுமே,” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது சிவபெருமான் அபவாஹே யாகத் திருவருள் செய்தார்; அதனால் அப்பொழுதே புனிதவதியார் தேகத்தில் உள்ள மாயசம முழுதையும் உதறி எலும்புடலைப் பெற்று மண்ணுலகமும், விண்ணுலகமும் வணங்கும் பேய்வடிவமாயினார். அதைக்கண்ட அவருடைய சுற்றத்தார்கள் அஞ்சி அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அதன்மேல் புனிதவதியார் சிவன் திருவருளால் தமது உள்ளத்திலே தோன்றிய சிவஞானத்தைக் கொண்டு அந்நேரத் திருவந்தாதியும், திருவிரட்டைமணிமாலையும் இயற்றி ஸ்ரீ கைலாசகிரிக்குப் போக விரும்பிப் பிரயாணமாகி, மனதைப் பார்க்கிலும் நிகுத்த வேகத்தோடு சென்று அந்தக் கைலாசகிரியின் பக்கத்தை அடைந்து, அங்கே காலினால் நடத்தல் தகுதியுண்டென்று நினைந்து காலிலே நடக்காமல் தலையினால் நடத்தபோய் மலையிலேறினார். அப்படி ஏறுபொழுது உமாதேவியார் அதைக் கண்டு, சிவபெருமானை றோக்கி, “சுவாமி! இங்கே தலையினால் நடந்து ஏறிவருகின்ற ஏற்புடம்பை உடையவரது அன்பின் மகிமையை என்னென்று சொல்வேன்? இவர் யாவர்?” என்று வினவ, பரமசிவன், “இங்கே வருகின்றவன் நம்மைத் துதிக்கின்ற அம்மை; இவன் நம்மை வேண்டி இந்தப் பெருமை பொருத்திய வடிவத்தைப் பெற்றான்,” என்றார். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே புனிதவதியார் அவர்கள் சமீபத்தில் சென்றார்.

அவ்வாறு சென்றவுடன், சிவபெருமான் உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு அவரை றோக்கி, ‘அம்மையே’ என்று அழைத்தார்; அதைக்கேட்ட புனிதவதியார், ‘அப்பா,’ என்று சொல்லிக்கொண்டு அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். அப்போது சுவாமி, அவரை றோக்கி, “உனக்கு வேண்டியவாம்வாது?”

என்று வினாவு, புனிதவதியார் வணங்கி நின்று, “சுவாமீ! அடியேனுக்கு இனிப் பிறவாமையே வேண்டும்; அவ்வாறன்றி ஒருவாறு பிறக்கினும் தேவரீரை ஒருகாலமும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும்; இன்னும் தேவரீர் கிருத்தஞ் செய்யும்பொழுது தேவரீருடைய திருவடியின்கீழே சிவானந்தத்தை உடையேனாகித் தேவரீரைப் பாடிக்கொண்டிருத்தல்வேண்டும்,” என்றார். அதைக் கேட்டு சுவாமி அவரை நோக்கி, “நீ சென்றிசையிலுன்ன ஆலங்காட்டைச் சார்ந்து நம் முடைய நடனத்தைத் தரிசித்துப் பேராணந்ததோடு நம்மைப் பாடிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய்,” என்றுரைத்தருளினார்.

அதிகேட்ட காரைக்காலம்மையார் சுவாமியை நமஸ்கரித்து அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையிளல் நடந்து சென்று சுவாமியுடைய திருகடனத்தைத் தரிசித்து, “கொங்கை திரங்கி” என்பதை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தையும், “எட்டியிலவமீகை,” என்பதை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தையும் பாடினார். அதன்மேல் அவர் சுவாமியின் தூக்கிய திருவடியின்கீழே தங்கி எப்பொழுதும் சிவானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றார்.

(உக)

அப்பூதியடிகள்நாயனார் சரித்திரம்.

“வஞ்சகம் பேசேல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ கபடமான வார்த்தைகளை எப்பொழுதும் எவரிடத்தும் பேசாதே,’ என்பதாம்.

27. வஞ்சகம் பேசான் நிக்கனார் மேவு

மறையவ னாகுமப் பூதி

சஞ்சலந் தீர வப்பருக் காளாச்

சாற்றிலீ டடைந்ததை மறவேன்

அஞ்சரா சாங்க ளனைத்திற்கு முத்தி

யளித்திடும் கிமைசே ரலையில்

அஞ்சமார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாநிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) அந் - அழகிய, சாசாங்கன் - அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள் ஆகிய, அனைத்திற்கும் - எல்லா வயிர்களுக்கும் (தன்னிடத்தே மூழ்கிய மாத்திரத்திலே), மத்தி - மோகத்தை.

அளித்திடும் - கொடுக்கின்ற, மகிமை சேர் - டிகத்தவம் பொருந்திய
தும், அலைபில் - அலைகளின்மேலே, அஞ்சும் ஆர் - அன்னங்கள்
சேர்ந்த வினையாடத்தக்கதுமாகியிருக்கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்
திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற,
ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய
நாதனே! ('வஞ்சகம் பேசேல்,' என்னும் ஒளவையாரின் நீதிவாக்கி
யப்படி உலகத்தில் எவரும் மனத்தி லொன்றும் வாக்கி லொன்றமாக
வஞ்சித்துப் பேசுந்தன்மையை விட்டொழித்துக் கணங்கமற்ற உள்ள
முடையவராய் எப்பொழுதும் கபடமின்றி உண்மையையே பேச
வேண்டும்; அவ்வாறு பேசின் புகழும் புண்ணியமும் தெய்வ பத்தியு
முண்டாய் நற்பதவியுங் கிட்டும்; அங்ஙனமின்றி, மனத்கூல் பொறா
மை, தீய எண்ணம், பேராசை, கன்னம், பிறர்மனை வயத்தல், மோசஞ்
செய்தல் முதலியவற்றை யெல்லாம் நிறைத்துக்கொண்டு வெளிக்கு
மாத்திரம் வஞ்சனையாக மகா சாதுக்களைப்போலப் பேசும் மடையு
ரும், நல்லொழுக்க முடைய ஒருவரைப்பற்றி மனதிற்குள் அதிருப்தி
கொண்டு அவரை உள்ளே தூஷித்துக்கொண்டு, காணாவிடத்துப்
புறங்கூறி அவரை நேரில் கண்டபோது மாத்திரம் கள்ளக்கும்பிடு
போட்டு மிகவும் வணக்கமாகத் துதித்துப் பேசும் பேதைகளும், ஒரு
வரை நேரில் வைத்துக்கொண்டே அவர்மீது உட்பகை கொண்டு
வெளிக்கு மாத்திரம் அவர்கள் தம்மைப் பார்க்காதபோது கண்ணைச்
சுமியட்டியும், நாக்கை நீட்டியும் பரிகசித்து, வஞ்சனையாக முகஸ்துதி
பேசும் மனிகேடும், தம்மிடத்தில் புகழ்மற்குரிய ஒரு செய்கையு
மில்லாதிருந்தும் தம்மை உயர்ந்தவராக மனத்திற் கருதித் தம்மைத்
தாமே புகழ்ந்து இயற்கைப் புகழாளரைப் புகழ்வதற்குச் சிறிதும்
மன்னப் பொருந்தாமல் அவரை யிகழ்ந்தும் அவரைக் கண்டபோது
மாத்திரம் வஞ்சனையாகப் புகழ்ந்தும் பேசும் பேயர்களும் இகத்திற்
செல்லவும் புகழு மின்றிப் பலராலும் நிந்திக்கப்பட்டு வறுமையா
லுழன்றுபுரத்திலும் சுகம் பெறாது நரகமென்னும் மீளாக் கதிக்கா
ளாவார்; அன்றியும், அவரைப் பெரியோர் நாமல முண்ணும் நாயினுந்
கடையராகக் கருதுவர்; ஆதலால், இச்செய்கை கொடுத்தென்னும்
கருத்து வினங்கக் கூறும் இந்த ஒளவையாரின் நீதிவாக்கியப்
பொருளை நன்குணர்ந்து வஞ்சகம் பேசான் - எவரிடத்தும் வஞ்சனை
யான சொற்களைப் பேசாதவரும், திங்களுர் மேவும் - திங்களுரிலே
சார்ந்திருந்த, மறையவஞ்சகம்-வேதியர் குவத்திற்பிறந்தவருமாகின்ற,
அப்பூதி - அப்பூதியடிகள் நாயனார், சஞ்சலம் தீச - உலக துன்பங்க
னெல்லாம் ஒழியும்படி, அப்பருக்கு ஆனா-திருகாவுச்சூரசுவாமிசேனாக்

காளாதி, சார்தி - எப்பொழுதும் அவருடைய பெயரையும் புகழையுமே சொல்லி, (அந்த அடியார் பத்தி விசேஷத்தினாலே) வீடு அடைந்ததை - மோஷத்தை யடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவாபோலவே நின் அடியார் பத்தி யிற் சிறந்து நின்னருளால் நற்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ளை) 'வஞ்சகம் பேசேல்,' என்னும் ஔவையார் நீதி வாக்கியக் கருத்திற் கிணங்கி எவரிடத்தும் வஞ்சனை பேசாத திங்க ளார் மறைபவராகிய அப்பூதிபடிக ணையனார், அப்பர்சுவாமிகளிடத்திற் பத்தி செலுத்தி முத்தி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் யானும் அவர்போலவே வஞ்சனை பேசுதல் முதலிய தீக்குணங்களை யொழி த்து நற்குண முடையவனாய்ச் சிவனடியாரை வழிபட்டு நற்கதி யடை வேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி அப்பருககாளாதி முத்திபெற்ற அப்பூதிபடிகணையனார் சரித்திரம் ௨:—

சத்தியமுடையவர்கள் வாழாநின்ற சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த திங்களுரில் பிராமணர் குலத்திலே, பாவங்களெல்லாவற்றையும் நீக் கினவரும், புண்ணியங்க ளெல்லாவற்றையும் செய்தவரும், இல்லற ஆச்சிரமத்தை யுடையவரும், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்த உருமாகிய அப்பூதிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் அக்காலத்தில் திருநாவுக்கரசுநாயனருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவர்மேலே மிக்க தன்புகூர்ந்து, தம்முடைய வீட்டி லுள்ள பிள்ளைகள், பசுக்கள், எருமைகள் மற்றப் பொருள்கள் முத லிய எல்லாவற்றிற்கும் அந்நாயனருடைய பெயரையே இட்டு வழங்கி வந்தார். இன்னும், திருமடங்கள், தண்ணீர்ப்பந்தர்கள், குளங்கள், நந்தனவனங்கள் முதலியவற்றையும் அந்நாயனார் பெயரால் ஏற்படு த்திக்கொண்டு மிருந்தார் இப்படி இருக்கும் நாளிலே, அத்திருநாவுக் கரசுநாயனார் திருப்பழனம் என்னும் ஸ்தலத்திற்குச் சென்று அங் குள்ள சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, பிற தலங்களுக்கும் செல்லும் போக்குடையவராய்ப் புறப்பட்டு அந்தத் திங்களு நற்குச்சுமீபத்திற் சென்று, அங்கே அப்பூதிநாடனாரை லேற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு தண் ணீர்ப்பந்தரை அடைந்து, அதில் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்னும் பெயர் எங்கும் எழுதப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, அங்கு நின்றவர்கள் சிலரை நோக்கி, "இந்தத் தண்ணீர்ப்பந்தரை இப்பெயரிட்டுச் செய்த வர் யாவர்?" என்று வினாவு, அவர்கள், "இதையும் இன்னும் இவ் விடத்துள்ள அறச்சாலைகள், குளங்கள், நந்தனவனங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் அப்பூதிநாயனாரென்பவர் இப்பெயராலேயே ஏற் படுத்தியிருக்கின்றனர்," என்றார்கள்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் அதைக் கேட்டு, 'அவர் இங்ஙனம் செய்
தற்குக் காரணம் யாதோ?' வென்று நினைந்து, அவர்களை நோக்கி,
அவர் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றவர்?' என்று வினாவ, அவர்கள்,
நீ அவர் இத்திங்கனூரி லுள்ளவரே; இப்பொழுதுதான் அவர் இங்கிரு
ந்து வீட்டுக்குப் போகின்றார்; அவ்விடம் தூரத்திலுள்ளதன்ம; சமீ
பத்திலேயே யிருக்கின்றது" என்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு கூறிய
வுடனே திருநாவுக்கரசுநாயனார், அப்பூதிநாயனருடைய வீட்டை விசா
ரித்துத் தெரிந்துகொண்டு போய் அவ்விடத் தலைக்கடைவாயினைச்
சார்ந்தார். அப்போது உள்ளிருந்த அப்பூதிநாயனார், சிவபக்தர் ஒரு
வர் அங்ஙனம் தம்முடைய வீட்டுவாயிலிற் சார்ந்ததைக் கேள்வி
யுற்று, வினாந்து சென்று அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்
கரிக்க, அவரும் வணங்கினார். அதன்மேல் அப்பூதிநாயனார், அவரை
நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எதுபற்றி எழுந்தருளி
னீர்?" என்று வினாவ, திருநாவுக்கரசுநாயனார், "நாம் திருப்பழனத்
தைத் தரிசித்துக்கொண்டு வரும்பொழுது, வழியிலே நீர் வைத்த
தண்ணீர்ப்பந்தரைக் கண்டு, பின்னும் நீர் செய்திருக்கின்ற பிற தரும்
ங்களையும் விசாரித்தறிந்து, உம்மீது சந்தோஷங்கொண்டு உம்மைப்
பார்க்கும்பொருட்டு இங்கே வந்தோம்," என்ற மனோலலிப் பின்னும்,
"சிவனடியார்கள்பொருட்டு நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரிலே உம்
முடைய பெயரை எழுதாது வேறொரு பெயரை கழுதிவைத்ததற்குக்
காரணம் யாது?" என்று வினவினார். அதைக் கேட்டு, அப்பூதிநாய
னார், "நீர் கல்ல வார்த்தை கூறினீர்! பகைஞர்களாகிய சமணர்களோடு
கூடிப் பல்லவராஜன் செய்த விக்ஷிணங்களைச் சிவபக்தி வலிமையி
னாலே ஜயித்த பெருந்தொண்டரது திருப்பெயரையோ வேறொருவர்
பெயரென்று சொல்வது! பாமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்த
வாலே இம்மையினும் பிழைக்கலாம் என்பதை என்போலும் அறி
வில்களும் தெளியும்பொருட்டிக் காட்டி அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசு
நாயனாரருடைய திருப்பெயரை நான் எழுதியிருக்க, நீர் அதன் பெரு
மையை யுணராமல் இந்தக் கொடுஞ் சொல்லை நான் கேட்கும்படி
சொன்னீர்; கற்றோணியைக் கொண்டு கடல்கடந்த அந்த நாயனா
ருடைய மகிமைகளை இவ்வுலகத்திலே அறியாதார் யாருனர்? நீர் சிவ
வேடந் தரித்தவராயிருந்தும் இவ்வார்த்தை பேசினது அதிசயம்
நீர் எங்கே யிருக்கிறவர்? சொல்லும்," என்றார்.

அப்போது திருநாவுக்கரசுநாயனார், அவ் வப்பூதிநாயனருடைய
அன்பை அறிந்துவியந்து அவரிடத்தில், "ஆருகதசமயப்படுகுழியிலே
நின்றும் களாயேமம்பொருட்டுப் பாமசிவன் சூலைமோகை வருவி

ந்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற உணர்வில்லாத சிறியென் யான்,' என்று சொன்னார். உடனே அப்பூதிநாயனார் இரண்டுகைகளையும் சென்னைமேலேறக் குவித்துக் கண்ணீர்சொரிய, உரை தடுமாற, ஐரோமஞ் சிலிர்ப்புப் பூமியிலே விழுந்து திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய பாதாசு விர்தனை களை வணங்கினார். திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அப்பூதியடிகளை வணங்கி எழுந்தார். அதன்மேல் அப்பூதியடிகள் மிகக் களிப்படைந்து சுத்தாடினார்; பாடினார்; சந்தோஷமேலீட்டினால் செய்வது இன்ன தென் தறியாமல் வீட்டினுள்ளே சென்று மனைவியாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பந்துக்களுக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுந்தருளியவந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்லி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, நாயனாரை வணங்கும்படிச் செய்து, அவரை உள்ளே அழைத்துப் போய் அவருடைய பாதங்களை ஜலத்தால் சுத்தி செய்தார்; அங்ஙனம் சுத்தி செய்த திர்த்தத்தை அங்குள்ள எல்லாரும் தங்கள்மேலே தெளித்து அகம் பூரித்தார்கள்; பின்னர் அப்பூதியடிகள், திருநாவுக்கரசுநாயனாரை ஆசனத்தி லிருத்தி விதிப்படி அவருக்கு அருச்சினை செய்து, அவரை நோக்கி, “சுவாமீ! தேவரீர் இங்கே திருவமுது செய்தருளவேண்டும்,” என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

உடனே அப்பூதிநாயனார் திருவமுது சமைப்பித்துக்கொண்டு அமுது படைக்கும்பொருட்டு தம்முடைய புத்திரநாகிய மூத்த திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்து அரிந்தகொண்டு வரும்பொருட்டே அனுப்ப, அவர் விடைந்த தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்தை அரித்தார். அவ்வாறு அரியும்பொழுது ஒரு பாம்பு அவருடைய கையிலே திண்டி அதனைச் சுற்றிகொண்டது; அவர் அதை உதறி வீழ்த்தி விட்டு, விஷந் தலைக்கேற்றமுன் அடியார் அமுது செய்தற்கு வாழைக்குருத்தைக் கொண்டெபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்று பதைப்புடனே கொய்த குருத்தை வேகத்தோடு கொண்டோடிவந்து தாயார் ஊழிற் கொடுத்தவிட்டு விஷந் தலைக்கேறினமையால் உடனே கீழேவிழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு தந்தையார் அப்புத்திரர் இறந்ததற்கு வருந்தாமல், “ஐயோ! இது தெரிந்தால் இனி நாயனார் அமுது செய்யாரோ,” என்று அவர் விஷயத்தில் மாத்நிரம் துக்கித்து, சுவத்தை வீட்டுப் புறத்த ஓர் பக்கத்திலே பாயினால் மறைத்த வைத்துவிட்டு அப்ப மூர்த்தியிடத்திற் சென்று, “சுவாமீ! எழுந்துவந்த அமுது செய்தருளவேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பமூர்த்தி எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்துகொண்டு, வேறோர் ஆசனத்தில் இருந்து விழுதி தரித்து, அப்பூதிநாயனாருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும்

விபூதி கொடுத்த, அவருடைய புதல்வர்களுக்கும் கொடுக்கத் தொடங்கி, அப்பூதிராயனரை நோக்கி, “உம்முடைய புத்திரர்களுக்கும் விபூதி கொடுக்கவேண்டும்; புதல்வரான அவர்களுள் முதல் உம்முடைய ஜேஷ்ட புத்திரருக்குக் கொடுப்பது முறைமையாதலால், அவரை வரவழையும்,” என்றார். ஜேஷ்ட புத்திரர் மேற்கூறியபடி பிணமாயிருந்தபடியால் அப்பூதிராயனார், “இப்போது அவன் இங்கே உறவான்,” என்றார்.

அப்பமூர்த்தி அதைக் கேட்டவுடனே சிவனுடைய திருவருளினாலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் ஒரு தமோற்றத்தோன்ற, அப்பூதிராயனரை நோக்கி, ‘அவன் எங்குச் சென்றான்? உண்மையைச் சொல்லும்,’ என்றார். அப்போது அப்பூதிராயனார், அஞ்சி நடுக்கும் வணங்கி நின்று, நடந்த சமாசாரத்தை அவரிடம் சொன்னார். அப்பமூர்த்தி அதைக்கேட்டு, “நீர் செய்தது கன்றாயிருக்கின்றது; இப்படி வேறு யார் செய்வார்?” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து சிவாலயத்துக்கு முன் சென்று, சுவத்தை அங்கே கொண்டுவரும்படிச் செய்து, விஷத்தை நீக்கியருளும்பொருட்டுப் பரமசிவன்மேலே திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே அப்புத்திரர் உயிர்பெற்றெழுந்து அப்பமூர்த்தியுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பமூர்த்தி அவருக்கு விபூதி கொடுத்தருளினார். அப்பூதிராயனரும் அவருடைய மனைவியாரும் தங்கள் புத்திரர் பிழைத்தமையைக்கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தோஷியாமல், நாயனார் அமுது செய்யா திருந்தமையைக் குறித்து மனம் வருந்தினார்கள். அப்பமூர்த்தி அதனை அறிந்த அவர்களுடனே வீட்டிற் சென்று, அப்பூதிராயனரோடும் அவர் புத்திரரோடும் சேர்ந்திருந்து அமுது செய்தருளிச் சில தினங்கள் அங்கிருந்து, பின் திருப்பழனத்திற்குப் போயினார். அதன்மேல் அப்பூதியடிகள் சைவசமயாசாரியராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்தலே தமக்குப் பெருஞ் செல்வமெனக் கருதி அந்நனம் செய்த வாழ்த்திருந்து, சிலகாலம் சென்ற பின் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தார். (உள)

திருநீலநக்கநாயனார் சரித்திரம்.

“அழகலாதன செயேஸ்,”

(இ-ள்.) ‘நீ பிறர் பழிக்கும்படியான அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யாதே,’ என்பதும்.

பிறர் அழகலா தனசெய் யாதவன் சாத்த
மங்கையில் வாழரு மஹயோன்

வழுவினா நீல நக்கனார் பாணர்
 மருவிடந் தந்தது மறவேன்
 கழுகுசூழ் குன்றந் திருமுது குன்றங்
 காசியித் தலங்களு மொவ்வா
 வழகிய கங்கை கோகிரி மேவு
 மாநிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) கழுகு சூழ் - கழுகு வடிவம் பெற்ற (சம்பரன் சம் பாதி ஆகிய இரண்டு முனிவர்களும் அக்கழுகு வடிவத்துடனே) மேலே வளைந்து பறந்துகொண்டிருக்கின்ற, குன்றம் - திருக்கழுத் குன்றம், திரு - அழகிய, முதுகுன்றம் - பழமலை, காசி - ஸ்ரீ காசி (ஆகிய), இத்தலங்களும்-இத்த ஸ்தலங்களும், ஒவ்வா-மகிமையில் இணை யாகாத, அழகிய-அழகு பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய கங்கை பொருந் திய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில் மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாத னே! (உலகத்தில் எவரும், 'அழகலா தனசெயேல்,' என்று ஞானைய யார் கூறிய நீதிவாக்கியத்தை யுணர்ந்து, பிறர் பழிக்குற்படியான அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யாமல் நீக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நீக்கா மல் பிறர் அருவருக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்வாராயின் பலராலும் இகழப்பட்டு நக்கதியை யிழப்பர்; ஆதலால், இந்நீதியையே உயர் வாக்க கருதி) அழகலாதன - அழகற்ற காரியங்களை, செய்யாதவன் - செய்யாதவரும், சாத்தமங்கையில் - சாத்தமங்கையென்னும் ஊரிலே, வாழ் - வாழ்வென்ற, அரு மறைமே - அருமையாகிய வேதியர் குலத்திலே பிறந்தவருமாகிய, வழுவினா - குற்றமற்ற, நீலநக்கனார் - திருநீலநக்க நாயனார் என்பவர், (சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிலே சிறு ந்த) பாணர் - திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர், மருவு இடம்-விறலியர் ரோடு சேர்ந்து பள்ளி கொள்ளுமிடம், தந்தது-திருஞானசம்பந்த நாயனார் வேண்டியபடி அவருக்குக் கொடுத்து அப்புண்ணிய விசே ஷத்தினாலே நற்பதவி பெற்றதை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யா தொழித்த நற்காரியங்களைச் செய்து, சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்து நன்மையை அடைவேன்.)

(வி - னா.) 'அழகலாதன செயேல்,' என்று ஞானையார் கூறிய படி அழகற்ற காரியங்களை நீக்கி நற்காரியங்களைச் செய்வோராகிய திருநீலநக்கநாயனா என்பவர், சிவபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து திருநீலகண்டப்பெரும்பாணருக்குப் படுக்க விடங்கொடுத்து நற்பேறு

பெற்ற செய்கையை யான் மறவாமல், அவர்போலவே சிவனடியார் பத்தி மிகுந்து அவர்க்கு வேண்டுவன நல்கி நற்பேறு பெற்றாக் கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நற்பேறு பெற்ற திருநீலநக்கநாயனார் சரித்திரமாவது:--

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த சாத்தமங்கையென்னும் ஊரிலே பிராமணர் குலத்தில் திருநீலநக்கநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்; அவர், 'பரமசிவனையும், அவருடைய அடியார்களையும் அன்பி னோடு அருச்சித்து வணங்குதலே நமக்குரிய பணியாம்.' என்று துணிந்து தினந்தோறும் சைவாகம விதிப்படி சிவார்ச்சனை செய்து, சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது படைத்தல் முதலாகிய பலவகைப் பட்ட திருப்பணிகளையும் செய்பவர். இத்தகைய அவர் ஒரு தினம் திருவாரூர் நகரத்திராததிலே சிவபூசையை முடித்துக்கொண்டு, அந்த எடலத்திலுள்ள அயவந்தியென்னும் ஆலயத்தல் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு அருச்சனை செய்ய விரும்பித் தம்முடைய மனைவியார் பூசைக்கு வேண்டும் திரவியங்களைக் குறைவறக் கொண்டுவர, அவ்வாலயத்திற் புதுந்து சிவபூசை பண்ணிப் பிரதட்சணஞ் செய்து, பின்னர் சன்னிதானத்திலே நமஸ்கரித்து உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை ஜபித்தார்.

அவ்வாறு ஜபிக்கும்பொழுது ஒரு சிலம்பி மேலேயிருந்து நழுவிச் சிவலிங்கத்தின்மேல் விழுந்தது. அப்போது சமீபத்திலே நின்ற அவருடைய மனைவியார் அதைக் கண்டு அச்சமடைந்து, விரைந்து, குழந்தைமேல் விழுந்த சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதி அதனை நீக்குபவர் போல அன்பின் மிகுகியினாலே அந்தச் சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதி அதனை நீக்கினார். திருநீலநக்கநாயனார் அதைக்கண்டு, தம்முடைய கண்களைப் புதைத்துக்கொண்டு, தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "அறிவில்லாதவனே! நீ ஏன் இப்படிச் செய்தாய்?" என்று வினவினார். அதற்கு அம்மனைவியர், "இந்தச் சிலம்பி சுவாமியிது விழுந்த படியால் இதனை ஊதி நீக்கினேன்," என்றார். அவ்வாறு கூறியும் நாயனார் மனைவியாருடைய அன்பு மிகுந்த செய்கையை நன்கு மகியாமல் அதை அதுசிறம் என்று நினைந்து, அவரை நோக்கி, "நீ சிவலிங்கத்தின்மேலே விழுந்த சிலம்பியை வேறொருபாயத்தினால் நீக்காமல், விரைந்து வந்து வாயினால் ஊதிச் சுவாமியிது எச்சில் தெறிக்கும்படி செய்தாய்; இந்த அனுசிறத்தைச் செய்த உன்னை நான் இதமுதல் துறந்துவிட்டேன்; இனி நீ என்னைவிட்டு நீங்கவிடு," என்று கூறி அவரை நீக்கிவிட்டார்; அப்பொழுது சூரியாஸ்தமனமாயிற்று. அப்போது நாயனாருடைய கட்டளைப்படியே அவர் மனைவியார் ஒருவழி

நீங்க, அவர் பூசையை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார். மேற்கூறியபடி நீங்கிய மனைவியாரோ அஞ்சுகின்ற உன்னத்தோடும், அவரிடத்திற் செல்லமாட்டாதவராகி ஆலயத்திலேயே ஒரு பக்கத்தில் இருந்தார். அதன்மேல் வீட்டிற்குச் சென்ற நாயனார் நித்திரை செய்தார்; அவ்வாறு செய்யும்பொழுது பாமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலேதோன்றி, தம்முடைய திருமேனியைக் காட்டி, அவரை நோக்கி, “உன் மனைவி தன்புடனே சிலம்பியை ஊதி நீங்கிய இடமொழிய, மற்றப் பாகத்தில் சிலம்பி நீண்டியதனா வேற்பட்ட கொப்புனம் விளங்குகின்றது,” என்று சொல்லியருளினார். நாயனார் அதைக் கேட்டவுடனே சிவபெருமானுக்குத் தம் மனைவியைத் தேறிப்படிருக்கும் அன்பை யுணர்ந்து அச்சத்தானே அஞ்சலி செய்துகொண்டு விழித்து எழுந்து சந்தோஷமிகுதியால் கூந்தலாடினார்; பாடினார்; சிவனுடைய திருவருளை வியந்து நின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். அங்ஙனம் சிவனைக் கொண்டாடி, விடிந்தபின் ஆலயத்துக்குப்போய்ச் சுவாமியை நமஸ்கரித்து ஸ்தோததிரஞ் செய்து மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் அவர் முன்னிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சிவார்ச்சனையையும், மகேசுர பூசையையும் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, அவர் சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருடைய மகிமைக்கேள்வியுற்று அவருடைய பாதாசுவீர்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையை யுடையவராயினார் அக்காலத்திலே ஒருநாள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அயவந்திநாதரை வணங்கும்பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் சாத்தமங்கைக்கு வந்தார். அவ்வாறு வருவதைத் திருநீலக்கரையனார் கேள்வியுற்று, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் அவர் வரு மார்க்கத்தில் கடைப்பந்தரிட்டு, வாழைமரங்களையும் கமுகமரங்களையும் நாட்டித் தோரணங்கள் கட்டி, நிறைகுடங்களும் தூபதீபங்களும் வைத்துத் தம்முடைய சுற்றத்தாரோடு புறப்பட்டு அவரை எதிர்கொண்டு மெஸ்கரித்து வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் திருவழுது செய்வித்தார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அன்றிரவிலும் அங்கேயே தங்கித் திருவழுது செய்து, தம்முடன் வந்த திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர்க்குச் சயனித்தற்கு இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதித் திருநீலக்கரையனாரை அழைத்து, “திருநீலகண்டப்பெரும்பாணருக்கும் விதவியாருக்கும் இன்று தங்குதற்கு ஒரிடம் கொடும்,” என்று சொல்லியருளத் திருநீலக்கரையனார், தம்முடைய வீட்டுக்குள்ளே விருத்த வேதிகளின் பக்கத்திலே அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தார்.

அவ்வாறு இடங் கொடுத்தவுடனே, அந்த வேதிகையிலுள்ள நித்தியாக்கினி வலஞ்சுழித்து ஒங்கி முன்னிலும் சிறந்து பிரகாசித்து, 'பத்தியே மகிமை தருவது; குலத்தினால் மாத்திரம் மகிமை யேற்படாது' என்பதை விளக்கவும், அதுகண்ட திருநீலங்கநாயனார் மகிழ்ச்சியடைபவும், அவ்விடத்தில் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் விநலியாரோடு நித்திரை செய்தார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகநாயனார் விடிந்தபின் திருநீலக்கர் முதலியவரோடு அவ்வந்தியிற் சென்று சுவாமிமேலே திருநீலக்கநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்புகைப் பாடிச் சில தினங்கள் அங்கிருந்து, பின் திருநீலக்கநாயனாருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு அந்தத் திருப்பதியினின்றும் நீங்கியருளிநார். திருநீலக்கநாயனார், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியைத் தமக்கேற்பட்ட அன்பானது அவருக்குப் பின் செல்லும்படித் தம்மைத் தன்னியும், அவருடைய ஆளுகையைக் கடக்கமாட்டாமையால் அவருடன் செல்லாமல் அந்தத் திருப்பதியிலே தங்கி அவருடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்து, பின்னர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகநாயனார் சென்றிருக்குந் தலங்களுக்கு மத்தியில்மத்தியில் சென்று அவரைத் தரிசித்துத் திரும்பிவந்துகொண்டு மிருந்தார். இப்படி 'வெடுநாட்' சென்றபின், அவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகநாயனாருக்குத் திருமணம் நடக்கும்போது அதைத் தரிசித்துச் சிவபத மடைந்தார். (உஅ)

நமிநந்தியடிகளையனார் சரித்திரம்.

“இளமையிற்கல்,”

(கு - ள்.) 'நீ இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வியைக் கற்றுக் கொள்,' என்பதாம்.

29. இளமையிற் கற்றோ னேமப்பே றாரி

லெறுழ்நயி கந்தியா மறையோன்

அளியுறு சிவனுக் கணியிளக் கொளிர

வறல்சொரிந் தெரித்ததை மறவேன்

விளக்கென வொளிநு நளினமென் மலர்கள்

விநிந்தன மேவுநல் வளங்கொள்

ளளவிலசீர் அங்கை கோவிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யதுனே.

(இ-ள்) விளக்கு என்-விளக்கென்று சொல்லும்படி, ஒளிரும் - பிரகாசிக்கும், மெல் - மெல்லிய, நளின மலர்கள் - தாமரைப் புஷ்பங்கள், விரித்தன-அவர்த்தவைகளாக, மேவும்-பொருந்தியிருக்கின்ற, நல் - நல்ல, வளங்கொள் - வளப்பத்தைக் கொண்ட, அளவில் - அளவற்ற, ஈர் - சிறப்பையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பாய்கின்ற, கோகிரி - கோபர்வதசுதிலே, மேவும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசுததீச நாயகனே-ஆதிசுததீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (கல்வியே எவர்க்கும் இம்மை மறமையென்னும் இரண்டிடங்களினும் நன்மை யடைதற் கேதுவாயிருத்தலால் மனிதராயினார் அதனை அவசியம் கற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும்; அங்கனம் கற்பதில் இனமைப்பருவங் கடந்து முதுடைப் பருவத்தில கற்றுக்கொள்ளலா மெனக் கருதில் அக்காலத்தில் சமசார துன்பமும், பிணி முதலியனவும், தேகத் தளர்ச்சி முதலியனவும் மிகுமாதலால் மனவறுதி கெட்டுக் கல்வியில் மனஞ் செல்லாது; அதனால் கல்வி கிரம்புதலாகாது; அந்தக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியாயின், 'இனமையிற் கல்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி கீழ்த் து வயதிற்குட்பட்ட பதினாறு வயதிற்குள்ளாக அவசியமான பல கல்விகளையுங் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; அங்கனம் கற்கும் கல்வியானது நாளடைவில் விருத்தி யடைந்து னன்மை பலவற்றையும் பயக்கு; அதனால் சிவபதவி அடியார் பத்தி மிகுந்து சிவனருட்பேறஞ் சித்திக்கு; ஆதலால் இந்த ஒளவையார் நீதிவாக்கியத்தின கருசதை ஐயமற வுணர்ந்து) இனமையில் - இனம்பருவத்திலேயே, கற்றேன் - கற்கவேண்டிய கல்விகளைக் கற்றவரும், எமப்பேறுரில் - எமப்பேறுரென்னும் சகரத்திலே யிருந்த, எறழ் - பத்தி வலிமையையுடைய, நமிநந்தியாம் - நமிநந்தி யென்னும் பெயரினை யுடையவருமாகிய, மறையோன் - அந்தணர், அளி உற - அன்பு பொருந்திய, சிவனுக்கு - சிவபெருமானுக்கு, (உவருடைய அருள் மகிழ்வையாலே) ஒளிர-பிரகாசிக்கும்படி, அணி - அழகு பொருந்திய, விளக்கு - தீபத்தை, அறல் சொரிந்து - நெய்க்குப் பிரதியாக நீரைப் பெய்து, எரித்ததை-எரித்துப் பெருமையும் கற்பதவியும் பெற்ற அருஞ் செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போல இனமையிற் கற்றுச் சிவபுத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்து அந்தப் பத்தி விசேஷத்தால் அரும் பெருஞ் செயல்களைப் புரிந்து நின் அருடபேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - கை.) 'இனமையிற் கல்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி சிறுபருவத்திலேயே கற்கவேண்டிய கலைகள் பலவற்றையும் கற்று

அக்கல்வி விசேஷத்தினாலே சிவபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து விளங்கிய நமிந்நியமிகனுபஞர் சிவனாகிய நின்னருட்டிறத்தால் நினக்கு ஒருகாலத்தல் சமணரோடு வெறுப்புற்று நீர் சொரிந்து விளக்கேற்றி யெரித்த ஆச்சரியமான செய்கையை யான் 'மறவாமல் அவர்போல நின்மீது பத்தியைச், செலுத்தி நின்னருளால் அவ்வித அருஞ் செயல்களைப் புரிந்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனுக்கு நீர் சொரிந்து விளக்கேற்றி யெரித்த நமிந்நியமிகனுபஞர் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த ஏம்பேறுரில் பிராமணர் குலத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்போடு தினந்தோறும் வழிபடுதலே இன்பமெனக் கருதிய நமிந்நியமிகன் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நாடோறும் திருவாரூருக்குப் போய் வன்மீகநாதரை வணங்கி வரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் வழக்கப்படியே வன்மீகநாதரை வணங்கிப் புறப்பட்டுத் திருமுன்றிலே அடைந்து, பரகடையில் இருக்கின்ற அரச நெறியென்னும் ஆலயத்துட் புகுந்து அங்குள்ள சுவாமியை நமஸ்கரித்து, அங்கே செய்யவேண்டிய தொண்டுகள் பலவுஞ் செய்து இவ்விடத்திலே அவ்வாலயத்தில் எண்ணில்லாத தீபமேற்ற விரும்பி எழுந்தார். அங்ஙனம் எழுந்தபொழுது மலைக்காலம் மிகவும் சமீபித்தபடியால் அப்பாற் செல்லின் நேரமாய்விடும் என்று நினைந்து, சமீபத்திலே ஓர் சமணர் வீடிருக்க, அதனைச் சமணர் வீடென்று அறியாமல் அவ்வீட்டிற் புகுந்து, அங்குள்ளாரிடம் 'சிவாலயத்தில் விளக்கேற்றுவதற்கு நெய் தருங்கள்,' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், 'கையிலே சுஷாலிக்கின்ற அக்கினிமயமாகிய மழுவை யேந்திய பரமசிவனுக்கு விளக்கு' மிகையாம்; இங்கே நெய் இல்லை; விளக்கெரிக்க உமக்கு இஷ்டமாயின் நீரை முகந்து சொரிந்தெரியும்,' என்றார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் கூறவே நமிந்நியமிகன் துந்தச் சொல்லைப் பொறுதவராகி, அப்பொழுதே மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு திரும்பிப் போய்ச் சுவாமி சந்திதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது சிவனருளால் ஆகாயத்தில், 'நமிந்நியே! நீ உன்னுடைய கவலையை ஒழி; இதற்குச் சமீபத்தில் இருக்கின்ற ஞானதின்னீரை மொண்டுகொண்டெடுத்து விளக்கேற்று; அதனால் விளக்கெரியும்,' என்று ஒரு அசீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. நமிந்நியமிகன் அதைக் கேட்டவுடனே மனமகிழ்ந்து சிவன் திருவருளை வியந்து, எழுந்து போய் அந்தக் குளத்தில் இறங்கிச் சிவநாமத்தை உச்சரித்து நீரை மொண்டுகொண்டு கோயிலிற் புகுந்து, அகலிலே முறுக்கியிட்ட கிளி

யின்மேலே அந்நீரை வாராதது வினக்கேற்றினார், அவ்வினக்குச் சுடர் விட்டெழுந்தெரிந்தது. அதனாண்டு அவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அவ்வாலயம் முழுதிலும் மிகுந்த களிப்புடனே கீரினாலே வினக்கேற்றி யெரித்தார். அதன்மேல் அவர் விடியுமளவும் திருவினக்கு நின்றெரியும்படி நீர் குறைகின்ற தகழிகளுக்கெல்லாம் நீர் வார்த்து, இரவிற்குள்ளே தம்முடைய ஊருக்குப் போய்ச் சிவார்ச்சனைபண்ணி அமுது செய்து நித்திரை கொள்வதும், உதயகாலத்திலே பூசையை முடித்துக்கொண்டு திருவாருறை அடைந்து அரநெறி என்னும் ஆலயத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணிப் பகல் முழுதினும் திருநீர் தொண்டுகள் செய்து, இரவிலே எங்கும் வினக்கேற்றுவதாமா யிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், தண்டியழகனாலே சமணர்கள் நாசமடையத் திருவாரூர் பெருமை யடைந்து விளங்கியது. அதன்மேல் சோழமகாராசன் நயிந்தியடிகளே அதிகாரியாக விருக்க, வன்மீகராதருக்கு வேண்டும் அமுதுபடி முதலிய பலவற்றையும் வேதவிதிப்படி அமைத்தான். நயிந்தியடிகள் அவாறு அதிகாரியாக வமைந்து கோவிற்காரியங்களைப் பார்த்து வருங் காலத்தில் வீதிவிடங்கப்பெருமாளுக்குப் பங்குனி மாதத்திலே மகோற்சவம் நடத்துவித்தார்; அந்த உற்சவத்திலேசுவாமி ஒருநாள் திருமணலிக்கு எழுந்தருள், சகலசாதி யார்களும் ஆங்குக் கூடிச் சுவாமியை ஒருங்குசேவித்துப் போனார்கள்; அப்போது, நயிந்தியடிகளும் அங்கே போய்ச் சுவாமியுடைய திருவோலக்கத்தைக் கண்டு சேவித்துக் களிப்படைந்து, பொழுதுபட்டவுடன் சுவாமி திரும்பிக் கோயிலிலே புருத்திப்பின்பு சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு தம்முடைய ஊரை அடைந்து, பல ஜாதியாரும் கூடிய கூட்டத்திற் புருத்தமையால் தீட்டுப்பட்டதென்று நினைத்து வீட்டினுள்ளே புகாமல் புறக்கடையிலே படுத்திருந்தார். அப்போது அவர் மனைவியார் வந்து, அவரை நோக்கி, “உள்ளே எழுந்தருளிக் சிவார்ச்சனையையும் அக்கினி காழியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு பள்ளிகொள்ளும்,” என்றார். அதற்கு நயிந்தியடிகள், “இன்றைக்குச் சுவாமி திருமணலிக்கு எழுந்தருளியபோது நானும் அவரைச் சேவித்துக் கொண்டு போனேன்; என்னோடு சீக்கல சாதியும் கலந்துவந்தபடியால் தீட்டுண்டு; ஆதலால், நான் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டுதான் உள்ளே புருந்து சிவார்ச்சனை செய்யவேண்டும்; ஸ்நானஞ் செய்தற்கு நீ ஜலம் முதலாயின கொண்டு வா,” என்று சொன்னார். உடனே மனைவியார் அவற்றைக் கொண்டுவரும்பொருட்டு வினாந்து சென்றார். அப்பொழுது நயிந்தியடிகள் தமக்குச் சிறிதுறக்

கம் வந்தமையால் நித்திரை செய்தார்; அவ்வாறு செய்யும்பொழுது வீதிவிடங்கப்பெருமான் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “திருவாளரிலே பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் நம்முடைய கணங்கள்; அப்படி யிருக்க அவர்களால் தீட்டுண்டாயிற்றென்று நீ கருதியுது தவறு; அவ்வாறு அவர்கள் கணங்கள் என்பதை நீ களைக் காண்பாய்,” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

உடனே நரிநந்தியடிகள் விழித்தெழுந்து தாம் நினைந்தது குற்றமென்று கருதி, எழுந்தபடியே சிவார்ச்சுணைப முடித்து மனைவியாருக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி விடிந்தபின் திருவாளருக்குப் போனார். அப்பொழுது அந்தத் திருப்பதியிலே பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் சிவசாரூப முன்னவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். அவ்வாறு பிரகாசித்ததைக் கண்டவுடனே அவர் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்படி நமஸ்கரித்தபின், சிவகணங்களாகத் தோற்றிய அவர்கள் அவ்வுருவம் நீங்கி முன்போலானார்கள். அதைக் கண்டி அவர், “அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்,” என்று சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தார். அதன்மேல் அவர் திருவாளரிற்றானே குடிபுகுந்து தம்முடைய திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வனம் அவர் நெடுங்காலம் சிவனடியார்களுக்கு நியதியாக வேண்டவன எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தமையால், ‘தொண்டர்களுக்கு ஆணிப்பொன்,’ என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாராலே தேவாரப்பதிகத்திற் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்ட முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். ()

திருஞானசம்பந்தபூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

“அறனை மறவேல்,”

(இ - ள்.) ‘தருமத்தை நீ எப்போதும் மறவாமற் செய்யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

30. அறன்மற வாச்சம் பந்தர்சீ காழி
யந்தனர் குலத்துவர் துதித்து
நிறையரு ளுமைபா லுண்டுமு வாண்டி.
னிமலனைப் புகழ்ந்ததை மறவே
னறிவினிற் சிறந்த பெரியர்வாழ் மடங்க
ளளப்பில சூழ்ந்தருந் துறவி
னறழிகு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அறிவீனில் - விவேகத்தினாலே, சிறந்த - சிறப்புந்
 ரோங்கிய, பெரியர்-அந்தணர் முதலிய பெரியோர்கள், வாழ்-இருந்து
 வாழ்கின்ற, மடங்கள்-சத்திரங்கள், அனப்பில - அளவில்லாதனவாக,
 சூழ்ந்து - சுற்றி நிறைந்து, அரும் - அருமையாகிய, துறவின் - துற
 வறத்தின், அறம் - தருமமானது, மிகு - அதிகரித்திருக்கின்ற, கங்
 கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-சோபர்வதத்தில், மேவும்-
 எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்
 னும் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! ('அறினை மறவேல்,' என்று
 ஔவையார் கூறியபடி உலகத்தில் எவரும் தருமத்தை மறவாது
 செய்தொழுகவேண்டும்; அங்ஙனம் அறத்தைச் செய்யின் அஃது இரு
 மைக்கும் துணையாம்; இந்நீதிக்கு விரோதமாக அறத்தைச் செய்யாது
 விடுத்தோர்க்கு இகத்திலும் பரத்திலுஞ் சுகமில்லை. ஆதலால், மேற்
 கூறிய ஔவையாரின் நீதிக்கிணங்க), அறன் - தருமத்தை, மறவா -
 மறவாமற் செய்கின்ற, சம்பந்தர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்,
 சோழி - பிரமபுரமென்னும் சோழிப்பதியிலே, அந்தணர் குலத்து -
 வேதியர் குலத்திலே, வந்து உதித்து-வந்து தோன்றி, மூவாண்டின் -
 மூன்றுவருடமாம் பருவத்திலே, நிறை அருள்-நிறைந்த கிருபையை
 யுடைய, உமை - உமாதேவியினது, பால் உண்டு - திருமுலைப்பால்
 பருகி, (அதன் மூலம் உண்டான ஞானத்தினாலே) நிமலனை - பரி
 சுத்தனாகிய நின்னை, புகழ்ந்ததை - பாடித் துதித்து நற்பேறு பெற்ற
 சித்தந்த செய்கையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன். (ஆவரைப்
 போலவே அறினை மறவாது செய்து, இளமையிலே நின்மீது பத்தி
 யுடையனாய் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடி நற்பேறு பெற்றுக்கொள்
 வேன்.)

(வி - னா.) 'அறினை மறவேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய
 நீதிக்கிணங்க, தருமத்தை மறவாது செய்வோராகிய திருஞானசம்பந்
 தர் இளமையிலேயே நின்மீது பத்திகொண்டு நின்னைப் பாடிப் புகழ்
 ந்து நின்னருளால் நற்பேறு பெற்ற தன்மையை மறவாமல் மனத்திற்
 கொண்டு, அவர்போலவே அறத்தை வழுவாது செய்து நின்மேற்
 பத்தியுடையவனாய் நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது
 இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நிமலனை மூவாண்டில் புகழ்ந்த
 திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழோட்டினுள்ள பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு,
 தோணிபுரம், பூந்தராய், சோபுரம், புறவம், சண்பை, சோழி, கொச்சை
 வயம், சூழமலம் என்னின்ற பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களை யுடைய
 சோழிப்பதியில், பிரமபுரம் குலத்திலே, வேதங்களை யோதியுணர்ந்த

கெண்ணியர் கோத்திரத்திலே சிவபாதவிருதயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குக் கற்பிலே சிறந்த பகவதியாரென்பவர் மனைவியா ராக்ஷி அமைந்திருந்தார். அவ்விருவருடைய தாய் தந்தையர் மரபும் சைவசெறியைச் சார்ந்தனவேயாம். இத்தகைய அவர்கள், பரமசிவ னையே யன்றி மற்றத் தேவர்களைத் தெய்வமென்று கருதாத மெய் யறிவிலேயும், மனத்தழுக்கை அகற்றும் அருமருந்தாகிய விபூதிமேல் வைத்த பேரண்பைப் பரிபாலிக்குந் தன்மையையும் உடையவர்களாகி இல்லறத்திலே சிறந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்பொழுது சேவகாருண்ணியமே திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற்போல ஶ்ரீனங்குகின்ற சிவபாதவிருதயர், தமிழ்நாடுங் கும் சமணரும் பௌத்தரும் போதிக்கும் அசத்திய போதனையினாலே அவர்கள் அனுசரிக்கின்ற ஆருகதமும் பௌத்தமும் விருத்தியாக, சர்ச்சமயமாகிய சைவசமயம் அருகி, விபூதிசாதனவிளக்கம் குறைத் தது கண்டு அதன்பொருட்டுக் கவலைகொண்டு, இல்லறத்தி லிருந்து கொண்டே அன்னிய மதத்தை நிராகரித்துச் சைவத்தை நிலைபெறச் செய்யக்கூடிய ஒரு திவ்விய புத்திரரைப் பெறல்வேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே அடியார்க்குச் சர்வாபிஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றக் கூடியவராகிய தோணியப்பரையும், பெரியநாயகியாரையும் கேக்கி, அப்படியே ஒரு திவ்விய புத்திரரைப் பெறும்படி மிகுந்த அன்பி னோடு தவம் செய்தார். அங்ஙனம் தவஞ் செய்யவே தோணியப்ப ருடைய பெருங் கருணையினாலே உலகமெல்லாம் உய்யும்படி பக வதியாருடைய அருமைத் திருவயிற்றிலே கருப்போற்பத்தி யென் னும் பெரும்பேறு உண்டாயிற்று. அங்ஙன முண்டாகவே சிவபாத விருதயர் அதனை உணர்ந்து, சிவபெருமானது திருவருளைத் துதி த்து, அதிகரிக்கின்ற மகிழ்ச்சியோடு, தங்கன் வேதவிதிப்படி செய்ய வேண்டும் சடங்குகளைப் பத்து மாதங்களினும் சுற்றத்தார்களோடு சிறக்கச் செய்துவந்தார். அப்படிச் செய்துவரும்போது பத்து மாதங் களுங் கழிய குரியன் முதலிய கிரகங்கள் அனைத்தும் உச்சங்களிலே மிக்க வலியுடன் நிற்க, திவ்விய லக்கினம் எழ, திருவாதிரை நகரத் திரத்திலே பாசமயச் செருக்கு நீங்கவும், வைதிகமாரக்கமும் சைவ மாரக்கமும் தழைத்தோங்கவும், பிராமணர்களுடைய ஆகுதிகள் பெருகவும், எம்மொழிகளினும் தமிழ் மொழியே உயர்ச்சி யடைய வும், பல உலகங்களுள்ளும் பூலோகமும், அப்பூலோகத்துள்ள பல றோகளுள்ளும் தமிழ் நாடுமே சிறக்கவும், திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள் பகவதியாருடைய திருவயிற்றிலிருந்து திருவவதாராகச் செய்தருளினார், அதன்மேல் சிவபாதவிருதயர் அவருக்குச் சாதகன்,

மம், நாமகேணம், அன்னப்பிராசனம், கௌனம் முதலிய நற்கருமங் களை உரிய காலங்களிலே மிகுந்த சிறப்போடு செய்து, அவரை அன்புடனே வளர்த்துவந்தார்.

அப்படி அவர் வளர்த்த வரும்போது பிள்ளையார் மூன்றாம் ஆண்டிலே, தம்முடைய ஆதி தந்தையராகிய பரமசிவன் தம்மைச் சிவபாதவிருதயருக்குப் புத்திரராகக் கொடுக்க, அவரைப் பிரிந்ததை நினைந்து ஒவ்வொரு சபயம் வருத்தமுற்று அழுபவராயினார். இப்படி நடந்துவருந் காலத்திலே ஒருநாள் தந்தையராகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்ரீராமம் பண்ணுதற்குப் போனார். அத்தருணம் பரமசிவனுடைய திருவருள் கூடினமையால் பிள்ளையாரும் அவரைத் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டு பின் சென்றார். அவ்வாறு பின் சென்ற பிள்ளை யாரைத் தந்தையார் திரும்பிப் பார்த்துக் கோபமுடையவர்போல விலக்கினார். அங்கனம் விலக்கியும் பிள்ளையார் மீளாதவராய்த் தொடர்ந்தார். அது கண்ட தந்தையார், 'உன் செய்கை இதுவாயின் வா,' என்று அவரை உடனே கொண்டு சென்று, ஆலயத்தி னுள்ளிருக்கின்ற பிரமதீர்த்தத்தை அடைந்து, அப்பிள்ளையாரைக் கரையிலே வைத்துவிட்டுத் தாம் தீர்த்தத்தினுள்ளே இறங்கி ஸ்ரீராமம் செய்து அசுமருஷண முதலியவற்றைப் பண்ணினார். அவ்வாறு பண்ணும்பொழுது பிள்ளையார், 'அவரைக் காணுது இறையளவாயினும் தரியார்,' என்னும் நிலைமை வெளிப்பட, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வழிபட்ட முன்னுணர்ச்சி அதிகரிக்க, கரையிலிருந்து முற் சார்பை யுணர்ந்தோ, பிள்ளைத்தன்மையினாலோ கண்களைக் கண்ணீர் ததும்பும்படி கைகளினாலே பிசைந்து, அதாம் துடிக்க, எவ்வுலகக்க ளும் குதருலிக்கச்சுவாமியுடைய திருத்தோணிச்சிகரத்தைப் பார்த்து, 'அம்மே! அப்பா!' என்று அழைத்தழைத்துப் பொருமி அழுதார்.

அப்பொழுது அடியார்மீது பரிபூரண கிருபை யுடையவராகிய தோணியப்பர், அவருடைய முந்திய திருத்தொண்டை நினைந்து அவருக்கு அருள் செய்தற்குத் திருவுணங்கொண்டு, பார்வதிதேவியோ டும் இடபாருடராய் எழுந்தருளி, தீர்த்தக்கரையை அடைந்து, உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாரை கோக்கி, பிள்ளையாரைச் சுட்டிக் காட்டி, 'உன்னுடைய முலைப்பாலைப் பொன் வன்னத்திலே கறந்த இவனுக்கு ஊட்டு,' என்று சுட்டினையிட்டருளினார். அவ்வாறு சுட்டினையிடவே ஆன்மாக்களிடத்திலே தங்கியுள்ள மலத்தை நீக்கி, முன் தடைப்பட்டிருந்த பேராழிவும் பெருந்தொழிலுமாகிய சிவத்துவத்தை அருளு கின்ற பராசத்தியாகிய உமாதேவியார், பிள்ளையார் சமீபத்திற் சென்று, தம்முடைய திருமுலைப்பாலைப் பொன்வன்னத்திலே கறந்து,

சிவஞானத்தை அதிற் குழைத்து, பின்னையாருடைய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, அப்போது சுவாமி அவருடைய அழகையைத் தீர்த்து, அவருக்கு அனுக்கிரகம் செய்தருளினார். அதன்மேல் அப்பின்னையார், சர்வான்மாக்களுக்கும் பரமபிதா மாதாக்களாகிய சிவன் சத்தி ஆகிய இருவராலும் ஆளப்பட்டமையால் ஆளுடைய பின்னையார் என்னும் பெயரையும், விஷ்ணு, பிரமன், இரத்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் எட்டாததாகிய சிவஞானத்தோடு சம்பந்தப்பட்டபடியால் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி என்னும்பெயரையும் உடையவராயினார்.

அப்போது சிவபாதவிருதயங்கு கொஞ்சநேரத்தில் தம்முடைய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையிலேறி, பாஞ்ஞானக்கண்ணினாலே சிவத்தைத் தரிசித்து அதில் கலந்து நின்ற ஆளுடைய பின்னையாரை கோக்கி, அவா ஞானப்பால் பருகியிருந்ததை யுணர்ந்து, 'நீ யார் தந்த பாலு உண்டாய்?' என்று கோபித்து, 'எச்சில் பொருந்த உணக்கு இசைத் தந்தவரைக் காட்டி,' என்று சொல்லி, கையில் ஒரு சிறிய கோலைக்கொண்டு ஒவ்வினார். அதைக் கண்டு பின்னையார் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிய, உச்சியின்மேல் தூக்கிய ஒரு திருக் கை விரலினாலே சுட்டி ஆராயத்திலே இடபாருடாகி உமாதேவியோடு நின்றருளிய பரமசிவனைக் காட்டி, ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு உன்னை நிறைந்து எழுந்த சத்தியஞானத் திருமொழியினாலே, அளவற்ற வேதத்தின் தாற்பரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தமிழினாலே திருவாய்மலர்ந்தருளுதற்குத் திருவுணங்கொண்டு, அவ்வேதத்திற்கு ஆதியாகிய ஒங்கார அக்ஷரத்தைத் தகர மெய்யொடு புணர்த்தித் தம்முடைய பாடல் பரமசிவனுடைய திருச்செவியில் ஏறும்படி முன்னர் அத்திருச்செவியையே சிறப்பித்து,

“தேநுடைய செவியன் விடையேறியொர் தூவெண் மதிசூடித்
காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி பெண்ணுள்ளங் கவர்கன்வ
னேடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
பீடுடைய பிரமபூரமேவிய பெம்மா னிவனன்றே,”

என்பதை முதலாகவுடைய பதிசுத்தைப் பாடத்தொடங்கி, 'எனக்குப் பாலு யூட்டினவர் இவரே,' என்று திருவாய்மலர்த்தருளி, 'பரமசிவன் தமக்குப் பிழை செய்த ஆன்மாக்களும் பின் தம்மை வந்தனையின் அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வார்,' என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, அவரை மதியாமல் அவர் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசத்தை எடுத்துத் தன் வலியுழந்த இராவணன் பின் அவர்

மேல் இடைபட்ட அவனுக்கு அவர் அருள் புரிந்த திறத்தை எட்டாம் திருப்பாட்டிலும், எவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினை யுடையவரும் பரமசிவனை அன்போடு வழிபடினன்றி அவரை அடையார்கள் என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, பிரம விட்டுணுக்கள் பன்றியும் அன்னமுமாய் அடி முடி தேடி அருளடைந்து உயந்ததை ஒன்பதாம் திருப்பாட்டிலும், வேதகாரணாகிய கடவுளை அடையு தெரியை அறிந்து உய்யாத சமணர், புத்தர் ஆகியவருடைய சமயங்கள் கபடமார்க்கங்கள் என்பதைப் பத்தாம் திருப்பாட்டிலும் அமைத்துப் பாடித் திருப்பதி கத்தைப் பூர்த்தி செய்து திருக்கடைக்காப்புச் சாத்திச் சிவபெருமான் முன்னே தொழுதுகொண்டு நின்றார். அதைக்கண்டு ஆகாயத்திலே தேவர்கள் எல்லாரும் புஷ்பமணித் பொழிந்தார்கள்; அச்சமயத்தில் சிவபெருமான், தேவதந்துபிசன் முழங்கவும், கந்தருவர்களும் கின்னர்களும் கீதம் பாடவும், அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணவும், சிவகணநாதர்கள் ஹரி ஹரி என்று சொல்லும் ஒசையிலும், முனிவர்கள் வேதகோஷத்தோடு பக்கத்திலே குறையும், பார்வதியாரோடு திருத்தோணிக்கு எழுந்தருளினார்; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாரும் சுவாமியைத் தொடர்ந்து, அவர் எழுந்தருளிய கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

அப்போது எண்ணிறந்த சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து அப் பிள்ளையாருக்குப் பிதாவாயிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற சிவபாத விருதயர், பிள்ளையாரின் செய்கையை உணர்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, வியப்பும் விருப்பும் அடைந்து, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருநெறித் தமிழின் பொருளை உணர்ந்து அவரைக் கொண்டாடினர். அதன்மேல் அவர் பரமசிவனைத் தனியே கண்டு தொடர்ந்த பிள்ளையாரைப்போலத் தாம் காணப்பெற்றிலராயினும் அங்கு நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அது தோணியப்பருடைய திருவருளைத் துணிந்து, மகா சந்தோஷத்தோடு முன்னே சென்ற பிள்ளையாருக்குப் பின் சென்றார். அப்பொழுது அங்கே நிகழ்ந்ததைக் கேள்வியுற்ற பிராமணர்க ளெல்லோரும் உரோமப் புனகங்கொண்டு, “இதற்கு ஒப்பாகிய அற்புதம் எங்கே நிகழ்ந்தது?” என்று கேல்லிக்கொண்டு கோயில் வாயிற்புறத்திலே வந்த குழந்தார்கள். அப்போது, பிள்ளையார் திருத்தோணியில் வீற்றிருந்த சுவாமியின் சமூகத்தில் நின்று திருப்பதிகம் பாடித் கோயிலினின்றும் புறப்பட்டார். அதுகண்டு பிராமணர்களும், மற்றையோர்களும் அவரை எதிர்த்தொண்டு வந்து நின்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணிப் பூமியிலே விழுந்து அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுது எழுந்தார்கள். அதன்மேல், சிவபாதவிருதயர் பிள்ளை

யாரை எடுத்துத் தோளின்மேலே வைத்துக்கொண்டு மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, பிராமணர்கள் வேதகோஷம் செய்ப, சிவனடியார்கள் னெல்லோரும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணச் சீகாழியை வலஞ்செய்துகொண்டு தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்தார்.

அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அன்றிரவு நித்திரை செய்து, மறநான் பிராதர்காலத்திலே எழுந்து ஆலயத்திற் சென்று தம்முடைய பிதாமாதாவாகிய தோணியப்பரையும், பெரியநாயகியாரையும் வணங்கித் துதித்து அருள்பெற்று, திருக்கோலக்கா என்னும் திருப்பதியை அடைந்து, அங்குள்ள கோயிலில் வலஞ்செய்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருமுன்னின்று கையினாலே தாளமாத்நிரையை ஒத்தமுத்து, 'மடையில வாளை,' என்னுந் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வாறு பாடும்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் எழுதப்பட்ட செம்பொற்றாளம் 'பிள்ளையாருடைய திருக்கூரத்தே வந்திருந்தது. பிள்ளையார் துதைக்கண்டு சிவ பெருமான் திருவருளே வியந்து களிகூர்ந்து எழிலையும் தழைத் தோங்கத் திருப்பதிகத்தைப் பாடி முடித்துத் திருக்கூடைக்காப்புச் சாத்திரின்றார் அவர், விண்ணுலகமும் அதிசயிக்கும்படி அவ்வாறு பாடிய அகிமதூர தாதத்தைக் கேட்டுத் தும்புரு, காரதர் முதலாகிய சங்கீத வித்துவான்கள் அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாமி பொழிந்தார்கள். அதன்மேல் வேதாகமங்கள் செழித்தோங்கும்படி திருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையார் மீண்டும் சீகாழிக்குப் போய்ப்படி நடந்தார்.

அவ்வாறு நடக்கும்பொழுது, சிவபாதவிருதயர் அவர் நடத்தற்குச் சகிக்காமல் அவரைத் தோளின்மேலே தாங்கிக்கொண்டார். பிள்ளையார் அத்தோளின்மேல் எழுந்தருளிப் போய்ச் சீகாழியை அடைந்து, அங்குள்ள கோயிலே வலஞ்செய்து சுவாமி சந்நிதானத்திலே நின்று திருப்பதிகம் பாடி வணங்கிப் பின்னர் தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்து, அந்தச் சீகாழியில் வாழுகின்ற எல்லோரும் களிக் கும்படி தம்முடைய இனம்பருவத் திருக்கோலக் காட்சியைக் காட்டி வீற்றிருந்தருளினார். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, அவருடைய தடியா காகிய் பசுவதியார் பிறத்த திருகளிபள்ளியிலுள்ள பிராமணர்க னெல்லோரும் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்றும் பெரு மகிழ்ச்சி யோடு அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அவரை வணங்கிக்கொண்டாடியிருந்தார்கள். அவர்களுந் சமீப ஸ்தலங்களிலிருந்த பிராமணர்களும், திருத்தொண்டர்களும், மற்ற எல்லோரும் பிள்ளையார் சிவ

ஞானம் பெற்றதைக் கேள்வியுற்று அதிசயித்துத் திரண்டுவந்து பிள்ளையாரை வணங்கி மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்.

அதன்மேல், திருநனிபள்ளியிலிருந்து வந்த பிராமணர்கள் பிள்ளையாரை வணங்கி, “அடிடேங்கன் எல்லாரும் உய்யும்படி திருவவதாரீஸ் செய்கருளிய கிருபாநிதியாகிய சுவாமீ! அடியேங்களுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருநனிபள்ளியில் வீற்றிருக்கும் சுவாமியை வணங்கும்பொருட்டு நீர் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளல்வேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அதற்கிசைத்ததோணியப்பரை வணங்கி அருள் பெற்று அவ்விடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அப்போது செந்தாமரை மலரினும் சிறந்த அருடைய அருமைத் திருவடிகள் கையின்மேற் செல்வதையும், பிறர் தாங்குவதையும் பொருத அன்பினையுடைய சிவபாதவிருதயர் வந்து அவரை எடுத்துத் தோளின்மேலே வைத்தக்கொண்டு சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்போது எல்லோரும் திருநனிபள்ளிக்குச் சமீபித்தார்கள். அப்பொழுது பிள்ளையார் திருநனிபள்ளியின் சோலை எதிரே தோற்றக் கண்டு, “அந்தச் சோலை தோன்றும் பதிபாது?” என்று வினாவியருள, தந்தையார், ‘திருநனிபள்ளி’ என்றார். அதன்கேட்டுப் பிள்ளையார் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டே சென்று கோயிலை அடைந்து சுவாமியை வணங்கி, அந்த ஸ்தலத்தில் சில தினங்கள் இருந்தார்.

அப்படி யிருந்த அவர் பிற தலங்களையும் தரிசிக்க விரும்பீ, பின் அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தலைச்செங்காடு, வலம்புரம், புல்லவனீச் சரம், சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருமுல்லையாவியில் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, மீண்டும் சீகாழியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் காளிலே மயேந்திரப்பள்ளி, குருகாவூர் முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடினார். இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், ஆளுடையபிள்ளையாரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு விறலியூரோடு யாழ்கொண்டு சீகாழிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளையார் அவருடைய வரவை அறிந்து அவரை எதர் கொன்ன, அவர் பிள்ளையாருடைய பாதங்களைத் தொழுது ஸ்தோத் திரஞ் செய்தார். அதன்மேல் பிள்ளையார் அவரைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமிமுகம் கும்பிவித்து அவரை மோக்கி, “நீர் இங்கே சுவாமிக்கு யாழ் வாசியும்,” என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடனே திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் பிள்ளையாரை வணங்கிக்கொண்டு, பாமசிவன் மேலதாகிய பாணியை விறலி

யாரோடும் பாடி யாழ் வாசிக்கப் பிள்ளையார் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். அவ்வாறு திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் யாழ் வாசித்தபின், பிள்ளையார் அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவருக்கு உறைவிடம் கொடுத்து விருந்து செய்தார். அப்படி விருந்துண்டிருக்கும்போது திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர், சுவாமிமேலே பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகங்களை அவர் சொல்லக்கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவைகளின் இசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்தார். அங்ஙனம் வாசித்துப் பின்னர் பிள்ளையாரை நோக்கி, “சுவாமி! இன்னும் தேவரீர் அருளிச்செய்யுந் திருப்பதிகங்களின் இசையை அடியேன் யாழிலே இட்டு வாசித்த மகிழ்ந்து எப்போதும் தேவரீரைப் பிரியாமலிருக்கும் பாக்கியத்தை எனக்கருளவேண்டும்,” என்று சொல்லித் தொழுதார். பிள்ளையார் திருவுள மகிழ்ந்து உதற்கிசைச்சருளிநூர். அதன்மேல் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் அன்று தொடங்கி பிள்ளையார் பாடுந் திருப்பதிகத்தி னிசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்துக்கொண்டு அவருடனே என்று மகலாத நண்டுடனிருந்தார்.

இப்படி விருக்குங்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், பூமிக்குச் சுழமுனாடியாகிய தில்லையில் விளங்குகின்ற திருச்சிற்றம் பலத்திலே நிருத்தஞ் செய்தருளும் சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்தற்கு விருப்பித் தந்தையாரோடும், திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரோடும், அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழ, சீகாழியை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று, சிதம்பரத்தினது திருவெல்லையை அடைந்து நமஸ்கரித்து, அந்தத் திருப்பதியைச் சூழ்ந்த மதிலினது தெற்குவாயிலே அடைய, அப்போது தில்லைவாழ்ந்தணர்களும், மற்றையடியார்களும் மகா அலங்காரத்தோடு அவரை எதிர்கொண்டார்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்கப் பிள்ளையார் அவர்களுடனே திருவீதியைத் தொழுது ஸ்தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தை நமஸ்கரித்து எழுந்து உள்ளே புருந்து, திருமாளிகையை வலஞ்செய்து பேரம் பலத்தை வணங்கிக் கனக சபையை அடைந்தார். அவ்வாறு ஆங்குச் சேர்த்தவுடன் ஆயிரம் ஆதித்தப்பிரகாசம் கூடியதுபோல விளங்கும் ஞானசபையிலே ஆந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து, உடனே அவயவங்களில் யாதொரு சேட்டையுமின்றித் திருக்காங்களைச் சிரசின்மேற் குவித்து உரோமஞ்சிதங்கொள்ள, நாதமும்ப, விழிநீர் தாராதாரையாக வடியச் சிவானந்த சாகரத்தில் மூழ்கிவின்று, “கற்றாங் கொரி”என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியுருளிநூர். பின்பு திருமாளிகையை வலஞ்செய்து புறப்பட்டுத் திருமூன்றிலிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, கோபுரவாயிலைக்

நீடந்த பணிந்து காங்கு திருவீதிகளையும் தொழுது, அங்கே இருந்தற்கு அஞ்சித் திருவேட்களத்தை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் அவ்விடத்திலிருந்து கொண்டே சிதம்பரத்துக்கும் வந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி இருக்கும் காளிலே, ஒரு சமயம் திருக்கழிப்பாலைக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடினார். அக்காலத்தில் அவர் தலங்கன்தோறும் சென்று பாடும் பதிக விசைகளை யாழ்ப்பாணர் பாழியிலிட்டு வாசித்து வந்தார். அதன்மேல் ஒருநாள் பிள்ளையார் திருவேட்களத்திலிருந்து போய்ச் சிதம்பரத்தை அடைந்தபொழுது, சபாநாயகருடைய திருவெளிஞலே தில்லைவாழ்த்தணர் மூவாயிர வரும் சிவகணநாதராய்த் தோன்றினார்கள். அவ்வாறு தோற்ற அம்மகி மையை அவர் பெரும்பாணருக்குக் காட்டினார் அப்போது தில்லைவாழ்த்தணர் பிள்ளையாரைக் கண்டு வணங்கத் தொடங்கினார்கள். பிள்ளையார் அவர்க்குக் கண்டு அவ்வாறு அவர்கள் வணங்குமுன் அவரைத் தாம் வணங்கிக் கோயிலிற் பிரவேசித்து சபாநாயகரை வணங்கி, “ஆடினாய் மறையெய்யொடு பாறயிர்,” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி, அந்தத் திருப்பதிகத்தின் ஓர் திருப்பாட்டிலே தில்லைவாழ்த்தணரைத் தாம் கண்டபடி வினங்கி, அவர்கள் தொழுதேத்தும் சிற்றம்பலம் என்று கூறியிருளினார். அவ்வாறு கூறியபின் தவர் கோயிலினின்றும் பூறப்பட்டார் அப்பொழுது பெரும்பாணர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று அவரை நோக்கி, “சுவாமி! அடியேனுடைய ஜன்ம ஸ்தலமாகிய திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலாக நிவாவென்னும் ரதிக் கரையில் இருக்கின்ற மற்றத் தலங்களையும் தரிசித்தற்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அதற்கிசைந்தருளி, தந்தையார் முதலிய வர்களோடு புறப்பட்டுப் பெரும்பாணர் திருவவதாரஞ் செய்த திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்கும், திருமுதுகுன்றுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பெண்ணாகடத்தை அடைந்து, அங்கே இருத்தூங்கானை மாடம் என்னும் ஆலயத்தில் இருக்கின்ற சுவாமியைத் தரிசனஞ் செய்து, பின்னர் திருவரத்துறைக்கும் போக விரும்பி, தந்தையாருடைய தோண்மே லிருந்தலை ஒழிந்து, அவர் மனம் வருந்த, பிராமணர் முதலியோர் சூழ்ந்து செல்ல, திருவடித்தாமரை நோரும் படி பையப்பைய கடந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு மூதற்பாடி யென்னும் பதியைச் சார்ந்தார். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று.

அன்றிரவு பிள்ளையார் அடியார்களோடும் அந்தப் பதியிலேயே கங்கினார். அப்போது திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள், சம்முடைய திருக்குமாராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாரை கால் என் னோவ நடத்த வருத்தத்தை நீக்க நினைத்த, அவர் ஏறதற்கு முத்துச் சிவிகையும், அவருக்கு சிழற்றருதற்கு முத்துக் குடையும், ஊது தற்கு முத்துச் சின்னங்களும் கொடுத்தருள விரும்பி, அந்த ஸ்தலத்திலிருக்கின்ற பிராமணர்களெல்லோருக்கும் தனித்தனியே சொப்பனத்தில் தோன்றி, "ஞானசம்பந்தன் நம்மிடத்துக்கு வருகின்றான்; நீங்கள் முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் நம்மிடத்தில் எடுத்து அவனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார் உடனே பிராமணர்கள் விழித்தெழுந்து மகிழ்ந்து, அற்புத மெய்யிப சிந்தையோடு ஆலயத்திலே வந்து கூடித் திருப்பள்ளியெழுச்சிக் கலம் வர, திருக்காப்பை நீக்கி முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் அங்கே யிருக்கக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு துத்துப் முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலப்பச் சிவனடியார்களோடு அந்தச் சிவிகை முதலாவியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆளுடைய பிள்ளையாரிடத்திற்குப் போனார்கள். அகற்குமுன் சிவபெருமான் ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் உனக்கு முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் அனுப்புகின்றோம்; நீ அவைகளை ஏற்றுக்கொள்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பிள்ளையார் அவ்வாறு சொப்பனங் கண்டவுடனே விழித்தெழுந்து, - நாம் கண்ட சொப்பனத்தைத் தந்தையாருக்கும் அடியார்களுக்கும் தெரிவித்து, விடிந்தவுடன் விபூதி தரித்த ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது மேற்கூறியபடி சென்ற பிராமணர்கள், சிவனடியார்களோடு ஹர ஹர என்னும் ஓசையுடனே முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து அவருக்கு முன்னே வைத்துப் பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று, "இவை திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள் தந்த பொருள்கள்; ஏற்றருளும்," என்றார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கண்டு அதிசயித்து அக்கடவுளுடைய திருவருளைப் புகழ்ந்து பாடித் திருவருள் லடிவாகிய முத்துச்சிவிகையை வலஞ்செய்து பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு உலகமெல்லாம் உய்யும் படி அதில் ஏறியருளினார்; அப்பொழுது சிவனடியார்களெல்லோரும் ஆரவாரித்தார்கள்; பிராமணர்களெல்லோரும் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள்; இத்திராதி தேவர்களைவரும் ஆரவாரித்துப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

பின்னர், பலவகைப்பட்ட மங்கள வாத்தியங்கள் ஒலிக்க மேற் கூறியபடி முத்துச்சிவிகையிலே ஏறியுள்ளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், மேலே முத்துக்குடை நிழற்றவும், சிவனடியார்களும் பிராமணர்களும் நெருங்கி ஆனந்த மேலீட்டினாலே கூத்தாடித் தங்கள் கண்களினின்றும் பொழிகின்ற ஆனந்த வெள்ளத்திற் குளிக்கவும், முத்துச்சின்னங்கள், 'சமஸ்த லோகங்களும், சிவனடியார்களும், வேதங்களும் உய்யும்படி சைவசிகாமணி வந்தார்,' 'சித்தசித்தப் பிரபஞ்சங்' என்கும் வியாபித்திருக்கின்ற உடாதேவியார் ஞானப்பா லூட்ட அநனைப் பருகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி வந்தார்,' 'வேதாக மாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் ஓசாதுணர்ந்த முத்தமிழ் விரகர் வந்தார்,' என்று ஊதவும், புறப்பட்டுப்போய்த் திருவரத்துறையை அடைந்து கோபுரவாயிலுக்குத் தூரத்திற் போனபொழுதே முத்துச் சிவிகையினின்றும் கீழே யிறங்கி நமஸ்கரித்து எழுந்து கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்து, சுவாமியை வலஞ்செய்து சந்திசானத்திலே நமஸ்கரித்துத் திருப்பதிகம் பாடிச் சிலநாள் அந்த ஸ்தலத்திலே இருந்தார். அப்படியிருக்கும் நாளிலே திருநெல்வெண்ணெய் என்னும் ஸ்தலத் துக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திரும்பிவந்தார்.

அதன்மேல் அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார், சில நாட் கள் கழிந்தபின் சோழிக்குத் திரும்ப நினைந்து அத்திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்று முத்துச் சிவிகையில் ஏறிப் புறப்பட்டுச் சென்று பழஞ், விசயமங்கை, வைகா, புறம்பயம் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருச்சேய்ரு லாரின் எல்லையை அடைந்து, அது சண்டேசுரையனார் திருவவ தாரஞ் செய்த திருப்பதி ஆதலால், முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி அப்பதியினுள்ளே நடந்துபோய் ஆலயத்திற் புகுந்து சுவாமி தரி சனஞ் செய்த பதிகம் பாடினார். அதன்மேல் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்பணந்தான், பந்தணல்லூர், ஒமாம்புலியூர், வானொளிபுற னூர், கடம்பூர், நாரையூர், கருப்பறியலூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சுவாமியை வணங்கிச் சோழிக்குச் சமீபத்திலே போனார்.

அவ்வாறு போனபொழுது சோழியிலிருந்த பிராமணர்களெல் லாரும் அவருடைய வரவைக் கேள்வியுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு வீதிகளை அலங்கரித்து எதிர்கொள்ளும்படி திரண்டு சென்று அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை முத்துச்சிவிகையின்மேலே முத் துக்குடைநிழலின் கீழே கண்டு தரிசித்தார்கள். அங்ஙனம் தரிசித்த வுடனே கைகளைச் சிரசின்மேலேறக் குவித்துக் கண்ணும் மனமும் களித்து அகரைச் சூழ்ந்து ஸ்தோத்திரம், பண்ணினார்கள். அதன்

மேல் பிள்ளையார் வணங்குபு புதுந்த ழூத்துச்செவிலியினின்றும் இறங்கி, அங்குச் சென்ற அவர்களோடு கோயிலிற் சென்று கவாபி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி வெளிப்புறப்பட்டுத் தமக்குப் பிள்ளை வந்த திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரை அவருடைய வீட்டுக் குப் போகும்படி விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் தம்முடைய திருமானிகைக்கு எழுந்தருளினார். அவ்வாறு எழுந்தருளும்பொழுது பார்ப்பனிகள் செருங்கி நிறைகுடம் தீபம் முதலாயின எந்த, தாயா ராகிய பகவதியார் வந்து திருநீற்றுக்காப்புச் சாத்தி வணங்கித் துதிக்கப் பிள்ளையார் அவருக்கு அருள்செய்து திருமானிகையினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அங்குத் தங்கி தினந்தோறும் தோணியப்பரைத் தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி விருக்கும் காளிலே அவருக்கு உபயனப் பருவம் வந்தது. அங்கனம் வரவே, பிராமணர்கள் வேதவிதிப்படி உபவேசன் சடங்கு செய்யச் சூத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரணமாகிய சிவந்தவம் பெற்ற திருஞானசுபந்தப் பிள்ளையார் தமக்கு அது வேண்டுவதன்றுமீனும், உலகத்திலே வைதிகதர்மத்தைத் தழைக்கச் செய்யவேண்டுமெனத் தமது திருவுளத்திலே தோன்றிய பெருங் கருணையினாலே அதற்கிசைந்து யஞ்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தருளினார். பின்பு பிராமணர்கள் பிள்ளையாரை லோக்கி, “உமக்கு என்னு வேதங்களையும் ஒதும் அதிகாரம் தந்தோம்,” என்று சொல்லி மந்திரோபதேசஞ் செய்யப்புகுந்தார்கள். அப்பொழுது வேதங்களை முன்னரே ஒதாதுணர்ந்த பிள்ளையார் அவைகளை ஒதி அவற்றிற்கு அங்கமாகிய புல கலைகளையும் எடுத்துச் சொல்லியருளினார். அங்கனம் உத்தே பிராமணர்கள், அகர் அவ்வாறு பாடிவருகையே திருவருள் பெற்றிருந்ததை நினைந்து, வியந்து அகரை மொச்சரித்தெழுந்தோத் திருஞ் செய்து, தங்கள் முன் பயின்ற வேதங்களை அங்கரித்ததில் தீயத்திரிபதக் கேட்டுணர்ந்தார்கள். அப்போது பகவதாரியாகிய சூருடைய பிள்ளையார் அந்தப் பிராமணருடைய சந்தேகத் திருப்படி எவ்வாறெனையும் கூறியருளிப் பின்னர் சகல மந்திரங்களுக்கும் வித்த பூதி பஞ்சாங்கம் என்பதை அவர்களுக்கும் மந்திரங்களுக்கும் வினக்குப்பெருட்டு, “துஞ்சுநர் தஞ்சலிவாத போழ்த்தினும்,” என்பதை முதலியுடைய பூதி பஞ்சாங்கப் பதிவீததைப் பாடியருளினார். பிராமணர்கள் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவருடைய திருவரு ளைத் தலைமேற் கொண்டு அவரை வணங்கித் துதித்து உய்தார்கள். பிள்ளையார் இவ்வாறு அருமைபனை செய்கின்ற சூதர தினம்

தோறும் தோணியப்பரை வணங்கிப் புகழ்க்கொண்டு அடியார்களோடும் இருக்கும் காளிலே, திருநாவுக்கரசு நாயனார் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று அவரை வணங்குதற்கு கிளைத்து சீகாழிக்குச் சமீபத்திலே சென்றார்.

பின்னையார் அங்ஙனம் அவர் வருவதைக் கேட்டுத் 'திருவுண்மகிழ்த்து, அடியார் கூட்டத்தோடும் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார். அப்போது எதிரே வந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்க, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியும் அவரை வணங்கிக் கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்வித்தா, பின்னர் தம்முடைய திருமாளிகைக் கழைததுப்போய்த் திருவமுது செய்வித்தார். அதன்மேல திருநாவுக்கரசு நாயனார் அவ்விடத்திலேயே இருந்து சிலநாள் ஆனபின் பிற ஸ்தலங்களையும் தரிசிக்கக் கருதிப் புறப்பட, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருக்கோலக்கா வரைக்கும் அவரோடு சென்று, அவரை யனுப்பிவிட்டுச் சீகாழிக்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் அவர் அவ்விடத்திலிருந்து தோணியப்பர்மேல் பல்வகைப்பட்ட திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் பருகினார். அவைகள் எல்லாவற்றையும் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணனார் லிறலியாரோடும் பாடி யாழில் இட்டு வாசித்துக்கொண்டு அவருடனே கூடியிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சில நாடிச் சென்றபின் திருஞானசம்பந்தப்பின்னையார் தந்தையாரையும், மற்றைப் பிராமணர்களையும் கோக்கி, "தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிலஸ்தலங்களுக்கெல்லாரு் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆங்காங்கே பதிகம் பாடி மீண்டு வரவேண்டும்; ஆதலால் எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்," என்றார். அதைக் கேட்ட தந்தையார், "நான் அருமையாக உம்மைப் பெற்றையாய் இனி உம்மைப் பிரித்திருக்கமாட்டேன்; இருமைக்கும் இன்பம் பயக்கும் யாசமும் நான் செய்யவேண்டும்; ஆதலால் இன்னும் சிலநாள் உம்முடன் யாத்திரை செய்வேன்," என்றார். பின்னையார் அதற்கு இசைந்து தோணியப்பரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு தந்தையார் பின்வர முத்துச் சிவிகைமேலேறி முத்துக்குடை சிறுந்த திருநீலகண்டப்பெரும்பாணனோடும், மற்றைய அடியார்களோடும் புறப்படிக் கண்ணார்களோடு தரிசித்து, காடிலுரிக்கு வடயாலிலே மேற்றிறை கோக்கிப் போய்ப் புன்னிருக்கும்வேனார், சின்னியூர், நீரே, புன்கூர், மண்ணிப் படிக்கரை, கொதுக்கை, திருவன்குரியூர், பந்தண எல்லூர், முனஞ்சேரி, திருவெதிர்கொன்பாடி, வேன்லீக்குடி, திருத்தருத்தி, திருநீலத்தறை, சீகாழிகா, கஞ்சனூர், மங்கலக்குடி, திரு

வியலார், திருந்தேவன்குடி, திருவிண்ணம்பர், வடகாங்காடுதறை, பழனம், திருவையாறு, நெடுப்புலியூர், செய்தானம், மழபாடி, காணார், அன்பிலாலந்தறை, வடகரை, மாந்தறை என்னும் ஸ்தலங்கள்தோறும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடினார்.

பின் அவர் மழாட்டிலே காணாரி வடகரை வழியாகச் சென்று, பாச்சிலாச்சிராமத்துக்குச் செல்லக் கருதி அத்தலத்தை நோக்கிப் போனார். அப்போது அங்காத்திலே கொல்லிமழவன் என்னும் அரசன் தன்னுடைய புத்திரி முயலகனென்னும் கோயினால் வருந்தக் கண்டு கவலைபுற்று வேறொரு பரிசினாலும் அது நீங்காமை கண்டு, தான் சைவபரம்பரையைச் சார்ந்தவனாதலால், 'இது சிவனருளாற்றான் தீரவேண்டும்,' என்று கருதி அவளைச் சிவன் கோயிலினுள்ளே கொண்டுபோய்ச் சுவாமி சந்திதானத்திலே கிடத்திவைத்தான். அத்தருணத்தில் மேற்கூறியபடி அங்குச் சென்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் அங்கேத்திருக்குச் சமீபித்தார். அப்பொழுது, 'திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி வந்தார்,' என்று ஊறுதலின்ற திருச்சின்னத்தின் ஓசை கொல்லி மழவனுக்குக் கேட்டது. அவ்வாறு கேட்கவே அவன் புத்திரியை விட்டு விரைந்து சென்று அங்காத்தை மிக அலங்கரிப்பித்து, பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு ஆனந்தபாவப்பஞ் சொரிய முத்துச்சிவிகைக்கு முன்னே அடியற்ற மரம்போல விழுந்து நமஸ்கரித்தான்.

அதுகண்டு பிள்ளையார், 'எழுக,' என்று கூறக் கொல்லிமழவன் எழுந்த மனமகிழ்ந்து சிரசின்மேலே கை குவித்து நின்றான். பின்னர் பிள்ளையார் அவனுடனே சென்று, கோயிற் கோபுரத்துக்குச் சமீபித்தவுடனே முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி உள்ளே பிரவேசித்து வலஞ் செய்து சுவாமி சந்திதானத்திற் போனார். அவ்வாறு போனபொழுது அறிவு கெட்டு நிலத்திலே கிடக்கின்ற கண்ணியைக் கண்டு, 'இந்தப் பெண் இவ்வாறு கிடத்தற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினாவ, மழவன் வணங்கி நின்று, 'இவள் அடியேனுடைய புத்திரி; இவள் முயலகன் என்னும் கோயினால் மிக வருத்தகின்றாள்; இஃது எதனால் தீரவில்லை; அதனால், இப்படிச் செய்து வைத்து நிராதாவென்று கருதி இவளைச் சுவாமி சந்திதானத்திலே கிடத்திவைத்தேன்,' என்று சொன்னான். திருஞானசம்பந்தர் அதைக் கேட்டு அவன்மீது அருள் காந்தி, அவ்விடத்தில் நின்றபடியே சுவாமியை மணந்திடுவது, அவனுடைய கோயை நீக்கும்பொருட்டு, "மணிவளர் கண்டேன் மந்தையைவாட முயல்செய்வதோ விதம்மாண்பே?" என்றும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அவ் பாடியவுடனே அந்தக் கண்ணி நோய் நீங்கி அந்தத் தகையின் பச்சத்திற் பேசுங்

கின்றான். அது கண்ட மழுவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியென்கொண்டு அவனோடும் பின்னையார் பாதங்களின் வீழ்ந்து காங்கரித்தான்; அதன்மேல் பின்னையார் அங்கே சிலகால் தங்கிச் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்து பின் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் திருப்பைஞ்சேரிக்கும், திருவித்தோய்மலைக்கும் போய்நின்றவராயி தரிசனஞ்செய்து, கொங்கு நேசத்தினே ஸ்ரீவேரிக்குத் தென்க்கரையிற் சென்று கொடிமாடச் சென்றான். அங்கு அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் திருவண்ணாவிற்கும் போய்ப் பதிகம் பாடி மீண்டும் கொடிமாடச்செய்துள்ளாரைச் சேர்த்திருந்தார். அப்போது மறைக்காலம் நீங்கிப் பனிக்காலம் வரக் குளிர்விகுந்தது. அதினால் பின்னையாருடைய புரிசைக்கால் நளிர்சுரத்தால் வருத்தித் தங்கள் வருக்கத்தைப் பின்னையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டுப் பின்னையார் திருநீலகண்டப் பதிகத்தைப் பாடி வருவினார். உடனே அவர்களுக்கு அக்குளிர்சாரம் நீங்கினதோடு அந்நாடு முழுவதும் அகலா இவ்வாமற்போயிற்று. அதன்மேல் பின்னையார் சிலகால் அங்கிருந்து பின் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிப் பாண்டிச் கொடுமுடி, வெஞ்சமாக்கடல், கருங்குளம் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் கொங்காட்டைக் கடந்து கோழாட்டை அடைந்தார்.

அவ்வாறடைந்தவுடன் அந்தச் சோழமண்டலத்திலுள்ள ஸ்தலங்களைத் தரிசிக்க விரும்பி, பராயத்துறை, கற்குடிமலை, முற்றிச்சேகம், திருச்சொப்பள்ளி, ஆனக்கா, திருத்தவத்துறை, பார்த்துறை, ஏறும்பிழார், கொங்கனம் மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி, ஆலம்பொழிள், பூந்துருத்தி, கண்டிபுழார், சேற்றத்தூறை, தேதிருடி, வெண்ணி, சக்கரப்பள்ளி, புன்னமங்குடி, திருச்சேலூர், பாலைத்துறை, ஸல்லூர், குருகாசூர், அடனிவணல்லூர், பருதி, நியமம், பூவனூர், ஆலூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து பதிகம்பாடி, மீண்டும் திருவண்ணாறுத் தரிசித்து, வவுஞ்சுழியை அடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது வேணிநகரம் வந்தது. அவ்வேணிநகரத்தினே பின்னையார் வலஞ்சிறியினின்றும் நீங்கிப் பழையாறைத்துப் போகச்செறி அடியங்கே ஞானே சென்றாருளி, திருவாறையிலேயேயை அடைந்து அங்குள்ள சுவாமிவை வணங்கித் திருச்சேதிமுற்றத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, பட்டிச்சாத்துக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது வெய்யில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும்பொழுது பின்னையாருடைய திருமுடியின்மேல் வெய்யும் முத்தப்பத்தை அடுத்தப் பிழிந்தது. அங்கு என்னை விடுத்தருளினார், என்று சொல்

லிற்று அத்தச் சொல்லும் முத்துப்பத்தருந் ஆகாயத்திலே தோன்
றவே பிள்ளையார் சிவன் திருவருளைத்துதித்துப் பூமியிலே விழுந்து
அவரை கம்ஸகரித்தார்.

அதன்மேல் பிள்ளையாருடைய பரிசணங்கள் அந்த முத்துப்பத்த
ரின்காப்பைத் தாங்கினார்கள். பிள்ளையார் அந்த முத்துப்பத்தர் நிழற்
றச் சென்று பட்டிக்காரத்தை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து
பதிகம் பாடினார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவாழைவட
தளி, இரும்பூளை, திருவாழைப்பெருப்புழி, சேகரை, காவூர்மயானம்,
குடவாயில், கறைபூர், தென்திருப்பத்தூர், சிவபுரம், குடமூக்கு, குட்
தைக்கீழ்க்கோட்டம், குடத்தைக்காரோணம், காகேச்சூழம், திருவிடை
மருதூர், குரங்காடுதறை என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு
திருவாவடுதறையை அடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்து
கொண்டிருந்தார்; அப்படி யிருக்குநாளிலே சிவபாதவிருதயர்
பிள்ளையாரை றோக்கி, “நான் யாகஞ் செய்யுங்காலஞ் சமீபித்தது;
அது செய்தற்குப் பொருள் தரல்வேண்டி,” என்றார் பிள்ளையார்
அதைக் கேட்டுக் கோயிலிற் சென்று, “இடரினும் தனரினும்,” என்
னுத் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

அவ்வாறு பாடியவுடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே
ஒரு பூதம் விரைந்து வந்து பீடத்தின்மேலே ஆயிரம் பொன் பொருக்
திய கிழி ஒன்றை வைத்துப் பிள்ளையார் முன்னே நின்று, “இந்தக்
கிழி பொன்னுலவாக்கிழி; இது பரமசிவனால் உமக்குக் கொடுத்தரு
னப்பட்டது,” என்று சொல்லிற்று உடனே பிள்ளையார் சிவபிரான்
திருவருளை நினைந்து சிவபெருமான் சந்தியில் வீழ்ந்து கம்ஸ
கரித்தெழுந்து, பீடத்தின்மேலே வைக்கப்பட்ட பொற்கிழியைச்
சொமேற்கொண் டெடுத்துவந்து தந்தையார் கையிற் கெடுத்து
அவரை றோக்கி, “பரமசிவனையே தலைவராக நினைந்து வேதவிதிப்
படி செய்யப்படும் யாகத்தை நீரும், சீகரழியில் இருக்கின்ற மூற்றப்
பிராமணர்களும் செய்ய இக்கிழி குறைபாது பொண்ணைத் தருந்;
ஆதலின், இதைச் கொண்டு நீர் யாகத்தைச் செய்வீராக,” என்று
சொல்லி, சீகரழிக்குப் போம்படி அவருக்கு விடைகொடுத்து அவரை
அணுப்பிவிட்டுத் தாம் திருவாவடுதறையில் இருந்தார்.

அப்படி யிருந்த னானகம்பத்தப்பெருமான், சிலகாட் சென்ற
பின் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சீகரழிப்பும், வைகன்மரட்டி
கோயில், கல்லம், திருக்கழுந்தூர், திருத்தி, திருமயிலாடுதறை
செம்பொன்பள்ளி, திருப்பதித்தூர், வேட்டாங்குடி என்னும் தல

லங்களைத் தரிசித்துத் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருடைய தாயார் பிறந்த விடமாவிய தருமபுரத்தை அடைந்தார். அப்போது அங்குள்ள திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடைய சுற்றத்தார்கள் வந்து பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பெரும்பாணர், பிள்ளையார் அருளிச்செய்த அருமையாகிய திருப்பதிகங்களின் இசையைத் தாம் யாழில் இ-டு வாசிக்குப்பெற்ற பெரும்பேற்றை அவர்களுக்குக் கூறியருளினார். அவர்கள் அதைக் கேட்டு, “நீர் பிள்ளையார் திருப்பதிகவிசையை அளவுபெற யாழிலே அமைத்து வாசித்தலினாலே உலகமுழுதிலும் இசை விளங்குக,” என்றார்கள். அவ்வாறு கூறியவுடனே பெரும்பாணர் மனம் கெங்கிப் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! திருப்பதிகவிசை அளவுபடாத தன்மையை அறியாமையினாலே இவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்; ஆதலின், இவர்களும் உலகத்திலுள்ள மற்றைய யாவரும் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுத் தேவரீர் ஒரு அருமையான திருப்பதிகம் பாடி யருளுவீராகில் அடியேன் அதனைச் சாழிலே அடங்காமையைக் காட்டுவன்,” என்றார்.

அப்பொழுது பிள்ளையார் பரமசிவனை வணங்கி திருப்பதிகத்தின் உண்மை பூமியிலுள்ளோருடைய கண்டத்திலும், யாழிலுள்ள இசைநூலிற் கூறப்பட்ட இசை முயற்சிகளினால் அடங்காமையைக் காட்டும்பொருட்டு, “மாதர் மடப்பிடி” என்பதை முதலினுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அங்கனம் பாடவே, பெரும்பாணர் அப்பதிகவிசையைத் தம்முடைய யாழ் நாட்டிலே முன்போல இட்டு வாசிக்க, அது அதனிடத்தே அடங்கவில்லை. அவ்வாறாகவே பெரும்பாணர் அதனைவிட்டுப் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, “சுவாமி அருளிய திருப்பதிகத்தின் இசையை நான் யாழிலே ஏற்பேன் என்று சொல்லப்பண்ணியது இந்த யாழ் அல்லவா,” என்று அதனைக் கேழு மோதி யுடைக்கும்படி ஒங்கினார். அதைக் கண்டவுடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார் அவ்வாறு செய்யாமல் தடுத்து, அவரை நோக்கி, “ஐயோ! இந்த யாழைத் தாரும்,” என்று அதனை வளங்கிக்கொண்டு, “நீர் இந்த யாழை எதற்காக உடைக்கத் துணிந்தீர்? பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் அருளிச்செய்த திருவருளின் பெருமையெல்லாம் இந்தக் கருவியில் அளவுபடுமா? மனதிலும் அளவிடப்படாத இசைப் பெருமையானது செய்கையில் அளவுபடுமோ? நீர் இந்த யாழைத் தொண்டே சுவாமி யுடைய திருப்பதிகவிசையை இயன்ற அளவு இதில் அமைத்து வாசியும்,” என்று சொல்லி அந்தப் பெரும்பாணர் கையிலே யாழை

கொடுத்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பிள்ளையாரைத் தொழுது அந்த யாழை வாங்கிச் சிரமேற்கொண்டார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் சில தினங்கன்வரை தருமபுரத்திலேயே யிருந்து பின்னர் அடைவிட்டு நீங்கித் திருநள்ளாற்றை அடைந்து, கோயிலிற் பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி, “போகமார்த்த பூண் முண்டாய்,” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் யாடியருளினார் பின்னர் அந்தத் திருநள்ளாற்றினின்றும் நீங்கிச் சாததமங்கைக் கெழுந்தருளினார். அப்போது அங்கிருந்த திருநீலக்கரையனார் பேருவகையுற்று அவரை யெதிர்கொண்டு வணங்கினார். அவ்வாறு தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய திருநீலக்கரையனாரோடு பிள்ளையார் சென்று அயவந்தி என்னும் ஆலயத்திற் புழுத்த சுவாமியைத் தரிசித்து, திருநீலக்கரையனாருடைய வீட்டுக்குப் போய்த் திருவமுதுசெய்து, அன்றிரவு தங்கே பள்ளிசொண்டு, மறுநாள் பிராதக்காலத்தில் எழுந்து திருநீலக்கரையனாரோடு மீண்டும் அயவந்தியிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருநீலக்கரையனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடி அவ்விடத்திற் தங்கியிருந்தார். அப்படியிருந்து சிவானானபின், திருநீலக்கரையனாரிடம் விடைபெற்றுச் சாததமங்கையை விட்டு நீங்கி கரையைக் கடரோணம், கீழ்வேளூர் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பிற தலங்களையும் வணங்கும்படி எழுந்தருளினார். அவ்வாறு செல்லும் பொழுது திருச்செங்காட்டங்குடியில் இருந்த சிறத்தொண்டரையனார் பிள்ளையார் வருவதைக் கேள்வியுற்று விரைந்து சென்று பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு தம்முடைய திருப்பதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். பிள்ளையார் அங்குச் சென்று அப்பதியி லிருக்கின்ற கணபதிச்சரமென்னும் கோயிலை வணங்கிச் சிறத்தொண்டரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடிச் சிறத்தொண்டர் வீட்டிலே போய்த் திருவமுது செய்து அங்குத் தங்கியிருந்தார்.

அவ்வாறு தங்கியிருந்த அவர் சில தினங்கன் சென்றபின் திருமருகலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது, ஒருநாள் ஒரு வணிகன் ஒரு கன்னியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து கோயிலுக்குப் புறத்திலே ஒரு மடத்தில் இராத்நிரியில் நித்திரை செய்யும்போது பரம்பினாலே திண்டப்பட்டு முண்டான். அதுகண்டு அக்கன்னியானவன் தளர்ந்து, அவனைப் புரம்பு திண்டியும் தான் திண்டாடில் சமீபத்திலே வீழ்ந்து புரண்டு அழுதான். அப்பொழுது விஷுவத்தியர் பலர் வந்து வந்ததியஞ் செய்தும் அவன் உயர்வெந் தெழவில்லை. அதனால் அவன் விடியற்காலத்திலே மிகவும் அவர்ந்து புலம்பிக் கோயிலின் வாயிற்

றிக்கை கோக்கிக் கைதொழுது சிவபெருமானைச் சித்தித்து. "தேவர்கள் உய்யும்பொருட்டு நஞ்சை அமுது செய்த கடவுளே! வெந்து பொடியாகிய மன்மதனுடைய உயிரை அவன் மனைவியாகிய இரதிவேண்டக் கொடுத்தருளிய கருணாநிதியே! மார்க்கண்டர் பொருட்டு இயமனை உதைத்த திருவடித்தாமரைகளை உடையவரே! திருமருகலில் லீற்றிருக்கும் பாமசிவனே! தேவரீர் இந்தக் கொடிய தீவதம் நீங்கும்பொருட்டும், அடியேன் துக்கசக்தித்தினின்று கரையேறும் பொருட்டும் அருள் செய்யும்," என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். அப்போது சுவாமி தரிசனஞ் செய்யும்படி திருஞானசம்பந்தர் அங்கே எழுந்தருளி, அவன் மேற்கூறியபடி ஸ்தோத்திரம் பண்ணியதைக் கேட்டுத் திருவுளம இரங்கி, அவனுக்கு அருள் செய்யும்பொருட்டு அடியார்களோடு அவன் சமீபத்திற் சென்று நின்று அவனை கோக்கி, "நீ பயப்படாதே; நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைச் சொல்," என்று வினாவி யருளினான்.

அப்போது அந்தக் கன்னிகை கண்ணீர் சொரியப் பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து கமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, அவரை கோக்கி, "சுவாமி! வைப்பூரில் இருக்கின்ற என் பிதாவுக்கு என்னோடு ஏழு புத்திரிகளின் உண்டி; இங்கே இறந்து கிடக்கும் இவர் என் தாதைக்கு மருகர்; அவர், என்னோடு பிறந்த அறவரையும் தன் மருமகனாகிய இவருக்கே விவாகஞ் செய்துகொடுப்பேன் என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பிறரிடத்திலே திரவியம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்துவிட்டார். அதுகண்டு நான் மனவருந்தமுற்று இவருக்கே மனைவியாதல்வேண்டிமெ என்கிறேன், என் பிதாமாதர்களை மறந்து இவருடனே புறப்பட்டு வந்தேன்; இவரோ இப்போது பாம்பினாலே தீண்டப்பட்டிருந்தார்; அதனால், அடியேன் கடலினாலே கலங்க விழப்பெற்றாற்போலக் கலங்கி நிற்கின்றேன்; இத்தகைய என் முன்னே தேவரீர் தீவதருளினீர் காதலின், அடியேனுடைய துன்பமெல்லாம் நீங்க அருள் செய்யவேண்டும்," என்றான். உடனே பிள்ளையார் அந்த விவதத்தை நீக்கும் பொருட்டுத் திருமருகற் கடவுன்மேல் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அப்போது வணிகன் விடந் தீர்த்து எழுந்து பிள்ளையாரை கமஸ்கரித்தான். அதுகண்ட திருத்தொண்டர்க் கெல்லோரும் சந்தோஷித்து ஆரவாரித்தார்கள். அந்தக் கன்னிகை மனமகிழ்ந்து பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து வணங்கினான். அதன்மேல் பிள்ளையார் அந்தக் கன்னிகையையும் வணிகனையும் மணம்புரிந்து கொள்ளும் படி செய்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்த தணப்பிட்டு அங்கே

யிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் காலிலே நெத்தொண்டை வந்து மீண்டும் செக்காட்டக்குடிக்கு எழுந்தருளும்படி பிள்ளையாரிடம் பிரார்த்தித்தார். அவ்வாறு பிரார்த்திக்கவே, பிள்ளையார் அடியாரோடும் அத்திருமருகற்கோயிலிற் சென்று பாமசிவனை வணங்கி அவரைச் சித்திக்குண்டோடு செக்காட்டக்குடிக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது அங்கே சிவபெருமான் தாம் திருமருகலிற் கொண்டிருந்த திருக்கோலத்தைக் கணபதிச்சரத்தில் அவருக்குக் காட்டியருளினார். பிள்ளையார் அதுகண்டு மனமகிழ்ந்து பதிலம் பாடி அந்தத் திருப்பதியிலே தானே இருந்தார்.

அப்படி யிருந்து லொட சென்றுபின் அப்பதியை விட்டு நகித்தம்மைத் தொடர்ந்த நெத்தொண்ட நாயனாருக்கு விடை கொடுத்த அவரை யனுப்பிவிட்டு, சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றை வணங்கிக் கொண்டு திருப்புகலூரையடைந்து, அப்பதியினின்றும் வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய முருகநாயனார் முதலிய அடியார்களோடிகோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, முருகநாயனாருடைய திருமடத்திற்குப் போய் அவர் உபசரிக்க அங்கு வீற்றிருந்தார். அப்போது, ஒருகால் வந்தமாளிச்சரத்தை வணங்கி முருகநாயனாருடைய திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகமும் பாடினார்.

இவ்வாறு பிள்ளையார் அங்கே யிருக்கும் காலத்தில், திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவாறரைத் தரிசித்துத் திருப்புகலூருக்கு அடியார்களோடும் எழுந்தருளினார். அவ்வாறு அவர் வருவதைக் கேட்டு, பிள்ளையார் அத்தியந்த ஆசையோடு அவரை எதிர்கொள்ளும்பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் திருப்புகலூரின் எல்லையைக் கடந்து சென்றார்; திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் பிள்ளையாருக்கு எதிரே வந்தார். பின்னர் இருவரும் சந்தித்து ஒருவர்கொருவர் மென்காரம்பண்ணி, ஷேமம் விசாரித்து மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியைக் கேக்கி, “அப்போ! நீ வரும்போது திருவாறரினே நிகழ்ந்த சிறப்பைச் சொல்லும்,” என்று கூற, அப்பமூர்த்தி திருவாறரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தினாலே சொல்லுகருளினார். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு, “கான் திருவாறருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மீண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்து உம்முடன் இருப்பேன்,” என்று சொல்லி அப்பமூர்த்தியைத் திருப்புகலூருக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் அப்பாற் சென்று விற்குடிபைத் தரிசித்துத் திருவாறரை அடைந்து வணங்கிவந்தவை வணங்கிப் பதிலம் பாடி அப்பதியில் தங்கி அங்குள்ள அந்நெத்தொண்டையும் சூலபத்திக்குக் காவுகொளும்

சென்று சிவனைப் பணிந்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் போது இடையில் வலிவலம், கோளிலி முதலிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மீண்டும் அத்திருவா ரூரில் வந்திருந்தார்.

அதன்மேல் சிலாளானபின், திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் காணு தற்கு விரும்பி அத்திருவாரூரை விட்டு நீங்கிப் பழையூரில் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருப்புகலூருக்குச் செலிப்து, அப்பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்ட அப்பழர்த்தி, முருக நாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்களோடும் கோவிலுக்குப்போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனருடைய திருமடத் தை அடைந்து அங்கே இருந்தருளினார். அப்போது திருநீலநக்க நாய னாரும், ~~திருநீலநக்க~~ தொண்ட நாயனாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்த அவர்க ளோடு கூடியிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் கூடியிருக்கும் காலத்தில் சில தினங்கள் சென்றபின் பிள்ளையாரும், அப்பழர்த்தியும் பிற தலங்களை வணங்க விரும்பி அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு, முருக நாயனாரை அங்கே இருக்கவும், திருநீலநக்க நாயனாரையும் சிறுத் தொண்டநாயனாரையும் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச் செல்லவும் செய்து சென்றார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அப்பழர்த்தியை விட்டுப் பிரியாமல், முத்துச்சிவிகை பின்வரத் தாம் கால் கையாக நடந்தார். அதைக் கண்ட அப்பழர்த்தி பிள்ளையாரை நோக்கி, “பரமசிவனு டேவரீருக்கு அளித்தருளிய இம்முத்திச்சிவிகையின்மேலே எழுந் தருளும்,” என்று சொல்லப் பிள்ளையார், “நீர் நடக்கையான் சிவிகையி லேறி வருதல் நன்றன்று; ஆதலால், நீர் முன்னே செல்லும்; நான் அடியாரடனோடும் நீர் எங்கே யெங்கே முன்போவீரோ அங்கங்கே பின் வருவேன்,” என்றார். அப்பழர்த்தி, “தேவரீர் விருப்பப்படியே செய்வேன்,” என்று சொல்லி, அன்றுமுதல் அவருடன் செல்லும் போதெல்லாம் அப்படியே செய்வாராகி, முன்னே நடந்து அடியா ரோடும் திருவம்பருக்குச் சென்றார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் பரமசிவனுடைய திருவருள் வழியே விற்பாராகி, முத்துச்சிவிகையில் ஏறித் திருப்புகலூரைக் கடந்து சென்று, ‘அப்பழர்த்தி எங்கே சென்றா?’ என்று வினாவிக்கொண்டு அவர் சென்ற விடங்களுக் கெல்லாம் போய் முடிவில் திருவம்பரை அடைந்து, மாகாணத்தில் இருக்கின்ற சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அப்பழர்த்தியோடும் அந்தத் திருப்பதியில் இருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது அங்கே நோக்கெங்கடசோழநாயனார் செய்த கோயிலை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அச்சோழரைச் சிறப்பித்துத்

திருப்பதிகங்கள் பாடினார். அதன்மேல் சிலநாட் சென்றபின் அத் திருவம்பரை நீங்கி அப்பழர்த்தியேட்டு திருக்கடவுரை யடைந்து, அங்குமின்று வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கிய குங்கிலியக்கலயநாயனார் முதலாகிய அடியார்களோடு திருவீரட்டானத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அக்குங்கிலியக்கலயநாயனார் வீட்டில் திருவமுது செய்து அங்கிருந்தார்.

பின்னர், பிள்ளையாரும் அப்பழர்த்தியும் திருக்கடவுரை விட்டு நீங்கி, ஆக்கூர், மீயச்சூர், பாடபுரம் என்னும் ஸ்தலங்களிற் தரிசித்துத் திருவீழிமிழலையை அடைந்துசுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, வெளியில் வந்து அப்பழர்த்தி ஒரு மடத்தை அடையத் தாம் வேறொரு மடத்திலே போயிருந்தார். அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் அவ்விருவரும் பெருந்துறை, தில்லைப்பதி என்னும் ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு மீண்டும் திருவீழிமிழலையிற் வந்திருந்தார்கள். அப்போது சோழியிலுள்ள பிராமணர்கள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் காணல்வேண்டும் என்னும் ஆசையால் திருவீழிமிழலையை அடைந்து, தங்களை எதிர்கொண்ட அவ்வூர்ப் பிராமணர்களோடு கோவிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, பிள்ளையாரிடுக்கும் திருமடத்திற் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து, “சுவாமி! தேவரீர் அடியேங்க ளோடு சோழிக்கு எழுந்தருளல்வேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அதுகேட்டு, “இன்று கழித்த நாளைத் திருவீழிமிழலையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுடைய அருளைப் பெற்றுக்கொண்டு திருத்தோணியப்பரை வணங்குதற்கு உங்களோடு வருவேன்,” என்றார். சோழிப் பிராமணர்கள் அசற் கிணங்கித் தங்களுக்குத் திருவீழிமிழலைப் பிராமணர்கள் விருந்து செய்ய வுண்டு அங்குத் தங்கி யிருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்குப்போது, தோணியப்பர் அன்றிரவு பிள்ளையாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்குங் கோலத்தை இத்திருவீழிமிழலையிலே உங்கள் விண்ணிழிந்த விமானத்திலே காட்டுவோம்; காண்பாயாக,” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து கோயிலிற் சென்று, அங்கே சுவாமிநாயகர் தாம் மூன்னே திருத்தோணியிற் கண்டபடியே கண்டு திருவன் மகிழ்ந்துவினாவுரைப் பதிகம் பாடிச் சோழிப் பிராமணர்களை நோக்கி, “திருத்தோணியப்பர் தாம் வீற்றிருக்கும் ஸ்தலங்களெங்கும் சென்று தரிசித்துப் பதிகம் பாடி வருதலின் மேற் கொண்டு, என் விருப்பத்தைக் கண்டு, அது தடையுறுதிருக்குழியடி

நாம் அங்கே அமர்ந்த திருக்கோனத்தை இங்கே எனக்குக் காட்டி யருளினார். ஆதலால், நான் அங்கே "வாவேண்டிய அவசியமில்லை; நீங்கள் சீகாழிக்குப் போங்கள்," என்றார். அதைக்கேட்ட பிரமணர்கள் அவ்வாறே சீகாழிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியோடும் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு திருவீழிமிழலையில் இருந்தார். அப்படி யிருக்கும் வாலிலே, மழையின்மையாலும் காவேரிப்பெருக்கு இன்மையாலும், பஞ்சம் உண்டாக அதனால் உயிர்கள் எல்லாம் வருத்தமுற்றன; சிவனடியார்களையும் பசிகோய வருத்திற்று. அதுகண்டு பாலஞ்சலாயராசிய பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தியும், 'பாமசிகனது விபூதியைத் தரித்த அடியார்களுக்கும் கவலை வரலாமோ?' எனத் திருவுள மிரங்கிப் பாம சிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஓரிரவு நித்தியம் செய்தார்கள். அவ்வாறு துயிலும்போது பாமசிவன் அவ்விருவருக் கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "காலபேதத்தாலும், உலக இயல்பா லும் இப்போது தேர்த பசிகோய் உங்களை வருத்தாது; இதற்காக உங்களுக்கு சொன்றம் தேவையில்லை; ஆயினும், உங்களை வழிபடு சிந்த அடியார்களுடைய வருத்தத்தை நீக்குமபொருட்டு இப்பஞ்சம் நீங்கும் வரைக்கும் நாம் தினந்தோறும் கோயிலின் கிழக்கு வாயிற் படியிலும், மேற்கு வாயிற்படியிலும் ஒவ்வொரு பொற்காசு உங்களுக்குத் தருகின்றோம்; அவற்றைக் கொண்டு நீங்கள் அடியார் பசியைத் தணித்து வருவீராக," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

உடனே பிள்ளையாரும், அப்பரும் விழித்தெழுந்து சிவன் திரு வருளைத் துதித்துக் கோயிலிற் புருந்தார்கள்; அப்போது கிழக்கு வாயிற்படியிலே பொற்காசு இருந்தது. பிள்ளையார் அதைக் கண்டு விருப்பத்தோடு நொழுது எடுத்துக்கொண்டுபோய், "காடோறும் சிவனடியார்கள் எல்லோரும் வந்து நமது மடத்தில் அமுது செய்துக் கடவர்கள்," என்று பறை சாற்றி எங்கும் தெரிவித்துத் தம்முடைய திருமடத்தில் வந்த அடியார்களுக்குக் கறி, செய், பால், தயிரோடு அன்னமிட்டார். அப்பமூர்த்தியும் மேற்கு வாயிற்படியில் சென்று வார்த்த அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த காண்க எடுத்து அதன்மூலம் அடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தார். அப்படியே இருவரும் தினந்தோறும் நடத்திக்ந்தார்கள். இப்படி நிகழும் காலிலே அப் பமூர்த்தியுடைய திருமடத்திலே அடியார்கள் காலத்தோடு திருவமுது செய்தும், பிள்ளையாருடைய திருமடத்தில் காலத் தாமதித்து அடி யார்கள் அமுது செய்தும் வந்தார்கள். அதை யுணர்ந்த பிள்ளையார் மயங்கிப்போய், "நீங்கள் காலத்தோடு அமுது பாகம்

பண்ணி இங்கே வரும் அடியார்களுக்குக் கொடாமெக்குக் காரணம் யாது?" என்று வினாவியருளினார். அப்போது அவர்கள் பாவஞ் செய்கா வணங்கி நின்று, "சுவாமி! தேவரீர் கடவுளிடத்திற் பெறும் படிக்காசைத் தினந்தோறும் பண்டம் வாங்குதற்குக் கொண்டு போனால் கடைக்காரர்கள் அதற்கு வாகி கேட்கின்றார்கள்; அப்ப ழூர்த்தி பெற்ற காசையோ வாகியின்றி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்; இதனால்தான் காலம் தாழ்க்கின்றது," என்றார்கள். பின்னையார் அதைக் கேட்டு, "அப்பழூர்த்தி கைததொண்டு செய்தலால் அவர் பெறும் காசு வட்டமின்றி ஏற்கப்படுகின்றது; ஆயினும், இனி வரும் நாட்களிலே எனக்குத் தரும் காசு வாகி தீரும்பொருட்டுப் பாடு வேன்," எனத் திருவுணங்கொண்டு மறவான் கோயிலிலே புருத்த, 'வாகி தீர்த்தருளும்,' என்று திருப்பதிகம் பாடி நற்காசு பெற்றுச் சமையற்காரர்களிடம் கொடுத்தார்.

அதன்மேல் அந்தக் காசை அவர்கள் கொண்டுபோய்க் கடைத் தெருவிலே காட்ட அங்குள்ளோர், 'இக்காசு மிக நன்று; வேண்டு வணவற்றை நாம் தருவோம்,' என்று அதனை வட்டமின்றிப் பெற்று வேண்டுவனக் கொடுத்தார்கள். அன்று தொடங்கிச் சமையற்காரர் கள் அடியவர்களாக் காலத்தோடு அழுது செய்வித்தார்கள்; அதன் மேல் இருவருடைய திருமடங்களினும் நாடோறும் எண்ணித்த சிவனடியார்கள் வந்து காலத்தோடு திருவழுது செய்து மகிழ்தார் கள். அப்படி யிருக்குங்காலத்திலே, எங்கும் மழை பெய்த தானிய மூதலியவைகள் மிக விளைந்தமையால் பஞ்சம் அகல உயிரகனெல்லாம் துன்பம் நீங்கி இன்பமுற்றன.

பின்னர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியும் அப்பமூர்த்தியும் சிவ தினங்கள் கழித்து, அததிருவீழிமிழலையை விட்டு நீங்கித் திரு வாஞ்சியம், தலையாலங்காடு, பெருகேளூர், திருச்சாத்தங்குடி, கடி வீரம், விளமர், திருவாரூர், காராயில், தேவூர், கொலிகா, கச்சினம், தெங்கூர், கொள்ளிக்காடு, கோட்டேர், வெண்டிறை, தண்டலை நீணெறி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, வேதாந்ணி யத்தை அடைந்து கோயிலிற் பிரவேசித்த அதனை வலஞ் செய்து வேதங்கள் சுவாமியைப் பூசித்துத் திருக்காப்புச் செய்த நான்முதல் அக்கான் வரைக்கும் அடைக்கப்பட்டே இருந்த திருவாய்நகரு முன் வந்து, வேதங்களை ஒதும் அடியார்கள் அக்கதனை கீக்கப்பெருமையி னுக்கு வேரூர் பக்கத்தில் ஓர் வாகிலிட்டு அதன் வழியே கோயிலுக் குட் செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அப்பமூர்த்தியை ரோக்கி, "அப்பமூர்

நாம் எப்படியும் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் திருவாயில் வழியே சென்று நான் சுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும்; ஆதலால், இந்தக் கதவு திறக்குமாறு நீர் திருப்பதிகம் பாடும்,” என்றார். அவ்வாறே அப்பமூர்த்தி கதவு திறக்குமபொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார். அங்ஙனம் பாடியும் அது திறக்கப்படாமல் தாழ்த்தது; அதுகண்டு அவர், “இரக்க மொன்றிலீர்,” என்று திருக்கடைக் காப்பிலே பாடிச் சிவனை வணங்கினார். அதன்மேல் வேதாரணியேசாருடைய திருவருளி னாலே கதவு திறக்கப்பட்டது.

அப்பொழுது நாயன்மார் இருவரும் சுவாமியைத் தரிசித்து அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்; அது கண்ட அடியார்கள் எல்லோரும் ஆனந்தகோஷம் செய்தார்கள். அதன்மேல் நாயன்மார் இருவரும் பேரின்ப வெணனத்திலே மூழ்கி எழுந்து திருப்பதிகங்கள் பாடி வெளியே வந்தார்கள். அப்பொழுது அப்பமூர்த்தி திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியை நோக்கி, “சுவாமியுடைய திருவருளினால் இந்தக் கதவு திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் என்றும் வழங்கும்பொருட் டித் தேவரீர் இது இப்போது அடைக்கப்படும்படி திருப்பதிகம் பாடிய லுளும்,” என்றார். அதைக் கேட்ட திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அவ்வாறே பாடவிசைந்து, அங்ஙனம் பாடவிசைந்த பதிகத்தில், “சுதரம்மறை” என்னும் முதற்பாட்டுப் பாடிய மாததிரத்தில் கதவு அடைக்கப்பட்டது. அதுகண்டு நாயன்மார் இருவரும் சிவன் திருவருளை வியந்து களிப்புற்று அச்சிவபெருமானை வணங்கினார்கள். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தை முடித்தருளினார்.

அன்று தொடுத்து அந்தக் கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் என்றும் நிகழ்ந்தது அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்க ளெல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டு, உரோமஞ் சிலிர்ப்பு, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, நாயன்மார் இருவருடைய திருவடிகளி லும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பின்னர் நாயன்மார் இருவரும் திருமடத்தை அடைந்தார்கள். அவ்வாறு மடைந்திருக்கும்போது திருநாவுக்கரசுநாயனார், “பரமசிவன் ஆகியிலே அருளிச்செய்த முதலு ளாகிய வேதங்களின் தாத்தரியங்களை அமைத்துத் தமிழ்வேதம் செய் தருளும் கொள்கையில் நிற்பவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார், தாமே அக்கடவுளைப்போல அருட்செய்கை செய்யவல்லவ ளாவர்; அவசொழிந்த என்போலும் அடியார்களுக்கு அத்தன்மை நாய னார் தரிதாரும், அவ்வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட கதவு ளின் பாடலினால் அரிதில் திறக்கப்பட்டதும், அவர் பாடலினால்

எளிதில் அடைக்கப்பட்டதுமே இதனை நன்கு விளக்கும்,” என்று கிந்தித்துக்கொண்டே நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற் சென்று, “நாம் திருவாய்மூரிலே இருப்போம்; அவ் விடத்திற்கு நம்மைத் தொடர்ந்துவா,” என்று கூறியருளி நடந்தார். அங்ஙனம் செல்லவே அப்பழர்த்தி உடனே யெழுந்த அவருக்குப் பின் விரைந்து சென்றார்; அவ்வாறு தொடர்ந்து அவர் நெடும்போது சென்றும் அவரைச் சமீபிக்கப் பெற்றினர். அப்படிச் செல்லுங்காலத் திலே, ஒரிடத்தில் சுவாமி சமீபத்திலே காட்சி கொடுப்பவர்போல் ஒரு கோயிலை எதிரே காண்பித்து அதனுள்ளே புருந்தருள், அப்பழர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து தொடர்ந்தார். அச்சமயம் பின்னையாரும் அப்பழர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்று கேள்வியுற்று அங்கு வந்து சேர்ந்தார் அப்போது பரமசிவன் பார் வதியாரோடு ஆடல் காட்டப் பின்னையார் தரிசித்துப் பதிகம் பாடி, அப்பழர்த்தியோடு வாய்மூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அங்கிருந்து சிலநா ணானபின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பிவந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது பாண்டிகாட்டிலே பாண்டியராஜன், தான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தீவினையினால், “உலகமெல்லாம் இப்படியே நித்தியமா யிருக்கும்; அருகேசான் குருத்துவ மாத்திரத் திலே கருத்தாவா யிருப்பன்,” எனக் கூறுகின்ற சமணர்களுடைய தூர்ப்போதனையை மெய்யென்று துணிந்து, சத்திய மார்க்கமாகிய சைவத்தை விட்டு அலர்களுடைய அசத்திய மார்க்கமாகிய ஆருகத மத்திலே பிரவேசித்தான். அரசன் அவவாறாயினமையால், “மன்ன னெப்படி மன்னுயி ரப்படி” என்னும் பழமொழிப்படி குடிகளும் அவ்வாறாயின; அதனால் சமணப் பதிதர்களை எங்கும் பரவினார்கள். இங்ஙனம் பாண்டிநாடெங்கும் வைதிகமார்க்கமும் சைவமார்க்கமும் ஆகிய இரண்டும் குன்றிச் சமணசமயமே விருத்தியாகியும், அப்பாண் டியனுடைய மனைவியாரும் சோழமகாராஜாவுடைய புதல்வியாரு மாகிய மங்கையர்க்கரசியார், அவ்வரசனுடைய முதன் மந்திரியா ராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவரும், அப்பாண்டியனும் பாண்டிநாட்டாரும் மற்ற யாவரும் செய்த புண்ணியத்தினாலே ஐசுவர்னாகவே இருந்தார்கள். அப்படியிருந்த அவர்கள் அப்பாண்டி நாட்டுள்ளோர் பொருட்டுக் கவலைகொண்டு தாங்கள் சைவ ஒழுக் கத்தில் நிற்குந் தன்மை அரசனுக்கு விளங்காவண்ணம் ஒழுக்கினர். இங்ஙனம் ஒழுகும்போது, உலகமெல்லாம் உய்யும்படி திருநெல்வேலி யுத்தருளிய உயர்வுபெற்ற உயர்வுபெற்ற சைவசமையாகியவா

கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனானுடைய அளவிறந்த மகிமைகளையும், அவர் வேதாரணியத்தில் இருத்தலையும் கேள்வியுற்றார்கள். அங்கனம் கேள்வியுற்பொழுதே அவர்கள் அளவிறந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு, சில பரிசனங்களைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை அழைத்து வரும்படி அனுப்பினார்கள்.

அவ்வாறு ஏவப்பட்ட பரிசனங்கள் உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டியநாட்டைக் கடந்து சென்று வேதாரணியத்தை யடைந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இருந்தருளுகின்ற திருமடத்தைச் சார்ந்து, தங்கள் வரவை வாயிற் காவலானருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் உள்ளே போய் நாயனாரை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! பாண்டியமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையானும் எவியபடி தேவரீருடைய ஸ்ரீ பாதாவிந்தங்களை வணங்குதற்குச் சிலர் வெளியில் வந்து நித்தின்னனர்,” என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார் திருவருள் சார்த்து, “அவர்களை இங்கே அழையுங்கள்,” என்று கட்டளையிட அவ்வாறே வாயிற் காவலானர்கள் அவர்களை அழைத்து வந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளே புருந்தவுடன் பிள்ளையாருக்குக் கெதிரில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அஞ்சலியஸ்தர்களை நின்றுார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, “மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் கூடியமாய் இருக்கின்றீர்களா?” என்று வினாவியருள, அவர்கள் “ஆம்” என்று சொல்லிப் பின், “எழுலகமும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஞானபானுவே! சைவசமையாசாரிய சூர்த்தியே! பாண்டியனும் பாண்டிய நாட்டாரும் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையினாலே விபூதிசாதனங்களை விட்டு ஆருகதமதத்திலே பிரவேசித்தமையால், மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையானும் மிகக் கவலைகொண்டிருக்கின்றார்கள். அதனால் தேவரீருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அக்குறை தேவரீரால் நீங்குமென்று கருதி, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தேவரீருக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அடியேங்களை இங்கே அனுப்பினர்,” என்று கூறினார்கள். அது கேட்ட சிவனடியார்கள் சமஸ்தரும் பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, “சுவாமி! தேவரீர் பாண்டியநாட்டுக்கு எழுந்தருளி, நம் கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடையாதவர்களாகிய சமணர்களை வாதிலெவென்று, வேதாசமோகத்தாகிய சைவசமயத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணி, பாண்டியனையும் விபூதியுடையபடி செய்த உய்விக்கும்பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டருள வேண்டும்,” என்றார்கள். பிள்ளையார் அவ்வாறே செய்தத் திணைந்து அப்பூர்த்தியோடு கோயிலிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து

திருக்கோபுரத்தன் இருந்த, பாண்டிமாதேவியாருள் குலச்சிறையா
ரும் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையை அவருக்குச் சொல்லிப் பாண்டி
நாட்டிற்கு எழுந்தருளுதற்குத் துணிந்தார்.

அப்பொழுது அப்பழமர்த்தி அவரை கோக்கி, "தேவரீர் சிறு
பிள்ளையாக இருக்கின்றீர்; அச்சமணர்களோ மகா வஞ்சனையுடையவர்
கள்; உம்மால் அவ்வஞ்சனையைக் கடப்பது அரிதாகும்; அன்றியும்
தேவரீருக் கிப்போது கிரகங்களும் சரியில்லை; ஆதலால், தேவரீர்
அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளுதற்கு உடன்படுவது கூடாது," என்று
சொல்லப்பிள்ளையார், "பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையையே கோயி
லாகக் கொண்டு வீற்றிருத்தலினால் நமக்குத் தீங்கு வராது," என்று
சொல்லிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, "வேயுறுதோளி
பங்கன்," என்னுந் திருப்பதிக்கதைப் பாடியருளினார். அந்தத் திருப்
பதிக்கதைக் கேட்டபின், அப்பழமர்த்தி அதற்கு உடன்பட்டுத் தாமும்
அவருடன் செல்வதற்கிசைச் செழுந்தார். அதைக் கண்டு பிள்ளையார்
அவரை கோக்கி, "அப்பரே! நீர் இந்தச் சோழமண்டலத்திலேதானே
யிரும்," என்று சொல்லிக் கைகூவித்து வணங்கித் தடுக்க, அப்பழர்
த்தி அதற்கு ஒருவாறு சம்மதித்தார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் வேதத்தை வளர்த்ததற்கும், சைவத்தை
விளக்குதற்கும், உடனே எழுந்து கோவிலுக்குப் போய் வேதாரணி
யேசுரை மீண்டும் நமஸ்கரித்துப் பாடித் துதித்து அவரனுமதி
பெற்றுக்கொண்டு, அப்பழமர்த்தியையும் வணங்கி அவரிடமும் விடை
பெற்று அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி முத்துச் சிவிகையில் ஏறி ஸ்ரீ பஞ்
சாட்சரத்தை ஒதி, சுவாமியுடைய விபூதி யணிந்த திருமேனியைச்
சிந்தித்துக்கொண்டே சென்று அகத்தியான்பள்ளி, கோடிக்குழகர்
கோயில், கடிக்குளம், இடும்பாவனம், உசாத்தானம் முதலிய ஸ்தலங்
களை வணங்கிக்கொண்டு சோழநாட்டைக் கடந்து பாண்டிநாட்டை
யடைந்து மதுரைக்குச் சமீபித்தார்.

அவ்வாறு சமீபித்தவுடனே, அப்போது அஷ்டகிரிகளிலும் வசி
த்தசமணர்கள் எல்லோரும் துர்நிமித்தங்களும் துர்ச்சொப்பனங்களுங்
கண்டு மதுரையிலே ஒருங்கு வந்துகூடி, அவர்கள் கண்ட சொப்பனங்
களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிப் பாண்டியராஜனுக்கும் அவற்றைத்
தெரிவித்துத் தங்களுக்குத் தீங்கு விளைவது திடீரெனக்கருதி உணர்
வின்றிக் சுவைகொண்டிருந்தார்கள். சைவசமயத்தை விடாது பற்றி,
திருந்தவர்களாகிய பாண்டிமாதேவியாரும், குலச்சிறையாருமே
ஆனவிலவாற மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்ற கன்னியத்தீர்த்தங்களைக் கண்டு

சமணசமயம் குன்றிச் சைவசமயம் விருத்தியாதல் திடமெனக் கருதி மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் மதுரைக்குச் சமீபித்ததை யறிந்த சிலர், 'சர்வலோகங் களும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய பரமாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனார் எழுந்தருளி வருகின்றார்,' என்று அவர்களிடம் போய்ச் சொன்னார்கள். மங்கையர்க்கரசியார் அதைக் கேட்டு அவ்வார்த்தையைச் சொல்லியவர்களுக்கு அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுத்து மிக்க மகிழ்ச்சி யுடையராகி, தம்ம வணங்கி நின்ற குலச்சிறையாரை நோக்கி, "எங்கள் தம்பிரானாராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி ராயனரை எதிர்கொண்டமையும்," என்றார்.

அவ்வாறு கூறியவுடனே குலச்சிறையார் பாண்டிமாதேவியாரை வணங்கி, 'அரசனுக்கும் நன்மையே,' என்று விரைந்து மதுரைக்குப் புறத்திலே சென்றார். பாண்டிமாதேவியாரும் தம்முடைய பரிசனங்கள் சூழ ஆலயத்திற் சென்று சொக்கநாத சுவாமியை நமஸ்கரித்துப் பிள்ளையாருடைய நல்வரவை எதிர் நோக்கி நின்றார்; அப்போது ஆருகதம், பெளத்தம் முதலிய புறச்சமய இருளை நீக்குகின்ற ஞானசூரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி ராயனார், தேற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்னும் நால்வகை வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, எண்ணிறந்த பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்ய, அடியார்கள் 'ஹா ஹா' என்று சொல்லும் ஒசைகினாலே திக்குகள் எல்லாஞ் செவிடுபட, விபூதியைத் தரித்த திருமேனியை யுடைய திருக்கூட்டம் சர்வலோகத்தாரும் செய்த சிவபுண்ணியங்கள் திரண்டு வருவதுபோலப் பொலிந்து வினங்க, சமணசமயம் குறைய, சைவசமயம் தழைத்தோங்க, தம்முடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையும் ஊதுகின்ற முத்துச்சின்னங்கள் எல்லாம், 'பரசமயகோளரி வந்தார்! பரசமயகோளரி வந்தார்!!' என்று சொல்லுவதுபோல தொனிக்க, அடியார்கள் பலர் உரோமஞ் சிலிர்க்க ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிந்து தம்முடைய மகிமைகள் எல்லாவற்றையும் பாடி ஆட, இவற்றைக் கண்ட சமணர்கள் எல்லோரும் ஒட்டம் பிடிக்க, அற்புத சின்மயத் திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையின்மேலே முத்துக் குடை நிறுத்த, மேற்கூறியபடி எதிர்கொண்ச் சென்ற குலச்சிறையார் முன்னே எழுந்தருளிவந்தார்.

சத்திய நிர்மல சிவஞானானந்த சொரூபமாகிய பிள்ளையார் அப்படி எழுந்தருளி வரும்பொழுது, ஒப்பில்லாத முத்துச்சின்னமா னது உலகமெல்லாம் உய்யும்படி ஊதுகின்ற அதிமாதுரியமாய் இருப்போலியானது குலச்சிறையானருடைய திருச்செவிகளிலே

திவ்வியாமிர்தம்போலப் புகக்கேட்டு, உடனே அந்நாயனார் பிள்ளையார் வரும் திக்கை நோக்கிப் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்த, அனவந்தப் பெருங் களிப்பினை யுடையதாகி எழுந்து இரண்டு கைகளையும் கிரகித்தமேல் கூப்பி, உரோமஞ் சிலிர்ப்பப் பிள்ளையாருக் கெதிரே கடுகி நடந்தார்; அவ்வாறு நடந்து, பிள்ளையாரோடு கூடிவருகின்ற அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தை நெடுஞ் தூரத்திலேயே கண்டு வணங்கி, விரைந்து சமீபத்திற் சென்று ஆனந்தபரவசமாகிப் பிள்ளையாருக் கெதிரே அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலே விழுந்து கிடந்தார். அப்போது அக்குலச்சிறை நாயனரை எதிரே வந்த அடியார்கள் பலர் கண்டு வணங்கி, அவர் பூமியினின்றும் எழாமையை நோக்கித் திரும்பித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரை யடுத்து வணங்கி, கூய் பொத்திநின்ற அவரிடம், “சுவாமீ! பாண்டியனுடைய மந்திரியாகிய குலச்சிறையார் திருமுன்னே வந்து அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர்,” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். சர்வசேவ தயா நிதியாகிய பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு முகமலர்ந்து, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி விரைந்து சென்று, அவரைத் தமமுடைய அருமைத் திருக்கரங்களினாலே பற்றி எடுத்தார்.

அப்போது அத்திருக்கரங்கள் தீண்டிதந்துப் பூர்வ ஜன்மங் களிலே அனந்தகோடி சிவ புண்ணியங்களைச் செய்திருந்த குலச் சிறைநாயனார், அப்பிள்ளையாருடைய திருமுகமண்டலத்திலிருந்து பொழிகின்ற பெருங் கருணை வெள்ளத்திலும், தம்முடைய கண்களினின்றும் பொழியாநின்ற ஆனந்த வெள்ளத்திலும் முழுகி, உரை தடுமாற, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, சரீரம் நடுக்குற எழுந்து கைகளைச் கிரமேற் குவித்து நின்றார். பிள்ளையார் அவரை அன்புடன் நோக்கி, “அன்பரே! பாண்டிமாதேவியாருக்கும் உமக்கும் நமது கடவுளாகிய பரம சிவனது திருவருள் பெருகும் நன்மைதான் வாலிதே,” என்று சொல்லியருளினார். அம்மதுர வாசகத்தைக் கேட்ட குலச்சிறை நாயனார் வணங்கி நின்ற பிள்ளையாரை நோக்கி, “அடியேங்கண் செய்த தயப்பயனே! அருட்குன்றே! சிவஞானதிபமே! அடியேங்களுக்குச் சென்ற காலத்திலே பழுதடையாத்திறமும், இனி வருங் காலத்திலே உண்டாஞ் சிறப்பும், இவ்வர்த்தமான காலத்திலேதேவரீர் இந்நாட்டில் எழுந்தருளுதலினாலே பெற்ற பேராகும்; அதனால் அடியேங்கண் எக் காலத்துத் திருவரு ளுடையமாயினேம்; அஃதன்றியும், சமணசமயத் தில் அமிழ்ந்திய இந்நாடும், எங்கள் அரசனும் வெற்றி பொருத்திய விழுதிப் பிரகாசத்தாலே விளங்கும் மேன்மையையும் பெற்றோமே; பாண்டிமாதேவியார் தேவரீர் இவ்வுருந்தருளுதலைக் கேட்டும் பெரு

மகிழ்ச்சிகொண்டு, 'எங்கள் பெருவாழ்வு எழுந்தருளியது; நீர் போல் எதிர்கொண்டு அவர் திருவடிபைப் பணித் தழைத்த வருவீராக,' என்று அடியேனை ஏவினார்; ஆதலால், தேவரீர் மதுரையம்பதிக் செழுந்தருளி எங்கள் குறையை நீக்கவேண்டும்," என்று விண்ணப் பித்து மீண்டும் வணங்கி அவரை ஸ்தோதரிசம் பண்ணினார். பிள்ளையார் அங்கனம் பணிந்து துதித்த குலச்சிறை நாயனருக்கு அருண் மொழி கூறியருளினார். அப்பொழுது மதுராபுரி எதிரே தோன்றியது

அங்கனம் தோன்றவே பிள்ளையார் குலச்சிறையாரை கோக்கி, "எங்கள் பரமசிவனுடைய திருவாலவாய் எவ்விடத் துன்னது?" என்று வினாவியருள, அவ்வடியவர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் திருமுன்னே நின்று கையினாலே கோபுரத்தைக் காட்டி, "இங்கே கோபுரம் தோன்றவதான திருவாலவாய்," என்றார். அதன்கண்டு பிள்ளையார் கைகுவித்து மிகுந்த அன்போடு அத் திக்கை கோக்கிப் பூமியின்மேலே விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்த, 'மங்கையர்க்கரசி' என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்து, அதிலே மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் ஆகிய இருவருடைய திருத்தொண்டுகளைச் சிறப்பித்துச் செய்யுந்தோறும் இறுதியிலே, 'ஆலவாயாவது மிதுவே' என்பதை அமைத்தப் பாடிக்கொண்டே கடந்து, அடியார்களோடும் திருவாலவையை அடைந்து கோபுரத்தை வணங்கி, உள்ளே புருந்து வலஞ்செய்து, மந்திரியாரோடு சந்திரனத்தை அடைந்து சொக்க நாதசுவாமியைத் தரிசித்து, அட்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை நமஸ்கரித்து, உரோமப் புனுகிதங்கொள்ளக்கண்களில் ஆனந்த அருவி ஓரரிய நின்று, திருப்பதிகங்கள் பாடித் திருமுன்றிலே அடைந்தார். அப்போது முன்னே சுவாமி தரிசனம் செய்யும்பொருட்டுப் பிள்ளையார் உட்செல்லுங் காலத்தில் எதிர் செல்லாமல் ஒரு பக்கத்திலே ஒதுங்கிநின்ற பாண்டிமாதேவியார் முன்னே வந்தார்.

அப்படி வரவே, குலச்சிறையார் பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று அவரிடத்தில், "சுவாமீ! இங்கே சிரசின்மேற் கைகுவித்துக்கொண்டு வருகின்றவரே பாண்டிமாதேவியார்," என்று சொல்ல, பிள்ளையார் பெருங் களிப்போடு விரைந்து எதிரே சென்றார். அங்கனம் சென்றவுடனே பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்போது பிள்ளையார் திருவருள் சுரந்து அவரைத் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளினார் அதன்மேல் பாண்டிமா. தேவியார் தம்முடைய மணக்கூத்து முற்றியது என்று நினைந்து, ஆனந்தக் தண்ணீர் செவியு, வாய் குளதிப், பிள்ளையாரை கோக்கி:

“அடியேனும் அடியேனுடைய பதியும் செய்த தவமே தேவரீரை இங்கே வரும்படி செய்தது,” என்று சொல்லி மீண்டும் வணங்கினார். பிள்ளையார் அப்போது பாண்டிமாதேவியாரை நோக்கி, “பரசமயத் தார்களுக் கிடையிலிருந்தும் சைவநெறி வழுவாமற்கொண்டு வாழும் அன்போ! உம்மைக் காணுதற்கு வந்தோம்,” என்று சொல்லி விடை கொடுத்து அவரை அனுப்பி, அடியார்கள் குழ அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவ்வாறு எழுந்தருளுமபொழுது திருவாஸ வாயிலே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்த அடியார்கள் எவ் லோரும் வந்து பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து அவரை நோக்கி, “ஞான தித்தாசிய சுவாமி! சமணிருள் நீங்கும்படி தேவரீர் இங்கே எழுந் தருளி வந்தது அடியேங்கள் செய்த பெருந் தவப்பயனேயாம்.” என்று துதித்தார்கள். அப்போது பாலநுவாயர் அவர்களுக்கு அருள் செய்து, புறத்தே சென்று குலச்சிறையார் திருமடங் காட்டப் பரி சனங்களோடும் அதில் வீற்றிருந்தருளினார். அதன்மேல், பாண்டிமா தேவியாருடைய ஆஞ்ஞையின்படி குலச்சிறையார் பிள்ளையாருக்கும் பரிசனங்களுக்கும் விருந்தளித்தார்.

இங்ஙனம் பிள்ளையார் வீருந்துண்டு மடத்தில் தங்கியிருக்க, அவர் பகலில் அடியார்களோடு எழுந்தருளியிருக்க கண்ட சமணர்கள் எல்லோரும் மனங் கலங்கி, சூரியன் அஸ்தமனமானபின் ஒருங்குக் கூடிப் பிள்ளையார் வீற்றிருக்கின்ற திருமடத்திலே திருத்தொண்டர் கள் ஒதுகின்ற திருப்பதிக விசையின் பேரொலி செவிப் புலப்பட அது பொருராகி, ‘இதனைப் பாண்டியராஜனிடத்திற் சென்று சொல்லுவோம்,’ என்று துணிந்து அப்பாண்டியராஜனை அடைந்தார் கள். அப்போது பாண்டியன் அவர்களுடைய மனக் கவலையைக் கண்டு அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இங்ஙனம் திரண்டு மனவாட்ட முற்று வந்ததற்குக் காரணம் யாது?” என்று பரிந்து வினாவு, சமணர் கள், “மகாராசனே! உன்னுடைய மதுரையிலே சைவப்பிராமணர் கள் வந்ததால் இன்றைக்கு நாங்கள் கண்டுமுட்டு,” என்றார்கள். உடனே அரசன், “நானும் கேட்டுமுட்டு,” என்று சொல்லிக் கோபி த்து, அந்தச் சிவனடியார்கள் இன்றைக்கு இங்குதலிற்கு வருவதற் குக் காரணம் யாது? அவர்கள் யாவர்?” என்றான். அதற்குச் சமணர் கள், “சோழநாட்டிலே சீகாழியி் விருக்கின்ற ஓர் பிராமணப்பாலன், சிவனிடத்திலே ஞானம் பெற்றவனென்று முத்துச்சிவிகைமேலேறி, எங்களை வாதிலே வெல்லும்பொருட்டு வந்திருக்கின்றான்; அவ னோடு பல சிவனடியார்களும் வந்திருக்கின்றனர்,” என்று கூறினார் கள். அதற்குக் கேட்டுப் பாண்டியன் மிகக் கோபித்து, “இந்திரு நாள்

யாது செய்யலாம்?" என்று கேட்ட, "நாங்கள் அந்தப் பிராமணப் பிள்ளை இருக்கின்ற மடத்திலே மந்திர வித்தையினாலே அக்கினி பந்தச் செய்கின்றோம்; அங்ஙனஞ் செய்வோமாயின் அவன் இங்கரத்திலே இராமல் போய்விடுவான்," என்றார்கள்.

பாண்டியன் அதைக்கேட்டு, "வினாந்து சென்று அங்ஙனமே செய்யுங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, யாதொரு பேச்சுமின்றி மனக்கவலையோடு பள்ளியறைக்குப் போனான். அப்போது பாண்டிமாதேவியாரும் அங்குச் சென்றார். அத்தருணத்தில் பாண்டியன் ஒன்றும் பேசாதிருக்க, மாதேவியார் அவனை கோக்கி, "பிராணநாயகரே! நீர் இப்போது உன்ன மகிழ்ச்சியின்றி மூகம் வாடியிருக்கின்றீர்; உம்முடைய மனதி லேற்பட்ட கவலை யாது? சொல்லியருளும்," என்றார். அதைக்கேட்டுப் பாண்டியன் தேவியாரை கோக்கி, "அதி பிரியமுள்ள என் பிராணநாயகியே! சோழநாட்டிலுள்ள சீகாழியி லிருக்கின்ற ஒரு பிராமணப் பாலியன் சிவனுடைய அருளைப் பெற்று எங்கள் ஆசாரியர்களை வாதிலே வெல்லும் பொருட்டு அடியார்களோடு இங்கே வந்திருக்கின்றானும்; ஆசாரியர்கள் அவர்களைக் கண்டுமுட்டு, நான் கேட்டுமுட்டு; இதுவே என் கவலைக்குக் காரணம்," என்றான். அதற்கு மங்கையர்க்கரசியார், "என் பிராணநாயகரே! நீர் கவலை யடையவேண்டவதில்லை; இருபக்கத்தாரும் வாது செய்து அதில் வென்றவர் பக்கம் நாம் சேர்ந்து அவர் அணுசரிக்குஞ் சமயத்தையே அணுசரித்தல் தகுதியாகும்; அங்ஙனமே செய்வோம்," என்று சொல்லிப் பெருமகிழ்ச்சியோடு தம்முடைய மாளிகையிற் சென்றிருந்தார். அப்போது குலச்சிறையார் அங்கே சென்றார். பாண்டிமாதேவியார் இந்தச் சமரசாரத்தை அவருக்குச் சொல்ல, அவர் அவைக்கேட்டுக் கைகுவித்து நின்று, "இன்றைக்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இங்கே எழுந்தருளியவர்ப் பெற்றோம்; இனிச் சமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனை யாதோ அறியோம்," என்றார். பாண்டிமாதேவியாரும் அஞ்சி, "வஞ்சகராகிய சமணர்கள் தீததொழில் செய்ய வல்லவர்கள்; அவர்களால் என்ன வீளையுமோ? என் செய்வோம்? திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு யாதாயினும் ஒரு தீங்கு வருமாயின் நாமும் உயிர் துறந்துவிடுவோம்," என்றார்.

அதன்மேல் அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற சமணர்கள், பிள்ளையார் இருக்கின்ற திருமடத்திலே அக்கினி பந்தம் படி மந்திரம் செபித்தார்கள்; உயர்வொப்பிலாத ஸ்ரீ பஞ்சாஷாத்தை ஓதும் மகாண்களிருக்கும் அவ்விடத்தில் அந்த மந்திரங்கள் பலிக்கவில்லை; அங்ஙனஞ் செய்து, மந்திரங்கள் பலியாமைமையிற் தண்ட சமணர்கள்

மணர் தளர்ந்து, “அரசன் இதனை அறியின் நம்மைச் சிறிதும் கன்கு மதியான்; நம்முடைய விருத்தியையும் ஒழித்து விடுவான்,” என்று நினைந்து பயந்து, தாங்களே அக்கினியைக் கொண்டுபோய்த் திருமடத் திலை கொளுத்தினார்கள். அக்கினிபற்றி யெரிந்தது உடனே பின் னையாருடைய பரிசனத்தவர்கள் அதைக் கண்டு பதைத்து, மிகாமல் அதனை அவித்து, ‘இச்செய்கை சமணரே செய்தனர்,’ என்று உணர்ந்து சென்று பின்னையாரை நமஸ்கரித்தது நின்று, அவரிடம் சமணர்கள் செய்த தீங்கை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே பின்னையார், “சிவனடியார்கள் தயில்கின்ற இந்தத்திருமடத்திலே பாலிகள் பழுது செய்யலாமோ?” என்று பரிந்து, பின்னரும், “அவர்கள் என்பொருட்டே இதனைச் செய்தார்களாயினும் சிவனடியார்களுக்கு இது நேருமோ,” என்று சிறிது கவலையுற்றுப் பின்னர், “இத்தீங்கு அரசனால் வந்தது; ஆதலால், அவனுக்குப் புத்தி வரும்படி செய்யவேண்டும்,” எனத் திருவுளங்கொண்டு, “செய்யவே திருவாலவாய்,” என்னும் திருப் பதிகத்தைத் தொடங்கி, “அமணர் கொளுவுஞ்சுடர் பையவேசென்று பாண்டியற்காகவே,” என்று பாடியருளினார். சிவ பத்தியிற் சிறந்த பாண்டிமா தேவியாருடைய திருமங்கலியத்தைப் பாதுகாத்தல் வேண்டினமையாலும், மந்திரியாராகிய குலச்சிறை நாயனருடைய அன்பினாலும், அரசனிடத்தில் அபராதமிருப்பினும் அவனுக்கு மீண் டும் சைவமார்க்கத்தை அடையும் விதி உண்மையாலும், அவன் வெப்பு நீங்கும்படி தம்முடைய அருமைத் திருக்காங்களினாலே தீண்டி விபூத்சாத்தும் பெருமபேற்றை உடையனாதலாலும், தீப்பினியைப் ‘பையவே செல்க,’ என்று அவர் கூறியருளினார். இவ்வாறு திருப்பதி கம் பாடியவுடனே, அக்கினி வெமமை போய்ப் பாண்டியனை அடைந் தது. அதனால் மன்னன் துன்பத்தை யடைந்துகொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சூரியன் உதித்தபின் பாண்டிமா தேவியார் இரவிலே சமணர்களை செய்த தீங்கைக் கேள்வியுற்றுக் குலச் சிறையாரிடத்தில், “திருஞானசம்பந்தப்பின்னையாரை இந்தப் பாத கர்களுடைய நாட்டிலே வரவழைத்த நாம் இறப்பதே தகுதி,” என்று மனமயங்கி அச்சுற்றுப் பதைபதைத்து, பின்பு திருமடத்திலே தீதிண்மையைத் தெளிந்த சற்று கவலை நீங்கி, “இப்போது சமணர் கள் செய்த தீங்கு இறுதியில் எப்படி முடியுமோ,” என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அரசன் வெப்புநோய் அடுத்தது துன்பமுடைவதை மெய்காப்பாளர் வந்து தேவியாரிடம் தெரிவித் தார்கள். அவ்வாறு சொல்லவே, தேவியார் பதைபதைத்து அங்குச் சென்றார்; குலச்சிறையாரும் அவருடன் விடைந்து போனார். அப்

போது பாண்டியன் வெப்பு நோயினாலே மிக வுருந்தி, வைத்தியர்கள் வந்த பல வைத்தியங்களைச் செய்தும் அந்நோய் சிந்தும் நீங்காமல் மேற்பட அறிவிழந்து பேச்சின்றிக் கிடந்தான் சமணர்கள் அதனைக் கேள்வியுற்ற வெய்தயிர்த்து ஒடிவந்து, அந்நோய்க்குக் காரணம் இன்னது என்று அறியாமல் தங்கள் மந்திரங்களைச் சொல்லி மயிற் பீலியினாலே தடவப் பீலிகள் பிரம்பினோடு தீய்த்து கரிந்தன; அதன்மேல் அவர்கள் தங்கள் கையிலே தூங்குசின்ற குண்டுகையிலுள்ள சலத்தை, 'அருகனே காவாய்! அருகனே காவாய்!!' என்று சொல்லிப் பாண்டியன்மேலே தெளிக்க, அந்தச் சலம் மிகச் சவாலக்கின்ற அக்கினியிலே சொரிந்த வெப்போலாயிற்று. அதனால், பாண்டியன் மிக வுருந்திச் சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் ஒருவரும் இங்கே இராமல் போய்விடுங்கள்," என்று சொல்லி அறிவு சோர்ந்தான்.

அதன்மேல், பாண்டிமாதேவியார் பரமமயிதிக் குலச்சிறை நாயனாரை நோக்கி, 'இராத்திரியிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கு இப்படி முடிந்ததோ?' என்று சொல்ல, குலச்சிறையார் வணங்கி நின்று, "அசுரர்களுடைய மும்புரத்தையும் எரித்த பரமசிவனுடைய அடியாராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு இவர்கள் செய்த தீங்கே அரசனிடத்திற் பற்றியது; இவர்களை தூக்கப்புகில் அது மிகுவதேயாகும்," என்றார். பின்னர் மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் அாசனை வணங்கிநின்று அவனிடத்திற், "திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கினாலேயே உமக்கு இந்த வெப்புநோய் அடுத்தது; ஆதலால், இந்தப் பாதகர்கள் செய்யும் மாயம் இந்நோயை வளர்க்குமேயன்றித் தீர்க்கமாட்டாது; அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவுணமிடங்கிக் கடாகுப்பாராயின் இந்தவெப்புநோய் தீர்வதன்றி, இன்னும் வளர்க்காலும் நீக்குதற்கரியபிறவி கோயும் நீக்ககிடும்; இது சத்தியம்," என்றார்கள். பாண்டியன் தன் செலியிலே மெய்யறிவீனையுடைய அவ்விருவரும் சொல்லிய "திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்," என்கின்ற திருமந்தரம் புருந்தவுடனே அயர்வு நீக்கி 'இந்தச் சமணர்கள் செய்யும் செய்கைகள் எல்லாம் இவர்கள் சொல்லு கிறபடி இந்நோய்க்கு ஏதுவாகவே இருக்கின்றன,' என்று நினைத்து அவ்விருவரையும் நோக்கி, "அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை இங்கே அழைப்புகன்; என்னுடைய நோயை நீக்குகின்றவர் எவரோ அவர் பக்கமே நான் இனிச் சேர்வேன்," என்றான்.

மந்திரவந்தரையார் அந்தச் செட்டிப் பெருங் களியுடையவராகிய செலியுடையவர்த், பெண்கள் குடி, குலச்சிறையாரை குறிப்பி

தேவிக் கொண்டு முன்னே செல்ல, சென்ற திருமடத்தை அடைந்தார். அவ்வாறடைந்தவுடன் குலச்சிறை நாயனார் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பிள்ளையாருடைய பரிசனங்களை நோக்கி, “அடியேங்கள் வந்து நிற்கலைச் சுவாயிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்,” என்றார். அதைக்கேட்டு அவர்கள் உள்ளே புருந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரை வணங்கி நின்று, அவரிடத்தில், “சுவாமீ! பாண்டிமா தேவியாரும், குலச்சிறை நாயனாரும் வந்து முற்றத்தில் நிற்கின்றனர்,” என்று கூறப் பிள்ளையார், “அவர்களை இங்கே அழைப்புகள்,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அவ்வாறே பரிசனங்கள் மீண்டும் போய் அழைக்க, அவர்கள் இருவரும் உள்ளே பிரவேசித்துத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரைக் கண்களிக்கக்கண்டு, சமணர்கள் செய்த கொடுந் தொழிலை நினைந்து நெடிதுயிர்த்துச் சோக்கண்ணீர் சொரிய, அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து, உரைகுளறச் சரீரம் கடுங்க ஒன்றும் அறிந்திலராகி, நிலத்திலே புரண்டு அயர்ந்து அந்தத் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு கிடந்தார்கள். பிள்ளையார் அது கண்டு அவ்விருவரையும் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளித் தேற்றினார். அங்ஙனம் தேற்றியும் அவர்கள் தெளியாராயினார். அவ்வாறாகவே, பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, “அன்பர்களே! உங்களிடத்தில் யாதாயினும் தீங்கு நேர்ந்ததுண்டா?” என்று வினாவிருளினார். அதற்கு அவர்கள், “அடியேங்கள் சமணர்கள் முன் செய்த வஞ்சனைக்கு மிக அஞ்சி வருந்தினோம்; ஆயினும், அதனால் தங்களுக்குத் தீங்கில்லையென்பதை உணர்ந்து அவ்வருத்தத் தீர்த்தோம்; இப்போது அவ்வஞ்சனர்கள் செய்த தீத்தொழிலானது வெப்பு ரோயாகி அரசனை அடைந்து மிக வருத்துகின்றது; சமணர்கள் அதனைத் தீர்க்கப்புகுந்தும் அது வளர்கின்றது; அதன்பொருட்டுக் கவலை யடைகின்றோம்; ஆதலால், தேவரீர் அவ்வரசன்முன் தோன்றி அப்பிணியை நீக்கிச் சமணர்களை வென்றருளில், அரசனுயிரும் எங்களுயிரும் உய்யும்,” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது கருணாராகிய பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம்; நாம் அரசனுடைய பிணியை நீக்கி, மெய்யுணர்விலலாத சமணர்களை இன்றைக்கு நீங்கள் மகிழும் படி சமஸ்தருந் காண வாறிலே வென்ற, அவ்வரசனை விழுதி அணியும்படிச் செய்தோம்,” என்று சொல்லியருளினார். அவ்விருவரும் அதைக்கேட்டு, “தேவரீர் அடியேங்களைத் துன்பக்கடலினின்றும் கரையேற்றியிருளும் பொருட்டு இவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளினீய் இப்பக்கங்கொண்ட எங்களுக்கு இனித் தீடைப்பதெல்லாம் கண்ணை

யே," என்று சொல்லி வணங்கினார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையார், "பாவினாகிய சமணர்களை வாது செய்த வெல்லுதற்குச் சொக்கநாத சுவாமியனுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை அறிவோம்," என்று திருமடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருக்கூட்டம் சூழச் சென்று, திருவாலவாயிலே புழுத்து, சமணர்களோடு வாது செய்தற்குத் திருவுள்ளப் பொருத்தமுனதோ என்பதை அறியும்பொருட்டு, "காட்டுமாவ துரித்து," என்னுத் திருப்பதிகம் பாடிச் சுவாமியுடைய திருவுள்ளத்தை அறித்து, பின்னும் சமணர்களை வாகில் வென்று அழிக்கும்பொருட்டும் சிவகெறி தழைக்கும்பொருட்டும், "வேதவேள்வியை," என்னுத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிச் சொக்கநாதர் திருஉருள் பெற்றுத் திருவுண்மகிழ்த்த விடைகொண்டு, கோபுரவாயிலைக் கடந்து முத்துச்சிவிகை மேல் ஏறி, முத்துக்குடை நிழற்ற, அடியார்கள் சூழ, பலவகைப்பட்ட வாக்தியங்கள் தொனிக்க, முத்துச்சின்னங்கள் ஊத, மங்கையர்க்காசியார் சிவிகைமே லேறிக்கொண்டு பின்னாக வர, குலச்சிறையார் முன்னே அடியார் கூட்டத்திற் செல்ல, பாண்டியனுடைய கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

அப்படி யெழுந்தருளிச் செல்லும்போது, குலச்சிறையனார் முன்னே விரைந்து பாண்டியனிடத்திற் சென்று, திருஞானசம்பந்த பூர்த்தி நாயனருடைய வாகைச் சொல்ல, பாண்டியன் தன்னுடைய ஆயாசம் சிறிது நீங்கித் தன் முடியின் பக்கத்திலே இரத்தினசுனத்தைப் பிள்ளையார் இருத்தற்கு இடுவித்து, பின்னர் அவரை எதிர்கொண்டழைத்தவரும்படி குலச்சிறையனாரை ஏவினான். அங்ஙனம் ஏகவே, குலச்சிறையனார் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே எதிர்கொண்ட சென்றார். அச்சமயத்தில், சமணர்கள் அரசனுடைய தன்மையைக் கண்டு, "மகாராசரோ! நம்முடைய சமயத்தை ஸ்தாபிக்கும் கெறி இதுவோ?" என்று, பின்னும் "உம்முடைய அறநெறியை நீச சாத்தருளவேண்டும்; இச்சமயம் அந்தச்சுவைகா நீர் இங்கே அழைத்தீர்; ஆயினும், உம்முடைய நோகைய அன்றும் நாவாரும். சோர்த்து தீர்க்கும்படி சொல்லி, முழுமையும் அவராளேயே தீர்க்கப்பட்டதாயினும் எங்ஙனாவும் தீர்க்கப்பட்டதாகச் சொல்லும்," என்றார்கள்.

அதுகேட்ட அரசன், தான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தவப் பூர்வண அடையும் சமயம், சமீபித்ததால் சமணர்களை நோக்கி, "நீதி என் இருபுகழ்த்திரும் உங்கள் உங்கள் தெய்வமகிமைபினாலே என் பிணியைத் திருங்கள்; நான் வஞ்சகம் பேசேன்," என்றான். அரசனது கேட்ட சமணர்கள், "இனி என் செய்வோம்?" என்று கவலைகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, தமிழ்நாடு செய்த தவப்புகழ் திரண்ட

வந்தது போலும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அரண்மனை வாயிலைச் சேர்ந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, குலச்சிறையார் முன்னே செல்ல, பாண்டிமாநேவியாரும் சிவிகையினின்றும் இறங்கிப் பின்னே வர, உன்னே எழுந்தருளினார். அப்போது பாண்டியன் பின்னையாரைக் கண்டு அஞ்சலிசெய்து, அவர் சமீபத்தில் வந்தவுடனே அவரை நோக்கித் தன்முடியின் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த இரத்தினஞ்செனத்தைக் காட்ட, அவர் அதிலே வீற்றிருந்தருளினார். அதைப் பார்த்துச் சமணர்கள் எல்லோரும் அச்சம் கொண்டார்கள். அதன்மேல், பாண்டியன் பின்னையாருடைய திருமேனியைத் தரிசிக்கப்பெற்றதனால் வெப்பு நோய் சிறிது நீங்கப் பெற்று, அவரை நோக்கி, “தேவரீருடைய ஊர் யாது?” என்று வினாவினான். பின்னையார் அதற்கு, ‘சமுமல நாம் பாவு மூரே,’ என்று திருப்பதிகத்தினாலேயே விடை கூறியருளினார். அப்பொழுது சமீபத்தில் இருந்த சமணர்கள் அவர்மீது பொறாமைகொண்டு, தங்கள் உன்னத்திலுள்ள அச்சத்தை மறைத்துக்கொண்டு, கோபாக்கினி சொலிக்கக் கண்கள் சிவந்து, பாலகூரியனைச் சூழ்கின்ற ஒருமுகிற் கூட்டங்கள் போல அந்தப் பின்னையாரைச் சூழ்ந்து, அவரை வாதினால் வெல்லச் சருதி, தங்கள் சமயதூல்களை எடுத்துச் சொல்லிக் குராததார்கள். பின்னையார் அதைக்கேட்டு அவர்களை நோக்கி, “உங்கள் உஸ்து நிலையை உம்முடைய சாஸ்திரம் கூறுகின்றபடி கிரமமாகப் பேசுங்கள்,” என்று சொல்லியருள, அந்தச் சமணர்கள் துள்ளியெழுந்து, அனேகராய்ச் சூழ்ந்து, பதறிக் கதறிப் பின்னையார் சமீபத்தில் நெருங்கினார்கள். பாண்டிமாநேவியார் அதுகண்டு பொறாமை மனம் கொடுக்கிப் பாண்டியனை நோக்கி, “சுவாமிகள் சிறுபாலர்; இச்சமணர்களோ எண்ணில்லாதவர்கள்; ஆதலால், என் பிராணநாயகரே! இப்போது இந்த வாதை சிறுத்தி எங்கள் சுவாமிகள் முதலில் உம்முடைய நோயை நீக்கும்படி செய்யும்; பின்பு இச்சமணர்கள் பின்னையாரோடு வாதிக்கும் ஆற்றல் உடையவர்களாயின் வாதிக்கட்டும்,” என்றார்.

பாண்டியன் அப்போது நேவியாரை நோக்கி, “நீ வருந்தாதே; இனி என்ன வாதிருக்கின்றது,” என்று சொல்லிச் சமணர்களை நோக்கி, “நீங்களும் இந்தச் சிவபத்தரும் உங்களுக்கென் தெய்வத்தன்மைப்பக் கொண்டு என்னுடைய வெப்புநோயை நீக்கி உங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுங்கள்; வீண் தரக்கூடாது,” என்றான். அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், பாண்டிமாநேவியாரை நோக்கி, “மாநேவியே! என்னை நீ சிறுவன் என்று அஞ்ச

வேண்டாம்; திருவாலவாயான் திருவரு ளிருக்கும்போது நான் சமணர்களுக்கு இணக்கமாட்டேன்," என்னுங் கருத்தினையுடைய திருப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதுகேட்ட அரசன் பிள்ளையாரையும், சமணர்களையும் கோக்கி, நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் மாறுகொண்டு என்னுடைய சோழைத் திருக்கன்; அவ்வாறு தீர்த்தவர் எவரோ அவரோ ஊர்தில் வென்றவராவர்," என்று சொல்லச் சமணர்கள் அவனை கோக்கி, "மகாராசரே! உம்முடைய இடப்பாகத்து சோழை நாங்கள் எங்கள் சமய மந்திரத்தினாலே தீர்ப்போம்; அவர் வலப் பாகத்து சோழைத் தீர்க்கக்கடவார்," என்று சொல்லி அரசனுடைய இடப்பாகத்தைப் பீலியினாலே தடவினார்கள். அதினாலே வெப்பு நோய் அதிகரித்தது பாண்டியன் அதைப் பொருதவனாகிப் பிள்ளையாரைப் பார்த்தான். அங்ஙனம் பார்க்கலே பிள்ளையார் அரசனுடைய கோககத்தைக் கண்டு, "மந்திரமாவது நீறு," என்னுந் திருநீற்றுப் பதிகத்தைப் பாடி, அவனுடைய வலப்பாகத்தை விபூதி கொண்டு திருக்கையினாலே தடவியருள, அவ்வலப்பாகம் வெப்புநோய் நீங்கிப் பொய்கைபோலக் குளிர்த்தது. அதன்மேல் வலப்பக்கத்து நோயும் இடப்பக்கத்தைச் சார அவ்விடப்பாகத்து வெப்புநோய் முன்னையிலும் இருமடங்காய் மிகுந்து, சமணர்கள் மணம் கெக்குறும்படி அவர்களுடைய மயிற்பீலியையும் தீய்த்து, அவர்கள்மேலும் தாலிற்று. அதனால் அவர்கள் சரிநங் குன்றிச் செருக்கழிந்து தூரத்திலே ஒதுங்கி வின்றார்கள்.

அதைக்கண்டு பாண்டியன் சமணர்களை கோக்கி, "சமணர்களே! நீங்கள் தோற்றுப்போனீர்கள்; ஆதலால் என்னைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடுங்கள்," என்று சொல்லிப் பின் பிள்ளையாரை கோக்கி, "அடியேனை ஒரு பொருளெனக்கொண்டு உய்வித்த கருணாவாரிதியாகிய சுவாமி! இடப்பாகத்து வெப்பையும் தேவரீரே நீக்கியருளும்" என்று வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான்; அங்ஙனம் வேண்டலே, பிள்ளையார் இடப்பாகத்தையும் முன்போல விபூதி கொண்டு தடவியருளப் பாண்டியன் வெப்புநோய் முழுதும் நீங்கி உயர்ந்தான். அதுகண்ட பாண்டியமாதேவியாரும், குலச்சிந்தையாரும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, 'எங்கள் அரசர் பித்வா தீயன்மை பெற்றனர்,' என்று களிப்படைந்தார்கள். பாண்டியன் சபைத் தலைவிட்டு எழுந்த இரண்டு கைகளையும் சொசின்மேலேறக் குவித்து, "பெரியவாகிய சமணச்சனால் தீர்க்கமுடியாத அடியேனுடைய சோழை நீக்கியருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி எய்யானுடைய பாதங்களை அடைந்து உயர்ந்தேன்," என்று கூறி வணங்கி அக்கை ஸ்தோத்திரம் புண்ணினான்.

அதன்மேல் சமணர்கள், பிள்ளையாருடைய சொல் வெற்றியை, அவர் தமிழ்ப் பதிகத்தினாலே பாண்டியனுடைய வெப்புநோய் தீர்ந்ததமூலம் அறிந்தபடியால், “இனி தருக்கம் பேசி இவரை வெல்லுதல் கூடாது; அக்கினியினாலும் சலத்தினாலும் வெல்லல்வேண்டும்,” என்று தங்களுக்குள்ளே சித்தித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி, “இனி உங்கள் சமயதாற்றுணிவைப் பேசுவோம்,” என்று கூறியருளு, சமணர்கள், அரசனை நோக்கி, “தருக்கம் பேசி வெல்ல வேண்டிவதில்லை; நாங்கள் இருபட்சத்தாரும் எங்கள் எங்கள் சமய உண்மையை உன்னபடி பிரத்தியட்சமாகக் காட்டி வெல்லுவோம்,” என்று கூறினார்கள் அப்பொழுது பாண்டியராசா, “என்னுடைய வெப்புநோயை உங்களால் ஒழிக்கமுடியவில்லை; அத்தகைய உங்களுக்கு இனி என்ன வாது?” என்று சொல்லச் சமணர்கள், “உங்களுக்கு என்ன வாது?” என்றதையே வினாவாகக் கொண்டு, “நாங்கள் இருபட்சத்தாரும் எங்கள் எங்கள் சமயங்களுக்கை ஒட்டியே தீட்டி அக்கினியில் இடுவோம்; அப்போது எவருடைய எடு வேவாதிருப்பினரோ அவரே வெற்றியடைத்தவாவர்” என்றார்கள்.

அப்போது அரசர் பேசுவதற்குமுன் பிள்ளையார், “நீங்கள் சொல்லியது நன்றி; அரசன் சமூகத்தில், அப்படியே செய்வோம் வாருங்கள்,” என்று சொல்லியருளினார். அதன்மேல், பிள்ளையாருடைய ஆஞ்ஞையினால் பாண்டியர், சபைமுன்னே அக்கினி வளர்க்குபடி வேலைக்காரரை ஏவ, அவர்களும் அக்கினியை வளர்த்தார்கள். அக்கினி வளர்த்தவுடனே பிள்ளையார் சமீபத்திலே எழுந்தருளியவந்து, பரிமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்று தாம் பாடியருளிய தமிழ்வேதத்திருமுறையை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி, அதனைத் திருக்கோத்தினால் எடுத்துச் சிங்களமேற்கொண்டு, திருக்காப்பிட்ட கயிறை அவிழ்த்து அத்திருமுறைபைத் தமது திருக்கோத்தினால் மறிக்கத் திருக்கன்னாற்றின் மேலதானிய, “போகமார்த்த பூண்மூலையான்,” என்னும் திருப்பதிகம் வந்து நேர்த்தது. பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தை விரிபித் திருக்கன்னாற்றுப் பெருமனைச் சிந்தையால் வணங்கி, அது எழுதப்பட்ட திருவேட்டைக் கழற்றித் திருக்கோத்திலே கொண்டு, பரிமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்பதைச் சமஸ்தருக்கும் வளர்த்துப்பொருட்டு, ‘இவ்வேடு அக்கினியில் இடப்படுமாயில் பழுதில்லை; இது சத்தியம்,’ என்னும் கருத்தையுடைய, “தனிரின வடிவொளி” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிச் சமஸ்தரும் காண, சமஸ்தருடைய சிந்தை வேடி, ஆவ்வக்கினியிலே அவ்வேட்டை இட்

டருளிஞர். அவ்வாறு இட்ட ஏட்டில் எழுதப்பட்ட திருப்பதிகம், உமாதேவி பாகராகிய பரமசிவனே உண்மைப் பொருள் என்னும் விஷயத்தை உடையதாகையால், மிகச் சுவாலிக்கின்ற அக்கினியிலே எரியாமல் பச்சையாய் விளங்கிற்று அப்போது சமணர்களும் தங்கள் துறப்பொருளை எழுதிய ஏட்டை, 'இது உப்யுமோ,' என்கின்ற கவலை யோடு நடுங்கி நின்று அக்கினியில் இட்டார்கள். அது எரிந்து சாம்ப ராயிற்று.

அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாம் அக்கினி யில் இட்ட ஏட்டைக் குறித்த நூழிகையிலே எவ்வித சேதமுமின்றி யாவரும் வியக்கும்படி எடுத்தார் அது முன்னேயிலும் பசுமையும் புதுமையும் உடையதாய் விளங்கிற்று பிள்ளையார் அகவேட்டைச் சபை முன்னே காட்டித் திருமுறையிலே முன்போலக் கோசதருளி ஞா அதன்மேல், அரசர் அததியந்த ஆச்சரியமடைந்து சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இட்ட ஏட்டை எடுத்தது காட்டுங்கள்," என்றார். அதைக் கேட்டுச் சமணர்கள், தாங்கள் இட்ட ஏட்டை எடுக்கும்படி சென்ற அக்கினி மிகச் சுவாலித்தமை கண்டு திரும்பிவிட்டார்கள். அது கண்ட அரசர் சலத்தினாலே அக்கினியைத் தணிப்பித்தார் பின் னர், சமணர்கள் அங்கே சாம்பலுங் கரியுமன்றி ஏட்டைக் காணாத வாகனாகி இன்னதுசெய்வதென் றறியாது திகைத்து, ஏழே அகப்படுமா என்று திரண்ட சாம்பலாக் கையினாலே பிசுசாது தூற்றிப்பார்த் தார்கள் அதுகண்ட அரசர் புன்முறுவல்செய்து, "ஏட்டை இன் னும் நன்றாக அரித்துப் பாருங்கள்; பொய்நெறியையே மெய்நெறி யாகக்கொண்டு உலகின்றவர்களே! போங்கள்; முன்பு நான் வெப் பாகிய தீயினின்றும் நீங்கி உய்ய, நீங்கள் அப்பொழுதும் தோற்றீர் ளுள்; அதவே வழியாக இப்பொழுதும் அக்கினியில் இடப்பட்ட ஏழி எரிந்துபோனதால் தோற்றீர்கள்; இனி உங்களுக்கொரு சிறப்பு மில்லை" என்று கூறினார். அவ்வாறு பாண்டியர் நகைத்துச் சொல்லி யும் சமணர்கள் வெட்கத்தையடையாது, "முன்னே இரண்டதாம் வாதசெய்தோம்; இன்னம் ஒருதாம் செய்யவேண்டும்; மூன்றுதாத் தில் ஒருதாமாயினும் வெற்றி பெறவோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்டுப் பாண்டியர், "என்ன வார்த்தை கூறுகின்றீர்கள்?" என்று மறுத்தனர் ஆயினும், பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி, "இனி என்ன வாத செய்வோம்?" என்று வினாவியருளிஞார். அப்போது சமணர்கள், இனி இருபட்சத்தாரும் தங்கள் தங்கள் சமய உண்மை யை எழுதிய ஏட்டை ஒடுகின்ற வையையாற்றினே இடுவோம்; அவற்றை எதிர்த்து செல்லும் ஏடே மெய்ப்பொருளை உடைய

தாகும்," என்றார்கள். பிள்ளையாரும், 'அப்படியே செய்வோம்,' என்று கூறியருளினார்.

அப்பொழுது குலச்சிறைநாயனார் சமீபத்தில் வந்து, "இனிச் செய்யப்படும் இவ்வாறிலே தோற்றவர்கள் செய்வது யாது?" என்றார். அதைக்கேட்ட சமணர்கள் அவர்மேற் கோபங்கொண்டு பொறாமை காரணமாகத் தங்கள் வாய் சேர்ந்தது, "நாங்கள் வாதிலே தோற்றோமாகில் எங்களை இவ்வாசர் சமுதில் ஏற்றக்கடவர்," என்றார்கள். அதைக்கேட்ட அரசர், "ஹையயாற்றிலே ஏடு இறும் பொருட்டுப் புறப்படுங்கள்," என்று சொல்ல, முன்னே பிள்ளையார் இரத்தினசனத்தினரின்றும் எழுந்துபோய், முத்துச் சிவிகைமே லேறிச் சென்றார்; அவர் பின்னே பாண்டியர் குதிரைமே லேறிச் சென்றார்; சமணர்களும் மயக்க மேற்றொண்ட சென்றார்கள். அதன் மேல் எல்லோரும், சமுத்திரத்தை நோக்கி அலைவளை வீசி அதிவேகத் துடன் செல்கின்ற வையையாற்றின் கரையை அடைந்தார்கள். அப் போது பாண்டியர், "இருபட்சத்தாரும் தங்கள் தங்கள் சமய உண் மையை எழுதிய எட்டை ஆற்றிலே இடக்கடவீராக," என்றார்.

அரசர் அவ்வாறு கூறவே சமணர்கள், "அத்திறங்க்து," என்று எழுதிய எட்டை வையையிலே விட்டார்கள். அது விரைந்து கீழ்க் கடலை நோக்கி ஓடிற்று. அதைக்கண்டு சமணர்கள், ஆறுகொண்டோடும் எட்டைத் தொடர்ந்து எதிரே அணைப்பைப்போலக் கரை மேல் ஓடினார்கள். அங்ஙனம் ஓடி அவ்வேடு தூறுவிற்கிடைக்கு அப் பார் சென்றமையால், அதைக் காணுதற்கும் கூடாதவர்களாகி வேறொரு செயலுமின்றித் தங்களுக்கு நாசகாலம் வந்தது என்று அஞ்சி நடுநடுங்கி அரசருக்கு எதிரே வந்து, தங்கள் நெஞ்சில் தோன்றிய அச்சத்தை வெளிப்படாமல் மறைத்துக்கொண்டு பிள்ளையாரை நோக்கி, "நீரும் உம்முடைய எட்டை இடும்; நடப்பதைப் பார்ப்போம்," என்றார்கள். பாண்டியரரசரும் பிள்ளையாரை நோக்கினார். அங்ஙனம் நோக்கவே அவர், "வாழ்க வந்தனர்" என்னும் திருப்பாசரத்தைப் பாடி எட்டில் எழுதி, அத்திருவேட்டைத் தமது திருக்கரத்தினாலே வையையினியில் இட்டருளினார். அத்திருவேடு வேகமாகப் பாயும் நீரிலே எதிர்த்து சலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, 'சர்வான்மாக்களுக்கும் இதுவே மெய்ப்பொருள்,' என்று காட்டிச் சென்றது. அப்போது 'பாமசிவனே எல்லாப் பொருளும்,' என்று எழுதிய அத்திருப்பதிகத்திலே, "வேந்தனு மோல்குக்" என்ற பாடியபடியால், பாண்டியரரசனுடைய கணும் நியிந்தது. இங்ஙனம்

கூணம் நிரிர், ஏடு எதிர்த்து செல்லவே தேவர்கள் எல்லோரும் ஸ்சோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி பெய்தார்கள்; பாண்டியர் அம் புதற்கொண்டு நின்றார். சமணர்கள் எல்லோரும் அஞ்சிப் பதை பதைத்துத் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். இப்படி அவர்கள் நிற்கும் போது, குலச்சிறைநாயனார் அதிருவேட்டைத் தொடர்ந்து எடுத்தற்கு விரும்பிச் காற்றைப்போல அதிவேகத்தோடு செல்கின்ற குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு பின் சென்றார் அதன்மேல் பிள்ளையார் அவகேடு கங்குலொருட்டுத் திருப்பகிகம் பாடினார்; அங்ஙனம் பாடவே, அவகேடு திருவேடகத்திலுள்ள சிவாலயததுககுப் பக்கத்தில் வைணவர் நடுவிலே நின்றது; உடனே குலச்சிறைநாயனார் அந்த ஏட்டை எடுத்துச் சிறுநெற்கொண்டு, பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் கரையில் ஏறித் திருவேடகத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கித் துதித்துப் பாண்டியர் முன்னே கொண்டுவந்து சமஸ்தருக்குப் காட்டி, அடியார்கள் எல்லோரும் அத்தியந்த ஆனந்தத்துடனே, 'ஹா ஹா,' என்று ஆரவாரித்தார்கள்.

அதன்மேல் பாண்டியராஜர் குலச்சிறைநாயனாரை நோக்கி, 'வாதி லேதோற்ற இடச் சமணாகன, முன்னே கம் பரமசாரியராகிய சுவாமிகளிடத்திலே அபராதம் செய்தவர்கள்; ஆதலால், இவர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுக்,' என்றார். கருணாராகிப் பிள்ளையார் அதைக் கேட்டுத் தாம் அவர்கள்மேற் சிறிதும் பகையிலராயினும், அவர்கள் சிவனடியார்கள் வாழும் திருமடத்திலே செய்த தீங்கு அதிபாதகம் ஆதலாலும், அதிபாதகம் செய்தவர் யாவராயினும் அவரைக் கொல்லவேண்டும் என்பது சைவாகமத் துணிவாதலாலும், பாண்டியர் அவ்வாறு கட்டளையிட்டதை விலக்காதிருந்தார் அதன்மேல் திடபத்தியையுடைய குலச்சிறைநாயனார், கழுத்தறிவே வரிசையாக காட்டுவித்து அவைகளில் சமணரை ஏற்ற, அதிபாதகர்களாகிய அச் சமணர்கள் எண்ணுபிரவரும் ஏறி மாண்டார்கள். பின்னர் பிள்ளையார் பாண்டியராளுக்கு விபூதி கொடுக்க, அவர் அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து கமஸ்கரித்து, எழுந்து அகலே வாங்கி அணிந்து நின்றார் அப்போது பாண்டியரோடுள்ள சமஸ்தரும் விபூதி அணிந்து கொண்டார்கள். இவ்வாறு அரசர் சைவராயினமையால், சமணசமயம் பாழாகிச் சைவசமயமே தழைத்தோங்கிற்று. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருப்புகழே எங்கும் பரவிற்று. அதன்மேல், பிள்ளையார் சொக்கநாதசுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று எழுந்து முத்துச்சிவிகையின்மேல் லேறிச்சென்றார்; அப்போது பாண்டியரும், மங்கையர்க்கரசியாரும் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு

உடன் சென்றார்கள்; அடியார்க ளெல்லோரும் பெரு மகிழ்ச்சியோடு பிள்ளையாரைத் துதித்துக்கொண்டு அவர் பின் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு எல்லோரும் தொடர்ந்துசெல்ல, பிள்ளையார் கோயிலை அடைந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கிப் பாண்டியன் முதலியவர்களுடனே உட்புகுத்து, வலஞ்செய்து சந்திரனத்தை அடைந்து சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார் பாண்டியரும் சொக்கநாதசுவாமியை நமஸ்கரித்து முன்னே நின்று, “திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கும் சுவாமீ! சமணர்களுடைய மாயையினாலே மயங்கித் தேவரீரை அறியாதிருந்த சிறியேனை ஆட்கொள்ளும்பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தந்தருளிய உனது பெருங்கருணையை எண்ணென்று பேசுவேன்?” என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அங்கனஞ் செய்த பின்னர், பிள்ளையார் அங்கு நின்று அரிதில் நீங்கித் திருமடத்திற் சென்று வீற்றிருந்தருளினார். பாண்டியரும் மாதேவியாரும் பிள்ளையாரை வணங்கி, அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் மாளிகைக்குப் போனார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையார், “ஆலநீழலுந்நத,” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி அதில் திருநீலகண்டப்பெருமபாணருக்கு அருளிய திறத்தையும் துதித்து, அவரோடும் அளவளாவியிருந்தார் குலச்சிறையாரும் பாண்டிமாதேவியாரும் தினந்தோறும் அவரைப் போற்றிவந்தார்கள்.

பிள்ளையார், இவ்வாறு பாண்டியரும் மாதேவியாரும் குலச்சிறையாரும் தினந்தோறும் வந்து தம்முடைய திருவடிவளை வணங்கித் துதிக்க, தாம் சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு அங்கே யிருக்கும்போது, சீகாழியிலிருந்த சிவபாதவிருதயர், “சமணர்களுடன் வாதுசெய்து வெல்லுதற்கும், பாண்டிநாடுக்கும் விபூதியைப் பரப்புதற்கும் போயருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரிடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை அறியவேண்டுமெ,” என்று பிரயாணமாகி மதுரைபை அடைந்து, திருவாலவாயிற் சென்று சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கிப் பிள்ளையார் வீற்றிருக்கின்ற திருமடத்தை அடைந்தார். அவர் அவ்வாறு சேரவே அங்குள்ள அடியார்கள் பிள்ளையாரிடம் சென்று, “சுவாமீ! தங்கள் தந்தை தாயார் வந்திருக்கின்றனர்,” என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே பிள்ளையார் எழுந்து எதிர்கொள்ளச் சென்றார். அப்போது சிவபாதவிருதயர் தொழுது கொண்டு பிள்ளையாருக்கு முன்னே செல்லப் பிள்ளையார் அவரை எதிரே கண்டு தொழுது, தமக்குச் சிவஞானம் அருளிய திருத்தோணியப்பரை நினைந்து, சீகாழிமேலே, “மண்ணினல்ல உண்ணம்,” என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

இவ்வாறு பதிகம் பாடி அங்கேயிருந்து சிலநாள் ஆனபின், பிள்ளையார் அடியார்களோடு பிற தலங்களையும் வணங்கும்பொருட்டு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பாண்டியரும், மாதேவியாரும், குலச்சிறையாரும் பிரிவாற்றாமையால் உடன் செல்ல, அவர்களுடனே திருப்பாங்குன்றம், ஆப்பனூர், திருப்புத்தூர், திருப்புவணம், காணப்பேர், திருச்சுழிஉல், திருக்குற்றாலம், குறும்பலா, திருசெல்வேலி முதலிய தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி, இராமேசுவரத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அங்குத் தங்கி, அவ்விடத்திருந்தபடியே ஈழமண்டலத்தில் உள்ள திருக்கோணமலை, திருக்கேதீச்சரம் என்னும் ஸ்தலங்களை நினைத்து வணங்கி பதிகம் பாடியருளினார். சிலநாட் சென்றபின் அவர் இராமேசுவரத்தை விட்டு நீங்கித் திருவாடானை, திருப்புவனவாயில் என்னும் தலங்களுக்குப் போய்ச் கடவுளை வணங்கி, குலச் சிறையானருடைய ஊராகிய மணமேற்குடியை அடைந்து, சில நாள் அங்கிருந்துகொண்டு பக்கத்திலுள்ள தலங்களையும் தரிசித்துப் பின் மதுரையைச் சேர்ந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து சில தினங்கள் கடந்தபின், சோழநாட்டுக்கு மீண்டும் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டார். அப்போது பாண்டியரும், மாதேவியாரும், குலச்சிறையாரும் அவருடைய திருவடிகளைப் பிரிய இஷ்டமில்லாதவர்களாய், அவருடன் போதற்கு ஒருப்பட்டார்கள். பிள்ளையார் அதுகண்டு அவர்களைக்கேறி, “அன்பர்களே! நீங்கள் நம்முடைய சொல்லை மறாமல், சைவ சமயத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு இங்கே தானே இருங்கள்,” என்று கூறியருளினார். அவ்வாறு கூறவே அவர்கள் பிள்ளையானருடைய ஆஞ்ஞானையை மறத்தற்கு அஞ்சி, அவருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை நமஸ்கரித்து அவரனுமதிபெற்று, அவரை ஒரு பொழுதும் மறவாத சிந்தையுடன் சிவசமய பரிபாலனம் செய்து கொண்டு அங்கேயே இருந்தார்கள்.

மேற்கூறியபடி புறப்பட்ட பிள்ளையார், திருச்சட்டத்தோடு பாண்டிநாட்டைக் கடந்து சோழநாட்டையடைந்து, திருக்கனர், பாதாளீச்சரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, முள்ளிவாய்க் கரையை அடைந்தார். அங்கே ஆறு மிகப் பெருக்கெடுத்தோடியபடியால் அதில் ஓடக்கோல்கள் நிலக்காமல் ஓடஞ் செல்வதும் அரிதாயிருந்தது. அதுகண்டு ஓடக்காரர்கள் ஓடத்தைக் கரையிலே நிறுத்திப் போய்விட்டார்கள். மேற்கூறியபடி அங்குச் சேர்ந்த பிள்ளையார் நீர்ப் பெருக்கையும், ஓடஞ் செல்லாதிருந்தலையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். அவ்வாறு நிற்கும்போது, கொன்னம்புதுர் எதிரே தோன்றி

யது. அதைக் கண்-வுடன் அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்று அவருக்கு விருப்ப முண்டாயிற்று. அதனால், அவர் அதிசேக்கிரமாக ஒ-த்தின் கட்டை அவிழ்த்துச் சிவனடியார்களை அதிலே ஏற்றித் தமது நாவின்றிற்றமே கோலாக அதன்மேல் நின்று, “கொட்டமே கமழும்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அங்ஙனம் பாடவே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஓடம் சென்று அக்களையை அடைந்தது. அதன்மேல், பிள்ளையார் அடியார்களுடனே இறங்கிக் கோயிலை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து அங்கே இருந்தார்.

அப்படி யிருந்த சிலநாள் ஆனபின், வாதிலே அக்கிளியில் வேவாத திருப்பதிகத்தையுடைய கடவுளை வணங்க விரும்பிக் கொள்ளும்பூதுகார விட்டு நீங்கித் திருநள்ளாற்றை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து வினாவுரைப் பதிகம் பாடிச் சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் திருத்தெளிச்சேரியை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து அப்பாற் சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்போது, பெளத்தர்கள் இருக்கின்ற போதிமங்கை சமீபித்தது. அதனை அறிந்த அடியார்களை எல்லோரும் கடலொலிபோலச் சங்கு தாளை முதலிய பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களையும் முழக்கி ஆரவாரித்தார்கள்; முத்துச்சின்னங்க ளெல்லாம், ‘பரசமயகோனரி வந்தார்,’ என்று ஊதுதின். இவ்வகை வாத்திய முழக்கத்துடனே பிள்ளையார் அவ்வூரின் எல்லையில் எழுந்தருளினார். அப்போது, அடியார்கள் செய்த ஆரவாரத்தினாலும், திருச்சின்ன ஒலியினாலும் பெளத்தர்கள் பொறாமைகொண்டு, தங்கள் சமயநூலிலே மகா பாண்டித்தியம் உள்ள புத்தர்த் திருமதவியோருக்குப் பிள்ளையாரின் வரவைத் தெரிவித்தார்கள். அவ்வாறு தெரிவிக்கவே, பிள்ளையார் முன் வருகின்ற திருச்சின்ன ஒலியும், அடியார்களுடைய ஆரவாரமும் புத்தர்த் தியின், காதினுள்ள காராசம் போலப் புகுந்தது. அப்போது, புத்தர்த் தி மிகக் கோபித்து எழுந்து, பெளத்தர் கூட்டம் குழச் சென்று அடியார்களைக் கண்டு, ‘நீங்கள் எங்களைத் தருக்கத்தில் வென்றன்றோ வெற்றிச் சின்னங்கள் ஊதல் வேண்டும்,’ என்று கோபங்கொண்டு விலக்கினான். அதுகண்ட திருத்தொண்டர்கள் மிகக் கோபித்து, “இந்தக் கொடுஞ் செயலுக்கு இவர்களைக் கொல்லாது பொறுக்கில், இவர்கள் தீங்கு செய்வார்கள்,” என்று முத்துச் சிவிகைமேல் வீற்றிருக்கின்ற திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை வணங்கி அவரிடம் நிபந்தனை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார், ‘நாம் வருமிடத்திலே இது கமக்கு அழகியதா யிருக்கின்றது; புத்தர்த் தி, மற்றவர்கள் தங்கள்

சமயநூற் பொருணிலையை மருதவண்ணம் வாது செய்யப் புதின அவனுடைய பொய்ம்மேற்கோளை அறிவாம்,” என்று கூறியருளினார் அதற்கு முன்னே தேவாரத்திருமுறை எழுதும் அடியவர் பொறாமல், ‘புத்தர் சமண்கழுக்கார்,’ என்னுந் திருப்பாசுரத்தை யோதி, ‘இடியிடித்து விழ இப்புத்தனுடைய சிரம் விழக்கடவது,’ என்று சொல்லியருளினார். அப்படி யுரைத்த மாத்திரத்திலே இடியிடித்துப் புத்தந்தியுடைய சரீரத்தையும் தலையையும் துண்டித்தது. அதுகண்டு பெளத்தர் கூட்டம் அஞ்சிக் குலைந்தோடிற்று. அப்போது அடியார்கள் எல்லோரும் ஒர்ப்போய்ப் பிள்ளையாருக்கு நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அதைக்கண்டு பிள்ளையார், ‘அவன் நம்மைத் தடுத்தற்கு ஐயுவே தக்க பிராயச்சித்தம்; நீங்கள் எல்லீரும் இனி ஹா ஹா என்று சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்யுங்கள்,’ என்று கூற அவர்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

அதன்மேல், மேற்கூறியபடி அஞ்சி யோடிய பெளத்தர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டு மீண்டும் ஒருங்கு கூடி, ‘இச்செய்கை வஞ்சனையால் நடந்ததோ, அவர்களுடைய சைவசமயத்தின் மகிமையால் நடந்ததோ,” என மருண்டு, தங்களுக்குள்ளே சிறந்தவனாகிய சாரிப்புத்தனைத் தலைவனாகக்கொண்டு பின்னும் வந்து பிள்ளையாரைக் கண்டு, “மத்திரவாத மின்றித் தருக்க வாதம் பேச வாருங்கள்,” என்று கூறினார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு மிகமகிழ்ந்து விரைந்து சென்று, மூத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி ஒரு சத்திரமண்டபத்தின்மேல் ஏறிச் சைவர்கள் குழு வீற்றிருந்து, திருமுன்னே நின்ற அடியார் சிலரை நோக்கி, “தருக்தம் பேசவிரும்பிய பெளத்தர்களை இங்கே அழையுங்கள்,” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். அவ்வடியார்கள் அவ்வாளுநனுபைச் சிரமேற்கொண்டு பெளத்தர் கூட்டத்தை நோக்கி, “வேதாகமாத்ரி சமஸ்த சால்கிரங்குளையும் ஒதாதுணர்ந்தவரும், மூத்தமிழ் வேந்தரும், பாசமயகோளரியும், எங்கள் பாமாசாரியருமாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் உங்கள் வீருப்பத்தின் படி வாது செய்தற்கு உங்களை மகிழ்ச்சியோடு அழைக்கின்றார்; வாருங்கள்,” என்றார்கள். அதுகேட்ட சாரிப்புத்தன், பெளத்தர்களோடு வந்து மண்டபத்திலே பிள்ளையாருக்குச் சமீபத்தில் நின்றான். அப்பொழுது திருச்சின்னத்தைத் தடுத்த புத்தந்தியினுடைய சாசைப் பொடி படுததைய வரும், தமிழ்வேதத்தை யெழுதுவோருமாகிய சிவனடியார் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்துச் சாரிப்புத்தனோடு வாதுசெய்து, பெளத்த சமயத்தைத் தாழ்த்தி அவனை வென்று பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்தார். அப்போது

பெளத்தர்கள் தோற்றுத் தங்கள் சமயம் பொய்க்கெறி என்று கண்டு, பிள்ளையார் பாதங்களிலே விழுந்து கமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையார் சைவசமயமே சற்சமயம் என்பதை அவர்களுக்கு ஐயம் திரிபத உணர்த்தியருளினார். அதன்மேல் அவர்கள் அவருடைய கருணை நோக்கம் பெற்றமையால் அதனை இனிதுணர்ந்து, விபூதி தரித்து அவரை வணங்கிச் சைவர்கள் ஆயினார்கள்.

பின்னர், பிள்ளையார் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் திருக்கடவூருக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அங்கே இருந்து சிலநா ளாணபின், திருநாவுக்கரசராயனார் பூதநுருத்தியில் இருத்தலைக் கேள்வியுற்று அவரைக் காண விரும்பிப் புறப்பட்டுச் சென்று பூதநுருத்தியை யடுத்தார். அவர் அவ்வாறு செல்வதைத் திருநாவுக்கரசராயனார் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும் படி சென்று, அவர் வரும் எல்லையை உடைந்து, திருச்சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த சணங்களுடைய கெருக்கத்திலே தம்மை ஒருவரும் காணாதபடி உட்புகுத்து, திரு ஞானசம்பந்தர் ஏறிவரும் முத்துச் சிலிகையைத் தாங்குகின்றவர்க ளோடு தாமும் ஒருவராய்த் தாங்கிக்கொண்டு வந்தார்.

அப்படி வருட்போது, பிள்ளையார் பூதநுருத்திக்கு மிகச் சமீபித்தவுடனே, "அப்பர் எவருற்றார்?" என்று வினாவு, அதைக்கேட்ட அப்பர், "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்," என்றார். உடனே பிள்ளையார் சிலிகையி னின்றும் இறங்கி மனப்பதைப்போடும் அப்பமூர்தியை வணங்க, அப்பமூர்தியும் தம்மை அவர் வணங்குகற்கு முன் தாம் அவரை வணங்கினார். அதுகண்ட அடியார்கள் எல்லோரும் அவரை வணங்கி வந்தகோஷம் செய்தார்கள். பின்னர் பிள்ளையார் அப்பமூர்தியோடும் பூதநுருத்தியிற் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து, அங்கே தங்கித் தாம் பாண்டிக ட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்ற தையும், பாண்டியனுடைய கூனை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் சைவத்தை வளர்த்ததையும், மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் என்னின்று இருவருடைய பெருமையையும் அப்பருக்குச் சொல்லி யருளினார். அப்பமூர்தியும் தாம் தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைப் பிள்ளையாருக்குச் சொல்லி யருளினார். அதன்மேல், அப்பமூர்தி விடை பெற்றுக்கொண்டு பாண்டிநாட்டுக்குப்புறப்பட, பிள்ளையார் செய்ததானம், திருவையாறு, திருப்பழனம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு கோழியை அடைத்து, சுவாமிதரிசனம் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருந்து பல தினங்கள் கழிந்த பிறகு, அந்தப் பிள்ளையார் தொண்டைமண்டலத்துக்கு யாத்திரை செய்பத் திருவுளங் கொண்டு, தோணிமப்பரை வணங்கி அடியார்களோடு புறப்பட்டார். அப்போது அவர் தந்தையாரும் உடன் செல்லத் துணிந்தார். அவ்வாறு துணிந்த தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயரை நோக்கிப் பிள்ளையார், “அப்பரே! நீர் இத்தேதானே யாசந் செய்து சிவதரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு இரும்,” என்று சொல்லி அவரை நிறுத்திவிட்டுச் சென்று, சிதம்பரம், திணைநகர், மாணிகுழி, பாதிரிப்புலியூர், உடுகூர், திருவக்கரை, திருவிரும்பைமராகாளம், திருவதிகை, ஆமாதூர், கோவலூர், அறையணிகல்லூர், திருவண்ணாமலை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் தொண்டைநாட்டை அடைந்து, திருவோத்தூரிற் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள சிவனடியார் ஒருவர் வந்து பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று, அவரை நோக்கி, “பாசமயங்களை யொழித்துச் சைவஸ்தரபனம் செய்யும். சுவாமீ! மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவனுக்கு உபயோகமாகும்படி அடியேனாகிய நான் பனைகளை உண்டாக்கினேன்; அவைகளெல்லாம் மிக உயர்வாக வளர்ந்தும், ஆண்பனைகளாயின; அதுகண்ட சமணர்கள், ‘நீர் உண்டாக்கிய ஆண்பனைகள் எல்லாவற்றையும் காய்க்கப் பண்ணுதல் கூடுமோ,’” என்று நகைசெய்து இகழ்ந்து சொல்கின்றார்கள்; அதனால் என் மனம் கவலையுறுகின்றது; அக்கவலையை நீக்கித் தேவரீர் அருள் செய்யவேண்டும்,” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

பிள்ளையார் அதைக்கேட்டுப் பரிந்து விரைந்தெழுந்து கோயிலிற் சென்று சுவாமியை வணங்கி, அக்குறைவு நீங்கத் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கி, அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பிலே, “குறும்னு யாண்பனையின் குலையோத்தூர்” என்று பாடியருளினார். அங்ஙனம் பாடவே ஆண்பனைகள் எல்லாம் குருபைக்குலை குடையனவாய்ப் பெண்பனைகளாயின. அநனைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியங் கொண்டார்கள். பின்னர், பிள்ளையார் அந்தப் பனைகளெல்லாம் காய்த்துப் பழுக்கும்படி அருள் செய்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அங்கே இருந்தார். அச்சமயம் சமணர்களிற் சிலர் பாசமயகோளரியாராகிய பிள்ளையாருடைய செய்கையைக் கண்டு வெட்கிப் பயந்து, அந்நாட்டைவிட்டு ஒடிப்போனார்கள். பின்னுஞ் சிலர் பரமசிவனே மெய்க்கடவுள் என்று துணிந்து சைவராகி உய்ந்தார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையாருடைய திருவாக்கலே பதிகத்தின் மூலம் எழுந்தபடியால் அப்பனைகள் எல்லாம் தங்கள் காலத்தைக் கழித்து, ஒழியாப் பிறவியை ஒழித்துச் சிவத்தை அடைந்தன.

பின்னர், பிள்ளையார் சிலநாளாயினபின் அப்பதியை விட்டு நீங்கி, மாகறல், குாங்கணின்முட்டம், கச்சியேகம்பம், கச்சிகெறிக் காரைக்காடு, அனேகதங்காவதம், கச்சிமேற்றளி, மாற்பேறு, வல்லம், இக்கையங்கோட்டேர், திருவிற்கோலம், திருவூறல் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, பழையனூர் திருவாலங்காட்டுக்குச் சமீபத்திலே போனார். அங்ஙனம் போனவுடனே அது காரைக்காலம்மையார் திருத்தலையாலே நடந்த திருப்பதி ஆதலால் அதை மிதித்தற்கஞ்சி, அதற்குச் சமீபத்திலே உள்ள ஒருரிலே அன்றிவ பள்ளிகொண்டார். அவ்வாறு நித்திரை செய்யுங்காலத்திலே திருவாலங்காட்டில் வீற்றிருக்கும் கடவுள் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ?” என்று கூறிப் பருளினார். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார் உடனே விழித்தெழுந்து, அந்தச் சிவபெருமான் திருவருளாத் துதித்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளி, மறுநாள் உதயத்திலே தம்மிடம் வந்த திருக்கூட்டத்தாரிடம் இரவிலே நிகழ்த்ததைச் சொல்லியருளிப் பின்பு, பாஞர், வெண்பாக்கம், காரிகரை முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருக்காளத்தி மலைக்குச் சமீபித்து, அதன்மேல் கண்ணப்பநாயனாருடைய திருத் தொண்டைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு சென்று, அந்த மலைமேல் ஏறிச் சுவாமி சந்திரானத்தை அடைந்து அவரை வணங்கி, பின்னர் அன்புருவமாகிய கண்ணப்பநாயனரைக் கண்டு கண்களில் ஆனந்த அருவி சொரிய அவருக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து, அதன்மேல் மலையினின்றும் இறங்கி ஒரு திருமடத்தில் வீற்றிருந்தருளினார். அப்படி யிருக்கும்போது, காலத்தோறும் காளத்தியப்பரை வணங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்தபடியே தமிழ் வழங்காத வடநிசையிலும் மேற்றிசையிலும் உள்ள உத்தரான்கலாசம், திருக்கேதாரம், கோகர்ணம், திருப்பருப்பதம், இந்திரலீலப்பருப்பதம் முதலிய தலங்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடிச் சில தினங் கழிந்தபின் அந்தத் திருக்காளத்தியை நீங்கி, வேற்காடு, வலிதாயம் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவொற்றியூரை அடைந்து, அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். பிள்ளையார் இப்படியிருக்க,

திருமயிலாப்பூரில், வைசிடர் குலத்திலே பிறந்து, சிவபத்தி அடியார்ப்பதிகளிற் சிறந்து, பரசுமயங்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்னும் சிந்தையுன்னவராயும், பெருஞ் செல்வ முள்ளவராயிருந்த சிவநேசர் என்பவர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஞானப்பால் உண்டமையையும், உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருப்பதிகங்கீவிலே ஆருகத

மதத்தையும் பெனத்த மதத்தையும் தாழ்த்திக் கூறுதலையும், சிவனடியார்கள் சொல்லக் கேட்கவியுற்று மனமகிழ்ந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே பேரன்புடையதாகித் தினந்தோறும் அவருடைய திருவருட்டிமங்கலையே பேசக் கேட்டேகொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்குமேனாலும், அவர் மகா கீசவரியமும் கீர்த்தியும் உடையாராயிருந்தும், பிள்ளைப்பேறின்மையால் மிகக் கவலையுற்றுச் சிவபூசை அடியார் பூசை முதலியவைகளைச் செய்து ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்றார். அப்பெண் செந்தாமரையாளாகிய இலக்குமிபோல மகா செனந்தரியம் உடையவளாயிருந்தபடியால், அவளுக்குப் பூம்பாவை என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இத்தகைய அப்பெண் பொதுமறைப் பருவம் அடைந்தனள். அதன்மேல், தந்தையார் அவளுடைய குணதீசயங்களைக் கண்டு வியப்புற்று மனமகிழ்ந்து, “இவளை விவாகம் செய்வவரே என்னுடைய அனவிற்ற திரவியங்களுக்கும் உரியவாவர்,” என்று வாக்குறுதி செய்திருந்தார்.

அந்நாளிலே, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாண்டிநாட்டிற் சென்று செய்தருளிய திருவருட்டிமங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்கள் வந்து அந்தச் சிவகேசருக்குச் சொன்னார்கள். சிவகேசர் அதைக் கேட்டவுடனே மனமகிழ்ந்து அவர்கள் எல்லோருக்கும் அனவிற்ற திரவியங்களைக் கொடுத்துப் பிள்ளையாரிருக்கும் திக்கு நோக்கி அவரை நமஸ்கரித்து எழுந்த நின்று, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் சமஸ்தரும் கேட்டு, “அடியேன் என்னுடைய புத்திரியாகிய பூம்பாவையையும் திரவியங்களையும் என்னையும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனருக்குக் கொடுத்துவிட்டேனா,” என்று சொல்லி மிக்க ஆனந்தம் அடைந்தார். அதன்மேல் ஒருநாள் பூம்பாவை சேடியரோடு கன்னிமாடத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பூஞ்சோலையிற் சென்று பூக் கொய்யுட்பொழுது, ஒரு பாம்பு மல்லிகைப் பங்கரிலே மறைந்துவந்து அவளுடைய விரலிலே கடித்தது. அதனால் பூம்பாவை மயங்கிவிழ, சேடியர்கள் அச்சுற்று அவளைத் தாக்கிக் கன்னிமாடத்தினுள்ளே கொண்டுபோனார்கள். அவ்வாறு அவள் விஷத்தால் மயங்கியதைக் கண்டு சிவகேசர் சுற்றத்தாரோடு மணங்கலங்கி அழுதார். அத்தருணம் விஷவைத்தியர்கள் அனைவர் தனித்தனியே மந்திரங்கள் செய்தும், எண்ணிறந்த ஓஷதங்களைப் பிரயோகித்தும் பார்த்தார்கள்; எதிலும் விஷம் நீங்காமல் அதிகரித்துத் தலையெழுந்தது. அதன்மேல், ஆவி தங்குதற்குரிய குறிகள் இல்லாமையால் விஷவைத்தியர்கள் சைவிட்டார்கள்; சுற்றத்தார்கள் அவன்மேல் விழுந்து அலறி அழுதார்கள்; சிவகேசர் ஒருவாறு தெளிந்து, “இந்த விஷத்தை நீ”

குபவர்களுக்கு என்னுடைய அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுப்பேன்," என்று பறை அறைவித்தார். அதைக்கேட்டு மூன்றுகூன் அளவும் அரசரிடத்தன்னோர் முதலாகிய மந்திரவாதிகள் சமஸ்தரும் வந்து தங்கனால் இப்பன்றவரை சிசிச்சை செய்து பார்த்தார்கள்; அவர்கள் சாமர்த்தியமுஞ் செல்லவில்லை அதனால் அவர்களும் திரும்பி விட்டார்கள்; பூம்பாவையும் இறந்து பிணமாயினன. சிவனேசர் அது கண்டு மயங்கப் பின்பு, "இவளைப் பிள்ளையாருக்கு என்று சொல்லியதனால் நான் துன்புற வேண்டியதில்லை," என்று துன்பம் நீங்கி, "பிள்ளையார் வருமனவும் இவ்வுடலைத் தகனஞ்செய்து, எலும்பையும் சாம்பரையும் சேமித்து வைப்பேன்," என்று துணிந்து, அப்படியே தகனம் செய்து எலும்பையும் சாம்பரையும் ஒர் குடத்தில் சூட்டு, அதனைக் கன்னிமாடத்திலே வைத்து அதற்குத் தினந்தோறும் மஞ்சள மாட்டி, வஸ்திரஞ் சாத்தி, ஆபாணங்கள் அணிந்து, மாலை சந்தனம் சாத்தி, அன்னம் படைத்து, அதனைப் பஞ்சணையிற் சேர்த்து, அதற்கு வீனக்கு முதலியவைகளையும் அமைத்துச் சிறப்புச் செய்து கொண்டிருந்தார். அதனை அறிந்த யாவரும் வியப்புற்றார்கள்.

இப்படியிருந்த அந்தச் சிவனேசர், மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்தோடு திருவொற்றியூரில் வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பலர் வந்து சொல்லக்கேட்டு, அவ்வாறு சொன்ன எல்லோருக்கும் வஸ்திரங்களையும் பொண்களையும் கொடுத்துப் பெருங் காரிபுடையாராகி, திருவொற்றியூர் வரைக்கும் நடைப்பந்தலிட்டு, வஸ்திரங்களால் மேற்கட்டி யமைத்து, கழுதுகளும் வாழைகளும் நாட்டி, தோரணங்கள் நிறைத்து, கொடிசன் கட்டி, மாலைகள் தூக்கி, வழியை அலங்கரித்து, பின்பு அம்மயிலாப்பூரி லுள்ள சிவனடியார்களுடன் பிள்ளையாரை வணங்குதம்பொருட்டுச் சென்று திருவொற்றியூருக்குச் சமீபித்தார். அப்பொழுது பிள்ளையாரும் மயிலைக்குச் செல்லக் கருகித் திருவொற்றியூரை விட்டுப் புறப்பட்டு மயிலாப்பூரை நோக்கி அடியார் கூட்டத்தோடு எழுந்தருளிவந்தார். அப்படி வருமபோது, சிவனேசரும் சிவனடியார்களும், பிள்ளையாரையும், அவர் பரிசனங்களையும் தூரத்திலே கண்டு, சிவ குமாரராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எழுந்தருளிவருகின்றார் என்று தனவிலலாத மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவர்கள் சமீபித்தவுடனே அவர்களுக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையாருடைய அவர்களேத் தொழுதார். அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தர் சிவனேசருடைய செய்கையை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு மயிலாப்பூரை அடைந்து, சிவனேசருடைய கருத்தை முற்றி விந்ததற்கும், சமண

ரும் பெனத்தரும் ஆகிய புறச்சமயிகளுடைய இழிவான வார்த்தைகளை ஒழித்தற்கும் திருவுணங்கொண்டு, கபாலீச்சரம் என்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்துப் பரமசிவனை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு, கோயிலுக்குப் புறத்திலே வந்து சிவநேசரை வேக்கி, “உம்முடைய மகளினது எலும்பை நிறைத்த கு-த்தைக் கொண்டுவாரும்,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சிவநேசர் பெருங் களிப்புடையராகிப் பின்னையார் முன்னே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தம்முடைய வீட்டை அடைந்து, கன்னிமாடத்திலே புகுந்து பூம்பாவையின் வெந்த சாம்பரும் எலும்பும் நிறைத்த குடத்தை எடுத்து, மூடுகின்ற இரத்தினச் சிவிகையினுள்ளே வைத்து, சேடியர்கள் சூழ்ந்து வரும்படி எடுப்பிசதுகொண்டுவந்து, கோவிற் கோபுரத்துக்கு எதிரே சிவிகையை நீக்கி, அக்குடத்தை எடுத்துச் சுலாமிக்கு அபிமுகத்திலே வைத்து உணங்கினார். அப்போது மயிலாப் பூரில் இருக்கின்றவர்களும், மற்றைய ஊர்களில் உள்ளவர்களும், சமணர் முதலாகிய புறச்சமயிகளும் கடக்கும் விசேஷத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பக்கத்திலே வந்து சூழ்ந்தார்கள்; தேவர்கள் முதலியோர் ஆகாயத்திலே வந்து நெருங்கினார்கள்.

அதன்மேல், திருநாணசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சர்வான்மாத்களுக்கும் உறுதி பயப்பித்தற்பொருட்டு அடியார் திருக்கூட்டம் பக்கத்திலே தம்மைச் சூழ்ந்துவரும்படி நடந்து, கோபுரவாயிலின் நேரே வந்து பூம்பாவையினது அத்தி யிருக்கின்ற மட்குடத்தைக் கண்டு, சுத்த சாட்டுண்ணிய சொரூபியாகிய பரமசிவனுடைய திருவருளின் பெருமைபைச் சிந்தித்து, “இப்பூமியிலே இறந்தவர்களுடைய எலும்பைப் பின்னும் நன்னெயிர்ப்படுத்த அந்நன்மை அவ்வெலும்போடு தொடர்ச்சியாகும்,” என்று அருளுணக்கினாலே ‘பூம்பாவாய்’ என்று விளித்து, “பூமியிலே மாணுடப்பிறப்பு எடுத்தவர்கள் பெறும் பயன் அன்புடனே பரமசிவனுடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்தலும், சைவாகம விதிப்படி செய்யப்படுகின்ற அவருடைய திருவிழாவைத் தரிசித்து ஆனந்தம் அடைதலுமே என்பது சத்தியமாயின் நீ இவ்வுலகர்முன் வருவாய்,” என்று “மட்டிட்ட புண்ணை” என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்தருளினார். அதிலே கூறியருளிய “போதியோ பூம்பாவாய்” என்னும் திருவாக்கியம் அவ்வங்கத்திலே பொருந்திய மாத்திரத்தில் அது குடத்தினுள்ளே சரீரமாய்ப் பரிணமித்தது அவ்வாறு பூம்பாவை முதற்பாட்டிலே வடிவுபெற்றபின், அதன்மேல் அவர் பாடிய ஒவ்வொரு பாடலையும் கேட்குத்தோறும் பிராணவாயு, அழகு முதலியவைக ளெல்லாம் பெற்று, எட்டுப் பாட்டானவுடன்

பன்னிரண்டு வயதடைந்து குடத்தினுள் அடங்கியிருந்து, பின்பு பிள்ளையார், 'சமணர்களும் பெண்தந்தர்களும் இச்செய்கையை ஏற்ற தன்மென்று எடுத்துச் சொல்வார்கள்,' என்னு கருத்தினால் அமைத்துக் கூறிய பத்தாந் திருப்பாட்டைக் கேட்டவுடனே தன்னை வெளியே தோன்றக் குடத்தை உடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அங்ஙனம் எழுந்துநின்ற பூம்பாவையைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அற்புதம் எய்தினார்கள்; சிவனடியார் எல்லோரும், 'ஹா ஹா,' என்று சொல்லும் ஓசை மிகுந்தது; தேவர்களும் முனிவர்களும் சிவனது திருவருட் சிறப்பை நோக்கிப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்; பூமியில் உள்ளவர்கள், 'இது எங்கள் பரமசிவனுடைய பெருங் கருணையே,' என்று கைகூப்பி ஆனந்தபாவசராகிப் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள் அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட சமணர் முதலிய புறச் சமயிகள் எல்லோரும் ஏங்கித் தள்ளாடி விழுந்தார்களே அங்ஙனம் உயிர் பெற்றெழுந்த பூம்பாவையைக் கண்ட தந்தையாராகிய சிவநேசா பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; பூம்பாவையும் பரமசிவனை வணங்கிப் பின்பு பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றாள். அதன்மேல் பிள்ளையார் சிவநேசரை நோக்கி, "இனி உமமுடைய புத்திரியை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போம்," என்று திருவாயமலாநதருளினார்.

அப்போது சிவநேசர், பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேன் அருமையாகப் பெற்ற இப்புத்திரியைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்தருளல வேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்கும் பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, "நீர் பெற்ற பெண் விஷத்தினால் இறந்தபின், நாம் சர்வான்மாக்களுக்கும் பரமசிவனது திருவருண் மகிமை விளங்குதல்பொருட்டு அவளை மீண்டும் உற்பவிப்பித்தமையால் இவ்வார்த்தை தகாது," என்று மறுத்தருளினார். அதுகேட்டுச் சிவநேசரும், அவர் பந்துக்களும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து மயங்கி நின்றார்கள். அதுகண்டு பிள்ளையார் அவர்களுடைய பெருந்தயரம் தணியும்பொருட்டு வேதாகமத் துணியை அவர்களுக்கு எடுத்துப் போதித்தருளினார். அதைக் கேட்டபின் சிவநேசரும், பந்துக்களும் சுவலை நீங்கினார்கள். அதன்மேல், பிள்ளையார் கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அமமயிலேயிற் றங்கியிருந்தார். சிவநேசர், 'பூம்பாவையை வேறொருவருக்கும் விவாகஞ் செய்துகொடுப்பதில்லை,' என்று கொண்டுபோய் அவளைக்

கன்னிமாடத்தில் வைத்தார் அவன் அங்கிருந்தே சிவபெருமானைச் சிந்தித்து முடிவில் அவருடைய திருவடிகளை அடைந்தான்.

சிலர ளானபின், மேற்கூறியபடி மைலாப்பூரிலிருந்த பிள்ளையார் அம்மயிலாப்பூரை விட்டு நீங்கி, அத்தன்ன திருத்தொண்டர்களுக்கும், சிவநேருக்கும் வருத்தம் நீங்கும்படி மதாமொழி கூறி அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, வாண்மியூர், இடைச்சரம், திருக்கழுக்குன்றம், அச்சிறபாக்கம், அரசிலி, புறவார் பணங்காட்டுர் முதலாகிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, காலந்தோறும் சபாநாயகரை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபாதவிருத்யரும், சீகாழியிலுள்ள மற்றப் பிராமணர்களுர், அடியார்களுடைய பிள்ளையார் சிதம்பரத்தில் வந்திருக்கின்றார் என்று கேள்வியுற்று அங்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையார் அவர்களோடு சபாநாயகரை வணங்கி, அவருள் பெற்றுச் சிதம்பரத்தை விட்டு நீங்கிச் சீகாழியை அடைந்து, காலந்தோறும் தோணியப்பரை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி வருக்கும் காலிலே, முருகநாயனார் நிருகீலங்கநாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்கள் சுற்றத்தர்களோடு சீகாழிக்கு வந்து பிள்ளையாணைச் சேவித்து மகிழ்ந்து அவருடனிருந்தார்கள்.

அப்படி வருக்குங்காலத்தில், சிவபாதவிருத்யரும், அவர் பந்தர்களுர் ஒருங்கு கூடி, 'திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருமணஞ் செய்தருளுதற்கு இதுவே பருவம்,' என்று எண்ணி, ஒருநாள் பிள்ளையாரிடம், 'சுவாமி! தேவரீர் வைதிகச்சடங்கைப் பிறருக்குக் காட்டும்பொருட்டு ஓர் கன்னியை விவாகம் செய்தருளல்வேண்டும்,' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார், 'அது கூடாது,' என்று மறுத்தருளினார். அவ்வணம் மறுக்கவே, பிராமணர்கள் பின்னும் கைதொழுது அவரை கேக்கி, 'தேவரீர் இப்பூமியின்கண்ணே வேதநெறியை ஸ்தாபிக்கப் பகுத்தீர்; ஆதலால், அவ்வேத விதிப்படி திருமணஞ் செய்தருளுதற்குத் திருவணஞ் சம்மதித்தலே தகுதி,' என்றார்கள். அவ்வணம் இரண்டாமுறையும் வற்புறுத்திக் கூறவே, பிள்ளையார் அதனை மறுக்க முடியாதவராய் வேதநெறி நிலைப்படும் பொருட்டு அதற்கு உடன்பட்டருளினார். அதுகண்ட தந்தையாரும், மற்றப் பிராமணர்களும், 'இது பரமசிவனுடைய திருவருள்,' என்று மனமகிழ்ந்து, 'திருகல்லூரில் இருக்கின்ற கம்பாண்டாரங்கப்பி என்பவருடைய புத்திரியே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு மனைவியாதற்கு யோக்கியனை உடையவன்,' என்று எண்ணினார்கள். அதன்மேல் தந்தையாராகிய சிவபாதவிருத்யர் பிராமணர்களோடும். கருக்

தொண்டர்களோடும் விவாகம் பேசுதற்குத் திருநல்லூரை யடைந்து, அங்குத் தாம் செல்வதைக் கேள்வியுற்றதச் சுற்றத்தாரோடு வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய நம்பாண்டார்நம்பியோடு அவருடைய 'ஹீட்டி'ற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்வாறு சேர்ந்தவுடனே, நம்பாண்டார்நம்பி சிவபாதவீருதயனையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, 'நீங்கள் இங்கே எழுந்தருளியிருந்ததற்குக் காரணம் உாது?' என்று வினாவ, அவர்கள் நம்பாண்டார்நம்பியை நோக்கி, "நாங்கள் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு உம்முடைய புத்திரியை மணம் பேசுவந்தோம்," என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் நம்பாண்டார்நம்பி பெருங் களிப்புடையதாகிச் சிவபாதவீருதயரை நோக்கி, 'சுவாமி! தேவரீருடைய பெருந்தவத்தினால் திருவவதாரம் செய்தவரும், உலக மாதாவாகிய உமாதேவியுடைய திருமுலைப்பால் பருகியவருமாகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு நீங்கள் என் புத்திரியைக் கேட்க அடியேனாகிய யானும், என் குலமும் என்ன தவம் செய்தேமோ? நான் தடையில்லாமல் என் குமாரத்தியை அவருக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கின்றேன்," என்றார். அதுகேட்டுச் சிவபாதவீருதயர் மற்றவர்களோடு மகிழ்ச்சியுடன் சீகாழிக்கு மீண்டும் சென்று, பிள்ளையாருக்கு அதனைத் தெரிவித்துச் சோதிடர்களைக் கொண்டு விவாகத்திற்குச் சுபதினமும் சுபமுகூர்த்தமும் நியமிப்பித்து, எங்கும் விவாகபத்திரம் அனுப்பிக் கலியாணத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார். நம்பாண்டார்நம்பியும் விவாகத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார்.

இங்ஙனம் இருபக்கத்தினரும் விவாகத்திற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்தார்கள்; பிள்ளையார் விவாக தினத்திற்கு முதற்றினத்திலே சமாவர்த்தனம் பண்ணி, அந்தணர்களுல் காப்பு நான் அணியப்பெற்று, மறுநாள் காலையில் நித்தியசர்மங்களைச் செய்து, திருத்தோணியப்பரை வணங்கி, முத்துச் சிவிகைமேல் ஏறி, திருக்கல்யாணம் தரிசிக்க வந்த சமஸ்தநர் சூழ, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, குடைகள்சாமரங்கள் ஆலவட்டங்கள் முதலியன நெருங்க, முத்துக்குடை நிழற்ற, மகா அலங்காரத்தோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு சென்று திருநல்லூரை யடைந்து, அங்கிருந்துவந்து எதிர்கொண்டவரோடு போய் அங்குள்ள திருப்பெருமணம் என்னும் ஆலயத்திற்கு பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிப் பிராமணர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி கோவிலுக்குப் புறத்திலிருக்கின்ற ஒரு திருமடத்திலே புகுந்தருளினார். அதன்மேல், பிராமணர்கள் பிள்ளையாருக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, வீலை மதிப்பில்

லாத வஸ்திராபரணங்களாலே அலங்காரம் செய்தார்கள். பின்பு பிள்ளையார், பாமசிவனது திருக்கண்ணினின்றும் உதிக்கும் திரு வருட்குறியாகிய உருத்திராட்சமாலையைச் சர்வலோகத்தாரும் துதிக்கும்படி வணங்கித் தாமே எடுத்துத் தரித்து, திருவெண்ணீற்றைப் பஞ்சாக்ஷர யோதிச் சாத்திக்கொண்டு, மிகவும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியிலே எழுச்சுருளிவந்து பாமசிவனை வணங்கி, முத்துச் சிவிகை மேல் ஏறியருளினார். அப்பொழுது பலவகைப்பட்ட வாத்ஜியங்களுந் ஒலித்தன; ஆராயத்திலுள்ள தேவர்கள் கற்பகப்பூமாரி பெய்தார்கள்; பிராமணர்கள் வேதஜோஷஞ் செய்தார்கள்; மேற்கூறியபடி. சிவிகையில் ஏறிச் சென்ற பிள்ளையார் முத்துக்குடை நீழற்ற, முத்துச் சின்னங்கள் எல்லாம் தம்முடைய எண்ணில்லாத திருநாமங்களை எடுத்து ஊத, கல்மாணப் பூம்பந்தருக்கு முன் சேர்ந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, பூக்களும் பொற்சுண்ணமும் பரப்பிய பாவாடைமேல் நடந்து, அச் திருக்கல்யாண மண்டபத்துட் சென்று இரத்தினசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தருளினார்.

அப்படி யிருந்தவுடனே, கம்பாண்டாரநம்பி தம்முடைய மனைவியார் பசுப்பாலும் சுத்த ஜலமும் எர்திப் பின்வரச் சென்று, பிள்ளையாரைப் பாமசிவனாகப் பாவித்துத் தம்முடைய மனைவியார் கரகரீரை வார்க்க அருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை விளக்கி, அய்வாறு விளங்கிய தீர்த்தத்தைத் தம்முடைய சிரசின்மேலே தெளித்து, உன்னகப் பூரித்துச் சுற்றத்தார்கள்மேலும் தெளித்தார். பின்னர் பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்திலே ஜலத்தை வார்த்து, “என்னுடைய புத்திரியைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்கு மனைவியாகக் கொடுத்தேன்,” என்றார். அத்தருணத்தில் விவாகமுகூர்த்தம் வந்தது; அங்ஙனம் வரவே மணமகளைக் கொண்டுவந்து பிள்ளையாருக்கு வலப்பக்கத்தில் இருத்தினார்கள். திருகீலக்கநாயனார் வேதவிதிப்படி சடங்கு செய்து, வேதங்கள் ஒலிக்கப் பொரியை அக்கினியிலே யிட்டுச் சிவபெருமானைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமங்கலி உத்தைச் சாத்திப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணி, அக்கினியை வலஞ்செய்தார். அப்போது அவர், ‘அக்கினியாவார் பாமசிவனே,’ என்று திருவுளங்கொண்டு, திருப்பெருமணம் என்றும் சிவாலயத்திற்குச் செல்லக் கருதி, வேத விதிப்படி வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியை வலஞ்செய்து, “இந்த இவ்லொழுக்கம் வந்து என்னைச் சூழ்ந்ததே; நான் இவ்ளோடும் இங்குக் கூடியவர்களோடும் பாமசிவனது திருமடியை அடைவேன்,” என்று சொல்லிச் சமஸ்தரும் சூழும்புழி மனைவியாரோடு சென்று, அச்சிவாலயத்திற் பிரவே

சித்துச் சிவபெருமானை நோக்கி, “திருநல்லூர்ப்பெருமணத்திற்
வீற்றிருக்குங் கடவுளே! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும்
சமயம் இதுவே,” என்று “கல்லூர்ப் பெருமணம்,” என்னும் திருப்
பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

அப்பொழுது கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் பிள்ளையானை
நோக்கி, “நீயும், உன் மனைவியும், உன்னுடைய விவாகத்தைக் காண
வந்தவர்கள் சமஸ்தரும் இந்தச் சோதியினுள்ளே வந்து நம்மை அடை
யுங்கன்,” என்று கூறியருளித் திருக்கோயிலுட்பட எங்கும் பரஞ்
சோதி வடிவமாகி, அச்சோதிக்கு ஒரு திருவாயிலையும் வகுத்துக்
காட்டியருளினார். அதைக் கண்டவுடனே கிருபா சமுத்திரமாகிய
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், சோதிவடிவாய் நின்ற சடவுளை
வணங்கித் துதித்த, எல்லோரையும் சிவஞானநெறியிற் சேர்த்துச்
சிவசோதியிற் கலக்கும்படி செய்வது ‘நமச்சிவாய’ என்கின்ற மச்
சிவமே என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, “காதலாகி,” என்னும் நமச்சி
வாயத் திருப்பதிகத்தைச் சமஸ்தருங் கேட்கப் பாடியருளி, அக்கலி
யாணங் காணவந்த எல்லோரையும் நோக்கி, “நீங்க எல்லோரும்
உங்கன் பிறவிகளைய் திரும்பொருட்டு இந்தச் சோதியினுள்ளே பிர
வேசியுங்கன்,” என்று திருமாய்மலர்த்தருளினார். பிறவிக்கடலிலே
அழுகித் கரையாணது மயங்கிப் பிள்ளையாருடைய திருமணத்தைச்
சேவிக்கப்பெற்றமைபால், பாசம் நீங்கிய மற்றவர்களும், திருநீலநக்க
நாயனார், முருகநாயனார், சிவபாதவிருதயார், நம்பாண்டாரம்பி, திரு
நீலகண்டப்பெரும்பாணர் முதலிய திருத்தொண்டர்களும், தங்கள்
தங்கள் மனைவியரோடும் சுற்றத்தாரோடும் அச்சோதியினுள்ளே புருத்
தார்கள்; பிள்ளையாருடைய முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றைத் தாங்
கிச் சென்றவர்களும் அதிற் புருத்தார்கள்; மற்றைப் பரிசனங்களும்
அவரைத் தொழுது அதிற் புருத்தார்கள்; சைவர், பாசபதர், மகாவிர
தர், காளாமுகர், வாமர், வைரவர் என்கின்ற அறுவகை உட்சமயி
களும் அதிற் புருத்தார்கள்; முனிவர்களும் புருத்தார்கள்; வைதிக
சைவரும் புருத்தார்கள்; சைவசித்தாந்திகளும் புருத்தார்கள்; மற்றப்
புண்ணியசீலர்களும் புருத்தார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் புருத்த
பின், சர்வான்மாக்களையும் உபவிக்கும்பொருட்டுத் திருவவதாரம்
செய்தருளிய சைவசித்தாந்த சமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திநாயனார், தம்முடைய மனைவியானைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு
அந்தச் சோதியை வலஞ்செய்து அதனுள்ளே புருத்து சிவசாயுச்சியம்
அடைந்தார். அதன்பின் அந்தச் சோதி மறைத்துவிடத் திருப்பெரு
மணமாகிய கோயில் மாத்திரம் தோற்றிற்று. அங்ஙனம் தோன்றாத

லும், உலகத்திலே அப்பேற்றை அடையாதவர்கள் எல்லோரும் கலை
கொண்டார்கள்; மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் சோதியுட் புருத்ததைத்
தூரத்தே கண்டு கணுசுப்பெறாத சரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும்
முனிவர்களும் கலைகொண்டு அது நீங்குமாறு திருஞானசம்பந்தரை
யும், சிவபெருமானையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். (உ0)

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் சரித்திரம்.

“அனந்த லாடேல்,”

(இ-ள்.) ‘நீ நித்திரையை அதிகமாகச் செய்யாதே,’ என்பதாம்.

31. அனந்தலா டாப்பெரு மங்கலவேளா

னவன்கலிக் காமன்சுந் தாரை

நினைந்திலோம் பார்க்கே மெனவுட லறுத்த

நிலையினை பென்றுநான் மறவேன்

தினந்தின மாடை தீங்கனி செய்பால்

செறியனம் யாதுலர்க் களிக்கு

மனந்துணுங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசந் யகனே.

(இ - ள்.) தினம் தினம் - நாள்தோறும், (அங்கே தங்கியிருக்
கும் செல்வச் சிறப்பினையுடைய மனிதர்கள்) யாதுலர்க்கு - (தம்மை
கோக்கிவரும்) யாசகர்க்கு, ஆடை - வஸ்திரங்களுடும், தீங்கனி - மதூர
மாகிய பழவர்க்கங்களையும், செய்பால் செறி-செய்யும் பாதுகலந்த,
அன்னம் - சோற்றையும், அளிக்கும் - (உண்புடனே) கொடுக்கின்ற
சிறப்பு வாய்ந்ததும், அன்னம்-அன்னப்பறவை, தன்னும்-பொருத்தி
யிருக்கின்ற, கங்கை - ஆராய கங்கை பரவியதமாகிய, கோகிரி -
கோபாவதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற,
ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னுந் திருமாமந்தையுடைய
நாதனே! (உலகத்தில் மானிடராய்ப் பிறந்தோர், ‘அனந்த லாடேல்,’
என்ற ஓணவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, அதிக நித்திரையை
அனுஷ்டிக்காமல், எவ்வளவு தருமோ அவ்வளவு நித்திரையைச்
செய்துகொண்டு, சேரம்பலின்றி உதயகாலத்தி லெழுந்து கண்
முயற்சிகளிற் பிரவேசித்துத் தரும் காரியங்களைச் சுறுசுறுப்புடன்
செய்து, சிவன்பாலும் அடியார்பாலும் பக்தி செலுத்திச் சிவனருட்
பேற்றைப் பெறவேண்டிய; அங்ஙனமின்றி, அதிக நித்திரை செய்து

சோம்பலுற்றிருந்தால், தமக்கு இலாபம் வரும்படியாகிய காரியங்
களில் மனஞ் செல்லாமல், அவை செடுவது மின்னித் தங்கன்பான்
முதேவி இடைவிடாது குடியிருக்க, மிகுந்த தரித்திரமும் வந்தடை
யும்; ஆதலால், மேற்கூறிய ஓளவையார் திருவாக்கின் கருத்தை
யுணர்ந்து, அதன்படியே) அனந்தன் ஆடா - அதிக நித்திரையை
அனுஷ்டிக்காமல் அனவோடு நித்திரை செய்து, சுறுசுறுப்புடனே நத்
காரியங்களில் முயன்று சிவபக்தி மிகுந்திருந்தவரும், பெருமங்க
லம் - திருப்பெருமங்கலத்திலேயுள்ள, வேளான்-வேளாளர் குலத்திற்
பிறந்தவருமாகிய, கலிக்காமன்-கலிக்காமர் என்னுந் திருப்பெயரினை
யுடைய, அவன்-அந்தச் சிவனடியார், (தாம் கொண்ட சிவபக்தி விசே
ஷத்தினாலே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெருமானாகிய நின்னைப்
பாவைபால் தூதனுப்பியது அடாச் செய்கையென்று நினைத்து
அதன்பொருட்டு அவர்மீது மிக்க கோபங்கொண்டு அதனால், சுந்த
ரரை - நின்னைத் தூதனுப்பி எவல்கொண்ட அந்தச் சுந்தரமூர்த்தி
நாயனரை, நினைத்திலோம் - மனதினாலும் நினைக்கமாட்டோம், பாரக்
கேம் - கண்ணாலும் பார்க்கமாட்டோம், என - என்றறுதிகொண்டு,
(தமக்கு வந்த சூலேகோபைத் தீர்க்கும்பொருட்டுச் சுந்தரமூர்த்தி
வந்த காலத்தில் அவரைப் பார்க்கக்கூடாதென்னுந் கருத்தால்) உடன்
அறுத்த - வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டறிந்து சிவபக்தியைக் காட்டி
கற்பேற பெற்ற, நிலையினை-சிவபக்திநிலையை, நான் - அடியேனாகிய
யான், என்றும் - எக்காலத்தும், மறவேன்-மறக்கமாட்டேன், (அங்
னம் மறவாதிருந்து அவர்போலவே அதிக நித்திரைகொள்வதை
யொழித்து விரைந்து தருமகாரியங்களைச் செய்து சிவனாகிய நின்
மீது மிக்க பக்தியைச் செலுத்தி கற்பேற பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) கலிக்காமநாயனார், 'அனந்த லாடேல்,' என்னும்
ஓளவையார் திருவாக்கிற் கிணங்க அதிக நித்திரையை அனுஷ்டிக்கா
மல் சுறுசுறுப்புடனிருந்து அறத்தைத் தேடிச் சிவபக்தி மிகுந்து அந்
தப் பக்தி விசேஷத்தினாலே, சிவபெருமானாகிய நின்னைப் பாவை
பால் தூதனுப்பி எவல்கொண்ட சுந்தரமீது வெறுப்புற்று அவரைப்
பார்க்கக்கூடாதென்று அவர் வந்தகாலத்தில் வயிற்றைக் கிழித்தறிந்து
கற்பேற பெற்ற செய்கையை மறவாமல், அவர்போலவே, நின் பக்தி
யிற் கிற்றது கற்பேற பெற்றுக்கொள்வே னென்பது இதன் கருத்து.
அங்ஙனம் பேறுபெற்ற கலிக்காமர் சரித்திரமாவது:--

நீர்வனம், நிலவனம் பொருந்திய சோழமண்டலத்திலுள்ள திருந்
பெருமங்கலத்திலே, வேளாளர் குலத்திலே, பாம்பனாயாகச் சோழ
நாணுக்களிடத்தில் சேனாதிபதி உத்தியோகம் செய்கின்ற ஐயர்குடி

யிலே பிறந்த கலிக்காமநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபக்தி, அடியார் பக்திகளிலே சிறந்தவர்; திருப்புகளிலுள்ள சொலயத்திலே அனேகம் திருப்பணிகள் செய்தவர். இத்தகைய அவர், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பரமசிவனைப் பாவையாரிடத்திற்குத் தூதராக அனுப்பிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, வெம்பி மிகக் கோபித்து, “நாயனை அடியான் எவுங் காரியம் மிக நன்று; இப்படிச் செய்தவனும் தொண்டனும்; இது என்ன பாவம்; பொறக்க ஒண்ணு இதப் பெரும்பாதகத்தைக் கேட்கும் நான் உயிரோடு இருக்கின்மேனே,” என்று கூறிப் பின்னும், “ஒருவன் பெண்ணைச் மேலிட்டினால் எவ்வு, ஒப்பில்லாத கடவுள் தூதராய் ஓர் இரவு முழுதும் உழன்றான்! அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களாலும் அறியப்படாத கடவுள் உவ்வாறு இசைந்தாராயினும், அந்தச் சுந்தரன் அவரை எவலாமா? இதற்கு மனம் நடுங்காத அந்தத் துரோகியை நான் காணுநான் எந்நாளோ? பெண்பொருட்டுக் கடவுளை இரவிலே தூதனுப்பிய பாதகனைக் காண்பேனாயில் என்ன சம்பவிக்குமோ?” என்று சொல்லிச் சுந்தரமீது மிகப் பகைகொண்டிருந்தார்.

* அப்படி யிருக்குங்காலத்தில், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் இதனைக் கேள்வியுற்று, இதைக் குறித்துப் பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, பரமசிவன் இருவரையும் கூட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, கலிக்காமநாயனாரிடத்திலே சூலை நோயை எலி, அவர் ஒருத்தம் போது பரமசிவன் அவரிடத்தில் எழுந்தருளி, ‘சுந்தரனாள் அன்றி இங்கோய் தீராத,’ என்று கூற, அவர், ‘சுவாமீ! பரம்பரை சாத் தேவரே மெய்க்கடவுள் என்று துணிந்த குடியிலுள்ளேனாகிய என்னை வருத்துகின்ற சூலைநோயை, தூதனமாக ஆட்கொண்ட ஒரு வனா வந்த தீர்ப்பான்? அவனாலே தீர்க்கப்படுதலிலும் இங்கோய் தீராத என்னை வருத்துதலே நன்று; தேவரீர் பெருமையை அறிந்தவர் யாவர்? வன்றொண்டனுக்கு ஆகும் உறுதியையே செய்வீர்,’ என்றார். உடனே பரமசிவன், சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, ‘கலிக்காமனை வருத்துகின்ற சூலையை நீ போய்த் தீர்ப்பாய்,’ என்று கூறச் சுந்தரமூர்த்தி திருவுளமகிழ்ந்து, கலிக்காமநாயனாரிடத்திற் செல்லப் பிரமாணமாகி, தாம் வருஞ் சமாசாரத்தை ஓராளனுப்பி அவருக்குத் தெரிவித்தார். அதை அறிந்த கலிக்காமநாயனார், “எவ்வளவு கடவுளைத் தூதனுப்பியவன் இங்கே வந்த வேதனை தீர்த்தற்கு முன்னே இச்சூலையை வயிற்றினோடும் நான் கிழிப்பேன்,” என்று உடைவாளினாலே தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்து போனார். அதுதான் அவர் மனைவியாரும் இறக்கத் துணிந்தனர்.

அப்போது, 'சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சமீபித்து வந்துவிட்டார்,' என்று முன் வந்தோர் சொல்ல அவர் அச்செய்கையை நிறுத்தித் தம்முடைய நாயகரது செய்கையை மறைத்து, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை எதிர் கொள்ளும்பொருட்டுத் தங்கள் பந்தக்களை வை, அவர்கள் போய் எதிர்கொண்டு அவரை அழைத்துவந்தனர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், கலிக்காமநாயனார் வீட்டிற் புதுத்து ஆசனத்தில் இருந்து, 'கலிக்காமநாயனாருடைய சூலையை நீக்கி அவருடன் இருத்தற்கு விருப்புசின்மேன்,' என்று கூற, அப்பொழுது கலிக்காமர் மனைவியாரது வவலால் வேலைக்காரர், 'அவருக்குத் தீங்கு ஒன்றும் இல்லை; உள்ளே பள்ளி கொள்கின்றார்,' என்று சொன்னார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், 'தீங்கு ஒன்றும் இல்லையென்றாலும் என் மனம் தெளிந்திலது; ஆதலால், அவரை நான் காணவேண்டும்,' என்ன, அவர்கள் கலிக்காமநாயனாரைக் காட்டினார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், இரத்தம் சோரக் குடர் சரிந்து உயிர்பொன்றிக் கிடந்த அவரைக் கண்டு, 'நடந்தவாறு நன்று! நன்று!! நானும் இவர்போல இறந்துபோவேன்,' என்று சொல்லி உடைவாளி எடுத்தார். உடனே பரமசிவனது திருவருளினால் கலிக்காமநாயனார் உயிர்தெழுந்து அவர் கைவாளைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; கலிக்காமநாயனாரும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நமஸ்கரித்தார். அப்பால் இருவரும் அதிக நண்புன்னவர்களாகித் திருப்புன்குருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்து, சில நாட் சென்றபின்பு திருவாளுரை அடைந்தார்கள். கலிக்காமநாயனார் சிலகான் அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு சுந்தரமூர்த்தியிடத்திலே அனுமதி பெற்றுத் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிவந்து, சிவ திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார். (ந.ச.)

திருமூலநாயனார் சரித்திரம்.

“கடிவது மற,”

(இ - ள்.) 'நீ பிறரைக் கடிந்து பேசுதலை மறந்துவிடு,' என்பதாம்.

32. கடிவது மறந்த வொருவார் வனத்திற்
கரைந்துதம் முடலொரீஇ மாய்ந்த
வுடல்புகுத் தரிய மூலராய்த் தமிழ்நூ
லுரைத்ததை மறந்திலே நென்றும்
துடியிடை யரவப் படமெனு மல்குற்
றுப்பிகைத் தொடையன நடையா

ரடைதருங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ ள்.) தடி - உடுக்கைபோன்ற. இடை - மருங்கிலையும், அரவம் - பாம்பினது, படம் என்னும் - படமென்று சொல்லத்தக்க, அல்குல் - நிதம்பத்தையும், துப்பி கை - யானைக் கைபோன்ற, தொடை - தொடையையும், அன்ன நடையார் - அன்னம்போன்ற நடையையுமுடைய மாதர்கள், அடைதரும் - ஸ்ரோத்தின் பொருட்டுத் தினந்தோறும் சார்வின்ற சிறப்பினைபுடைய, கங்கை - ஆகாயங்கங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், எவரையும் கடிந்துபேசும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தால் அவரிடம் எவரும் சிநேகிக்கொள்ளாமல் பகைகொள்வர்; அதனால் அங்ஙனம் கடிந்து பேசுவார்க்குப் பலவிதத்திலும் கெடுதி நேர்வதன்றி நற்கதியும் கிடைக்கமாட்டாது; இது குறித்தே ஓனவையார், 'கடிவது மற,' என்று கூறினர். இந்நீதி வாக்கியப்படி எவரையும் கடிந்துபேசுதலை மறந்து இனிய மொழி கூறும் வழக்கத்தை மனிதர் அனுஷ்டிப்பாராயின் அங்ஙனம் பேசுவார்க்குப் பலர் நேயமு முண்டாகும்; அதனால் செல்வமும், கீர்த்தியும், நற்கதியும் கிடைக்கும். ஆதலால், இந்நீதி வாக்கியத்திற் கிணங்க) கடிவது - சினந்து கூடதலை, மறந்த - கிணங்காது நீக்கிய, ஒரு வார் - (திருக்கலாயத்திலுள்ள கத்தியெம் பெருமான் திருவருள்பெற்ற சிவயோகிகளுள்) ஒரு சிரோஷ்டர், (அகத்திய முனிவரிடம் சேர்ந்திருக்க விரும்பிப் பூவுலகத்திற்கு வந்து சாவிரி கதியின்பாலுள்ள) வனத்தில் - காட்டிலே, (பசு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த சாத்தனார் மூலனென்னும் இடையன் இறந்தபோது பசுக்கள் வருத்திவைத்துப் பார்த்துக்) கரைந்து - மணமுருகி, (அவ் வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டுத்) தம் உடல் ஓரீஇ - தம்முடைய தேகத்தை விட்டு நீங்கி, மாய்த்த - இறந்துபோன, உடல் புழுந்து - அந்த மூலனென்னும் இடையனுடைய தேகத்திலே புழுந்து, அரிய - அருமையான குணத்தையுடைய, மூலராய் - திருமூலராகிய பெழுந்து, (அப் பசுக்களின் வருத்தத்தை நீக்கியருளிச் சிவயோகத்தமர்த்து) தமிழ் தூல் - திருமந்திரமென்னும் தமிழ் தூலை, உலர்த்ததை - கூறியருளினிற்பேறு பெற்றதை, என்றும் - எக்காலத்தும், மறந்திலேன் - நான் மறக்கமாட்டேன், (அவர் போலவே கடிவது மறந்து, சிவபக்தி யிருந்து நிற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - னா.) 'கடிவதுமற,' என்று ஓனவை கூறிய நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, கடிந்து கூறும் வழக்கத்தை விவக்கி அருட்டுண

மிருந்து, சிவயோகஞ் செய்து நற்பேறு பெற்ற திருமூலர்போல யானுஞ் செய்து நின்னருள் பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறுபெற்ற திருமூலர் சரித்திரமாவது:—

திருக்கைலாசத்திலே நத்தேவருடைய திருவருளைப் பெற்ற மாணாக்கர்களாகிய சிவயோகிகளில் ஒருவர் அஸ்தியமகாமுனிவருடன் சிலநாளிருக்க விருப்பி, அவர் வீற்றிருக்கும் பொதியமலையை அடைதற்பொருட்டுத் திருக்கைலாசத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்று, திருக்கேதாரம், பசுபதியேபாளம், சாசி முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவாவதிதிறையை அடைந்து அங்கே சுவரமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்து, ஒருநாள் அந்த ஸ்தலத்தை விட்டுச் சென்று, வழியிலே காவிரியாற்றங்கரையிலுள்ள வனத்தில் பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சாத்தனார் இடையறாகிய மூலன் என்பவன் இறந்து கிடக்க, அப்பசுக்கூட்டங்கள் அன்பினால் அஃனுடைய சரீரத்தை வளைந்து சுற்றி மிகக் கதறிச் சுழன்று மோந்து வருந்தக்கண்டு, அப்பசுக்களுடைய துயரத்தை நீக்கக் கருதி, உடனே தம்முடைய சரீரத்தை விட்டு நீங்கி அதற்குக் காவல் செய்துவிட்டுத் தாம் அவ்விடையனுடைய சரீரத்தினுள்ளே பிவேசித்துத் திருமூலராய் எழுந்தார். அவ்வாறெழுந்தவுடனே பசுக்க னெல்லாம் அவரை நார்த்தமும்ப கக்கி மோந்து, களைத்து மிகுந்த களிப்புடனே மேய்க்தன. திருமூலராயனா அவை மேய்த்தவிடத்திற் சென்று அவைகளை நன்றாக மேய்த்து, சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே அவை தத்தங்களுகளை நினைந்து நடந்து சாத்தனாரை அடைய அவற்றின் பின் சென்று, அவைகள் தங்கள் தங்கள் வீடுகள்தோறும் புக ஒரு பக்கத்தில் நின்றார். அப்போது மூலனுடைய மனைவி, 'நாயகர் இன்றைக்கு மிகத் தாழ்த்தார்,' என்று பயங்கொண்டு சென்று, அவரைக் கண்டு தன்னுடைய நாயகன் என்று நினைத்து, 'இவருக்கு ஈனம் அடுத்தது போலும்,' என்று அவருடைய சரீரத்தைத் தீண்ட, அவர் அதற்கு இசையாராக, அவள் மயங்கி, 'என் செய்திர்?' என்று தனா, அத்திருமூலராயனார், 'உனக்கு என்னேடு யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை,' என்று கூறிவிட்டு ஒரு பொது மடத்தினுட் புகுந்து சிவயோகத்தில் இருந்தார்.

அப்படி யிருக்குங்காலத்தில், மூலன் மனைவி ஆவ்விரவு முழுதிலும் நித்திரை கொள்ளாது கவலைகொண்டிருந்து, திறுநாள் விடிந்தவுடன் அதனை விவேகிகள் பலருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் வந்து திருமூலரைப் பார்த்துவிட்டு அந்தப் பெண்ணை நோக்கி, 'இது பைத்திய மன்று; வேறு சார்புள்ளது மன்று; இவர் கருத்துச் சிவயோகத்

'தில் பற்றியிருக்கின்றது; இனி இவர் உங்கனோடு கூடார்,' என்றார்கள். அவன் அதிகேட்டுத் துயரமெய்தி மயங்க, அவர்கள் தேற்றதல் கூறி அகலி அழைத்துச் சென்றார்கள் அதன்மேல், சிவயோகத்தில் இருக்க திருமுலையனார் எழுந்துபோய்த் தாம் சேமித்து வைத்த தம் சரீரத்தைப் பார்த்து அது காணாது போக, மெய்ஞ்ஞானத்தை யுடைய தமது சிந்தையினால் ஆராய்ந்து, பரமசிவன் தோற்றவித்த சைவாகமங்களிலே யுள்ள மெய்ப்பொருளைத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நூலாகத் தம்மைக் கொண்டு பாடுவித்தற்பொருட்டு அச்சரீரத்தை மறைத்தருளிந்ர் என்று தெரிந்து, திருவாவடுதிறையை அடைந்து அவருள்ள சிவாலயத்திலே பிரவேசித்துப் பரமசிவனை வணங்கிக் கோவிலிற்ருப் புறத்தேயுள்ள அரசின் கீழேபோய் மூவாயிரம் வருஷமளவும் சிவயோகத்திருந்து, ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கு ஒவ்வொரு திருப்பாட்டாக மூவாயிரம் திருப்பாடல்களால் திருமந்திரம் என்னும் தமிழ் நூலைப் பாடியருளிப் பின் திருக்கைலாசத்தை அடைந்தார். ()

தண்டியடிகனையனார் சரித்திரம்.

“காப்பது விரதம்,”

(இ-ள்) 'எவ்வகையினாலும் உயிர்களுக்குச் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காப்பதே சிறந்த தலமாம்,' என்பதாம்.

33 காப்பது விரத மாகிய வானுர்க்

கடிககர் தனிலவ தரித்த

பார்க்குங்கண் ஹாநப் பணிகண்டி யடிகள்

பறிகுளப் பணிமற வேனே

யேற்கின்ற வறிஞர்க் கில்லையென் னாத

வெழிலுடை யலைநாற் பாலு

மார்க்கின்ற கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் திசைய யகனே.

(இ-ள்.) ஏற்கின்ற - வந்து யாசிக்கின்ற, வறிஞர்க்கு - தரித்த திர்களுக்கு, (அங்கு வாழும் மனிதர்) இல்லை என்றாத - எதையும் இல்லையென்று சொல்லாத (தருமச்சிறப்புமிருந்ததும்), எழில் உடை - அழகையுடையது, அடிகள் - அலைகளானவை. நாற்பாலும் - நான்கு க்கவசரிதும், ஆர்க்கின்ற - சத்திக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பரவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசகாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினை யுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், 'காப்பது விரதம்,' என்று

ஒளவை கூறியபடி, எந்தப் பிராணிக்கும் எய்கையினாலும் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காப்பதே விரதமாகும்; அங்ஙனம் செய்யின் அந்த ஜீவராணியத்தால் மிகுந்த புண்ணியமேற்பட்டு அது நற்கதியிற் கொண்டுபோய்ச் செர்க்கும்; ஆதலால், மனிதர் அவ்வாதே பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காக்க, காப்பது - அங்ஙனம் அவர்கள் அவற்றைக் காக்குச் சொழிலே, விரதமாகிய - தவமாகப் பரவிய, (சிறப்பினையுடைய) ஆரூர்-திருவாரூரென்னும், கடி-காவலைக்கொண்ட, நகரதனில்-நகரத்திலே, அவதரித்த - கோன்றிய வரும், பார்த்து - நோக்குகின்ற, கண் ஊன-கண்ணாந்தையுடைய வரும் (கண்ணில்லாதவரும்), பணி-சிவ திருப்பணிகளைக் கொண்ட வருமாகிய, தண்டியடிகள்-தண்டியடிகளுபளுரென்பவர், (சின்மீது பக்தியுடையவராய்ச் செய்த) பறி - மண்ணைத் தோண்டிகின்ற குளப் பணி - திருக்காளத் திருப்பணிபையும் அதனால் அவர் நம் தவி பெற்றதையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் (அவர் போலவே சின்மீது அன்பு செலுத்தித் திருக்குளப்பணி முதலியன செய்து நன்மை யடைவேன்)

(வி - ரா.) 'காப்பது விரதம்,' என்னும் ஒளவை வாக்கியப்படி பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காப்பதே விரதமாகப் பரவிய திருவாரூரிற்றேன்றிய தண்டியடிகள் சின்மீது பக்தி செலுத்தித் திருக்குளத் திருப்பணிசெய்து நம்பேறபெற்ற செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யானுஞ் செய்த நன்மை பெறவேன் என்பது இசை கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நன்மையடைந்த தண்டியடிகளுபனர் சரிததிரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருவாரூரிலே பிறவிக்குருடாகிய தண்டியடிகளுயனர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமக்குக் கண்ணில்லாதிருந்தும், தம்முடைய அகக்கண்ணினாலே பரமசிவனைத் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, பஞ்சாட்சரத்தை அன்பினோடு ஜபித்து, அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள கோயிலைக் காலத்தோறும் வலஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்குப்போது, அவர் அவ்வாலயத்துக்கு மேற்றிசையிலிருந்த திருக்குளம், பக்கமெல்லாம் சுமணர்களுடைய பாழிகளாகி இடத்தினாலே குறைவடைந்ததை அறிந்து, அதனைப் பெருகக் கல்லல்லவேண்டும் என்று நினைந்து, அங்குச் சென்ற குளத்தினடுவிலும், கரையிலும் இரண்டு தறிகளை கட்டி அவற்றிலே ஒரு கயிறு கட்டி, மண்ணை வெட்டித் தலையில் வைத்து, அங்கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு சென்று அதனுதவியால் கரைசேர்க்குது, அதனைக் கொட்டுவதும், மீண்டும் போய் மண்ணை வெட்டுவது

மாயத் தினந்தோறும் அத்திருக்குளத்தை வெட்டிவந்தார். அப்டோது சமணர்கள் அசனாக் கண்டு பொருமை கொண்டு, அவரிடஞ் சென்று, 'மண்ணைக் கல்லில் பிராணிகள் இறந்துபோம்; அவ்வாறு செய்து அவற்றை நீர் வருத்தல் வேண்டாம்,' என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், "அலிவேகிகளே! இது மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவ னுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டு; இதன் அருமை உங்களுக்குத் தெரியாது," என்றார்.

அதிகேட்ட சமணர்கள், "நாங்கள் சொல்லும் தருமமுறையைக் கேட்டாயில்லை; காதினையும் இழந்தனையோ?" என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், "மத புத்தியுள், காணவேண்டியதைக் காணாக் கண்ணும், கேட்பதைக் கேளாச செனியும் உங்களுக்கே உள்ளன; சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளைமட்டுங் காணுதற்கு எனக்கு அகக்கண் ணுண்டு; அவர் அருளால் இவ்வுலகத்தைக் காணும் வெளிக் கண்ணையும் பெறுவேன்; நீங்கள் வெளிக் கண்ணும் தெரியாமல் குருடாவீர் கள்; அங்கனமாயின் நீங்கள் யாது செய்வீர்கள்?" என்றார். அதற்குச் சமணர்கள், "அவ்வாறாயின் நாங்கள் இவ்வுரில் இரோம்," என்று சொல்லி அவருடைய மண்வெட்டியையுங் குறித்தபிரளையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். அவ்வாறு செய்யவே தண்டியடிகள் மிகக் கோபங் கொண்டு, கோயில் வாயிலிலே சென்று கமஸ்கரித்து, "சுவாமீ! இன் னைக்குத் தேவரீரை நீதனை செய்யும் சமணர்கள் திருக்குளங் கல் லுதலாகிய சிவபுண்ணிபத்தைக் கெடுத்து, அடியேனையும் அவமானஞ் செய்தமையால் அடியேன் வருந்துகின்றேன்; தேவரீர் இவ்வருத் தத்தை நீக்கியருளல்வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்துத் தம்முடைய திருமடத்திற் சென்று அழுதுகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருந்த அவர் அன்றிரவு நிதநிரை செய்யும்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தண்டியே! உன் கவலையை ஒழி; நானோக்கு உன் கண்கள் தெரியவும், சமணர்க ளுடைய கண்கள் குருடாகவும் செய்வோம்," என்று கூறிச் சோழ ராஜாவுக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தண்டி என்பவன் கமக் குக் குளங்கல்ல, சமணர்கள் அதுகண்டு பொறாது அப்பணிக்கு விக் கினஞ் செய்தனர்; ஆகலால், அவர்கள் தீங்கடையவும், தண்டி நலம் பெறவும் அருள் செய்வோம்; நீ தண்டியிடத்திலே சென்று, அவ னுக் குதலியாயிருந்து காரியத்தை முடிப்பாய்," என்று ஆஞ்ஞா பித்து மறைந்தருளினார். சோழராஜா ருரியன் உதித்தபின் தண்டி யடிகளை அடைத்து தான் கண்ட சொப்பனத்தைச் சொல்ல, தண்டி யடிகள் சமணர்கள் செய்தவைகளை யெல்லாம் சொல்லினார். அதன்

மேல் அரசன் சமணர்களை அங்கே அழைத்து, “நீங்கள் தண்டியடிகளிடம் சொன்னபடி செய்வது உறுத்தானா?” என்று கேட்டு அவர்களின் வாக்குறுதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்று திருக்குளக்கரையிலே நின்று தண்டியடிகளை நோக்கி, “சிவபத்தரே! நீர் பரமசிவனது திருநெருளினாலே கண் பெறுதலைக் காட்டும்,” என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், “பரமசிவனே மெய்க் கடவுளும், சிறியேன் அவருக்கு அடியானும் ஆயில், நான் இப்போது கண் பெறச் சமணர்கள் கண்ணை இழப்பார்கள்,” என்று சொல்லிப் பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு திருக்குளத்திலே முழுக்கி கண்பெற்றெழுந்தார். சமணர்களோ கண் இழந்து தடியாறினார்கள். அதுகண்ட அரசன் உடனே சமணர்களைத் தூர்த்தி, அவர்களுடைய பாழிகளையும் பள்ளிகளையும் இடித்துத் திருக்குளத்தக்குக் கரைகட்டி, மனமகிழ்ந்து தண்டியடிகளை உணக்கி:கொண்டு போயினான். பின்னர்த் தண்டியடிகள் பரமசிவனைத் தியானித்தது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜெபித்துத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

(௩௩)

பூர்க்கநாயனார் சரித்திரம்.

“கிழமை படவாழ்.”

(இ - ள்.) ‘உன்னுடைய பொருள் எவர்க்கும் உரிமைபட எல்லோருக்கும் உதவி செய்து வாழக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

34 கிழமைதான் படவாழ்ந் துண்ணும்வேற் காட்டோர்க்கு
களைத்தேவே ளாளருண் முர்க்கர்
பழகுந் தாடிக் கெலித்தடி யவர்க்குப்
பத்திசெய் யன்பினை மறவேன்
உழவுசெய் துற்ற பெரும்பொரு ளடியர்க்
குதவும்வே ளாளர்மிக் கோங்கு
மழகிய கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) உழவு செய்து - உழவுத்தொழில் புரிந்து, உற்ற-அதனாலே வந்த பொருத்திய, பெரும் பொருள் - பெரிய செல்வத்தை, அடியர்க்கு - சிவனடியார்களுக்கு, உதவும் - கொடுத்தருளுகின்ற, வேளாளர் - வேளாளர்கள், மிக்ரு ஓங்கும் - சொல்வதால் மிகுந்து வளங்கின்றதும், அழகிய - அழகாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பரவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்க

கின்ற, ஆகிசத்தீச நாயகனே - ஆகிசத்தீசனென்னும் பெயரினை யுடைய நாதனே! ('கிழமை படவாழ்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதி வாக்கியக் கருத்தின்படி, உலகத்தில் செல்வம் படைத்தவர்கள் அச் செல்வம் எல்லோருக்கும் உரிமையாகும்படி அதன்மூலம் பலர்க்கும் உதவிசெய்து வாழவேண்டும்; அங்ஙன மியற்றின் மிக்க புண்ணிய மேற்படுவதுடன் பலர் நேயமுழுண்டாவதனால் நன்மை அதிகரிக்கும்; ஆதலால் அங்குத் தங்கியிருக்கும் மனிதர்கள்) கிழமை சான்பட = 'தங் கள் பொருள் எவர்க்கும்' உரிமை பட, (அதனைப் பலர்க்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து), வாழ்ந்து - மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து, உண்ணும் - நல்ல போசண போசபாக்கியங்களை உண்டனுபவிக்கின்ற, வேற்காட்டுர் - திருவேற்காடு என்னும் ஊரிலே, கிளைத்த - செல்வத்தாற் பெருகிய, வேனாளருள் - வேனாளர்களுக்குள்ளே சிறந்த, மூர்க்கர் - மூர்க்க நாயனானபவர், பழகு-பழகுகின்ற, குதாடி - குதாடிலைச் செய்து, கெலித்து - பணத்தை ஜூபித்துச் சம்பாதித்தது அமையவர்க்கு-சிவனடியார்களுக்கு, (அப்பொருள் மூலம் அன்னமிட்டு) பத்தி செய் - பத்தியைச் செய்து நின்னருள் பெற்ற, அன்பினை - அவருடைய அன்பை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே செய்து நின்னருளைப் பெற்றதெனவேன்.)

(வி-ரை) 'கிழமை படவாழ்,' என்னும் ஒளவையார் வாக்கியப் படி மனிதர்கள் தம்முடைய பொருள் எல்லோருக்கும் உரிமைபட அதனை உதவி வாழ்கின்ற திருவேற்காட்டிலிருந்த மூர்க்கநாயனார் குதாடிக் கெலித்த பணத்தினால் சிவனடியார்கள் அன்னமிட்டு நற்பேறு பெற்றதை மறவாமல் அவர்போல யானுஞ் செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேனென்பது இதன் கருத்து இங்ஙனம் பேசுபெற்ற மூர்க்கநாயனார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைநாட்டிலுள்ள திருவேற்காட்டிலே வேனாளர் குலத்தி லுதித்தத் தலைமை பெற்றவரும், தினந்தோறும் சிவனடியார் களைச் சிவனென வணங்கித் துதித்து அமுது செய்வித்துப் பின் தாம் உண்பவரும், அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களையும் கொடுப் பவருமாகிய அடியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அடியார் பொருட்டுச் செலவிட்டுத் தம்மிடத்துள்ள திரவியங்கள் எல்லாம் செலவாகிவிட்ட தால் தம்முடைய அடிமை, நிலம் முதலியவற்றை விற்று மகேசுர பூசையை வழுவாது செய்துவந்தார். அதன்பின் அவைகளும் தீர்க்கத் விட்டதால் மகேசுரபூசைச் செலவுக்குப் பொருள் இன்றிக் கவலை கொண்டு, தாம் பன்னே கற்ற குகினுலே பொருள் சம்பாதிக்கத் தொடங்கி, அய்யூரிலே குதாடிலோர் இல்லாமைபற்றி அய்யூரை

விட்டு நீங்கிச் சிவஸ்ரீலங்கைத் தோறும் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து சூதாடி அதனால் வரும் பொருளினாலே தம்முடைய நியதியை முடித்துக்கொண்டு செவ்வாளில் குப்பகோணத்தை அடைந்து அங்கே சூதாடிப் பொருள் தேடி அடியவர்களை அமுது செய்வித்து இன்புற்றார். அவர் இவ்வாறு செய்து வருங்காலத்தில், சூதிலே முதலாட்டத்தில் தாம் தோற்றுப் பின் ஆட்டங்களிலே பலமுறையும் வென்று, சூதிலே மறத்தவர்களை உடைவாளை உருவிக் குத்தி நற்சூதர், மூர்க்கர் என்னும் பெயர்களைப் பெற்று, அச் சூதினாலே வரும் பொருளைத் திருவமுது ஆக்குவோர்கள் கொள்ளத் தாம் தீண்டாதவராய், அடியார்கள் அமுது செய்தபின் தாம் கடைப்பந்தியிலே அமுது செய்வாராகி முடிவில் அந்த மகத்தாகிய சிவபுண்ணியத்தினாலே சிவபதம் அடைந்தார்.

(நட்ச)

சோமாசிமாறநாயனார் சரித்திரம்.

“கிழ்மை யகற்று,”

(இ-ள்.) ‘கீழான குணங்களை நீ விலக்கக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

35. கிழ்மை யகற்று நற்றிரு வம்பர்

கிளர்மறை யவாஞ்சொ மாசி

வேள்விசெய் தஞ்சக் காஞ்செய்த தரன்றான்

வினாவினி லடைந்ததை மறவேன்

காழ்கிற ிகாங்கு சந்தனங் குரவங்

கமழ்பொழி லருகுசூழ்ந் திலங்கு

மாழ்கடற் கங்கை கோகிரி மேவு

யாதிசத் தீசொ யகனை.

(இ - ள்.) காழ் - வயிரம் பொருந்திய, அகல் - அகிலவீருந் தளும், கோங்கு - கோங்கு மரங்களும், சந்தனம் - சந்தன விருகங்களும், குரவம் - குரவமரங்களும், (மலர்ந்து) கமழ் - மணக்கின்ற, பொழில் - சோலையானது, அருகு - பச்சைகளிலே, சூழ்ந்து - வளைந்து, இலங்கு - விளங்குகின்ற, ஆழ்கடல் - ஆழ்ந்த கடலைப்போன்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - சோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (‘கிழ்மை யகற்று,’ என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிவாக்கியத்தின்படி, மனிதராயினார் அறிவுடையார் வெறுக்கத்தக்க கீழான குணங்களை நீக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நீக்கின், பெரியோராம் கொண்டாடப்பெற்றுச் ‘வெணருளல்

252 ஆத்திசூடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்.

நற்கதி பெறுவர்; ஆதலால், இந் நீதிவாக்கியகீ கருத்தை யுணர்ந்து தன்னிடத்தே தங்கியிருக்கும் மனிதர்,) கீழ்மை - கீழானகுணங்களை, அகற்றும் - நீக்கி நற்குணங்களை யடைந்து நற்பெறு பெறும் சிறப்பு வாய்ந்த, கல் - கல்ல, திருவம்பர் - திருவம்பரென்னுந் தலத்திலே தோன்றிய, கிளர் - உயர்வாக விளங்குகின்ற, மறையவர் - வேதிய ராகிய, அம் - ஆழகிய, சோமாசி - சோமாசிமாற நாயனாரென்பவர், வேள்விசெய்து - சிவனாகிய நினைக்குப் பிரியமாகிய பல யாகங்களைச் செய்து, அஞ்சக்கரம் - பஞ்சாக்ஷரத்தை, செபித்து - செபஞ்செய்து, (அச்செய்யவேண்டுமே) விரைவினில் - சிக்கிரத்தில், அரண் தான்-சிவ னாகிய நின்னுடைய திருத்தாள்களை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மற வேன்-மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நிற்பாற் பத்தி செலுத்தி நின் பாதாம்புயத்தை யடைவேன்).

(வி - ரை.) 'கீழ்மை யகற்று,' என்னும் ஓனவை வாக்கியப்படி மனிதர் கீழ்மையான குணங்களை யகற்றி நற்குணங்களோடு வாழுதற் கிடமாகிய திருவம்பரிலுள்ள சோமாசிமாறநாயனார் பல வேள்வி களைச் செய்து பஞ்சாக்ஷரமோதி நின் பாதாம்புயத்தை யடைந்ததை மறவாமல் அவர்போலவே அக்காரியங்களை யானுஞ் செய்து நின் பாதங்களை யடைவேன் என்பது இசன் கருத்து. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரமோதி வேள்விசெய்து சிவனடியைச் சார்ந்த சோமாசிமாற நாயனார் சரித்திரமாவது:--

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருவம்பரிலே பிராமணர் குலத்திற் பிறந்த சோமாசிமாறநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரம சிவனது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை மிகுந்த அன்பினோடு ஜபித்தலையே நித் தியநியமமாகக் கொண்டவர்; எக்குவத்தினராயினும், எக்குணத்தின ராயினும், பரமசிவன்மேல் அன்புடையவராயின் அவர்களே தம்மை ஆன்பவர் என்று கருதுகின்றவர்; அவ்வன்பர்கள் தம்முடைய வீட் டிக்கு வரின், அவர்களை எதிர்கொண்டு வணங்கித் திருவழுது செய் விப்பவர்; பரமசிவனுக்குப் பிரீதிபாகிய யாகங்களை நிஷ்காமியமாக வேதவிதிப்படி செய்பவர். இத்தகைய அவர் திருவாரூரில் சென்று சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை அடைந்து, அவ ருடைய திருவடிகளிலே பத்தி செலுத்தி, அதனாலே சிவபதத்தைப் பெற்றார். (உரு)

சாக்கியநாயனார் சரித்திரம்.

“குணமது கைவிடேல்,”

(இ-ள்) 'நீ நற்குணத்தைக் கைவிடாதே,' என்பதாம்.

36. குணமது கைவி டார்சங்க மங்கை
 குலவுவே ளாளர்சாக் கியர்தாம்
 இணங்கிய வன்பால் சிவனைக்கல் லெறிந்துண்
 னரின்பமு மன்பையு மறவேன்
 மணங்கமழ் முடவெண் டாழைவஞ் சியர்கண்
 மருங்குலா மின்னலின் மலரு
 மணங்குபொன் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிரித் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) மணம் - கமழ் - வாசனை வீச்சின்ற, முடம் - முடக்
 காகிய, வெண் தாழை - வெண்மையாகிய தாழைமலர்கள், வஞ்சியர்
 கள் - அங்கே செல்லும் பெண்களுடைய, மருங்குலாம் - இடையா
 கிய, மின்னலின் - மின்னலைக் கண்டு அதனாலே, மலரும் - மலரு
 கின்ற, அணங்கு - அழகுவாய்த், பொன் - பொற்பொழிகள் நிறைந்
 திருக்கின்ற, கங்கை - ஆராய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபுர்
 வதத்திலே, மேவு - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனை -
 ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயருடைய நாதனே! (மணியாயினுள்
 'குணமது கைவிடேல்,' என்று ஞானையார் கூறிய திருவாகங்கள்படி
 நற்குணத்தைக் கைவிடாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நற்குணத்
 தைக் கைக்கொள்ளின் சிவனருளால் எல்லா நலங்களும் வந்தெய்தும்;
 ஆதலால், இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து) குணமது - நற்குணத்தை கை
 விடார் - கைவிடாதவரும், சங்கமங்கை - திருச்சங்கமங்கையிலே,
 குலவு - பொருந்திய, வேளாளர் - வேளாளருமாகிய, சாக்கியர்தாம் -
 சாக்கியராயுற ஒன்பவர், இணங்கிய-நின்மேல் இணைந்த, அன்பால் -
 அன்பினாலே, சிவனை - சிவனாகிய நின்னை, (நினர்தோறும்) கல்
 எறிந்து - கல்லா லெறிந்து, உண் - (அதன்மேல்) உண்டு களித்து
 அதனால் நற்பேறு பெற்ற, இன்பமும் - இன்பத்தையும், அன்பையும் -
 அந்த அன்பின் தன்மையையும், மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்க
 மாட்டேன். (அவர்போலவே யானும் நிற்பால் அன்பு செலுத்தி நின்
 அருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'குணமது கைவிடேல்,' என்று ஞானையார் கூறிய
 வாக்கியத்திற் கணங்க நற்குணத்தைக் கைவிடாதவரும், திருச்சங்க
 மங்கையிலே வேளாளர் குலத்தி லுதித்தவருமாகிய சாக்கியராயுள்
 நின்மீ தேறப்பட்ட அன்பினால் நினர்தோறும் நின்மேற் கல்வெறிந்
 துண்ணும் சிவமம் பூண்டு அவ்வன்பின் விசேஷத்தினாலே கற்கதி
 பெற்ற செய்கையை யான் மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீது பத்தி

செலுத்தி கற்பேறு பெறவேன் என்பது இசை கருத்து. இங்கு கூறியபடி கற்பேறு பெற்ற சாக்கியராயனார் சரித்திரமாவது:—

திருச்சங்கமங்கையிலே வேனானர் குலத்திலே சாக்கியரென் னும் சிவனடியார் ஒருவர் தோன்றியிருந்தார். அவர் சனைமரண, துன்பங்களை நினைந்து நினைந்து கவலைகொண்டு, அவைகளினின்ற னீங்கும் நெறியாது? இது எச்சமய தூல்களில் விளங்கும்? என்று ஆராயத் தொடங்கினவராய்க் காஞ்சிபுரம் சென்று பெளத்த ஈனா அடைந்து, அவர்கள் அனுசரிக்கும் பெளத்தசமயத்திலே யி லேவித்து, எச்சமய தூல்களை ஒதி அவற்றின் பொருள்களை ஆராய் தார். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தபொழுது, அதில் அந்நெறியில்லை என்பது அவருக்குத் தெள்ளிதிற் புலப்பட்டது. அசன்மேல், அவர் அனை விட்டு அதுபோல மற்றைச் சமய தூல்களையும் ஆராய்ந்து, அவை களிலும் அந்நெறியின்மையால் அவற்றையும் வெறுத்தப் பின்னர், பரம சிவனது திருவருள் கூடியதால் சைவசமய தூற்களை மாராய்ந்து, அவை அந்நெறியை நன்கு விளக்கினமையால் அதனைத் தெரிந்து கொண்டார். அவ்வாறு தெரிந்தபின் அவர், 'எந்த நிலையிலே நின்ற லும் எந்த வேடிக்கைத எடுத்தாலும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாமையே பொருள்,' என்று கருதித் தாம் எடுத்த பெளத்த வேடிக்குடனிருந்து பரமசிவனை மீடுத அன்பினோடு இடை விடாது திடானஞ் செய்து, சிவலிங்கத்தின் மகிமையை உணர்ந்து, தினந்தோறும் சிவலிங்க தரிசனம் செய்துகொண்டே போசனம் பண்ணவேண்டும் என்று விருமயிச் சரிபகலில் ஒர் வெள்ளரிடையி லிருந்த சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்தது, அதனிடத்தே ஆனந்தம் உள்ளவராத் தாம் செய்யும் செயல் இதுவென அறிவாது, அருங்கிலே கிடந்த ஒரு செட்டில்லை எடுத்த அச்சிவலிங்கத்தின்மேல் எறிந்தார். சிறு பிள்ளைகள் செய்யும் இழிவாகிய செய்கைகளும் தந்தையர்களுக்குப் பிரீதியாமாதுபோல அச்சச் சாக்கியராயனாருடைய செய்கையும் பரம சிவனுக்குப் பிரீதியாயிற்று. அதன்மேல் அந்நாயனார் போசனமுண்டு மறநான் அந்நியமத்தை முடித்தற்குச் சென்றபொழுது, முதனாளிலே தாம் சிவலிங்கத்தின்மேற் கல்லெறிந்த குறிப்பை ஆலோசித்து, 'நேற்று எனக்கு இவ்வெண்ணம் வந்தது பரமசிவனது திருவரு ளே,' என்று துணிந்து, அப்பொழுதும் அவ்வாறே செய்து பின்னர் தினந்தோறும் அதனையே திருத்தொண்டாகக் கருதிச் செய்துவந்தார். அவ்வாறு செய்தவரும்போது ஒருநாள் அந்நாயனார் சிவன் திருவருளி னாலே அச்செய்கையை மறந்து போசனஞ் செய்யச் சென்றார். அப் போது தம்முடைய திருத்தொண்டை மறந்துவிட்டது ஞாபகத்திற்கு

வந்தது. அவ்வாறு உரவே அவர், “இன்றைக்கு எங்கள் சுவாமியை
எறியாமல் மறந்துவிட்டேனே,” என்று எழுந்து அத்தியந்த ஆசையு
டன் மிக விரைந்த புறப்பட்டுச் சிவலிங்கத்தினிடம் சென்று ஒரு
கல்லை எடுத்து அதன்மேல் நிறிந்தார். அப்படி யெறியவே பத்தி வலை
யிற் படுபவராகிய பரமசிவன் உமாதேவியோடு இடபாருடராய் ஆக
யத்திலே தோன்றி அவரைத் தமது திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.()

சிறப்புலிநாயனார் சரித்திரம்.

“கூடிப் பிரியேன்,”

(இ - ள்.) ‘ஓ ஒருவரோடு சினேகஞ் செய்து பின் சுவரிடம்
காணும் அற்பக் குற்றத்திற்காக அவரை விட்டுப் பிரியாதே,’ என்ப
தாம்.

37. கூடிப் பிரியா தவர்திரு வாக்கூர்

கோமறை யவாசிறப் புலியார்
நாடியைந் தெழுத்தகைச் செபித்துவி டடைந்த
நன்மைபை யென்றும்பான் மறவேன்
தேடிய பொருள்கை கூடுமெய்ஞ் ஞானத்
திருட்டிசேர் பெரியவர் கூடி
யாடிடு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) தேடிய பொருள் - (தன்னிடத்தே மூழ்குவோர்) நாடிய
பொருள்களெல்லாம், கை கூடும் - கையிற் சேர்வதற்கிடமாயுள்ள
தும், மெய்ஞ்ஞானத்திருட்டி - மெய்ந்நமையாகிய ஞானக்கண், சேர்-
பொருத்திய, பெரியவர் - பெரியோராகிய ஞானிகள், கூடி-சேர்த்து,
ஆடிடும் - மூழ்கத்தக்கதுமாகிய, கங்கை - ஆகாயக்கங்கை பொருத்திய,
கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி
சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய
நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், ஒருவரோடு சினேகஞ்செய்யவேண்டு
மானால் ஆரம்பத்திலேயே அவர் கல்லவரா என்று நன்றாக ஆராய்ந்து
அவர் கல்லவராயிருந்தால்மாதிரி அவருடைய நேபத்தைக் கொள்ள
வேண்டும்; அவ்வாறு ஆராய்ந்து சினேகங் கொண்டபின் அவரிடம்
ஒவ்வொரு சமயம் சொற்பக் குற்றங்கள் காணப்படினும் அக்குற்றங்
களின்பொருட்டு அவர் நேபத்தை விட்டுவிடலாகாது; பாவத்தைச்
சகித்துக்கொண்டு அவருடைய நேபத்தை விடாதிருக்கவேண்டும்;
அவ்வாறு செய்யின் அந்நேபத்தால் ஏக்காலத்தும் பலநன்மைகளுண்

டா; அவ்வாறின் அற்பக் குற்றங்களுக்காக உறுதியான சிநேகத் தை விடுத்து அடிக்கடி வெவ்வேறு மனிதரின் சிநேகங்கொண்டு திரி வின், எப்பொழுதும் உறுதியான சிநேகம் ஒன்றையின்றி ஆபத்துக் காலத்தில் உசுவாரின்மையால் துன்பப்படுதற் கேதுவுண்டாகும்; இதை யுத்தேசித்தே ஓனவயார், 'கூடிப்பிரியேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இக்கருத்தை யுணர்ந்து), கூடி - ஒருவரோடு சிநேகஞ் செய்து, பிரியாதவர் - (பின்னர் எக்காரணத்தினாலும் அவரை விட்டு) நீங்காதவரும், திருவாக்கூர் - திருவாக்கூரிலுள்ள, கோ - சிறத்த, மறையவர் - வேதியருமாகிய, சிறப்புலியார் - சிறப்புலி நாயனாரைப் பவர், கிடைமுத்தை - பஞ்சாக்ஷரத்தை, நாடி - உயர்வாக எண்ணி, செபித்து - ஹேபஞ்செப்து, வீதி அடைந்த - முத்திவீட்டைப் பெற் றுக்கொண்ட, நன்மையை - நலத்தை, யான் - நான், என்றும் - எக்கா லத்தும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அவர் போலவே பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து நின்னருனால் மோக்ஷத்தை அடைவேன்).

(வி-ரை.) 'கூடிப் பிரியேல்,' என்னும் ஓனவை வாக்கியக் கருத் திற் கிசைய, ஒருவரோடு சிநேகஞ்செய்து பின் அற்பக் குற்றங்களுக் காக அவரை விட்டுப் பிரியாத கற்குணம் வாய்ந்தவராகிய சிறப்புலி நாயனாரைப்பவர் பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து முத்தியடைந்ததை மறவாமல் அவரைப்போலவே யானும் அக்கற்குணத்தைக் கைக்கொ ண்டி பஞ்சாக்ஷரமோதி முத்தியடைவேனென்பது இச்சங்கருத்து. இங்குக் கூறியபடி பஞ்சாக்ஷரமோதி முத்தியடைந்த சிறப்புலிநாய னார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருவாக்கூரில், பிராமணர் குலத்திலே, சிறப்புலிநாயனார் என்னும் அடியார் ஒருவர் சோன்றிவிருந்தார். அவர், சிவனடியார்களைக் கண்டபொழுது கமஸ்கரித்து இன்னொற் களைச் சொல்லி, அமுது செய்வித்த, அவர்களுக்கு வேண்டும் திரவி யங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கின்றவர்; ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை அண்டினோடு ஐபிக்கின்றவர்; பரிமசிவனைக் குறித்து பாசங்கள் செய் கின்றவர். இத்தகைய அவர், ஆக்காலத்திலே இன்னும் பல சிவ புண்ணியங்களைச் செய்து, பஞ்சாக்ஷர தியானமகிமையால் முடி வில் சிவபதம் அடைந்தார். (உள)

சிறுத்தொண்டநாயனார் சரித்திரம்.

“கெடுப்ப தொழி.”

(இ - ள்.) 'நீ ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழிலை ஒழித்தவிடு,' என்பதாம்.

33. கெடுப்பதோ ழித்த செங்காட்டின் மாமாத்
 திரர்குலச் சிறுத்தொண்டர் கிளரும்
 வடுப்படா வன்பின் மகவரித் தாக்கி
 மசிழ்தரற் சிட்டதை மறவேன்
 திடப்படுந் தவத்தர் தேவரே யன்றிச்
 சிறிபரங் குவந்துதோய்த் திதிதர்
 கடுப்பருங் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாநிசத் திசநா யகனை.

(கு - ள்) திடப்படுந் - உறுதியாகின்ற, தவத்தர் - தவத்தினை யுடையவர்களும், தேவரே - தேவர்களும், அன்றி - அல்லாமல், சிறி யர் - அறிவிற் சிறியாரினர், அங்கு வந்து - உவ்விடத்தே வந்து, தோய்க்கிடுதற்கு - மூக்குதற்கு, அடுப்பரும் - சேர்தல் சரிதாகிய (சேரமுடியாத அருமை வாய்க்க), கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி சத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் கன்மையுடைய விருப்புவினார் எவரையும் கெடுக்குந் தொழிலை மொழிந்து எவர்க்கும் கன்மை புரியவேண்டும்; அங்ஙனமின்றிக் கொடுக்குந் தொழிலைக் கைக்கொள்ளின் உவ்விதம செப்பவர் மீனாகுகிற காளாடர், இதுபற்றியே ஔவையார், 'கெடுப்ப தொழி,' என்று கூறினர். ஆகலின், இக்கீதி வாக்கியத்திற் கிணங்க) கெடுப்பது ஒழிந்த - ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழில் கீங்கிய (மனிதர் கள் கிறைந்து), செங்காட்டின் - திருச்செங்காட்டங் குடியிலேயுள்ள, மாமாத்கிரர் குல - மாமாத்கிரர் குலத்தினராகிய, சிறுத்தொண்டர் - சிறுத்தொண்ட நாயனாரென்பவர், கிளரும் - விளங்குகின்ற, வடுப் படா - குற்றமில்லாத, அன்பின் - (நினைவிலுள்ள) அன்பினாலே, மகவு- புத்திரனை, அரிந்து - அறுத்து, ஆங்கி - கறி சமைத்து, மசிழ்து - சத் தோஷித்து, அறங்கு - அறனாகிய நினக்கு, இட்டதை - படைத்து கற் பேறு பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர் போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பத்தி செலுத்தி நின்னரு ளால் கற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ளை) 'கெடுப்ப தொழி,' என்னும் ஔவை வாக்கியத்திற் கிணங்க, ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழில் கீங்கியவர்கள் கிறைந்த திருச் செங்காட்டங்குடியிலுள்ள சிறுத்தொண்டநாயனார், நீ விருப்பிய காலத்து உனக்குப் பள்ளையைக் கறிசமைத்திட்ட அருஞ்செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பத்தி செலுத்தி கற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் சருத்து. இவ்வுக்

கூறியபடி சிவன்பால் பத்தி செலுத்திய சிறுத்தொண்டராயனார் சரித் திரமாவது:--

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருச்செங்காட்டக்குடியிலே மாமாத் திபர் குலத்திலே யுதித்த பாஞ்சோதியார் என்பவர் ஒருவர் திருச் சாரீ. அவர் ஆயுள்வேசங்கலிலும், படைக்கலத் தொழில்களிலும், குசினாரபேற்றம் யானையேற்றங்களிலும் மிகச் சிறந்த, வேதாகமங் களை ஆராய்ந்து, பாமசிவனே மெய்க்கடவுள் என்று தெளிந்து, அவ ருடைய திருவடிகளை இடைவிடாது அன்பினோடு தியானித்தீ, சிவ னடியார்களுக்கு எக்காலமும் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு அரச னிடத்திலே சிறைராசி, அவன்மொருட்டு யானை செலுத்திக் கொண்டு சென்று அவனோடு மாறப்பட்ட பல அரசர்களை வென்று, அவர்கள் தேசங்களைக் கைப்பற்றி அவனுல் நன்கு மதிக்கப்பட்டிருந் தார்.

இத்தகைய அவர், ஒருமுறை உக்கரதேசத்திலே வாதாவி என் னும் காரத்திற் சென்று, அரணை வென்று பலகைகை இரத்தினங்களை யும், நிதிக்குவைகளையும், யானைக் கூட்டங்களையும், குதிரைக் கூட் டங்களையும் அரசனுக்கு முன் கொண்டுவந்தார். அதுகண்டு அரசன் அவருடைய யானையேற்றத்தின் வலிமையை அதிகரித்துப் புகழ்ந்து பேசினான். அப்போது அவரை அறிந்த மந்திரிகள் அரசனோடு போக்கி, “மஹாராசரே! இவர் பாமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவ ரானகையால், இவ்வுலகத்திலே இவருக்கு எதிராவார் ஒருவரு நில்லை” என்றார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டு அஞ்சி கங்கை, “இவர் என் கள் கடவுளாகிய பாமசிவனுடைய திருத்தொண்டர் என்பதை உண ராது இவரைப் போர் செய்தல் முதலிய கொடுத் தொழில்களைச் செய்யுள்படி எவ்வந்தேன்; ஸ்வையோ! இது எவ்வளவு கொடிய பாவம்!” என்று சொல்லிப் பின்பு பாஞ்சோதியாரை நோக்கி, “சுவாமீ! இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்,” என்று பிரார்த்தித்து நமஸ்கரித்தான். அப்போது பாஞ்சோதியார், “மஹா ராசரே! நான் எனது உரிமைத்தொழிலைச் செய்தேன்; அதனாலே என்ன தீங்கு?” என்றார். அதன்மேல் அரசன் அவருக்கு நிதிக்குவைகளையும், நிலங்களையும் கொடுத்து, “நீர் இனி எனக்குப் பணி செய்தலை ஒழித்து, சிவனுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் திருத்தொண்டு செய்யும்,” என்று விடைகொடுத்தனுப்பினார்.

அதன்மேல் பாஞ்சோதியார், தம்முடைய திருப்பதியிற் சென்று கணபதிச்சுரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளை வணங்கி, அவருக்குத்

திருத்தொண்டிகளை வழுவாது செய்து, திருவெண்காட்டுநங்கையார் என்னும் தம் மனைவியாரோடு கூடி இவ்வறம் நடத்தி, நாடோறும் முன்னே சிவனடியார்களைத் திருவழுது செய்வித்துப் பின் தாம் உன்னும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவர் இங்ஙனம் சிவனடியார்களை மிகுந்த அன்பினோடு வழிபட்டு, அவர்கள் திருமுன் மிகச் சிறியராய் ஒழுகினமையால் அவருக்குச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இப்படி யிருக்குங் காலத்தில் கணபதிச்சுரநுடைய திருவருளினாலே அவருக்குத் திருவெண்காட்டு நங்கையாரிடத்திலே சீராளதேவர் என்னும் புத்திரர் மவதரித்தார். அப்பிள்ளைக்கு மவர் மீட்டா வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்க, அப்பிள்ளைபார் பள்ளிக் கூடத்தில் வாசித்த வந்தார். அந்நாளிலே அத்திருப்பதிக்கு திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் வந்து, அவரால் உபசரிக்கப்பெற்று அவரைத் தம்முடைய திருப்பதிக்குத்திலே சிறப்பித்துப் பாடிச்சென்றார்.

அதன்மேல் ஒரு தினம், பரமசிவன் சிறுத்தொண்டநாயனார் நுடைய மெய்யன்பைப் பரிசுதிக்க எண்ணி, வைரவ வேடங்கொண்டு திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந்து, சிறுத்தொண்டநாயனாருடைய வீட்டுவாயிலிற் சென்று, 'சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் இருக்கின்றாரோ?' என்று வினாவு, 'நாதிபாராடிய சத்தனங்கையார் வணங்கி, "சுவாமி! அவர் சிவனடியார்களைத் தேடி வெளியிற் போயிருக்கின்றார்; தேவரீர் உள்ளே எழுந்தருளுவர்," என்றார். அந்த வரைவர், "பெண்கள் இருக்கும் இடத்தில் நாம் தனியே புலோம்," என்று கூறத் தி "வெண்காட்டுநங்கையார் அதைக்கேட்டு, "இவ்வடியவர் போய்விடுவாரோ," என்று பயந்து விரைந்து வந்து, "சுவாமி! அடியேனுடைய நாயகர் எப்போதும் சிவனடியாரை அழுது செய்விப்பவர்; இன்றைக்கு ஒருவரையுங் காணாமையால் அவரைத் தேடிப் போயிருக்கின்றார்; விரைவில் வந்துவிடுவார்; உள்ளே எழுந்தருளியிரும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, வைரவர், "நாம் உத்தரதேசத்தி லுள்ளோம்; சிறுத்தொண்டரைக் காணவந்தோம்; ஆகவே, அவர் இல்லாதபோது நாம் இங்கே இருோம்; கணபதிச்சுரத்தில் உள்ள திருவாத்தி மரத்தின்கீழ் இருக்கின்றோம்; அவர் வந்தவுடன் அவருக்குத் தெரியுங்கள்," என்று சொல்லி அங்குச் சென்றிருந்தார்.

அவர் டோன சிறிது நேரத்திற்குள் சிறுத்தொண்டநாயனார் சிவனடியார்களைத் தேடி எங்குங் காணாது வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து மனைவியாருக்கு அதனைச் சொல்லித் துக்கித்தார். அப்போது மனைவியார், வைரவர் வந்துபோன சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். உடனே சிறுத்தொண்டர் மிகுந்த வருப்பத்தினோடு விரைந்து சென்று அவ

ரைக் கண்டு வணங்கி நிற்க, அவர், “பெரிய சிறுத்தொண்டர் நீர் தாமோ?” என்று வினவினர். சிறுத்தொண்டர் அவரை வணங்கி, “சுவாமி! நான்ருன் சிறுத்தொண்டன்; இன்றைக்குத் திருவமுது செய்வித்தற்குச் சிவனடியார்களைத் தேடிச் காணுமையால் என் மிக வருத்தினேன்; இப்போது அடியேன் செய்த புண்ணியத்தினாலே தேவரீரைக் கண்டேன்; தேவரீர் அடியேன் வீட்டுக்கு எழுந்தருளித் திருவமுது செய்யவேண்டும்,” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, வைரவர், “அன்பரே! எனக்கு அமுது படைத்தல் உம்மால் முடியாத; அது மிக அருமை,” என்று. அந்ற்குச் சிறுத்தொண்டர், “தேவரீர் அமுது செய்யும் இயல்பைத் தெரிவித்தால், அவ்வாறே சித்திரமாகப் பாசம் பண்ணுவீப்பேன்,” என்று சொல்ல, வைரவர், “நாம் ஆறுமாசத்திக்கு ஒருமுறை பசுவைக் கொன்று உண்போம்; அதற்கு உரிய காசும் இங்கனையார்; அப்படி எனக்கமுதூட்டுதல் உம்மால் இயலாது,” என்று. அதற்குச் சிறுத்தொண்டர், “அடியேன் அனேகம் பசுக்களை உடையேன்; தேவரீருக்குப் பிரியமாகிய பசு இன்னது என்று தெரிவித்தால் அடியேன் விரைந்து சென்று அதனைக் கொன்று பாகம் பண்ணுவித்துக் காலம் தாழ்த்தாமல் வருவேன்” என்று சொல்ல, வைரவர், “நாம் உண்பது ருபசு; அந்ரன் றின்று வயசின உடையவனாயும், அவயவப் பழுதில்லாதவனாயும், ஒரு குடிக்குத் தான் ஒருவனாயும் இருக்கவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட சிறுவனை மனமகிழ்ச்சியோடு தாய் பிடிக்கத் தந்தை அரிதல்வேண்டும்; இப்படி அரித்து சமைக்கப்பட்ட கறிபையே நாம் உண்போம்,” என்று.

சிறுத்தொண்டர், “அடியேனுக்கு இதுவும் அரிதன்று,” என்று சொல்லி அவரிடம் பிடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போய், வைரவருடைய அபிப்பிராயத்தை மனைவியாருக்குத் தெரிவித்தார். அப்பொழுது மனைவியார் ஒரு குடிக்கு ஒருவனாக் சிறுவனைப் பெறுவது எவ்விதம் முடியும்?” என்று சொல்ல, சிறுத்தொண்டர், “என் பிராண வாயிடு! வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்தால் இத்தகைய சிறுவனை எவரும் கொடுப்பார்; ஆயினும், நேர் நின்று அச் சிறுவனை அரிபத் துணிபுத் தந்தை தாயார் அகப்படுவதருமை; ஆதலால், இனி யோசிக்காமல் நாம் பெற்ற சிறுவனையே அவ்வாறு செய்வோம்,” என்று. மனைவியார் அதற்கு இசைத்து, “புதல்வனைப் பள்ளிக்கூடத்தினின்றும் அழைத்துக்கொண்டுவரும்,” என்று சொல்வச் சிறுத்தொண்டர் மனமகிழ்ச்சியோடு பள்ளிக்கூடத்துக்கு விரைந்து சென்று, தம்முடைய புதல்வராகிய சிரானதேவரை எடுத்த

துத் தோண்மேல் வைத்தக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார்; அப்போது, மனைவியார் புதல்வரை வாங்கி அவருக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டிக் கோலஞ்செய்து அவரை நாயகர் கையிற் கொடுத்தார். அவர் அவரை ஓர் மறைவிடத்திற் கொண்டுபோனார். அப்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயார் பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டுவந்தார். அதன்மேல், தந்தையார் புதல்வரை எடுத்து அவருடைய தலையைப் பிடிக்க, தாயார் அப்புதல்வருடைய இரண்டு கால்களையும் தர்மூடைய மடியிலே இடுக்கி, அவர் கைகள் இரண்டையும் தம்முடைய கைகளினாலே பிடித்தார்; அப்போது அப்புதல்வர் தம்முடைய தந்தை தாயர் மிக் மகிழ்ச்சின்றனர் என்று மகிழ்ந்து நகை செய்ய, தந்தையார் மன மகிழ்ச்சியோடு ஆபுதத்தினாலே அவருடைய தலையை அரிந்தார்.

அவ்வாறு அரிந்தவுடன் திருவெண்காட்டுநங்கையார் தலையின் இறைச்சி திருவமுதக்கு ஆகாது என்று அதனை நீக்கும்பொருட்டுச் சந்தனங் கையார் கையில் கொடுத்துவிட்டு, மற்றை யுறுப்புக்களின் இறைச்சிகள் எல்லாவற்றையும் அறுத்துப் பாகம் பண்ணி, வேறு கறிகளும் சேர்த்து சமைத்து நாயகருக்குத் தெரிவித்தார். சிறுத் தொண்டர் பெருங் களிப்புடையராகி விரைந்த சென்று திருவாத்தியின் கீழ் இருந்த வைரவரை வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் பிரியப்படி நரமாயிச பாகம் பண்ணுவீத்தேன்; எழுந்தருளியவந்து திருவமுது செய்தருளல்வேண்டும்,” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்தில் இருத்தி பாம்புணை செய்து வணங்கினார். திருவெண்காட்டுநங்கையார், அவருக்கு அன்னமும் கறியமுதும் படைத்தார். வைரவர் அதைப் பார்த்து, “நாம் சொல்லிய முறைபே கொன்ற பசுவினது உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் பாகம் பண்ணினீரா?” என்று வினாவு, திருவெண்காட்டுநங்கையார், “தலை இறைச்சியை மாத்திரம் திருவமுதக்கு ஆகாது என்று கழித்தவிட்டோம்,” என்றார். வைரவர், “உதைத்தான் என் பிரியமாக உண்பேன்; அதுவும் வேண்டும்,” என்றார். அது கேட்டுச் சிறுத்தொண்டர் மனைவி பாமோடும் திகைத்தனர். அப்போது சந்தனங் கையார், ‘நான் அந்தலை இறைச்சியை அடியவர் அமுது செய்யும்பொழுது நினைத்தாலும் நினைக்கக்கூடும் என்று முன்னமே பாகம் பண்ணிவைத்தேன்,’ என்று அதனைப் பாகம் பண்ணிவைத்திருந்த எடுத்துக்கொடுக்க, திருவெண்காட்டுநங்கையார் அதனை முக மலர்ந்து வாங்கிப் படைத்தார்.

அன்பின் வைரவர் சிறுத்தொண்டரை கோக்கி, “நாம் தனியே உண்ணேன்; சிவனடியார்களைக் கொண்டுவாரும்,” என்று கூற,

சிறத்தொண்டர் ஏங்கி, “ஐயோ! அடிபவர் திருவழுது செய்தற்கு இடையூறு இதுவோ!” என்று கினைந்து வீட்டுக்குப் புறத்திலே போய்ச் சிவனடியார்சளைத் தேடிச் காணாது துக்கத்தோடு திரும்பி வந்து வைரவரை வணங்கி, “சகாயீ! சிவனடியார்சளைக் காணேன்; அடிபேன் திருநீறு இவ்வர் எவராயிருந்தாலும் அவர்க்கு அண்ணல் கொடுப்பது உழக்கம்; இப்போது தங்கணம் திருநீறிட்டவர் அகப் படுவது அருமையா யிருக்கின்றது,” என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு வைரவர் சிறத்தொண்டரை நோக்கி, “உம்மைப்போலத் திருநீறு இட்டார் இல்லை; ஆகலால், நீர் இருந்தண்ணும்,” என்று சொல்லிப் பின் திருவெண்காட்டுக்கு வரவாரை நோக்கி, “இவருக்குச் சோறும் கறியும் படையும்,” என்று அருளிச்செய்ய அவரும் படைத்தார். அப்போது சிறத்தொண்டர் வைரவரை மனட்டவேண்டி உண்ணப்புகலும், வைரவர் அவரைத் தடுத்தருளி ஆற மாசத்துக்கு ஒருமுறை உண்ணுகின்ற நாம் உண்ணாமலாவும் தரியாமல், எப்பொழுதும் உண்ணுகின்ற நீர் முன் உண்பது என்ன? உம்முடன் உண்ணும்பொருட்டு உமக்குப் புத்திரன் உண்டேல் அழையும்,” என்றார். சிறத்தொண்டர், “இப்போது அவன் உதவான்,” என்று சொல்ல, வைரவர், “அவன் வந்தாற்றான் நாம் உண்போம்; தேடி அழையும்,” என்றார். அதேகேட்டுச் சிறத்தொண்டர் தரியாது எழுந்து மனைவியா ரோடு விரைந்து வீட்டுக்குப் புறத்திலே போய், “புதல்வனே! வா,” என்று அழைக்க, மனைவியாரும், “சொன்னே! சிவனடியார் அடி யேங்கள் உய்யுப்பொருட்டு உடனுண்ண உன்னை அழைக்கின்றார் வா,” என்று அழைத்தார்.

அப்பொழுது அப்புதல்வர், பாமசிவனது திருவருளினாலே பன் னிக்கூடத்தினின்று ஓடி வருபவர்போல வந்தார் தாயார் அவரை எடுத்ததத் தழுவி நாயகர் கையிற் கொடுக்க, அவர், “இனிச் சிவனடி யார் அழுது செய்யப்பெற்றோம்,” என்று மன மகிழ்த்து, அப்புதல்வ ருடன் உண்ண வந்தார். அப்போது வைரவர் மறைந்தருளினமைபால் சிறத்தொண்டர் மனங் கலங்கித் திகைத்து விழுந்து கலத்திலே இட்ட இறைச்சிக் கறியமுதையுங் காணாமையால் அச்சமுற்று, “வைர வர் திருவழுது செய்பாமல் எங்கே ஒளித்தனரோ,” என்று தேடி மயக்கங் கொண்டு புறத்திற் சென்றார். அப்போது பாமசிவன், அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் ருனியர்கள் முதலாயினோர் சேவிக்க, உமா தேவியோடும் சுப்பிரமணிய ஸ்வாமிபோடும் இடபாருடராய் ஆகா யத்திலே சிறத்தொண்டருக்கு முன் கோன்றியருளினார். அங்கணம் தோன்றவே சிறத்தொண்டரும், மனைவியாரும், புதல்வரும், தாதி

யாரும் அவர்களைத் தரிசித்துக் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, எலும்பும் மனமும். கெக்குவிட்டுருக, பாவசமாய் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி யஸ்தர்களாகி நின்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். பின்பு பரமசிவனும், பார்வதியம்மையும், சுப்பிரமணிய ஸ்வாமியும், தங்களை எக்காலமும் பிரியாத வணங்கிப் பேரின் பத்தை துரந்துகொண்டு இருசூழும்பொருட்டு அவர்கள் நால்வரையும் உடன்கொண்டு திருக்கைலாசத்தை அடைந்தனர். (உஅ)

சேரமான் பெருமானாயுனர் சரித்திரம்.

“கேள்வி முயல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ, நீதி நூல்களைக் கற்காவிடினும் அவற்றைக் கற்றோர் சொல்வதைக் கேட்பதற்கு முயற்சிசெய்,’ என்பதாம்.

39. கேள்வி முயல்வார் கொடுங்கோளுந் ததவிர்த்

கிரீடியாந் சேரமான் பெருமான்

வானொளிக் கைலை யரனுக்கா தியுலா

வழங்குவீ டடைந்ததை மறவேன்

நீள்வினை யனைத்து மொருநினை முழுவீ

னீகுவெம் பவாடலி தகற்றி

யாளசுழ்த் தங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யகனை.

(இ-ள்.) ஒரு நினம் - ஒருநாள், மூழ்கின் - மூழ்கினால், (அங்கனம் மூழ்கினவர்களுடைய) நீள் - நீண்ட, வினையனைத்தும் - கெட்ட வினைகளை மெல்லாம், நீக்கி-விலக்கி, வெம்-சொடிய, பவம் அலித = பிறவீத்தன்பமாகிய அசனை, அகற்றி - நீக்கி, ஆள் - (அவர்களை) ஆள்கின்ற, அசுழ் - (கோபர்வதமென்னுந் தலத்திற்கு) அகழிபோன்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - அக்கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (‘கேள்வி முயல்,’ என்று ஒளவையார் கூறிய படி, மானிடராகப் பிறந்தவர்கள் நீதிசாஸ்திரங்களைக் கற்காவிடினும் அவற்றைக் கற்றோர் சொல்லும் நீதினையேனுந் கேட்க முயல் வேண்டும்; அங்ஙனம் கேட்பின் அவர்க்கு ண்ணலறிவும் தெய்வபக்தியு முண்டாய் நற்கதி ஏற்படும்; ஆதலால், இவ்வுண்மையை யுணர்ந்த) கேள்வி முயல்வார்-நீதிசாஸ்திரங்களைக் கற்றோருடைய சொற்களைக் கேட்க முயற்சிப்பவர்கள் வாசஞ் செய்கின்ற, கொடுங்கோளுந் ததவிர்த் - கொடுங்கோலுநரில் தோன்றிய, கிரீடியாம் - அரசராகிய, சேர

மான்பெருமான் - சேரமான்பெருமானாபுரார், வான் ஒளி - மிகப் பிரகாசம் பொருந்திய, கைலை-கைலையங்கிரியில் வாசஞ் செய்கின்ற, அரணுக்கு - அரணாகிய நினக்கு, ஆதி - ஆதியிலே, உலா வழங்கி - ஞானவுலாச் சொல்லி, (நின்மீது மிகக் பக்தி செலுத்தி) வீடு அடைந்ததை - மோஷுவீட்டை யடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி மோஷுத்தை யடைவேன்)

(வி - ஸா.) 'கோவி முயல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய ரீதிக் கிணங்க சாஸ்திரக் கேளவிகளைக் கேட்டக் முயற்சிப்போர் வாசஞ்செய்கின்ற கொடுங்கோளூரில் தோன்றிய சேரமான் பெருமானாபுரார் நின்மீது பக்திசெலுத்தி வீட்டைந்ததை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் பக்திசெலுத்தி நந்தி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நந்தியடைந்த சேரமான்பெருமானாபுரார் சரித்திரமாவது:—

மலைமீட்டின் இராசதானியாகிய மகோதை என்னும் பெயரையுடைய கொடுங்கோளூரிலே, சேரர் குடியிலே பெருமக்கோதையார் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு சிற்புத்திரர் அவதரித்திருந்தார். அவர் பாலிய தசையிலேதானே உலக வியல்பும், அரசவியல்பும் உறுதியற்றனவென்று சிவபக்தியிற் சிறந்தவராய், இராச பூத்திரருக்குரிய தொழில்களைச் செய்தல் இன்றி திருவஞ்சகங்களம் என்னும் சிவஸ்தலத்தை அடைந்து, சிவனை வழிபட்டுச் சிவ திருத்தொண்டினைச் செய்வாராயினார்.

இப்படி நிகழ்ந்தால்திலே, செக்கோற்பொறைமன் என்னும் சேரமகாராசனுக்கு உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தோன்றினமையால், அவன் மோட்சத்துக்குக் காரணமாகியயோகமூயற்சிபைச் செய்ய வேண்டும் என்று தெளிந்தது, அரசியற்றாதலினின்றும் நீங்கித் தவஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தபோவனத்தை அடைந்தான். அப்போது மத்திரிமார்க்கன், சேரா மரபிற்கு முதல்வராகிய பெருமக்கோதையாரிடத்திலே போய் மலைமீட்டிற்கு அரசாரும்படி அரை வேண்டி, பெருமக்கோதையார், ' இவர்கள் வார்த்தை சிவ திருத்தொண்டுக்கு இடையூறு யிருக்கின்றது; சிவபக்தியிலே சிறிதும் வழுவாது அரசியற்றுதற்குத் திருவருள் உனதாயின் இதனைச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து அறிவேன்,' என்று ஆலயததினுடனே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி அவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்து, அருளுடைய திருவருளினாலே அவரிடத்தே வைத்த பக்தி வழுவாது அரசியற்றும்

சத்தியையும், யாரும் கழறினவைகள் அனைத்தையும் அறியும் அறிவையும், மகா பராக்கிரமத்தையும், பெருங் கொடையையும், அரசருக்கு உரிய படை, வாசனம் முதலியவற்றையும் பெற்று, வெளியேறி மந்திரிமார்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டுச் சுபதினத்திலே சுபமுகூர்த்தத்திலே முடிசூடி சிவாலயத்தை வலஞ்செய்து, சந்திரதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து யானைமேற்கொண்டு நகர் வலஞ் செய்தார்.

அவ்வாறு செய்யும்பொழுது, ஒரு வண்ணன் தோளிலே உவர்ப் பொதி சுமந்துகொண்டு, மழைபெய்தபடியால் உவர் கரைந்து மேலே வடிந்து திருநீறுபோல வெண்மையாகத் தோன்ற எதிரே வந்தான். அவனைக் கண்டவுடனே பெருமாக்கோதையார் சிவனடியாரென்று நினைத்து, அங்க ஊணத்திலேதானே யானையினின்றும் இறங்கி மிக்க பத்தியோடு விரைந்து சென்று அவனுடைய கால்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். உடனே அவ்வண்ணன் மனங் கலங்கி, அவர் நமஸ்கரித்தற்கு முன் அவரை நமஸ்கரித்து, “அடியேனை நீர் யார் என்று நினைத்தீர்; அடியேன் அடிவண்ணன்,” என்று சொல்ல, சேரமான் பெருமானாயினாரும், “அடியேன் அடிச்சேரன்; தேவரீர் திருநீற்று வேடத்தை நினைப்பீத்தீர்; உருந்தாதே போட,” என்று சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணினார். அப்போது மந்திரிமார் முதலிய சமஸ்தரும் சேரமான் பெருமானாயினுடைய சங்கமபத்தி மேலீட்டைக் கண்டு ஆச்சரியம் எய்தி அவரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார் சன். அதன்மேல் சேரமான் பெருமானாயினார் யானைமேல் ஏறி நகரியை வலஞ்செய்து மாளிகை வாயிலிலே புதுந்து, யானையினின்றும் இறங்கி மண்டபத்தை அடைந்து இரத்தினசிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளி, அதுமுதல் சைவ சமயம் அபிவிருத்தியாகும்படி அரசியற் பித்தில்லையின்கண்ணுள்ள திருச்சிற்றம்பலத்திலே ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகருடைய ஸ்ரீ பாதத்தை அன்பினோடு அருச்சித்து, அருச்சினை முடிவிலே சபாநாயகர் தமது திருச்சிவம் பொலியைக் கேட்டுக் படி செய்யத் தினத்தோறும் கேட்டு மகிழ்ந்து, சிவனடியார்களுக்கும் தரித்தாரர்களுக்கும் திரவியங்களைக் கொடுத்துப் பாமசிவனுக்கு உரிய பல யாகங்களையும் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்படி நிகழங்காலத்தில், மதுரையில் வீற்றிருக்கும் சொக்க நாதசுவாமியானவர் தம்மை அன்பினை இளைப்பாட்டினாலே துதிக்கின்ற பாணபத்திரருக்குப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கொடுத்தருளுதற்குத் திருவுணங்கொண்டு, இரவில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “உனக்கு வேண்டிய திரவியங்களைத் தரும்பொரு

ட்டு நம்மீது அன்புடையனாகிய சோனுக்கு ஒலை தருவோம்; தாமதிக்காமல் போய்வா,” என்று கூறி, ‘மதிமலிபுரிசை,’ என்னும் திருப்பாசுரத்தை வரைந்த திருமுகத்தைக் கொடுத்தருளினார். பாணபத்திரர் அத்திருமுகத்தைத் தலைமேற்கொண்டு அப்பொழுதே புறப் பட்டுக் கொடுக்கோளுரை அடைந்து, சேரமான்பெருமானையுநர் எதிர்கொண்டு நமஸ்கரிக்க மாளிகையை அடைந்து, சுவாமி தந்தருளிய திருமுகத்தை அவர் கையிலே கொடுத்து அவரை வணங்க, சேரமான்பெருமானுபுனர் அதனை முடிமேற்கொண்டு வாசித்து, சிவன் திருவருளைத் துதித்து மந்திரிமார்களை நோக்கி, “நம்முடைய மாளிகையில் இருக்கின்ற சிரவியங்களை யெல்லாம் பொதிசெய்து ஆனின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வராமல்,” என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அவ்வாறே ஏற்றிக்கொண்டுவந்து வணங்கினார்கள். அப்போது சேரமான் பெருமானுபுனர் பாணபத்திரருக்கு அவைகளைக் கொடுத்து, “சுவாமி! அடிமேலுடைய அரசையும் கைக்கொண்டருளும்,” என்று சொல்ல, பாணபத்திரர் அவரை நோக்கி, “சுவாமி! எனக்கு வேண்டு வனவற்றை மாத்திரம் கொள்ளும்பொருட்டே சிவாஞ்ஞை; ஆதலால், அரசைத் தேவரீரே கைக்கொண்டருளும்,” என்று சொல்லி வணங்கினார். அதைக்கேட்டு சேரமான்பெருமானுபுனர் சிவாஞ்ஞையை மறுத்தற்கு அஞ்சி அதற்கு உடன்பட்டார். பாணபத்திரர் தனங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு சேரமான்பெருமானுபுனரிடத்தில் விடைபெற்றுப்போய் மதுரையை அடைந்தார்.

அதன்மேல், சேரமான்பெருமானுபுனர் ஒருநாள் முன்போலப் பூசை முடிவிலே சபாநாயகருடைய திருச்சிலம்பொலி தமங்குக் கேனாதொழிய மனமாயங்கி, ‘அடியேன் என்ன பிழை செய்தேனோ?’ என்று பொருமி, ‘இனி இந்தத் தேசத்தினால் அடையும் வேறின்பம் யாது?’ என்று உடைவாளி உருவித் தமது மார்பிலே நாட்ட, சபாநாயகர் விரைந்து திருச்சிலம்பொலியைக் கேட்பித்தார். அப்போது நாயனர் உடைவாளி அகற்றிச் சபாநாயகரை ஸ்ரோத்திரம் செய்து அவரிடம், ‘சுவாமி! இத்திருவருளை முன் செய்யாதொழிந்தது என்?’ என்றார். அப்பொழுது சபாநாயகர், “வன்றொண்டனாகிய சுந்தரன் கணகசபையின்சண்ணை நமது ஆனந்த நிருத்தத்தைத் தரிசித்து நம்மை வணங்கி நம்மீது பதிகம் பாடியபடியால் நாம் அதனைக் கேட்டிருந்தோம்; அதனால் தாமதமாயிற்று,” என்று கூறினார். அதைக்கேட்டுச்சேரமான்பெருமானுபுனர் கணகசபையை வணங்கி, வன்றொண்டனாயும் தரிசித்தல் வேண்டும் என்று விரும்பிச் சபாநாயகரிடமிருந்து திருவஞ்சைக்களத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கிச்

சேனைகளோடு புறப்பட்டுப் போய்ச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனக சபையிலே நிருத்தம் செய்கின்ற சபாநாயகரை வணங்கிச் சிவானந்தக்கடலுள் அமிழ்ந்திப் பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடியருளினார். சபாநாயகர் அதற்குப் பரிசிலாகத் தமது குஞ்சிதபாதத்தினது திருச்சிலம்பின் ஒசையை எதிரோ கேட்பித்தார். அதன்மேல் சேரமான் பெருமானுரை நூலந்தோறும் சபாநாயகரைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு அப்பதியிலேயே இருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, சிலநா ளானபின் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைத் தரிசித்து வணங்குதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டு இடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரை அடைந்து, தம்மை எதிர்கொண்ட அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, அவரோடு கோயிலிற் சென்று வன்மீகநாதரை வணங்கித் திருமும் மணிக்கோவை பாடிப் பரவைவயார் வீட்டில் தங்கியிருந்து, சிலதினம் சென்றபின் அந்தச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரோடு திருவாரூரை விட்டு நீக்கி வேதாரணியத்தை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து திருவந்தாதி பாடி, அதன்பின் பாண்டிநாட்டிற் சென்று மதரை முதலாகிய திருப்பதிகளை வணங்கிக்கொண்டு, சுந்தரமூர்த்தியோடு மீண்டும் திருவாரூருக்குத் திரும்பிவந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வாறிருந்து பலநாட் சென்றபின் சுந்தரமூர்த்தியைத் தம்முடைய ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவரோடும் அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வன்மீகநாதரை நினைந்து திருவாரூருக்குப் போம்படி புறப்பட்டார். அப்போது சேரமான் பெருமானுரை பிரிவாற்றாதவாகி எழுந்து அவரைப் பின்னொடர்ந்து தடுக்க, அதற்கு அவர் உடன்படாமை கண்டு மந்திரிகளைக்கொண்டு தம்முடைய மாளிகையில் இருந்த திரவியங்களைப் பொதிசெய்து ஆட்களின்மேலே ஏற்று வித்துச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு முன் செல்லும்படி அனுப்பி அந்நாயனாரை வணங்கினார். அவரும் சேரமான் பெருமானுரைநாதருவி அவரிடம் விடைபெற்றத்ச் சென்று திருவாரூரை அடைந்தார். அதன்மேல், சேரமான் பெருமானுரை சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை மறவாத சிந்தையோடு கொடுங்கோளுரிலே அரசு செய்து கொண்டிருந்தார்.

பிறகு ஸ்ரீநா ளானபின், மேற்கூறியபடி சென்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பின்னும் கொடுங்கோளுருக்கு வந்து சேரமான் பெருமானுரைநாரோடு இருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் சேரமான் பெருமானுரை ஸ்ரீநா ளும் பன்னும்பெழுது சு

தாமுத்திரியனார் திருக்கணசக்கரத்துக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்து, திருக்கணசத்தில் இருத்த பாமசிவனால் அனுப்பப்பட்ட வெள்ளையானையின்மேல் ஏறித் தம்முடைய தோழராகிய சோமான்பெருமானையனாரை நினைத்துக்கொண்டு கைலைக்குச் சென்றார். அச்சமயத்தில் சோமான்பெருமானையனார் சுந்தரமூர்த்தியான ஒருடைய செயலை அறித்து, அருகில் நின்ற ஓர் குதிரையில் ஏறிக் கொண்டு திருக்கணசக்கரத்துக்குப் போய், வெள்ளையானையின் மேல் கொண்டு ஆகாயத்திற் செல்லும் சுந்தரமூர்த்தியானாரைக் கண்டு, தாம் ஏறிய குதிரையின் செவியிலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதியருளினார். உடனே அதற்கு குதிரையானது ஆகாயத்திலே பாய்ந்து சுந்தரமூர்த்தியான ஒருடைய வெள்ளையானையை அடைந்து, அதனை வலஞ் செய்து அதற்கு முன்னாள் சென்றது. அப்போது சோமான்பெருமானையனருடைய படைவீரர்கள் குதிரையிற் செல்லும் அங்காடனரைத் தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வரைகரும் ஆகாயத்திலே கண்டு, அவர் மறைந்தவுடனே மிகுந்த திடப்பதியினாலே உடைவாட்களினால் தவகன் தேவதை வீழ்த்தி, வீரபாக்கையைப் பெற்றுப் போய்ச் சோமான்பெருமானையனருக்கு முற்பட்டு அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

பின்னர் சோமான்பெருமானையனரும், சுந்தரமூர்த்தியானாரும் திருக்கணசத்தின் தெற்குவாயிலுக்கு முன் போனவுடனே, குதிரையினின்றும் யானையினின்றும் இறங்கிப் பல வாயில்களையும் கடந்து திருவணுக்கன்றிருவாயிலை அடைந்தார்கள் அவ்வாறடைந்து அங்கே சோமான்பெருமானையனார் தடைப்பட்டு நிற்க, சுந்தரமூர்த்தியானார் உன்னே போய்ச் சுவாமி சந்திதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, “சுவாமி! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும்பொருட்டுச் சோமான்பெருமான் திருவணுக்கன்றிருவாயிலின் புறத்திலே வந்தநிற்கின்றார்,” என்று விண்ணப் பஞ் செய்ய, சிவபெருமான் சோமான்பெருமானையனாரை உன்னே அழைப்பித்தனர். அவர் விரைந்து வந்து சுவாமி சந்திதானத்திலே நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்போது பாமசிவன் திருமுறுவல் செய்து, “இங்கே நாம் அழையாதிருக்க, நீ வந்தது என்?” என்று வினவ, சோமான்பெருமானையனார் அஞ்சலி செய்து நின்று, “சுவாமி! சுந்தரமூர்த்தியான ஒருடைய திருவடிகளைத் துதித்து அவர் ஏறிய வெள்ளையானைக்கு முன் அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு வந்தேன்; தேவரீர் கிருபையால் சந்திதானத்தில் வரப்பெற்றேன்; இனி ஒரு விண்ணப்பம் உண்டு; அதாவது: “தேவரீர்மீது யான்

மாடியிருக்கும் திருவுலாவைத் தேவரீர் கேட்டருளல் வேண்டும்," என்றார். அப்பொழுது பரமசிவன் அதற்கிசைத்தனர். சேரமான் பெருமானாயினரும் அதனைக் கூறினர். பரமசிவன் அதனைக் கேட்டுக் கிருபையுடையவராய்ச் சேரமான் பெருமானாயினரை நோக்கி, "நீ கம்முடைய கணங்களுக்கு காதலாய் இரு," என்று சொல்லியருளினார். சேரமான் பெருமானுபநர் அவ்வாறே சிவகணநாதராஜிச் சுவாமியைச் சேவித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் செய்த திருக்கைலாச ஞானவுலாவைக் கைலாசகிரியிலே அன்று கேட்ட மாதாத்தாணவர் அதனை இந்தத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள திருக்கடவூரிலே வெளிப்படச் சொல்லி இப்பூமியிலே வினங்கும்படி செய்தார். (௩.௬)

கணநாதநாயனார் சரித்திரம்.

"கைவினை கரவேல்,"

(இ - ள்.) தேசவருத்தத்திற் கஞ்சி நீ உன் கைத்தொழில்க ளாகிய நற்காரியங்களைச் செய்யாமல் மறைக்காதே, என்பதாம்.

40. கைவினை கரவான் காழிவாழ் மறையோன்

கவின்கண நாதன்கண் ணுதற்குச்

செய்திருத் தொண்டாற் கைலையை யடைந்து

சிறப்படைந் ததனையான் மறவேன்

தொய்யிலார் தனங்கள் சுமந்திடை வாடுஞ்

சுகமொழி மடந்தையர் மூழ்கும்

ஐயுறு கங்கை கோகிரி மேவு

மாநிசத் தீசநாயகனே.

(இ - ள்.) தொய்யிலார் - சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றால் எழுதிய சித்திரம் பொருந்திய, தனங்கள் சுமந்து - தனங்களைத் தாங்கி, (அதனால் மெலிந்து) இடை வாடும்-மருங்குல் வாட்டத்தையடையும் இயல்பினை யுடையவர்களும், சுகமொழி - கிளியின் சொற்களைப் போன்ற சொற்களை யுடையவர்களும், (ஆகிய) மடந்தையர் - பெண்கள், மூழ்கும் - குளிக்கின்ற, ஐ உறு - அழகு பொருந்திய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆநிசத்தீச நாயகனே - ஆநிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! ('கைவினை கரவேல்,' என்று

ஒளவையார் கூறியபடி எவரும் செய்யத்தக்க நற்றொழில்களாகிய கைத்தொழில்களை மறைக்காது செய்யத்தொடங்கிச் சிவதொண்டு முதலியவைகளைச் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சிவஞாகிய நின்னருளால் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலால், இந்நீதியை யுணர்ந்து) கைவினை - கைத்தொழில்களாகிய நற்கருமங்களை, காவான் - மறைக்காது செய்பவரும், காழி வாழ் - சீர்காழியிலே வாழ்ந்த, மறையோன் - வேதியருடாகிய, கவின் - அழகு பொருந்திய, கணநாதன்-கணநாதநாயனா ரென்பவர், கண்ணுதற்கு- நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானாகிய நினக்கு, செய் - செய்த, திரு தொண்டால்-அழகிய தொண்மனாலே, கைலையை அடைந்து - திருக்கைலாயத்தை யடைந்து, (சிவஞாகிய நின்னருளால்) சிறப்படைந்ததனை - சிறப்புற்ற செய்கையை, யான் மறகேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே கைவினை காவாது நினக்குத் தொண்டுசெய்து சீர்த்திபெறுவேன்.)

(வி - னா.) 'கைவினை காவேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, கைத்தொழில்களாகிய நற்கருமங்களை வழுவாது செய்வோராகிய சீர்காழிப்பதிக் கணநாதநாயனா ரென்பவர் சிவஞாகிய நினக்குத் திருத்தொண்டு செய்து கைலை யடைந்து சிறப்புற்ற செய்கையை மறவாமல் யானும் நினக்குத் திருத்தொண்டு செய்து சிறப்படைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குச் கூறியபடி சீர்ப்படைந்த கணநாதநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சீர்காழியிலே பிராமணர் குலத்திலே கணநாதநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் இவர் திருத்தோணியப்பருக்கு மிகுந்த அன்பினோடு தினந்தோறும் திருப்பணிகள் செய்பவர்; தம்மை விரும்பி வந்து அடைபவர்களை, சிவனுக்கு நந்தனகனம் அமைத்தல், பூக்கொய்தல், திருமாலை கட்டல், திருமஞ்சனம் எடுத்தல், திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், திருமுறை எழுதல், திருமுறை வாசித்தல் முதலாகிய திருத்தொண்டிகளுள் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றதைப் புரியும்படி செய்து சிவனடியார்கள் னாக்குபவர்; திருகஸ்தாச்சிரமத்தில் இருந்து சிவனடியார்களை வழிபடுபவர்; சமய குரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தினந்தோறும் மூப்பொழுதினும் அத்தியந்த ஆசையோடு விதிப்படி பூசிப்பவர்; இத்தகைய இவர் முடிவில் அந்தப் பூசாபலத்தினாலே திருக்கைலையிலையை அடைந்தார்.

கூற்றுவநாயனார் சரித்திரம்.

“கொள்ளை விரும்பேல்,”

(இ-ள்.) ‘நீ பிறர் பொருளைக் கொள்ளையிடுதலாகிய தொழிலை விரும்பாதே,’ என்பதாம்.

41. கொள்ளை விரும்பான் களந்தைக்கூத்த திரியக்

கூற்றுவ நாயனார் நடேச

வள்ளறன் னடிபை முடிதரித் துலகம்

வளஹற்கு காத்ததை மறவேன்

கள்ளவிழ் கமல முகையெனுந் தனத்தார்

கணவரோ டன்புற வாடு

மள்ளலைக் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) கள் - தேனாது, அவிழ்-நெகிழ்த்து வழிகின்ற, கமல முகை எனும் - தாமரை யரும்பென்று சொல்லக்கூடிய அழகு வாய்ந்த, தனத்தார் - தனபாரங்ளையுடைய பெண்கள், கணவரோடு - தங்கள் கணவருடனே, அன்பு உற-அன்புபொருத்த, ஆடும்-மூழ்குகின்ற சிறப்பு வாய்ந்த, அள் - நெருங்கிய, அலை - அலைகளையுடைய, கங்கை-ஆகாயங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய காதனே! (உலகத்தில் மனிதராய்ப் பிறந்தோர் பிறர் பொருளை அபகரிக்க எப்பொழுதும் விரும்பலாகாது; அங்ஙனம் விரும்பின் கொடிய காகிற் கானாவர்; இதுபற்றியே ஓனாவையார், ‘கொள்ளை விரும்பேல்,’ என்று கூறினர்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க), கொள்ளை - பிறர் பொருளை அபகரிக்குந் தொழிலை, விரும்பான் - விரும்பாதவரும், களந்தை - களந்தையிலே யிருந்தவரும், கூத்திரியக் கூற்றுவநாயனார் - கூத்திரியர் குலத்திலே பிறந்தவருமாகிய கூற்றுவநாயனாரென்பவர், நடேசவன்னத்தன்-நடேசப்பெருமானாகிய வன்னற்றன்மையை யுடையவரது, அடியை-பாதங் களை, முடி தரித்து - கிரீடமாகச் சிசிறுருங்கி, உலகம் - உலகத்தை, வளன் உற-வண்மை பொருத்த, காத்ததை-ஆண்டு முடிவில் நின்னருளால் நற்குடியடைந்த செய்கையை, மறவேன்-என் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே பிறர் பொருளை விரும்பாதிருத்தல் முதலிய நற்செய்கைகளைக் கைக்கொண்டு நினமீது மிக்க பத்தியுடைய நின்னருளால் நன்மையடைவேன்.)

(வி-கா.) 'கொள்ளை வீரம்பேல்,' என்னும் ஓளவையார் திரு வாக்கின் கருத்திற் கிணங்க, பிறர் பொருளை அபகரித்தல் முதலிய துர்ச்செய்கைகளை யொழித்தவராகிய கண்கதைக் கூற்றுவரையனார் கடராஜர்மீது பக்தி செலுத்தி அவர் திருவடியை முடியாகத் தரித்து, அரசாண்டு முடிவில் சிவஞானிய நின்னருளால் நற்கதி யடைந்த செய்கையை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்றபாற் பத்திசெலுத்தி நற்பேறு பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறிய படி நற்கதியடைந்த கூற்றுவரையனார் சரித்திரமாவது:—

திருக்களந்தைப்பதியிலே சிவபத்தியிற் சிறந்த வேந்தராகிய கூற்றுவரையனா என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர த்தை விதிப்படி உச்சரித்தும், சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தும், சிவபெருமான் திருவருள் வலியினால் மகா ஐசுவரியம் உடையவராகிச் சதுரங்க சேனைகளையும் வீரத்தையு மடைந்து, பல அரசர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களை ஜயித்த, அவர்களுடைய நாடுகள் எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து, அரசர் திருமுடி ஒன்றுதவிர மற்றவைகள் எல்லாவற்றையும் உடையவராயினார். இவ்வாறாகியபின் அவர் உலகத்தை ஆளுதற்குத் தமக்கு முடிசூட்டும்படி தில்லைவாழ்த்தணர்களை வேண்ட அவர்கள், "நாங்கள் சேமுகுலத்தாருக்கே அன்றி மற்றவர்களுக்கு முடி சூட்டோம்," என்று மறுத்துத் தங்களுள் ஒரு குடியை முடியைக் காத்துக்கொள்ளும்படி இருத்திச் சேரமண்டலத்துக்குப் போயினார்கள். அதன்மேல் கூற்றுவரையனார் மனந்தளர்ந்து சபாநாயகரைப் பணிந்து அன்றிரவிலே, "அடியேனுக்குத் திருவடியையே முடியாகத் தந்தருளல் வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார். அங்கனஞ் செய்யும்போது, சபாநாயகர் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றித் தம்முடைய திருவடிகளைக் கொடுத்தருளினார். அதன்மேல் அநதக் கூற்றுவரையனார் அவைகளையே முடியாகச் சூடிப் பூமி முழுதையும் பொறுக்கி ஆண்டு, பாமசிவன் வீற்றிருக்கின்ற முக்கிய ஸ்தலங்கள் எங்கும் சென்று சிவனை வணங்கித் திருப்பணிகள் செய்து சிவபதம் அடைந்தார். (சக)

பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சரித்திரம்.

"கோதாட் டொழி,"

(இ - ள்.) 'நீ குற்ற முண்டாகும்படி பிறரை யிழைத்துவினை யாவேதை ஒழித்துவிடு,' என்பதாம்.

42. கோதாட் டொழிவார் மதுரைச்சங்கத்தார்

கூறுபொய் யடிமையில் லாதார்
 ஓதான் புகழே விருப்புடன் பாடி
 யுயர்கதி யடைந்ததை மறவேன்
 தாதுசேர் சோலை தங்குபைக் கிளிகள்
 சங்கரன் புகழினை யோதும்
 ஆதர கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிரித் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) தாது - (மலர்களிலிருந்து உதிரும்) மகார்த்தங்கள், சேர் - பொருத்தியிருக்கின்ற, சோலை - (இரண்டு கரைகளிலுமுள்ள) சோலைகளில், தங்கு - சேர்ந்திருக்கின்ற, பைக்கிளிகள் - பசிய கிளிகள், சங்கரன் - சிவபெருமானுடைய, புகழினை - கீர்த்தியையே, ஒதும் - பழகிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற (சிறப்புவாய்ந்த), ஆதரம் - (மனிதர் மூழ்கும்பொருட்டு விருப்பம்) விருப்பத்தையுடைய, கங்கை - ஆகாயக்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிரத்தீசகாயகனே - ஆதிரத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதராகப் பிறந்தவர் எவரிடத்தும், அவர் மனம் வருந்தும்படி குற்றமுண்டாகப் பேசி விளையாடலாகாத; அங்ஙனஞ் செய்யின் எவருமே சிறைக் கொன்னமாட்டார்கள்; அதனால், ஆபத்தவந்தகாலத்தில் உதவும் சிறைதரின்றி மனம் வருந்துதற்கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவை, 'கோதாட்டொழி,' என்று கூறினார். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க, கோதாட்டு - குற்றமுண்டாகும்படி பிறரிடம் பேசி விளையாடுதலை, (விட்டு) ஒழிவார் - நீங்கியவரும், மதுரைச்சங்கத்தார் - மதுரைக்கடைச்சங்கப் புலவரும், கூறு - புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற, பொய்யடிமையில்லாதார் - பொய்யடிமையில்லாத மெய்யடிமையுள்ளவரும், (ஆகிய கபிலர், பாணர், சக்கீரர் முதலிய காற்பத்தொன்பதின்மரும்) ஒது - மேன்மையுடையவராகச் சொல்லுகின்ற, அரன் புகழே - சிவபெருமானாகிய நின்னுடைய புகழையே, விருப்புடன் - ஆசையுடனே, பாடி - செய்யுட்களில் விசைத்துப் பாடி, (அப்பத்தி விசேஷத்தினாலே) உயர் கதி - உயர்ந்த பதவி, அடைந்ததை - அடைந்த செய்கையை, மறவேன் - என் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்களைப்போலவே நின்னைப் புகழ்ந்து பாடி நற்கதி பெறவேன்).

(வி - ரு.) 'கோதாட்டொழி,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, குற்றமுண்டாகும்படி பிறரோடு பேசி விளையாடுதலை ஒழித்த மதுரைக் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலர், பாணர், சக்கீரர் முதலிய

லியவர்கள் அராணகிய நினது புகழையே பாடி நற்கதியடைந்ததை மற
காமல் யானும் அவர்போலவே நின்னைப் புகழ்த்து பாடி நற்கதி யடை
வேனென்பது இதன் கருத்து. ஷட சங்கப்புலவர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டிலே சிறந்த மதுராபுரியிலே, முற்காலத்தில் சங்
கப்பலகையிலிருந்து தமிழ்மொழியை வளர்த்த கடைச்சங்கப் புலவர்க
ளாகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய நூற்பொன்பதின்மர்
இருந்தார்கள். அவர்கள் விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிர்தயர்கணாய்ப் பஞ்சா
க்ஷ ஜபஞ்செய்து, அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண
தூல்களின்படி ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நூற்
கவிஞானும் மெய்ப் பத்தியோப பரமசிவனையே பாடி பொய்
யடிமையில்லாத புலவர்கள் எனப் பெயர்பெற்று முடிவில் சிவபதம்
அடைந்தார்கள். (சஉ)

புகழ்ச்சோழநாயனார் சரித்திரம்.

“சக்கர நெறியில்,”

(இ-ள்.) ‘சீராசனது ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே நிற
க்கடவை,’ என்பதாம்.

43. சக்கர நெறியிற் பாருறை யூரிற்
சார்புகழ்ச்சு சோழாயுத் தத்தில்
புகழிற் திட்ட ஜடைத்தலை யோடு
புகையழல் வீழ்த்ததை மறவேன்
எக்கிப் மறையோ ராகம முறையா
விபற்றிடும் யாககுண்டத்தின்
அக்கினி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநாயகனே.

(இ-ள்.) எக்கியம் - யாகஞ் செய்பக்கூடிய, மறையோர்-அந்த
ணர்கள், ஆகம முறையால் - ஆகமசாஸ்திர பொழுங்கின்படி, இயற்
றிடும் - செய்கின்ற, யாக குண்டத்தின் - யாகத்தில் வளர்க்கப்பட்ட
ஓமகுண்டத்தின், அக்கினி - நெருப்பானது கரை மருங்கிலே பொரு
ந்தியிருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்
வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே-
ஆதிசத்திசனாகிய நாதனே! (உலகத்தில் மானிடர்கள், அரசாண்டைய
ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே அடங்கி யொழுங்கவேண்டும்;
அவனும் கடக்காவிடின் தீங்குண்டாகு; இதுபற்றியே ஓனையவார்,
‘சக்கர நெறியில்,’ என்று கூறினார். ஆதலால் இந்நீதிபற்றி), சக்கர

நெறி நிற்பார் - அரசனுடைய ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே நிற்பவர்கள் (பொருத்தியிருக்கின்ற), உறையூரில் - உறையூரென்னும் தலத்திலே, சார் - பொருத்தியிருந்த, புகழ்ச்சோழர் - புகழ்ச்சோழ நாயனரென்பவர், (தம்முடைய யுத்தத்திலே படைவீரர்கள் எதிரிய னுடைய சேனைகளிலிருந்த சில மனிதருடைய சூலைகளை அறுத்துக் கொண்டுவர, அவற்றன் ஒருதலை, ஜடைத்தலையா யிருக்கக்கண்டு தாம் கொண்ட சிவனடியார் பத்தி விசேஷத்தினாலே அத்தலை யறுபட்ட தற்கு மனம் பொருது) யுத்தத்திலே - அந்தச் சண்டையிலே, புக்கு - புகுத்து, இறந்திட்ட - இறந்த, (அந்த மனிதனுடைய) ஜடைத்தலை யோடு - அந்தச் சூடையுடனே, (தாம் உயிர் விடும்பொருட்டுப்) புனை அழல்-புகை பொருத்தி யெரிசின் அக்கினியிலே, வீழ்த்தலை- பாய்ந்து நந்திபெற்ற சசயகையை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நினைத்தும் அடியாரீதும் பத்தி செலுத்தி நந்தி யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'சக்கர நெறியில்,' என்று ஒளவையார் கூறிய விதிக் கிணங்க, அரசனுடைய ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே ஒழுது கின்றவர்கள் தங்கியிருக்கின்ற உறையூரிலிருந்த புகழ்ச்சோழர் கொண்ட அடியார் பத்தி விசேஷத்தினாலே யுக்கத்தி விறத்த ஒரு மனிதனுடைய ஜடைத்தலையைக் கையிற் றாங்கிக்கொண்டு, அந்த ஜடைத்தலை மனிதன் இறந்ததற்கு மனம் பொருது தாமும் உயிர் விடத் துணிந்து அக்கினியில் வீழ்த்து நந்தி யடைத்த செய்கையை யான் மறவாமல் அவர்போலவே நினைத்தும், அடியாரீதும் பத்தி செலுத்தி நந்தி யடைவேன் என்பது இசை கருத்து. இங்ஙனம் செய்து பேறுபெற்ற புகழ்ச்சோழநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள உறையூரிலே புகழ்ச்சோழநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர், மற்றை அரசர்கள் பணி கேட்கவும், உலகம் தம்முடைய செங்கோலின் முறையில் நிற்கவும், கைபாசமயம் தழைக்கவும் அரசிபற்றி, சிவாலயங்கள் எல்லாவற்றிலும் நித்திய பூசைகளை வழுவின்றி நடத்துவித்துச் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிவனவற்றை அவர்கள் குறிப்பறிந்து கொடுத்தவந்தார். இத்தகைய அவர், ஒருசம யம் கொங்கு முதலிய குடதேசங்களின் அரசர்கள் தரும் திறையை வாங்கும்பொருட்டுத் தங்கள் குலத்தார்களுஞ்சூரிய கருடூர் என்னும் இராஜதானியைச் சார்ந்து, அங்குள்ள ஆனிலை என்னும் மோயிலில் இருக்கின்ற பாமசிவனை வணங்கி, மாளிகையிலே புகுத்து கொலு மண்டபத்திலே சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, குடதேசத்து அரசர் கள் கொண்ட திறைகளைக் கண்டு அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து,

மந்திரிமாரா னோக்கி, “நம்முடைய ஆஞ்ஞா சக்கரத்தக்கு அடக்காத அரசர்கள் இருப்பார்களாயின் அவர்களைத் தெரிந்து சொல்லுங்கள்,” என்று கூறி ஆக்கிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது சிவகாமியாண்டார் சிவபெருமானுக்குக் கொண்டுசென்ற புஷ்பங்களைச் சிதறிய தம்முடைய யானையையும், பாகர்களையும் கொன்ற ஏறிபத்தகாயனாரிடம் சென்று, ‘என்னையும் கொன்றருளும்,’ என்று தமது வாளைக் கொடுத்துச் சிவ திருத் தொண்டிலே மிகச் சிறந்து விளங்கினார். அதன்மேல் ஒரு சமயம் புகழ்ச்சோழர் மேற்கூறியபடி வினவிய வினாவிற்கு விடையாக மந்திரிமார்க்கள் புகழ்ச்சோழநாயனாரிடத்தில், “சமீபத்திலே மலையாணத்தின்னே தூருக்கும் அதிகன் என்னும் அரசன் திறை கொணரா திருக்கின்றான்,” என்றார்கள். அதுகேட்ட புகழ்ச்சோழர், “நீங்கள் படைகொண்டு சென்று அவ்வாணத்தைத் துகளாக்கி வாருங்கள்,” என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அம்மந்திரிமார் சேனையோடு சென்று அம்மலையாணப் பொடியாக்கி அதிகனுடைய சேனைகளை வதைத்தார்கள். அப்போது அதிகன் அஞ்சி ஓடிப்போய்ச் சுரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான். அதன்மேல் புகழ்ச்சோழருடைய படைவீரர்களிற் பலர் அதிகனுடைய படைவீரர்களின் தலைகளையும், நிதிக்குவைகளையும், யானை குதிரைகளையும் கொண்டு மந்திரிமாரோடு அருவூரிலே வந்து சேர்த்தார்கள். அவ்வாறு வந்தவுடனே புகழ்ச்சோழநாயனார் தமக்கு முன்னே படைவீரர்கள் கொண்டுவந்த தலைக் குவைகளுள் ஒரு தலையின் கடுவிலே ஒரு புன்ஜடையைக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டவுடனே மனக் கலங்கிக் கை தொழுது, பெரும் பயத்தினுடனே எதிர் சென்று அத்தலையைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிய அழுது “நான் சைவநெறியைப் பரிபாலித்து அரசியற்றியது மிக அழகாயிருக்கின்றது; ஜடைமுடியை யுடையவர் பாமசிவன் அருளிச்செய்த மெய்நெறியைக் கண்டவர்; அருடைய ஜடைத்தலையை என்னுடைய வீரர்கள் அறுத்தத் தாங்கிவரக் கண்டும் அதிபாதகனாகிய நான் பூமியைத் தாக்குவதற்கு உயிரவைத்திருந்தேனே?” என்று சொல்லி மந்திரிமாரா னோக்கி, “பூமியைக் காத்துப் பாமசிவனுக்கு வழித்தொண்டு செய்யும்பொருட்டு என்னுடைய குமாரனுக்கு முடிசூட்டுங்கள்,” என்று விதித்து, உடனே அக்கினி வளர்ப்பித்து, விபூதி அணிந்து ஜடைச்சிறத்தை ஒரு பொற்கலத்தில் ஏந்தி, தம்முடைய திருமுடியிலே தாங்கி அவ்வக்கினியை வலஞ்செய்து, உயிர்த்துணையாகிய பூரி பஞ்சாஷாத்தை ஒதி, அதனுள்ளே புகுந்து பாமசிவனது திருவடி நிழலே அடைந்தார். (சுரு)

நரசிங்கமுனையரையநாயனார் சரித்திரம்.

“சான்றோ ரினத்திரு,”

(இ - ள்.) ‘சல்வி கேன்வி அறிவொழுக்கங்களால் நிறைந்தது சாகிய பெரியோர் கூட்டத்திலே நீ எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பாயாக,’ என்பதாம்.

44. சான்றோ ரினத்திருப் பாண்முனைப் பாடி

தராபதி நரசிங்க முனையர்

ஊன்றிய வன்பி னடியருக் குதவி

யுயர்பதம் பெற்றதை மறவே

னீன்றகா ராவுங் கலையணி யாதி

யிருபிறப் பாளருக் கீயு

மான்றவான் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஈன்ற - தலையீற்றுக்கன்றைப் பெற்ற, சாராவும் - காராம்பசுவையும், கலை - வஸ்திரங்களையும், அணியாதி - ஆபரணங்கள் முதலிய பலவற்றையும், (தங்கன் பிதர்க்கள் கேடும்புகின் பொருட்டுக் கரைமருங்கிலிருந்து சிரார்த்த கர்மம் புரிவோர்) இரு பிறப்பாளருக்கு - வேதியர்க்கு, ஈயும் - தானமாகக் கொடுக்கின்ற, ஆன்ற - நிறைந்த, வான் - சிறப்பையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருத்திய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசரென்னுந் திருப் பெயரினையுடைய காதனே! (உலகத்தில் மானிடராகப் பிறந்தவர், ‘சான்றோ ரினத்திரு,’ என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிப்படி சல்வி கேன்வி ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியோர் கூட்டத்துடனே சேர்த்திருத்தல் கேண்டும்; அங்ஙனம் சேர்ந்திருப்பின் அவர் பழக்கத்தால் நல்லறிவும் சிவபத்தி அடியார்பத்தியு மேற்பட்டு நன்கு யடைவதற் கேதுவுண்டாகும்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க சான்றோர் - (சல்வி கேன்வி ஒழுக்கங்களால்) நிறைந்த பெரியோரது, இனத்திருப்பான் - கூட்டத்துடனே சேர்ந்திருப்பவரும், முனைப்பாடி தராபதி - திரு முனைப்பாடி காட்டிலிருந்த அரசருமாகிய, நரசிங்கமுனையர் - நரசிங்க முனையரையரையனா என்பவர், ஊன்றிய - மனதில் பதிந்த, அன்பின் - அன்பினாலே, அடியருக்கு - சிவனடியாளர்களுக்கு, ஆதல் - பிழைந்துயவற்றைக் கொடுத்து, உயர்பதம் - உயர்ந்த பதவியை, பெற

றதை - அடைந்த செய்கையை, மறவேன்-என் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவர்போலவே அடியார் பக்தியிற் சிறந்து சிவஞ்சிய நின்னருனால் நந்ததி பெறுவேன்.)

(வி - னை.) 'சான்றோ ரினத்திரு,' என்று ஒளவையார் கூறிய நிதிக் கிணக்கப் பெரியோர் கூட்டத்திலேயே எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பவராகிய திருமுனைப்பாடி கரசிங்கமுனையரைய நாயனார் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றை யளித்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே நந்ததி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே அச்செய்கையை யானுஞ் செய்து நற்பேறு பெற்றாக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்த. இங்ஙனம் அடியார்க்குதவி நற்பேறு பெற்ற கரசிங்கமுனையரைய நாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருமுனைப்பாடி காட்டிலே கரசிங்கமுனையரைய நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாமசிவனாக திருவடியை அடைதலே தமக்குப் பெரும்பேறு எனத் துணர்ந்தவர்; சர்வான்மாக்களும் சற்சமயமாகிய சைவத்தைக் கைக்கொண்டு முத்தியின்பத்தை அடையும் படி செய்யவேண்டும் என்னும் கோக்கத்துடனே பல சத்தரு முனைகளைக் கடந்து, எல்லோரையும் சைவநெறியிற் சார்ச்செய்து அரசரண்டவர்; சிவாலயங்கள்தோறும் நித்திய வாயித்திகங்களை ஒழுங்குபெற நடத்தினவர்.

இத்தகைய இவர் திருவாதிரை க்ஷேத்திரந்தோறும் விசேஷ சிவபூசை செய்து, தம்மிடத்தில் வரும் சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்குத் தனித்தனியே துறை பொன் கொடுக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு திருவாதிரை க்ஷேத்திரத்திலே அப்படியே அடியார்களுக்குப் பொன் கொடுக்குப்பொழுது தூரத்தவேடமுன்ன ஒருவர் விபூதி அணிந்தகொண்டுவந்தார். அவருடைய வாழவைக் கண்டு பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அவரை இசைந்து ஒதுங்க, கரசிங்கமுனையார் அதுகண்டு அவருக்கு எதிரே சென்று, அவரை வணங்கி அழைத்துக்கொண்டேபோய் மிகவும் உபசரித்துச் சிலம் இல்லாதவர்களானும் விபூதியை அணிந்தவர் களை இசைவலாகாதென்பதை உலகத்தார் உணரும்படி அவருக்கு இரட்டிப்பாகப் பொன் கொடுத்து, அவருக்கு இன்சொற் சொல்லி விடை கொடுத்து அவரை அனுப்பினார். அதன்மேல் நாயனார் இந்தப்பிசைகாரமே ஐருமையாகிய திருத்தொண்டிகள் பலவுற்றைச் செய்து சிவபதத்தை யடைந்தார்.

(சுரு)

அதிபத்தநாயனார் சரித்திரம்.

“சித்திரம் பேசேல்,”

(இ - ள்.) ‘தற்பெருமை யடைதற்பொருட்டு நீ மெய்போற்
பொய் கூறுதலாகிய சித்திரமான வார்த்தைகளைப் பேசாதே,’ என்ப
தாம்.

45. சித்திரம் பேசா தவன்றிரு நாகைச்
செழுநகரானதி பத்தன்
உய்த்திடும் வலையி லாற்கென வொருமீ
னுய்த்ததும் பெற்றது மறவேன்
கொத்துமா விலையுங் குசையுங்கொண் டாய்ந்தோர்
கூறுநூ ஈனைநித நடாத்து
மத்தனார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆய்த்தோர் - சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்துணர்ந்த வேதி
யர்கள், கொத்து - கொத்தாகிய, மாவிலையும் - மாவிலையையும், குசை
யும் - தருப்பையையும், கொண்டு - கைக்கொண்டு, கூறு - சாஸ்திர
ங்களிற் கூறப்படுகின்ற, பூனை - தேவபூசனைகளை, நிதம் - தினச்
தோறும், நடாத்தும் - (கரையிலே தங்கிச்) செய்யத்தக்க சிறப்பு வாய்
ந்ததும், அத்தனார் - சிவபெருமானாகிய நினக்குரியதுமாகிய, சங்கை -
ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் -
எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்
னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும் தற்பெருமை யடைதற்பொரு
ட்டுப் பலரிடத்தும் மெய்போலப் பொய்யான வார்த்தைகளை அலங்
கரித்து வீணே சித்திரமிசப் பேசலாகாது; அங்ஙனம் பேசின் பலரா
னும் இகழப்பட்டு நல்லோர் கூட்டத்திற் சாராமல் தூர்க்கதிக் காளாவர்;
இதுபற்றியே ஒளவையார், ‘சித்திரம் பேசேல்,’ என்று கூறினர்.
ஆகலால், இந்நீதிக்கிணங்க) சித்திரம் பேசாதவன் - மெய்போலப்
பொய் கூறுதலைப் பேசாதவரும், திரு - அழகிய, நாகை - நாகபட்
டணமென்னும், செழு நகரான் - செழித்த நகரில் தங்கியிருந்தவரு
மாகிய, அதிபத்தன் - அதிபத்தநாயனா ரென்பவர், உய்த்திடும் - சூழத்
திரத்தில் வீசிச் செலுத்தப்படும், வலையில் - வலையிலே (அகப்படும்
மீன்களில்), ஒரு மீன் - ஒரு மீனை, (நின்னிடத்தே வைத்த பத்தி
மிகுதியினாலே) அரற்கு என - சாளுகிய நினக்காமென்று, உய்த்த
தும் - தினந்தோறும் சூழத்திரத்தில் செலுத்திவந்த சிறந்த செய்கை
யையும், பெற்றதும் - அதனா லடைந்த மேன்மையையும், மறவேன் -

380 ஆத்திசூடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்,

நின் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது கந்தி செலுத்தி கந்தி யடைவேன்.)

(வீ - ஸா.) 'சித்திரம் பேசேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க, மெய்ப்போலப் பொய் கூறுதலாகிய செய்கைகளை அகற்றியவரும், நாகையிலே யிருந்தவருமாகிய அதிபத்தராயனார் தினந்தோறும் விலையில் அகப்படும் மீன்களில் ஒவ்வொரு மீனை அரசனாகிய நின்ன்கென்று கடலில் விட்டுவரும் நியமம் பூண்டு, அங்கனமே செய்துவந்து முடிவில் நின்னருளால் கந்தியடைத்த செய்கை னிய மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்னிடம் பத்திசெலுத்தி கந்தியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறப்பட்ட அதிபத்தராயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள நாகப்பட்டணத்திலே சமுத்திரதீர்த் தைச் சார்ந்த துறைப்பாடியிலே பாதவர்கள் குலத்திலே அதிபத்தராயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாதவர்களுக்குத் தலைவராகி அவர்கள் வளைவீசிப் பிடித்துக் குவிக்கும் மீன் குவைகளைப் பெற்று வாழ்பவர். இத்தகைய அவர் சிவபத்தியிலே மிகச் செந்தவராதலால் அகப்படும் மீன்களிலே ஒரு தலை மீனை 'இது பாமசிவனுக்கு' என்று மிகுந்த அன்பினோடு எப்பொழுதும் கடலில் விட்டுவந்தார்; ஒரு நாளில் ஒரே மீன் அகப்படினும் அதனைப் பாமசிவனுக்குக்கன்றே விட்டுவிடுவார்.

இப்படி அவர் செய்தவருங் காலத்திலே, சிவபெருமான் திரு நிருளால் அடுத்தடுத்து அனேக நாட்களில் ஒவ்வொரு மீனை அகப் பட்ட, அவற்றை யெல்லாம் கடலிலே விட்டுவந்தமையால் மீன் விலையினாலே வரும் ஊதியங் குறைந்து அவரிடம் வறுமை மிகுந்தது. அதனால் அவருடைய சுற்றத்தார் உணவின்றி வருந்தினர்; அப்படி வருந்தியும், தாம் வருந்தாது தினந்தோறும் அகப்படும் ஒவ்வொரு மீனையும் பாமசிவனுக்கென்றே விட்டு மகிழ்ந்துவந்தார். இப்படியே செவ்வாள்வரை அவர் உணவின்றமையால் திருமேனி தளர்ந்தும் தம்முடைய தொழிலை விடாமல் நடத்தி வரும்போது, ஒருநாள் கரீதவர்கள் வழக்கப்படியே அவர் கட்டளையால் ஒருமீனை விட்டு, விஸுமதிப்பில்லாத கவரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த அற்புத மயமாகிய ஒரு பொன்மீனைப் பிடித்துக்கொண்டு கணையில் ஏறினார்கள். அப்போது அம்மீன் குரியன் உதித்தாற்போல உலகமெல்லாம் வியங்கூம்படி மிகப் பிரளயித்தது. அதைக் கண்டு அதிபத்தராயனார், "இது துரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த பொன்மீனானால், என்னை கூட்டுகொண்டருளிய பாமசிவனுக்கே ஆகும்" என்று அதையும் கடலிலே

விட்டார். அவ்வாறு விடவே பாமசிவன் அவருடைய பத்திக்கு மகிழ்ந்து இடபாருடராய் ஆராயத்திலே தோன்றியருள், அதிபத்தராயனார் ஆனந்த மிகுந்து மனமகசிக்குருசி நமஸ்கரித்து, அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் தமது உலகத்திலே அடிமார்களோடு இருக்கும்படி அவருக்கு அருளை செய்தார். (30)

உலிக்கம்பநாயனார் சரித்திரம்.

“சீர்மை மறவேல்,”

(இ - ள்) ‘ந்’ புகழாகிய குணத்தைத் தேடுவதை மறந்துவிடாதே’ என்பதாம்.

46. சீர்மை மறவாக் கடந்தைவாழ் வணிகன்
சீர்கலிக் கம்பனா டடியாரக்
கோர்நிறை செய்த மனைவிகை யறுத்தே
புயர்பக மடைந்தகை மறவேன்
தார்முடி மன்னர் தேர்மலி வீதி
தடமதில் கிடங்குருழிந் தமர
ரார்சிவ கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) தார் - மாணியையணிந்த, முடி - கிரீடத்தைத் தாங்கிய, மன்னர் - அரசர்களுடைய, தேர்மலி - இரதங்கள் மிகுந்து செல்வின்ற, வீதி - இராஜவீதிகளும், தடம் - விசாலமாகிய, மதில் - கோட்டைச் சுவரும், கிடங்கு - அகழியும், குழிந்து - வலையப்பெற்று, அமரர் ஆர் - தேவர்கள் துதிக்கும்பொருட்டு வந்து கூடியிருக்கின்ற, சிவகங்கை - சிவகங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவம் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய காதனே! (‘சீர்மை மறவேல்,’ என்று ஒளவை கடறிய படி உலகத்தில் எவரும் புகழ்பொருந்திய குணத்தைத் தேடுதற்கு மறந்து விடாமல் அதனைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் தேடின அஃதிருமைக்குந் துணையாம்; அவ்வாறு புகழ்க்குணத்தைத் தேடாதார் ஜன்மமெடுப்பறிற் பயனில்லை; ஆகலால் இந்நீதிக் கணங்க அங்கே தங்கியிருக்கும் மனிதர்கள்) சீர்மை - புகழ்க்குணத்தைத் தேடுதற்கு, மறவா - மறவாத, கடந்தை - பெண்ணாகடமென்னும் பதிவிலே, வாழ் - தங்கியிருந்த, வணிகன் - வணிகராகிய, சீர் - சிறப்புப் பொருந்திய, உலிக்கம்பனார் - கலிக்கம்ப நாயனாரென்பவர், (சிவனடியார் பத்தியிற் சிறந்தவராய்) அடியார்க்கு - சிவனடியார்க்கு, துர்ப்பினை

செய்த - ஒரு நூற்றில் புரிந்த, மனைவி - தம்முடைய மனைவியின், கை-
காசத்தை, அடுத்தது - வானால் துண்டித்தது. (அந்த அடியார் பத்தியின்
உயர்வாலே) உயர்ப்பதம் - மேலான பதவியை, அடைந்ததை - பெற்ற
தன்னைப, மரவேண் - நான் ஒருபொதுள் மறக்கமாட்டேன் (அவர்
போலவே கீழ்விதம் அடியார்ரிதம் பந்தசெலுத்தி கற்கறி பெறு
வேன்).

(வி - நா.) 'சிம்மை மறவேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிச்
செய்து, மனிதர்கள் புகழ்க் குணத்தைச் சேமிதற்கு மறவாத பெண்
ஞாடத்திலிருந்து வையியாகிய கலிக்கம்பராயனாரென்பவர் சிவபத்தி
மருந்து, சிவனடியார்களுடைய நூற்றுஞ்செய்த கம்முடைய மனைவியின்
கரத்தை அடுத்தது அதனால் கற்பதவி பெற்றதை மறவாமல், யானும்
அவரைப்போன்று அடியார்ரிது பந்தசெலுத்தி கற்பதவி பெறுவே
னென்பது இதன் கருத்து. இக்குக் கூறியபடி நற்பெறுபெற்ற கலிக்
கம்பர் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள பெண்ணாடத்திலே வைசியர் குலத்
திற்பிறந்த கலிக்கம்பராயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்
அந்தச் திருப்பதியிலுள்ள தூங்கானை மடம் என்னுங் கோயிலில்
வீற்றிருக்கும் பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்து, தினம்
தோறும் சிவனடியார்களை அத்தியந்த ஆசையோடு திருவழுது செய்
வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுந் திரவியங்கள் எல்லாவற்றையுந் கொடு
த்துவந்தார். இப்படி அவர் நடத்திவரும்போது ஒருநாள், தமது வீட்
டிலே அழுது செய்யவந்த சிவனடியார்களை அழுது செய்வித்தற்குத்
தமது மனைவியார் காகநீர் வார்க்க, அவர்களுடைய திருவடிகளை
வினக்கிவந்தார். அப்போதுமுன்பு தமக்குப்பணிவிடைக்காரராயிருந்து
வெறுத்துச் சென்ற ஒருவர் சிவவேடம் தாங்கிவர, அவருடைய திரு
வடிகளையும் வினக்கப்புகுந்தார். மனைவியார் அவரைக் கண்டு, "இவர்
மம்மிடத்திலே பணிவிடைக்காரராயிருந்து போனவர்போலும்,"
என்று கிந்தித்து அந்நூல் காகநீர் வார்க்கச் சிறிது தாமதித்தார். கலிக்
கம்பராயனார் அதுகாட்சி, "இவன் இந்தச் சிவனடியாருடைய முந்திய
நிலையைக் குறித்து வென்கி நீர் வாராதொழிந்தனன்," என்று துணி
ந்து, அக்குற்றத்துக்காக உடனே வானை எடுத்து அம்மனைவியார் கை
யைத் தறித்து, அக்காகநீரை எடுத்துத் தாமே அவருடைய திருவடி
களை வினக்கி, அத்தியந்த ஆசையோடு தாமே வேண்டுவனவெல்லாம்
செய்து, அவ்வடியார்களை அழுது செய்வித்தார். அதன்மேல் அந்நாய
னார் பின்னும் சிவகாணம் திருத்தொண்டின் வழிகின்ற சிவபதத்தை
அடைந்தார். (சுக)

கலியநாயனார் சரித்திரம்.

“சுளிக்கச் சொல்லேல்,”

(இ - ள்.) ‘கேட்பவர் வெறுத்துக் கோபிக்கும்படி நீ கடுஞ் சொற்களைப் பேசாதே,’ என்பதாம்.

47. சுளிக்கச்சொல் லாடுனாற்றி யூர்வருஞ் செக்கான்

சுடர்திரு விளக்கிந் கலியன்

களித்துடற் குருதி யால்விளக் கெற்றக்

கருதியி டடைந்தது மறவேன்

துளைக்குழ லாயர் மேய்க்கிடும் பசுக்க

டுன்னுவேங் கையினிழல் படுததுண்

ணளக்கர்போல் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் நீசநா யகனை.

(இ - ள்.) துளை - துவாரம் பொருத்திய, குழல்-வேய்க்குழலை யுடைய, ஆயர் - இடையர்கள், மேய்க்கிடும் - மேய்க்கும், பசுக்கள் - பசுவினங்கள், துண்ணு - கெடுங்கிய, வேங்கையின் - வேங்கைமரத்தின், நிழல் - நீழலில், படுத்து - படுத்துக்கொண்டு, உண் - முன்னுண்ட புல்லைக் கக்கி அசையிட்டுண்ணுகின்ற சிறப்புவாய்ந்த சைவ மருங்கையுடைய, அளக்கர்போல் - சுமத்திரத்தைப்போன்ற, (ஆழம் வாய்ந்த) கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - வதித்திருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (‘சுளிக்கச் சொல்லேல்,’ என்று ஒளவை கூறியபடியே, மனிதர் பேசுங்காலத்தில் கேட்பவர் வெறுக்கும்படி கடுஞ்சொற்களைப் பேசலாகாது; அங்ஙனமின்றிக் கேட்போர் கோபிக்கும்படி கடுஞ்சொற் பேசும் வழக்கத்தைக் கொள்ளின் அவ்வாறு பேசுவார்க்குப் பலர்பகையு மேற்பட்டுக் கேடுண்டாம்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) சுளிக்க - கேட்போர் கோபிக்கும்படி, சொல்லான் - கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாதவரும், ஒற்றியூர் - திருவொற்றியூரிலே, வரும் - தோன்றிவந்த, செக்கான் - செக்கர் குலத்தினருமாகிய, (சிவபெருமானுக்கு) சுடர் - பிரகாசிக்கின்ற, திருவிளக்கிடும் - திருவிளக்கேற்றும் நிர்மலம்பூண்ட, கலியன் - கலியநாயனாரென்பவர், சுளித்து - சந்தோஷித்து, உடல் - தேகத்தை, (அறத்து அநிலிருந்து வடியும்) குருதியால்-இரத்தத்தினாலே, விளக்கேற்றக் கருதி - தீபமேற்ற நினைத்து, (அவ்வாறே செய்து) வீடு அடைந்தது - மூத்தியடைந்த செய்ந்நைய, மறவேன் - நான் ஒருபோ

தம் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நினைது திருத்தொண்டியற்றி நற்கதி பெறுவேன்).

(வி - னா) 'சுளிக்கச் சொல்லேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக் கிணங்கப் பிறாவெறுக்கப் பேசாதவராகிய திருவொற்றியூர்க் கலியநாயனார் நின்மீது அதிகரித்த பக்தியினாலே நினைக்குத் திருவிளக் கிடும் நியமம் பூண்டி, ஒருசமயம் எண்ணெயில்லாமற் போகத் தம் முடைய இரத்தத்தால் விளக்கேற்றத் துணிந்து உடலுறத்த முத்தி பெற்ற செய்கையை மறவாமல், அவரைப்போன்று யாழும் நின்மீது பக்திகொண்டு கற்பெறு பெறுவேன் என்பது இதன் கருகது. இங் குக் கூறியபடி உடலுறத்து முத்திபெற்ற கலியநாயனார் சரித்திர மாவது:—

தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த திருவொற்றியூரிலே உள்ள சக்கரப்பாடியில் செக்கரர் குலத்திலே தோன்றிய கலியநாயனார் என் பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெருஞ் செல்வராகி, அப்பதியில் உள்ள சிவாலயத்தின் உன்னும் புறம்பும அல்லும் பகலும் எண்ணிற க்த திருவிளக் கேற்றிவரும் நியமம் பூண்டிருந்தார். இவ்வாறு செய்துவரும் காலத்தில், பாமசிவன் அவ்வடி யாருடைய பத்திவலிமை யைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்துமபொருட்டு அவரிடத்தான் செல்வ மெல்லாம் குன்றுப்படி செய்தார் அவ்வாறு செய்யவே அவரிடம் வறுமை மிகுந்தது; அங்ஙனம் மிகுந்தம் அவர் மனம் தளராத தமது மரபில் உள்ளோர் தரும் எண்ணெயை வாங்கி விலை கூறி விற்பது, அதற்குக் கூலி பெற்றத தாம் செய்யும் திருத்தொண்டை வழு வாத செய்துவந்தார். சிலரே னாயினபின், விற்ப வரும்பொருட்டு அவர்கள் எண்ணெய் கொடாதொழிய அவர் மனம் தளர்ந்து செக் காட்டு மிடத்திற் சென்று தொழில் செய்து கூலிவாங்கித் திருவிளக் கிட்டார். பின்பு அத்தொழில் செய்வோர்கள் பலராய்ப் பெருகின மையால் அத்தொழிலும் கிடைக்காமற் போயிற்று, அதனால் அவர் கவலைகொண்டு தம்முடைய மனைவியாரை விற்பதற்கு ககரெங்கும் விலை கூறி, வாங்குவார் இன்மையால் மனம் தளர்ந்து ஆலயத்தை அடைந்து திருவிளக்கேற்றம் சமயத்திலே, “திருவிளக்குப் பணி மாறில் நான் இறந்துவிடுவேன்; இப்போது என் இரத்தத்தை விட்டு விளக்கேற்றவேன்,” என உறுதி செய்துகொண்டு திரியிட்ட அக்களைப் பரப்பி, எண்ணெய்க்குப் பிரதியாகத் தமது இரத்தத்தை கிறைக்கும்பொருட்டு ஆயுதத்தினாலே தம் கழுத்தை அரித்தார். அப்பொழுது கிருபா சமுத்திரமாகிய பாமசிவன் நேரே வந்து அவருடைய கையைப் பிடித்து அகருக்கு முன்னே இடபாஸுடாய்த் தோன்றி

யருள், அவர் சமுத் தறுபடாதவாய் அஞ்சலி செய்தகொண்டு
நின்றனர். உடனே சுவாமி அவரைத் தமது திருவடியிலே சேர்த்
தருளினார். (சஎ)

சத்திநாயனார் சரித்திரம்.

“சூது விரும்பேல்,”

(இ-ள்.) ‘நீ சூதாடுதலை விரும்பாதே,’ என்பதாம்.

48. சூது விரும்பா வரிஞ்சிலே ளாளன்
றெண்டரை யிகழ்ந்தபா தகரின்
சேதியா நாவைத் துண்டமாத் தறிக்குஞ்
சிவசத்தி நாயனார் மறவேன்
கோதறு மயிலு முருகனுங் குறவர்
கூட்டமும் பெருகுந் குறிஞ்சி
யாதா கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) கோதறு - குற்றமற்ற, மயிலும் - மயிற்பறவையும்,
முருகனும் - குமாரக்கடவுளும், குறவர் கூட்டமும் - குறவர்களின்
கூட்டங்களும், பெருகும் - உயர்ச்சியுற்றிருக்கின்ற, கல் - கல்ல, குறி
ஞ்சி - குறிஞ்சிலில் பொருந்தியதும், ஆதாம் - மூழ்குவோர் விரும்
பத்தக்க விருப்பத்தையுடைய, கங்கை-ஆசாயகங்கை பொருந்தியதும்
ஆகிய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும்-தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்
தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (‘சூது விரும்பேல்,’
என்று ஒளவை கூறிய நீதியின்படி உலகத்தில் எவரும் சூதாடுதலை
விரும்பலாகாது; அவ்நாதனை யகற்றாது கைக்கொள்பவர் எப்பொ
ழுதும் வறுமை யெய்தித் துன்பமுறவர்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க)
சூது விரும்பா - (தன்னிடத்துள்ள மனிதர்) சூதாடுதலை விரும்பாத,
(சிறப்பு வாய்ந்த) வரிஞ்சி - வரிஞ்சியென்னும் ஊரிலே தோன்றிய,
வேளாளன் - வேளாளகுலத்தினரும், தொண்டரை-சிவனடியார்கள்,
இகழ்ந்த - தாழ்த்தித் கூறிய, பாதகரின் - பாவிசளுடைய, சேதியா-
அறக்கப்படாத, நாவை - நாக்கை, துண்டமா - துண்டுகளாக, தறிக்
கும் - அறக்கும், சிவசத்தி நாயனார் - சிவனாகிய நின்மேல் பத்தி
யிருத்த சத்திநாயனார் என்னுந் திருப்பொயரினை யுடையவருமாகிய
(அடியவரை), மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.
(அவர்போலவே சிவபத்தி அடியார் பத்திகொண்டு நற்பேறு பெறு
வேன்.)

(வி - 88.) 'குது விரும்பேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க மனிதர்கள் குதை விரும்பாதிருக்கின்ற வரிஞ்சிபூரில் தோன்றிச் சிவனடியாரை நிதிப்பவரின் நாவை யறுக்கும் நியமம் பூண்டு அவ்வாறே செய்து கற்பேறு பெற்ற சத்திராயனரை மறவாமல், அவர்போலவே அடியவர் பத்தியிற் சிறந்த கற்கதியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதில் கூறியபடி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து கண்மை யடைந்த சத்திராயனர் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த வரிஞ்சிபூரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சத்திராயனரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்களை இகழ்த்து பேசும் பாதார்களுடைய நாக்கை அரிதனாகிய அருமைப் பெருமைத் திருத்தொண்டை நெடுங்காலம் அன்பினோடு செய்துவந்து, அந்தச் சத்தி பெற்றமையால் சத்திராயனர் என்னும் பெயரை வகித்து முடிவில் பரமசிவனுடைய திருவடிகிலே அடைந்தார். (சசு)

ஐயடிகள் காடவர்கோளையனர் சரித்திரம்.

“செய்வினை திருந்தச்செய்,”

(இ-ள்.) 'நீ செய்யும் காரியத்தை முடிவு பெறும்படி செம்மை யாகச் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

49. செய்வினை திருந்தச் செய்யுங்கா டவர்கோன்

சிவஸ்தலத் தொறுமொரு வெண்பா
வுய்யவே பாடித் தொண்டுசெய் தைப
னுயர்பத மடைந்ததை மறவேன்
மைவினை நிகர்த்த கூந்தலார் தத்த
மகிழ்ந்தோ டாடுசெங் குவளை
யையிதழ்க் கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசநர யகனை.

(இ-ள்.) மைவினை - மேகத்தை, நிகர்த்த-போன்ற, கூந்தலார்-கூந்தலையுடைய பெண்கள், தத்தம் - தங்கள் தங்களுடைய, மகிழ்கிறோடு - கணவருடனே கூடி, ஆடு - மூழ்குகின்ற, செங்குவளை-செங்குவளை மலர்களின், இ-அழகு பொருத்திய, இத்தழ்-இத்தழ்கள் பொருத்திய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வத்திலே, மேவும் - கோயில் கொண்டருளிய, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('செய்வினை திருந்தச் செய்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி வரும் தாம் செய்கின்ற கற்

காரியங்களைத் திருத்தமாகச் செய்யவேண்டும்; அங்கனமின்றி அவற்றை ஒழுங்கினைமாகச் செய்யின் அவை சரியாக முடிவுபெறாமல் அதனால் பலவித வேட்டமும், மனத்திருப்தியின்மையும் ஏற்படுவதோடு அக்காரியங்களா லடையப்படும் நற்பயனும் இல்லாமற்போம்; ஆதலால், இரீதியில் கிணங்க) செய்வினை - செய்பதற்குக் காரியங்களை, திருத்தச் செய்யும் - திருத்தமாகச் செய்கின்ற, காடவர்கோன் - காடவாகோ னாயனாரென்பவர், சிவஸ்தலந்தோறும் - ஒவ்வொரு சிவஸ்தலங்களிலும், ஒரு வெண்பா - ஒரு வெண்பாவை, உய்ய - தாம் மோகூலிட்டிலே நிலைபெற்று வாழும்பொருட்டு, பாடி - இயற்றி, தொண்டு செய்து - பல திருப்பணிகளை யுஞ் செய்து, லீயன் - தலைவனாகிய நின்னுடைய, உயர் பதம் - உயர்ந்த திருவடிகளை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மறவேன்-நான் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போல வேயானும் கிணக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து நின்னுடைய பாதாரச் சிவஸ்தலங்களைச் சேர்வேன்)

(வி - ன்) 'செய்வினை திருத்தச்செய்,' என்று ஒளவையார் கூறிய ரீதியில் கிணங்க, செய்யுங் காரியங்களைத் திருத்தமாகச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்த லீயனாகக் காடவர்கோ னுபனாரென்பவர் சிவஸ்தலங்கடோறும் ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடி நினக்குத் தொண்டு செய்து நின்னுடைய பாதங்களைச் சேர்ந்த செய்கையை மறவாமல், யானும் அவர்போலவேரின பகதியிற் சிறந்து நின்னுடைய பாதாரச் சிவஸ்தலங்களைச் சேர்வேனென்பது இசை நடுகது இருஞ் கூறியபடி உயர் பதம் பெற்ற லீயனாகக் காடவர்கோனானார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த காஞ்சிபுரத்திலே பல்லவர் குலத்திலே தோன்றிச் சைவத்திருநெறி வாழும்படி அரசியற்றிய லீயனாகக் காடவாகோனானார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எல்லாவுயிர்களும் இமமை மறமை இன்பங்களையும் முத்தியையும் அடைதல் வேண்டும் என விரும்பி, பிறதேசங்களையும் தம் வசப்படுத்தி, எல்லோரையும் சைவத்திற் புகுச்செய்து, அரசர்களும் பணி செய்ய அரசியற்றினார் அவ்வாறியற்றி வந்த அவர், சிலகாலம் சென்றபின் அரசாட்சி துன்பமயம் எனக்கருகி அதனை வெறுத்து, அப்பாரத்தைத் தம்முடைய புத்திரன்மேல் ஏற்றி, டுயியிலுள்ள சிசும் பரம் முதலாகிய சிவஸ்தலங்களுடோறும் சென்ற சுவாயி தரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்து, ஒவ்வொரு ஸ்தலத்திற்கும் ஒவ்வொரு திருவெண்பாப் பாடி, கெடுக்காலம் சென்றபின் சிவபதத்தை வடைந்

(சுரு)

கணம்புல்லளாயனார் சரித்திரம்.

“சேர்விட மறிந்துசேர்,”

(இ - ள்.) ‘கீ சேர்த்தக்க இடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து சேரக்கட வாய்,’ என்பதாம்.

50. சேர்விட மறிந்து சேர்ந்தவன் வேளூர்ச்
 சிவனன்பன் கணம்புல்ல னென்பான்
 வார்மயிர்க் கொண்டை தீபமா வெரித்து
 வானடி யடைந்ததை மறவேன்
 நீர்மலி வாவி நிறைமரை மலரி
 னினறனந் தவஞ்செயும் பரமன்
 ஆம்மலி கங்கை கோகிரி மேவு
 மாநிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) நீர் மலி - ஜல மிகுந்த, வாவி-தடாகங்களிலே, நிறை-
 மிகுந்திருக்கின்ற, மரை மலரின் - தாமரைமலரிலே, அன்னம் -
 அன்னப்பறவைகள், நின்ற - நிலைபெற்று, தவஞ் செய்யும் - தவஞ்
 செய்யத்தக்க வாய்மிகுந்ததும், பரமன் - சிவனாகிய நின்னுடைய, ஆர்
 ஆத்திமாலைபுடனே பொருந்தி, மலி - மிகுகின்ற, கங்கை - ஆராய
 கங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் -
 தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும்
 காதனே! (‘சேர்விட மறிந்துசேர்,’ என்ற ஓனையாயர் கூறிய
 நீதிப்படி, உலகத்தில் எவரும் கூடுதற்குத் தகுதியான விடத்தை முன்
 னரே ஆராய்த் கூடவேண்டும்; அவனும் ஆராயாது கண்டகண்டவ
 ரோடு கூட்டுறவு செய்கின்ற அதனால் துன்பமுண்டாம்; ஆதலால், இந்
 நீதியை அனுசரித்து) சேர்விட மறிந்து - சேர்த்தக்க விடத்தை
 ஆராய்ந்தறிந்து, சேர்ந்தவன் - அவ்விடத்திற் கூடியவரும், வேளூர்-
 இருக்குவேளூரென்னுந் தவத்திலே (தோன்றிய), சிவன் அன்பன் -
 சிவனாகிய நின்னுடைய அன்பருமாகிய, கணம்புல்லன் என்பான் -
 கணம்புல்லளாயனா ரென்பவர், (நின்றீது கொண்ட பத்தி விசேஷத்தி
 னாலே) வார் - நீண்ட, மயிர்க் கொண்டை-தம்முடைய மயிர்முடிவை,
 (திரியாகப் போட்டு) தீபமா எரித்து - விளக்காக எரித்து, (அப்
 புண்ணியத்தினாலே) வான் - சிறேஷ்டனாகிய உன்னுடைய, அடி -
 பாதங்களே, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மறவேன் - நான் ஒருபோ
 தும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நினக்குத் திருத்தொண்டி
 யிசந்து நின்னருளால் நின்னடியைச் சார்ந்தேன்.)

(ஷ்.ரை.) 'சேர்விட மறிந்தசேர்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிப்படி, சேர்த்தருந்த விடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து சேர்த்தவாரிய கணம்புல்லநாயனா என்பவர் தம்முடைய மயிர்முடியையிட்டு நினக்கு வினக்கேற்றி அப்புண்ணியத்தால் நின்னடி சார்ந்ததை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் நின்மீது பக்தி செலுத்தி நின் பாதாவிறந்தங் களைச் சேர்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மயிர்முடியால் வினக் கேற்றி நற்பதமடைந்த கணம்புல்லநாயனார் சரித்திரமாவது:—

வடவென்னாற்றக்குத் தென்கரையில் உள்ள இருக்குவேளூரி லே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும் பெருஞ்செல்வரும் ஆகிய ஒரு பெரிய வர் இருந்தனர். அவர் சிவாலயத்தினுள்ளே திருவினக்கேற்றதலையே தமக்குரிய திருத்தொண்டாகக் கொண்டிருந்தார். அப்பெரியவர் இவ் வாறு இத்திருப்பணியை நடத்திவருங் காலத்தில் அவருக்கு வறுமை யெய்தியது. அங்நன்ம் வறுமை வந்தும் அவர் தமது திருத்தொண் டை விடாதவராய், ஒருகாலத்தில் சிதம்பரத்தை அடைந்து சபாநாயக னாத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, தம்முடைய வீட்டி லுள்ள பொருள் களை விற்று அங்குள்ள திருப்புலிச்சூரம் என்னும் ஆலயத்தில் திரு வினக்கேற்றிவந்தார். இப்படி ஒழுகும் காளிலே, வீட்டுப் பொருள் களும் ஒழிந்துவிட்டபடியால் கணம்புற்களை அரிந்துகொண்டெவந்து, அவற்றை விற்று வரும் பொருளால் பெய் வாங்கித் திருவினக்கெரித் தார். அதனால் அவருக்குக் கணம்புல்லநாயனார் என்னும் பெயர் உண் டாயிற்று. அந்நாயனார் இவ்வாறு செய்தவரும்போது, ஒருநாள் தாம் அரிந்துகொண்டெவந்த புல் விலையாகாமற் போனபடியால் தம்முடைய பணி தவறாது அப்புல்லையே மாட்டி வினக்கெரித்தார். அப்படி பெரி க்கும்போது அப்புல் போதாமையால், வினக்கிலே தம்முடைய திரு மயிர்முடியையே திரியாக விட்டெரித்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் பெருங் கருணைசெய்து அவரைத் தம்முலகிற் சேர்த்தருளினார். (10)

காரிநாயனார் சரித்திரம்.

“சையெனத் திரியேல்,”

(இ - ள்.) 'அறிவுடையோர் உன்னைப் பார்த்து அருவருத்துச் சையென்று சொல்லுப்படி நீ கெட்டவனாகத் திரியாதே,' என்பதாம்.

51. சையெனத் திரியான் திருக்கட லூரான்
றமிழறி காரிகா யன்னார்
வைபமேற் பாடி வாங்குபொன் கோயில்
வளம்பெறக் கட்டிவிட்டடைந்தார்

மையிலா மனத்து முனிவர்கள் வளோந்து
வண்டவ நிலைபெறச் செய்யும்
ஐயவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) மை இல்லா - குற்றமற்ற, மனத்து - உன்னத்தை யுடைய, முனிவர்கள் - இருடிகள், வளோந்து - சூழ்ந்து, வண் - வனப்ப மிருத்த, தவம் - தவத்தை, நிலைபெற - நிலையாகும்படி, செய்யும் - இயற்றுகின்ற (இடத்தையுடைய), ஐய - அழகிய, வான் - சிறந்த, கங்கை - ஆகாயங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத் தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், விஷடையோர் பார்த்து அருவருப்புக்கொண்டு சையென்று சொல்லி யசுழும்படி கெட்ட செய்கைகளை யுடையவர்களாய்த் தெரு க்களில் உலாவித் திரியலாகாது; அங்கனம் திரியின் இம்மையில் இகழ்ச்சியும் மறமையில் நாகமுமே கிடைக்கும். இதுபற்றியே ஓன னவயார், 'சையெனத் திரியேல்' என்று கூறினர் ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க,) சை என - பெரியோர் பார்த்து சையென்று இகழ்ந்து கூறும்படி, திரியான் - கெட்டசபாவ குணமுடையவராகத் திரியாத வரும், திருக்கடவுளான் - திருக்கடவுளிலே தோன்றியவருமாகிய, தமிழ் அறி - தமிழ்க்கலை கற்றணர்ந்த, காரிகையனார் - காரிகையனா னென்பவர், வையமேல் - இப்பூவுலகில், பாடி - தமிழ்காட்டு மூவேந்த ளையும் புசுழ்த்து பாடி, வாங்கு - வாங்கிய, பொன்-பொன்னால், வனம் பெற - சிறப்புண்டாக, கோயில் கட்டி-சிவபெருமானாகிய நினக்குக் கோவிலைக் கட்டி, வீடு அடைந்தார் - மோகத்தைப் பெற்றார். (ஆத லால், அவர்போலவே யானும் நின்மீது பக்திசெலுத்தி நினக்கு ஆன யம் முதலியன கட்டி முடித்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே கந்தி யடைவேன்).

(வி - ளை.) 'சையெனத் திரியேல்,' என்று ஓனவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, பெரியோர் சையென்று சொல்லி இசுழும்படி கெட்ட குணங்களை அனுசரித்துத் திரியாதவரும், திருக்கடவுளில் தோன்றி யவருமாகிய காரிகையனார் என்பவர் தமிழ்காட்டு மூவேந்தர்களையும் புசுழ்த்து பாடிப் பெற்ற பொன்னால் சிவனாகிய நினக்குக் கோவில் கட்டி அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே முத்தியடைந்தனராதலின், அவர் செய்கையை மறவாமல் யானும் சிவபுண்ணியத்தைத் தேடி முத்தியடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி முத்தி யடைந்த காரிகையனார் சரித்திரமாவது:—

திருக்கடவுளிலே தமிழ்க்கல்வியிலே மகா பாண்டித்தியம் பெற்ற காரியனான என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்பையரால் தமிழ்க் கோவை பாடித் தமிழ்காட்டு மூவேந்தரிடத்தும் சென்று அவர்கள் மகிழும்படி பொருளுரைத்து, அவர்களிடத்திற் பெற்ற திரவியங்களைக் கொண்டு சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவித்தும், சிவனடியார் ஒருக்கு வேண்டும் திரவியங்களைக் கொடுத்தும், திருக்கைலாசமலை மதவாத கருத்தினாராகி உலகம் எங்கும் தம்முடைய கீர்த்தியை நிறுத்திப் பரமசிவனது திருவருளைப் பெற்று நற்கதியடைந்தார். (இச)

நெமோறநாயனார் சரித்திரம்.

“சொற்சோர்வு படேல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ பேசுங்காலத்தில் உன் சொல்லில் சோர்வு உண்டாகாமல் திடமாகப் பேசக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

52. சொற்சோர்வுபடான் பாண்டிநாட் டிடைகன்

பாண்டியன் றேன்றுசம் பந்தர்
சொற்பெறு பூதி படவழ டடங்கித்
துன்னுகு னியிர்த்தது மறவேன்
பொற்கிரி யாணி ராண்புவி யாணம்
பொலிந்தகன் னகரம் திலகும்
அற்புத கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) பொன் - அழகிய, கிரி அரண் - மலையானும், நீர் அரண் - நீராணும், புவி அரண் - மண்ணானும், பொலிந்த - அழகு பெற்ற விளங்குகின்ற, நல் நகரமது - நல்ல நகரமானது, இலகும் - பிரகாசிக்கின்றதும், அற்புதம் - ஆச்சரியத் தங்கிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னு் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆநிசத்தீசகாயகனே - ஆநிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய காதனே! (மனிதர் பேசுங்காலத்தில் தம் சொற்களில் சோர்வு உண்டாகாமல் திடமாகப் பேசவேண்டும்; அங் ணையின்றிச் சோர்வுற்றுப் பேசின் எக்காரியமுஞ் செய்தியாகாது; ஒன்றாகு செய்ய இயலாதவரும் வாய்ப்பேச்சின் வன்மையால் பெருமை வடைத்து காரியமித்தி பெறுவர்; காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதில் விக் சாமர்த்தியமுடையவரும் பேச்சு வன்மையில்லாவிடில் காரியமித்தி பெருமல் எவ்விடத்தும் மதிப்பின்றி இழிவுற்றத் திரிவர்; இஃது உலகத்தியற்கை; இதுபற்றியே ஒளையார், ‘சொற்சோர்வு

படேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இம்மீதியை அனுசரித்து) பாண்டிசாட்டிடை - பாண்டிசாட்டிளிடத்தே (தோன்றி அரசசெய்து), சொல் சொர்வுபடான் - சொற்களிலே சொர்வுபடாதவராகிய, கூன்-கூண்டியுடைய, பாண்டியன் - பாண்டியநாயனாகிய செமொறையனான என்பவர், (சிவனாகிய நிற்பால் செலுத்திய அன்பினாலே) தோன்று-அங்கே வந்து தோன்றிய, சம்பந்தர் - திருஞானசம்பந்தரது, சொல் பெற - துதிச்சொற்களோடு கூடிய, பூதிபட - திருநீருனது தேரத்தில் பட்டமாத்நிரத்தில், அழல் - தம் தேரத்திலிருந்த வெப்புளோயானது, அடங்கி - தணிந்து, தன்னு - பொருந்திய, கூன் கிடிர்த்தது-கூண் கிடிர்த்ததை, மறவேன்-கான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்னிடத்துப் பக்திசெலுத்தி என்மைபடைவேன்).

(வி - னை) 'சொற்சொர்வு படேல்,' என்று ஒளவை கூறிய கீதிக் கிணங்கச் சொற்சொர்வு படாதவராகிய செமொறையனான என்பவர் நின்றீது பக்திகொண்டு, திருஞானசம்பந்தர் துதித்திட்ட திருநீற்றினாலே நமது அரசோய் கீங்கப்பெற்றுக் கூனிடிர்த்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்றீது பக்திகொண்டு என்மை படைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனது சிவபக்தியினால் என்மை படைத்த செமொறையனார் சரித்திரமாகுது:—

பாண்டிசாட்டின் தலைக்கோகிய மதுராபுரியிலே கூன்பாண்டியர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையினாலே ஆருதமதத்திலே பிரவேசித்தும், சோழநாயகனுடைய புத்திரியாராகிய மங்கையர்க்கரசியானா மனைவியாராகவும், குலச்சிறைகளானவை மத்திரியாராகவும் பெற்றிருந்தமையால், அவர்களுடைய வேண்டிதற்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி ராயனார் திருக்கரத்தினாலே தீண்டி விபூதி சாத்தப்பட்டு, அவர் அருளிய மெய்யுப தேசத்தைப் பெற்றுக் கூன் கிடிர்த்த செமொறையனார் எனப் பெயர் பெற்றார். இத்தகைய இவர் தம்மோடு பொருவந்த வடபுலத்து அரசர்களுோடு திருசெல்வேலிப் போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்து வென்று, சைவசமயம் அபிவிர்ந்தி யாகும்படி செங்கோலம் அரசியற் தீர்க்கொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார். (இட.)

வாயிலார்நாயனார் சரித்திரம்.

“சோம்பித் திரியேல்,”

(இ-ள்.) 'நீ சோம்பலுற்று ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் வீணில் திரியாதே,' என்பதாம்.

53. சோம்பித் திரியார் மயிலைவாழ் வேனார்

தாய்பநல் வாயிலா ரென்பார்

தாம்புரி பூசை மானச மாகத்

தத்துவீ டடைந்ததை மறவேன்

ஆம்பல்செங் கழுநீ ராவிந்த மலர்க்

ளலர்ந்தெரி தருவிளக் கென்ன

வாம்பெருங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆம்பல் - அல்லி மலர்களும், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர் மலர்களும், அரவிந்தமலர்கள் - தாமரை மலர்களும், அலர்ந்து - மலர்ந்து, எரிதரு - எரிகின்ற, வினக்கு என்ன-வினக்கென்று சொல்லும்படி, ஆம் - சிறப்புண்டாகும், பெரும் - பெரிய, கங்கை - ஆசாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - அமர்ந்திருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் கடனே! ('சோம்பித் திரியேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக்கிணங்க எவரும் சோம்பலுற்றிராமல் கல்ல தொழின்றுயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறு செய்வின் உலகத்தில் மிக்க செல்வமுடையாய்ச் சிவபக்தி அடியார்பக்தியிற் சிறந்து கற்கதிபெற ஏதுவுண்டாகும்; அங் கணமின்றிச் சோம்பலுற்றுத் தொழிலின்றித் திரியின் மிக்க வறியாாய் கற்கதியை இழக்க ஏதுவுண்டாகும்; ஆதலால், இந்நீதியை அனுசரித்து) சோம்பித் திரியார் - சோம்பலுற்றுத் திரியாதவரும், மயிலை வாழ்-திருமயிலையிலே வாழ்ந்த, வேனார் - வேனானருமாகிய, தாய்ப - பரிசுத்தமாகிய, கல்-கல்ல, வாயிலாரென்பார் - வாயிலார் காயனாரென்பவர், தாம்புரி - சிவனாகிய கிணக்குத் தாம் செய்கின்ற, பூசை - பூசையை, மானசமாக - மானதபூஜையாக, தத்து-செய்து கிணக்களித்து, வீடு - மோஷத்தை, அடைந்ததை-பெற்ற கற்செய்கையை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே கின்பாத் பக்திசெலுத்தி மோக்ஷமடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'சோம்பித் திரியேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, சோம்பலுற்றுத் திரியாதவராகிய திருமயிலையில் வாழ்ந்த வாயிலார் காயனாரென்பவர் கிணக்கு மானதபூஜை செய்து முத்திபெற்றதை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே கிணக்குப் பக்தி செலுத்தி மோஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறிய படி மானதபூஜை செய்து வீடுபெற்ற வாயிலார் காயனார் சரித்திர மாவது:—

தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்த மயிலாப்பூரிலே வேளாளர் குலத்
திலே லாயிலாராயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாம
சிவனை ஒருபொழுதும் மறவாத தம் மனமாயி ய ஆலயத்துள் இரு
த்தி, ஞானமாயி ய திருவினக்கை ஏற்றி, ஆனந்தமாயி ய திருமஞ்ச
னம் ஆட்டி, அன்பாயி ய அமுதத்தை காவேதனம் பண்ணுதலாயி ய
ஞானபூசையை கெடுக்காலம் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதத்தை
அடைந்தார். (இரு.)

மூனையவோர் நாயனார் சரித்திரம்.

“தக்கோ நெனத்திரி,”

(இ-ள்.) ‘அறிவுடையோர் உன்னைப் பார்த்து நற்குண முடை
யவனென்று சொல்லும்படி நீ கல்லொழுக்க முடையவனாய் உலகத்
தில் சஞ்சரிக்கக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

54. தக்கோ நெனத்திரி கின்றீ ரோர்

தக்கவே ளார்முனை யவோர்

புக்கிய செருவிற் பொருடனை யிட்டிப்

புண்ணியர்க் களித்ததை மறவேன்

மிக்கசெக் கோலும் குடியுழக் கோலும்

வியன்றுலாக் கோலுகன் கமைந்த

வல்கனில் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசகா யகனே.

(இ-ள்.) மிக்க-ஒழுங்கு மிகுந்த, செங்கோலும் - அரசனுடைய
செம்மையாயி ய கோலும், குடி - குடிசளுடைய, உழக்கோலும்-மாடு
களைத் தூண்டி ஏரை நடத்தி உழுதற் குதலியான தாற்றுக்கோ
லென்னும் உழவுகோலும், வியன் - பெருமை பொருந்திய, துலாக்
கோலும் - விபாபாரஞ் செய்யுந் தாசுகக்கோலும், எங்கு அமைந்த -
ஒழுங்கு தவறாமல் நோகப் பொருந்திய நீதிநாய்த்ததும், அல்கை
இவ் - குறைதலில்லாத, கங்கை-ஆகாய கங்கை பொருந்தியதுமாயி ய,
கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி
சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் கடனே! (உலகத்தில்
மனிதனாகப் பிறந்தவன் தன்னைப் பார்த்து அறிவுடையோர், ‘நற்
குதியை யுடையவன்,’ என்று சொல்லும்படி நற்குண நற்செய்கை
களில் நிறந்தவனாய் உட்காவேண்டும்; அங்கனம் நடப்பின் அவனுக்கு
வல்ல கீர்த்தியும், தெய்வபத்தியும், நந்தியு முண்டாகும்; இதுபற்றி
யே ஓணையார், ‘தக்கோ நெனத்திரி,’ என்று கூறினர். ஆறாம்,

இரீதிச் சிணங்க) தக்கோன் எனத் திரிசின்ற - அறிவுடையோர் பார்த்து நற்றகுதியை யுடையவரென்று கூறும்படி நல்லொழுக்கமு டையவராய்ச் சஞ்சரிப்பவரும், தீரோர்-திருநீரேில் வசித்தவரும், தக்க- தகுதியையுடைய, வேனார் - வேனான குலத்திற் பிறந்தவருமாயி, முனையவொர் - முனையவொர் நாயனா ரென்பவர், புக்கிய - தாம் செய் யப்புருத்த, செருவில் - போரினாலே, பொருள்தனை - திரவியத்தை, ஈட்டி - சம்பாதித்து, புண்ணியர்க்கு - புண்ணிய மிகுந்த சிவனடி யார்களுக்கு, அளித்ததை - கொடுத்து அதனால் நற்கதி யடைத்ததை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே செய்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - னை.) 'தக்கோ னெனத்திரி' என்று ஒளவையா கூறிய கீதிப்படி, பெரியோர் பார்த்து நற்செய்கையை யுடையவரென்று கூறும்படி நல்லொழுக்கத்திற் றிறந்து திருநீரேில் வசித்தவராயி யமுனையவொர் நாயனா ரென்பவர் போரினாலே பொருள் தேடி அத னைச் சிவனடியார்க் களித்து நற்பேறு பெற்றதை மறவாமல், அவர் போலவே சிவனடியார் விஷயத்திற் பக்தி செலுத்தி நற்கதி பெறு வேன் என்பது இதன் ஒருத்து. இங்குக் கூறியபடி நன்மை யடைத்த முனையவொர் நாயனா சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த திருநீரேிலே வேனான் குலத்திற் றோன்றிச் சிவனடியார்களிடத்தே பக்தி மிகுந்த பெரியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சத்துருக்களுடைய போர்முனையிலே தோற்றவர் கள் தம்மிடத்தில் வந்து கூவி பேசினால், அவர்களுக்காகப் போய்ப் போர் செய்து எதிரிகளை வென்று பொருள் சம்பாதித்துச் சிவனடி யார்களுக்குச் சொன்னது சொன்னபடியே நிரம்பக் கொடுத்து அவர் களைத் திருவமுது செய்வித்துக்கொண்டிருந்தார். அதனால் அவருக்கு முனையவொர் நாயனா என்னும் திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவர் செங்கோலம் இவ்வருமையாயி திருத்தொண்டைச் செய்துகொண் டிருந்து இறுதியில் சிவபதம் பெற்றார். (இச)

கழற்சிங்க நாயனா சரித்திரம்.

“தானமது விரும்பு,”

(இ - ள்.) 'நீ எப்போதும் வறியுக்குப் பொருள் கொடுத்தனை யே விரும்பக்கடவாய்,' என்பதாம்.

நீ. தானமே விரும்புங் காடவர் குலத்தன்
தகைசெழற் சிங்கன் மணியீ

சாணனுக் கணிசு மோந்தகா லவள்கை
தறித்துவி டடைந்ததை மறவேன்
ஞானமே யுதவி விட்டினுக் கேற்று
கன்கமைந் தாங்குமுழ் கினை
யானவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆங்கு - அவ்விடத்தே வந்து, மூழ்கினை - மூழ்கினை வர்களை, ஞானமே உதவி - அவர்களுக்கு கல்வ ஞானத்தையே கொடுத்தது, விட்டினுக்கு - மோகத்திற்கு, ஏற்றம் - ஏற்றகின்ற, கன்கு அமைத்து - கன்கை பொருத்தி, வான் ஆன-சிறப்புண்டான, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்தினே, மேவும்-தங்கி விருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் காதனே! ('தானமது விரும்பு,' என்று ஓணவையார் கூறிய நீதிப்படி எவரும் தரித்திரர்க்குப் பொருள் கொடுத்தலாகிய தானஞ் செய்தலையே விரும்பவேண்டும்; அங்கனம் செய்யின் அத் தான விசேஷத்தால் சிவனாகிய சின்னருளும், சைவியு முண்டாகும்; ஆதலால், துந்தித்திணைக்க), தானமே விரும்பும் - தானஞ் செய்தலையே விரும்புகின்ற, காடவர் குலத்தன் - காடவர் குலத்தினராகிய, தகை-அன்பையுடைய, கழற்சிங்கன் - கழற்சிங்க வாயனா ரென்பவர், தன் மனை-தம்முடைய மனைவியார், ஈசானனுக்கு - ஈசனாகிய சினக்கு, அணி - அணிகின்ற, பூ - மணை, மோந்தகால்-மோத்து வாசனை பார்த்தகாலத்தில், அவர்கை - அவனுடைய காததை, தறித்து - வெட்டி, விட அடைந்ததை - அச்சிவத்தியால் மோகமடைந்த செய்கையை, மறவேன் - கான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே சிவபத்தி மிகுந்து அதனால் நந்தி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'தானமது விரும்பு,' என்று ஓணவையார் கூறிய நீதிப்படி தானஞ் செய்தலையே விரும்புகோராகிய காடவர்குலக் கழற்சிங்க வாயனா ரென்பவர், சிவனாகிய சின்னனாகிய பூவை மோந்த குந்தத்திற்காகத் தம்முடைய மனைவியின் கையைத் தறித்து, அச்சிவபத்தி விசேஷத்தினாலே மோக மடைந்ததை மறவாமல், அவர் போலவே சின்மீது பத்தி செலுத்தி மோக மடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. மனைவி கைதறித்து நற்பேறு பெற்ற கழற்சிங்க வாயனா சரித்திரமாவது:—

காடவர் குலத்தினே பாமசிவனுடைய திருவடினையே யன்றி
மற்றொன்றையும் அறியாத கழற்சிங்க வாயனா என்பவர் ஒருவர்

திருத்தார். அவர் பாமசிவனுது திருவருள் வலிமையினால் வடபுலத் தாசர்களைப் போரிலே வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கவர்ந்து, எவ் கும் சைவசமயம் தழைத்தோங்கும்படி அரசாண்டு வந்தார். இப்படி அரசு புரிந்துவருந் காலத்தில், தம் மனைவியோடு சிவஸ்தலங்கள் தோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருத்தொண்டு செய் வாராதித் திருவாரூரை அடைந்து கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவா மியை வணங்கினார். அப்பொழுது அவருடைய மாதேவி கோயிலை வலஞ்செய்து, அங்குள்ள சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி யே பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, திருமலை கட்டும் மண்டபத் தின் பக்கத்திலே விழுந்திடிக் ஒரு புதற்பூவை எடுத்து மோக் தனன். அதைக்கண்டவுடனே, செருத்தணைநாயனார் அவ்வாறு அவன் சிவனுக்குரிய புஷ்பத்தை யெடுத்த மோந்த குற்றத்திற்காக, விரை ந்து ஒடிவந்து அவனைக் கூத்தலிலே பிடித்து இழுத்து வீழ்த்தி, அவ னுடைய மூக்கைப் பிடித்துக் கத்தியினாலே அரித்தார். அவன் சேர்ந் தது பூமியில் வீழ்ந்த புலம்பினான். அப்பொழுது கழற்சிக்க நாயனா ரும் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அவனுக்குச் சமீபத்தில் வந்து வட்டத்தை விசாரித்து, 'புஷ்பத்தை எடுத்த கையையன்றோ முன் துணிக்கவேண்டும்,' என்று சொல்லி உடைவாளை உருவித் தம் முடைய மாதேவியினது புஷ்ப மெடுத்த கையைத் துணித்தார். அது கண்டு தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். அதன்மேல் இவ்வரிய திருத்தொண்டைச் செய்த கழற்சிக்க நாயனார் கெடுக்காலம் சைவ தெறி தழைத்தோங்க அரசியற்றிப் பாமசிவனுடைய திருவடிமீழ்ந் து அடைந்தார். (36)

இடங்கழி நாயனார் சரித்திரம்.

“திருமாலுக் கடிமைசெய்,”

(கு - ன்.) ‘திருமாலுக்கு நீ தொண்டு செய்யக்கடவை,’ என்ப னாம்.

56. திருமாலுக் கடிமை செய்கொடும் பாணர்த் திறலா சன்னிடங் கழியார்

திருமா நிலப்பேரார் நெற்கவர் வாணுக் கிங்கிச்செய் பறங்களை மறிவேன்

கரியெடுத்த தெறிந்துங் கிரியெடுத்த தெறிந்துங் காவலா ராடுகூடஞ்சேர்

அரியதோர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிரித் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) காவலர் - அரசருமாரர்கள், கரி எடுத்த ஏறித்தம் - யானைகளைத் தூக்கி யெறித்தம், கிரி எடுத்த ஏறித்தம் - மலைக் குன்றுகளைத் தூக்கி யெறித்தம், ஆடும் - விளையாடுகின்ற சிறப்பை யுடையதும், கூடம் சேர் - அழகிய மாளிகைகளைச் சேர்த்திருப்பதும், அரியது - அருமையுள்ளதாகிய, ஒர்-ஒப்பற்ற, கங்கை - ஆளாயகங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத் தீசனென்னும் காதனே! (உலகத்தில் என்மைபடைய விரும்புகோர் திருமாலுக்கு அடிமைசெய்யவேண்டும்; ஏனெனில், அவர் சிவனாகிய கின்னிடத்துப் போன்புடையராய்த் தமது கண்ணைப் பெயர்த்து கின் திருவடிபி லருச்சித்த சிவபக்தராதலின், அவரை வழிபடின் அவரு ளால் கின்னருள் கைகூடி நந்தி பெறுதற்கேதுவுண்டாம்; இதுபற் றியே ஔவையார், 'திருமாலுக் கடிமைசெய்,' என்று கூறினர். ஆத ளால் இக்கீழ் வாக்கியத்திற்கிணங்க, அக்குள்ளவர்கள்) திருமாலுக் கடிமைசெய் - திருமாலினுக்குத் தொண்டுசெய்கின்ற சிறப்புடையத்த ளாகிய, கொடும்பாளூர் - கொடும்பாளூரென்னும் காதத்திலே தோன் றிய, திறல் - வெற்றிபொருத்திய, அரசன் - மன்னராகிய, இடங்கழி யார் - இடங்கழி நாயனாரென்பவர், (சிவனடியார்கள் சமுதானிக்கும்பொ ருட்டுத் தம்முடைய மாளிகையில்) இரும் - பெரிய, மா - சிறந்த கிலம் - பூமியிற் குவிக்கப்பட்டிருத்த, போர் - போராகிய, செல் - செல்வ, வல்காணுக்கு - திருடிய சிவனடியாராகிய ஒரு பெரியவரு க்கு, இரங்கி - இரக்கமுற்ற, செய் - செய்த, அறங்களை - தருமங் களை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அவர் போ னவே சிவனடியார்க் கிதஞ்செய்து கின்னருனால் நந்தியபடையேன்.)

(வி - ளை.) 'திருமாலுக் கடிமைசெய்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, மனிதர்கள் சிவபக்தியிற் றிவந்தவராகிய விஷ்ணுவுக் கடிமைசெய்யும் சிறப்பு வாய்க்க கொடும்பாளூரில் தோ ன்றிய இடங்கழி நாயனாரென்பவர், சிவனடியார்களுக்குச் சமுதானி க்கும்பொருட்டுத் தமது மாளிகையில் வந்து செல்வத் திருடிய சிவ பக்த கொருவர்மீ திரக்கமுற்றச் செய்த அறங்களை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே சிவனடியார்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி நந்தி பெறவேனென்பது இவன் கருத்து. இதற் கூறியபடி சிவ னடியார்க் கிரங்கி நற்பேறுபெற்ற இடங்கழிநாயனார் சரித்திரமா வது:—

கோளுட்டைச்சார்ந்த கொடும்பாளூரிலே குறுகினமன்னர் குலத்
திலே கனகசபையின் முகட்டைக் கொங்கிற் செம்பொன்னால் வேய்ந்த
ஆதித்தன் குடியிலே இடங்கழிநாயனார் என்னும் சிவபக்தரொருவர்
தோன்றியிருந்தார். அவர் சைவநெறியும் வைதிகநெறியும் தழைக்கச்
சிவாலயங்கள் எங்கும் நித்திய னாயித்திகங்கள் சிவாகம விதிப்படி
கடக்க அரசியற்றி வந்தனர். இவ்வாறு நடத்திவருங் காலத்தில், சிவ
னடியார்களைக் கிருவமுது செய்விக்கும் ஓடிபயவர் ஒருகான் திரு
வமுது செய்வித்தற்குப் பொருள் எங்கும் அகப்படாமையால் மனம்
தளர்ந்து, மகேசாபூசைமேல் வைத்த ஆசையினால் அவ்விடங்கழி
நாயனாருடைய அரண்மனையில் அர்த்தநாத்திரியிலே புனந்து செல்
லைத் திருடினார். காவலான்கள் அதைக் கண்டு அவரைப் பிடித்து
இடங்கழிநாயனாருக்கு முன் கொண்டுவந்தார்கள். அப்போது இடங்
கழி நாயனார் அவ்வுடியைரைப் பார்த்து, “நீர் ஏன் கம்முடைய செல்
லைத் திருடினீர்?” என்று வினாவு, அவ்வுடியவர், “கான் சிவனடியார்
களை அமுது செய்வித்தற்குப் பொருள் இன்மையால் இவ்வனம்
செய்தேன்,” என்றார். இடங்கழி நாயனார் அதைக் கேட்டு மிக
இரங்கி, “எனக்கு இவான்றோ பண்டாரம்,” என்று சொல்லி,
“சிவனடியார்கள் எல்லோரும் நெற்பண்டாரத்தை மாத்திரம் அன்றி
மற்றை திதிப்பண்டாரங்களையும் எடுத்துக்கொன்னலாம்,” என்று
எங்கும் பறை யறைந்து அறிவித்து, அச்சிவனடியார்க்கு வேண்டு
வனவற்றைக் கொடுத்துப் பின்னும் செங்காலம் திருநீற்றின் நெறி
தழைக்கும்படி தண்ணளியோடு அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து சிவ
பதத்தை அடைந்தார். (இசு)

செருத்துணை நாயனார் சரித்திரம்.

“திவினை யகற்று,”

(இ - ள்.) ‘நீ பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யும்படியான கெட்ட
சொயல்களை ஒழித்துவிடு,’ என்பதாம்.

57. திவினை யகற்றும் தஞ்சைவா முழுவர்

செருத்துணை யார்மன்னன் நேவி

பூவினை மோப்ப மூக்கினை யரிந்த

பொற்புது மற்புத மறவேன்

சேவலக் கொடிபூந் தாமசற் கூடம்புஞ்

செங்குலவே லாயுத மயிலான்

ஆவல்கொள் கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசநா பகனே.

(இ-ள்.) சேவல்கொடி - அழகிய சேவற்கொடியையும், பூம் - அழகிய, தாமம் - மாஸையாகிய, கல் - கல்ல, கடம்பும் - கடப்பமலையும், செங்கை - செம்மையாகிய கையில், வேலாயுதம் - வேலாயுதத்தையுமுடைய, மயிலான் - மயில்களைக் கடவுளாகிய முருகன், ஆவல்கொள் - விரும்புகின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கைப்பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் காதனே ! (மனிதராகப் பிறந்தவர் பிறர் துன்பப்படுதற் கேதுவான தீயசெய்கைகளை ஒழிக்கவேண்டும்; அங்ஙன மொழித்து நற்செய்கைகளைச் செய்யின் அது நற்கதியிற் சேர்க்கும்; இதுபற்றியே ஓளவையார், 'தீவினை யகற்று,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கணங்க, அங்கே தங்கியிருக்கும் மனிதர்) தீவினை - கெட்ட செயல்களை, அகற்றும் - நீக்கி வாழ்கின்ற, தஞ்சை - தஞ்சைமாகரத்திலே, வாழ் - வாழ்ந்த, உழவர் - பயிர்ந்தொழில் செய்யும் வேளாளாகிய, செருத்துணையார் - செருத்துணை நாயனாரொன்பவர், (தாம் கொண்டிருந்த சிவபக்தி விசேஷத்தினாலே) மன்னன் தேவி - அரசராகிய சமுந்நிவாயனருடைய மனைவியார், பூவினை - (கொலையத்திலே கிணக்கு யோகமாகிய மலர்களில் சிந்திக்கிடந்த) ஒரு மலரை, மோப்ப-எடுத்த முகம், (அதற்குப் பொருது) மூக்கினை - அப்பெண்ணின் மூக்கை, அரிந்த - அறுத்து கண்மை பெற்ற, பொற்பு உறம் - அழகு பொருந்திய, அற்புதம்-ஆச்சரியமான செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது பக்திசெலுத்தி கண்மை யடைவேன்.)

(வி - நை.) 'தீவினை யகற்று,' என்று ஓளவையார் கூறிய நீதிப்படி, மனிதர்கள் தீச்செய்கைகளை நீக்கி வாழ்கின்ற சிறப்பையுடைய தஞ்சையில் வாழ்ந்த வேளாளாகிய செருத்துணை நாயனாரொன்பவர் நின்மீது பக்திகொண்டு கிணக்குரிய மலரை பெடுத்த மோந்தருந்தத்திற்காக அரசராகிய சமுந்நிவாயனருடைய மனைவியாரின் மூக்கையரிந்து கண்மை யடைந்த அற்புதத்தை மறவாமல் யானும் அன் போலவே நின்பாற் பக்தி செலுத்தி கண்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி கண்மை பெற்ற செருத்துணையனார் சரித்திரமாகது:—

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த தஞ்சாவூரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிய வைவசிரோமணியாகிய செருத்துணை நாயனார்

என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரை அடைந்து காலந்
தோறும் வன்மிகாதாரை வணங்கித் திருத்தொண்டுகள் செய்து
கொண்டு வந்தார். அப்படிச் செய்துவருங் காலத்தில், அங்கே சுவாமி
தரிசனம் செய்யவந்த கழற்சிக்கரையனாருடைய தேவீ பூமாவை கட்
டும் மண்டபத்தின் பக்கத்திலே விழுந்தகிடந்த ஒரு பூவை எடுத்து
மோந்ததை அவர் கண்டு, சிவபெருமானாகுரிய பூவை எடுத்து மோந்
தான் என்று கோபித்த உடனே கத்திவினாலே அவளுடைய மூக்கை
அரித்து, தம்முடைய சிவபத்தி மிகுதியைக் காட்டிப் பின்னும் செங்க
கரலம் திருத்தொண்டு செய்து வந்து சிவபதத்தை அடைந்தார். (இள)

புகழ்த்துணை நாயனார் சரித்திரம்.

“துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போ துண்டாகுந் துன்
பத்திற்கு இடங்கொடுதது, அயர்ந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாமல்
விட்டுவிடாதே,’ என்பதாம்.

58. துன்பத்திற் கிடங்கொடான் செருவினி புத்தூர்

புகழ்த்துணை யருச்சுனை நிகழும்
இன்புற்றுச் செய்ய வுமாபதி பொற்கா
சீந்தனம் வாய்த்தது மறவேன்
கன்மத்தை நீக்க வானமும் புவிபுங்
கலந்தவண் வந்துநீ ராடி
யன்புற்ற கங்கை கோகிரி மேவு
மாகிசுத் திசநா யகனை.

(இ-ள்.) வானமும்-தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களும், புவியும்-
பூவுலகத்திலுள்ள மனிதர்களும், கலந்து-ஒன்றாகக் கூடி, கன்மத்தை-
(தாம் செய்த)பாவத்தை, நீக்க-போக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, அவண்-
அவ்விடத்திலே, வந்து - வந்து சேர்ந்த, நீராடி - ஸ்னானஞ் செய்து
(அதனால் பாவம் நீக்கப்பெற்று), அன்புற்ற - தன்மேல் அன்பு
பொருத்திய மனமையையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய,
கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியுள்ள, ஆதிசத்திச
ராயனே-ஆதிசத்திச நாதனே! (மனிதர் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்
போது ஏற்படும் மனக்கலக்கம் முதலிய துன்பங்களுக் கிடங்கொடு
த்து விசாரப்பட்டு அக்காரியத்தை விட்டுவிடலாகாது; என்ன துன்
பம் வரினும் அதனைத் தன்னி மிக்க ஊக்கத்துடனே அக்காரியத்தைச்
செய்து முடித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்து முடிக்கும் சாமர்த்

தியமுனதாயின் இகசுகமும் பாசுகமும் வந்தடையும்; இதுபற்றியே ஓனையையார், 'தன்பத்திற் கிடக்கொடேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிவாக்யப்படி) தன்பத்திற்கு இடக்கொடான் - ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குங்காலத்தில் வருந் தன்பத்திற் கிடக்கொடுத்துத் தளர்ச்சியுற்று அக்காரியத்தை விட்டுவிடாதவரும், செருவிலிபுத்தூர்-செருவிலிபுத்தூரில் தோன்றியவருமாயி, புகழ்த் துணை - புகழ்த்துணை கையறு ரென்பவர், நிதமும் - தினந்தோறும், இன்புற்று - இன்பம் பொருத்தி, அருச்சனை செய்ய - அருச்சனை புரிந்துவர, உமாபதி-உமாநாயகனாகிய ந, பொற்காசு ஈந்ததும் - அவருக்குப் பொற்காசளித்ததக் கிருபை புரிந்ததையும், வாய்ந்ததும்-அதனால் அவருக்கு வந்து பொருத்திய கன்மையையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே யானும் நின்று பத்தி செலுத்தி கன்மை யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'தன்பத்திற் கிடக்கொடேல்,' என்று ஓனையையார் கூறிய நீதிப்படி தன்பத்திற் கிடக்கொடாதவராகிய செருவிலிபுத்தூர்ப் புகழ்த்துணையையறு ரென்பவர் தினந்தோறும் நினக்கு அருச்சனை புரிந்துவந்து, பஞ்சத்தால வருத்திய காலத்தில் நீ உருக்குப் பொற்காசு ஈந்ததையும், உன்னால் அவர் பெற்ற கன்மையையும் நான் மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்று பத்தி செலுத்தி கன்மை யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சுவாமிக் கருச்சனை புரிந்து கனம் பெற்ற புகழ்த்துணையையறு சரித்திரமாவது:—

செருவிலிபுத்தூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திலே தோன்றிய புகழ்த்துணையையறு என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவாகமவிதிப்படி பாமசிவனை அருச்சனை செய்துவரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அப்படிச் செய்துவருங் காலத்திலே, பஞ்சம் உண்டாயினனம் யாவ் அவருக்குப் போசன மின்றிப் பசி மிகுந்தது. அவ்வாறு பசி மிகப் பெற்றதும் அருச்சனையை விடாமல் அல்லும் பகலும் கடத்திவந்தார். அப்படி கடத்திவருப்போது, ஒருநாள் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டிப்பொழுது மிகுந்த பசியோயினால் கை சோர்ந்த கைசம் சுவாமியின் திருமுடிமேல் வீழ், அவர் திருவடியிலே விழுந்து அயர்ந்து சிவன் திருவருளினாலே நித்திரை அடைந்தார். அப்பொழுது பாமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "பஞ்சம் நீக்கும் வகைக்கும் உனக்குத் தினந்தோறும் இங்கே ஒவ்வொரு காசு வைப்போம்," என்று கூறினார். உடனே புகழ்த்துணையையறு விழித்தெழுந்த, பீடத்தின் கீழே ஒரு பொற்காசு இருக்கக்கண்டு அதனைத்

கைக்கொண்டு அதன் மூலம் ஜீவித்தார். பின்னர் அப்படியே தினந் தோறும் ஒவ்வொரு காசு பெற்று வாழ்ந்துவந்து, பஞ்சம் நீங்கிய பின்னும் செங்காலம் மெய்யடிமைத் தொழில் செய்து பரமசிவ னது திருவடி நீழலிடைந்தார். (இஅ)

கோட்புலி நாயனார் சரித்திரம்.

“தூக்கி வினைசெய்,”

(இ - ள்) ‘நீ ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போது அது முடியும் முடியாதென்பதை ஆராய்ந்து அக்காரியத்தைச் செய் யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

59. தூக்கி வினைசெய் நாட்டியத் தான்குடி

தூயவே ளாளன்கோட் புவிநிற்

காக்கிப் பெல்லையருந்துதம் சுற்ற

மறுத்துவி டடைந்ததை மறவேன்

பாக்கிய மன்பு கல்விகல் லொழுக்கம்

பாரிவிற் றந்திடு நங்கி

யாக்கினை கங்கை கோகிரி மேவு

மாநிசத் திசநா யகனை.

(இ - ள்.) பாக்கியம் - செல்வத்தையும், அன்பு - அருளையும்; கல்வி - வித்தைகளையும், கல் ஒழுக்கம் - கல்ல நடக்கையையும், பாரி னில் - பூமியிலே, தந்திடம் - (தன்னிடத்தே வந்து சேர்வார்க்குக்) கொடுக்கத்தக்க மகிமை வாய்ந்ததும், நந்தி - வாயில் காப்போராகிய நந்திதேவருடைய, ஆக்கினை-கட்டளைகள் மிகுத்திருப்பதும், கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆசிரத்திச நாயகனே - ஆசிரத்திசனென்னும் காதனே! (உலகத்தில் எவரும் ஒரு காரியத் தைச் செய்யத் தொடங்குங் காலத்தில் அது முடியும் முடியாதென் பதை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் எக்காரிய மும் சித்தியாகி நன்மையடைவதற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஓளையார், ‘தூக்கி வினைசெய்,’ என்று கூறினார். ஆதலால், இக் நீதிக்கிணங்கி தூக்கி - ஆராய்ந்து, வினை செய் - தொழில் செய் கின்ற, நாட்டியத்தான்குடி - நாட்டியத்தான்குடியில் தோன்றிய, தூய - பரிசுத்தமாகிய, வேளாளன் - வேளாளராகிய, கோட்புலி - கோட்புலிநாயனா என்பவர், நிற்கு - சிவனாகிய சினக்கு, ஆக்கிய - உபயோகமாகும்படி சேர்த்துவைத்த, பெல்லை - பெண்ணை, அருந்து

உணவாக்கி யருத்திய, தம் சுற்றம் - தம்முடைய சுற்றத்தார்தனை, அறுத்த-வெட்டிக் கொன்று, (அதனால்) வீடு அடைத்ததை-மோகும் பெற்றதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர் போலவே யானும் நின்மேற் பக்தி செலுத்தி நக்கதி பெறவேன்.)

(வி - ரை.) 'தூக்கி வினைசெய்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிவாக்கியப்படி ஆராய்ந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் காட்டியத் தான்றடி வேளாணராகிய கோட்புலியாயனா என்பவர் சிலனாகிய நின்னக் குப்பையாகமாம்படி சேர்த்துவைத்த செல்லை யெடுத்துண்ட சுற்றத்தவரை வெட்டி நக்கதியடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நன்பாற் பக்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதற் கூறியபடி சிவபக்தி செய்து முத்திபெற்ற கோட்புலியானார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த காட்டையத்தான் குடியிலே வேளாணர் குலத்திலே தோன்றிச் சிவபத்தியிற் சிறந்த கோட்புலியானார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசனிடத்தில் சேனாதிபதி யுத்தியோகம் செய்து, அதனாலே தமக்குக் கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு சிவாலயங்களுக்குத் திருவழுதினபொருட்டு செல் வாங்கிக் கட்டினானாகிய திருப்பணியை செங்கொலம் செய்துஉத்தார் இப்படி ஒழுகும் காளிலே, அரசனது வலிஞல் போர்முனையிற் செல்லவேண்டி வேந்தபோது, சுவாமிக்குத் திருவழுதின பொருட்டுத் தாம் திரும்பினும் உணர்வுக்கும் வேண்டும் செல்லைத் தேடிக்கட்டித் தம்முடைய சுற்றத்தார்தன் அதில் எடுத்துச் செலவழிக்காமலிருக்கும்படி எல்லோருக்கும் தனித்தனியே ஆணையிட்டுப் போருக்குப் போயினார். அவ்வாறு போனபின், சில காளிலே பஞ்சம் வந்தமையால் அந்தச் சுற்றத்தார்தன், "எங்கள் உணவின்றி இறப்பதினும் சுவாமிக்குத் திருவழுதின பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட இந் செல்லைக் கொண்டாயினும் பிழைத்துப் பின் அதனைக் கொடுத்துவிடுவோம்," என்று அந் செல்லை எடுத்துச் செலவழித்தார்தன், பிறகு, கோட்புலியானார் அரசனுடைய படைஞரைப் போர்முனையிலே வென்று அவனிடத்திலே நிதிக்குவை பெற்றுத் தம்முடைய ஊரை அடைத்து, தம்முடைய சுற்றத்தார்தன் செய்த அதிபாதகத்தை உணர்ந்து தம்முடைய வீட்டிலே புருத்து, அவர்கன் எல்லோரையும் அழைப்பித்துத் தம் பேர்கொண்ட சேவகனை வாயில் காக்கும்படி செய்து, சிவத்தீரவியத்தை எடுத்துச் செலவழித்த அதிபாதகர்களாகிய தந்தை, தாய், உடன்பிறந்தார், மனைவி முதலிய சுற்றத்தார் சமஸ்தவரையும், பணிவிடைக்காரரையும் வாளினாலே துணித்தார். அப்பொழுது தம் பெயர்கொண்ட வாயில் காப்போன்

அங்கே பிழைத்திருந்த ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பார்த்து, “இப்பிள்ளை அங்ஙனத்தை உண்டதன்ம; இது ஒரு குடிக்கு ஒரு பிள்ளை; இதனைக் கொல்லா தருள்செய்யும்,” என்று வேண்ட, கோட்புலி வாயினர், “இது செல்லை உண்ணவில்லை யாயினும் இந்நெல் உண்டவளுடைய முலைப்பாலை உண்டது,” என்று அதை எடுத்து எறிந்து வானினாலே துணித்தார். அவ்வாறு செய்தவுடனே பாமசிவன் கோட்புலியை நோக்கி முன்னே தோன்றி, “அன்பனே! உன் கை வானினாலே தங்கன் பாவதனினின்றும் நீங்கிய உன் சுற்றத்தார்க்குள் சுவர்க்கத்தை யடைய, நீ இரத்தப்படியே கம்முடன் உருவாய்,” என்று கூறி, அவரைத் தம்முலகிற் சோத்தருளினார். (இக)

பத்தராய்ப்பணிவார் சரித்திரம்.

“தெய்வ மிகமேல்,”

(இ - ள்.) ‘நீ துன்பம் வந்தகாலத்தில் அது உன்னுடைய தீவினையால் வந்ததென்று கருதுவதை விடுத்து, தெய்வத்தால் வந்ததென்று கருதித் தெய்வத்தை யிசைத்தே,’ என்பதாம்.

60. தெய்வ மிகமார் தொண்டரைத் தொழுவார்

சிவனடி யிரவினு மறவார்

சைவநூல் விதியிற் பத்தராய்ப் பணிவார்

தமதடி கணவினு மறவேன்

மெய்யினைத் தறியி னிறுத்திமுச் சடக்கி

விளங்கியோ ளியற்றுந் தவத்தோ

ரையமெய்ச் சங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசகா யகனை.

(இ-ள்) எவ் - எல்ல, தவத்தோர் - தவத்தின்புடைய முனிவர்கள், மெய்யினை - தேகத்தை, தறியில் கிறத்தி - முளையின்பேரிலே நிற்கச்செய்து, முச்சு அடக்கி - சுவாசத்தைப் பந்தனம்செய்து, விளங்கி-பிரகாசித்து, யோசு - யோசாப்பியாசத்தை, இயற்றும் - இயற்றுகின்ற கணாமருங்கையுடைய, ஐய-அழகிய, மெய் - சத்தியம்பொருத்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச காயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் காதனே! (உலகத்தில் மனிதர் தமக்குத் துன்பம் வந்த காலத்தில் அது தம்முடைய தீவினையால் வந்ததென்று கருதித் தம்மைத்தாமே கொந்துகொள்வதை விடுத்து, ‘இது தெய்வத்

தால் வந்தது,' என்று தெய்வத்தை இழக்கலானது; அக்கனம் நீர்சித் தால் தாங்கள் முன்செய்த பாவச் தீராததோடு, மேலும் தெய்வசித்தனை யால் அங்க பாவம் வந்து சேர்ந்த துர்ச்சகி கிடைக்கும்; இதுபற்றி பே ஏனையார், 'தெய்வ மிகழேல்,' என்று கூறினர். ஆகலால், இந் நீதியை யனுசரித்து) தெய்வம் இகழார் - தெய்வத்தை இகழாதவ ரும், தொண்டரைத் தொழுவார் - சிவனடியார்போல வணங்குபவரும், சிவன் அடி - சிவபெருமானாகிய நின்னடியை பாதாளவித்தவர்களை, இரவிலும் - இரங்கலத்திலும், மறவார் - மறவாதவரும், சைவ தூல் விதியில் - சைவாசம் விதிப்படி, பத்தராய் பணியார் தமது - நின்மீது பத்தியுடையவராய் சின்னைப் பணிவாருமா? சன்மை துடை ந்தவராகிய அடியாரது, அடி - பாசங்களை, சனலிலும் - சொப்பனத் திலும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (மறப்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பத்தியுடையவனாய் சன்மை பெறவேன்).

(வி - ரா.) 'தெய்வமிகழேல்,' என்று ஏனைய கூறிய நீதிக்கிணங்கத் தெய்வத்தை இகழாதவரும். அடியாரை வணங்குவோரும், சிவனாகிய நின்னடியை மறவாதவரும், சைவதூல் விதிப்படி பத்தராய்ப் பணிவாருமாகி சன்மையடைந்த ஆகலானது துடியை மறவாமல், அவர்போலவே நின்மீதும் அடிவடியார்மீதும் பத்திகொண்டு சன்மையடைவேன் என்பது இதன்கருத்து. இந்நிகூறிய பத்தராய்ப் பணிவாரின் இயல்பாவது:—

யாதொரு தெய்வங்களையும் இகழாமையும், சிவனடியார்களைக் கண்டால் அவர்களுடைய சாதியை விசாரியாமல் அவர்களைச் சிவன் எனப் பாலித்த கமஸ்சரித்தக் கொண்டாடி மனமசுழிந்த அத்தியர்ந்த ஆசையுடன் அவர்களுக்குரிய தொண்டிகளைச் செய்தலும், பரமசிவனை மிகுந்த அன்பினோடு எவ்விடத்தும் யாவர்களும் விதிப்படி அருச்சித்தலைக் கண்டால் மனமசுழிந்தலும், பரமசிவனையும் அவருடைய துடியார்களையும் தெவிட்டாத விருப்பத்தோடு சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்தலும், தங்கள் உடம்பினாலே செய்யும் புண்ணியங்கள் எல்லாவற்றையும் பரமசிவனது திருவடிகளே கொடுத்தலும், சிவசரித்திரங்களையே அன்பினோடு கேட்டலும், பரமசிவனையே வணங்கி அவரை ஒருபோதும் மறவாதிருத்தலும், சிவவேடம் தரித்துத் திருத்தொண்டர்போல் ஈடித்து அதனால் சீவனம் செய்யாழமையு மாகிய இவ்வெட்டினையும் உடையவர்களே பத்தராய்ப் பணிவார் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

பரமனையே பாடுவார் சரித்திரம்.

“தேசத்தோ டொத்துவாழ்”

(இ - ள்.) ‘நீ எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் தேசாரத் தோடு பொருத்தி நடந்து வாழ்க்கடவாய்,’ என்பதாம்.

61. தேசத்தோ டொத்து வாழ்வட மொழியுந்

தென்மொழி பிறமொழி கற்ற

வாசித்துக் கங்கா தானநூர் பாட

வல்லவர் நல்லடி பணிவேன்

நாசியின் முனையே நோக்கிப் பாரச

ளற்றவம் புரிந்தடி பிறைஞ்சி

வாசித்த கங்கை கோகிரி மேவு

மாசிசத் திசையகனை.

(இ - ள்.) ஓர் அரண் - ஒப்பற்ற பரிசுதனென்னு மாசனென் னன், காசியின் முனையே - மூங்கின் துளிபை, நோக்கி - பார்த்து, கல் தவம் - நல்ல தவத்தை, புரிந்து - செய்து, அம. இறைஞ்சி - பாதங்களை வணங்கி, (சன் முதலாதலாகிய சகராசன் முதலியடை யவேண்டும். உரும்பொருட்டு) ஆசிசத் - விரும்பிய வழிசை, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோடர்வதத்தலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென் னும் நாதனே! (மனிதர் எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் தாமிருக் கும தேசத்திலுள்ளவர்கள் நடக்கும் ஆசாரத்தை யுசரித்து நடக்க வேண்டும்; அங்ஙனம் நடக்காவிடின் அவர் எல்லோராலும் இகழப் படுவதோடு, அடங்கு ஆங்கே யாதொரு சிறப்பு முண்டாகாது; இதுபற்றியே ஒளவையார், ‘தேசத்தோ டொத்துவாழ்’ என்று கூறி னார். ஆதலால் இந்நிகக் கிணங்க) தேசத்தோடு ஒத்துவாழ் - தேசா சாரத்தோடு பொருத்தி வாழ்கின்றவரும், வடமொழியும் - ஆரிய பாஷையையும், தென்மொழி - தமிழ்ப்பாஷையையும், பிறமொழி - மற்றப் பாஷைகளையும், கற்ற - பழகி, வாசித்து - படித்து, கங்கா தான் - கங்கைக்கு விருப்பஞ் செய்வோனாகிய சின்னுடைய, அருள் - சிருபையை, பாடவல்லவர் - புடிந்த பாட வல்லவர்களாகிய (பா மனையே பாடுவார் என்னும்) அடியார்களுடைய, கல் அடி - கல்ல பாதங்களை, பணிவேன் - எப்பொழுதும் வணங்கி அப்புண்ணிய விசே ஷத்தால் சின்னருளைப் பெறுவேன்.

(வி - ளா.) ‘தேசத்தோ டொத்துவாழ்,’ என்று ஒளவையார் கீறிக் கிணங்க தேசாசாரத்தோடு பொருத்தி வாழ்பவரும், வடமொழி

யும் தென்மொழியும் பிறமொழியும் சுற்றுக் கங்காதானைய சின்னரு
ளைப் புகழ்ந்து பாட வல்லவருமாகிய (பரமனையே பாடுவார் என்
றும்) அடியார்களுடைய பாதுகளைப் பணிந்து கற்கதி பெறுவே
னென்பது இதன் கருத்து. பரமனையே பாடுவார் சீர்திருமாவது:—

தேசத்தோ டொத்துவாரும் கடையினை யுடையவரும், சமஸ்
கிருதம் தமிழ் முதலிய பாவைகளைக் கற்று மகா பாண்டத்தியம்
உடையவர்க்காகி பரமசிவனையே மெய்பவன்போடு பாடி, 'காம் பரம
சிவனுக்கே ஆளாயினோம்,' என்று சதா ஈசுவரத்தியானம் செய்து
கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய அடியார்களே, 'பரமனையே பாடுவார்'
என்று சொல்லப்படுவார்கள். (கக)

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் சித்திரம்,

“தையல்சொற் கேளோல்,”

(இ - ள்.) 'பெண்கள் எத்தகையராயினும் பேரைய ராகையால்
நீ பெண்ணின் சொல்லையே கேட்டு நடவாதே,' என்பதாம்.

62. தையல்சொற் கேளார் புலன்வழி போக்கார்

சஞ்சிதம் பஞ்சகர்த் தாவைத்
தெய்வமா வெண்ணூர் சிவானுபேர கமதின்
சித்தம்வைத் தவர்பத மறிவென்
செய்யவ ளிருந்து வாழ்தரு மரிய
செங்கம லங்கணின் றலர்க்த
ஐயவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிரத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) செய்யவன் - இலங்குரியானவன், இருந்து - தங்கி,
வாழ்தரும் - வாசஞ்செய்திவ்ந், அரிய - அருமைபாகிய, செங்கமலங்
கள் - செந்தாமரை மலர்கள், நின்று - நிலைபெற்று, அலர்த்த-மலர்த்த,
ஐய - ஆழிய, வான்-சிறத்த, கங்கை-ஆகைய கங்கையையுடைய, கோ
கிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்
திச நாயகனே-ஆதிசத்திசனென்னும் காதனே! (பெண்கள் பேரைய
னாதலின், எப்பொழுதும் மனிதர் பெண்வார்த்தையையே கேட்டு
நடக்கலாகாது; அங்ஙனம், நடத்தால் பலவிதத்திலும் இழியே யுண்டா
ரும்; இதுபற்றியே ஓனையவார், 'தையல்சொற் கேளோல்,' என்று
கூறினர்; ஆதலால், இங்கீ திக் கிணங்கு தையல் சொல்சோனார்-பெண்
வார்த்தை கேளாததும், புலன் - பஞ்ச அறிவுகளையும், வழி - அவை

செல்லும் வழியிலே, போக்கார் - போக்காதவரும், சஞ்சிதம் - கட்டுப் பட்ட வினையையுடைய, பஞ்ச கர்த்தாவை - பஞ்ச கர்த்தாக்களை, தெய்வமா எண்ணர்-தெய்வமரசுக் கருதாதவரும், சிவானுபோகமதில்- சிவானுபோகத்தில், சித்தம் வைத்தவர் - சித்தத்தை விலைநிறுத்தியவரு மாகிய (சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும்) அடியார்க ளுடைய, பதம் - பாதங்களை, மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அவர் பாதங்களையே எப்போதும் சித்தித்து நன்மையடைவேன்.)

(வி - ளா.) 'தையல்சொற்கேளேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி பெண்வார்த்தை கேளாதவரும், புலங்களை அவற்றின் வழி யிலே செலுத்தாதவரும், பஞ்ச கர்த்தாக்களைத் தெய்வமாக எண்ணாத வரும், சிவானுபோகதிலே சித்தத்தை வைத்தவர்களுமாகிய (சித் தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும்) அடியார்களுடைய பாதங் களை மறவாமல் நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. சித் தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் இயல்பாவது:

உச்சவாசம் நிச்சவாசம் இரண்டையும் அடக்கி, சுழுமுனாமார்ச் சுத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, விஷயங்களின் வழி மனதைப் போகவொட்டாமல் நிரூபி ஒரு குறிப்பிலே நிறுத்தி, மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம், மணிபூகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறு தாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை அறிந்து, அவ்வவ்வாதா ரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாறுதாரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து, மூலா தாரத் தொடங்கி விரியசுர் முதலாகிய தேவதைகளைப் பொருத்தி அபி ரூகம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆறுதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமார்த்திர மனவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமார்த்திரத்திலே அதோமுகமாய்ச் சகஸ்ரதனமாய் இருக்கிற தாமரைமுகத்தைச் சோதிசோதிபதோச்சாரணத்தால் உதிக்கும் சிவார்க்காலே உலரச் செய்து, அந்தத் தாமரைப்பூவின் கேசராங்கிரத்திலே உள்ள சந்திர மண்டலத்தை ஆகுஞ்சுனஞ் செய்தலினால் மூலாக்கினியை அக்கினி பீசாக்கி உச்சாரணத்தினாலே எழுப்பி, நாம.சக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை இனாப்பண்ணி, அந்த அமிர் தத்தைச் சர்வகாடி வழியாக நிரப்பி, அவ்விடத்தில் உண்டாகிய சுகோதயத்தில் அந்த மயமான ஞானாமிர்த அவத்தையை அடைந்து நின்ற, சோமஞ்சிரியாக்கினிப் பிரகாசத்தினாலாகிய பிரத்தியேகப் பிர காசங்கள் எல்லாம் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்கள் அடங்கிஞற்போலத் தன்னிடத் தடங்கச் சர்வதோமுகமாய் ஸ்கய பாப்பிரகாசமாய் இருக்கின்ற பூரணப்பிரகாசத்தைப் பாலிக்கின்றவர்

களே 'சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்' என்று சொல்லப்படுவர்
கள். (அஉ)

திருவாரூர்ப் பிறந்தார் சரித்திரம்.

“தொன்மை மறவேல்,”

(இ-ள்.) 'நீ அற்பக் குற்றத்திற்காகப் பழமையான சிநேகத்தை
மறந்துவிட்டதே,' என்பதாம்.

63 தொன்மை மறவா துவந்திரு வாரூர்த்

தோன்றினர் யாவரே யெனினும்

நன்மையே மருவுஞ் சிவகண நாதர்

நாடிடி லவரடி மறவே

னின்மையேற் செல்வ மறுமையின் மேட்ச

மீர்க்கிடு சூக்கும தலமா

மம்மையார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாசிகத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) (தரிசிப்பார்க்கு அல்லது அங்கே வசிப்பார்க்கு) இம்
மையில் - இப்பிறப்பில், செல்வம்-அவ்வுடையுடையவியத்தையும், மறுமை
யில்-இப்பிறவி முடிந்த நிலைமையில், மேட்சம் - முத்தியையும், ஈக்
கிதும் - கொடுக்கும் மனமையுள்ள, சூக்குமதலமா-சூகூமதலமானிய,
அம்மை ஆர் - அழகு பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய,
கோகிரி - கோபர்வதமென்னுங் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே!
(மனிதராயினார் அற்பக் குற்றத்தின் பொருட்டுப் பழமையான சிநே
கத்தை மறந்து உறவினரோடு கோபங் கொள்ளலாகாது; அவ்வனஞ்
செய்யின் உலகத்தில் ஒருவருமே சிநேகராகார்; அதனால், மிக்க
செய்தி யுண்டாம்; இதுபற்றியே ஞானையார், 'தொன்மை மறவேல்,'
என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நிதியை யனுசரித்து) தொன்மை
மறவாதவர் - எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பழமையான சிநேகத்தை
மறவாதவராய். திருவாரூர் - திருவாரூரிலே, தோன்றினவர் - பிறந்த
வர்கள், யாவரே எனினும் - எவராயினும், நாடிடி - ஆராய்ந்து
பார்க்குமிடத்து, நன்மையே மருவும் - நலமே பொருந்தியிருக்கின்ற,
சிவகண நாதர் - சிவகண நாயகராவார், (அவர்க ளெல்லோரும் நின்
சூரியவர்க ளாதலாலும், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தால் நின்
னருள் கைகூடு மாதலாலும்) அவரடி - அவருடைய பாதங்களே, மற

வேன் - நான் மறச்சுமாட்டேன். (எப்பொழுதும் மறவாமல் அவரடி யைத் தொழுது நினைந்து பெற்று நன்மை யடைவேன்.)

(வி - ரை) 'தொன்மை மறவேல்,' என்று ஓனையார் கூறிய நீதியின்படி பழமையான கிண்குத்தை மறவாதவராகத் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் எவராயினும் அவர்க ளெல்லோரும் சிவசுந்தரதராவர். ஆதலின், அவருடைய பாதங்களை எப்பொழுதும் மறவாமல் தொழுது நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. திருவாரூர்ப் பிறந்தார் சரித்திரமாவது:—

திருவாரூர் என்னும் சிவஸ்தலத்திலே சைவமரபினராய்ப் பிறந் தவர்கள் பிராமணர், சூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாராயினும், சங்கராதிபாராயினும் பரமசிவனுடைய திரு வருளை அடைதலால் சிவசுந்தரதர னாவார்கள். (கஉ)

முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்வோர் சரித்திரம்.

“தொற்பன தொடங்கேல்,”

(இ - ள்) 'பேராசை கொண்டு உள்ளதையும் இழக்கும்படி யான காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்காதே,' என்பதாம்.

64. தோற்பன தொடரா ராகம விதியாற்

நாயமையா ஸ்ரீராமன் கிழைத்துச்

சிறையில் கங்கா தானறிந் தமேனி

தீண்வோர் சீர்பத மறவேன்

சாற்றி முனிவ ராகம விதியாற்

சார்த்தவண் முழுகிப் பூசுக்கும்

ஆற்றல்சால் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) சாற்றியம் - பெரியோரென்று அறிவுடையோரால் புகழ்ந்த கூறப்படும், முனிவர் - இருடியர், அவண் - அவ்விடத்தே, சார்த்த - சேர்ந்த, ஆசுவலித்யால் - ஆசுவலித்யா ல்விதிப்படி, முழுகி - ஸ்ரீராமனுடையது, பூசுக்கும் ஆற்றல்சால்-வணக்கும் பெருமையிருந்த, கங்கை - ஆதாய கங்கைபொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் காதனே! (உலகத்தில் மனிதர் பேராசையால் உள்ளதை யும் இழக்கு ம்படியான முயற்சிகளைச் செய்யலாகாது; அங்ஙனம் செய் யின் வறுமையால் வருத்தம் தோஷமுண்டாம்; இதுபற்றியே ஓனைய

யார், 'தோற்பன தொடங்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால் இந்திக் கிணங்க), தோற்பன - கையிலுண்ணவற்றையும் இழக்கும்படியான செய்கைகளை, தொடரார் - செய்பத் தொடங்காதவரும், ஆகமவிதியால் - ஆகமசாஸ்திர முறைப்படி, தூய்மையா - பரிசுத்தமாக, கங்கு - கன்றாக, ஸ்ரீராமம் இழைத்து - திருமஞ்சனமாட்டி (அருச்சுனை புரிந்து), சிற்றயில் - கோபயில்லாத, கங்காதான் - கங்கையை விரும்பு வேராகிய பாரசிவனென்னும் கின்னுடைய, திருமேனி தீண்டு வார் - அழகிய தேகத்தைத் தீண்டுபவருமாகிய அடியார்களது, சீர் - சிறப்புப்பொருந்திய, பதம் - பாதங்களை, மறவேன் - நான் மறக்க மாட்டேன். (அங்னம் மறவாமல் பூஜித்து நன்மை பெறுவேன்)

(வி - ரை.) 'தோற்பன தொடங்கேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி கையிலுண்ணத யிழக்கும்படியான காரியங்களைச் செய்யாத வரும், சிவபெருமானாகிய கிணக்கு அருச்சுனாபுரித்து நின் திருமேனி தீண்டுவோருமாகிய, 'மும்பொழுதுத் திருமேனி தீண்டுவார்' என்றும் அடியார்களது பாதத்தை மறவாமல் அவர்க்குத் தொண்டிசெய்து நற் கதி பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. மும்பொழுதுத் திருமேனி தீண்டுவார் சரித்திரமாவது:—

சிறுட்டிகாலத்திலே அநாதி சைவராகிய சதாசிவமூர்த்தியுடைய சத்தியோசாதம், வாமதேவம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசானம் என்னும் பஞ்சவத்திரத்தினின்றும் தோன்றிய கௌசிகர், காசிபர், பாரத் துஷாசர், செனாதர், அகத்தியர் என்னும் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்திலே ஐனித்த சிவப்பிராமணர்கள் ஆகிசைவர் என்று சொல்லப்படுவார்கள்; அவர்களுள் சமயதீகை, விசேஷதீகை, நிர்வாணதீகை, ஆசாரி யாபிஷேகங்களைப் பெற்றவர்களே சர்வாதிகாரிகள் என்றும், உதத மோத்தம சிவாசாரியர்கள் என்றும் சிவாகமங்கள் கூறும்; பரார்த்தப் பிரதிட்டை, பரார்த்த பூசைகள் செய்தற்கு அவர்களே உரியவர்கள்; அதனால் அவர்களே சிவாகம விற்பன்னர்களாகி, இருதகிருத்தியராய் மும்பொழுதினும் சிவலிங்கத்தை அருச்சிப்பார்கள். ஆதலால், அவர் களே 'மும்பொழுதுத் திருமேனி தீண்டுவார்' என்று சொல்லப்படு வார்கள். (கச)

முமுநீறுபூசிய முனிவர் சரித்திரம்.

“தன்மை கடைப்பிடி,”

(கு - ன்.) 'நீ கன்மையான காரியத்தைச் செய்யத் துணிவு கொள்,' என்பதாம்.

65. தன்மை கடைப்பிடிப் பார்சுற்ப மாதி

ககைமுழு நீறுபூ சடியார்
மின்னுசெங் கமல மலர்ப்பதத் துணைகள்
விரும்பியான் றொழுதலை மறவேன்
தன்மதா னங்க ளந்தணர்க் குதவிச்
சயம்புபூ சனைமுறை புரிய
வன்பினர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசுத் தீசகா யகனை.

(இ - ள்.) தன்மை - தர்மம் பொருந்திய, தானங்கள் - தானங்
களை, அந்தணர்க் - வேதியர்க்கு, உதவி - கொடுத்தது, சயம்பு பூசனை -
சிவனுடைய பூசனைகளை, முறை - கிரமமாக, புரிய - செய்வதற்கு,
(மனிதர்கள்) அணியின் ஆர் - அன்புடனே வந்த கூடிப் பொருந்து
கின்ற (கரைமருந்தையுடைய), கங்கை - ஆராயகங்கை பொருந்திய,
கோகிரி - கோபர்வசத்திலே, மேவும் - எழுந்தா நியிருக்கின்ற, ஆதி
சத்தீச நாயகனை - ஆதிசுததீசனென்னும் நாதனே! ('தன்மை கடைப்
பிடி,' என்று ஞானையார் கூறியபடி, மனிதராயினார் தன்மையான
காரியங்களையே செய்யத் துணியவேண்டு; அவரணம் செய்யின்,
அச் செய்கையானது நந்திக் காணாக்கு; ஆதலால், இந்நீதியை
அனுபவித்து) தன்மை கடைப்பிடிப்பார் - தன்மைபான காரியங்களுையே
செய்யத் துணிவுடொள்பவராகிய, கற்பம் ஆதி - கற்பம் முதலாகக்
சொல்லப்பட்ட கற்பம், அணுகற்கும், உபகற்பம் என மூவகையாக
அமைந்த, கதை - பிரகாசம் பொருந்திய, முழு நீறு - கிறைந்த
நீருநீற்றை, பூசு - அணிசின்ற, அடியார் - (முழுநீறு பூசிய முனிவர்க
ளென்னும்) அடிபடர்களுடைய, மின்னு - பிரகாசிக்கின்ற, செவ்வால
மலர் - செந்தாமரை மலர்போன்ற, பதத துணைகள் - நுண் டு பாதக
களையும், யான் - நான், விரும்பி - தேய்க்கொண்டு, தொழுதலை - வண
ங்குவதை, மறவேன் - ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் (அங்ஙனம்
மறவாமல் தொழுது அவரருளையும் நினைகருளையும் பெற்று நந்தி
யடைவேன்.)

(வி - தை) 'தன்மை கடைப்பிடி,' என்று ஞானையார் கூறிய
நீதிக் கிணக்க தன்மையான காரியங்களையே செய்பத் துணிபவராகிய
முழுநீறு பூசிய முனிவர் என்னும் அடியார்களுடைய பாதகளை
மறவாமல் தொழுது, அவரருளையும் நினைகருளையும் பெற்று தன்மை
யடைவே எனப்பது இதன் விருத்தி. இங்குக் கூறிய முழுநீறு பூசிய
முனிவர் தன்மையாவது:—

உற்பத்தியினாலே கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என மூவகைப் படும் விபூதியை ஆயினும், நிததியாக்கினியில் எடுத்த விபூதியை ஆயினும், சிவன் முன்னும், அக்கினி முன்னும், குரு முன்னும், அசுத்த நிலத்தும், வழி கடக்கும்போதும் பூசாது, உத்தூஷணம், திரி புண்டாம், பிறைவடிவம், முக்கோணம், வட்டம் ஆகச் சிவாகமவிதிப் படி அன்போடு பூசுகின்றவர்களை 'முழுநீறு பூசிய முனிவர்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். (கடு)

அப்பாலு மடிச்சாரந்தார் சரித்திரம்.

“நாடொப்பன செய்”

(இ - ள்.) ‘நீ நாட்டிலுன்னோர் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான செய்கைகளையே செய்யக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

66. நாடொப் பனசெய் தொண்டர்கள் புகழை

நாட்டிந் தேடியுங் கூடிப்
பாடவுங் கேட்ட பழவடி யார்கள்
பாதமெந் நாளுமயான் மறவேன்
காடெலார் திரிவா பூவலம் வருவர்
'கண்டதொன் றின்றிநன் கடைய
வாடலாக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ-ள்.) (நற்கதி யடையவேண்டி) காடெல்லார் திரிவர்-தவஞ் செய்துகொண்டு காடுகளிலெல்லாந் திரிபவரும், பூவலமவருவர்-ஸ்தல யுத்திரைகள் செய்து பூமியை வலமாக வருபவரும் (ஆசிய அநேகர்), கண்டதொன் றின்றி-கண்டபலன் ஒன்றில்லாமல், கன்கு அடைய- (முடியில்) கன்மையை அடையும்பொருட்டு, ஆடல் ஆம் - மூழ்கு தல் ஆகின்ற, (அதாவது: மூழ்கும் சிறப்புறாய்ந்த) கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென் னும் நாதனே! ('நாடொப் பனசெய்' என்று ஒணவை கூறியபடி, மனிதர் எதனைய சிறப்புடையவரா யிருப்பினும் நாட்டிலுன்னோர்க் குப் பொருத்தம்படியான காரியங்களையே செய்யவேண்டும்; அங்ங னஞ் செய்பாவிடின் எவ்வகைச் சிறப்பு முண்டாகாது; ஆதலின், இவ்விதக் கிணங்க) நான் ஒப்பனசெய் - நாட்டிலுன்னவர் ஒப்புக்கொண் றாப்படியான செய்கைகளையே செய்கின்ற, தொண்டர்கள் - சிவனடி யார்களுடைய, புகழை-கீர்த்தியை, நாடியும்-(அறிவுன்னவர்)விரும்பி

பும், தேடியும்-விசாரித்தும், கூடி-செருங்கி, பாடவும்-பாடுதல் செய்யவும், கேட்ட-கேட்டு அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் நன்மையையடைந்த, பழுவடிவார்கன்-தமிழ்நாட்டிற் கப்புறத்திலுன்னவர்களும், திருத்தொண்டத்தொகையிற் சொல்லப்பட்ட அடியார்காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் சிவனடி சார்ந்தவர்களுமாகிய 'அப்பாலு மடிச்சார்தார்' என்னும் பழைய தொண்டர்களுடைய, பாதம் - அடிசேனை, எந்நாளும் - எந்த நாளிலும், யான்-நான், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (மறவாமல் தொழுது, அவராலையும் சிவபெருமானாகிய நின்னருளையும் பெற்று கந்தையடைவேன்.)

(வி - ரை) 'நாடொப் பனசெய்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி நாட்டிலுள்ளோர்க்குப் பொருத்தம்படியான செயல்களையே செய்கின்ற சிவதொண்டர்களுடைய புகழை அறிவுள்ளோர் நாடிப் பாடக் கேட்டவராகிய, 'அப்பாலு மடிச்சார்தார்,' என்னும் பழுவடியார்களுடைய பாதங்களை மறவாமல் எப்பொழுதும் சொழுது நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. அப்பாலு மடிச்சார்தார் வரலாறுவது:—

சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னும் மூவேந்தருக்கும் உரிய தமிழ் நாட்டுக்கு அப்புறத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய திருத்தொண்டத்தொகையிலே சொல்லப்பட்ட திருத்தொண்டர்களுடைய காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களுமே 'அப்பாலு மடிச்சார்தார்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். (கஉ)

பூசலார் நாயனார் சரித்திரம்.

“நிலையிற் பிரியேல்”

(இ-ள்.) 'நீ உயர்ந்த நிலையை அடைந்தபோது, அந்நிலையை விட்டு எப்பொழுதும் நீங்காதே,' என்பதாம்.

67. நிலையிற் பிரியா தவரின்ற லூரார்
நிறைந்தபூ சுருள்பூ சலாதந்
தலைமணத் தாலீ சற்கெழிற் கோயிற்
ரூன்புரிந் ததைபென்று மறவேன்
பலகலை வேதா கமநிதம் பூசை
பண்ணிய திவ்வியகூடத் திரமா
மலைகடற் கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசைத் திசைநா யகனை.

316 ஆத்திசூடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்:

(இ - ள்) பலகலை - பல சாஸ்திரங்களும், வேத ஆசிரமம் - வேதங்
களும் ஆசிரமங்களும், நிதம் - தினந்தோறும், பூசை பண்ணிய - பூசனை
புரிந்த, நிவ்விய - தெய்வீகமான, கேடந்திரமாம் - ஸ்தலமாக வுண்
தும், அலைகடல் - அலையையுடைய சமுத்திரம்போன்ற, கங்கை -
ஆசாய கங்கையை யுடையதும் ஆகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந்
தவத்திலே, மேஷம் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே -
ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் மேலான நிலை
பை அடைந்தபோது பின்னர் எவ்வகைக் காரணத்தாலும் அநிலையை
விட்டு நீங்கலாகாது; அவ்வாறு அநிலையை விட்டு நீங்கினால் மிகவும்
தாழ்மையுண்டாம்; இதுபற்றியே ஞானையார், 'நிலையிற் பிரியேல்,'
என்ற கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) நிலையிற் பிரியாதவர் -
தம்முடைய உயர்ந்த நிலையைவிட்டு நீங்காதவரும், தின்றவூரார் -
திருநின்றவூரினருமாகிய, நிறைந்த - கல்வி கேள்விகளால் நிறை
வுற்ற, பூசாரன் - வேதியர்களுக்குள்ளே, பூசலர் - பூசலார் நாயனா
ரென்பவர், தம் - தம்முடைய, தலை - சிறந்த, மனத்தால் - மனத்தி
னாலே, ஈசற்கு - ஈசனாகிய நினக்கு, எழில் - அழகு பொருந்திய,
கோயில் தான் புரிந்ததை - கோவிற்கிருப்பணி செய்துமுடிந்த அவ
ருடைய சிவபக்தி விசேஷத்தை, என்றும் - எங்காளும், மறக்கென் -
நான் மறக்கமாட்டேன். (அவரடியை மறவாமற் றொழுது அவர்போ
லவே நினக்குத் தொண்டுபுரிந்து நற்கதி யெய்துவேன்.)

(வி - ளை) 'நிலையிற் பிரியேல்,' என்ற ஞானையார் கூறிய
நீதிப்படி தத்தம் நிலையைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய திருநின்றவூர்
அந்தணர்களுக்குள்ளே சிறந்த பூசலார் நாயனாரென்பவர், தம்முடைய
மனத்தினாலே ஈசனாகிய நினக்குத் திருக்கோவில் கட்டிமுடித்தான்
மையடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்மீது பக்தி
செலுத்தி கலம் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறிய
படி மனத்தாற் கோவிற்கிருப்பணிசெய்து கன்மையடைந்த பூசலார்
நாயனார் சரித்திரமாவது:—

*தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த திருநின்றவூரிலுள்ள பிரம்
ணர் குலத்திலே பூசலார் நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்
கிவனடியார்களுக்கு வேண்டிவனவற்றை எவ்விதத்திலும் தேடித்
கொடுத்துச் சிவன்பால் பக்தி செலுத்திவந்தார். இப்படி நடத்திவருந்
தாலத்தில், அவர் பரமசிவனுக்கு ஓர் ஆலயம் கட்டுதற்கு விரும்பி, எங்
கும் வருத்திப் பொருள் தேடி அது சிறிதும் கிடைமையாயில் வரு
ந்தி, 'இதற்கு யாது செய்கேன்?' என்று ஆலோசித்தா, மனோபாவனையி
னாலேயே ஆலயம் கட்டத் துணிந்து, மனத்தினாலே அதற்கு வேண்டும்

திரவியங்களையும், உபகரணங்களையும், சிற்பரையும் சேடிச் சுபதினத் திலே அடியிட்டு, இரவிலும் நித்திரையின்றிக் கோயில் கட்டிமுடித்துப் பிரதிட்டை செய்தற்குரிய சுபதினத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, காடவராஜர் காஞ்சிபுரத்திலே ஒரு சிவாலயம் கட்டுவித்து அதிலே சுவாமியைப் பிரதிட்டை செய்யச் சுபதினம் நியமித்திருந்தார். அந்தச் சுபதினத்துக்கு முகந்நினைத்திலே, பரமசிவன் பூசலார் நாயனாருடைய அன்பை விளக்குப்பொருட்டு அவ்வரசருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “திருநின்றலூரில் இருக்கின்ற ‘பூசல்’ என்பவன் கமக்கு ஒரு கோயில் கட்டியிருக்கின்றான்; அதிலே என்னக்கு நாம் எழுந்தருளுவோம்; உன் கோயில் பிரதிட்டையை வேறொரு காளில் வைத்துக்கொள்,” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார் உடனே காடவராஜர் விழித்தெழுந்து, அந்தப் பூசலார் நாயனாரை வணங்குதற்கு விரும்பி நின்றபூரை அடைந்து, அங்கு வந்தார் சிலரை கேக்கி, “பூசலார் நாயனார் கட்டிய கோயில் எவ்விடத்தி் விருக்கின்றது?” என்று வினாவ, அவர்கள், “அவர் இங்கே கோயில் கட்டவில்லை,” என்றார்கள். அதன்மேல் காடவராஜர் அவ்வூர்ப் பிராமணர்களை அழைப்பித்து, “பூசலார் நாயனார் என்பவர் யார்?” என்று வினாவு, அவர்கள் எல்லோரும், “அவர் இவ்வூர்ப் பிராமணர்,” என்று கூறி, அவரை அழைத்தற்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது காடவராசர் அவரை அழைக்கவொட்டாமல் தடுத்ததற் தாமே அவரிடத்திற் சென்று அவரை வணங்கி, “சுவாமீ! நீர் ஒரு சிவாலயம் கட்டியிருக்கிறீர் என்றும், அதில் பிரதிட்டை செய்யும் நாள் இன்று என்றும் பரமசிவனால் அறிந்த உம்மைத் தரிசித்து வணங்குதற்கு வந்தேன்; அவ்வாலயம் எங்குள்ளது?” என்று வினாவ, பூசலார் நாயனார் ஆச்சரியங் கொண்டு கேக்கி, “பரமசிவன் என்னை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு இவரிடம் கூறியருளியது, என் திரவியம் இல்லாமையால் மனோபாவனையினாலே கட்டி முடித்த கோயிலேயே,” என்று நினைத்து, நடந்ததை எடுத்தச் சொன்னார். காடவராசர் அதைக் கேட்டு வியந்து, அவரைச் சாவுடாங்கமாக மமஸ்கரித்து எந்தோத்கிரஞ் செய்து, அவரிடம் தனுமதி பெற்றாக் கொண்டு தமது ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். அதன்மேல் பூசலார் நாயனார் தாம் மனதினாலே கட்டிய கோயிலிலே சுபமுகூர்த்தத்திவ் பரமசிவனைப் பிரதிட்டை செய்து, கெடுங்காலம் அவருக்குப் பூஜை புரிந்துகொண்டிருந்து முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். (கஉ)

மங்கையர்க்கரசியர் சரித்திரம்.

“நீர்விளை யாடேல்.”

(இ - ள்.) ‘எப்பொழுதும் அபாயத்திற்கே ஏதுவாமாதலால், நீ அஜாக்கிரதையாக நீரிலே விளையாடாதே,’ என்பதாம்.

68. நீர்விளை யாடாக் கூடலம் பதிவாழ்
நிருபனின் மங்கையர்க் காசி
பாரொலாம் புசுழச் சமண்மத நீக்கிப்
பானடி யடைந்ததை மறவேன்
பூண சுருபை புரியுமா னந்த
புண்ணிபர் நிகர்ந்தொழு தேத்து
மாரண கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனை.

(இ - ள்.) பூண சுருபை - நிறைந்த அருளை, புரியும் - லீவ ராசிகளிடத்துச் செய்கின்ற, ஆனந்தம் - சந்தோஷத்தையுடைய, புண்ணியர் - புண்ணியாத்துமாக்களாகிய பெரியோர், நிடம் - தினத் தோறும், தொழுது - வணங்கி, எதனும் - துதிக்கின்ற, அரணம் - வேதஞொருபமாகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - தங்கி, ஆதிசத்திச நாயகனை - ஆதிசத் திசனென்னும் காதனை! (நீரில் நீந்தி விளையாடுதல் கைகால் சோர் தல் முதலியவற்றால் எப்பொழுதும் அபாயத்திற்கே ஏதுவாமாதலால், எவரும் அஜாக்கிரதையாக ஜலத்தில் நீந்தி விளையாடுதல் கூடாது; இது சூழித்தே ஓனவையாரும், ‘நீர்விளை யாடேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலின், இந்தியை அனுசரித்து, அங்குள்ளவர்கள்) நீர்-ஜலத்திலே, விளையாடா-அஜாக்கிரதையாக நீந்தி விளையாடுதல் செய்யாத, கூடல் அம்பதி - அழகிய மதுரைமாநகரத்திலே, வாழ்-வாழ்ந்த, நிருபனின் - கூன்பாண்டியரானுமென்னும் நின்றசீர் கெடுமகந நாயனருடைய (மனைவியாகிய), மங்கையர்க்காசி - மங்கையர்க்காசியா ரென்பவர், பார் எல்லாம் - இந்தப் பூமியிலுள்ளவர்க ளெல்லோரும், புசுழ - கொண்டாட, சமண் மதம் - சமணமதத்தை, நீக்கி - போகி (யிக்க சிவபத்திகொண்டு), பான்-பாமசிவனாகிய நின்னுடைய, அடி - பாதங் களை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது பத்தி செலுத்தி நின் னுடைய பாதாவிந்தங்களை யடைவேன்.)

(வி - கா.) ‘நீர் விளையாடேல்,’ என்று ஓனவையார் கூறிய கீதிவாக்கியக் கருத்திற் விசைய, மனிதர்கள் அஜாக்கிரதையாக நீரில்

நீந்தி விளையாடாத நற்பழக்கத்தையுடைய மதுரைமாநகரத்திலிருந்த மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர் சிவபெருமானாகிய நின்மீது பத்தி கொண்டு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளின் உதவியால் சமணமதத்தை நீக்கிச் சிவமதத் தழைத்தோங்கச் செய்து, நின்னருள் பெற்ற நின் பத மடைந்ததை மறவாமல், யானும் நின்மேற் பத்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதில் கூறிய மங்கை யர்க்கரசியார் வரலாறுவது:—

மதுரையில் இருந்த நெடுமாற நாயனருக்கு மனைவியாரும், சோழராஜாவுடைய புத்திரியானாகிய பெண்மணியே மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர். அவர் சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரால் திருப்பதிகத்திலே கிறப்பித்துப் பாடப்பட்டு, அந்தப் பரமாதாரியருடைய திருவருளினாலே சமணமதத்தை யொழித்து, நெடுங்காலம் தம்முடைய நாயகருக்குச் சைவ வழித்துணையாகி, பாண்டிநாடுக்கும் சைவத் திருநெறியைப் பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்து அந்நாயகரோடு சிவபதத்தை அடைந்தார். (சுஅ)

நேசநாயனார் சரித்திரம்.

“நுண்மை நுகரேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ கன்றாக வேகாத மாப்பண்டங்களை உண்ணாதே,’ என்பதாம்.

69. நுண்மை நுகராக் காம்பிலி நகரி
 ஸ்வஹருஞ் சாலியர் குலத்தில்
 வன்மையார் நேச நாயனார் பத்தி
 வளத்தையெப் பிறப்பினு மறவே
 னுண்மைசே ரடியர் பெற்றிடத் தான
 முதலிமுழ் கிடவெழின் முத்தி
 யண்மையாக் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாநிசுத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) உண்மை சேர்-சத்தியம் பொருந்திய, அடியர்-தொண்டர்கள், பெற்றிட - யாசகர் முதலியோர் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, தானம் உதவி - தானக்கொடுத்து, மூழ்கிட - ஸ்நானஞ்செய்ய, (அவர்க்கு) எழில் - அழகிய, முத்தி - மோகமானது, அண்மை ஆம்-சமீபமாகின்ற (மகிமை பொருந்திய), கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி

சத்திச நாயகனே-ஆகிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மனிதராயினார், நன்றாக வேகாத துண்மையான மாப்பண்டங்களை உண்ணலாகாது; அங்ஙனம் விலக்காமல் அவற்றை உண்டால் அஞ்ஞான முதலிய வியாதி நேற்பட்டுக் கேடுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவைவார், 'துண்மை துரோல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இவ்வாக்கியத்தை யனுசரித்து அங்குள்ளவர்) துண்மை துரா-வேகாத துண்மையான மாப்பண்டங் களை துராத, நாம்பிலிகாரின் - நாம்பிலி கசரத்திலேயுள்ள, துவல் தரும் சிறந்தவராகக் கூறப்படும், சாலியர் குலத்திலு-சாலியர் மரபிலே யுதித்த, வண்மை ஆர் - ஈகைபொருத்திய, கேச நாயனார்-கேச நாயனா ருடைய, பத்தி வளத்தை - சிவபத்தி மாட்சிமையையும் அதனால் அவ டடைத்த நற்பேற்றையும், எப்பிறப்பினும் - எவ் வ ஜன்மத்திலும், மற வேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (அநுணம் மறவாமல் அவர்போல வே நிற்பாற பத்திசெலுத்தி நன்மையடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'துண்மை துரோல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிவாக்கி யப்படி, மனிதர்கள் வேகாத துண்மையான மாப்பண்டங்களை உண் னாது தேகாரோக்கியத்தைப் பாதுகாத்துச் சிவபத்திகொண்டு நன்மை யெய்திவாரும் சிறப்பினை யுடைய கார்பிலிகாரில் சாலியர் குலத்திலே யுதித்த நேசநாயனாரென்பவர் சிவனாகிய நிற்பாற் செலுத்திய பத்தி மாட்சிமையையும், அத்தனடைத்த நற்பேற்றையும் மறவாமல், அவர் போலவே யானும் நிற்பாற் பத்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேனென் பது இதன் சுருத்து. இங்ங் கூறியபடி சிவபத்திகொண்டு நன்மை யடைத்த கேசநாயனார் சரித்திரமாவது:—

நாம்பிலி கசரத்திலே சாலியர் குலத்துக்குத் தலைவராகிய கேச நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய மனத்தின் செய்கையைப் பரமசிவனுடைய திருவடிக்காக்கி, வாக்கின் செய்கை யை ஸ்ரீ பஞ்சாகூர்த்தகாக்கி, கையின் செய்கையைச் சிவனடியார் களுக்கு ஆக்குவாராகி, வஸ்திரமும், கீன் கோவணமும் செய்த தம் மிடத்தில் வரும் சிவனடியார்கள்க்கு இடையறாது கொடுத்த, நாடோறும் அவர்களை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டிருந்து முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். (கக)

கோச்செங்கட் கோழநாயனார் சரித்திரம்.

“நூல்பல கல்.”

(இ - ள்.) 'நீ கற்கப் புகின் அரைகுறையாகக் கல்லாமல், பல நூல்களையும் பூரணமாகக் கற்றுக்கொள்,' என்பதாம்.

70. தூற்பல கற்ற கோச்செங்கட் சோழ

நாயனார் துவலர னிருக்கத்
தோற்றிடப் பலவா மாலயம் புரிந்து
துகளில்லீ டடைந்ததை மறவேன்
சாற்றுமந் தணரைப் பாலரைக் கொன்ற
தகாப்பழி போக்கிவி டளிக்கு
மாற்றல்சால் சுங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) சாற்றும் - உயர்ந்தவராக அறிவுடையோரார் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற, அந்தணரை - வேதியரையும், பாலரை - சிறுவர்களையும், கொன்ற - கொலைசெய்ததாலுண்டாகிய, தகா - மனிதரடையக்கூடாத, பழி - பாவங்களே, போக்கி - நீக்கி, வீடு - முத்தியை, அளிக்கும் - கொடுக்கின்ற, ஆற்றல் சால் - பெருமை மிகுந்த, சுங்கை - ஆகாய சுங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராகப் பிறந்தார் கன்மைபடையவேண்டுமாயின் எம்மைக்குத் துணையாகிய கல்வியைக் கற்கவேண்டும்; அங்ஙனம் கற்பதிலும் அரைகுறையாகக் கல்லாமல் பலதூல்களையும் கிழத்திரிபறப் பூரணமாகக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனம் பூரணமாகக் கற்காவிடின் கல்வி நிரம்புதலின்றிச் சிறந்தஞான மேற்படாது; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'தூல் பலகல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இவ்வாக்கியக் கருத்திற் கிணைய.) தூல் பல - பலசாஸ்திரங்களுமும், கற்ற - பூரணமாகக் கற்றுத் தேறிச் சிறந்தஞானத்தை உடைந்து மிகுந்த சிவபக்திகொண்டு வினங்கிய, கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் - கோச்செங்கட்சோழ நாயனாரென்பவர், துவல் - பெய்யோர் துதித்துக் கூறவுன்ற, அரண் - சிவஞானிய நீ, இருக்க - வசிக்குப்பொருட்டு, தோற்றிட - அழகுடனே சிறந்து விளங்க, பலவாம் - அநேகமாகிய, ஆலயம் புரிந்து - கோவில்களைச் செய்து, (அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே) துகளில் - குற்றமற்ற, வீடு அடைந்ததை - மோகம் பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர் போலவே நின்றார் பக்திசெலுத்தி முத்திபெறுவேன்.)

(வி - ரா.) ஔவையார், 'தூல் பலகல்,' என்று கூறிய நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, பல தூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த கோச்செங்கட்சோழ நாயனார், சிவஞானிய நீ இருக்க ஆலயங்கள் கட்டுவித்த நின்றார் பக்திசெலுத்தி முத்தியடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே சிவபக்திகொண்டு நந்தியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து.

இச்செய்யுளிற் கூறியபடி சிவாலயக் கட்டி முத்திபெற்ற கோச்செங்
கட்சோழ நாயனார் சரித்திரமாவது:—

முற்காலத்தில் சோழமண்டலத்திலேயுள்ள சந்திரதீர்த்தத்தின்
பக்கத்திலே ஒரு சோலை இருந்தது. அதிலே நின்று ஒரு வெண்ணு
வல் மார்த்திங்கிழை ஒரு சிவலிங்கம் வெளிப்பட்டது. அதை ஒரு
வெள்ளையானே கண்டு, நாடோறும் புழைக்கையினால் தீர்த்தம் முக
ந்து கொண்டு வந்து அபிஷேகஞ் செய்து, புஷ்பங்களைச் சாத்தி
அதனை வழிபட்டு வந்தது. அதனால் அந்த ஸ்தலத்துக்குத் 'திருவானை
க்கா' என்று பெயருண்டாயிற்று. மேற்கூறியபடி வெள்ளையானே
சிவபூஜை நடத்திவருங் காலத்தில், அறிவினையுடைய ஒரு சிலந்தி
பக்திகொண்டு அந்தச் சிவலிங்கத்தின்மேல் சருகு உதிராவண்ணம் தன்
வாய்துலினாலே ஒரு மேற்கட்டி செய்தது. அது அவ்வாறு செய்த
பின்னர், வெள்ளையானே வந்து அதைக் கண்டு, அது அதுசிறம்
என்று நினைந்து அதைச் சிதைத்தது; சிலந்தி யானையின் துதிக்கை
பட்டு அது அழிந்ததென்று கருதி, மீளவும் ஒரு மேற்கட்டி செய்தது;
வெள்ளையானே மறுகான் அதையும் சிதைத்தது. அதுகண்டு சிலந்தி,
யானே இதனை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதியே அழிக்கின்றது
என்றறிந்து, 'எங்கள் சுவாமிமேல் சருகு உதிராவண்ணம் நான் வருந்
திச் செய்த மேற்கட்டியை இது அழிக்காலமா?' என்று கோபித்து,
உடனே வெள்ளையானையினது புழைக்கையி னுள்ளே புருந்து கடி
க்க, வெள்ளையானே கையை நிலத்திலே மோதிக்கொண்டு விழுந்து
இறந்தது; கையை மோதியபோது அதனுள்ளே புருந்த சிலந்தியும்
இறந்தது.

இப்படி யிறந்த இவைகளுள், யானே சிவலோக மடைந்தது;
சிலந்தியோ, தன் மனைவியாகிய கமலவதிபுடன் சிதம்பரத்தை அடை
ந்து சபாநாயகரை உபாசனை செய்துகொண்டிருந்த சுபதேவன் என்
னும் சோழமகாராஜனுக்கு, அம்மனைவியின் வயிற்றில் அவன் வேண்
டியபடியே நடராஜர் திருவருளால் மகவாய் வந்தடைந்தது. அவ்வாறு
அடைந்தபின், கமலவதிக்குப் பிரசவகாலம் அடுத்தபொழுது சோதி
டர்கள், 'இப்பிள்ளை ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமாகில் மும்புல
னங்களும் அரசாளுக,' என்றார்கள். அதை யுணர்ந்த கமலவதி, 'என்
பிள்ளை இப்போது பிறவாமல் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்கும்படி
என்னைத் தலைகீழாகத் தூக்குங்கள்,' என்று சொல்ல, அக்குள்ளவர்
கள் அப்படியே கட்டித் தூக்கிச் சோதிடர்கள் குறித்த காலம் வந்த
வுடன் கட்டவிழ்த்த விட்டார்கள். உடனே மகவு ஜனித்தது. அது
கொஞ்சகாலம் கருப்பத்திலிருந்து நாமதமாகப் பிறந்தபடியால், அம்

மகவு சிவந்த கண்களை யுடையதாயிருந்தது. அதுகண்ட கமலவதி,
 “என் கோச் செங்கண்ணனோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டே இறந்
 தான். அதனால் அவருக்கு கோச்செங்கட்சோழர் என்னும் பெயருண்
 டாயிற்று. அதன்மேல் அரசன் அப்புதல்வரை வளர்த்து, அவருக்கு
 முடிசூட்டி அரசை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தலஞ்செய்து
 சிலலோகத்தை அடைந்தான். பின்னா கோச்செங்கட்சோழர் பரமசிவ
 னது திருவருளினாலே, பூர்வசன்ம வுணர்ச்சியோடு சைவநெறி தழை
 க்க அரசியற்றிச் சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவிக்கத் தொடங்கித்
 திருவானைக்காவிலே தாம் முன்னே அருள் பெற்றதை அறிந்து,
 அவகே வெண்ணுவலுடன் பரமசிவனுக்குக் கோயில் கட்டுவித்தும்,
 மந்திரிகளை வகிச் சோழநாட்டில பற்பல விடககளிலே சிவாலயங்கள்
 கட்டுவித்து அங்காலயங்களில் நிபந்தங்கள் அமைத்தும், பின்பு
 சிதம்பர ஸ்தலத்தை அடைந்து சபாநாயகனாகத் தரிசித்து வணங்கித்
 தில்லைவாழ்த்தணர்களுக்குத் திருமாளிகைகளை கட்டுவித்தும், பின்
 னூர்பல திருத்தொண்டினைச் செய்துகொண்டு வந்தும், இறுதியில்
 சபாநாயகருடைய திருவடி நீழல் அடைந்தார். (60)

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனார் சமீத்திரம்.

“நெற்பயிர் விளை”

(இ - ள்) ‘நீயிற் பின் சென்ற சேவித்து வாழாதிருக்க வீரு
 ம்புணையாயின், நெற்பயிரை விளையும்படி செய்து அதனால் வரும்
 விளைவை யிட்டுவாய்,’ என்பதாம்.

71. நெற்பயிர் விளையு மெருக்கக்கம் புலியூர்

நின்றயாழ்ப்பாணர்சம பாகர்

சொற்படி துதியை வினையி லேற்றிச்

சொன்னவின் பத்தையந் மறவேன்

கற்பக நிறைவான் ஸரேவாட் படையான்

கஞ்சன மால்பணிந் தேத்தது

மற்புதக் கங்கை கோநிரி மேவு

மாநிசத் திசநா யகனை.

(இ - ள்.) கற்பகம்-கற்பகவிருஷங்கள், நிறை-நிறைந்த, வான்-
 பொன்னுலகத்திலுள்ள, வயிரவான் படையான் - வச்சிர வாளாகிய
 ஆயுததையுடைய இத்திரனும், கஞ்சனம் - தாமரையி லுதித்தோலு
 கிய பிசமனும், மால் - விஷ்ணுவும், பணிந்து - வணங்கி, ஏத்தும்
 துதிக்கின்ற, அற்புதம் - ஆச்சரியம்பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய க

கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, ஆதிசக்திசகாயகனே - ஆதிசக்திசனென்னும் நாதனே!
(உலகத்தில் மனிதா பிறரிடம் சேவகம் செய்யாமல் வாழவேண்டு
மாயின், செற்பயிர் விளைவித்தலாகிய விவசாயத் தொழிலைச் செய்ய
வேண்டும) அவனாம் செய்யின், கெல முதலிய தானியங்கள் தன்
வீட்டில் நிறைந்து, தான் பிறருக குபகாரியிருந்து, ஜீவனத்தின்
பொருட்டு மறந்ததனவந்தவை வணங்கிப் பின்பொடாகது திரியாமல்
புகழுடன வாழுகற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவையாரும்
'செற்பயிர் விளை,' என்று கூறினா, ஆதலால், இந்நிவாக்கியக கரு
ததை யுணர்ந்து மனிதான வேறு தொழிலைச் செய்யாமல் பயிர்த்
தொழிலையே செய்ய, அதனால்) செற்பயிர் - செற்பயிரானது, விளை
யும் - மிகுந்து விளைகிறது (சிறப்பினை யுடைய), எருக்கத்தமபுலியூர் -
எருக்கத்தமபுலியூரிலே, நின்ற - புகழுடன் நிலபெற்ற வாழ்க்த,
யாழ்ப்பாணா - திருகூலகண்ட யாழ்ப்பாண காயனொன்பதர், சமபத்
தா சொற்படி - திருஞான சம்பந்தருடைய திருநாகநின்படி, துதி
கைய - சிவஸ்தோத்திரங்களை, வீணையில் எற்றி-வீணையில் சேர்த்தது,
சொன்ன - சொன்னதாகிய, இன்பத்தை - இனிமையை, யான் -
கான், மறவேண் - எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன் (அவர்பால்
வே யானும் நினைந்து பகதிகொண்டு இசை பாடி னெனம் பெறு
வேன்).

(வி-ரை) 'செற்பயிர் விளை,' என்று ஒளவை கூறிய நிவாக்கி
யத்தை யனுசரித்து, மனிதான உழவுத்தொழிலையே மிகுந்து செ
ய்ய, அதனால் செற்பயிரான் விளையும் சிறப்புடைய எருக்கத்தமபுலியூ
ரில் தோன்றிய திருகூலகண்ட யாழ்ப்பாணா, திருஞானசம்பந்தரு
டைய சொற்படி சிவஸ்துதிகளை யாழிலிட்டி வாசித்து அடைந்த இன
பத்தை மறவாமல், அகாபேயலையே யாண்டு சிவஞகிய மின்றுதிகளை
இகையோடு பாடி நெகதியுடைவேன் என்பது இதன் கருத்து துதி
கைய யாழிலிட்டு வாசித்து நெகதியுடைந்த திருகூலகண்ட யாழ்ப்பா
ணா சரித்திரமாவது: -

சோழநாட்டைச் சார்ந்த திருவெருக்கத்தமபுலியூரிலே திருகூல
கண்டயாழ்ப்பாண காயனார் என்பவா ஒருவர் இருந்தார அவர் பரம
சிவனுடைய திருப்புகழை யாழில் இட்டுப் பாடிவாராகிச் சோழநாட்டி
துள்ள சிவஸ்தலங்களை தோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து
கொண்டு, பாண்டிநாட்டிற் சேர்ந்து மதுரையில் இருக்கின்ற சொக்க
நாத சுவாமியனுடைய ஆலயத்தைச் சார்ந்து சுவாமி சந்நிதியில்
மின்று பரமசிவனுடைய துதிகளை யாழில் இட்டு வாசித்து நிரிடத்

தில் தங்கியிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது சொக்கநாதசுவாமி அவருடைய பாடலைக் கேட்டருளி மகிழ்ந்து, அன்றிரவிலே தம் முடைய அடியார்கள் எல்லோருக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி அவரைச் சந்திக்கு அழைத்துவருமாறு ஆஞ்ஞாயிக்கு, அவர்கள் தவ் வாறே மறுபாள் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரைச் சுவாமி சந்திக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், 'இது சுவாமியுடைய ஆஞ்ஞாயி' என்று தெளிந்த, சுவாமி சந்தியில் ஒரு ந்த யாழ் வாசித்தார். அப்பொழுது, "இந்தப் பாணர் அன்பினோடு பாடுகின்ற யாழ் முயியிலே உன்ன சீதம் தாக்கினால் வீக்கு அழியும்; ஆதலால், இவருக்குப் பொற்பலகை இடுங்கள்," என்று சுவாமி திரு வருனால் ஆகாயத்தினின்றும் ஒர் அசுரீரி வாக்கு எழுந்தது. அதைக் கேட்ட அடியார்கள் உடனே பொற்பலகையை இட்டார்கள்; திருநீல கண்டயாழ்ப்பாணர் அதில் ஏறி யாழ் வாசித்தார். அதன்மேல், அவர் மதுரையம்பதியைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு, திருவாரூரைச் சேர்ந்த கோயில் வாயிலே அடைந்த யாழ் வாசிக்க, பரமசிவன் அதைக் கேட்டு வடதிசையிலே ஒரு வாயில் வருத்தருளினார். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் அதன் வழியே புதுத்த, வன்மீகாதரை வணங்கி அத்திருப்பதியிலே தங்கியிருந்தார். அப்படி யிருந்து நெடுநா னான்பின், தவ்விடத்தினின்றும் நீக்கிச் சீகாமுயில் தங்கியிருந்த சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாரா னுடைய திருவடிகளை அடைந்து வழிபட்டு, அவரை ஒருபொழுதும் பிரியாது, அவர் பாடியருளும் திருப்பதிகங்களை யாழில் இட்டு வாசிக்கும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றதுத் திருகல்லூர்ப்பெருமணத் திலே அவருடனே சிவபதத்தை அடைந்தார். (எக)

சுடைய நாயனார் சரித்திரம்.

“நேர்பட வொழுது.”

(இ-ள்.) 'நீ ஒழுங்குண்டாகும்படி நல்ல வழியிலே நடக்கக் கட வாய்,' என்பதாம்.

72. நேர்பட வொழுது நாவலுர்ச் சடைய

நி நுமலர் சுந்தரர் தம்மைப்

பார்புகழ் தனய ராகவே பெற்றுப்

பாகதி யடைந்ததை மறவேன்

காரண் குருவா மா திகைச வர்களாங்

கலின்மறை யவந்நித முழுகு

326 ஆத்திசுடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்.

மாரண கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநாயகனை.

(இ - ன்.) காரணம் - பிரதானமாகிய, குருவாம் - குருவாகியவரும், ஆதிசைவர்கள் ஆம் - ஆதிசைவர்களுமாகிய, கவின் - அழகையுடைய, மறையவர் - வேதியர்கள், சிதம் - தினந்தோறும், மூழ்கும் - ஸ்நானஞ் செய்கின்ற சிறப்பினைபுடைய, ஆரணம் - வேதவடிவமாகிய, கங்கை - ஆராய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் காதனே! (மணிதராகப் பிறுதோர் கண்மை யடைய வேண்டுமாயின் ஒழுங்குண்டாகும்படி நன்மார்க்கத்தை யனுசரித்து நடக்கவேண்டும்; இது குறித்தே ஒளவையார், 'கோபட வொழுகு,' என்று கூறினர். ஆதலால், இக்கீதிக் கிணங்க) கோபட - ஒழுங்குண்டாகும்படி, ஒழுகும் - நடக்கின்ற, காவலூர் - திருகாவலூரில் தோன்றிய, சடைய சிருமலர் - சடையசென்னும் பெயரினைபுடைய குற்றமற்ற நாயனார், (நாம கொண்ட சிவபகதி விருதியினாலே சிவபெருமான் தந்தாட்கொண்ட சிறப்பு வாய்ந்த) சுந்தரர் தம்மை - சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரை, பார் புதும் - உலகம் புகழுகின்ற, தணயராகவே பெற்று - புத்திரராக அடைந்து, (அங்கனம் பெற்ற புண்ணியத்தாலே) பாகதி - மோகூத்தை, அடைந்ததை பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போல கின்பாற் பக்தியுடையவனாய் மோகூம் பெறுவேன்)

(வி - கை) 'கோபட வொழுகு,' என்று ஒளவையார் கூறிய கீதிக் கிணங்க ஒழுங்குண்டாகும்படி ஆசாரத் தவறாமல் நன்மார்க்கத்தில் நடக்கின்ற திருகாவலூர்ச் சடைய நாயனார், சிவஞ்சிய கின்மீது பக்தி கொண்டு, அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே சுந்தரரைத் தரக்குப் புத்திரராகப் பெற்ற முத்தி யடைந்ததை மீறவாமல், அவாபோலவே யானும் சிவபக்தி செய்து கந்தி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி முத்தி பெற்ற சடைய நாயனார் சரித்திரமாகிறது:—

திருகாவலூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திலே சடைய நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் அவர் உலகமெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான வெளியைப் பெற்ற உயும்படி சமயகுரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனரைப் புத்திரராகப் பெற்ற பெரும் பேற்றை யுடையவராகி, அங்கனம் பெற்ற புண்ணிய விசேஷத்தால் பரமசிவனது திருவடி கீழே அடைந்தனர் (எவ)

இசைஞானியார் சரித்திரம்.

“நைவினை நணுகேல்.”

(கு - ன்.) ‘நீ செடத்தக்க செய்கைகளைச் செய்வதில் செருங் காசே,’ என்பதாம்.

73. நைவினை நணுகாச் சடையனார் பாக
கண்ணிகை ஞானியென் பவர்தாம்
செய்தவ ராஞ்சுந் தாரையின் றடைந்த
சிறப்புமென் னாற்சொ லுந் தாரை
வெய்யதி லினைக ணெய்யபஞ் சாக
வீந்திமெம் பெருப்புத முமைந்த
வைவவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசரோ யகனை.

(கு - ன்.) (தன்னிடத்தே மூழ்கினோர்க்கு) வெய்ய - வெவ்விதாய, தீவினைகள் - செட்ட வினைகளெல்லாம், வாய்ய-மென்மை யாகிய, பஞ்சாக-பஞ்சைப்போல, வீந்திமெம்-கெட்டொழியும், பெரும் புதழ் - பெரிய கீர்த்தியானது, அகமந்த - பொருத்திய, ஐய - அழகிய, வான் - சிறந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், பிறர் வருத்தம்படியான செய்கைகளைச் செய்வதாகாத; அவ்வனம் செய்யின் நாகிற் கானாவர்; இதுபற்றியே ஒளவையாருந், ‘நைவினை நணுகேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) நைவினை - பிறர் வருத்தம்படியான செய்கைகளைச் செய்வதில், நணுகா - சாராத, சடையனார்-சடைய நாயனாரது, பாகம்-பக்கத்திலே, கண் - பொருத்தியிருந்த மனைவியாசாகிய, இசைஞானி என்பவர்தாம் - இசைஞானியா ரென்பவர், (தாம் கொண்ட சிவபக்தி அடியார் பக்தியின் மிதுதியாலே) செய் - செய்கின்ற, தவராம் - தவத்தினை யுடையவராகிய, சுந்தாரை - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை, ஈன்று - பெற்று, அகடந்த - கொண்ட, சிறப்பும் - மேன்மையும், என்னால் சொல்லுந்தாமோ - என்னால் சொல்லுந் தாமுண்டாதோ (அனலிடஞ் சொல்ல முடியாததாம்; ஆதலின், அவர்போலவே யானும் சிவபக்தி அடியார் பக்திகொண்டு மேன்மை யடைவேன்.)

(வி - ரு) ‘நைவினை நணுகேல்,’ என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்கப் பிறர் வருத்தம்படியான செய்கைகளைச் செய்வாத

சடைய நாயனருடைய மனைவியாகிய இசைஞானியா என்பவர் தாம் கொண்டிருந்த சிவபக்தி அடியார்பக்தி விசேஷத்தினாலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் புத்திரமாகப் பெற்று மிக்க மேன்மை யடைந்து முடிவில் கந்ததி யெய்தினார்; ஆதலின், யானும் அவர்போலவே சிவபக்தி அடியவர் பக்திகொண்டு மேன்மை பெறுவேன் என்பது இசை கருத்து. இதில் கூறியபடி மேன்மை யடைந்த இசைஞானியார் சுந்திராமாவது:—

திருநாவலூரிலே ஆகிசைவர் குலத்திலே சடையநாயனருடைய மனைவியார் இசைஞானியார் என்பவர் எம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி காவனாரைப் பெற்றருளிப் பெரும் புகழ்பெற்று, அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் முடிவில் கந்ததி யடைந்தனர். (எங்.)

திருத்தொண்டத் தொகை.

“நொய்ய வுரையேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ பயனற்ற அற்பமான சொற்களைச் சொல்லாதே,’ என்பதாம்.

74 நொய்யவாங் குரையார் சுந்தர மூர்த்தி

றுவலருத் தில்லைபக் தணர்க்
ளைய்தரு மாட்சி திருநீல கண்ட
ரியற்பகை நாயனார் மற்றும்
மெய்ப்புளை யான்குடி மாறன்மெய்ப் பொருளார்
ன்றன்மிண்ட ரோடயர் நீதி
பையர்சேர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிரித் தீசகா யகனை.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் எவரும் பயனற்ற அற்பமான சொற்களைப் பேசவொகாத; அவனும் பேசின் பலராலும் பதர் என இழப்பட்டுத் தாழ்மையுற்றத திரிதற் கேதுவுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஏனைவையாகும், ‘நொய்ய வுரையேல்,’ என்று கூறினார். ஆதலால், இந்நீதிக் கணங்கு) நொய்ய - பயனற்ற அற்பமான வார்த்தைகளை, உரையார் - சொல்லாதவராகிய, சுந்தரமூர்த்தி - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும், றுவல் அரு - புகழ்ந்து கொள்ளற்கரிய நிறப்பு வாய்ந்த, தில்லை அந்நணாகன் - தில்லைவாழ்ந்தணர்களும், எய்தரும் - அடைதற்கரிய, மாட்சி - உழங்கியுடைய, திருநீலகண்டர் - திருநீலகண்ட நாயனாரும், இயற்பகை நாயனார் - இயற்பகை நாயனாரென்பவரும், மற்றும் -

பின்னும், மெய் - சத்திபதையடைய, தீயோயான் குடிமாதன்-தீயோயான் குடிமாதரையனாகும், மெய்ப்பொருளார் - மெய்ப்பொருள் நாயனாகும், விற்றன்மிண்டரோடு - விற்றன்மிண்ட நாயனாருடனே, அமர்நீதிநியர் - அமர்நீதி நாயனாகும், சேர் - வந்து சேர்ந்து நினைப்பணிந்த மகிமை வாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவு - தங்கியிருக்கின்ற, ஆகிசத்திசநாயகனே - ஆகிசத்திசனென்னும் காதனே! (கீ அங்ஙனம் வந்து பணிந்த இவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதுபோல, நினைத்துத் தொழும் என்னையும் ஆட்கொள்வாய்)

(ஈ - ஈ) செய்யவாங்கு என்பதில் ஆங்கு அசை 'நெய்ய வுரைமேல்,' என்று ஞானையார் கூறிய நீதினை அனுசரித்தி, அற்பவார்த்தைகளைப் பேசாதவாறிய சுந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் முதலியவர் கள் சேர்ந்து நினைப்பணிந்த சிறப்பையுடைய ஆகாய கங்கை பொருந்திய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் காதனே! கீ அங்ஙனம் சேர்ந்து பணிந்த அவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதுபோல நினைத்துத்தித்துப் பாடும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய் எனபது இதன் கருத்தி ()

இதுவுமது.

“நோய்க் சிடங்கொடேல்.”

(ஐ - ஈ) 'பிணி வருதற் கேதவான செய்கைகளைச் செய்து, அது வந்து தன் தேகத்திற் குடியிருக்கும்படி அதற்கு கீ இடங் கொடாதே,' என்பதாம்.

75. நோய்க்கி டங்கொடா ரெறிபத்த ரோடு

துவலும னாகி கண் ணப்பர்

வாய்த்தகுங் கிளியக் கலயர்வன் பிறவி

மாற்றமா னக்கஞ்சா றரும்பு

சாய்த்திடு மரிவாட் டாயா னுபர்

தகைழர்க்கி நாயனார் கூடி

யரய்தருங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் திசநாயகனே.

(ஐ-ஈ.) (மனிதரையினர் நோய் வரும்படியான காரியங்களைச் செய்து, அந்நோய் வந்து தம் தேகத்திற் குடியேறும்படி அதற்கு இடங் கொடுக்கலாகாது; அங்ஙனம் கொடுப்பின் அப்பிணியினால் கரீரம் மெலிந்து, தவமுதலிய செய்ததம் கியலாமல் மறமைப் பயனையும் இழத்தற் கேதவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஞானையாரும், 'நோய்க்

கிடங்கொட்டென்று என்று கூறினர் ஆதலால், இத்திசுக் கிணங்க) கோய்க்கு இடங்கொடார் - பிணி வந்து தம் தேசத்திற் குடியிருக்கும் படி அசற்கு இடங் கொடாதவராகிய, எறிபத்தரோடு - எறிபத்த நாயனாருடனே, துவதம் - அறிவுடைமையோரால் புரந்தரது கூறப்படு கின்ற, ஏனதி - ஏனதி நாயனாரும், சுண்ணப்பர்-சாண்ணப்ப நாயனா ரும், வாய்த்த - சிவ தொண்டைச் செய்தப் பொருட்சிய, குங்கிலியக் கவயர்-குங்கிலியக்கவய நாயனாரும், உன் பிறவி-உலிய பிறவிகோயை, மாற்றம் - சிவபக்தி செய்து நீக்கும் திறம வாய்த்த, மாணக்கஞ்சாற ரு - மாணக்கஞ்சாற நாயனாரும், பூ - பிறப்பை, சாய்த்திடும் - சிவ பக்தி மிகுமையுற் கெடுத்து நந்தநி யடைபுத் தன்மை வாய்த்த, அரி வாட்டாரர் - அரிவாட்டாய நாயனாரும், ஆனபர் - ஆனாய நாயனாரும், தகை - மேன்மை பொருங்கியு, மூர்தி நாயனார் - மூர்திகளையனாரும், கூடி - வந்து செருங்கி, ஆய்க்கும் - வபொருமானாய நின்னுடைய பெருமையை ஆராய்த்து துதித்து நன்மை யடைதற் கிடமாகிய, கற் றை-ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேலும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென் னும் நாதனே! (நீ அங்ஙனம் துதித்த அடியார்களை ஆட்கொண்டது போல் இப்பொழுது உன்னைப் பணியும் என்னையும் ஆட்கொண் டருள்வாய்.)

(வி ரை) 'கோய்க் கிடங்கொடேல்,' என்று ஓனாவையார் கூறிய நீதி வாக்கியப் படி கோய் வரும்படியான காரியங்களைச் செய்யாதவ ராகிய எறிபத்தர் முதலிய அடியார்கள் கூடி நின் பெருமையை ஆராய்த்து துதித்து நன்மை யடைதற் கேதவாகிய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்திச நாயகனே! நீ அங்ஙனம் துதித்த அங்அடியார்களை ஆட்கொண்டது போல இப்போது நின்னைத் துதிக் கும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. ()

இதுவுமது.

“பழிப்பன பகரேல்.”

(இ-ள்) 'அறிவுடைமையார் பழிக்கும்படியான இழி சொற்களை நீ கூறுதே,' என்பதாகும்.

76. பழிப்பன பகரார் முருகு ருருத்தி

பசுபதி திருகாளைப் போவார்

சமீபத்து குறிப்புத் தொண்டர்சண் டேசர்

தலைமையார் திருகாவுக் கரையர்

தொழுகுலச் சிறையார் குறும்பர்கா கைக்காற்
தூய்மை யா ளப் புகி யடிக
ளழிகேள் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனை.

(கு - ள்.) (உலகத்தில் நன்மையடைய விரும்புபவர், அறிவுடையோர் கேட்டுப் பழிக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கூறலாகாத; அங்ஙனம் கூறின் பெரியோர் சேர்க்கையின்றித் தாழ்மையடைந்து தூக்கத்திற் காளாவதற் கேதுவண்டாம்; இது குறித்தே ஞானவயாரும், 'பழிப்பன பகரேல்,' என்ற கூறினர். ஆதலின், இக்கீதியை யணுகித்து, பழிப்பன - அறிவுடையோர் கேட்டு நிதிக்கும்படியான வார்த்தைகளை, பகரார் - கூறாதவராகிய, முருகனார் - முருகராயனாரும், உருத்திர பசுபதி - உருத்திரபசுபதி நாயனாரும், திருநாளைப்போவார் - திருநாளைப்போவார் நாயனாரும், சமீபத்தே குற்றமற்ற, குறிப்புத்தொண்டர் - திருக்குறிப்புத் தொண்டரும், சண்டேசர் - சண்டேசர நாயனாரும், தலைமை ஆர் - முதன்மை பொருத்திய, திருநாவுக்கரசர் - திருநாவுக்கரச நாயனாரும், ரொழுகுலனை வணங்குகின்ற, குலச்சிறையார் - குலச்சிறை நாயனாரும், குறும்பர்-பெரு மிழைக்குறும்ப நாயனாரும், காரைக்கால்-காரைக்காலம்மையாரும், தூய்மை ஆன் - பரிசுத்தந்தைக்கைவிடாமல் ஆளுகின்ற, அப்புகி யடிகள் - அப்புகியடிகள் நாயனாரும், அழகின்-அழகிகேளே, ஆர் - கிண்ணத் துதிப்பதற்கு வந்து பொருந்தி நல்குமின்ற மகிமைவாய்ந்த, கங்கை - ஆராய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (அங்ஙனம் வந்த கூடிய அவ்வடியாளர்களை நீ ஆட்கொண்டதபோல இக்காலத்தில் கிண்ணத் துதித்து வணங்கும் அடியேனையும் கிண்ணடியிற் சேர்த்தருள்வாய்)

(வி - ளா) 'பழிப்பன பகரேல்,' என்ற ஞானவ கூறிய நீதிப் படி அறிவுடையோர் கேட்டுப் பழிக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கூறாதவராகிய முருகராயனார் முதலியோர் கிணத் துதிப்பதற்கு வந்து பொருந்துகின்ற மகிமைவாய்ந்த கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்திச நாதனே! நீ அவ்வடியாளர்களுக் கருளியதுபோல எனக்கும் அருள் செய்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (எக)

இதுவுமது.

“பாம்பொடு பழகேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ பாம்பினோடு எப்பொழுதும் பழகி விளையாடாதே’ என்பதாம்.

77. பாம்பொடு பழகாத் திருநீல நக்கர்
பழியிலா நமிநகதி யடிகள்
நாம்புந் ஞான சம்பந்த மூர்த்தி
நந்தலிக காமரோண் மூல
ரோம்பிடு கண்டி யடிகளோர் மூர்க்க
ருப்புந் சீசோமாசி மாற
ரம்புந் சுங்கக கோகிரி மேவு
மாகிசுத திசுந யகனை.

(இ - ள்.) (எவரும் பாம்புடனே பழகுதல் எப்பொழுதும் அபாயத்திற் கேதுவாமாதலால், அதனை டெடுத்தாட்டி விளையாடுதல் கூடாது; இது குறித்தே ஞானையார், ‘பாம்பொடு பழகேல்,’ என்று கூறினா ஆதலால், திருநீல நக்கர்) பாம்பொடு பழகா-பாம்பைப் பிடித்த விளையாடி அதுண்டனே பழகுதல் செய்யாத, திருநீலநக்கர்-திருநீலநக்க நாயனாரும், பழி இல்லா - பாவமில்லாத, நமிநகதியடிகள் - நமிநகதியடியானும், நாம் - நான்கன், புதழ் - புதழ்த்து கூறுகின்ற, ஞானசம்பந்தமூர்த்தி - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், நல் - நல்ல, கலிக்காமர்-எயர்சோன் கலிக்காமநாயனாரும், ஒன்-அறிவுள்ள, மூலர் - திருமூலநாயனாரும், ஒம்பிடு - அண்டினவரைப் பாதுகாக்கின்ற, தண்டியடிகள் - தண்டியடிகளுவனாரும், ஒர் - ஒப்பற்ற, மூர்க்கர் - மூர்க்கநாயனாரும், உயர் - மேன்மையான, புதழ் - கீர்த்தியையுடைய, சோமாசி மாறர் - சோமசிமாற நாயனாரும், புதழ் ஆம் - உத்தி யடையுடையொருட்டு வந்து கூடிச் செய்கின்ற புதழ்ச்சியானது உண்டாகின்ற, சுங்கக - ஆகாய கண்ணையுடைய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவு - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயனே - ஆதிசத்திசனென்னும் ளாதனே! (நீ உங்களைத் துதித்த அங்குடையாரை ஆண்டருளியதுபோல என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வி - ளா.) ‘ஆம் புதழ்,’ என்பது ‘புதழ் ஆம்’ என்ன மாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. ‘பாம்பொடு பழகேல்,’ என்ற ஞானையார் கூறிய கீதிப்படி, பாம்பொடு பழகாத திருநீலநக்கர் முதலிய அடியார்

கன் கூடிச் செய்கின்ற புரம் மிகுந்திருக்கின்ற கோகிரியில் எழுந்தரு
ளிய ஆதிசத்தி நாயகனே! அவகடியார்சனை யாண்டதோலநினைத்
துதிக்கும் அடியேனையும் ஆண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து.

இதுவுமது.

“பிழைபடச் சொல்லேல்.”

(இ ள்) ‘நீ கற்றோரையில் பேசுங் காலத்தில் நூற் பொருள்
களைக் குற்றமுண்டாக்கும்படி சொல்லாதே,’ என்பதாம்.

78. பிழைபடச் சொல்லார் சாக்கியர் சிறப்புவி

பெருமைமார் சிறுத்தொண்டோடு

மழுகிப சேர மான்பெருமானோ

டங்கண நாதர்கூற் றுவனார்

வழங்குப்பாய் யடிமை யில்லவர் சோழர்

வளர்தரு நாசிக்க முனைய

மழகுறுங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாநிசத் திசநாயகனே.

(இ - ள்.) (எவரும் கற்றோர் ரையில் பேசுங்காலத்தில் நூற்
பொருள்களைக் குற்றமுண்டாக்கும்படி சொல்ல லாகாத; அவ்வாறு
கூறின் அவர் அறிவுடையோர் பலராலும் இழப்பட்டு அவர்க்குச்
சாஸ்திர விரோதமான அபிப்பிராயங்கள் மனதில் புகுந்திருத்தலால்
நல்ல ஞான மேற்படாமல் தெய்வபக்தி முதலியன குன்றி கந்தி
விழ்த்தற் கேதுவுமுண்டாகு; இதுபற்றிப்பே ஞனவயாரும், ‘பிழை
படச் சொல்லேல்,’ என்று கூறினர்; ஆதலின், இந்நீதியை யனுசரி
த்து) பிழைபடச் சொல்லார் - பெரியோரிடம் பேசுங்காலத்தில் நூற்
பொருள்களைக் குற்றமுண்டாக்கும்படி சொல்லாதவராகிய, சாக்கியர் -
சாக்கியரையனாரும், சிறப்புவி - சிறப்புவி காமனாரும், பெருமை ஆர் -
(சிகனாகிய சிங்கக்காத் தமது புத்திரனை யழைத்துக் கரிசனமெத் தளி
த்து நேர்ப்பது பெற்ற) பெருமைவாய்த்த, சிறுத்தொண்டோடு-சிறுத்
தொண்ட நாயனாரு -னே, அழகிய - அழகு பொருதிய, சேரமான்
பெருமானோடு - சேரமான் பெருமானாபனாரும், அம்-அழகிய, கண
நாதர் - கணநாத நாயனாரும், கூற்றுவனார் - கூற்றுவுரையனாரும், உழ
ங்கு - உயர்த்தவராகச் சொல்லப்படுகின்ற, பொய்யடிமையில்லவர் -
பொய்யடிமையில்லாத புலவர்களும், சோழர் - புழச்சோழ நாயனா
ரும், வளர்தரு - பேரின்பவீட்டில் நிலைபெற்ற வளர்கின்ற, நாசிக்க
முனையர் - நாசிக்கமுனையனாய் காமனாரும், (வந்து கூடி கிண்ணை

வணங்கி நிண்ணருளால் கற்கதிபெற்று) அழகுறும்-அழகைப் பொருத்
திய, கங்கை-ஆராய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே,
மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச
னென்னும் காதனே! (இவ்வாறு வந்துகூடி நினைத் தொழுது அழகு
பெற்ற அடியார்களை நீ ஆண்டதுபோல, நின் பாதங்களை இடை
விடாது சிந்திக்கின்ற என்னையும் ஆண்டருள்வாய்)

(வி - கா.) 'பிழைபடச் சொல்லேல்,' என்ற ஒளவை கூறிய
நீதியை அனுசரித்துக் கற்றோவையிற் பேசுவதால் அதில் பிழைபண்
டாருபபடி துறப்பொருள்களைச் சொல்லாதவராகிய சாபகிய காரணா
முதலிய அடியார்க்கு வந்துகூடி நினைப பணிந்து கற்கதிபெற் றபுகு
வாய்த் தமக்கையையுடைய கோபர்வதத்திலெழுந்தருளிய ஆதிசத்தீச
காதனே! நீ அவ்வடியார்களை ஆண்டதுபோல, நின் பாத பகதிசெலுத்
தம் என்னையும் ஆண்டருள்காய் என்பது இதன் கருத்தது. (என)

இதுவுடறு.

“பீடுபெற நில்”

(இ - ள்.) 'நீ பெருமையை அடையும் பொருட்டு அதற்குரிய
சன்மார்க்கத்திலே நிறக்கடவாய்,' என்பதாம்.

79. பீடு பெறநிற்பாநி பத்தர்
பிறங்கிடு கலிக்கம்பர் கலிபர்
காடுசத் தியரை யடிகள்கா டவர்கோ
னணுணம் புல்லர்கா ரியநம்
சேடுறு செடுமா றருந்திரு வாயிலார்
திசுழ்முனை யடுவரோ டழகா
யாடுறுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசகா யகனே.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் மானிடராகப் பிரந்தவர் பெருமையை
அடையும் பொருட்டு அதற்குரிய சன்மார்க்கத்திலே நிறாவேண்டும்;
அங்ஙனம் நிற்பின், அவர்கு எல்லாப் பெருமையு முண்டாவதோடு
செய்தத் திருவருளும், கந்தையும் கிடைக்கும்; இதுபற்றியே ஒளவை
யாரும், 'பீடுபெற நில்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இவ்விதம் கிண
ங்க) பீடுபெற நிற்பார் - பெருமையை அடையும் பொருட்டு சன்
மார்க்கத்திலே நிற்பவராகிய, அதிபத்தர் - அதிபத்தராயனானார், பிறங்
கிடு - கிடைத்தியுடனே விளங்குகின்ற, கலிக்கம்பர்-கலிக்கம்ப ராயனானார்

ரும், தலிதர் - தலிய நாயனாரும், காடு - அறிவுடையோரால் உயர்ந்தவராக எண்ணப்படுகின்ற, சத்தியர் - சத்தி நாயனாரும், ஐயடிகன் - காடவர்கோன் - ஐயடிகள் காடவர்கோ னுபனாரும், கண்ணு - சண்மங்கி கத்திற் பொருந்துகின்ற, கணம்புல்லர் - கணம்புல்லநாயனாரும், காரிய நுட் - காரி நாயனாரும், சேடி உற - அழகு பொருந்திய, செடிமாதரும் - கின்றசர் செடிமாத நாயனாரும், திரு - அழகிய, வாயிலார் - வாயிலார் நாயனாரும். திசுழ் - சிவபக்தியுடனே விளங்குகின்ற, முனையடுகு - ரோடு - முனையடுகார் நாயனாரும், (கின்றன வணங்கி முத்தியை அடையும) பொருட்டு) அழகாய் - அலங்காரத்துடனே, ஆறும் - மூழ்குகின்ற மகிமை வாய்ந்த, கண்ணு - ஆராய கண்ணை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாய கனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே ! (அவ்வாறு வந்து அக் கண்ணையில் மூழ்கி கின்றன வழிப்பட்ட அங்கையார்களை நீ ஆண்டது போல, உன்னுடைய பாதாரவீந்தக்களைப் போற்றும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வினா.) 'பீடு' மீது, 'என்று ஒன்றையார் கூறிய நீதி' கிணங்க, பெருகையை அடையும்பொருட்டுச் சன்மார்க்கத்திலே நிற்பவராகிய அநிபத்தனாயனர் முதலிய அடியார்கள் சின்ன வணங்கி முத்தியை யும்பொருட்டு மூழ்கும் நெற்புலாய்ந்த ஆகாயக்கை பொருத்திய கோகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீச நாயகனே! நீ அங்கடியார்களை ஆட்கொண்டருளியதபோல, இப்போதுள்ள துதிக்கும் என்னையும் ஆங்காயென்பது இதன் கருத்து.)

இதுவும்து.

“புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்.”

(இ - ள்.) 'நீ, வறமைபால் உண்ணப் புழங்கு வந்தடுத்தானால் மலிடாமற் காப்பாற்றி வாழ்க்குவாய்' என்பதாம்.

80. புதழ்ந்தாரைப் போற்றும் சமுற்சிங்க ரிடங்கழி
புகல்செருத் துணைபுகழ்த் துணைபார்
இந்நில்கோட் புலியார் பத்தாய்ப் பணிவா
செழிப்பர மணியேபா வெருந்
திசமுஞ்சித் தத்தைச் சிவனிடம் வைத்தார்
செய்பவா ரூர்ப்பிறந் தாரூ
மகமகிழ் கங்கை கோகிரி மேவு
மாசிசத் தீசன யகணை.

(இ-ள்) (மானிடராகப் பிறந்தவர், வறுமையால் வருத்தித் தம்மைப் புசுந்தவர் தடுத்தவரைக் காப்பாற்றி வாழவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சிவனருளால் இம்மையிற் செல்வத்தையும் மறுமையில் மோகூத்தையுமடைவர்; இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டுமென்பதைக் குறித்தே ஓளவையாரும், 'புசுந்தாரைப் போற்றிவாழ்,' என்று கூறினர். ஆதலால். இந்நீதிக்கிணங்க, புசுந்தாரை - வறுமையால் தன்மை அடுத்தவர்த புசுந்தவர்களை, போற்றும் - காப்பாற்றுகின்ற, சமுற்சிங்கர் - சமுற்சிங்க ராயனாரும், இடங்கழி - இடங்கழி ராயனாரும், புசல்-அறிவுடையோர் உயர்ந்தவராகக் கூறப்படுகின்ற, செருததுணை-செருத்ததுணையானாரும், புசுந்ததுணையார்-புசுந்ததுணை ராயனாரும், இஃது இவ - இஃதுச்சிவியல்லாத, கோட்புலியார்-கோட்புலியானாரும், பதராய்ப் பணிவார்-பதராய்ப்பணிவார்களும், எழில-அழகு பொருந்திய, பாமனையே பாடுவாரும் - பாமனையே பாடுவாரும், திகழும் - விளங்குகின்ற, சித்தத்தை-மனதை, சிவனிடம் வைத்தார் - சிவனாகிய நின்பாற் சேர்த்தவர்களும் (சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாரும்), செய்ய-செய்மையாகிய, ஆரூர்ப் பிறந்தாரும் - திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களும் (வந்தடைந்து நின்னைப் போற்றி கற்கற்பெற்ற), அகம் மகிழ் - மனம் சந்தோஷிக்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆகிசத்தீச ராயகனை-ஆகிசத்தீசனென்னும் ராதனை! (இவ்வாறு நின்னைப் பணிந்து நீன்னருளால் கற்கதி பெற்ற அவகையார்களை நீ ஆண்டதுபோல என்னையும் ஆண்டருள்வாய்)

(வி - சை) புசுந்தாரைப் போற்றிவாழ்,' என்று ஓளவையார் கூறிய நீதிப்படி வறுமையினால் தமமை அடுத்துப் புசுந்தாரைக் காப்பாற்றுகின்றவராகிய சமுற்சிங்கராயனார் முதலிய அடியார்கன் வகுக்கடி நின்னை துகித்து நன்மையடைந்து மனமகிழ்த்த ஆகாயகங்கை பொருந்திய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆகிசத்தீச ராயகனை! நீ அவ்வடியார்களை ஆண்டதுபோலவே என்னையும் ஆண்டொண்டருள்காய் என்பது இதன் கருத்து. (அ0)

இதுவுமது.

“பூமி திருத்தி யுண்.”

(இ - ள்.) 'பிறரை வணங்காது வாழ்க்கடிய தொழில் பயிர்ந்தொழிவே ஆதலால், நீ பூமியைச் சீர்திருத்திப் பயிர்ந்தொழிச் செய்து வாழ்க்கடவாய்,' என்பதாம்.

81. பூமி திருத்தி யுண்மேல் பொழுதும்

புராரிப்பூ சிப்பவ ருடனே
எமமே பூச முனிவர் பாது
மிணையடிச் சார்ந்தநா யன்மார்
திமையில் லாத பூசலா ரடிகள்
திகழாமல் கையர்க்கர சிபரு
மாமெழிற் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசுநா யகனே.

(இ - ள்.) (உலகத்திலுள்ள மற்ற எல்லாத் தொழில்களினும் நிற்புற்றதும், பிறரிடம் சேவகஞ் செய்பாது சுயேச்சையாக வாழக் கூடியதுமாகிய தொழில் பயிர்த்தொழிலே யாதலின், சுயேச்சையாகப் பலர்க்கு முபகாரிகளா யிருந்த வாழ விருப்புலவர் அந்த விவசாயத்தொழிலையே புரியவேண்டும்; இதை வினக்குகத் தொருட்டே ஓளவையாரும், 'பூமி திருத்தி யுண்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை அனுசரித்து) பூமி - விளைநிலத்தை, திருத்தி - சீர் திருத்திப் பயிர் செய்து அதனால் வரும் விளைவைக் கொண்டு, உண்டு-போசனமருந்தி, முப்பொழுதும் - திரிகாலத்திலும், புராரி - திரிபுரங்களுக்கு எமன்போன்று அவற்றை யழித்தவராகிய நிண்ணை, பூசிப்பவருடனே - அருச்சுனை அபிஷேகம் முதலியன செய்து திருமேனி தீண்டிப் பூசிக்கின்றவர்களுடனே (முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவாருடனே) எமமே - விபூதியே, பூசம் - அணிகின்ற, முனிவர் - முனிவர்களும் (முழுதும் பூசிய முனிவர்களும்), அப்பாலும் - தமிழகாட்டுக் கப்புறத்திலும் திருத்தொண்டத் தொகையி லுள்ளவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும், இணையடி - நின்றுடைய இரண்டு பாதங்களை யும், சார்ந்த நாயன்மார் - அடைந்த நாயன்மார்களும் (அப்பாலு மடி சார்ந்தாரும்), திமை இல்லாத - குற்றமற்ற, பூசலா ரடிகள் - பூசலா ராயனாரும், திகழும் - புகழுடனே விளங்குகின்ற, மங்கையர்க்கரசியரும் - மங்கையர்க்கரசிகளாரும் (வந்து கூடி வினைப் பணிந்து ஏற்கதி பெற்ற), ஆம் - விருத்தியடைந்த, எழில் - அழகுபொருந்திய, கங்கை - ஆராய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் ராதனே! (நீ இவ்வாறு பணிந்த அடியார்களை ஆண்டருளியதுபோலவே என்னையும் ஆண்டருள்வாய்.)

(வி - ளா.) 'பூமி திருத்தி யுண்,' என்ற ஓளவையார் கூறிய நீதிப்படி விளைநிலத்தைச் சீர்திருத்தி, அதனால் வரும் விளைவைக் கொண்டு உண்டு, பிறர்க் குபகாரிகளாய்ச் சிவந்தச் சிவனாகிய நின்

னைப் பூசிப்பவராகிய முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார் முதலிய அடியார்கள் கூடி நினைவாண்டி கந்ததிபெற்ற விருத்தியடைந்த புண்ணிய ஸ்தலமாகிய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்தீச எதனே! அவ்வாறு வந்து கந்ததிபெற்ற அடியார்களுக்கு நீ அருளியதுபோல, எப்பொழுதும் நினைவா மறவா திருக்கின்ற அடியேனுக்கும் கிருபை செய்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (அக)

இதுவுமது.

“பெரியாரைத் துணைக்கொள்.”

(இ-ள்.) ‘நீ பெரியோர்களைத் துணையாகக் கொள்ளக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

62. பெரியாரைத் துணைக்கொள் கேசனார் செங்கட்

பெரியாளு சோழனு ரோடு

திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் சடையார்

திசுழிசை ஞானியா ரோடு

மருவுமெண் ணென்பா னடியருங் கூடி

வயங்கான் புகழையே பேசு

மரியவண் கங்கை கோகிரி மேவு

மா திசுத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) (உலகத்தில் மேலான நிலைமையை அடைய விரும்பு கோர் பெரியோர்களையே துணைக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனம் கொள்ளின் அவருதவியால் பல நன்மைகளு மடைதற் கேது வுண்டாகும்; அந்நபருதவி கொள்ளின் துவகீர்த்தியும் துக்கீர்த்தியு முண்டாகும்; இதுபற்றியே, ஞானவையார், ‘பெரியாரைத் துணைக்கொள்,’ என்று கூறினர்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க), பெரியாரை - கந்தனார்த்த பெரியோர்களையே, துணைக்கொள் - எப்பொழுதும் துணையாகக் கொண்கின்ற, கேசனார்-கேச நாயனாரும், பெரியாரம்-உயர்ந்தவராகிய, செங்கட் சோழனுரோடு-கோச்செங்கட் சோழநாயனாருடனே, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும், சடையார்-சடைய நாயனாரும், திசுழி-சிவபத்தியோடு வினங்குகின்ற, திசை ஞானியாரோடு - திசைஞானியாருடன் (முன் கூறியவர்களுஞ் சேர்), மருவும் - பொருத்திய, எண் ஞன்பான் - (எண்ணில்) எழுபத்திரண்டான; அடியரும் - சிவனடியார்களும், கூடி - ஒருங்கி, வயங்கு - அருளுருகமாய் வினங்குகின்ற, அரண் - சிவனாகிய நினது, புகழையே - கீர்த்தியையே, பேசும் - சொல்லித் துதித்து நன்மை

யடைகின்ற, அரிய - அருமையாகிய, வண் - வனப்பம் பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே ! (அங்ஙனம் வந்து கூடித் துதித்த அடியார்க் கருளி வதபோல எனக்கும் அருளுவாய்)

(வி-ரை.) 'பெரியானைத் துணைக்கொள்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிப்படி. உயர்ந்தோரைத் துணையாகக் கொள்ளுகின்ற நேச நாயனார் முதலியவர்களுடனே முன் கூறப்பட்டவர்களுஞ் சேர எழுபத்திரண்டான அடியார்களுக் கூடி நின் புகழைப் பேசி கன்மையடையும் சிறப்பு வாய்ந்த கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீச நாயகனே, நீ அவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதபோல என்னையும் ஆளுவாய் என்பது இதன் சருத்தி. (அ2)

இதற் கூறிய அடியாரின் வகுப்பு.

“பேதைமை யகற்று.”

(இ-ள்.) 'நீ பிறவிக்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து விடு,' என்பதாம்.

உ3. பேதைமை யகற்று மறைபதின் மூவர்

பெருகிப் சிவமறை நால்வர்
நீதிபரப் பெற்ற மருத்துவ ரொருவர்
நிலைமுடி மன்னவ ரறுவர்
கோதறு குறுகில வேந்தரு மைவர்
குலவணி கேசரு மைவர்
ராதிபூக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநாயகனே.

(இ - ள்.) ஆதி-எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மை பெற்றதாகிய, பூ - அழகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனுன்னும் நாதனே ! (மனிதராயினார் பிறவிக்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து முத்திக்குக் காரணமாகிய ஞானத்தைத் தேடவேண்டும்; அங்ஙனம் தேடின எப்பொழுதும் அழியாச் சுகம் பெற்று வாழலாம்; இக்கருத்தை எவர்க்கும் உணர்த்துதற் பொருட்டே ஒளவையாரும், 'பேதைமை யகற்று,' என்று கூறினர். ஆதலின் இந்நீதிச் சிணங்க, அடியார்களுஞ்(னே) பேதைமை -

அஞ்ஞானத்தை, அதேறம் - நீக்குகின்ற, மறை - மறையவர், பதின்மூவர் - பதின்மூன்ற்போரவர், பெருமைய - விருத்தி யடைந்த, சிவ மறை - சிவவேதியர், காவ்வர் - நான்குபோரவர், நீதிபா - ஒழுங்காக, பெற்ற - அடைந்த, மருத்துவர் - வைத்தியத்தை யுடையவர் (மாமாத்திரர்), ஒருவர் - ஒருவராவர், நிலை - நிலைத்த, முடி - கிரீடத்தை யுடைய, மன்னர் - அரச குலத்தவர், அறவர் - ஆறபோரவர், கோமத - குற்றமற்ற, குறநில வேந்தரும் குறநிலமன்னரும், ஐவர் - ஐந்துபோரவர், குல - உயர்த்த ஜாதியாகிய, வணிகேசரும் - உணிக குல சிறோஷ்டரும், ஐவர் - ஐந்துபோரவர், (இவ்வகை வகுப்பினராகிய அடியார் தொழ அகர்த் கருளியதுபோல எனக்கும் அருளுவாய்.)

(வி - னா.) கோபர்வதத்தின் மேலும் ஆதிசத்திச எயகனே! 'பேதைமை யகற்ற,' என்ற ஒளவையார் கூறிய நீதிப்படி, சிவனடி யானுள் அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கின்ற மறையவர் பதின்மூவர், சிவ வேதியர் காவ்வர், மாமாத்திரர் ஒருவர், முடிமன்னவர் அறவர், குறநில மன்னர் ஐவர், வணிகர் ஐவர்; இவர்கள் வந்து தொழ இவர்க் கருளியதுபோல எப்பொழுதும் நினைந் தொழும் எனக்கும் கிருபை புரிவாய் என்பது இதன் கருத்து. (அஉ.)

இதுவுமது.

“பைதலோ டிணங்கேகல்.”

(இ - ன்.) 'நீ சிறபிண்ணத்தன்மை யுடையவர்களோடு பழகாதே,' என்பதாம்.

84. பைதலோ டிணங்கா தவர்களவே ளாளர்

பத்தொடு மூவர்கோ டால
தய்யரோ ரிருவர் சாலியர் குயவர்
தன்னுயர் னுயர்பர தவரோ
டையமில் சான்றார் கழிபர் வேட
தற்பர்பா கதரிலொவ் வொருவ
சையருட் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிரித் தீசநா யகனே.

(இ - ன்.) கி - அழகிய, அருள் - கிருபை பொருந்திய, கண்ணை-ஆகாய கண்ணையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேலும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச எயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் ஶரணே! (மனிதராயினார் சிறபிண்ணத்தன்மையுடைய பேதையர்களோடு பழக்கஞ் செய்யவாசனது; அங்ஙனம் செய்யின்

அவர்களால் பலவிதத்திலும் கொடுத்தியும், மானக்கேடுமே யுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஓளவையாரும், 'பைதலோ டிணக்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நிதியை அனுசரித்த இன்னும் மேற்கூறிய அடியார்களில்) பைதலோடு - சிறப்பிள்ளைத்தன்மையுடைய பேதை மனிதருடனே, இணங்காதவர்கள் - பழாதவர்களாகிய, வேளாளர் - வேளாளகுலத்தவர், பத்தொடு மூவர்-பதினமூவராவர், கோபால தய்யர் - இடையராகிய பரிசுத்த முடையவர்கள், ஒர் இருவர் - ஒப்பற்ற இருவராவர், சாலியர் - சாலியரிலும், குயவர் - குயவரிலும், துன்னு - பொருந்திய, வாணுவர் - வாணுவரிலும், பரதவோடு-பரதவருடனே, ஐயமில் - சந்தேகமில்லாத, சான்றார் - சான்றாரிலும், சாழியர்-வண்ணாரிலும், வேடர் - வேடுவரிலும், அற்பர் நீசரிலும், மாகதரில்-பாணரிலும், ஒவ்வொருவர் - உகைக்கு ஒவ்வொருவராவர். (இத்தகைய வகுப்பினராகிய அடியார் நின்மீது பக்தி செலுத்த இவர்க்கருளியது போல நினைப்பணியும் எனக்கும் அருள் செய்வாய்.)

(வி - ரை) அழகிய அருள் பொருந்திய கங்கையையுடைய கோபவதத்தில் காசஞ் செய்யும் ஆதிசுததிச நாயகனே! 'பைதலோ டிணக்கேல்,' என்று ஓளவையார் கூறிய கீழ்க் கிணங்க மேற்கூறிய அடியார்களுக்குள்ளே சிறப்பிள்ளைத்தன்மையுடையவர்களோ டிணங்காத வேளாளர் பதினமூவராவர்; இடையர் இருவராவர்; சாலியர், குயவர், வாணுவர், பரதவர், சான்றார், உண்ணர், வேடர், நீசர், பாணர் ஆகியவர்களில் ஒவ்வொருவராவர்; இவ்வகுப்பினராகிய அடியார் நின்னைப் பணிய இவர்களுக்கருளியதுபோல எனக்கும் கிருபை செய்வாய் என்பது இதன் கருத்தி. (அச)

இதுவுமது.

“பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்.”

(இ - ள்.) 'நீ, திரவியத்தைப் பாதுகாத்து வாழ்க்கடவாய்,' என்பதாம்.

85. பொருடனைப் போற்றி வாழடி யார்களிற்

புண்ணியர் மாபதி யாதா

கொருபதின் மூன்றெண் ணினரிவர் கதையை

யுரைத்தனர் புராணசா மதாய்

சுவராக் கொற்றம் குடியா சிவர்கள்

கோதிலா வறகெறி யாயு

மரியாதை கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசுத்திசகாயகனே.

(கு - ன்.) (மனிதர் இயவுவதற் தின்பத்தை யடைவதற்கும், தான் தருமங்களைச் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடி மேலுலகத் தின்பத்தை யடைவதற்கும் பொருளை மிகவும் உதவி யுடையதாகலால், அது விடைத்தோர் அதனை வீணை செலவிட்டுப் போக்கிவிடாமல், முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய செலவுகளை ஒழுங்கோடு செய்து கொண்டு, காடோறும் அதனை விருத்தி செய்து வரவேண்டும்; அவ்வாறு மின்னிக் கையிலுள்ள பொருளை வீணை செலவு செய்துவிடின், இம்மையில் வறுமை யடைவதோடு, புண்ணியங்களைச் செய்து மறுமை தின்பத்தை அடைவதற்கும் எதுவிலவாமற் போய்; இது பற்றியே ஓவையாருர், 'பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்,' என்று கூறினர் ஆதலின். இக்கீதியை அனுசரித்து) பொருள்தனை - திரவியத்தை, போற்றி - வீணை செலவு செய்யாமல் காப்பாற்றி, வாழ் வாழ்கின்ற, அடியார்களில் - மேற்கூறிய அடியார்களுள்ளே, மாபு அரியாதார் - (இன்னும்) குலம் இன்னதென் தறியப்படாதவர்களாகிய, புண்ணியர் - புண்ணியம் பொருந்திய அடியார்கள், ஒரு - ஒப்பற்ற, பதின்மூன்று எண்ணினர் - பதின்மூன்றென்னும் கணக்கினையுடையவராவார், இவர் கதையை-இவர் சரித்திரத்தை, புராண சாரமதாய்-பெரியபுராண சாரமாகச் சருகி, குரவாரம் - ஆசிரியராகிய, கொற்றங்குடி அரசு - கொற்றங்குடித் தலைவராகிய சுவாமி, உரைத்தனர் - கூறினர், இவர்கள் - இக்கதைய புண்ணியசிலர்கள் (வந்து கூடிக்கிணைப் பணிந்து), கோதிலா - குற்றமற்ற, அற நெறி - தரும மார்ச்சத்தை, ஆயுள்-ஆராய்ந்து கண்மையடைதற் கிடமாகியதும், அரியது-அருமை வாய்ந்ததுமான, ஓர் - ஒப்பற்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசுத்திசகாயகனே-ஆதிசுத்திசனென்னும் கடனே! (கீ, உண்ணப் பணிந்த இத்தகைய அடியார்களுக் கெல்லாம் கிருபை செய்ததபோல நின் பாதங்களைச் சிந்திக்கும் எனக்கும் கிருபை செய்வாய்)

(வி-ரை) 'பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்,' என்று ஓவையார்கூறிய நீதிப்படி திரவியத்தை வீணை செலவு செய்யாமல் காப்பாற்றி வாழ்கின்ற குணத்தையுடைய மேற்கூறிய அடியார்களுள் மாபரியாதவர்கள் பதின்மூவராவர்; இவர் கதையைக் கொற்றங்குடி சுவாமி புராணசாரமாகச் சருகி யுரைத்தனர்; இத்தகைய அடியார்க்கெல்லாமோரும் வந்து கூடி நின்னைப் பணிந்து கண்மை யடைந்து தரும

மார்த்தத்தை ஆராய்தற் கிடமாயுள்ள கோபர்வதத்தில் மேவும் ஆதி
சத்தீச நாயகனே! நீ இத்தகைய அடியார்களை ஆண்டதபோல
என்னையும் ஆட்கொள்வாயென்பது இதன் கருத்து. (அதி)

பெரியபுராண வரலாறு.

“போர்த்தொழில் புரியேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ எவரோடும் சண்டை இடதலாகிய தொழிலைச்
செய்யாதே,’ என்பதாம்.

16. போர்த்தொழிற் புரியா நாவலு ரன்பர்
புகன்றனர் திருத்தொண்டத் தொகையை
யோர்ந்திடு நம்பியாண் டார்நம்பி யதனை
யுரைத்தன ரந்தா தியாவிப்
பார்புகழ் தருஞ்சேக் கிழாரதைப் புகன்றார்
பயன்பெறப் பெரிய புராண
மார்த்திடுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசக் தீசநாயகனே.

(இ - ள்.) ஆர்த்திடும் - ஒலிக்கின்ற, கங்கை - ஆராய கங்கை
பொருத்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் காதனே!
(மனிதர் பொறுமையற்ற அற்ப விஷயங்களுக்கும் கண்டகண்டவ
ரோடெல்லாம் சண்டையிடும்படியான தொழிலைச் செய்யலாகாது;
அங்ஙனம் செய்யின், ஜெயமாயினும் அபஜெயமாயினும் போர் முடி
பும் வரை மிகக் கலையாயிருப்பதோடு, அபஜெயப்படின்கேடு அடை
தற்கும் ஏதவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஓனவையாருர், ‘போர்த்தொ
ழில் புரியேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலால் இந்நீதிக்கிணங்க) போர்த்
தொழில் - சண்டையிடற் தொழிலை, புரியா - செய்யாத, நாவலுர் -
திருநாவலூரில் தோன்றிய, அன்பர் - அன்பராகிய சுந்தரமூர்த்தி
சுவாமிகள், திருத்தொண்டத் தொகையை - அழகிய சிவனடியார்
தொகையை, புகன்றனர் - செய்யுனாகக் கூறினர்; ஓர்ந்திடும் - கல்
விஷயங்களை ஆராய்ந்துணரும், நம்பியாண்டார் நம்பி - நம்பியாண்
டார் நம்பியென்பவர், அதனை - அத்திருத்தொண்டத்தொகையை,
அந்தாதியா - அந்தாதியாக, உரைத்தனர் - கூறினர், இப் பார் - இந்தப்
பூவியிலுள்ளவர்கள், புகழ் தரும் - புகழ்கின்ற, சேக்கிழார் - சேக்கிழார்
சுவாமிகள், அதை - அத்தொண்டர் சரிதையை, பயன் பெற - கவசிப்

344 ஆத்திசுடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்.

பகர்கனெல்லோரும் கற்பவனை யவ. யும்படி, பெரிய புராணம் - பெரிய புராணமாக, புண்ணூர்-கூறினார் (இங்ஙனம் கின் அடியார்களுடைய புகழைப் பாடிய இவர்க்கு நீ அருள் செய்ததுபோல கின் அடியார்களையும் கின்னையுந் துதிக்கு மென்னையும் ஆண்டருள்வாய்.)

(வி - ரா.) கோகிரியில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்திச நாயகனே! 'பேர்த்தொழில் புரிபேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதி வாக்கியம்படி பேர்த்தொழிலைச் செய்யாதவராகிய திருநாலூர்ச் சந்தரூர்த்தி கவாமிகள் அடியார்களின் இயல்பைத் திருத்தொண்டத் தொகையாகப் பாடினார்; அதனை நம்பியாண்டார் கம்பி அந்தாதியாகப் பாடினார்; அதனைச் சேக்கிழார் கவாமிகள் பெரியபுராணமாகச் செய்தனர்; இங்ஙனம் அடியார் கரிசையைப் புகழ்ந்து பாடிய இவர்களுக்கும் செய்ததுபோல் கின்னையும் அடியார்களையும் புழும் எனக்கும் நீ அருள் செய்வாயென்பது இதன் கருத்து. (அக)

இங்நூல் வரலாறு.

“மனந்தடு மாறேல்.”

(இ-ள்.) 'நீ ஒரு முயற்சியைச் செய்யுங்காலத்தில் பல துன்பங்கள் வரினும் அம்முயற்சி கெடுமபடி மனம் தடுமாறாதே,' என்பதாம்.

87. மனந்தடு மாற தவர்கொற்றங் குடியார்

வயங்குமப் பெரிய புராணம்

தனைநல் புராண சாரம தாகச்

சாற்றின ரதனையோர் சிறியேன்

கனம்பெற வாத் திசு குடிநூ லென்னங்

கனம்பெற வுரைத்தனை வெளிய

வனம்பெறு கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரிசத் திசநாயகனே.

(இ - ள்.) வெள்ளிய - வெண்மையாகிய, அன்னம் - அன்னங் கன், பெறு - தங்களுக் கிடமாகப் பெற்றிருக்கின்ற, கங்கை - ஆராய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் ராதனே! (உலகத்தில் மனிதர் ஒரு முயற்சியைச் செய்யுங் காலத்தில் பல துன்பங்கள் வரினும் அயற்சிற் கஞ்சி, அம்முயற்சி கெடுமபடி மனம் தடுமாறத் கூடாது; அங்ஙனம் மனம் தடுமாறின் அம்முயற்சி கெட்டு கஷ்டமுண்டாகி, அக்கவையினால் செய்யப்பட்ட முயற்சியை செய்தற்

ஆம் எதவிலாமற் போம்; இதுபற்றியே ஓவையையார், 'மனம் தடுமாறேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) மனம் தடுமாறாதவர் - முயற்சிகளைச் செய்யுங் காலத்தில் என்ன துன்பம் வரின்னும் மனம் தடுமாறாதவராகிய, கொற்றங்குடியார் - கொற்றங்குடி. சுவாமிகள், வயங்கும் - வினங்குகின்ற, அப் பெரியபுராணம் தனை - அந்தப் பெரியபுராணத்தை, கல் - கல்ல, புராண சாரமதாக - சுருங்கிய புராண சாரமாக, சாற்றினர் - சொன்னார்; அதனை - அப்புராண சாரத்தை, ஒர்-வாசித்தணர்ந்த, சிறியேன்-சிறியேனாகிய நான், நனம் பெற - மேன்மை யடையுட்பொருட்டு (அச்சரித்திரங்களை யெல்லாமடக்கி), ஆத்திருடி நூல் என்ன - ஆத்திருடிப் புராணமென்னும் நூலாக, கவின் பெற-அழகுண்டாகும்படி உரைத்தனன்-கூறினேன். (ஆதலின், பெரியபுராண சாரம் பாடியவரையர், மற்ற அடியார்களை யும் ஆட்கொண்டதுபோல என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்)

(வி - ரு.) கோகிரியில் மேவிய ஆதித்திச நாயகனே! 'மனம் தடுமாறேல்,' என்று ஓவையையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க எதிலும் மனம் தடுமாறாதவராகிய கொற்றங்குடியார் பெரியபுராணத்தைப் புராண சாரமாகச் சுருக்கி யுரைத்தனர்; அதனை யுணர்ந்த நான் அப் புராண சாரத்தை யெல்லாம் கலந்து, நின்மேல் துதியாக ஆத்திருடிப் புராணமென்னும் இந்நூலைச் செய்தேன்; ஆதலால், அங்கனம் புராணசாரஞ் செய்த கொற்றங்குடியாரையும், மற்றவர்களையும் ஆண்டருளியதுபோல என்னையும் ஆண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (அம)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம்.

“மாற்றாணுக் கிடங்கொடேல்.”

(இ-ள்.) 'பகைஞன் மெலிந்திருப்பினும் அவன் தங்கி விருத்தி யடையும்படி அவனுக்கு கிடங்கொடாதே,' என்பதாம்.

88. மாற்றாணுக் கிடங்கொ டாப்பெருந் துறையில்

வள்ளல்கு ருருவின்மூர்க் கமதா
பேற்றுமா ணிக்க வாசகர்க் கருளி
யெழிற், ரு வாசக மலராத்
சாற்றுவித் தோரி பரிகளாச் செய்த
தகைமையை யென்றும்தான் மறவே
னாற்றல்சால் கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆற்றல் சால் - வல்லமை மிகுந்த, எவ்வகை - ஆராய எக்
கையை யுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச ஸாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் ஸாதனே!
(உலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் தங்கள் பகைவன் மெலிந்தவனாயிருப்பி
னும் அவனுக் கொங்கி இடங் கொடுக்கலாகாது; அவ்வன் இடங்
கொடுப்பின் அவன் வீருத்தியடைந்து எப்பொழுதேனும் ஒரு சம
யத்தில் தீங்கியற்றித் தன் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவான்; இது
பற்றியே ஒளவையாரும், “மாற்றனுக் கிடங்கொடேல்,” என்று
கூறினர்; ஆதலின், இரீதியை யனுசரித்து அங்குள்ளார்) மாற்ற
னுக்கு - பகைவனுக்கு, இடங்கொடா - மெலிந்தவனென் றிரீகி
இடங்கொடாத சிறப்பினையுடைய, பெருத்துறையில் - திருப்பெருக்
துறையிலுள்ள, வன்னல் நீ - வன்னற் தன்மையுடைய சிவபெருமா
னைய நீ, குருவின் மூர்த்தமதாய் - குருவின் வடிவமாய், ஏற்று -
மனனாகருடன் பொருத்தி வந்து அத்திருப்பெருத்துறையில் குருத்த
மாத் தீழலில் வீற்றிருத்த, (மிகுந்த சிவபத்தி கொண்டவராகிய)
மாணிக்க வாசகர்க்கு - வாசகர்க்கு, அருளி - கிருபையைச்
செய்து, அவசால் - அம்மாணிக்க வாசகரால், எழில் - இளங்குணம்
பொருத்திய, திருவாசகம் - திருவாசகத்தை, சாற்றுவித்த-கூறும்படி
புரிந்து (அவர் பாண்டியனுடைய கட்டளைபை நிறைவேற்றும்பொ
ருட்டிச் சொக்கநாதராய்), ஒரி - றிகளை, பரிசுரை - குதிரைகளாக,
செய்த - செய்து பாண்டியனுக்களித்துத் திருவிளையாடல் புரிந்து
அம்மாணிக்கவாசகர்க்கு மேன்மை கொடுத்த, தகைமையை-தன்மை
யை, யான் - நான், என்றும் - எக்காலத்தும், மறவேன் - மறக்கமாட்
டேன். (அம் மாணிக்கவாசகர்போலவே யானும் நின்மீது பத்தி
செலுத்தி நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரு.) கோகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீச ஸாய
கனே! “மாற்றனுக் கிடங்கொடேல்,” என்று ஒளவையார் கூறிய
நீதிவாக்கியத்தை யனுசரித்து, மனிதர்கள் பகைவனுக் கிடங்கொ
டாத சிறப்பு வாய்ந்த திருப்பெருத்துறையில் நீ குருவடிவமாய் எழுந்
தருளிச் சிவபத்தி மிகுந்த மாணிக்கவாசகர்க்குக் கிருபை புரிந்து, அவ
ராலே திருவாசகமும் ஒதும்படி செய்வித்து, அவர் பொருட்டு மது
ரைச் சொக்கநாதருளிட றிகளைப் பரிசுரைச் செய்தளித்து, அவரை
மேன்மைப் படுத்திய தன்மையை யான் எப்பொழுது மறவாமல்
அவர்போலவே நின்மீது பத்தி செலுத்தி எந்தென பெறுவேனென்பது
இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனருள் பெற்ற மாணிக்கவாச
கர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டியாட்டைச் சார்ந்த திருவாதவூரில் வாழ்ந்த மானமங்கலத்தார் மரபிலே, ஆராததியர் குலத்திலே, ஸ்ரீ சம்புபாதாசுருதரென்னும் பிரமணருடைய தேவியாராகிய சிவஞானவதியார் திருவயிற்றிலே உமாபரமேசுவரனது அருளிஞாலே பாண்டியன் செங்கோன் முறைக்கு முதன் மந்திரியாகிய மாணிக்கவாசகர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். இந்த மாணிக்கவாசகர்க்குத் தந்தையாரும், தாயாரும் தேனுடனே கருப்பம் பாகும், பலாப்பழம், வாழைப்பழம், மாம்பழம் என்னும் முக்கனிகளும், பசுவின் பாலும் ஒன்றாகக் கலந்து மனமகிழ்ச்சியடைய ஊட்டி, திருவாதவூரென்னும் திருநாமமும் சூட்டி, சுவனம், வித்தியாரம்பம், உபகடன முதலிடனவும் உரிய காவல்களிற் செய்வித்து அவரை வளர்த்துவிட்டனர். இவ்வாறு வளர்த்து வருகையில், திருவாதவூரார் பரமசிவனுடைய கற் கிருபையினாலே சிவாகமங்களை யுட, மரத தூலங்களையும் பதினாறு வயதிற்குள்ளேயே கற்றறிந்து, பரமசிவனுக்குப் பேரன்பாகி யிருந்தனர். இப்படி யிருக்கும் போது, அவருடைய செய்கைகளையெல்லாம் பாண்டியன் பெரிபேடார்கன் மூலமே கேள்விப்பட்டோ, அவரையழைப்பித்துத் தனக்குரியவராக்கி, அவருக்கு நீங்காத சினேகனாகி, அவரது கல்வி முதலியவைகளின் வல்லமையைத் தெரிந்து தகுதியை யுடையவென்றறிந்து, அவருக்குக் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை இரட்சித்ததச் சத்துருக்களைக் களைந்து மது நீதி முறைமையை நடத்தும் முதன்மையாகிய மந்திரி உதகிடோகங்கொடுத்த, பின்னும் அரசர்க ளெல்லோரும் மதிக்குப்படி பிரமாய என்னும் சிறப்பப் பொருந்திய ஒரு திருப்பொருளையும், மின்னு கின்ற இரகதினாபரணங்களையும், பீதாம்பரங்களையும், வெள்ளிய சந்திரவட்டக் குடைபையும், சிலிகைபையும், பிரதாசமுடைய வெண்சாமரங்களையும், யானைகளையும் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு செய்தபின், மாணிக்கவாசகர் இந்நிச சம்பத்துப்போல இரைந்திருக்கின்ற இப்பாக்கிபத்தினால் இன்பத்தை யடைந்து, பாண்டியராஜனுக்கு முதன் மந்திரியாகி, அவ்வாசன் பெரிய சங்கண மணிந்த தோளின்மீது வைத்துத் காக்கும் பூபாரம் கீங்கத் தாமே அதனைச் சுமந்து, இராஜ காரியங்களை யெல்லாம் மிக்க சிரத்தையோடு, மனத்திற் சிறிதும் பற்றின்றி அவ்வாசனுக்குத் திருப்தி யுண்டாகும் படி நடத்திவந்தார். அப்போது ஞானகுருவை அடைவவேண்டுமென்னும் விருப்ப மொன்று மாத்திரம் அவர் மனத்தில் அதிகரித்திருந்தது.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள், மாதர்கள் வெண்சாமரைகள் வீசவும், முனிவர்களும் பிரமணர்களும் ஆசீர்வதிக்கவும், வித்துவ

சனங்கள் வாழ்த்துப் பாடவும், சந்திர குலத்தில் அவதரித்த அரிமர்த் தன பாண்டிய ராஜனுனவன் கிரீடபதியாய்ச் சிங்காதனத்தி லெழுத் தருளி, மந்திரி முதலானவர்கள் பக்கத்தி லிருக்க வீற்றிருக்குங்காலை யில், சில குதிரைப்பாகர் வந்து, 'குதிரைகளிற் பல பிணியா வழிந் தன; புதிய பரிகள் வாங்கவேண்டும்,' என்று கூறினர். அரசன் அதைக் கேட்டவுடன், தனது உடலும் உயிரும்போன்ற வாதவூரர் முகத்தைப் பார்த்து, 'குதிரைகளை வாங்கிக் கொள்ளே போகவேண்டும்,' என்று சொல்ல, அவர் பண்டாரத்தைத் திறந்து வேண்டிய அனவு திரவியத்தை எடுத்துக்கொண்டு, நல்ல வேகத்தையுடைய குதிரை களைக் கொள்ளும்பொருட்டுக் கடற்றறைக்குச் செல்ல நல்ல வேளை யில் புறப்பட்டு, ஆலயத்தாட் சென்ற சொக்கலிங்க நாதனாயும், மீனாட்சி தேவியையும் தரிசித்து, சிலிகைமீதேறிச் சதர்விற தேனை களும் தம்மைப் புடைசூழப் புறப்பட்டு, நந்தகுனங் கண்டு சென்று திருப்பெருத்தறையை அடைந்தார். அவ்வாறு அடைந்தவுடன் அவ ருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிதலும், மெய்மயிர் சிலிர்த்தலும், சாத் தழுதழுத்தலும், கைகள் தாமே குவிதலும், மன முருகுதலுமாகிய விசேஷ குறிக்க ளுண்டாயின. அதனால் அவர் அத்தலத்திற் பற் றடையவராய்ச் தம்முடன் வந்தவர்களை நோக்கி, 'கடற்றறையிற் குதிரைகள் வசதிறங்க ஒரு மாதஞ் செல்லும்; ஆகலால், நீங்கள் ஊர் போய்ச் சேருங்கள்; யானிருந்து குதிரைகளைக் கொண்டுவருகின் றேன்,' என்று சொல்லி அவர்களை வளருக்குச் செல்லும்படி அனுப்பி விட்டுத் தாம் அக்கே சிலரு-ன் தங்கியிருந்து, ஒரு சமயம் கோவிலுக் குச் சென்றார். அப்போது பாமசிவக் கடவுளானவர், கிருபைக் கட னாகிய அம் மாணிக்கவாசகரை அடிமை உரிக்கிகொள்ள விரும்பி, கருங்கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே யிருக்கின்ற மனிதரைப்போல வடி வங் கொண்டு, தருமூர்த்தமாய் மாணுக்கருடனே அங்குள்ள குருத்த மரத்தி னீழில் வீற்றிருந்தருளினார்.

அவ்வாறு வீற்றிருக்கும்போது, மாணிக்கவாசகர் அவரைக் கண்டு மிக்க அன்புடனே அவரை வணங்கினார். அப்போது குரு மூர்த்தமாயிருந்த சிவபெருமான் அவர்மீது தருளைச் செலுத்தி, அவர்க்குத் தீமைகள் செய்து பஞ்சாகாத்தை உபதேசித்தார். அத னால் அவருடைய மனங்கள் நீங்கின. உடனே அவர் சிவானுருகுப்படி திருப்பாடல்கள் பாடத் தொடங்கி, முதலிற் சென்னிப்பத்தம், அச் சோப் பதிரமும் பாடினார். அதன்மேல் அதிகமாய் பத்தப் பாடினார். பின், "மாணிக்கவாசக இங்கு சில," என்று கூறிச் சிவபெருமான் தம் மாணுக்கரோடு மறைந்தனர். அவ்வாறு மறைதலும், வாதவூரடி

கன் அனலிலாத்தயாமடைந்து, தம் குருவை அடிச்சடி நினைந்து, கண்ணீர் பெருகத் திருவாசக மோத்தொடங்கி, கோயிற்ப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, செத்திலாப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து. ஆசைப்பத்து, உயிருணிப் பத்து, திருப்புவம்பல், வாழாப் பத்து, எண்ணப் பத்து என்பனவற்றை ஒதி, நகருட் புருந்து அங்கு விளங்குவனவற்றைக் கண்டு, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தம்பி. திருத் தென்னேணம், திருப்புவல்லி, திருவுத்தியார், திருத்தோனோக்கம், திருவெம்பாவை, திருச்சத்தம் ஆகிய இவற்றை உரை. இவற்றைக் கேட்ட விவனடியார்கள் அதிசயித்த அவரைச் சூழ்ந்து போற்றினார்கள். அவ்வனம் போற்றவே அவர் குதிரை கொள்ளுதற்குக் கொண்டு சென்ற பொன்னையெல்லாம் அவர்களுக்கு வாரிவாரிக் கொடுத்தார்.

திருவாதவூரர் இவ்வாறு செய்வதைப் பார்த்து, அவருடனிருந்த சிலர் அவருக் கெதிரே உந்து நின்று அவரைத் தொழுது வணங்கி, “அரசனாகிய பாண்டியன் கோபியாதபடி. செழுமை பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்பதைக் கவனியாதிருப்பது தகரது; ஐயரே! நீர் வரவேண்டும்,” என்று அழைத்தார்கள். அப்போது திருவாதவூரர் அவர்களைப் பார்த்து, “அஞ்ஞானத்தினாலே மிகுந்த நீங்கள் யாவர்? மாமர சம்பந்தமாகிய பொய்யுகைகளை பெல்லாம் கம்மிடம் சொல்லவேண்டாம்; தூரப் போய்விடுங்கள்,” என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்களுள்ளோரும் இரங்கி நின்று, தங்களுக்குள்ளே தன்ப மடைத்து, “இவர் எாம் சொல்லுகின்ற சொற்களை உட்கொள்ளாதவராயும், கம்மேல் அன்பில்லாதவராயு மிருக்கிறார்; ஆதலால், எாம் செல்வதே நலம்,” என்று அவரை விட்டு நீங்கிப் போனார்கள்.

அப்படிப் பேரணவர்கள் பாண்டியராசனுடைய சிறப்புப் பொருத்திய சபையை அடைந்து அரசனைக் கண்டு, ‘பாக்கிரமத்தையுடைய அரசனே சாணம்! பெரிய மதுரைக்கு நாயகனே சாணம்!’ என்று வணங்கிப் பின்பு அவரிடம் திருவாதவூரர் செய்கைகளை பெல்லாம் மிகுந்த கவலை பொருத்திய மனத்துடனே நின்று சொல்லத் தொடங்கினவர்களாய், “சுவாமீ! தென்னவன் பிரமராயனென்று உமது பெயரைத் தரித்தவராகியும், உமக்கு மத்திரித்தொழில் செய்பவராயும் இருக்கின்ற திருவாதவூரனுடைய செய்தியை எப்படி நாம் கன் சொல்லுவோம்? பொன்னினும் செய்யப்பெற்று விளங்கிய ஓசை டத்தைத் தரித்த அரசனே! அவர் உமையிடத்திற் செலவு பெற்றுக் கொண்டுபோய்த் திருப்பெருந்துறை பென்னும் பெயரையுடைய ஆழகிய கரைத்தினே புருந்தபின், அக்கரையில் குருந்த விருகை நீழ

லின்கண்ணே சிவனடிபார்க்கனாகிய தபசிசன் அநேகர் குழ நிலை பெற்று, அங்கே ஒருவர் மகிமை பொருத்திய தவவேடம் பூண்டு எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு, அந்தப் பெரியவரை அனவந்த சத்தோஷத்துடன் வணங்கி, அவரிடம் அன்புடனே சில வார்த்தைகள் பேசித் தம்முடைய நிலைமை மாறிக்குதிரை வாக்தும் பொருட்டுக் கொண்டு சென்ற திரவியங்களை யெல்லாம் அடியார்களுக்கு வாரிக் கொடுத்துப் பித்தரைப்போதை திரிகின்றார்," என்று சொன்னார்கள்.

மதுராபுரிக் கரசனாகிய பாண்டியன் அவர்கள் அவ்வாறு சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேகமுழுவதும் வேர்வை யுண்டாகக் கோப யிருந்து, சண்கள் அக்கினி வடிவாகச் சிவந்து, வான் யுத்தத்திலே நிறத்தையுடைய அரசர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்கின்ற மந்திரிக ளுண்டானால் சம்பாதிக்கப்பட்ட காடு, செல்வம், சேனை முதலியவைக ளெல்லாம் கன்றாக விருத்தி யடையும்!" என்று மனதில் எண்ணக்கொண்டவனாய், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி வாதவூருக்கு ஒரு ஓலைபொழுதி அகனைத் தூதர்கள் கையிற் கொடுத்த, 'வாதவூரை ஒரு தினத்திற்குடைய கம்யுடத்திற்குக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவாருங்கள்.' என்று அடங்களை யனுப்பினான். அந்தப் பாண்டியராசன் வவலிலுலே சென்ற தூதர்கள் அழகிய திருப்பெருந்துறைக்குப் போய், அன்பினுலே சிவனுடைய திருவடிகளை ஸ்துதி செய்துகொண்டிருக்கும் திருவாதவூரைக் கண்டு வணங்கி, சத்தாருக்களுக்குக் கொடிய தண்டத்தைச் செய்கின்ற இடியேறொத்த வேந்தனாகியும், மேன்மை பொருத்திய அரசர்க் கரசனாகியும் இருக்கின்ற பாண்டியனுடைய திருமுகத்தை அவரிடம் கொடுத்தார்கள்.

அந்த ஓலையிலுள்ள கட்டளையை அறிந்தவுடன், மாணிக்கவாசகர் பாமசிவனுடைய திருவடியை கினைத்து, "புண்ணிய வடிவமுடையவனே சரணம்! ஆயிரம் பனாமுடியையுடைய சர்ப்பத்தை மலர்மாலை யாகத் தரித்தவனே சரணம்!!" என்று சிவபெருமானைத் துதித்து, "பெரிய பூமியை எகினை செய்கின்ற அரசன் எழுதிவிட்ட ஓலைக்கு நான் என்ன மதமொழி எழுதியனுப்புவேன்?" என்று வருத்திச் சிவபெருமான்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினார். அவ்வணல் பாடி முடியுமுன் சிவனருளால், "கினக்கு நாம் துணை செய்வோம், பாண்டியனுக்குக் குதிரை ஒருமேன்று மதமொழி எழுதி அனுப்பியிடு," என்று ஓர் அசிரீரி வாக்துண்டாயிற்று. அப்படியே அவர் ஓலை எழுதியனுப்பினார். பின்னர் அவருக்குச் சிவபெருமான் மனவினுக்கு சென்ற உறுதி உரைத்தார். அதன்மேல் அவர் சிவனுரைத்த வாக்

கில் உறுதி கொண்டு, மதுரைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று, பாண்டியனைக் கண்டு வணங்கி எதிரே நின்றார். அவ்வாறு நின்ற மாத்திரத்தில், மனமகிழ்ச்சியுடனே பாண்டியராசன் முறைமைப்படி அவர்க்கு ஆசன மளித்து இருக்கச் செய்து, அவர் சமாசாரங்களைத் தையும் விசாரித்தான். அவர் சிவபெருமான் உரைத்த உறுதியைக் கொண்டு, “நல்ல இலகூண மமைந்த குதிரைக் கூட்டங் கொல்லாம் ஆவணி மூலத்தன்று வரும்,” என்றார்.

இப்படிச் சொல்வதைச் கேட்டவுடன், பாண்டியன் சந்தோஷித்துத் தான் கோபிதது கிருப மெழுதியதா லுண்டான அவர் மனக்கவலை நீங்கும்படி உபசார வார்த்தைகள் பல கூறி, அவரைப் பெருமை பொருந்திய கெடிய அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் உரிமையாகத் தன்னுடைய பக்கத்தி லிருந்தி, அவருக்கு உயர்ந்த வஸ்திரங்கள் கொடுத்து, பொன்னினாற் செய்த பற்பல ஆபரணங்களையும் தரித்துக்கொள்ளுமென்று தந்து, முன்பேரல இராஜ சாரியங்களை யெல்லாம் சொல்லி அவரை வீட்டுக் கனுப்பினார். திருவாதவூரார் தமக்குரிய அரண்மனையிற் சென்றிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்தில், குதிரைகள் அவர் குறித்தவளில் வரவில்லை. அவ்வாறு வராமற் போனமையால் அரசன் கோப மடைந்த தண்டந்காரர்களைப் பார்த்து, “இங்கே கம்முடைய காரியஞ் செய்கிறேனென்று போய் கெக்குத் துன்பஞ் செய்த வாதவூரனைப் பொறுத்தற் கரிய தயாஞ் செய்து மறித்த, அவனிடம் கம்முடைய திரவியங்களை யெல்லாம் வாங்கி வாருங்கள்,” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். அவ்வாறு ஆஞ்ஞாபித்தவுடனே, அரசனுடைய தண்டந்காரர்கள் பிராமணகுல சிரேஷ்டராகிய மாணிக்கவாசகர் முன்னே சென்று நின்று, கோபத்தையுடைய முகத்தினராகி, “அரசர் குதிரைகளைக் கொள்ள உம்முடைய கையில் அக்காளிற் கொடுத்த தம்முடைய திரவியமெல்லாம் வாங்கச் சொல்லினார்; ஆகலால், அந்தத் திரவிய முழுதும் கொடுக்கவேண்டும,” என்று சொல்ல, மாணிக்கவாசகர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர். உடனே அவர்கள் தீமை யிருந்த மனத்துடனே அமைச்சரிமையை அவரிடமிருந்து நீக்க, வலிமையாக அவரைச் சிறைச்சாலையில் வைத்தார்கள்.

அப்போது திருவாதவூர் அதற்குச் சற்றூயினும் மனத்தனர்ச்சி யில்லாத தன்மையை புடையவராய், அந்தத் தண்டந்காரர் செலுத்தச் சென்று வலிய சிறைச்சாலையை யடைந்தனர். அதன்மேல் அரசன் புனிமாதனைக் கொண்டு அவர் முதுகி லடிக்கும்படி 79

டனையிட்டான். அவ்வாறே செய்யத் தொடங்கி தண்டமாரைக்
கொல்லோரும் அவரை கோக்கி, "குதிரைக் கூட்டங்கள் கொன்னக்
கொண்டுபோய்ச் சிவனுடியார்களுக்குக் கொடுத்தவிட்ட எல்ல திரை
யத்தைத் தாமாட்டமாரனால் இன்றைக்கு உம்மை வருததப்படுத்து
வோம்," என்று கொடிய பெய்யிலிலே கிறத்த, திருவாதவூரர் அப்
படியே நின்று, மிகவும் இளைத்துத் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய
குருவை நினைத்து, "இங்கே எனக்கு நேரிட்ட வருத்தத்தை அறிந்தா
யில்லையே? 'பாண்டியனுக்குத் தாவுகின்ற குதிரைகள் கொடுப்பது
கம்முடைய கடனாகும்,' என்று சொன்ன சொல் பொய்ம்மையாகு
மோ?" என்று வருத்தி, அடைக்கலப்பத்து முதலியவற்றை ஒதி,
கிறைக்கூடத்துக்கு அருகாகச் சென்ற சூய் கொன்றைக் கண்டு
சூய்ப்பத்தும் மொழிந்தார். இவ்வாறு கூறி வருத்தம் காணவில், திரு
வாதவூரனுடைய சொற்க் கொல்லாம் பாம்பெனது செவியினிடம்
துழையவே, சிவபெருமான் அவரது தயரத்தை நீக்கவேண்டி,
வேப்பமராவையுடைய பாண்டியனுக்குத் தாவுகின்ற குதிரைகளைக்
கொடுக்க விரும்பி, மிழலாட்டு கரிக்குடியிலுள்ள கரிசு கொல்லாம்
வந்து எல்ல குதிரைகளாகவும், தேவர்கள் அந்தக் குதிரையைச்
செலுத்துகின்ற இராவுத்தராகவும் தோன்றும்படி மனதிலே நினைத்
தார்.

* அவ்வாறு நினைத்தவனவிலே, கரிசு கொல்லாம் வந்து கூடித் தாவு
கின்ற குதிரைகளைவிட; குற்ற மில்லாத தேவர்களும் அவைகளு
க்கு எற்ற இராவுத்தர்களை அருள்கள்; திருச்சிறம்பலத்தினிடத்து கட
னஞ் செய்கின்ற கடவுளானவர் ஆரிய தேசத்துக் குதிரை வந்ததகர்
போலத் தம்முடைய உருவ மாறினவாகி, தேவக் குதிரையின்மே
வேறிக் கொண்டு சவுக்குளைப் பிடித்துக் குதிரைச் சேவகர் திரண்டு
இரண்டு பக்கங்களிலும் வர, அதனால் எழுபென்ற தூளியானது பூயி
ஆகையம் எங்கும் பரக்க, உறு கொம்பு, உடுக்கை முதலிய வாத்தியங்க
ளுக்கு சப்திக்க, மதுரைமா நகரத்து செடிய மதிங்காயிலினிடத்து
அக் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தார்; அக்காலையில் அந்தே நின்றவர்
கள் பாண்டியனிடத்துச் சென்று அவனை வணங்கி, அவனிடம்,
"அரசனே! எவ்விடத்திலும் தூக்கக் எழும்பி கெடுக்கவும், கின்
னங்கள் முழங்கவும், ஆரிய தேசத்துக் குதிரைகள் இன்றைக்கு கம்
முடைய உயர்ந்த வலிமையான மதிப்புறத்தை வருகங்கி வந்தன,"
என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறு சொன்ன மாதிரித்தில், பாண்டிய
நரசனான திருவாதவூரரிடத்திலே இரக்கம் வைத்து, அவரைச்
கிறைச்சுவியினின்றும் வரவழைத்து, வந்திர முதலிய பெருமதிகள்

சொந்தித்து, 'குற்றமில்லாத அழகிய குதிரைகளைப் பார்க்க வாரும்,' என்ற சொல்லி அவருடன் எழுந்த, சத்தருக்களும் அஞ்சக்கூட தண்ணுடைய சேனைகள் குழ, அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து இரத்தினச் சிவிகைமே லேறிச்சென்று, பழமையாகிய மதராபுரியிலுள்ளவர்கள் பார்த்த இரண்டு கண்களும் களிக்காபடி திருவாலவாயி லிருக்கின்ற சொக்கையகர் கொண்டுவருகிற குதிரைகளின் வரவினைக் காண நினைத்து, வைபாளி கெவளிகுப் போய்ப் பணிநீர்தோய்ந்த செவ்முடீர்மாலை சிறந்து தொங்குகின்ற குளிர்ச்சி பொருத்திப் முதலப்பாதவி னீழ்ச்சீழ் அழகிய பொன்னினுற் செந்த மிமமாசனத்தின்மேல் இனிதாக விருந்து, மாணிக்கவாசகருடைய மனது சந்தோஷிக்க, தன்னுடைய சந்திர வாசம் விளங்க, என்னைக்கும திருநீறும் பஞ்சாக்ஷரமும் சிறுது நிலைபெற, சங்குளும் சின்னங்களும் பேரினங்களும் சப்திக்க, பூமியிலே எழுமின தூசுகள் உயர்ந்த ஆராயத்தின்மேற் பரவ, பெரிய கடலானது புரண்டு வருகின்றதபோல நெருங்கி வருகின்ற குதிரைக டட்டங்களின் தோற்றத்தைக் கண்டான்.

அப்போது அழகு மிகுந்த மதுரைமா நகரத்தில் ஆவணி மாதத்தில் மூலநகரத்திரத்தில் எவ்விடத்திலும் திருநீறும், பஞ்சாக்ஷரமும் விளங்குமபடி உருவத்தினாலும், உடையினாலும், அணியினாலும், படைகளாலும், குரலினாலும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட இராவுத்தர்கள் தர்மமச் சூழ்ந்துவர, பிறை சூடிய சடைவினையுடைய பரம சிவனானவர் நஞ்சு யுண்ட சர்ப்பத்தினது சிரோ ரதகம் பிசித்து விளங்கிய சச்சை இடையிலே கட்டி, அதனிடத்திலே செருகிய உடைகளும், பச்சைநீல முதலிய பல நிறங்களையுடைய இரத்த மாலைக ளணிந்த சிவந்த இரண்டு புயங்களும், உவமை சொல்லுதற் கரிதாகிய பட்டுடையும், தலைச்சாத்தும் உடையவராயும், திருமுகத்திற் பிரகாச முன்னகராயும், சொல்லுதற் கரிய கண்மை மிகுந்த குதிரைச் சவுக்கை ஒரு கையிலே கொண்டு, பார்த்தவர்கள், 'இந்தப் பூமியிலே இந்த உடிவ முன்னவர்கள் எவரிருக்கின்றார்கள்?' என்று சொல்ல தக்கவடிவிற கட்டிய மணிமாலைகளும், சச்சையிற் தரித்த மணிமாலைகளும், முற்புறத்தும், பிற்புறத்தும், இரண்டு பக்கங்களிலும் விளங்கும் மணிமாலைகளும் இன்னொன்றையாக ஆரவாரிக்க, பட்டினுற் செய்யப்பட்ட கண்ணியிற் கட்டிய சாமரைக ணெட்டும் விட்டு ஷீட்டு ஒளி விளங்கப்பெற்ற வெங்கைக் குதிரையின்மே லேறி, வீசுகின்ற சாமரைக் கட்டடங்கள் நெருங்கிப் பிரகாசிக்கவும், மேலே கவித்திருக்கின்ற செழுமை பொருத்திய ரூடைகள் காத்தியோடு பிர

காசிச்சுவம், யுத்தஞ் செய்கின்ற வெவ்வித குதிரைச்சேனைகளின் இடை யிலே துற்றமற்ற ஆரிய தேசத்தாருக்கு அரசனைப்போல வந்தார்.

பாண்டியனும் இந்தக் குதிரைச் சேவகர் வருகின்ற பெருமையைப் பார்த்துச் தன் மன மகிழ்ந்து, விசாலம் பெருங்கிப் இரண்டு கண்களும் இமைபாரல், "இவர் அன்ன வாகனத்தையுடைய பிரம தேவன், விஷ்ணு, கருத்திரன் இவர்களிடையே இருக்கவேண்டும்," என்று அதிகயித்தான். புண்ணிய உடிகளையுடைய வேதத்தைத் தயிழிற் செய்த மாணிக்கவாசகர், "முன்னே காண்கின்ற தவத்தினாலே யண்டாடிய பிரயோசனமே குதிரையின்மேலே உந்தத்" என்ற தமக்குள்ளே மகிழ்ச்சிகொண்டு அதிகயத்தையுடையவராய் நின்றார்.

அக்காலத்தில் பாண்டியன் வாசலூரைப் பார்த்து, "இவ்வாரிய குலத்திடமிடம், ஒரு வீதியிலே இந்தக் குதிரைகளை நடத்தும்படி சொல்லும்," என்று இனிதாகச் சொல்ல, அவரும் கூடாதுவினிடத்திற் சென்று பாண்டியன் சொன்ன சொல்லை விண்ணப்பஞ் செய்ய, கொன்றை மாலையைத் தரித்த முடியையுடைய பாமசிவனும் அதற்கிணங்கி, பாண்டியராசன் கன்றாகப் பார்க்கும்படி குதிரைகளை நடத்தி, குதிரையினுடைய கடைபேதங்க ளினைத்தையும் இனிதாகக் காட்டி, நினைக்கின்ற மனோவேகம்போல ஒலிகின்ற அத்தக் குதிரைகள் கடன மிடும்படி அவற்றை நடத்திக்கொண்டு இதிரே வந்தார். அப்போது பாண்டியன் அவரைப் பார்த்து அதிகயப்பட்டேச் சிரிக்கும்படி செய்து. அவருக்கு விலை மதிக்கப்பெறாத அரிய வஸ்திரம் ஒன்று பரிசளித்தான். சிவபெருமானும் அதனைச் சவுக்கின் மேலேற்றிக்கொண்டு புண்ணை செய்தார். அதைக் கண்ட பாண்டியன் தான் கொடுத்த வஸ்திரத்தைத் தம்மையால் வாங்கிச் சிரமிலே தரித்துக்கொள்ளவில்லையென்று அவர்மீது கிறிது கோபம் கொண்டான். அதைக் கண்டு திருவாதவூர், "அரசர்களை அன்பால் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களை யெல்லாம் சவுக்கிலே வாங்கிக்கொள்வது அவரது தேச வழக்கம்," என்று சொல்லிப் பாண்டியன் கொண்டிருந்த கோபத்தைத் தணித்தார். அதன்மேல், பாண்டியன் கோபத் தணிந்து, அகவலட்சணம் கற்றறிந்த அந்த ஆரியதேசத் தலைவரைப் பார்த்து, "இக்குதிரைகளினுடைய இழிவையும், உயர்வையும் சொதித்த மெக்குச் சொல்லும்," என்று கூறினான். அதைக்கேட்ட சகாமிபுராவர் அக்குதிரைகளின் காது, மூக்கு, மார்பு, நிதம், சுழி முதலிய குறிசென்களையற்றதையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவற்றின் பலனையும் கூறினான். கண்மையுள்ள குதிரைகளின் இலட்சணங் களை யறிந்தவர் இவ்வீதம் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு அரசன் மிக

மெய்து உத்தர தெய்வீசுமுன்ன பெய்விப குசினரகளை பெல்லாம்
விடை மகிழ்விட ஆகை தான் கொடுத்த பொருளின் சீமை எட்டுப்
புகழ்க்காரியைப் பொருள் விடை பெறக்கூடியவைகளாக விரந்தன. அது
கண்டு பாண்டியன் மிகவும் சாதோஷிததைப் பரிமசிவனுடைய திரு
முத்தகைப் பார்த்து, "குதிரைக் கூட்டங்களாக வயிறு மறித் தரக்
கூடாது." என்றான். அப்படியே சுவாமி, பாண்டியராசனது காரியங்
கெய்வார் வாயினார் மிகத்து வாங்குக குதிரைகளைக் கயிறு மறித்
கொடுத்தனர் குதிரைகளை எல்லாம் பந்தயிலே சேர்க்கப்பட்டன.

உடனே செம்பெருமான் தென்றிசைந்து அதிபராகிய பாண்டிய
ராசனும் மாணிக்கவாசகரும் கருணாபதியாய்த் தார வந்த திசை
வழியாகச் சென்று, பழைய மடியவகொண்டு சீதவர்களைக் கொண்டும்
வணங்கிச் சூழ, பிரகாசிசுன்ற தாது கோயிலிற் புதுதார். மாணிக்
கவாசகரைப் பாண்டியன் பார்த்து, "உம்மால் எனக்கு தித்தகைய
குதிரைகள் கிடைத்தன," என்று அவரைப் புகழ்த்து அரண்மனைக்கு
அனுப்புவதது, தானும் மணமகிழ்ச்சி யடைந்து, தன்னைச் சார்ந்த
பெரியோர்களும், சேனைகளும் சூழப்பட்டு சென்று தன்னுடைய
அரண்மனையிற் புதுத்தான். அன்றிரவு பரிமசிவனுடைய கிருபையி
னாலே அவர் கொண்டுவந்த குதிரைகளை எல்லாம் கெடிய குலைபுடைய
கரிகளாகி, பழைய குதிரைகளையெல்லாம் கொண்டு, குதிரைக்காரர்
களையும் வெருளச் செய்து, உத்தரகர்திலுள்ள ராஜவீதிகளிலும்,
கடைவீதிகளிலும் உலையிட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்து விடியமுன்
ணைவிட்டோடின விடிந்த பின்பு குதிரைக்காரர்கள் அரண்மனை
வாசலில் வாயைத் திறந்து கூச்சலிட்டுக்கொண்டு போய், "மாயமாய்
வந்த குதிரைகளை எல்லாம் கரிகளாய் இங்குள்ள குதிரைகளையும்
கொண்டுவிட்டு ஒடிப்போயின," என்று பாண்டியராசனுக் கெதிரே
சென்று சொன்னார்கள் அதைக் கேட்டவுடன் பாண்டியன், 'இது
கூதவழிவான் செய்த வஞ்சனை'யென்று கருதி, இரண்டு கண்ணார் தீப்
பொறி சித்த, தேவத்திலே வேர்வை சொரியக் கோபித்து, உடனே
கொடிய தண்டந்தாரையழைத்து, "கரிக் கூட்டங்களை எல்லாவற்றை
யும் எல்ல குதிரைக் கூட்டங்களாகித் தந்த வஞ்சகத்தையுடைய மங்
திரியைக் கொண்டுவாருங்கள்," என்று சொல்ல, தண்டந்தாரர்கள்
உடனே அரசனை வணங்கி விரைந்து சென்று மாணிக்கவாசகரைக்
கண்டு, 'உம்மை அரசர் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்,' என்
ருர்கள்.

அவ்வாறு அழைத்தவுடனே, மேற்கூறியபடி திருவிளையாடல்
காட்டிய கெவுளிடத்தில் அன்புவந்த சித்தத்தையுடைய திருவாத

ஆர்ப் புன் சிரிப்புக்கொண்டு, முத்தப்பிரகாசத்தைப் போலப் பிரகாசி
 யென்ற திருவேளியிலே துறநீர்நைப் பூசி, அடியவர்களுக்கும் ஏவல்
 செய்வோம்" என அக்கடவுளுடைய பாதாங்கதங்களைச் சிரசிலே வைத்
 துக்கொண்டு, இடல், இடை நாடகம் என்னும் முத்தநிழையுடைய வளாக்
 கின்ற பாண்டராகன் முன்னே சென்று பகதத்திலே நின்று, அவ்
 வாறு கிதகவே, அரசன் சூண்டெழுநின்ற திரைப்போலக் கோபத்
 தையுடைய முத்தநிழைஞ்சி, "இஃகா காரசாபாதிதத கிரவிடங்களை
 பெலலாம் யாசாங்குந் கொடுத்தவிடிக் காட்டிலே திரிகின்ற
 கிரிகளை பெலலாருல்ல துணைக கட்டங்களுக்கி காதகுக் கொடு
 தது கணை கடிப் படுத்தினா; அதலால், இவரை கட்டுமெதிசே
 ந்ந் தையாமல் சித்தித்திலே கொண்டுபோய் சிவையிலடைத்து
 வருத்தி, கட்டிடத்திலே வரவிய திரவிடங்களை பெலலாம் குறை
 வில்லாமல் யாவருங்." என்று அத்தத தண்டற்பார்க்கு உத்தரவு
 செய்தான். தண்டற்பார்களு அப்படியே அவரைச் சிறைச்சாலையி
 லடைத்து வருத்தினான். அப்போது, கிருவாசபூர் வருத்தஞ்
 சகிக்காத, கிரிகளை பெல்லாவ குதிரைக னாககிப் பாண்டியனுக்குக்
 கொடுத்த சித்தரை நினைத்து, "முற்றாதத்திலே பிரம லிஷ்ணுக்கள்
 தேடிய ஜோதி சொட்பனே! என் என்ன செயவேன்? திவ்லை
 மூவாய்சுள் வணங்குமி நின்ற கடவுளை! என் என்ன செய்
 வேன்? உன்னிடத்திற் கிருப்பையிலையோ? என்னை யடிமைகொண்
 டவர் நீயல்லையோ? என னுடைய துன்பத்தை யறிந்தாயே? அறிவி
 னாயோ?" என்றிரங்கி வருத்தினா.

9

அப்போது, பாமசிவனுனவர் பத்தியிற் சிறந்தவாகிய திருவாந
 லூர் படுகின்ற துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு வருணனை ஏன,
 அவன் அன்றியவிலேயே ஹைகையைப் பெருகிக் கொள் செய்தான் உட
 னே ஹைகைநி பெருக்கெடுத்த மிகுந்த சலப் பிரகாசமாய்ச் சமுத்
 திரப்போல எங்கும் புரண்டு, கழுனி, சேலை முதலிய விடங்காணி
 லெல்லாம் பரவி, இலட்சமி கெகின்ற மதுரைமாநகரத்தமதிப்புந
 ததே வந்து குழந்த, கொடிசன் கட்டிய கோபுரவாயிலையுடைய
 விசாலமாகிய மதிலை இடியும்படி தன்னி, அம் மதுரைப்பட்டணத்தை
 அழிப்பதை யொத்தச் சென்றது. அதுகண்டு அவவிடத்திலுள்ள
 எல்லோரும், "யாம் என்ன செய்வோம்?" என்று கவலுகொண்டு,
 அரசனிடத்து முறையிட, பாண்டியரரசன், "உடனே ஹைர் முழு
 தும் எழுந்து இங் கென்னத்தைத் தடுக்கவேண்டும்," என்று ஆஞ்ஞா
 யித்தான்.

இவ்வாறு அரசன் ஆஞ்ஞை செய்தவுடனே, கூர்மை பொருள் திய மண் வெட்டியும், மண்ணெடுக்குங் கூடையுங் கொண்டு மது கையிலுள்ள மனிதர்கள் யாவரும் நீர் பெருகிய வைகை நதிக்கரை யிலே வந்து நின்றுர்கள். அப்போது அரசனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அளவுகோலால் இடத்தை வேறுவேறாக அளந்து விட்டு, வெள்ளத்தை அடைக்கும்படி கட்டினாயிட்டார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் வெள்ளத்தை அடைக்கும்போது, கண்ணையத் தரித்த பிரகாசம்பொருந்திய சிவசையுடைய பரமசிவனிடத்தில் அன்பு நிறைத் தவளும், தவத்திலே நிற்பவளுமாயிவ 'செம்மைச் செல்வி' என்னும் பெயரையுடைய பிட்டு விற்கும் ஒரு கரைத்த கிழவிக்கு அளந்து விட்ட பங்கு மாத்திரம் அடையாம லிருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொடுமையுள்ள தூதர்கள் அகலி வருத்தித் துன்பஞ் செய்ய, அந்த அம்மையானவன் பயந்து, "இவ்விடத்திலே எனக்குத் துணையாய் வந்து இந்தப் பங்கை அடைப்பவர்கள் யாவர்?" என்று வருந்திச் சொக்கநாயகர் ஆலயத்திற் சென்று, கண்ணீர் ஒருக அவருடைய திருவடிவை வணங்கி சின்று, "கெடிய சர்ப்பாபரணத்தை யுடையவ னே! மீனாகிக்கு மகிழ்ச்சி செய்யும் நாயகனே! உன்னுடைய திருபாளோக்கத்தைக் கொண்டு எப்போதும் பிட்டினை விற்று ஜீவ னம் செய்யும் எனக்கு இப்போது இப்பெரிய கவலை யுண்டாயிருக் கின்றதே! எனக்கு மாதாவு மில்லை, பிதாவு மில்லை, ஞாநிசனா மில்லை; என்னுடைய தரித்திரம்" எனது தீயநா யிருக்கின்றது; இன்றைக்கு வைகையாற்றின் வெள்ளத்தை யடைக்கும்படி எனக்கு அளந்து விடப்பட்ட இடம் சுமமா கிடக்கின்றது; இதன்பொருட்டு அரசன் சேவகர் என்னை வருத்துகின்றனரே; என்னிட மிருக்கும் பிட்டை யாவது எநருக்கும் கூலியாகக் கொடுத்து, அவரைக் கொண்டு என் பங்கை அடைக்கச் சொல்லலா மென்றாலும் ஒருவரும் அகப்பட வில்லையே! நான் என் செய்வேன்?" என்று வருத்தினான்.

தேவதேவராகிய சொக்கநாதர் அவருடைய வருத்தத்தை யுணர்ந்து அவன்மீது அன்பு வைத்து, அவருக்கு ஆளாகும்படி துணிவு கொண்டு, தண்டாய்க் கிழிந்த வஸ்திரத்தை யுடையவராயும், கூலி கொண்டு வேலை செய்யும் ஆளாயும், கூடை கவிழ்த்த நிலையையும் மண்வெட்டியைக் கொண்டிருக்குந் தோளையு முடையவராயும், தன் பங்கை யடைத்ததற்கு ஒருவரு மில்லாமையாலே துன்பக்கொண்டு ஆயாசப்படுகின்ற பிட்டுவாணிச்சியம்மை காணும்படி அதிச பரி யுடையவர்போல் வேடங்கொண்டு, அவனிடம் விரைவில் வந்து, 'என்னிடம் கூலிக்கு வேலை வாங்குவா ருண்டோ?' என்று ஆலயத்

தின் கோபுரவாயிலிலே விந்து சொன்னார். அப்போது அந்த இனிய சொல்லைக் கேட்ட பிட்டுவாணிச்சி யம்மைமகனவன், தன்னுடைய மனோ விபாகைத் தீர்த்து, கூலியானாகிய கடவுளை யடுத்து, 'மகனே! நீ எனக்கு ஆளாகி வாக்கடவாய்,' என்று சொல்ல, அதற்குக் கூலியானவன், 'முன்னே கூலி கொடுப்பாயானால் வருகேன்,' என்ற சொல்ல, அதற்கு அந்த அம்மை இப்போது சாப்பிடுகிறதற்கு வேண்டுமானால் தேவாயிர்தம் போலும் இனிமையுள்ள பிட்டுத் தருகேன்; கூலி வேண்டுமானால், சாயங்காலத்தினே இந்தப் பிட்டினை விற்று உன் கூலியைக் கொடுப்பேன்,' என்றான்.

அதற்குச் சுவாமி, 'என் மிதந்த பசியுடையேன்; ஆதலால், இனிமையுள்ள பிட்டினைக் கொடுப்பாயானால் கோலால் அளவு செய்த உன் பங்கு முழுவதையும் யானே அடைப்பேன்,' என்று சொல்ல, பிட்டு விற்பவன் அவருக்கு வேண்டிய அளவு பிட்டைக் கொடுத்தான். அவர் அதைப் பெற்றுத் தின்றகொண்டு, வைகைக் கரையை அணுகித் தாம் ஒப்புக்கொண்ட வேலையைச் சரியாகச் செய்யாமல் விளையாடித் திரிந்தனர். அது கண்ட அரசனுடைய ஏக லாட்கள் தண்டாதிசாரியிடம் சொல்ல, அவன் கூலியினுடைய திருமேனிப் பொலிவைக் கண்டு மயங்கி அவரைத் தண்டனை செய்யாது கின்றான். அப்போது சுவாமியினுடைய வேலைக் குறைவால் வெள்ளம் பெருகி அடுத்த கரைகளையும் உடைத்ததற்கொண் டோடியது. அப்போது அரசன் ஏவலால் வந்த அதிகாரிகள் அதைக் கண்டு, 'மற் றக் கரைகளை எல்லாம் உயர்த்திடுக்க, இவ்விட மட்டும் ஏன் அடை படாம லிருக்கின்றது?' என்று வினவ, அங்கு கின்றவர், 'இது பிட்டுவாணிச்சியின் பங்கு; அவன் அனுப்பிய கூலியான் விளையாடித் திரிகின்றான்,' என்றார்கள். அதைக் கேட்டு அவர்கள் உடனே சுவாமியை அழைத்து, "நீ இந்த வெள்ளத்தை அடையாவிடின் அடிப்போக," என்று பயமுறுத்தினார்கள் அதைக் கேட்டுச் சுவாமி பாரதவர்போலாடித்துப் பின்னரும் அங்கேலையை கிறைவேற்றாமல் திரிந்தார் அதைக் கண்ட அதிகாரியொருவன், "என் அடிக்காவிடில் இவன் பயப்படான்," என்று சினந்து, சுவாமியின் கடுமுகுரு விவக்கும்படி பலமாக அடித்தான். அங்காது அடிக்கவே, 'என்னை என் அடிக்கின்றீர்?' என்ற கூறிச் சொக்காதந் மாயமாய் மறைந்தார்.

அப்போது, பரமசிவமேவ் பட்ட அடியானது மாலை யணிந்த பிரபாகப் பொருத்திய புயக்கையுடைய பாண்டியராஜன் மேலும், அவன் பத்திரிகன் மேலும், மந்திரிகன் மேலும், வளர்ஞாடனும் எதிர்த்த யுத்தஞ் செய்யும் சேனைகள் மேலும், பிரமன் மேலும், மகா

வீஷ்ணு மேலும், முனிவர் மேலும், தேர்மே விருக்கின்ற சூரியன் மேலும், சந்திரன் மேலும், சிறப்பினைப் பெற்றான் தேவந்திரன் மேலும், தேவர்கள் மேலும், பூமியின் மேலும், சமுத்திரத்தின் மேலும், மரங்கள் மேலும், மற்ற எல்லா வஸ்துக்கள் மேலும் பட்டது.

முன்னே, காங்கு முகங்களை யுடைய பிரமதேவனும், சங்கு சந்தரித்த மகாவீஷ்ணுவும் வேற்றுருக்கொண்டு தேடி, அந்தமும் ஆதியும் தெரிதற் கரிதாதி, இப்போது எக்ஷோருங் காண வெளியே நின்ற சொக்கநாயகருடைய திருமேனியிலே பட்ட அடியானது மேற்கூறியபடி எல்லா உலகங்களி லுன்னவர்களீதும் படவே, அங்கங்கே ஒவ்வொருாரும், 'என் முதுகி லடிபட்டது, என் முதுகி லடிபட்டது,' என்று சொல்ல, அச் சப்தமானது சப்த சமுத்திரங்களின் முழக்கம்போல் ஒலித்தது அப்போது, அரசன் இதன் காரண மறியாது நிகைத்து நின்றான். அப்படி நிற்கவே, சொக்கநாதர் திருவருளால் ஆகாயத்தில், 'வாதஸூரன் கம்முடைய அருமைத் திருத்தொண்டன்; அவன் மூலமாய் உன் பொருளை பெல்லாம் கமக்கு வேண்டியவருக்குச் செலவிட்டோம்; அதன் பெருட்டுக் குதிரைகளையும் கொண்டுவரவேோம்; அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தற் பொருட்டு, பிட்டுண்டு மண் சுமத்து அடியும் பட்டோம்; இனி அவனை இஷ்டமபோல் திரியுப்படி விட்டுவிடுதல் உன் கடனாம்,' என்று ஒரு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டவுடன் அரசன் பயந்து, உடனே மாணிக்கவாசகரைச் சிதையினின்றும் நீக்கி, அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அவர் அவ்வாசனை வாழ்த்தி, 'நமசிவாய வாழ்க,' என்னும் சிவபுராணத்து அகவலை ஒதிச் சென்றனர். அரசன் சிறிது தூரம் அவர் பின் சென்று, அவரிடம் விடைபெற்று மீண்டான். அதன்மேல் வாதஸூரர் மிகப் பத்தியுடனே சொக்கநாதர் ஆலயஞ் சென்று, அவர் செய்த திருவிளையாடல்களை வியந்து கூறித் துதித்தனர் அப்போது அச்சொக்க நாயகனால், 'உத்தரகோசமங்கை யிலும், சமுக்குன்றிலும் உருவங் கண்டு கோவை பாடி, தில்லை யம் பலத்து வா,' என்று அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று.

அவ்வாறு உண்டாகவே, மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமான் கட்டளைப்படியே செய்யத் துணித்து, திருப்பெருந்துறை போய்க் கடவுளை வணங்கி, பல திருவாசகப் பாக்களை ஒதிப் பின்னர், திருவுத்தரகோசமங்கை பென்னும் ஸ்தலத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்குச் சடா பாரததை யுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கோயிலுக்குப் போய், தம்மைவம் தடிமைகொண்ட திருவுருவைக் காணாதவராய்

மயக்க மடைந்து, பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழே விழுந்து, 'என்னை விட்டுவிடுகின்றாயோ?' என்று, 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' என்னும் பாடலைச் சொல்லி, கடவுள் பழைய திருவுருவைக் காண்பித்தார். அவ் வாறு காட்டவே, அவர் சிவபெருமானை வணங்கிச் சிலகான் அந்த ஸ்தலத்திலிருந்து, கடவுள் தமக்கு முன் கூறிய சொற்படியே சென்று கிசைந்த அநேக தெய்வ ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, பின்னர் சோழ நாட்டுக்குப் போய்த் திருவிடைமருதூரை சேர்ந்து, அந்த ஸ்தலத்தை யும் தரிசித்து, அதன்மேல் அன்புடனே திருவாரூருக்குச் சென்று, சொல்லுதற் கரிய கிறப்பமைந்த தியாகராயருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி, பிரகாசிக்கின்ற திருப்புலம்பெண்ணும் பாடல் களைச் சொல்லி, தமது இளைப்பு நீக்க வணங்கி, பின்னும் பரமசிவ னால் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட ஸ்தலங்களை யெல்லாம் தப்பாமல் தரிசித்து, விசாலம் பொருந்திய மதில் சூழ்ந்த கோழியைச் சேர்ந்து, மலையைப்போல் உயர்ந்த பிரகாசிக்கின்ற ஆலயத்தினுடைய திருக் கோபுர வாயிலைக் கடந்து போய், அது கயிலாச மாகிய செய்தியை நினைத்து, சிற்பாயிலே கிருத்தஞ் செய்த தியாகருடைய திருவடித் தாமரையைப் பற்றிக்கொண்டு அவரை வணங்கி, பண்புறத்திற் பிர காசிக்கின்ற சடாபாசத்தைபுடைய அக்கடவுளின் முன்னே, 'பிடித்த பத்து,' என்பதை ஒதினார்.

அதன்மேல், பழலினைப் பகையுள்ளவர்கள் அக்குள்ளு சிவனை வணங்கினால் அதனை வெல்லுவார்களென்று கருதி, அந்த ஸ்தலத் திலே விருப்புடனே சிலகான் வாசஞ் செய்து, பின்னர் அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு வனதையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு அன் பாய்ச் செல்வதற்குத் துணிவுகொண்டு, தில்லை நகரைத் திசை ருநி த்து வணங்கிச் சென்று நெடிய வடக்குத் திசையிலே வந்து, பிர காசம் குறையாத மணிமுத்தாறு சூழ்ந்த விருத்தாசலத்தை வணங்கி, பின்பு உயர்ந்த திருவருட்டுறையென்று பெரியோர்கள் நினைத்து வசிக்கின்ற திருவெண்ணையகல்லூரைச் சேர்ந்து, அந்த ஸ்தலத்தைத் தரிசித்து அன்புடனே அதைவிட்டு நீக்கி, கல்ல வழியிலே கூடிச் சென்று கல்கட்டையும, உயர்ந்த காட்டையும, அச்சத்தைத் தரு கின்ற யானையும், சிங்கமும் வசிக்கின்ற மலைகளையும் கடந்து, நிலை பெற்ற திருவண்ணாமலைக்குச் சமீபத்தில் சார்ந்து, உப்பரிக்கைகளையும், கோபுரங்களையும், நிலைபெற்ற இரத்தினங்களும், முத்துகளும் பதித்த மதில்களையும், பெரிய தோள்களையுடைய முகப்பையும், நீடிய கழுதல் காமுகன் கொருங்கியுள்ள குளிர்த் தோலைகளையும் கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு, அன்று பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் தேட அக்

வினி மனையாய். தீவர கடினம், அச்சம் மனத்தினால் தீவரம் பெரியவாற்றோடுவென்று, சிவனுக்குவாயிடு மனையவனாகி, தெழுந்த னுள்ள அருமைமாய்ச்சத்திப் புருத்த சச்சிதவிதிவித் போய், மனம்மனையையும், மூன்றாம் பிணதையையும், சர்ப்பத்தையும், ஊமத்தை மனையையும் திருமுடியின் மேல் வைத்த அண்ணாமலையாருடைய ஆவதத்தை வணங்கி, தம்மை அன்று வந்தாண்ட சிவபெருமானுடைய திருவருவைக் கண்டு, "மஹாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும், தேவர்களும்கூட உனக் கடைக்கைமேன்று முறைபிழம்போது ஆவலாவம் உண்டிருண்ட கண்டத்தை யுடையவனே, போற்றி! அதிகரிக்கின்ற பிதவிசோய் நீவரத் தேவரும் மனிதரும் கண்ணாகிய வாயினால் உட்கொண்டுகின்ற குளிர்ச்சியுள்ள மனமருத்தே, போற்றி! மஹாவிஷ்ணு வாகமாய் கீண்ட பூயிணையப் பினத்தும் காணு திருவடியானே உன் தலைமேல் வைத்த பெரிய திருபா சமுத்திரமே, போற்றி! பூவுலகத்தாதக் காப்பாற்றுகின்ற உண்ணாமூல யென்னும் பச்சைமேனியையுடைய கொடியை இடது பாதத்திற் கொண்ட சிவந்த பொன்மலையே, போற்றி! தர்க்கையானவன் மகிடாகாரினைக் கொன்ற பாகத்திர கினைத்துப் போற்ற அவனாக் கருள் செய்பவனே, போற்றி! அன்று எழுந்தருளி வந்து என்னை அடிமை கொண்ட அண்ணாமலையானே, போற்றி!" என்று அன்பினாலே அவரை ஏத்தி வணங்கி அங்கே வந்தார்.

அப்படி வசிக்கும்போது, எழுக்காப்பருவ மங்கையர்க்க னெல் னோரும் மார்கழி மாதத்தில் திருவாதினாக்கு முன்னே பத்து தினங்கள் வரை விடியற்காலத்தில் கூடிய தீர்த்தத்திலே போய், க்ஷராக்ஷு செய்ய, அவர்களுடைய இயற்கையைக் கண்டு அதந்தேற்ப மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமானிடது மங்கையர்க்க கொன்னதாக திண்பெற்ற திருவெம்பாவை சொல்லி, பின்பு மங்கையர்க்க பாடி, ஆடுகின்ற அழகினைக் கொண்ட ஆம்மலையைக் கண்டு அதந்தேற்ப அவர்க்க கொன்ன பாடலாகத் திருவம்மாளை பாடி, அதன்மேல் மேலாகப் பொருத்திய அந்தத் திருவண்ணாமலையை கீக்கி, அன்புடனே வந்திடமா காவில் வந்து வரம்பாத்தில் வரம்பரைக் கண்டு வணங்கி, திருச்சரம்கோட்டத்தில் தாமாட்சியினுடைய சிறிய இரகசிய திருவடியையும் கண்டு தரிசித்து, தேவர்க்க வாக்ஷைக்குமி தது வணங்குகின்ற தேய்க்கோமுள்ள வந்தையுடைய திருக்கழுத் துந்தத்திற்கு அருகாகுளி அங்கு தேவகிரிவாதகர்க்கண்டு வணங்கி வரம்பாத்தாடி, சிவந்த திருமேனியைக் 'சர்ப்பகருப சமுத்திரம்' எனும் படைத்தனைக் கொண்டு, அங்கு சிவனை வணங்கி

பின்பு அதைவிட்டு நீங்கிச் சென்று மத்தியப்பிரதேசத்திலே வீருக் கின்ற ஸ்தலங்களையும், காடுகளையும், கரிய விசாலமாகிய மலைகளையும், சோலைகளையும், தடாகங்களையும், கதிகளையும் கடந்து, படத்தை யுடைய வெய்ய சர்ப்பத்தோடு விளைபாடி, கரிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கிய சித்தராகிய கடவுளது அழகிய தில்லைமாகரர் மூன்று காதவழி நூரத்தில் தோன்றக் கண்டார்.

அவ்வாறு கண்ட மாணிக்கவாசகர் புலியூராகிய அச்சிதம்பரத் தைச் சமீபித்து, அங்குள்ள உயர்ச்சி பொருந்திய மதியையும், சிற்பத் தொழிலின் மிகுந்த கோபுர வரிசைகளையும், சிவந்த கும்பங்கள் பிர காசிக்கின்ற அகே உப்பரிசைகளையும் கண்டு அஞ்சலி அல்தராய்ப் புசுழ்ந்து மகிழ்ச்சி மேலிட்டு, அத்தில்லைமாகரத்தின் கெடிய வீதி களைக் கடந்து, மலைபோற் பொருந்தி உயர்ந்த கோபுரவாயிலின் வழி யாகப் புழுத்து சிற்சபையை எதிரே கண்டு, பொன்னம்பலத்திலே வின்று கூத்தாடிய நடேசரைத் தம்முடைய ரொசிலே அந்த காளில் திருவடிகளைச் சூட்டிய குருவுருவமாகத் தரிசித்து, “இந்தச் சகத்துக் கெல்லாம் அரசனே! உயிருக் கொப்பானவனே! சபா ராயகனே! உனக்கு அடைக்கலம்,” என்று சொல்லி அவரைப் பலதாம் அன் புடனே தொழுது, இரண்டு கண்களும் ஆரந்த பாஷ்பம் பொழிய நமஸ்காரம் பண்ணி அவர் திருவடிகளை முடியிற் சூட்டிக் கொண்டு, பின்பு எழுந்து அன்புடனே குறைவில்லாத திருநுருங் கிறைந்து, “வாண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவி பாகனாகிய கடவுளை வளம் பொருத்திய தில்லைமா கரிகில் இப்பொழுதே கண் டேன்,” என்று கல்ல பாடல்களாகிய ‘கண்டப்பத்து’ சொல்லிக் குறைவில்லாத கிருபையையுடைய திரு மூலஸ்தானத்தி லிருக்கும் சிவலிங்கமாகிய சோதியும், பொற்சபையாகிய சிதாசாசத்தலே மகிழ்ந்து கிருத்தஞ் செய்கின்ற சோதியும் ஒன்றென்று சொல்லும் சித் தனையிலிருந்து, ஒரு செயலும் இல்லாமல் அசைவற்ற ஒரு சித் திரம்போ ளானார்.

அப்போது மெய்காவற்காரர்கள் அவரைக் கண்டு, “இவர், கரு மையாகிய கூந்தலையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சபராயகரை வழி படுகதை மறந்தனர்; இவருடைய அசையும், காலும் அசைவில்லாம லிருக்கின்றன; கண்ண் கொஞ்சமாயினும் இமைக்கவில்லை; இவர் செயலுக் காரியம் என்ன? இது தெளிவாத மயக்கமா யிருக்கிறது!” என யோசித்து, “இனி அழகிய சபைமையிட்டுப் போம்,” என்று கண்ட அவ்வாறு மெய்காவற்காரர் சொல்லியும் அவர் யோவாமல், தரியாததாகிய பசத்தினையுடைய ஒளியிலே மூழ்கிப் பாடிப்பயிட்டு

நீண்ட ஒரு தம்பம்போல் நெடுநாழிகை நின்றார் அக்காலையில் மெய்
காவற்காரர், “இவர், போமென்றால் போகாதிருக்கின்றார்; ஒன்றும்
பேசாமலிருக்கின்றார்; ஆதலின், இவர் பயித்தியங் கொண்டவராவார்,”
என்று பயந்து நின்று இரவின்னர் உடனே சிறிது கோஞ் சென்ற
பின், இறந்த தேகத்திற்கு உயிர் உந் தடைந்த தன்மையைப்போல்
அவர்க்கு நினைவு வர, அவர் அஞ்சலி செய்த தாமரை மலர்போன்ற
கைகளை முடிமேற் கொண்டு, ‘சிவ சிவ போற்றி!’ என்று ஆதியாகிய
கடவுளுடைய பொன்னம்பலத்தை மூன்று தரம் வலக்கொண்டு,
அங்கே திரு மூலஸ்தானக் கடவுளைத் தொழுது, பின்பு உமாதேவி
யின் திருவடிகளையும் அன்புடனே வணங்கி, அந்தப் பொன்னொளி
யையுடைய திருக்கோவிலுக்கு மேற்பக்கத்திலுள்ள திருப்புலீச்சுரத்
தை யடைந்த, அங்குள்ள கடவுளுடைய தாமரை மலர்போன்ற
திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, அதற் கருகேயுள்ள திருகாசிச்சுரத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனைத் தரிசித்து அவருடைய திருப்
பாதங்களையும் வணங்கி, அதைவிட்டு நீங்கித் திருத்தமையி தில்லை
மூவாயிரவர் வாழ்கின்ற சிதம்பரத்தைச் சூழ்ந்த வீதி வழியாக நட
ந்து, அமிர்சமைய திருவாசகஞ் சொல்லத் தொடங்கி, “ஆடுங்
குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டு,” என்னும் குலாப்பததிப்
பாடி, கோயிற் றிருப்பதிகமும், கோயின்மூர்த்த திருப்பதிகமும் பாடிச்
சீர்ததித் திருவகவல் முதலியவற்றையும் பாடினார்.

அதன்மேல் அவர், அவ்விடத்தில் மாதர்க ளெல்லோரும் கை
களிலே யிருக்கின்ற சங்க வரையல்கள் சப்திக்கவும், செம்பொன்னாற்
செய்த கிங்கினிகள் ஒலிக்கவும், மயிர்ச்சாந்த பூசிய கரிய கூத்தலின்
மேல் வண்டென் மயங்கி இசை பாடவும், தேகத்திலே வேர்வை யுண்
டாகவும், காதுகளுக்கு நோக்கச் சென்று அவற்றோடு வெவ்வி ய போர்
செய்கின்ற கண்ணாகிய கயல்களைப் புரட்டிப் பக்கங்களிலே நின்று
திருப்பொற்சண்ணம் இடிக்கக் கண்டு, அந்த மாதர்களுடைய பாடல்
களைக் கேட்டு, அவர்கள் சொல்லியதாக, அவைபோல மெய்யாகிய
தமிழினால் என்மை மிகுந்த ‘திருப்பொற் சண்ணம்’ என்னும்
திருப்பாடலைப் பாடி, மேகங்கள் பிரகாசிக்கின்ற சோலையிடத்தே
சென்று அங்கே கூடி விளையாடுகின்ற பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து,
“வீண் பேச்சுச் சிறிது மில்லாமல் எம் கடவுள் பெயரையே சொல்
லுங்கள்,” என்று அவர்கள் சொல்லியதாகத் திருத்தென்னேணம்,
திருவந்தியார், திருத்தேன்னுக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்
னாசலி ஆகிய புரட்டல்களைப் பாடினார். பின்னர், அங்கே ஒரு பெண்
நிறந்த தனது தாயைப் பார்த்துச் சொல்லியதாக, எல்ல இசையை

யுடைய அண்ணப்பத்துப் பாடி, பக்கங்களிற் பாடுகின்ற தம்பியைப் பார்த்து, 'கடவுளுடைய திருவடியைத் துதிசெய்,' என்று திருக் கோத்தம்பி சொல்லி, சோலையின் மத்தியிலே வாழ்கின்ற ருயிலைப் பார்த்து, "அழகிய இளங்குயிலே! இங்கே எமது கடவுளைக் கூலியழை," என்பதாயி ருயிற்பத்தம், கிளியைப் பார்த்து, 'சந்திரனைத் தரித்த கடவுளைச் சொல்,' என்று திருத்தரங்கமும் பாடி, 'பூமியிலே என்னை அடிமை கொண்ட கடவுளை யல்லாமல் வேறொருவரைத் தெய்வ மென்பதற்கு அஞ்சுகின்றேன், வினையை யுடையேன்!' என்னும் சிறந்த பண்ணையுடைய அச்சப்பத்தம் பாடி, பின்பு அந்நரப்புறத்திலே ஒரு பண்ணாவை செய்து அங்கு வீதிநிருந்தார். அப்படி யிருக்குமபோது, வேதார்த்தப் பொருளாகிய இந்தத் திருவாசகத் தயிழைச் சொல்லிய மாணிக்கவாசகருடைய செய்தியனைத்தையும் தில்லையி லுண்ணவர்கள் யாவரும் உணர்ந்து, தங்கள் கூட்டங்கள் தோறஞ் சொல்லி மகிழ்ச்சியெய்தி அதிசயித்தார்கள். மாணிக்கவாசகர் அங்கிருந்தபடியே சபாநாயகராக நிருத்தத்தைத் தரிசித்து நித்தியம் அவரை வணங்கி வந்தார்.

மாணிக்கவாசகர் இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே, தாழ்த்து நீடிய சடாபாரம் பொருந்திய பாமசிவனுடைய இரண்டு பாதங்களை யும் இடைவிடாமற் சித்திக்கின்ற ஒரு தபசியானவர், சபுத்திராஞ் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள உணங்களை வெல்லாம் பார்த்தவர ஓச்சையு ன் னவராய்ப் பல விடங்கட்கும் சென்று, சோழநாட்டைக் கண்டு தில்லை மாகாண வணங்கிப் பின்பு குற்ற மில்லாத ஈழநேசத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்து தங்கே சென்றார் அப்படிச் சென்ற அத் தபசியானவர் முதன்மை பெற்ற ஈழநாட்டரசனிருந்த ஊரித் தீசென்ற, மிகுந்த உன்னப்பினாலே தாம் இருக்குங் இடத்தோறும், 'எதம்பரம் அனவல்லாத காலம் வாழ்,' என்று சொல்லிக்கொண்டு வசித்துவந்தார். இப்படி யிருக்கும் காலில், அங்கே யிருந்த உன்மை யில்லாத மூடநாகிய புத்தர் அவர் செய்கையை உணர்ந்து பொரு தவராய், ஈழநேசத்தரசனிடம் சென்று வணங்கி, "அரசனே! ஒன்று கேளும்; குறைவில்லாத திறமையுடைய ஒருவன் இங்கு வந்திருக் கின்றான்; அவனுக்கு ஆபாணம் உருத்திராகு மாலிகை; அவன் தந்தோறும் புசிப்பது பிணை; நின்றாலும் இருந்தாலும் அவன் 'பொண்ணம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லையே சொல்லுகிறான்," என்று கூறினான்.

அவ்வாற்த்தையைக் கேட்ட அரசனானவன், "அவனை இங்கு இங்கே கொண்டுவருங்கள்," என்று உத்தரவிட்டான். அப்படியே

அவர்கள் அந்தத் தபசியிடஞ் சென்று, 'உம்மை எங்கள் அரசன் அழைக்கின்றார் வாருங்,' என்றார்கள். அதற்கு அவர், 'கொஞ்சிக்கையெடுத்தவன்; என்னிடத்தில் அரசனுக்கு என்ன காரியமுண்டு?' என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள், "நீர் ஊரிலே பிச்சையெடுத்த ஊண்டாடும், உமக்கு அரசனிடம் காரியம் ஒன்று மில்லையானாலும், அரசன் எல்லோரையும் இரட்சிப்பவராதலால், அவர் அழைக்குமோது நீர் வரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர்; ஆதலால், நீர் அரசன் கட்டளையை மீறாமல் வரவேண்டியது," என்று சொல்ல, தீவ்ரு ஒன்றுமில்லாத தபசியானவர் அவர்களுடைய வார்த்தைக் கிணங்கி அவர்களுடனே சென்றார்.

அப்போது, ஆதிபாகிய பிடகநூல் மூன்றாம் தெரிந்த, காங்கு குற்றங்களையும் நீக்கி, சேவக ஐதேயம் தரித்து, காமாதி ஆறும், பஞ்ச சேகதிரியங்களுந் அடக்கப்பட்ட இயல்பை யுடையவனாய், பஞ்ச கந்தமும் கெடுவது மூத்தியென்று காட்டுகின்ற பெண்தாசாரியன் தன்னுடனே யிருக்கவும், சேனைகள் புடை குழவும் அழகு நிறந்த புயத்தையுடைய புத்தராஜன் சபையின்கண் இருந்தான். அச்சமயத்தில், மேற்கூறியபடி சென்ற தபசியானவர் உடுக்கப்பட்ட ஒரு கெண்ணிக் கோவணமும், பிரகாசிக்கின்ற கபாலமும், சதங்கை கட்டிய கெடிய பிரம்பும், திவதப்பொட்டு அணிந்த திருமுகமும், புன்சிரிப்பும் உடையவராய் அரசன் திடுக்கிடச் சென்று, 'திருவம்பலம்,' என்று சொல்லி அருகே யிருந்தார். இப்படி யிருந்த தபோதனரை அரசன் பார்த்து, "இப்போது நீர், 'திருவம்பலம்,' என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வினவ, அத்தபசி, 'செவ்வந்தை மிகுதியாகப் பெற்றுக் கீர்த்தியினாலே பிரகாசிக்கின்ற சோழ ராஜாக்கள் மிக்க கிருபையோடு ஆண்டு வருகின்ற சோழாட்டிலே சிதம்பரம் என்று ஒரு ஸ்தலமுண்டு; அந்த ஸ்தலம் முன்னே தில்லைகணமா யிருந்தது; அதனே திரிபுவனத்திற்கும் முன்னே ஊண்டாசிய தெய்வ ஸ்தலமாகும்; அதனால் அந்நிலைமையென்று சொல்லலாம்; இந்தப் பூமிக்கு நடுவாகப் பிரகாசிக்கின்ற அத்தலத்தின் சிற்சபையிலே உமா தேவி காணச் சபாஸயகர், 'எல்லாச் சமய தெய்வங்களானும் வானே வல்லவன்' என்பதற்கு அறிகுறியாக வீரக்கழல் சந்திக்க அந்நிலை யணிந்த நிருத்தரஞ் செய்தார்; இன்னும் அத்தலத்தில், கிலைபெற்ற திறையுடைய மனுச்சக்கரவர்த்தி குமாரசனையே இரணிய வன்மனுடைய தோத்தி விருந்த குட்டையையே நீக்கி பெரிய மகிமேருடைப்போதும் திவ்விய தோத்தைக் கொடுத்த பரிசுத்தமாயிடுகின்றவன் பென்னும் ஒரு தடையும் உண்டு; முன்னே

பூமியிலே ஒரு தவமும் செய்வாதவரும் அதிலே மூழ்கிப் பஞ்சகிருத்தியத்திற்குக் காரணமாகிய டேராஜரின் கிருத்தத்தைத் தரிசித்தால், அவர்கள் உலகத்திலே மீண்டும் உந்து பிறவார்கள்; நிறையப்பெற்ற ஜடாமுடிவையத் தரித்த பரமசிவனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் வணங்காத திய மனமும், வாக்கும், செய்கையுமுடைய கொடியவர்களும் ஒருதரம், 'பொன்னம்பலம்,' என்று சொன்னால், செல்வத்தைத் தருகின்ற பஞ்சாஷாத்தை இருபத்தோராயிரத் தறுதுதரம் சொன்னதற்கு நிகராகும்; இவ்வாறு அது மகிமை பொருந்திய ஸ்தலமாதலால் நான் என்மையை அடைபடுவேன்டி அதன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றேன்," என்று கூறினார்.

அப்போது புத்தருருவானவன், "தேவகின்ற பிடகாகம மூன்றும் சொன்ன தலைவனல்லாமல் வேறு ஒரு தெய்வமும் உண்டோ?" என்று கோபித்துச் சொல்லி, "அப்படியானால் தில்லையாகாருக்குச் சென்று எங்கள் தெய்வமே தலைமையானதென்று வாது செய்து வென்று, கிருத்தஞ் செய்கின்ற டேராஜர் பாதத்தி லிகென்ற வீரக் கழலையும், பிடிக்கின்ற கொடியையும் அறுத்து, அந்தச் சபையை அரசமர நீழலி லிருக்கும் புத்தன் கோயிலென்று சொல்லும்படி ஆக்குவேன்; இந்தக் காரியத்தை மூன்று தினத்தில் யானே முடிப்பேன்!" என்று அழகிய சிவிகையின் மீதிலேறித் தன்னுடைய பாதத்தை வணங்குகின்ற பெனத்த கூட்டங்கள் சூழ, ஆரவாரிகின்ற அலைவையுடைய கடலும், காடும், காடும் கடகது, புத்தியிலே விபசனம் கொண்டவனாய், சேக்கிததிலே புறப்பட்டுச் செல்பாரம் போய்ச் சேர்ந்தான். புத்தராஜனும் தன்னுடைய செல்வம்போன்ற புத்திரிக்கு முன்னமேயுண்டான ஊமத்தன்மை நீங்கச் செம்பரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று கினைத்திருந்த எண்ணத்தை கிறைவேற்றும்பொருட்டும், புத்தருருவின் வாதத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டும், தன் சேனையுடன் பெரிய சிவிகையிலேறிகொண்டு புத்தரியோடு தில்லையா கைம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இத்தப் புத்தராஜன் இவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தவுடன், முன்னரே அங்குப் போய்ச் சேர்ந்திருந்த புத்தருருவை வணங்கித் துதிசெய்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தான். அப்போது, சர்ப்பக்கூட்டத்தை மூடித்த சடையையுடைய பரமசிவனது கோயிலிலே பணிவிடை செய்பவர்கள் இவர்களைக் கண்டு, எக்ளோகும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, தங்கள் தங்கள் மனகொந்து புத்தருருவின்மீட்டு சென்று அக்கிவிகையப் போற் சேர்த்தது, அவன் ஆயாசம் கொள்ளும்படி சில வாரத்தைக் கழிப்பேன், "புத்தனே" என்று அழைக்கின்ற தில்லையாக்கரின் கவலை

யை விட்டுச் சேக்கிரத்தி லோழப்போ; நீ இங்கே இருத்தற்கு காங்கள் பொறுக்கமாட்டோம்," என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட புத்தகுருவானவர், "வெற்றி மாலையை யணிந்த சோழன் முன்னே உங்களை உயர்த்த தர்க்கம் பேசி, உங்களால் ஓர் நிற்பட்ட கைவ மர்க்கம் கிளையற்றதென்றும், சிறப்புப் பொருத்திய புத்தனே உபர் த்த தெய்வமென்றும் இப்போது ஸ்தாபிப்பேன்; அவ்வாறு செய்யா மல் நான் போவதில்லை," என்று கூறினான்.

புத்தகுரு இவ்வாறு சொல்லவே அவர்கள், 'யாவர்க்கும் இதைச் சொல்லுகோம்,' என்று போய்ச் சேக்கிரத்திலே உண்மையாகிய தபோதனர்களுக்கும், தில்லை மூவாயிரவர்களுக்கும், பரிகலத்தார் களுக்கும் புத்தகுரு சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் புண்ணில் கேல் துழைத்ததபோல வருத் தப்பட்டு, "சபாநாயகர் எழுத்தருளியிருக்கின்ற கோயிலிலே அழகிய இரத்தினம் பதித்த மண்டபத்தி லிருக்கின்ற புத்தகுருவினுடைய கிளைப்பு என்னவென்று கேட்போம்," என்று சேக்கிரத்தில் அங்குச் சென்றார்கள். அப்போது மூவாயிரவரைப் புத்தகுரு மரியாதையுடன் எதர்கொண்டு அழையாதிருந்தான். அவ்வாறு ஞானமில்லாதிருந்த புத்தனைக் கண்டு அவர்கள் கோபிததுப் பல பேச்சுகள் பேசி, "பிழைக்கும் வகை யறியாத நீ, இங்கே எங்களை மதியாம லிருக்கின் றாய்; இத்தன்மை உனக்கு எதனால் ஏற்பட்டது?" என்று கேட்டார்கள். அதற்குப் புத்தகுருவானவன், "என்கு வேதம், ஆறு சாஸ் திரம், பதினெண்புராணம், இருபத்தெட்டாகமம் ஆகிய இவற்றின் பிரமாணத்தைக் கொண்டு உங்களுடைய தெய்வமே உயர்ந்தென்று நீங்கள் சாதித்தாலும், நான் எங்கள் தெய்வமே உயர்ந்த தெய்வ மென்று ஸ்தாபிப்பேன்; உங்களுக்குச் சாமர்த்திய முனதாயின் என் னோடு நீங்கள் தர்க்கஞ் செய்யலாம்," என்று சொன்னான். அதற்குத் தில்லை மூவாயிரவர், "இன்று இழிவினையுடைய உன்னோடு பேசு கிறது மகக்குத் தகாத காரியம்; ஆயினும், சிறப்பொன்ற மில்லாத உன்னை ஒரு சொல்லினாலேயே ஐயப்போம்; மிகுந்த திறை யுடைய அரசர்களும், மெய்யுணர்வினையுடைய செரியோர்களுள் கூழ்விருக்கின்ற சபைபெதிரிலேயே நாம் தர்க்கஞ் செய்வவேண்டும்; அவ்வாறு செய்யால் இது தக்கது, இது தகாதது என்று அவர்கள் சொல்லுகார்கள்; அதனால் எத்தக் கலகமும் விளையாது; இதவே செய்பத் தக்கதாகும்," என்று சொல்லிச் சோழராஜாவையும், பிரா மணத்தினையும், பெரிய தபோதனர்களையும், கிளைத்தொடர் உண்டகை யும்; மதுரைச் சிறப்புத்திறுள்ள ஆளபத்திற்கு வரும்புடி அவர்

ஒருகு ஒலை எழுதி அனுப்பிவிட்டுப் புத்தருகைப் பார்த்து, “இன் றொருபொழுது மாத்திரம் நீ இங்கிரு; நானே உன்னுடைய தாழ்வை உலகத்திற்குக் காட்டுவோம்,” என்று சொல்லித் தங்கள் தங்கள் வீட் டிற்குச் சென்று, எல்ல உணவை உண்டு அன்றிரவு நித்திரை செய் தார்கள்.

அங்ஙாறு நித்திரை செய்யுட்போது, அழகு பொருந்திய பொன் னம்பலத்தில் நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாநாயகரானவர் கையிற் பிரம்பு கொண்டு, தழைத்த சடைமுடியும், திருநீறு அணிந்த திருமேனியும் உடையவராய், எல்லோரும் விரும்புகின்ற திருவடிவங்கொண்டு ருரியன் உதயம் ஆகுமுன்னே அவர்கள் கனவிலே வந்து, எல்லோ ருக்கு, “நீங்கள் வருந்துவதை யொழியுங்கள்; கம்முடைய திவ்வை மாகாரத் தெல்லையில் திருவாதவூரனாகிய மாணிக்கவாசகன் இருக் கின்றான்; அவன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டால், தர்க்க சாஸ்திரத் தைக் கொண்டு புத்தரை வரது செய்து வெல்லுவான்; ஆதலால், இப்பொழுதே அரிய தவத்தையுடைய நீங்கள் சென்று அவனிடம் சொல்லி அவனை யழையுங்கள்,” என்று கூறி மறைந்தார்.

அவர்கள் எல்லோரும் உடனே விழித்தெழுந்து, தங்கள் கண்ட கணவை ஒருவர் கொருவர் சொல்லி அதிசயித்து, மனவருத்தம் நீங்கி, “மெய்த்தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர் எழந்தருளியிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்வோம்,” என்று உத்தமமாகிய அவரது பண்ண சாலைக்குச் சென்றதிற் சென்று, நெந்த கிருபா மலையாகிய மாணிக்க வாசகரைக் கண்டார்கள். அப்போது, அவர் பதுமாசனத்தின்மே லிருந்து செய்த யோகம் நீங்கியிருந்தார். அச்சமயத்தில் தங்கள் சபா நாயகர் தம் கனவிலேதோன்றித் தங்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்ததை அவருக்குச் சொன்னார்கள். அந்தத் திருவார்த்தையானது மாணிக்க வாசகர் செவியினிடத்திலே சேர்ந்த மாத்திரத்தில், முன்னமே எட வுன் சொல்லியிருப்பதை நினைத்து வந்த திவ்வை மூலாயிரவருடனே சிக்கிரம் சென்று, அழகிய சபாநாயகரைக் கண்டு வணங்கிக் கிருபை யைப் பெற்றுப் பெளததர்களிருத்த மண்டபத்தை யடைந்து, அவர்க ளுடைய திமையுள்ள முகத்தைப் பார்த்தால் துன்பம் உண்டாகு மென்று ஒருதி கதிரே திரை போட்டுக்கொண்டு ஆசனத்தில் எழுந் தருளியிருந்தார். அப்படி யிருத்தவுடன், தலைபெற்ற வேதப்பிரா ணனாகிலும், பெளரணிகர்களும், கலைஞர் வல்லவர்களும், பெரி யியோர்களும் குழச் சோழநாஜா சேக்கிரத்தில் வந்து, அழகிய சபாநாய கரைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு கிருபை யிருத்த மாணிக்கவாசகன் வழுத்தருளியிருக்கும் மண்டபத்தை யணுகி அவருடைய திருநீறு

ஊய வணங்கி அவருக்குப் பக்கத்திலே பூனைச் சந்திரன்போல் ஆனத்தி லிருந்தார்.

அப்போது, மாணிக்கவாசகர் மெழ்ச்சி யடைத்து புத்தனைப் பார்த்து, "திருட்டு வார்த்தை சொல்லப்பட்டவனே! உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்," என்ற கூற, அவ்வுரை கேட்ட புத்த னுனவன், "நிலபெற்ற எங்கள் தெய்வமல்லாமல் வேற தெய்வம் இல்லையென்று சாதித்த, இங்கே எல்லோருங் காணப் பொன்னம் பலத்திலே எங்கள் புத்தரை வைக்க விருப்பி கேற்றே வந்திருக்கின் றேன்," என்றான். அவன் இப்படிச் சொல்லிவருவதில் மாணிக்க வாசகர் புன்னகை கொண்டு, "முன் பிறப்பிலே தவம் ஒன்றும் செய்யாதனே! முயல் யானையாவ தண்டோ? நல்லது, அஃதிறுத் தட்டும்; உன்னுடைய பெரிய தெய்வத்தின் மகிமையையும், ஆத் மாக்கன் அவனடியிற் சேருந் தன்மையையும் சொல்," என்று கேட்ட, புத்தருருனவன் கோபமடைந்து, "கண்ணில்லாதவனுக்குச் சூரிய கிரணத்தின் ஒளியைக் காட்டுதல் கூடுமோ? அரிதாகிய எங்கள் புத்ததேவனுடைய கீர்த்தியைச் சொல்லவேண்டுமானால், பல்லாபிரம் னாவதன் வேண்டும்; எம்முடைய கடவுள், தருமம் விளக்குகின்ற நல்ல பிடகாசமம் சொல்லி, அன்பையுடையவரும், பிரகாசிக்கின்ற அநேக யோனிகள் தோறும் பிறந்து, ஆத்மகோடிகளுக்கு உறுதி செய்த, பொல்லாக்கைத் தருகின்ற லொலை, களவு, பொய், கண்ணு ணல் என்னும் நான்கு குற்றங்களையும் நீக்கி, மேன்மை சிறந்திருக் கின்ற அரசமர சிழவிலே சேர்த்திருப்பான்; பொருந்திய சுருப்பத்திற் சேருகின்ற உருவம், வேதனை, குறிப்பு, உட்பாடுளை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்ச சந்தங்களும் கூடி ஒழிவில்காத அநேக அறிவுண்டாய் நீக்குவது பிறவித் துன்பமாக; அது நீக்கக் கேடாயழிகுது மேரகடி மாய்," என்று இன்னும் தன்னுடைய மதத்தின் பல சொன்னவன யும் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட மாணிக்கவாசகர் சோழராஜாவின் து கனங்கமத்த மூத்ததைப் பார்த்துக் கிருபாரோச்சுஞ் செய்து, "தரியாதவரிலுந் மயங்கக்கொண்டு பயித்திய வார்த்தை சொல்லுகின்ற இத்தப் புத்தனு டுக்கு இன்று யாமென்சொல்வது?" என்று கூறிப் பின்பு புத்தரு னைக்கேறி, "அஞ்ஞானமுடையவனே! நீ, புத்தருனவன் பிடசரு மம் வினங்க துக் கொன்னுனென்றாய்; பொருந்திய அறிவுதோன்றி னுனாரேத்தில் மறைத்தும் போமென்றாய்; சொல்லும் பொருளுந் நீ தேடிச் சொல்லுமெனே உணர்வு செட்டபல் அஞ்ஞானத்தைத் தருகின்ற உன்னுந் சொல்வது எவ்வரும்? ஆகையினாலே, தரும

சாந்திரமென்பது உணக்கினை; இன்னும், ஆத்மாக்களுக்காக அநோம்
யோனிகத்தோறும் உன் கடவுள் போர்ப் பிறத்தானென்றும்; குற்றம்
பொருத்திய ஒருவர் மயக்கத்தைத் தீர்க்க வந்தவர்களும் அதிக மயக்
கத்தைக்கொண்டால் அவர்களை அந்த மயக்கம் போகுமோ? அன்றி
யும் எங்கடவுள் உயிரினைக் கொல்ல நினைவானென்றும் சொன்னாய்;
அத்தப்படி உன் கடவுள் முன்னே அநோம் யோனிகத்தோறும் பூரி
யிடுமெல் பிறக்குங்கூறுதில், பலிகளையும், வசிகளையும் பிறத்திருப்
பான்; அப்போது வெவ்வித பசியினால் உயிரினைக் கொல்லாமல் புண்
றுத்தையுந் தின்பானோ? இன்னும் பொய்யாயி உன் ஆமர்த்தைக்
கொண்டு கீழ்து கத்தங்களுடனே கூடத் தேவமும் அழியுமென்று
சொன்னாய்; அங்நனமாயின், உன் கடவுளுக்கு உருகென்கே ஏற்
படும? அநோம் யோனிகளில் ஆத்மாக்களுக்கு அருள்செய்யும்பொரு
ட்டி ஒருவடிவங்கொண்டு வந்தானென்ப தெவ்வாறு பொருத்தாய்?
புத்தியில்வாதவனே! காரணமாயி ஆத்மாவோடு கூடுகின்ற வசிய
மாயி வடிவில்வாதிருந்தால் உன்னுடைய சிறப்புப்பெற்ற தெய்வத்
துக்கு வடிவில்லையே; பஞ்சகந்தமும் கெடுவது முத்தியென்று சொல்
லும் போறியில்வாத உன் பிடகாகமத்தை எவ் சொன்னவன்? இரு
பத்தொருவனென் நெண்ணப்பட்ட உன்னுடைய புத்தர்களுக்கென
ரும் சிறப்புப்பெற்ற தாயார் வயிற்றைப் பிரிக்கொண்டு பிறப்பார்க
னென்று சொன்னாய்; இவ்வாறு அன்புடனே சமந்தபெற்ற தாய்மா
ருடைய உயிர் காசமாகித் துறந்தருளியது அரிய காதலியேயுமேயோர்
கனோ தெய்வமாவார்கள? காலினையுடைய காண்பூதத்தின் கலப்
பில் பேரமேயல்லாமல், தோன்றிய கடவுளுக்கு உயிரென்று வேறி
ல்லென்பவாய்; இரத்திரியிலே கித்திரை செய்யும்போது உன் முகத்
திலே ஏறிப்போகும் சர்ப்பத்தை இந்தப் பூதக்களையுமோ? அறிவில்
வாதவனே! உருவும், உயிரும் ஒன்றாய்க்கடும் அறிவு உணக்கினை
யென்றாய்; இந்த உருவும் கீழ்க்கினாலத்தில் உயிரும் கீழ்க்கித்தில்
கீழ்க்கிப்போகும்; உருவமும், உயிரும் ஒன்றாய்க் கூடப்பிறக்குமானால்
அதனால் உன்னுடைய உருவும், உயிரும் வேருருமென்று உண்டாவாந்
கொல்வாய்; ஆராயலில்லை; அதனிடத்தே சத்தமுமில்லை; அந்த ஆர
யம் இவ்வழக்கமென்று சொன்னாய்; உன் ஆமர்த்தில் சொல்லும்
பிரதீபி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய வான்கு பூதமும் இருப்பதற்கு
இடம் ஆராயலில்லையோ? கீ கொல்லும் சொல்லினாலே ஆராய்நி
ன்னுடைய தென்று சொல்லுவாய்; இடமிருந்த நிலையென்று சொ
ல்லாத இவ்வழக்கென்று சொல்லுவாய்; இப்படிச் சொல்லும் கீயே
கெடைய வடநிலையிலே அசமாயிருக்கின்றதென்று வணக்கஞ் சொல்
லாய்; பூரிக்கே அறிவினைதவர்க்கும், பரித்தியக்கொண்டவர்க்கும்

அபரதம பேசுகிறவர்களும் இருக்கின்ற சமையிலே உன் சொல்லெல்லாம் பொருத்தம்; மாங்கள் உயிர்த்தனவென்று சொல்வாய்; கிறிபெற்ற பஞ்சபூதத்தினு லுண்டாகிய தேகத்தை யுடைபுடக்கன்போல், மாங்கள் நீங்கள் பருகுவதனாலே இலாசனான் தழைத்து வளர்ந்திருக்கும்; அஃதில்லாவிட்டால் கருகாகும்; ஆகையினாலே, இடைபெயல் ளாம் ஜனன பேதத்தில் கண்மக்களைப் புசிப்பிக்க ஏமது கடவுள் உயிர்த்துக்கு அமைத்த வடிவாகுமென்று சொல்வாய்; ஒரு உயிரைக் கொல்லுவது நீது, பூமியிலேதானே செத்த பிராணியின் மாமிசத்தைத் தின்பது என்று என்று சொல்வாய்; உனக்கு நல்ல உயிரைக் கொன்று மாமிசத்தை உண்பித்து உன் பசியைத் தணிப்பார் பரம னுடையது உனக்கு எல்லதோ? காணாமிருக்க எப்போதுந் காணும் கெடுகதே மோகமுமென்று வேதங்கள் பாவகின்ற ஆதனாகுடைய கோனாகிய கெளுடைய ஆகமஞ் சொல்லப்பட்டவர்கள் சொல்லுவார்கள்; போனால் வருந்தும் உயிருக்குடக் கெடுவது முத்தியென்று பெரிய வருத்தக்கொண்ட நீயே பிரிகை யறிபாமல் சொல்வாய்; கந்தமும் அழிந்தால் முத்தியென்று சொன்னாய்; பஞ்சகந்தமும் அழிந்தால் முத்திபெற்றவர் யாவொன்று வினவும் போதில், அழிந்த அஞ்சிலும் உண்டான அறிவென்று சொன்னால் அப்போது பஞ்சகந்தமும் அழியவுமில்லை, மோகமுமில்லாமாம்," என்று.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அடனே மிகுந்த கீர்த்தியானது மங்கியிருந்த புத்தன் கோபித்து, மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, "நீ தெய்வமு மில்லை, மோகமு மில்லை யென்று சொன்னீர்; உம்முடைய தெய்வமாவது எது? நீக்கன் அடைபும் மோகம எது?" என்று கேட்ட, கெளுதத்தை யறிந்த அசுவாரிய மாணிக்கவாசகர் அவனை நோக்கி, "அழகிய கல்லாவின் கீழலிவிருந்து தருமஞ் சொல்லுகின்ற எங்கள் கடவுள் நம் வடிவைக் கண்டு அநேகம் பேர் தரிக்கக் கிருத்தஞ் செய்வார்; அவர் விபூதி, தரித்த திருமேனியை யுடைபுடக்க; உமாநேலியை ஒரு பாதத்தி லுடையவர்; கிருபையை யுடைபுடக்க; இப்படிப்பட்ட கடவுளது பெருமை சொல்லுவதற்கு எவரிதோ? அங்மனஞ் சொல்லு கின்றதற்குத் தில்லைமாநகரில் அழகிய பொன்னம்பலத்தி லிருக்கின்றவரும், சந்திரனை யணிந்தவருமாகிய ஏமது கடவுளானவர் ஒரு முடிவுண்டுகிறோ?" என்று சொன்னார். அவ்வாறு சொன்னகே, புத்தன் மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, "பல பெருந்தகச் சொன்னமுயலவேண்டுகிறேன், சிவனும், நான் கேட்டதைச் சொன்னும்; முத்தியென்ற விகித கீழிருந்து தருமஞ் சொன்னால் கெளுடைய வடவாய்கின்ற

என்னெதிரே சென்னீர்; கையிலே ஜெபமாலை கொண்டிருப்பது எதற்காக? வேறொரு தெய்வ முண்டென்று நினைத்தோ? வளம் பொருந்திய உலகத்தார் வணங்கும்படிச் சிதம்பரத்திலே திருத்தஞ் செய்வான் எமது கடவுளென்று சொன்னீர்; நினைந்து போகப் பட்ட நல்லறியையுடைய சிலர் பார்க்க ஆடுவ தல்லது, தமதிச்சையிலே ஆடுவாரு முண்டோ? உலக மெல்லாம் பிழைக்க அழகிய பொண்ணம்பலத்திலே நிருத்தஞ் செய்யும் எமது கடவுள் திருமேனியிலே விபூதி தரித்திருக்கின்ற நென்று மேன்மைகொண்டு சொன்னீர்; சிவந்த பிரகாசத் தங்கிய திருமேனியிலே விபூதி பரிசுத்தமான தென்றோ உமது கடவுள் தரித்தான்? உயாதேவியை ஒருபக்கத்திலே உடையவென்று பெருமை கொண்டு சொன்னீர்; பாதித் தேகம் பெண்வடிவாக இருப்பது பூமியிலே உண்டோ? அப்படிப் பாதித் தேகம் பெண்ணுருவாக உமது கடவுள் இருந்தால், நீர் துறவி லிருக்குந் தவமென்ன?" என்று.

இப்படி அந்தப் புத்தருரு சொன்னவுடனே, மாணிக்கவாசகர் அவனை இழந்து நகை செய்து, "எம கடவுளுடைய அடியார்கள் பெரிய வாழ்வைப் பெற வந்தவர்கள்; நல்ல உபதேசமாகிய இது நல்ல தவ மொன்றுமில்லாத உன்னெதிரே சொல்லத் தகாது; உயர்ந்த ஜெபமாலையைக் கையிலே வைத்திருப்பது உலகத்தார் எல்லோரும் இங்கே மேலான தவங்கள் செய்தற்காம்; அது தாங்குப்பெற்ற ஆயுதத் தொழில்களைச் சார்புடனே பழக்குகின்ற பக்குவமுள்ள ஆசிரியர் கையிலே சொன்னும் ஆயுதம்போலாகும்; தவப்பயனைச் சம்பாதிப்பதற்குப்போல் ஊனக்கண்ணை உடையவராகிய உலகத் தார் பார்க்க உங்கள் எதிரே கூத்தாடுவான், என்றும்; விறகிலே இருக்கும் தீயைப்போலத் தேகத்திலே கலந்து உயிரை மெல்லாம் ஆட்டிவிக்கும் கட்டுவன் எமது கடவுளென்று எண்ணிக்கொள்; உம்முடைய கடவுள் விபூதியை யணித்தது என்னவென்று கேட்டாய்; அது ஆக்மாக்களுக்குத் துன்பத்தைத் தணிப்பதென் நெண்ணிக்கொள்; பிறத்திருக்கின்ற தம்முடைய பிள்ளைகள் அடைந்த லோயை நீக்கும்படி தாய்மார் மருந்து சாப்பிடுவதுபோல உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் துன்பங்களைத் தணிக்கும் பொருட்டு எம் கடவுள் அத்தனை அணிந்திருக்கின்றார். புல்லறிவைக் கொண்டு அகேகம் வீண் வார்த்தைகள் பேசுகின்ற புத்தனே! நீ பேசாமல் நில்; அவனை யல்லாமல் ஒருவர் நீற்றைத் தரிப்பதுண்டோ? நல்ல திருநீற்றிலுள்ள சுகத்தை வேதஞ் சொல்லுவதல்லாமல் மற்றொருவர் சொல்லுவதற் கெனினோ? எம் கடவுள் ஒரு பாகத்திலே உயாதேவியை வைப்பது

சூற்றமென்று சொன்னாய்; உலகத்தாருக்குப் போகத்தைத் தரல் வேண்டுமென்று நினைத்து மேகத்தையொத்த கூத்தலையுடைய பார்வதியை யொருபாகத்தில் கொண்டிருக்கின்றார்; அல்லாமலும் உயிர் கட்டு யோகத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு யோகவுருவங் கொண் டிருந்தார்; சூருடர் தம் கையிலிருக்கும் தடியையல்லாமல் வேறொன் றையு மறியாத விதம்போல் நீ இந்தப் பேச்சுமாத்திரங் கற்றாயல்லா மல் வேறொன்று மறியமாட்டாய்; வலிமைபெற்ற அழகிய இடப வாகனத்தையுடைய பரமசிவன், புவிலிருக்கும் மணம்போல் ஆக்கா க்களிடத்தில் கலந்துநின்ற நிலைமையைப் பார்த்தாயில்லை; கண்ணில் லாதவனே! ஆதியாகியும், சிவயோகியாகியும், மிகுந்த போகியாகியும், அருபியாகியும், சோதியாகியும், வெகு ரூபியாகியும், இன்பக் கட லாகியும் இருக்கின்ற எம் கடவுள் துன்பமில்லாத நீதி நிறைந்த பொற்சபையிலே, நின்ற நிலையை யல்லாமல் அவருடைய பாதம் இது, சிரசு இது என அவரைப் பருத்தறிய உலவர் யாவர்?" என்று சொல்லிப் பின்னர், சரஸ்வதியைக் கக்கி காபித்து, "மைந்தர்கள் மங்கையர்கள் ஆகிய இவர்கள் வாக்கி விருக்கின்ற சரஸ்வதியே! நீ பொய்வார்த்தை பேசுவதென்? நான்து உன்னை யென்று சொல்லிய நீ தானே இந்தப் பெய்யச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? தக்கன் யாகத்தில் உன் மூக்கறுபட்டதை மறந்துவிடலா? திரிநேத்திர த்தையாடைய பரமசிவனது அருளில்லை யென்று சொல்லும் மூட ருடைய நாவைவிட்டு நீ சிவனுடைய ஆக்கினைப்படி போ," என்று சொல்ல, சரஸ்வதியும் பயந்து அந்த வஞ்சகருடைய நாவினின்றும் நீங்கினாள். பின்பு அவர்களெல்லோரும் விஷஞ் சாப்பிட்டவர்கள் போல் ஒடுங்கி நடுங்கி ஊமைகளானார்கள். நழுதேசத்து ராஜன் அது கண்டு மனநொந்து சிவஞான தூல்களிற் குறைவில்லாத தேர்ச்சியை யுடைய மாணிக்கவாசகர் பாதத்தை வணங்கி நின்று அவரை நோக்கி, "சுவாமி! இப்போது பேசத்தக்கவர்கள் ஊமையாயினார்கள்; இனி பேச்சில்லாத ஊமையாகிய என் புத்திரிக்கு உமது மகிமையால் ஊமை நீங்கி நல்ல வார்த்தை யுண்டாகும்படி செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்தால் நானும்கு நல்ல அடியுளுவேன்," என்று சொல்ல அதைக் கேட்ட மாணிக்கவாசகர், "சேக்கிரத்தில் அவனோ அழைத்துக்கொண்டுவா," என்று கூறினார். உடனே அவ்வரசன் அவளை அழைத்து வரும்படிசெய்ய, அவளும் உண்மை பொருந்திய அச்சபைக்கு வந்தாள்.

அங்ஙனம் சபையிலே வந்துநின்ற அக் கன்னிகையை, மாணிக்கவாசகர் பார்த்து அவன்மீது கிருபாநோக்கஞ் செய்து பின்னர்

அவனை அழைத்து எதிரிலிருக்கவைத்து, உள்ளம் நடுங்கி அங்கிருந்த புத்தன்சொல்லிய தர்க்கத்துக்கெல்லாம் உத்தரஞ் சொல்லும்படி ருளிர்த்த வாசனைபொருந்திய கூந்தலையுடைய அப் பெண்ணுக்குக் கட்டினாயிட்டார். அவ்வாறே அப்பெண், பக்தியை நன்றா யறியாத புத்தரானவர்கள் சொல்லிய தர்க்க வார்த்தைக் கெல்லாம் படித்தறிந்தவர்கள்போல் உத்தரஞ் சொன்னாள். அப்போது மாணிக்கவாசகர், மங்கையர் செய்யுள் திருச்சாழல் விளையாட்டாக மகிழ்ச்சியினாலே அவன் சொல்லிய வாக்கியப்பொருளை யெடுத்துப் பாடலாகச் சொன்னார். அதன்மேல் ஈழராசன் அஞ்செழுத்துஞ் சொல்லி விபூதி தரித்து மாணிக்கவாசகரைப் புகழ்ந்து அவருக்கு அடிமைத் திறத்திலே தவறில்லாத அடியனாயினான். அதைக்கண்ட சோழராஜனும் தில்லைமூவாயிரவரும், 'அம்பலம் வாழ்க,' என்று துதித்து, அழகிய மாணிக்கவாசகரை ஏத்தினார்கள். இவ்வாறு சிறப்புள்ள ஈழராஜன் மாணிக்கவாசக ரெதிரின்று ருத்திராக்ஷமணிந்து விபூதி தரித்து அடிமைத் திறமுடையனாகவே, துக்கத்தைத் தருகின்ற சிவந்த வஸ்திரத்தால் மூடும் உடம்பையுடைய புத்தர்களும் மிருந்த ஊமைத் தன்மை தங்களுக்கு நீங்கவேண்டுமென்று மாணிக்கவாசகரை வணங்கினார்கள். அத்தருணம் சோழராஜனும், தில்லைமூவாயிரவரும், மற்றவரும், அவரை வணங்கி, "சுவாமி! இந்தப்படி யருள்செய்ய வேண்டும்," என்று துதித்தார்கள். அப்படியே மாணிக்கவாசகர் மகிழ்ந்து அவர்களிடமிருந் பா நோக்கஞ் செய்ய, உடனே அவர்களெல்லாரும் ஊமைத்தன்மை நீங்கி நமஸ்கரித்து, அவரை நோக்கி, "கனங்கமற்ற மனமுள்ள பெரியவரே! நாங்கள் முன் பிறப்பிலே நினைபெற்ற தீவினையைச் செய்தபடியால் குற்றமற்ற விபூதி தரித்து நல்ல பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரியாம லிருந்தோம்; இப்போது அப்பாவம் நீங்கப்பெற்றோம்; இனி நீர் எங்களுக்குத் திருநீறும், உருத்திராட்சமும், காலி வஸ்திரமும் தரவேண்டும்; நாங்கள் தரித்திருக்கும் இந்தச் சிவப்பு வஸ்திரத்தைச் சுடுவோக," என்று வணங்கினார்கள்.

அவ்வாறு வணங்குவே அமுக்கூறில்லாத மனமுள்ள மாணிக்கவாசகர், புன்சிரிப்புடைய முகத்தினராய்ப் பூர்வசன்மத்தி லிவர்கள் தவஞ்செய்தவர்க ளென்று மனத்திலே நினைத்து, அவர்களைக் கெடுத்தல் செய்யாத விபூதி தரிப்பித்துப் பிரகாசங்கொண்ட ருத்திராட்சமும் அணிவித்து அவர்களுடைய சிவப்பாகிய வஸ்திரங்களை நெருப்புக்கு இரையாக்கினார். பின்பு அவ்வாறு இழிவான வேடங்கள் நீங்கி விபூதியைத் தரித்த புத்தர்களும், இராஜாவும், பழமைபாயுள்ள

திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகருடைய இரண்டு பாதங்களையும் வணங்கி, அழகிய திருச்சிற்றம்பலத்தை வணங்கி, செஞ்சிலையிருந்த வஞ்சகம் நீங்கிச் சிதம்பரமே தங்களுக்கு நிலபெற்ற பதியாக விருத்தார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் பதிகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருப்புலீச்சுரத்தை யடைந்து அங்கு வசித்திருந்தார்.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் அந்தச் சிதம்பரத்தில் வசிக்கின்ற காளிலே, ஒரு தினம் பொற்சபையில் நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாபதி பானவர், தமது கிருபையினாலே பிராமண வழிவங்கொண்டு பரிசுத்தமாகிய முப்புரிநூ லணிந்த மார்பும், மேன்மையாகிய புத்தகம் தங்கிய கையும் தெரியச் சிவந்த திருவடிகளும் கோவ எழுந்தருளி அவருக் கெதிராக நின்றார். அவ்வாறு எதிரே வந்து நின்ற வேதப் பிராமணரைப் பார்த்து மாணிக்கவாசகர், 'இரும்,' என்று சொல்லி, அவரிருந்த பின்பு, அவரை நோக்கி, "பெருமையுடைய வேதத்தில் மிருத்தவரே! நீர் எங்கே இருக்கிறவர்? சொல்லும்," என்று கேட்க, அவர், "நாம் இருப்பது பெரிய வளத்தை யுடைய பாண்டியதேசம்," என்றார். அவ்வாறு பாண்டிய தேசமென்று சொல்லவே மாணிக்கவாசகர் அவரை அன்புடனே உபசரித்து, "இங்கே நீர் வருவதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லும்," என, முன்னே மகாலிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும் அடி முடி தேடித் காணுதற் கரிய கடவுளாகியும், சிற்சபையிலே நிருத்தஞ் செய்பவருமாகிய பரமசிவனைக் குதிரை யேறச் செய்த உம்முடைய பெருமையினாலே பாண்டிகாடெல்லாம் வாழ்ந்தது; அழகிய திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற கடவுளுடைய திருவடியை வணங்கித் துன்பமொன்று மில்லாமல் தடாகஞ் சூழ்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்துக்குப் போய்ப் பின்பு சிதம்பரத்திற்கு வந்து புத்தரை வாதிட வென்றீர் என்பது கேள்விப்பட்டு யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்; ஆகியாகியும், சிற்சபையிலே ஆடுகின்ற ஐயனாகியும் இருக்கின்ற கடவுளைப் பத்தியினாலே நீர் துதித்துச் சொல்லிய தமிழ்ப் பாடல் முழுவதையும் நான் ஒதித் துன்பம் நீங்குதற்கு நினைத்து இங்கே வந்தேன்; ஆதலால் அதை எழுதல்வேண்டும்; பிராமணரில் உத்தமரே! நீர் விளக்கமாக அதை இன்று சொல்லவேண்டும்," என்றார். அதைக் கேட்டு மனத்திலே மிருத்த அன்பை யுடையவராய், ஜடாமுடியை யுடைய பரமசிவனை எண்ணுதற் கரிய தமிழ்ப் பாடலாற் சொல்லித் துதிக்கும் இயல்பையுடைய மாணிக்கவாசகர், அப்போது அக மலர்த்து உண்மை ஞானத்தைத் தருகின்ற திரு

வாசகத்தை மகிழ்ச்சியுடனே சொன்னார். அவ்வாறு அவர் சொல்லிய பாடல்களை யெல்லாம் சிற்சபையில் ஆடும் சபாபதியானவர் தம்முடையதிருக்கரத்தில் ஏட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு தெளிவாக, எழுதினார். பின்பு அவர் மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, “மிருந்த அருளையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சபாநாயகரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக்கி ஒரு கோவையும் பாடவேண்டும்,” என்றார். நிலை பெற்ற தவத்திலே மிருந்த மாணிக்கவாசகர் அதற்கு மன மகிழ்ந்து அங்ஙவாறே சொன்னார். பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடையவர் எதிரே யிருந்து அத் திருக்கோவையாரையும் எழுதி முடித்தார். பின்பு அவர் தம்முடைய புத்தகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மின்னலைப்போல் மறைந்தார். அது கண்டு மாணிக்கவாசகர் வருத்தங் கொண்டு எழுந்தார்; எங்கும் ஒடி அவரைத் தேடிப்பார்த்தார்; ‘இஃதென்ன ஆச்சரியம்,’ என்று மன மகிழ்ந்தார்; ‘இங்கு வந்தவர் சிதம்பரத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாபதியே,’ என்று நிச்சயித்துக் கண்ணினாலே ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்தார்; ‘ஏ சிவமே! நீ எங்கே போயினாய்,’ என்று பூமியிலே விழுந்தார்; பரமானந்த சமுத்திரத்திலே அழுந்தினார்.

உயர்ந்த தமிழினிடத்திலே அன்பு மிருந்த சபாநாயகரோ மேற் கூறியபடி புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தமது சபைக்கு எழுந்தருளி, தேவர்களையும், மகாவிஷ்ணுவையும், பிரமகேதவனையும், பார்த்து, “நமக்கு அடிமை செய்து நலம் பெற்ற மாணிக்கவாசகன். சொன்ன இந்தப் பாடல்களைக் கேளுங்கள்,” என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்து, “மெய்மையுள்ள தவத்தை யுடைய மாணிக்கவாசகர் சொல்ல எழுதப்பட்ட இந்தத் திருவாசகம் கருசபையிலே நிருத்தம் செய்கின்ற அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையார் திருவெழுத்தாம்,” என்று மோகூத்தைத் தருகின்ற திருக்கோவையார் முடிந்தவிடத்திலே எழுதிப் பின்பு அழகிய மலரை யொத்த கையினாலே அவ் வேட்டிற்கு மைக்காப்பும் செய்து, உலகத்துக் கெல்லாம் நன்மை செய்கின்ற மாணிக்கவாசகரது நல்ல தவத்தை எல்லோருக்கும் அறிவிக்க நினைத்து, மேலான முனிவர்களும், தேவர்களும் வணங்கும் சபை வாசற்படியிலே அத் திருவாசகமாகிய திருமுறையை வைத்தார். அவ்வாறு அதனைப் படியிலே வைத்த பின்பு பூசை செய்யும் ஒரு பிராமணன் பார்த்து, “இப் புத்தகம் இங்கே எப்படி வந்தது? இது தெய்வீகமாய்,” என்று மன முருகி நின்று, “தில்லைமாகரத்தாருக்கு இதனைச் சொல்லவேண்டும்,” என்று உடனே சிற்சபையை விட்டுப் போய்

பழமையாகிய சிதம்பரத்தி லுள்ளவர்களிடத்து, “ஒரு புத்தகம் சிற்சபையின் படியிலே இருக்கின்றது,” என்று சொல்ல, அவர்கள் “இது அதிசயமாம்,” என்று ஒடிவந்து பிராமணன் சொல்லிய படியே படியின்மேல் சபாநாயகரால் வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகத்தைக் கண்டு, நம் கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற சிற்சபையிலே இவ்வே இருந்தது தெய்வீகமாம்; இது கடவுள் சொல்லிய சிவாகமமோ? தமிழ் தாலோ? இதனை எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும்,” என்றார்கள்.

அதன்மேல், அவர்களுள் வாக்கில் வல்லவராகிய ஒருவர் போய் மலரைக் கொண்டு அருச்சித்த நமஸ்கரித்துப் பரமசிவன் வைத்த அப் புத்தகத்தை அவிழ்த்து எட்டை எடுத்துப் படித்தார். அதில் நீதியைக் கொண்ட அகவல் நான்கும், திருச்சககம் முதல்கச் சிறக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் பாடல்கள் அறுநூறும், விரித்தச் சொல்லப்பட்ட அகப்பொருட்கோவை நானூறு பாடல்களும் இருந்தன. முடிவிலே, “இது மாணிக்கவாசகர் சொல்ல அழகிய திருச்சிறுநம்பல முடையார் எழுதியது,” என்றும் வரையப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் படிக்கக் கேட்டு மெய்ப்புணரும், குறுவேர்வு கொள்ளாதலும், ஆந்த பாஷ்பம் சொரிதலும், மன முருகுதலு முடையவராய், “மெய்த்தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர் சொல்லிய இந்தத் தமிழே மோட்சவழியிற் சேர்க்கவல்லதாம்; இதன் பொருளாகிய தேனை நம் செவியாகிய வாயினால் இன்னும் பருக வேண்டும்,” என்று உடனே சபையைவிட்டுப்போய் மாணிக்கவாசகரைக் கண்டு அவரெதிரே திருமுறையை வைத்து, “தேவர்பிரானாகிய கடவுள் இன்று செய்த காரியம் இதுவாம்,” என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு மாணிக்கவாசகர், “அற்பமாகிய என் பாடலை எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து கொண்டருளும்படி கடவுள் செய்ய மேனாளில் நான் என்ன தவத்தைச் செய்தேனோ,” என்று கடவுளைப் பலவாறு புகழ்ந்தார். இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் புகழ்ந்த பின்பு அங்கு வந்து கூடிய சிதம்பரவாசிக னெல்லோரும் அஞ்சலியஸ்தராய் அவரை நோக்கி, “பண்ணையுடைய இந்த ஞானப் பாடலை எல்லோரும் கொள்ளும்படி, உம்மிடத்திலே கடவுள் வந்து செய்த காரியத்தை எங்களிடம் விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்,” என்று கேட்டார்கள். துன்ப மென்னும் பிறப்பில்லாத மாணிக்கவாசகர் சபாநாயகர் செய்த செய்கை யெல்லாங் கொன்னார். பின்பு தில்லை மூவாயிரவர் அவரை வணங்கி மனமகிழ்ச்சிகொண்டு, “நம் கடவுளைப் புகழும் இத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்திற்கு அருமையாகிய பொருள் சொல்லவேண்டும்,” என்று கேட்க, மாணிக்கவாசகர் சிவஞான

நிறைந்த மனத்துடனே களிப்பை யடைந்து, “அழகிய கணகசபை யெதிரே போய் இதற்குப் பொருள் சொல்வேன்,” என்று அங்குச் சென்றார். தில்லைமூவாயிரவரும் அவர்க்குப் பின்னே சென்றார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் சென்று கணகசபையை அடைந்தவுடனே மாணிக்கவாசகர், “இத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்திற்குப் பொருள் இவர் தாம்,” என்று சபாநாயகரைக் காட்டி அத்தில்லை மூவாயிரவர்கள் நாணச் சீக்கிரத்திற் சபையிலே போய் மறைந்தார். அதைக் கண்ட தில்லைமாநகரி லுள்ளார் யாவரும் சபாபதியையும் மாணிக்கவாசகரையும் பலவாறு துதித்துத் தேகம் புனக மடைந்து நடுக்க முற்று, ‘மனமுருகிக் கண்ணீர் பொழிந்து, திருமேனி யெல்லாம் வேர்த தார்கள்; சிவந்த கைகளைச் சிரசின்மேல் கூப்பிக்கொண்டார்கள்; பூதங்க ளெல்லாம் நிருத்தஞ் செய்தன; கணநாதர்கள் புகழ்ந்தனர்; ஆம்புரு நாரதர் இசை பாடினார்கள்; வேதங்களும் அந்தர துந்துமிக ளும் ஆகாயத்தில் முழங்கி எழுந்தன; முனிவரும் தேவரும் பஞ்ச தருவினுடைய மலரைத் தூவிச் சபாநாதரை வணங்கினார்கள். (அ.அ)

இரேவணசித்தர் முதலிய சைவாசிரிய ரியல்பு.

“மிகைபடச் சொல்லேல்.”

(கு - ன்.) ‘நீ பேசுங் காலத்தில் பயனற்ற சொற்கள் வீணே விரியும்படி பேசாதே,’ என்பதாம்.

69. மிகைபடச் சொல்லா நிரேவண சித்தர்

வீறுறு மருளசித் தைபர்

தகையுறு மேகோ ராமையர் பண்டி

தூத்திரி யல்லமாப் பிரபு

நிகரறும் வீர சைவவா சிரியர்

நின்மல வைவரை மறவே

னகழெனுங் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் திசநா யகனே.

(கு - ன்.) அகழ் எனும் - ஆழத்தால் அகழென்று சொல்வதே கூடிய, கங்கை & ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத் திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே & ஆதிசத்தீசனென்னும் ஈதனே! (உலகத்தில் எவரும் பேசுங் காலத்தில் பயனற்ற சொற்கள் வீணே விரியாமல், ‘சுருங்கச்சொல் னில் விளக்கவைத்தல்’ என்னும் விதிபற்றிப் பயனுடைய வார்த்தை

களைச் சுருக்கி அழகுபடப் பேசவேண்டும்; அங்ஙனம் பேசின் அறிவுடைய பெரியோர் கொண்டாடற் கேதுவுண்டாம்; அவ்வாறின் மீதத் தங்களுக்கு விசேஷ ஞான மில்லாவிடினும் எல்லா மறிந்த வல்லவர்போல் வாய்க்கு வந்தஹை யெல்லாம் வரம்பின்றிப் பேசினால் அறிவுடையோர் 'பதர்' என்று பழிப்பதற் கேதுவுண்டாம்; இங்ஙனமே சில அறிவீனர் அகங்கரித்துப் பேசி அறிவுடைய பலராலும் இகழ்ப்பட்டுத் திரிவதை நாம் அனுபவத்திற் காணலாம். இதுபற்றியே ஞாயையாரும், 'மிகைபடச் சொல்லேல்,' என்று கூறினார். ஆதலின், இங்நீதியைத் தழுவிப் பேசுங் காலத்தில்) மிகைபட - வார்த்தைகள் வீணே விரியும்படி, சொல்லார் - அலங்கரித்துப் பேசாதவரும், (அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களோடு சிவப்பருமானாகிய நின்னைத் தொழுது நற்பேறு பெற்றவருமாகிய) இரேவணசித்தர் - இரேவணசித்தரும், வீறு உறு - சிவ பக்தியில் மனதைச் செலுத்துவதில் பெருமை பெற்ற, மருளசித்தையர் - மருளசித்தையரும், தகை உறும் - நின் பாதத்தில் அன்பு பொருந்திய, ஏகோராமையர் - ஏகோராமையரும், பண்டிதாத்திரி - பண்டிதாத்திரியரும், அல்லமரப் பிரபு - அல்லமரப்பிரபுதேவரும் (ஆகிய), நிகர் அறும் - சிவபக்தியில் ஒப்பற்ற, வீரசைவ ஆசிரியர் - வீரசைவாசாரியரொன்றும், நின்மல - குற்றமற்ற, ஐவரை - கீந்துபோர்களையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அங்ஙனம் மறவாமல் அவர்களைப்போலவே அடக்கமாயிருந்து நன்பாற் பக்தி செலுத்தி நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை) 'மருள' என்பதில் அகரம் சாரியை, 'மிகைபடச் சொல்லேல்,' என்று ஞாயையார் கூறிய நீதிப்படி வீணே வார்த்தைகள் பயனற்று விரியும்படி பேசாமல் ஆழ்ந்த கருத்துள்ள வாக்கியங்களைச் சுருக்கி அழகுபடப் பேசி அடக்க முதலிய நற்குணங்க னெய்திச் சிவபக்தி மிகுந்து நற்பதவி பெற்றவராகிய இரேவணசித்தர், மருளசித்தையர், ஏகோராமையர், பண்டிதாத்திரியர், அல்லமரப் பிரபு ஆகிய ஐவரையும் மறவாமல் நானும் அவர்களைப்போலவே நற்குணங்க னெய்திச் சிவனாகிய நன்பாற் பக்தி செலுத்தி நற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (அக)

வசவேசர் முதலிய சைவ மகான்க ளியல்பு.

“மீதுண் விரும்பேல்.”

(தி - ள்.) 'முன் னுண்டது சீரண மாகாதிருக்க மேலும் உண் ணும் உணவை விரும்பாதே,' என்பதாம்.

90. மீதுண் விரும்பா தவர்வச வேசர்

வீரமல் லையர்கல் லையர்

மா திகச் சென்னர் செங்கணர் சென்ன

வசவர்கள் னப்பிர மையர்

நீதரஞ் சித்த ராமர்மாச் சையர்

நிறைகணு கிப்பத மறவே

னுகிரை கங்கை கோகிரி மேவு

மா திகத் திசைய யகனே.

(இ - ள்.) ஆத - தெப்பங்கள், இரை - 'ஒடுவதால்' இரைச்ச லிடுகின்ற, (சிறப்புமிருந்த) கங்கை-ஆகாயகங்கை பரவிய, கோகிரி- 'கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிகத்திசைய யகனே - ஆதிகத்திசையென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! 'உலகத்தில் தேக சுகத்தோடிருந்து நின்றன வழிபட்டு நற்கதியுடைய விரும்புடைய, அளவோடு முடிபுண்ட வணவு ஜீரணமாகாதிருக்க மேலும் உணவுண்பதை விரும்பாதிருக்க வேண்டும்; அங்ஙனமின்றி மேலும் உண்ணத் தொடங்கினால் அஜீரணமுதலிய வியாதிகள் அதிகப்பட்டுத் தேகசுகங் கெட்டுத் தெய்வ வழிபாடு முதலிய நற்குணங்களைக் கைவிட்டு நற்பதவியடைதற் கேது வில் னாமற் போம். ஆதலின், எவரும் ஆகாரத்தை மிகாமலும் சூறையாம லும் அளவோடு உண்டு அது ஜீரணமானபின்பு வேறு ஆகார முட் கொள்ள வேண்டும்; இதுபற்றியே ஓளவையாரும், 'மீதுண் விரும்பேல்,' என்று கூறினர். இந்நீதியை அனுசரித்து) மீது - (முன் உண்டது ஜீரணமாகா திருக்கையில்) மேலும், உண்ண-உண்ணு முணவை, விரும்பாதவர்-விரும்பாமல் அளவோடு உண்டு தேகசுகம் பெற்று நின்னை வணங்கி நற்பேறு பெற்றவராகிய, வசவேசர்- வசவேசரும், வீரமல்லையர் - வீரமல்லையரும், கல்லையர் - கல்லைய ரும், மாதிகச்சென்னர் - மாதிகச்சென்னையரும், செங்கண்ணர் - செங்கண்ணரும், சென்னவசவர் - சென்னவசவையரும், கன்னப் பிரமையர் - கன்னப்பிரமராயரும், நீதர் - கன்னேறி யுடையவ ராகிய, அம்-அழகிய, சித்தராமர் - சித்தராமதேவரும், மாச்சையர்- மடிவாலமாச்சையரும், (ஆகிய) நிறை - சிவபத்தி நிறைந்த, கருகி பர்-சிவகுருதிபர்களுடைய, பதம்-பாதங்களை, மறவேன்-நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன்.(அவர்களைப் போலவே மீதுண் விரும்பா திருத்தல் முதலிய நற்குணங்களைக் கைக்கொண்டு நின்மேற் பத்தி செலுத்தி நற்பேறு பெறுவேன்.)

(வி-ரை.) 'மீதூண் விரும்பெல்,' என்று ஓளவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க அனவின்றிப் புசித்தல் முதலிய தூர்க்குணங்களை நீக்கி நற்குணங்களைப் பெற்றுச் சிவபெருமானாகிய நின்மேற்பக்தி செலுத்தி நற்கதி யடைந்த வசவேசர் முதலியவர்களுடைய பாதங்களை மறவாமல் அவர்களைப்போலவே நானும் செய்து நலம் பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து (கூ0)

அனவர்த்தியம்மன் முதலிய சிவநேய ரியல்பு.

“முனைமுகத்து நில்லேல்.”

(இ-ள்.) 'இருவர் எதிர்த்துச் சண்டை செய்யும் போர் முனையில் நீ போய் நில்லாதே,' என்பதாம்.

91. முனைமுக நில்லா வனவர்த்தி நாதசன்

மாமுத ஊரோமச முனிவன்

மனுவிதற் கண்ணன் விபசித்தே டகத்பன்

வாழ்கலிங் கன்சுவே தனுமே

பனகளை விருத்த காசியிற் பூசித்

துன்னடி யடைந்ததை மறவே

னனநிலை கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், நிலை-நிலபெற்று வாழாரின்ற, கங்கை-ஆகாயகங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும்-தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (இருவர் எதிர்த்துப் போர்செய்யுங் காலத்தில் அப்போரில் சம்பந்தப்படாதவர் வேடிக்கை பார்க்கும்பொருட்டு அப்போர் முனையிற் போய் நிற்கவாகாது; அவ்வாறு நிற்பின் இரு பக்கத்தாரும் வீசுகின்ற ஆயுதங்களாலும், அவா தம்மவர் பிறர் என்று கவனியாமல் நான்கு திசைகளிலும் சீறிப்பாயும் வேகத்தாலும் உயிர்ச்சேத முதலிய தீங்குக ளுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஓளவையாரும், 'முனைமுகத்து நில்லேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) முனைமுகம் - போர்முனையில், நில்லா - வேடிக்கையார்த்தமாகப் போய்நில்லாத வியல்பையுடைய, அனவர்த்தி-அனவர்த்தியம்மன், நாதசன்மா-நாதசன்மாவென்பவர், முதல் - முதலாக, உரோமசமுனிவன் - உரோமமகாரிஷியும், மன்னு -

882 சூத்திரகுடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்.

பொருந்திய, விதற்கண்ணன் - விதற்கண்ணரும், விபசித்தோடு
விபசித்தும், அகத்தியன் - அகத்தியமுனிவரும், வாழ் - சிவபதவி
வீணே நிலைபெற்று வாழ்கின்ற, கலிங்கன் - கலிங்கவாசன் என்பவ
ரும், சுவேதனும் - சுவேதரிஷியும், விருத்தகாசியில் - விருத்தகாசி
வீலே, அனகனை - மாசுற்றவனாகிய நின்னை, பூசித்து - கொண்டாடி
ஷணங்கி, உன் அடி - உன்னுடைய பாதங்களை, அடைந்ததை -
சேர்ந்து சுகம்பெற்று வாழ்ந்ததை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும்
மறக்கமாட்டேன். (அவர்களைப்போலவே நானும் கற்குணம் பெற்று
ஊம்பெருமானாகிய நின்னைத்தொழுது நின்னடியடைவேன்.)

(வி-கா.) 'முனைமுகத்து நில்லேல்,' என்று ஓனாவையார்
கூறிய நீதிப்படி போர்முனையில் வீணே போய் நின்று திங்கடை
யாத வியல்பினையுடைய அனவர்த்தியம்மன் முதலியோர் விருத்த
காசி நாதனுமாகிய நின்னை வணங்கி நிற்பத மடைந்ததுபோல
யுள்ளும் அடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (கக)

சிவபெருமான், தாருகவன ரீஷிகளின் சேருக் ககற்றியது.

“முர்க்கரோ டிணங்கேல்.”

(இ-ள்.) 'ஆங்கா முன்ன சீழ்மக்களோடு சிகேகஞ் செய்ய
வுடன்படாதே,' என்பதாம்.

92. முர்க்கரோ டிணங்காத் தாருக வனத்து

முனிவார் தருக்ககற் றுதற்கு

மார்க்கமா வுமைந் திபைப்பத சிகமா

வனத்திடை யிருத்திமா ளாணச்

திர்க்கமா வவர்க டவமொடு கற்பைச்

சிறைத்ததை பென்றும்பான் மறவே

னர்க்குரீள் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசகா யகனை.

(இ-ள்.) ஆர்க்கும் - ஆவாரிக்கின்ற, ரீன் - நீட்சி பொருந்திய,
கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்வத மென்னும்
தலத்திலே, மேவும் - குடிக்கொண்டிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயக
னே - ஆதிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரையுடைய நாதனே!
(இப் பூவுலகின்கண்ணே நன்மையுடைய விரும்புணர் எக்கா
ணத்தை முன்னிட்டும் ஆங்கா யிருத்த சீழ்மக்களோடு சிகேகஞ்

செய்யலாகாது; அவர்க்குப் பலகான் மிக்க உபகாரஞ் செய்திருப்பினும் ஒரு சமயம் தவறி அற்பகுற்றஞ் செய்யின், அநாதப் பொறுக்காது முன் தாம் பெற்ற உபகாரத்தை யெல்லாம் கருதாது உடனே பெருங் கோபக்கொண்டு அனவிலாத் தீங்கியற்றுவார்; குற்ற மேற்படர்விடினும் ஒரு சமயம் தாம் கேட்டது கொடுக்க முடியாது தவறினும் காரண மின்றியீ பகை கொண்டு தீங்கு செய்வார்; எவ்வகையிலும் இவ் குற்றவு தீங்கே பயக்கும்; இதுபற்றியே மூதாட்டியாராகிய ஔவையாரும், 'மூர்க்கரோ டிணங்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) மூர்க்கரோடு - ஆங்கார குணமுன்னமீழ்மக்களோடு, இணங்கா - உறவு செய்ய வுடன்படாமல் கற்குணமுடையவராயிருந்து தவஞ் செய்து மேன்மை யடைந்த, தாருகவனத்து முனிவார் - தாருகவன ரிஷிகள், (அங்ஙனம் மேன்மையடைந்திருந்தும் தங்களினும் மேம்பட்ட பிரம மில்லையென்று செருக்கடைந்தமையால், அதனை யகற்றி அவர்களை யாட்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுடைய) தருக்கு - அவ்வகங்காரத்தை, அகற்றுதற்கு-அவ்வாறுநீக்குதற்கு, மால்-விஷ்ணுவும், அரணும்-அரணென்கிறுப்பெயரையுடைய நீயும், (மோகினியும் பிக்ஷாடனருமாக வடிவங் கொண்டு) உமை - உமாதேவியையும், நந்தியை - நந்தியையும், மார்க்கமா - யோசனையாக (அதாவது: இவர்களை இவ்விடத்திலே வைக்கவேண்டுமென்னும் எண்ண முண்டாக அவ் வெண்ணப்படியே) பதரிக மா வணீத்திடை - சிறந்த பதரிகவனத்திலே, இருத்தி - வைத்துவிட்டு, (தாருகவனத்திற் சென்று) தீர்க்கமா - உலகத்திலே நிச்சயமாக, அவர்கள்-அந்தத் தாருகவன ரிஷிகளுடைய, தவமொடு-தவத்தினோடு, கற்பை-அவர் மனைவியரின் கற்பையும், சிதைத்ததை-நிலைகெடும்படி செய்து அவர்களுடைய அகங்காரத்தை நீக்கி அவர்களை ஆட்கொண்ட செய்கையை, யான்-நான், என்றும் - எப்பொழுதும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (இந்தச் செய்கையை மறவாமல் மனத்துட்கொண்டு, எத்தகைய பெருங் காரியங்களைச் செய்யினும் அகங்காரங் கொள்ளின் நினக்குக் கோப முண்டாமெனக் கருதி அதனை யகற்றி அடக்கமாயிருந்து நிற்பாற் பத்தி செலுத்தி நின்னடி சேர்வேன்.)

(வி-ரை.) கற்பு என்ற குறிப்பினால் அதற்கேற்ப மனைவியர் என்னும் வாக்கியம் வருவிக்கப்பட்டது. 'மூர்க்கரோ டிணங்கேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி மூர்க்கரோ டிணங்காதிருந்தகூழ்முதலிய கற்குணங்களைப் பெற்றுத் தவஞ் செய்து கீர்த்திபெற்ற தாருகவன ரிஷிகள் அவ்வாறடைந்தும் தங்கள் அடைந்த நிலைமை

யைப்பற்றிக் கருவங் கொண்டிருந்தபடியால் அது உங்களுடைய மனோவன்மையினாலே நிலபெறுது; நாம் நினைத்தால் எதையும் மாற்றுவோம்; நீங்கள் நம்மை மதியாதிருந்தது தவறாமெனக் காட்டி அவர்களை யாட்டுவானும்பொருட்டி அரணாகிய நீயும் மகாலிஷனுஷம் பிஷாடனரும் மோகினியுமாக அவர்களிடத்தும் அவர் மனைவியரிடத்தும் சென்று அவர்களுடைய மனவீறுதியைக் கெடுத்து அகங்காரத்தை யழித்த நின் செய்கையை நான் மறவாமல், 'எத்தகைய மேன்மையை யடையினும் அகங்காரங் கொள்ளின் நமக்கும் அக்கதிதான் நேரும்,' என்று கருதிச் சிறிதும் அகங்கார மில்லாதகற்றி நின் பதத்தையே தொழுது நற்கதி பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. (கஉ)

பதரிகவனத்தில் பிரிவாற்றாமல் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசித்த உமைக்குச் சிவபெருமான் அருளியது.

“மெல்லினல்லா டோள்சேர்.”

(இ - ள்.) ‘நீ உன் மனையாளுடைய மெல்லிய தோளைச் சேர்ந்து வாழ்க்கடவாய்,’ என்பதாம்

93. மெல்லியா டோள்சேர்ந் திடுமான் பிரிய

விமலியாங் கரன்றனை நிறுவி

யல்லியங் கமல வாகியு நந்தி

யாற்றாக் கொண்டிபூ சிக்க

வொல்லையி லாங்கு வந்துமை தன்னை

யுறநின் பெருமையான் மறவேன்

அல்லியார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) அல்லி - செவ்வாம்பல் மலர்கள், ஆர் - நிறைந்த, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருத்தியிருக்கின்ற, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும்-வதிந்திருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருளாமமுடைய நாதனே! (இப்புவலகின் இன்பத்தையும் மேலுலகின் இன்பத்தையும் அடைய விரும்புவோர், பிறர் மனை நயவாமலும் பரத்தையரைக் கருதாமலும் தம் இல்லக்கிழத்தியோடு மனமொத்துக் கூடி வாழவேண்டும்; இங்ஙனம் இல்லறத்தை நடத்துவோர் துறவறத்தாரைக்காட்டினும் மேம்பட்டவ

ராவர்; இதுபற்றியே ஓளவையும், 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்று கூறினான். இந்நீதிக்கிணங்க) மெல்லியான் - மெல்லிய தன்மையையுடைய இல்லக்கிழத்தியானாகிய உமையின், தோன்-தோன்களை, சேர்ந்திடும் - கூடிவாழும், அரன்-அரனாகிய நீ, பிரிய-(தாருகவனஞ் செல்வர்காலத்தில் பதரிகாவனத்தில்) விட்டுநீங்க, விமலி - மாசற்றவனாகிய அவன்; ஆங்கு - அவ்விடத்திலே, அரன்தனை - அரனாகிய நின்னை, நிறுவி - சிவலிங்கமாக ஸ்தாபித்து, நந்தியால் - நந்திதேவராலே, அல்லி - அகவிதழையுடைய, அம் - அழகிய, கமலம்-தாமரை புஷ்பங்கள் நிறைந்த, வாலியும் - தடாகத்தையும், தர - ஏற்படுத்தித்தர, கொண்டு - பெற்று, (அதிலே ஸ்நானஞ் செய்து) பூசிக்க - வணங்க, (நீ) ஆங்கு - அவ்விடத்தே, ஒல்லையில் - சீக்கிரமாக, வந்து - அடைந்து, உமைதன்னை - உமாதேவியை, உற்ற-சேர்ந்து மகிழ்வித்த, நின் பெருமை - உன்னுடைய மேன்மையை, யான் - நான், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (நின்னைப் பூசித்தால் பயனுண்டென்று கருதி உமையைப்போலவே யானும் பூசித்த நின்னருளைப் பெறுவேன்).

(வி-ரை.) 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்னும் ஆத்திசூடி செய்யுளை, 'மெல், இல், நல்லான், தோன்,' எனப் பிரிக்கவேண்டும். 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்னும் ஓளவையார் நீதிவாக்கியத்திற்கிணங்க, உமைபாள் தோளைச் சேர்ந்து உலகத்தார்க்கு இல்லற நடத்தும் விதத்தைக் காட்டும் சிவபெருமானாகிய நீ தாருகவனஞ் செல்லும்போது உமையைப் பதரிகாவனத்தில் வைத்துப் பிரிந்து சென்றகாலத்தில் அவன் பிரிவாற்றாது சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து நந்தியால் ஏற்படுத்தித் தரப்பட்ட தாமரைத் தடாகத்தைப் பெற்று அதில் ஸ்நானஞ்செய்து பூஜித்து வணங்க, நீ அப்பூசனைக்கு மகிழ்ந்து உடனே வந்து அவளுக்குத் தரிசனம் தந்ததன்மையை யான் மறவாமல், அவளைப்போலவே நினைப்பிரிதந் காற்றாது பூஜித்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (கூஉ)

சங்கரிபூசைக்குச் சிவபெருமான் வரங்கோடுத்தது.

“மேன்மக்கள் சொற்கேள்.”

(இ - ள்.) 'நீ ஒழுக்கமுடையவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு நட,' என்பதாம்.

84. மேன்மக்கள் சொற்கே யிரங்குஞ்சங் கரிமுன்
விமலன்வந் துன்னரும பூசைக்

கிபான்ற வேண்டும் வரமுரை யென்ன
யாவனில் விளிக்பபூ சிப்போன்
றுன்பெற யாவு மளிக்கவென் றுரைக்கத்
தையபுரிந் ததையென்று மறவே
னாபுரி கங்கை கோநி ரீடெவு
மாநிசத் திசநா யகனை.

(இ - ள்.) ஆன்-நந்தியாலே, புரி-உண்டாக்கப்பட்ட, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும்-தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெருமானே! (நன்மார்க்கத்தையடைய விரும்புவோர் ஒழுக்கமுடையவரது சொல்லைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும்; அறிவீனரா யிருப்பவரும் மேன்மக்கள் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பின் அவர்களுக்கு நல்ல ஞானமுண்டாய்ச் சிவபக்தி முதலியன ஏற்பட்டு நற்கதியடைய ஏதுவுண்டாகும்; ஒழுக்கமுடையார் சொல்லைக் கேளாது அவர்களை அவமதித்துத் திரியோர் எத்தகையராயினும் பலர் நிந்தைக்காளாகி அறிவற்ற மிருகம்போலப் பயன்றவர்களாய் நந்தகியிழந்து திரிந்துழல்வர்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'மேன்மக்கள் சொற்கேள்,' எனக் கூறினர். ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க) மேன்மக்கள் - ஒழுக்கமுடையவர்களுடைய, சொற்கே - வார்த்தைகளுக்கே, இரங்கும் - இரங்கிக் கிருபை செய்கின்ற, சங்கரி - ஊமையானவன், முன் - எதிராக, (ஒரு காலத்தில் அவன் சிவபூசை செய்யும்போது) விமலன் - மாசற்ற கடவுளாகிய நீ, வந்து-அடைந்து, (அவனை நோக்கி) உன் - உன்னுடைய, அரும்-அருமையாகிய, பூசைக்கு - பூசனைக்கு, (யான் மகிழ்ந்தேன் ஆதலால்) யான் - நான், தரவேண்டும் - நினக்குக் கொடுக்க விரும்பிய, வரம் - வரத்தை, உரை என்ன - கூறுவாய் என்று வினவ, (அப்போதவன், தான் சிவபூசை செய்த விங்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி,) யாவன் - எவன், இவ்விவில்கம் - இந்தச் சிவலிங்கத்தை, பூசிப்போன் - பூசைசெய்பவனோ அவன், தான் பெற - தான் அடையும்படி, யாவும் - அவன் விரும்பிய எல்லாவற்றையும், அளிக்க - கொடுக்கக்கடவாய், என்று உரைக்க - என்று சொல்ல, (அவ்வாறே நீ) தயை புரிந்ததை - அவளுக்குக் கிருபை செய்த அருட்டிறத்தை, என்றும் - எந்தக்காலத்தும், மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (சங்கரியைப்போலவே யானும் மேன்மக்கள் சொற்களை மதித்துச் சிவபூசை செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ஊ.) 'மேன்மக்கன் சொற்கேள்,' என்று ஒன்வை கூறிய நீதிக்கிணங்க, மேலோர் சொல்லுக்கேட் டருள்புரினற் சங்கரி யானவன் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்த காலத்தில் சிவனா சிய நீ அவன் முன்தோன்றி, 'நீ விரும்பும் வரம் யாது?' என்று கேட்க, அவன், சிவலிங்கத்தைக் காட்டி, 'இதனைப் பூசிப்பவன் எவனாயிருந்தாலும் அவன் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் நீ கொடுத்தருள்வேண்டும்,' என்று சொல்ல, நீ அங்ஙனமே அருள் புரிந்தனை. ஆதலின், யானும் அந்தச் சங்கரிபோலவே மேன்மக்கன் சொற்க்கோ மதித்துச் சிவபூசை செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்ளேன் என்பது இதன் கருத்து. (கூச)

சிவயோகஞ் செய்வா றடையும் பயன்.

“மைவிழியார் மனையகல்”

(இ - ள்.) 'மைதிட்டிய கண்களையுடைய பரத்தையர் வீட்டுக் குச் செல்வத்தினின்றும் நீங்கு,' என்பதாம்.

95. மைவிழி யார்கள் மனையகன் றறிவு

வளர்சிவா கமங்களைத் தெரிந்து

செவ்வழி யாகுந் தத்துவ முணர்ந்து

திகழ்சிவ யோகத்தி னின்று

கைவழி ஈழுவார் சிவ்னையுள் ளிருத்திக்

கடுத்தவாஞ் செய்குநர்க் கிடமா

மைவளர் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) 33 - அழகானது, வளர்-வளரானின்ற, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந் தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனை - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனை! (உலகத்தில் நற்கதியுடைய விரும்புவோர், நெஞ்சிற் சிறிதும் விசுவாசமில்லாத பரத்தையர் வீட்டிற்குச் செல்வதை நீக் கித் தம் இல்லாளோடு கூடி வாழவேண்டும்; அங்ஙன மின்றி அன் பற்ற பரத்தையர் நேயங் கொள்ளின் அறிவு, பொருள், அழகு, புகழ் முதலியவை அழிவதோடு பல்வீங்குகளும் நேரும்; இதுபற் றியே ஔவையாரும், 'மைவிழியார் மனையகல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) மை - அஞ்சன மெழுதப்பெற்ற, விழி

யார்கள் - கண்களையுடைய பரத்தையர்களது, மனை அகன்று - வீட்டிற்குச் செல்வதை விட்டும் நீங்கி, அறிவு வளர் - புத்தி அதிகரிக்கின்ற, சிவாகமங்களை - சைவாகமங்களை, தெரிந்து - அறிந்து, செவ்வழி ஆகும் - நேரான வழியாகும், தத்துவம் உணர்ந்து-உண்மையை அறிந்து, திகழ் - மேலானதாக விளங்குகின்ற, சிவயோகத்தில் நின்று - சிவானந்த யோகத்திலே நிலைபெற்று, கைவழி - கையினிடத்திலே, மழு ஆர் - மழுவாயுகம் பொருந்திய, சிவனை - சிவபெருமானாகிய நின்னை, உள் இருத்தி - மனதிற்குள்ளே சேர்த்து, கடும் தவம்-கடினமரிகிய தவத்தை, செய்குநர்க்கு - செய்பவர்களுக்கு, இடமாம்-(சிவலோகத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்று வாழ்வதற்கு) இடமுண்டாகும். (ஆதலின், நானும் அவ்வாறே செய்து சிவலோக பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'ஐயுவிழியார் மனையகல்,' என்று ஓளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, பரத்தையர் வீடு செல்வதை நீக்கி, சிவாகமங்களை யாராய்ந்து தத்துவ முணர்ந்து சிவயோகத்திருந்து சிவனாகிய நின்னை மனத்திருத்துவார்க்குச் சிவலோகத்தில் இடமுண்டாவது திண்ணமாதலால் யானும் அவ்வாறே செய்து நின்னருளால் சிவலோக பதவியை அடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (ககி)

இதுவுமது.

“மொழிவ தறமொழி”

(இ-ள்.) 'நீ சொல்லும் துற்பொருளைச் சந்தேகமறச் சொல்,' என்பதாம்.

96. மொழிவ தறமொழி யுக்குரு பாளை
முன்னறிந் தவனருள் பெற்றுப்
பழிபடுஞ் செவல்க டவிர்த்துநல் வழியிற்
படர்கதா னருளையே நாடி
விழிமணி நாசி முனையினை கோக்கி
மெய்த்தவஞ் செய்குநர்க் கிடமா
மழிவினாக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாசிசத் தீசுநா யகனை.

(இ - ள்.) அறிவு இல்லா - எப்பெழுதும் அழிவற்ற வியல்பினையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்

வதத்திலே, மேலும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆகிசத்தீச நாயகனே - ஆகிசத்தீசனென்னும் நாதனே ! (தூற்பொருள்களைச் சொல்லுவார் சந்தேகமறச் சொல்லவேண்டும்; அங்கனம் சொல்வோரே குருத் தவ முடையவராவார்; அத்தகையரை யடுத்தே மற்மையர், மேலான மார்க்கங்களை யுணர்வேண்டும்; இதுபற்றியே ஓளவையாரும், 'மொழிவ தறமொழி,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க, மொழிவது - சொல்லும் தூற்பொருளை, அற - சந்தேகம் நீங்க, மொழியும் - சொல்லுகின்ற, குருபாண-குருநாதனை, முன் அறிந்து-முன்னே ஆராய்ந்துணர்ந்து, அவன் அருள் - அவனுடைய கிருபையை, பெற்று - அடைந்து, பழிபடும் - பாவமுண்டாகும், செயல்கள் தவிர்த்து - செய்கைகளை விட்டு நீங்கி, நல் வழியில் - நன்மார்க்கத்திலே, படர்ந்து - சென்று, அரண் - அரனென்னும் பெயரையுடைய நினது, அருளையே நாடி - கிருபையையே நினைத்து, விழி மணி - கண்ணின் கருமணிகளால், நாசி முனையினை - மூக்கின் துனியை, நோக்கி - பார்த்து, மெய் - உண்மையாகிய, தவம் செய்குநர்க்கு - தவத்தைச் செய்வோர்க்கு, இடம் ஆம் - மோகுவீட்டில் நின்பெற்ற இடமுண்டாகும். (ஆதலின், யானும் அவ்வாறே செய்து மோகத்தில் இடம் பெறுவேன்.)

* (வி-ரை.) 'மொழிவ தறமொழி,' என்று ஓளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, சொல்லும் தூற்பொருளைச் சந்தேகமறச் சொல்லும் குருநாதனை யடுத்து நன்மார்க்கங்களை யுணர்ந்து பாவங்களைப் போக்கி நல்வழியில் நடந்து நின்னருளை நாடித் தவஞ் செய்வோர்க்கு மோகத்தில் இடங் கிடைப்பது நிச்சய மாதலால் யானும் அங்கனமே செய்து இடம் பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து, (கக)

விருத்தன் கதை.

“மோகத்தை முனி.”

(இ-ள்.) 'நீ மோகத்தையுடைய விரும்பினால், மண், பெண், பொன் ஆகிய மூன்றிடத்தும் செல்லும் ஆசையைக் கோபித்து விலக்கு,' என்பதாம்.

97. மோகத்தை முனிந்த சுந்தர நாட்டின்

முறைதவிர் விருத்தனான் மறைபோன்

தேகத்திற் செய் பழிதொலை யாது

சீர்பரி பூண ருளால்

நாகத்தி னுரித்த தோலெனக் கழன்று

நறகி யடைந்தகை மறிவேன்

ஆகற்ப கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசுத தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆகற்பம் - அலங்காரத்தையுடைய, கங்கை - ஆதாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசுத்தீச நாயகனே - ஆதிசுத்தீச னென்னும் நாதனே! (மோகத்தை யுடைய விரும்புவோர் மண், பெண், பொன் ஆகிய மூன்றிடத்தும் செல்லும் ஆசையை ஒழிக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் ஒழிக்காவிடின் மோகத்தை யடைவது கூடாதாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'மோகத்தீத முனி,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிப்படி.) மோகத்தை - மூவாசையையும், முனிந்த - (அங்குள்ளார்) போய்த்து நீங்கி நற்பதவி யடைந்த சிறப்பினையுடைய, சுந்தர நாட்டில் - சுந்தரநாட்டிலே, (இருந்து) முறை - பிராமண வொழுக்கங்கள், தவிர் - நீங்கிய, விருத்தன் - விருத்த னென்னும் பெயரினையுடைய, நான்மறையோன் - பிராமணன், தேகத்தில் - உடம்பிற்றங்கி, செய்த - தான் இயற்றிய, பழி-பாவமானது, தொலையாது - நீங்கப்பெறாமல், (முடிவில்) சீர் - சிறப்பினையுடைய, பரிபூரணர் - கிருபாபரிபூரணரென்னும் பெரியவருடைய, அருளால் - கிருபையினாலே, (இந்தக் கோபர்வத மென்னுந் தலத்தை வடைந்து நினக்குத் தொண்டு செய்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே) நாகத்தின் - அரவத்தினுடைய, உரித்த - கழற்றப்பட்ட, தோல் என - சட்டைபோல, கழன்று - அப்பாவம் நீங்கப்பெற்று, நற்கதி - நல்ல பதவியை, அடைந்ததை - சார்ந்த தன்மையை, மறிவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அந்த விருத்தனென்பவனைப்போலவே யானும் நினக்குத் தொண்டு செய்து நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ளை.) 'மோகத்தை முனி,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி அறிவுடையோர் பலர், மூவாசையையும் ஒழித்து மோகத்தை யடைந்த சிறப்பு வாய்ந்த சுந்தரநாட்டில் பிராமண வொழுக்கங் குறைந்து பஞ்சமா பாதக்களைச் செய்துகொண்டு திரிந்த விருத்தனென்னும் பிராமணன், கிருபாபரிபூரணர் சொற்படி கோபர்வதத்திலுள்ள ஆதிசுத்தீசனாகிய நினக்குத் தொண்டியற்றிப் பாவ நீங்கி நற்கதி யடைந்த செய்கையை யானும் மறவாமல் அவ்வாறே நின்னை வணங்கி நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து.

மேற்கூறியபடி ஆதிசத்திசுருக்குத் தொண்டு செய்து பாவ நீக்கிய விருத்தனென்னும் பிராமணன் வரலாறுவது:—

மோகத்தை முனிந்தவர்கள் வாழுஞ் சுந்தரநாட்டில் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்து அவ்வொழுக்கத்தை விட்டுக் கனவொழுக்கத்தையே மேற்கொண்ட விருத்தனென்னும் பிராமண னொருவன் இருந்தான், அவன் காட்வெழிகளில் நின்று மார்க்கதீபம் செல்லுவோரை அடித்து அவர்களிட முள்ளவற்றைப் பறித்துச் சிவனாரு செய்து வந்தான், அவ்வாறு செய்துவருநாளில் ஒருநாள் அவன் கோபருப் பசுந்தையடுத்த காட்டில் சேர்ந்து மார்க்கத்தில் வருவானைத் தேடி நின்றான், அப்போது கிருபாபரிபூரண ரென்னும் டெரியவர் அக் காட்டில் தடுப்பை கொய்யும்பொருட்டுச் சென்றார், அப்படி அவர் செல்கின்றதைக் கண்டவுடனே விருத்தன், அவரை அடித்து அவரிட முள்ளதைக் கொள்ள கொள்ள நெருங்கினான், அதைக் கண்டவுடனே அவர் அவன் உற்று நோக்கினார், அவ்வாறு நோக்கின மாத்திரத்தில் விருத்தன் உண்பவனுடைய அக்கியான விரு ளொழிந்து அவனுக்கு ஞானோதய மாகியது, அங்கு மாகவே அவன், கிருபாபரிபூரணருடைய திருவடியில் விழுந்து அவரை நோக்கி, “சுவாமி! அடியேன் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவனே வேத அத்தியயனத்தை மறந்து துற்செய்யையாகிய கொலை மளவு கட் காமம் முதல் ப பாவங்களுையே செய்து நாகத்துக் காளானேன், ஆத லால், ஐயவோ! இந்தப் பாவத்தை நீக்கி என்னை இரட்டுக்கவேண் டும்,” என்று வணங்கி யழுதான், அங்கனம் வழங்கு அழுவே, அவர் இரங்கிக் கிருபா நோக்கஞ் செய்து, அவனைப் பார்த்து, “நீ இன்று முதல் ஆதிசத்திசுருடைய கோயிற் பசுவை மேய்த்து, ஆகாய கங்கையில் பூங்கி, அந்த ஈசுவரனைத் தெரிசித்துக் கோயிற் பிர சாதம் வாங்கிப் புசித்து ஜீவிப்பாயானால், அந்த ஈசுவரன் நீ செய்த பாவங்களை நீக்குவார்,” என்று சொல்லிப் போயினார், அதன்மேல் அவன் அன்றுமுதல் நாள்தோறும் பரிபூரணர் சொல்லியவாறே செய்து ஆதிசத்திசுவரன் கிருபையினால், பாம்பின்தோ லுரிந்து போலத் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த பாவங்க ளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று முத்தியடைந்தான். (கௌ)

பிருடி யென்னும் பிராமணன் கதை.

“வல்லமை பேசேல்.”

(இ-ள்.) ‘நீயே உன் சாமர்த்தியத்தைப் புதழ்ந்து பேசிக்கொள் ளாதே,’ என்பதாம்.

98. வல்லமை பேசாத் தொண்டைநாடதனின்

மறையவனவன்மனை யவனாச்

சொல்லுநல் லுருசி யிவர்கெய்க பாவந்

தொலைந்திடத் தலமெலாஞ் சென்று

நல்லவர் சொல்லாற் கோகிரி மேவி

நற்கதி யடைந்ததை மறவேன்

அல்லல்தீர் கங்கை கோகிரி மேவு

மறச்சித் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அல்லல் தீர்-மூழ்குவோர்க்குத் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கத்தக்க மகிமைவாய்ந்த, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே ! 'வல்லமை பேசேல்,' என்று ஞானை கூறிய நீதிப்படி எவரும் தம்முடைய சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாமே புகழ்ந்து பேசலாகாது; பிறர் புகழ்ந்து பேசவேண்டும்; அதுவே சிறப்பாம், அங்ஙனமின்றித் தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து பேசினால், 'தன்னைப் புகழ்ந்த பதர்,' என்று பலரும் துற்றுவர்; அன்றியும் ஒரு சிறப்பு மில்லாமற்போகும். ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க, மனிதர்கள்) வல்லமை பேசா - தங்கள் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாங்களே புகழ்ந்து பேசிக்கொள்ளாத நல்ல வியல்பையுடைய, தொண்டைநாடதனில் - தொண்டைநாட்டிலு், மறையவன் - பிருடியென்னும் வேதியன், அவன் மனையவனா - அவனுடைய மனைவியாக, கொல்லும்-உரைக்கின்ற, நல்-நல்ல வியல்பையுடைய, உருசி - உருசியென்னும் பெயருடையவன், (ஆகிய) இவர் - இவ்விருவரும், செய்த - இயற்றிய, பாவம் - பழியானது, தொலைந்திட-நீங்கும்பொருட்டு, தலம் எல்லாஞ் சென்று-ஒவ்வொரு ஸ்தலங்களுக்கும் சென்றும், (அது திராமல் முடிவில்) நல்லவர் - நல்ல தன்மையையுடைய ஒரு பெரியவரது, சொல்லால்-வார்த்தையினாலே, கோகிரி-நீ குடிக்கொண்டிருக்கும் கோகிரியென்னும் ஸ்தலத்திலே, மேவி - அடைந்து, (அத்தல மகிமையால் உடனே) பாவம் நீங்கப்பெற்று நற்கதி அடைந்ததை-நற்பதவிசேர்ந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்களைப் போலவே கோகிரியிலிருந்து நினைவணங்கி நினைநருளால் நற்கதி யடைவேன்,

(வி - ரு.) 'வல்லமை பேசேல்,' என்று ஞானை கூறிய நீதிக்கிணங்க, மனிதர்கள், தங்கள் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாங்களே

புகழ்த்து பேசாத வியல்பையுடைய தொண்டைநாட்டிலிருந்த பிரகடி பென்னும் வேதியனும் அவன் மனைவி உருசியென்பவளும் தாங்கள் செய்த பாவக் தொலைதற்கு ஸ்தலங்கடோறும் சென்றும் அது தொலையாமையால் முடிவில், ஒரு பெரியவருடைய சொல்லக் கேட்டுக் கோபாவதத்தைச் சார்ந்து நினை வணங்கி, அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் அப்பாவம் நீங்கப்பெற்று நின்னருளால் நற்கதி யடைந்த மேன்மையை நான் ஒருபோதும் மறக்காமல் அவர்களைப்போலவே நினை வணங்கி நற்கதி யடைவேனென்பது இதுன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி ஆதிசத்தீசரருளால் நற்கதியடைந்த பிரகடி, உருசியுடையவர்களின் வரலாறுவது:—

தங்கள் வல்லமையைத் தாங்களே பேசாதவர்கள் வாழுகின்ற தொண்டை நாட்டில் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவனாகிய பிரகடி என்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு உருசியென்பவன் மனைவி யாக இருந்தான். அவ்விருவரும் அக்கியானத்தால் ஹோல களவு கட் காம முதலிய தீவினைகளைச் செய்து, அவற்றா லுண்டான பாவங்க ளெல்லாம் தங்கள் தலையின்மேல் ஏறிப் பெரும் பாரம் வைத்ததுபோல் சமையாகத் தோன்ற, அதனால் வருத்தப்பட்டு அறி வாளரிடத்திற் சென்று, ‘இப்பாவங்கள் நீங்கும் உபாயம் யாது?’ என்று வினவ, அவர்கள், ‘பூப்பிரதட்சணஞ் செய்து ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் சிவதரிசனஞ் செய்தால் இப்பாவங்கள் தொலையும்,’ என்று சொல்ல, அவ்வாறே அவ்விருவரும் அன்றையத்தினமே தாம் இருக்கும் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு நார்பது வயது முதல் அறுபது வயதுவரையில் பூயிப்பிரதட்சணம் பண்ணி, ஆங்காங்குள்ள நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து, சிவதரிசனம், விட்டுணு தரிசனஞ் செய்து திரும்பினர். அவ்வாறு செய்தும் அதவரை அப்பாவங்கள் நீங்காமையால்திரும்பி உரும்போது அவர்கள், வழியிலிருந்த ஓர் அரணியத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு பெரியவரைக் கண்டு வணங்கி நின்றார்கள். அப்போது அவர், ‘நீங்கள் யாவர்?’ என்று வினவ, அவ்விருவரும் தாங்கள் இன்றொன்றும், தாங்கள் செய்த தீவினைகளையும், அவைகள் தலைச்சமையாக விருப்பதையும், அப்பாவங்கள் நீங்குதற்காகத் தாங்கள் பூவலம் வந்தும் அவை தொலையாம விருப்பதையும் சொன்னார்கள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவர், அவர்களை நோக்கி, “விருத்தாசலத்தின் சமீபத்தில் கோபருப் பதமென்னும் ஓர் ஆலயம் இருக்கின்றது; நீங்கள் அத்தலத்திற் சென்று, அங்குள்ள ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி, ஆதிசத்தீசவரனையும் பெரியநாயகி யம்மையையும் தரிசித்து வந்தால் இப்பாவங்கள் உங்

99: ஆத்திரமபு புராணம் மூலமும் உரையும்.

களை விட்டு நீங்கும்,' என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் சந்தோஷித்து, அப்பெரியவருடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சென்று மேற்சொல்லிய திருத்தலத்தையடைந்து அங்குள்ள ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி ஆதிசத்தீசரானையும் பெரியநாயகி யம்மனையும் தரிசித்து ஆறுமாதம் அவ்விடத்தில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு செய்யவே கடவுள் இரங்கி இடபாருடராய்ப் பார்வதியுடன் எழுந்தருளி அவர்களுக்குத் தரிசனம் தந்து அவ்விருவரையும் தமது திருவடியில் சேர்த்துக்கொண்டனர். (கஅ)

சசிவன்னன் கதை.

“வாதுமுற் கூறேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும் கண்டவரோடெல்லாம் நயவார்த்தை பேசுவதை விடுத்து வீண் கர்வங்கொண்டு அவர்க்குமுன்னே தருக்கமான வார்த்தைகளைப் பேசாதே,’ என்பதாம்.

99 வாதுமுற் கூறு தவன்சசி வன்னன்

மண்ணினிற் கொலைமுதல் செய்து

திதுறு கொய்கொண் டவன்பெரி யோரைத்

நீர கிடைச்செல விடுத்து

வேதபா ராயண ரின்பதந் தொழுது

விடுபெற் றகையும்பான் மறவேன்

ஆதியாக் கங்கை கொகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) ஆதியாம் - எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் முதன்மை பெற்றதாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கொகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச ஸாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய காதனே! (மனிதராயினார், எவ்வளவு நூற்களைக் கற்றிருந்தபோதிலும் வீண் கருவங்கொண்டு கண்டகண்ட மனிதர்க்கு முன்னே ‘இனிமையாகப் பேசி வேயத்தை விருத்திசெய்து கொள்வதை விடுத்து எல்லாங் கண்டவர்போல் எடுத்த வார்த்தைக்கெல்லாம் தருக்கம் பேசிப் பலர் பகையையும் வளர்த்துக்கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம் செய்யின் பலரும், ‘இவர் கன்றாகக் கற்றவர்,’ என்று புகழ்ந்து கூறுதலை விடுத்து, ‘இவர் மிகக் கருவமுடைய வீணர்,’ என்று நிதிப்பர்; அந்நான்

கற்றும் பயனின்றும்; கற்றோர்க்கழகு எவரோடும் வீண் தருக்கம் பேசிப் புகையை உளர்க்காமல் இனிமையாகப் பேசிச் சிநேகத்தை விருத்தி செய்வதேயாம்; இதுபற்றியே ஓளவையாரும், 'வாதுமுற் கூறேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க) முன் - எதிர்ப்பட்டவர் முன்னே, வாது கூறுதலின் - வீண்தருக்கம் பேசாதவனாகிய, சசிவன்னன் - சசிவன்னனென்னும் பெயரினையுடைய அந்தணன், (தான் வேதியர் குலத்திற் பிறந்து அவ்வாறு கண்டவரோடு வீண்தருக்கம் பேசா, நுத்தலாகிய கொள்கையைக் கொண்டிருந்தும் சிறிது அறிவு குன்றியபடியால்) மண்ணினில் - இந்தப் பூவுலகத்தில், (தன் குலவொழுக்கத்தை விட்டு நீசஸ்திரீயைச் சேர்ந்து) கொலைமுதல்-கொலை முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களை, செய்து - புரிந்து, தீது உறு - தீங்குபொருந்திய, நோய் கொண்டு பெருவியாதியையடைந்து, அவன் பெரியோரை - அவனுடைய இருபத் தொரு தலைமுறையிலுள்ள பிதர்க்களாகிய பெரியவர்களையும், தீ - கொடுமையாகிய, நரகிடை - நரகத்தினிடத்தே, செல்ல விடுத்து - செல்லும்படி அனுப்பி, (தானும் மிகுந்த துன்பங்களை உடைந்து அப்பாவங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதி ஊர்கடோறும் திரிந்து முடிவில் கோபர்வதத்திற் வந்து அங்கிருந்த) வேதபாராயணரின் - வேதபாராயணரென்னும் பெரியவருடைய, பதம் கொழுது - பாதங்களை வணங்கி, (அவர் ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி ஆதிசுதத்சுரனைத் தொழுவா யென்று சொல்ல அவ்வாறே செய்து நின்னருளால்) வீடு பெற்றதையும் - மோகூமடைந்த செய்கையையும், யான் மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (எவ்வளவு பாவங்களைச் செய்திருப்பினும் அந்த வேதியனைப்போலவே நின்னை வணங்கிப் பாவத்தைப் போக்கி மோகூத்தை யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'வாதுமுற் கூறேல்,' என்று ஓளவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, கண்ட மனிதரிடத்து வீண்தருக்கமிடாத நல்ல வியல்பையுடைய சசிவன்னனென்னும் வேதியன், தான் அத்தகைய குணம் பெற்றிருந்தும், பிராமண வொழுக்கத்தை விட்டுக் கொலைமுதலிய பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்தபடியால், தன் முன்னோர்களையும் நரகத்தில் விழச் செய்து தானும் நோய்கொண்டு வருந்தி, அப்பாவங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பல ஊர்களுக்கும் சென்று, முடிவில் கோபர்வதத்திற்கு வந்து வேதபாராயணருடைய சொற்படி ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி நின்னை வணங்கி, அப்பாவங்களைப் போக்கி மோகூத்தை யடைந்த செய்கையை மறவாமல் யானும் அப்படியே செய்து நற்கதியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. 'கொலைமுதல்,'

என்பதற்குப் பின், 'பஞ்சமாபாதகங்களை,' என்னும் வாக்கியங்கள் எச்சமாக வருவிக்கப்பட்டன. இங்குக் கூறியபடி செய்து நந்தியை யடைந்த சசிவன்னன் கதையாவது:—

பெரியோர்களோ டெதிர்த்து வாது செய்யாதவனாகிய சசிவன்னன் னென்பவன் அக்குணத்தைப் பெற்றும், அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தும், அக்குலத்துக்குத் தக்க ஒழுக்க மில்லாமல் நீச்ச ஸ்திரீயைச் சேர்ந்து கொலை களவு கட் காம முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்தபடியால் தீவினை நிரம்பிய தேகத்தை யுடையவனாய்ப் பெரு வியாதியை யடைந்து, தனக்கு முன் இருபத்தொரு தலை முறையி லுள்ளோரையும் சுவர்க்கத்தை விட்டு நரகத்தில் விழச் செய்து, தானும் மிகுந்த துன்பப்பட்டு அப்பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளக் கருதி ஊர்தோறுந் திரிந்து முடிவில் கோபருப்பதத்தில் ஊந்து, அங்கு வேதபாராயண ரென்னுந் திருநாமத்தையுடைய பெரியவரைக் கண்டு, அவரிடம் தன் குறைகளைத் தெரிவித்தான். அவர் இரக்கங்கொண்டு அந்தச் சசிவன்னனை, அங்குள்ள ஆகாயகங்கையென்னும் தீர்த்தத்தில் மூழ்கச் செய்து அவன் பாபங்களைப் போக்கி அவனுக்கு பஞ்சாட்சர உபதேசஞ் செய்து ஆதிசத்தீசரரைத் தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அவன் *அவ்வாறே செய்து தன்னுடைய பிதுர்க்களையும் நரகத்தை விட்டு வெளியேற்றிச் சுவர்க்கத்திற் சேர்த்துத் தானும் மோக மடைந்தான். (166)

சுவாகை யென்னுந் தாசி கதை.

“வித்தை விரும்பு.”

(இ-ள்.) ‘கல்வியே நல்வழியிற் சேர்ப்பதாதலால் நீ அதனையே மேன்மேலும் கற்க விரும்பு,’ என்பதாம்.

100. வித்தை விரும்பும் வேசியாஞ் சுவாகை

மேதினி யில்விட புருடர்

செத்திடச் செய்யு நமன்றொழில் செய்பா

தீப்பிணி யாலுடல் வருந்தி

முத்தர்தம் செயலா லீசன கங்கை

மூழ்கிவி டடைந்ததை மறவேன்

அத்துறை கங்கை கோகிரி மேவு

மர் திசத் தீசகா யகனை.

(இ - ள்.) அம் துறை - அழகிய துறையினையுடைய, கங்கை - ஆதாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபாவதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மடமையுடையாரையும் அதினின்றும் கீக்கி அறிவுடைய ராக்கி கல்வழியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது கல்வியே ஆதலின், எவரும் கல்வியை அவசியம் கற்க விரும்பவேண்டும்; கல்வியுடையார் எத்தகையராயினும் அக்கல்வியின் உதவியால் ஞானமேற்பட கல்வழிப்பட்டுய்வார்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வித்தை விரு ம்பு,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) வித்தை விரும்பும் - பரதம் சங்கீதம் முதலிய பல தூற்கல்விகளை விரும்பிக் கற்று ஒரு னானாக் கிணங்கும் நாயகனோடு அன்றுவரை சுத்தமாயிருக்கும் கல்வ வியல்பினைத் தேடக்கூடிய, வேசியாம் - தாசிவகுப்பினனாகிய, சுவாகை - சுவாகையென்பவன், (அவ்வாறு கல்வி முதலியவற்றை விரும்பக்கூடியவனா யிருந்தும் தன்னுடைய கெட்ட காலத்தால்) மேதினியில் - இப்பூவுலகத்தில், விடபுருடர் செத்திடச் செய்யும் - காழகராகிய வாலிபர்களை மயக்கி அவர்களுடைய பொருள்களைக் கவர்ந்து அவர்களுக்கும் மருந்திட்டு அவர்கள் இறந்துபோகும்படி செய்வதாகிய, நமன் தொழில் - எமனுடைய கொலைத்தொழிலை, செய்யா-செய்து, (அப்பாவத்தால் தனக்குப் பெருவியாதி வந்தசேர) தீப்பிணியால் - அந்தக் கொடிய நோயால், உடல் வருந்தி - தேகம் நொந்து பலரும் அருவருக்க மிகவும் வருத்தமுற்று, (அதனைத் தீர்த் துக்கொள்ளக் கருதிப் பொருள்களை யெல்லாம் செலவிட்டும் அது தீராமையால் காடுகளில் சஞ்சரித்து முடிவில் ஒரு பெரியவரைக் கண்டு) முத்தாதம் செயலால் - அந்த மோகி விரும்பத்தையுடைய பெரியவரின் கிருபை பொருந்திய செய்கையினாலே, (கோபர்வ தத்தை யடைந்து) ஈசான கங்கை மூழ்கி - ஆதாயகங்கையிலே படி ந்து, (அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் வியாதி நீங்கி) வீடு அடைந் ததை - மோகும் பெற்றதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவன்போலவே எவ்வளவு பாவங்களைச் செய்திருந்த போதிலும் ஆதாயகங்கையில் மூழ்கி அவற்றைப் போக்கி நினை வுணங்கி நினைந்துனால் மோகமடையேன்.)

(வி - ளை.) 'அந்துறை,' என்பது, 'அத்துறை,' என வலித் தல் விகாரமாயிற்று. செய்யா - இறந்தகால வினையெச்சம். 'வித்தை விரும்பு,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, பரதம், சங்கீதம் முதலிய பல தூற்கல்விகளைக் கற்று, ஒருவரிடம் ஒருவானாக் கிணங் கிப் பணம் வாங்கினால் அன்றுவரை அவரையே நாயகராகக் கருதி

மற்றவரை விரும்பாதிருக்கும் நல்ல வியல்பையுடைய தாசியர் குலத்திற் பிறந்தவளாகிய சுவாகை யென்பவள், தானும் அவ்வாறு வித்தை விரும்பக்கூடியவளாயிருந்தும் தன்னுடைய கெட்ட காலத்தால் விடபுருடரை யேமாற்றிப் பொருள் கவாந்து அவர்களையும் மருந்திட்டுக் கொண்டு அப்பாவத்தால் பெருநோய் கொண்டிழன்று அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவிட்டும் அந்நோய் தீராமல் முடிவில் ஒரு பெரியவருடைய கிருபையால் ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி அந்நோய் நீங்கி மோக்ஷமடைந்ததை மறவாமல் யானும் அவ்வாறே மூழ்கி என்னுடைய பாவங்களைப் போக்கி நின்னருளால் மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி நற்கதியடைந்த சுவாகை யென்னும் தாசியின் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டில் பரத்தையர் குலத்திற் பிறந்த சுவாகை என்னும் பெயரினையுடைய தாசி யொருத்தி மன்மதனும் விரும்பும் அழகிளையுடையவளாய்க் கானவித்தை முதலிய கல்விகளைக் கற்று அரசர்களுல்லோரும் விரும்ப வாழ்ந்துவந்தாள்; அப்படி வாழ்நாளில் அவள் தன்னை விரும்பி வந்த புருஷர்களின் பொருள்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அவர்களையும் மருந்திட்டுக் கொண்டு அதனாற் பழிபாவங்களை மிகுதியாக அடைந்ததால் பெருவியாதி கண்டு, அதை நீக்கிக்கொள்ளத் தான் சம்பாதித்த அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவு செய்தும் அது நீங்காமல் அதிகரிக்க அதனால் அவளுக்கு எதிரில் வருவோர் தம்முடைய மூக்கின் துளையை இருகையினாலும் அழுந்தப் பிடித்துக் கண்கள் இரண்டையும் மூடிக்கொண்டு போகும் படியான தூக்கந்தத்தை யுடையவளாயிருந்தாள். அவள் அப்படி இருப்பதைக் கண்டு அவ்வூரி லுள்ளோர் அவளை ஊருக்கு வெளியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார்கள். அதன்மேல் அவள் காடுகளில் சஞ்சரித்துத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு திரிந்தாள். அப்போது ஒரு பெரியவர் அவளைப் பார்த்து, மனமிரங்கி, ஆதிசத்தீசரையும் கிருபாபரிபூரணரையும் வேதபாராயணரையும் திருவுளத்தில் நினைத்து அவளுக்குச் சுகமுண்டாகவேண்டுமென்று விபூதியை எடுத்து அவன்மீது எறிந்துவிட்டுச் சென்றார். அன்றிராத்திரி அவள் அத்துண்பத்தால் மூர்ச்சித்திருக்குங்காலையில் பெரியவர் விபூதியிட்ட மகிமையால் ஒரு பூதம் வந்து அவளை எடுத்துப்போய் கோபருப் பதத்திலுள்ள ஆகாயகங்கையாகிய புண்ணிய தீர்த்தத்தி லெறிந்து விட்டுப்போயிற்று. உடனே அவள் அத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கிக் கனவு கண்டு எழுந்தவன்போல் எழுந்தாள். அவ்வாறு எழுந்தவுடனே அவள் தன் தேகத்தி லிருந்த குட்டனோய் நீங்கிச் சுவர்ணச்சாறு

ஆடையவனாயினான். அப்பொழுது ஆதிசத்தீசரானால் தேவவிமானம் வந்தது. அங்கனம் வரவே அந்தச் சுவாகை என்பவன் அவ்விமானத்தி லேறிக்கொண்டு கைலாயம் போய்ச்சேர்ந்தனன். (க00)

அனந்தபாராயணர், கிருபாபரிபூரணர் ஆகியவர்களின்
இயல்பு

“வீரியம் பேசேல்.”

(இ - ள்.) ‘ஈ தற்பெருமை கொண்டு எவரிடத்தும் உன் வீரியத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே,’ என்பதாம்.

101. வீரியம் பேசார் வேதபா ராயணர்

மிளிர்கிருபா பூரணர் மகிமை
யாரினி யறிவார் தீவினை யுடையா
ரடைந்தவெம் மிடிவிபா திகளோச்
சீரிய வருளாற் போக்கிவி டவரைச்
சேர்த்தன ரவாடி மறவேன்
ஆரிய கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆரியம்-அழகுபொருந்திய, கங்கை-ஆகாயகங்கையை யுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் ஒருவன் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பலர் புகழ்ந்துபேசும்படி செய்கையாற் காட்டவேண்டுமே யன்றித் தானே அதனைப் பேசிப் புகழ்ந்து திரியலாகாது; எப்பொழுதும் அவன் சாமர்த்தியங் காட்டுவது அரிதாகலானும், சிற்சில சமயங்களில் தன்னுடைய சாமர்த்தியங்களை யிழத்தல் நேருமாகலானும் அவ்வாறு அதனைப் புகழ்ந்து பேசித்திரியின் அக்காலங்களில் அவமானத்தை யடைதற்கேது வுண்டாகும்; இக்காரணம் பற்றியே ஔவையாரும், ‘வீரியம் பேசேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிப்படி) வீரியம்-தம்முடைய சாமர்த்தியத்தை, பேசார் - தாமே புகழ்ந்து பேசித்திரியாதவர்களாகிய, வேதபாராயணர்-வேதபாராயணரும், மிளிர்-பெருமையால் விளங்குகின்ற, கிருபாபூரணர் - கிருபாபரிபூரணரும், (நின்கடியராய் நின் மீது பக்தி செலுத்தியிருந்த தன்மையினாலே) தீவினை உடையார் - பாவச்செய்கையையுடைய சிவன்னன், வீருத்தன் முதலியவர்கள்,

அடைத்த-பெற்றிருந்த, வெம்-கொடுமையாகிய, வியாதிகளை-நோய்களையும், பிடி-துன்பங்களையும், சீரிய-சிறப்புப்பொருத்திய, அருளால்-நின்று கிருபையினாலே, போக்கி - நீக்கி, அவரை-அப்பாதகரையும், வீடு - மோகத்தில், சேர்த்தனர் - இருக்கும்படி செய்தார்கள்; மகிமை - அத்தகைய மகான்களுடைய பெருமையை, இனி - இனிமேல், யார் அறிவர்-உலகத்தில் எவரறிய வல்லவர்? (ஆதலால்) அவர் அப்பேர்ப்பட்ட தன்மையையுடைய நின் அடியார்களாகிய அவர்களுடைய, அடி - பாதங்களை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவர் பாதங்களைத் தொழுது அவருனால் நின்களாகி நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'வீரியம் பேசேல்,' என்று ஞானை கூறிய நீதிப்படி தம்முடைய சாமர்த்தியத்தைத் தாமே புகழ்ந்து பேசாத இயல்பினை யுடையவர்களாகிய வேதபாராயணர், கிருபாபரிபூரணர் ஆகியவர்கள் நின்னருளால் தம்மை யடைந்த சசிவன்னன், விருத்தன் முதலியவர்களுடைய நோய்களையும் துன்பங்களையும் மொழித்து அவர்களை நற்கதியிற் சேர்த்தனராதலின், அவருடைய பாதங்களை யானும் மறவாமற் றொழுது அவருளால் நின்னருளைப் பெற்று நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (க0க)

சந்திரசேனன் கதை.

“உத்தமனா யிரு.”

(இ - ள்.) 'நீ எவருக்கும் கல்லவனா யிருக்கக்கடவை,' என்பதாம்.

102. உத்தமர் வாழ மவந்திமா நகரா

னொப்பிலாச் சந்திர சேனன்

புத்தியி லையச்சான் வேதியற் கொன்றப்

புண்ணிபன் பன்னிபைப் புணர்

வத்தவன் பழியா முருக்கோடு பற்ற

வப்பழி தொலைத்துவி டனித்த

ஐத்தகைக் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசகா யகனை.

(இ - ள்.) ('உத்தமனா யிரு,' என்று ஞானை கூறிய நீதிப்படி உலகத்தில், சலமடைய விரும்புவோர் நற்குணங்களைக் கைக்கொ

ண்டு, எவரும் பார்த்து, 'இவர் மகா உத்தமர்,' என்று சொல்லும்படி நடக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நடப்பவர் இகபர சகங்களை யடைவர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க நடக்கும்) உத்தமர் - நற்குணங்களை யுடையவர், வாழும் - வாழ்கின்ற, மா - சிறப்பினையுடைய, அவந்த நகர்-அவந்திமாநகரத்தை, ஆன்-ஆள்கின்ற, ஒப்பு இல்லா-எச்சிறப்பினும் தனக்கிணை வேறொருவரு மில்லாத வியல்பினையுடைய, சந்திரசேனன் - சந்திரசேனனென்னும் அரசன், புத்தி இல் - விவேக மில்லாத, அமைச்சால் - மந்திரியால், வேதியன் கொன்று - ஒரு பிராமணனைக் கொலைசெய்து, அப்புண்ணியன் - அந்த மகாத்மா யுடைய, பன்னீயை - மனைவியை, புணர் - சேர, அத்தவன்-இறந்து போன அந்தத் தவத்தினை யுடையவனாகிய வேதியன், பழி ஆம் உருக்கொடு - பிரமஹத்தி தோஷமாகிய உடிவத்தைக் கொண்டு, பற்ற - அவ்வரசனைப் பற்றி வருத்த (அவன் அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூமிப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து முடிவில் அகஸ்தியருடைய சொல்லால், வந்து ஸ்நானஞ் செய்ய) அப் பழி - அந்தப் பாவத்தை, தொலைத்து - நீக்கி, வீடு அளித்த - அவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த, ஐ தகை-அழகிய தன்மையையுடைய, கங்கை-ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதி சத்தீசனென்னும் நாதனே! (இத்தகைய மகிமையுடைய தீர்த்தம் பொருந்திய தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நின்னுடைய இந்த மகிமைகளை யெல்லாம் யானும் உணர்ந்து நின்னைத் தொழுது என்னுடைய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைவேன்.)

(வி - ௩.) சந்திரசேனனென்னும் அரசனுடைய பிரமஹத்தி தோஷத்தை நிவர்த்தி செய்து மோக்ஷமளித்த மகிமையுடைய ஆகாய கங்கை பொருந்திய கோபர்வத நாதனே! நின்னுடைய இத்தகைய மகிமையை யுணர்ந்து யானும் நின்னை வணங்கி என்னுடைய பாவங்களைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. சந்திரசேனன் சதையாவது:—

முற்காலத்தில் சந்திரசேன னென்னும் ஓர் அரசன், உத்தமர் கள் வாழாநின்ற அவந்திமாநகரத்தை அரசு புரிந்துவந்தான். அவன், மாதர்களை நான்தோறும் கூடி அனுபவிக்கும் இன்பமே முத்தி; இது தவிர வேறு முத்தி யில்லையென்று மதிக்குஞ் சிந்தையை யுடையான்; அவ்வரசன் கருத்துக் கிணங்கி அவன் விரும்பிய மாதர் தனைப் பலாத்காரன் செய்து அவனுக்குச் சேர்ப்பிக்கின்றவனாகிய

சூருணனென்னும் ஒரு மந்திரியும் அவனிடமிருந்தான். இப்படியிருக்கும் காலத்தில் அவ்வரசன் அம்மந்திரியோடு ஒருநாள் மாலைக் காலத்தில் நீண்ட கொடி கட்டிய உப்பரிகையின்மீது மன்மதனைப் போல நின்றான்.

அப்படி நிற்கும்போது அவ்வுப்பரிகையின் பக்கத்திலுள்ள வீதியினிடத்து அந்தணர் குலத்துப் பிறந்த ஒரு பெண்ணானவள், மேன்மை பொருந்திய முருங்கிதழ்போலும் இதுழியினையும், முத்தங் களைப்போலும் தந்த பந்தியினையும், தேனையும் கருப்பம்பாகையும் பழிக்குரு (சாவிய சொல்லினையும், மானினது கண்ணையும் சேற் கெண்டையினையும் மருட்டுங் கண்களையும், கண்டவர்கள் ஊனையும் உயிரையும் அழிக்கும் அழகினையும், மண்ணுலகத்தாரையும் விண் ணுலகத்தாரையும் மயக்குங் காட்சியினையு முடையவளாய் ஒரு மெல்லிய தூலிழையை பொத்த இடையானது துவளும்படி காந்தண் மலர்போலும் இரண்டு கைகளையும் வீசி, மூன்றாம் பிறைபோலும் நெற்றியில் வியர்வரும்ப, இரண்டு பாதங்களும் சிவப்பேறச் சென்றனள். அவ்வாறு அங்குச் சென்ற அவளை அஞ்ஞானத்தையுடைய அவ்வரசன் விருப்பத்தோடு பார்த்து, “பிரமதேவன் உலகத்திலுள்ள அழகையுடைய பெண்களை யெல்லாம் முன்னர்ப் படைத்துக் கை தேர்ந்து பின்பு இவ்வாற்படைத்தனனோ,” என்று அதிசயித்து மந்திரியைப் பார்த்து, அப்பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டி, “இம்மாதா சிரோமணியை இன்றையதினம் நான் சேரும்படி இசைவிக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் நான் இறப்பேன்; இனி எனக்குள்ள ஆயிரம் பெண்களையும் நான் வேண்டேன்; இவளொருத்தியே போதும்,” என்றான். அப்போது மந்திரி அவள் கிடைத்தற் கருமையாயிருப்பதையும், அரசனுடைய பரபரப்பையும் ஆலோசித்து அரசனைப் பார்த்து, “இந்நங்கை கணப்போதாயினும் நாயகனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதில்லை; ஆதலால், இவளை எப்படிக்கொண்டுவருவேன்,” என, அவ்வரசன், அவனிடத்தில் தன் கைவாளைக் கொடுத்து, “அவன் கணவனைக் கொலை செய்துவிட்டு என்னுயிராகிய அவளைக் கொண்டுவரவேண்டும்,” என்று உறுதியாகச் சொன்னான். அதற்கு மந்திரி உடன்பட்டான். அக்காலத்தில் சூரியனானவன் தன் கிரணங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கிக்கொண்டு “இந்தக் கொடுமையான கொலையை யான் பாடுவேன்,” என்று சொல்பவன்போல மேற்றிசைவிற்போய் மறைந்தனன். அத்தருணத்தில், இளமைப்பருவமும் செல்வமும், அறியாமையும், அஞ்ஞானமுமாகிய நான்கையு மடைந்து பேரறிவை யிழந்த அவ்வரசனது பழி பரவினதுபோல உலக மெங்கும் திருள் பரவியது.

இவ்வாறு இரவானவுடனே அரசனுடைய ஆக்கினையின் வழி நடக்கின்ற மந்திரி, யிருந்த ஒலியினையுடைய நகரம் தஞ்சைமனவும் இருந்த பின்பு, அவ்வேதியன் மனைவியாகிய மங்கை நித்திரை செய்யும் வீட்டில் துணுந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய புட்பசயனத் தின்மிது அவளுக்குப் பக்கத்தில் நித்திரை செய்த அந்தணனது சிகையினையுடைய தலையைத் தடவித் தன் கையிலுள்ள கூர்மை பொருந்திய உடைவாளினால் வெட்டிவிட்டு நீண்ட கூந்தலையுடைய அவ்வனிதையைக் கைப்பற்றினான். அவ்வாறு பிடித்தலும் அவன் துடித்தல் தன் பக்கத்தி லிறந்துகிடக்கும் கணவனைக் கண்டு, அழத் தொடங்கினான். அப்படி யழவே உடனே மந்திரி அழுகைச்சத்தம் வெளியே புறப்படாதபடி அவளுடைய வாயை மூடி அவளை இழுத் துக்கொண்டுபோய் அரசன் முன்னே விட்டான். அரசன், அவளைப் பார்த்தவுடனே பல சாச வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தன்னோடு நிற வாடும்படி வேண்டினான். அவள், 'அரசராயிருப்பவர் பிராமணப் பெண்ணைக் கூடுதல் மகா தோஷமாம்,' என்று பல நியாயங்களைக் கூறி மறுத்தாள். அவ்வாறு மறுத்தும் அரசன் கௌரமம் விடாந் காரமாக அவளைத் தழுவினான். அவ்வாறு அவளைத் தழுவும்போது அவள் அழுதாள்; அக்காலத்தில் அவளுடைய நாயகனைக் கொண் டதனா லேற்பட்ட பிரமஹத்தி பாவமானது உருவைக் கொண்டு, அப்பெண்ணின் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு வந்ததுபோல அவ் வரசனுக் கெதிராக வந்து, அவனையும் மந்திரியையும் பார்த்துப் பல வார்த்தைகளைக் கூறிப் பயமுறுத்தி அவ்விருவரையும் பற்றி வருத் திற்று. அவ்வாறு அஃது அவர்களைத் தொடர்ந்து துன்பஞ் செய்ய வே அவ்விருவரும் அத்துன்பத்தைச் சிக்காமல் அதனைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அந்த அவந்திமானகரத்தை விட்டுப் பல விடங் கட்டுச் சென்று, காலோய்ந்து அப்பழி தீரும் வகை கண்டிலாதவர்க ளாய் அதன்மேல், கேதாரமென்னு நகரத்திற் கேகிச் சிவஜித்தத் தில் மூழ்கி அவ்விடத்தி லெழுந்தருளிய பரமசிவனைத் தரிசித்து, அப்பாற் சென்று கங்கையின் மூழ்கி விசுவநாதனைத் தரிசித்து, ஸ்ரீ சயிலத்தை வணங்கி, அங்குத் தங்கியிருந்து அப்பாற் சென்று கோதாவிரி, கண்ணவேணி, பிளுகினி, பொன்முகரி முதலாகிய நதிகளில் மூழ்கி, ஆங்காங்குள்ள கடவுளைத் தரிசித்தார்கள். அங்ங னம் தரிசித்தும் அப்பழி நீங்காது தொடர்ந்து வருத்திற்று; அதனால் அவர்கள் மேலும் காஞ்சிமானகரத்தைச் சார்ந்து ஏகாம்பரநாதனையும் தாமாகுபியம்மையையும் வணங்கி, அதைவிட்டு நீங்கி வழியிலுள்ள பல தலங்களையும் தொழுது, தில்லைக்குப் போய் ஆகாபத்தை அடை

விய கோபுரத்தையுடைய கோவிலுக்குள்ளே பிரவேசித்துச் சபாபதியைக் கண்டு இரண்டு கண்களிலும் நீருவி சொரிய, எதிராக வீழ்ந்து மனம் உருகினவர்களாகி எழுந்து நின்று அவர் திருவடியை வணங்கி அஞ்சலியஸ்தராய்ப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து, வந்த வழியே மீண்டு, மேலான சிவகங்கைக் கரையினிடத்து, ஏழு கடலையும் உண்டவராகிய அகத்தியமுனிவரைக் கண்டு, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் வீழ்ந்து, அவரை நோக்கி, “மேலான முனிவரே! உம்மை நம்பினோம்; எம்மைக் காக்கவேண்டும்,” என்றார்கள்; அப்போது அம்முனிவர், ஞானதிருஷ்டியால் அவர்கள் செய்த பாவங்களை அறிந்து, கிருபை செய்து அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்குதலில் லாத பாவத்தா லுழன்று உடல் நடுக்கும் உங்கட்குப் பரமசிவன் கருணை செய்யுந் காலம் சமீபித்திருக்கின்றது. அதனால் தேவ தேவன் திருச்சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ் செய்வதையும் தரிசித்து என்னையும் கண்டீர்கள்; நீங்கள் செய்த பாவத்தை நான் தெரிந்து கொண்டேனாயினும் அதனை விவரமாக உங்கள் வாக்கினாலும் சொல்லுங்கள்,” என்றுரைத்தார்.

இப்படி அவர் சொன்ன மாத்திரத்தில், அரசன் அவரை வணங்கி, பிராமணப்பெண்ணின் சேர்க்கை விஷயத்தில், தான் நடத்திய காரியங்களை யெல்லாம் கூறினான். அதைக் கேட்டவுடனே அகத்தியர், “நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; முன்னாளில் பரமசிவன் இமயபர்வதமுகட்டின் கண்ணிருந்து, மிகவும் மகிமை பொருந்தியதென்று எனக்கு உபதேசித்த விருத்தகிரிக்கு வடபாலில் உயர்ந்த காட்சியினையுடைய கோபுரப்பத மென்னும் ஒரு நகரமுண்டு; அந்நகரத்தில் ஆகிசத்தீசனென்னும் இலிங்கமூர்த்தியுண்டு; அதற்குத் தென்புறத்தில் நந்திதேவனால் உண்டாக்கப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தமும் உண்டு; அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியதனால் வெற்றி பொருந்திய வயிராவ தேவன் தன்னுடைய பிரமஹத்தியைத் தீர்த்துக்கொண்டான்; ஆதலின், அந்தலத்தில் நீங்கள் சென்று அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆகிசத்தீசனைத் தரிசித்து வணங்கினால் இப்பாவம் திரும்பும்; இவ்வாறே நீங்கள் செய்து பாவத்தை நீக்கிக் கொண்டு அவந்திமாகாளுக்கு சென்று வாழ்ந்திருப்பீராக,” என்று சொன்னார்.

அதன்மேல் அவ்வரசனும், மந்திரியும் அம்முனிவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடனே சென்று மணிமுத்தாநதியில் மூழ்கி விருத்தகிரிநாதனைத் தரிசித்து வணங்கி அப்பாற் புறப்பட்டு, அங்கவகத்தியர் உரைத்த கோபர்வதமென்னும் திருத்தலம் விழியிற்

ரேன்ற அதனைத் தொழுது விரைவாகச் சென்றார்கள். அவ்வாறு சென்று அத்தலத்தின் சமீபத்தில் நெருங்கியவுடனே அவர்களைத் தொடர்ந்த பெரும் பழியானது கால் தளர்ந்து அயர்ந்து பின்னின்றது. அதனைக் கண்டவுடனே அவ்விருவரும் களிப்பினால் பலகால் நடனஞ் செய்து பாடி மகிழ்ந்தவர்களாகி, அந்நகரத்தின் வளப்பக்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே போய் அந்நகரத்திற் புருந்து ஆலயத்துட் சென்று இடபதீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையைக் கண்டு வணங்கி அத்தீர்த்தத்தின் படித்துறையி லிறங்கித் தாம் அறிந்த சங்கற்ப விதி முறையாக அதில் மூழ்கித் தம்மைவிட்டு நீங்காத கொடிய பழியை நீக்கி, மனத்திற் குற்றமற்றவராகி, ஆதிசத்தீசரானையும், அக்கடவுளை விட்டு நீங்காத பெரியநாயகியம்மையையும் தரிசித்து வணங்கி, “தேவதேவனே! நிராமயனே! மூவராகியும் இருவராகியும் ஒருவனாகியும் நின்றவனே! பாவிகள் உள்ளத்திற் சேராத முதல்வனாகிய எமது பரமனே சரணம்! பன்னகாபரணனே! திரிநேத்திரத்தை யுடையவனே! வேதத்தை யொத்த விபூதி தரித்த திருமேனியனே! வேதமாகிய பாதச் சிலம்புடையவனே சரணம்! கங்காதரனே! திரி புரதகனனே! வெள்ளிய கைலையங்கிரிக்கு நாதனே! சந்திரசேகரனே! விடகண்டத்தை யுடையவனே! எமக் கிறையவனே சரணம்! மாதர் மோகவலைக் குட்பட்டு மிகுந்த பாவத்தைத் தேடி அதனால் வருந்திய எம்முடைய துன்பத்தை நீக்கிய ஐயனே சரணம்,” என்று துதித்தார்கள். அவ்வாறு வணங்கித் துதித்தவுடனே பரமசிவன், அத்துதிக்கிரங்கி, அரசனை நோக்கி, “சந்திரசேகர! உனக்கும் மந்திரிக்குமுள்ள கொடும்பழி தொலைந்தது,” என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் புரிந்தனர். அவ்வாறு ஈசான் புரியவே அவ்விருவரும் இரண்டு கரங்களையும் குவித்துச் சிரசின்மேலேற்றி அந்த ஈசரனை வணங்கி, அன்னக் கூட்டங்கள் பாலிய பெரிய கழனிகளையுடைய அவந்திமாநகரத்தை யடைந்து அரசியலையும் அமைச்சியலையும் தருமத்தோடு நடத்தி நான் கழித்துப் பின்பு, மூன் இடபதீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையில் மூங்கின புண்ணியந்தால் தேவலிமானமீதேறி கைலாய மடைத்து முத்தி பெய்தினர். (40உ)

கோபர்வதத்தின் பேருமை.

“ஊருடன் கூடிவாழ்”

(இ.ள்.) ‘நீ ஊராருடனே பகை கொள்ளாமல் உறவாகப் பொருத்தி வாழ்க்குவாய்,’ என்பதாம்.

103. ஊருடன் கூடி வாழும் தணர்க

ளொன்றருக கியமது கொடுக்குஞ்
சூரிய னுதயாஸ் தமனமாம் வரையுஞ்
சுடர்தரு மேருமா மலையும்
பாரினி லுயர்ந்த மிமயமால் வரையும்
பணிந்திடச் சிறந்துயிற் றிருக்கும்
ஆர்தரு கங்கை கோகிரி மேவு
மாநிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) ('ஊருடன் கூடிவாழ்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப் படி எவரும் தாமிருக்கும் ஊராருடனே பகைகொள்ளாமல் உறவு கொண்டு வாழவேண்டும்; அங்ஙனம் வாழின் மிக்க சுகமுண்டாம்; இதைவிட்டு ஊராருடனே பகைகொள்ளின் தம்முடைய குடும்பமே அடியோடு கெடும்; 'ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்,' என்பதனாலும் இஃதுணரப்படும்; ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க, ஊருடன் - ஊரிலிருக்கும் மனிதர்களுடனே, கூடி - பகையின்றி உறவாகப்பொருந்தி, வாழும் - வாழ்கின்ற, அந்தணர்கள் - வேதியர்கள், ஒன்று - பொருந்துகின்ற, அருக்கியமது - மந்திர நீரிறைத்தலாகிய அருக்கியத்தை, கொடுக்கும் - கொடுக்கத்தக்க பெருமைவாய்ந்த, சூரியன் - ஆதித்தன், உதயாஸ்தமனமாம் - உதயமும் அஸ்தமயமுமாகின்ற, வரையும் - உதயகிரியும் அஸ்தகிரியுமாகிய மலைகளும், சுடர்தரு - ஒளிசெய்கின்ற, மேருமாமலையும் - சிறந்தமேருகிரியும், பாரினில் - இந்தப் பூவுலகில், உயர்ந்த - உயர்ச்சிபெற்ற, இமயமால் வரையும்-பெரிய இமயமலையும், பணிந்திட-வணங்கும்படி, சிறந்து-சிறப்புற்று, வீற்றிருக்கும் - தங்கியிருப்பதும், ஆர்தரு - வென்னம் நிறைகின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (நானும் அம்மலைகளைப் போலவே கோபர்வதத்தைப் பணிந்தேன் ஆதலின், என்னை ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வி-ரை.) 'ஊருடன் கூடிவாழ்,' என்று ஒளவைகூறிய நீதிக் கிணங்க, ஊருடன் பகையின்றிக் கூடி வாழ்வாராகிய அந்தணர்கள் அருக்கியம் கொடுக்கும் மகிமைவாய்ந்த சூரியன் உதயமாகின்ற உதயகிரியும், அஸ்தமனமாகின்ற அஸ்தகிரியும், மேருகிரியும், இமயமலையும் பணியும்படி சிறப்புற்று விளங்கும் ஆகாயகங்கை பொருக்கிய கோபர்வதத்தி வெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆதிசத்தீசநாதனே!

நானும் அம் மலைகளைப்போலவே கோபமடைந்தேன் சிறப்புடைய
நாகக் கருதிப் பணிந்தேனாதலின், என்னை ஆட்கொண்டருள்வாய்
என்பது இதன் கருத்து. (406)

கங்காதீர்த்தத்தின் பெருமை.

“வெட்டெனப் பேசேல்.”

(இ-ள்.) ‘நீ கத்தி வெட்டைப்போல் கடினமாகப் பேசாதே,’
என்பதாம்.

104. வெட்டெனப் பேசார் பழவினை யகற்றும்

விதிவழி மூழ்கிடப் பவத்தைக்

கட்டறுத் தவாகரு வீட்டினை யகங்கைக்

கனியெனக் காட்டிடு மென்றா

லெட்டுத் திக்கினுநின் றமர்கள் பரவு

மிந்நதிப் பெருமையா ருரைப்பார்

அட்டிலார் கங்கை கோகிரி மேவு

பாடிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்.) அட்டில் ௨, 7 - (அன்னதானஞ் செய்தற் குபயோக
மான) மடைப்பள்ளிகள் கரையோரத்தில் பொருந்தியிருக்கின்ற
சிறப்பினையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி -
கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச
நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும்
எவரிடத்தும் கத்திவெட்டைப்போல கடினமாகப் பேசாமல் இனி
மையாகப் பேசவேண்டும்; அதனால் பலருறவும் ஏற்பட்டு நன்மை
யுண்டாம்; அங்நன்மின்றிக் கடினமாகப் பேசினால் எவரும் பகை
யாக அதனால் மிக்க கெடுதியுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவையாரும்,
‘வெட்டெனப் பேசேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலின், இந் நீதிக்கிண
ங்க) ‘வெட்டென - கத்தி வெட்டைப்போல, பேசார் - கடினமாகப்
பேசாத சாதுக்கள், பழவினை-முற்பிறப்பிற் செய்த பாவங்களை, அகற்
றும் - நீக்குகின்ற, விதிவழி - மூறைமைப்படி, அமர்கள் - தேவர்
கள், எட்டுத்திக்கினும் நின்ற-அஷ்டதிசைகளிலும் பொருந்தி நில்
பெற்று, பரவும் - தூதிக்கின்ற, இந்நதி - இந்த ஆகாயகங்கையிலே,
மூழ்கிட - குளிக்க, பவத்தை - அவர்களுடைய பாவத்தை, கட்டறு
த்து - பிணிப்பு நீக்கி யகலும்படி செய்து, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு,
வீட்டினை - மோகுவீட்டை, அகங்கைக்கனி என - உன்னங்கை

செல்லிக்கனிபோல, நானும் என்றால் - இது காட்டிடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகளானால், பெருமை-இதன் பெருமையை, யார் உரைப்பார்-எவர் அளவிட்டுச் சொல்லவல்லார்? (இதன் மகிமை அளவிடக்கூடாததாம்; ஆதலின், யானும் இத்தகைய கங்கையில் மூழ்கி என் பாவத்தைப் போக்கி நின்னருள் பெற்று முத்தியடைவேன்.)

(வி - ரை.) ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'வெட்டெனப் பேசேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, கத்திவெட்டைப்போல கடினமாகப் பேசாத வியல்பையுடைய சாணுக்கள், அமரர்கள் பரவும் இந்த நதியில் முறைப்படி மூழ்கிட இது அவர்களுடைய பாவத்தைப் போக்கி முத்தியைக் காட்டுமேயானால் இதன் பெருமையை அளவிட்டுரைக்க வல்லவரியாவார்? இதன் மகிமை எவராலும் அளவிடக்கூடாததாம்; ஆதலின், இதில் மூழ்கி யானும் பாவத்தை நீக்கி நின்னருளால் முத்தி யுடைவேனென்பது இதன் கருத்து. (க0ச)

ஆதிசத்தீசர், பெரியநாயகி இவர்கள் பெருமை.

“வேண்டி வினைசெயேல்.”

(இ - ள்.) ‘நீ பிறர் பொருளைக் கவர விரும்பி அதற்குரிய பட்ட காரியங்களைச் செய்யாதே,’ என்பதாம்.

75. வேண்டி-வினைசெய் யாதவர் போற்றும்

விமலிதந் பெரியநா யகியும்

ஆண்டவ னாதி சத்திர தனையு

மகத்தினி னினைத்திடில் வினைகள்

துண்டிய திபச் சுடர்முன மிருள்போந்

தொன்மைபோ லகன்றிடு மென்பர்

ஆண்டியார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆண்டி ஆர் - சிவபக்தர்களாகிய பண்டாரங்கள் சூழ்ந் திருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர் வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் கடவுளே! (உலகத்தில் எவரும் பிற்பெய்தருளைக் கவர விரும்பி அதற்குரிய கெட்டகருமங்களைச் செய்யலாபுராத; அங்கனம் செய்யின் மீனாநாகிற் காளாவர்; இதுபற்றியே ஓ ளவை

யும், 'வேண்டி வினசெய்யல்,' என்று (ஆதலின், இந்நீதியை அனுசரித்து) வேண்டி - பிறர் செய்குநாக் கவர விரும்பி, வினை - அதற்குரிய கெட்டகாரியங்களை, செய்யாதவர்-புரியாதவர்களுகிய விவேகிகளே, போற்றும் - துதிக்கத்தக்க, விமலி-மாசற்றவளாகிய, கல் - கல்ல தன்மையையுடைய, பெரிய நாயகியும் - பெரிய நாயகி அம்மையையும், ஆண்டவன் - அடியார்களை ஆட்டுகொண்டவனாகிய, ஆதிசத்தீச நாதனையும் - ஆதிசத்தீசனாகிய நின்னையும், அகத்தினில் - மனதில், நினைத்திடில் - தியானித்தால், வினைகள் - பழவினைகளெல்லாம், தூண்டிய - தூண்டிவிட்ட, தீபச் சுடர்முனம் - தீபவொளியின் முன்னே, இருள் போம் - இருட்டு நீங்குகின்ற, தொன்மைபோல் - பழமையான வழக்கத்தைப்போல, அகன்றிடும் என்பர் - நீங்கிடென்று பெரியோர் கூறுவர். (ஆதலின், நானும் நின்னைத் தியானித்து என்னுடைய பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்வேன்.)

(வி - ஊ.) ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'வேண்டி வினசெய்யல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி பிறர் பொருளைக் கவரவேண்டிக் கெட்ட கருமங்களைச் செய்யாதவர்களாகிய பெரியோர் போற்றுகின்ற பெரியநாயகி அம்மையையும் நின்னையும் நினைத்தால் பழவினைகளெல்லாம் தீபச்சுடர் முன் இருள் நீங்குவதுபோல நீவருமென்று பெரியோர் கூறுவர்; ஆதலின், யானும் நின்னைத் தியானித்து என் பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (௧௦௫)

இதுவுமது.

“வைகறைத் துயிலெழு.”

(இ - ள்.) 'நீ அதிகாலையிலேயே நித்திரையைவிட்டு எழுந்திரு,' என்பதாம்.

106. வைகறை வேளைத் துயிலெழுந் தந்த

வானதி முழுகியை யனையும்

செய்யவர யுமையுந் தரிசனை செய்தோர்

சிவகண நாதரா குவாரல்

மெய்யிது பொய்யென் றுரைத்தவர் நாக

வேதனை யல்லிந் திடுவர்

ஐயநற் கூறியாகிரி மேவு
மாதிசுத்திநாயகனே.

(இ - ள்.) ஐய - அழகிய, நல் - நல்ல, கங்கை - ஆகாயகங்கை
யென்னும் தீர்த்தம் பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே,
மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசுத்திச நாயகனே - ஆதிசத்
திசனென்னும் பெருமானே! (உலகத்தில் மானிடர் அதிகாலையில்
நித்திரை தெளிந்தெழுந்து காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு
இலௌகிக தருமங்களிற் பிரவேசிக்கவேண்டும்; அவ்வாறு செய்வோ
ரிடத்தில் இலக்குமி வாசஞ் செய்வான்; அங்ஙனமின்றிச் சூரியன்
உதயமாகியும் பிசாசுபோல் நெடுநேரம் வரை தூங்கினால் அவ்வாறு
தூங்குவோரை விட்டு மூதேவி எப்பொழுதும் நீங்கமாட்டான்;
அவர் தேகத்தில் எல்லாப் பிணிகளும் வந்தடையும்; அவரிடம்
வறுமை நீங்காது குடி கொள்ளும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும்,
'வைகரைத் துயிலெழு,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை யனு
சரித்து வைகறை வேளை - அதிகாலையேரத்திலேயே, துயில் ஒழி
ந்து - நித்திரையை விட்டு நீங்கி, அந்த வானதி - அந்தச் சிறந்த
தீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையிலே, மூழ்கி - குளித்து, ஐயனையும் -
எல்லா வுயிர்கட்கும் தந்தையாகிய நின்னையும், செய்ய வாய் - சீவந்த
வாயையுடைய, உமையும் - பெரியநாயகி யென்னும் பெயரைக்
கொண்ட உமாதேவியையும், தரிசனை செய்தோர் - தரிசித்து வணங்
கியவர்கள், சிவகணநாதர் ஆகுவர் - சிவகணங்களுக்குத் தலைவராவார்;
மெய் இது - இது சத்தியமாம்; பொய் என்று உரைத்தவர் - இதனை
அசத்தியமென்று கூறினவர், நாக வேதனையால் - நாகத்தில் வீழ்ந்து
அதன் துன்பத்தாலே, அழிந்திடுவர் - நாசமாவர். (ஆதலால், நானும்
நின்னையும் உமையையும் தரிசித்து நற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ளா.) ஆதிசத்திச நாயகனே! 'வைகரைத் துயிலெழு,'
என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி அதிகாலையிலேயே நித்திரையை
விட்டெழுந்து ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி நின்னையும் உமாதேவியை
யும் தரிசிப்பார் சிவகணநாதராவார்; இதனைப் பொய்யென்று கூறு
வோர் நாகவாதனையர் லழிவர்; ஆதலின், யானும் இம்முறைப்படி
நின்னைப் பணிந்து நன்கு பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. ()

கோகிரியின்

“ஒன்னாரைத் தேறேல்”

(இ - ள்.) ‘நீ, உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயரைப்போல் நடிக்கின்ற பகைவரை நட்பினரென்று தெளிவு கொள்ளாதே,’ என்பதாம்.

107. ஒன்னாரைச் சேரார் தம்மையு மறிவா

நுயர்தவ மகிமையு மடைவார்

எந்நாளு மிர்தத் தலமுறு வார்க

ளெய்திடார்க் கிலைகதி யெனவே

முன்னமே சத்தி பூசைசெய் கால

மொழிந்தனை வரமது மறவேன்

அன்னமார் கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிரித் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) - அன்னம் ஆர் - அன்னங்கள் பொருந்தி வாழ்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளிய, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! இந்தத் தலம் உறுவார்கள் - இந்தக் கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே வந்து சேர்பவர், (எத்தகையராயினும்) எந்நாளும் - எந்தநாளிலும், (உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயரைப்போல நடிக்கின்ற பகைவரை நேயரென்று தெளிந்து அவருடனே சேர்தல் எப்பொழுதும் தீங்கு பயக்குமாதலால், ‘ஒன்னாரைத் தேறேல்,’ என்னும் (நீதிப்படி) ‘ஒன்னாரை - உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயர் போல நடிக்கும் பகைவரை, சேரார் - நல்லவரென்று தெளிந்து அவரோடு கூடமாட்டார்கள்; தம்மையும் அறிவார் - தத்துவ விசாரணை செய்து தம்முடைய உண்மை நிலையையும் உணர்ந்துகொள்வார்கள்; உயர்-மேன்மையாகிய, தவ மகிமையும் அடைவார்-தவத்தைச் செய்து அதனால் வரும் மேன்மையையும் பெறுவர்; எய்திடார்க்கு - இத்தலத்தை அடையாதவர்க்கு, கதி இல்லை - நற்கதி கிடையாது, என - என்று, முன்னமே-முந்தியே, சத்தி-உமாதேவி, பூசை செய் காலம் - பதரிகவனத்திருந்து பூசனை புரிந்தகாலத்தில், வரம் - வரத்தை,

மொழிந்தனை-நீ க...லையே வுத்தலத்தின் மகிமை கன்
றாக விளங்கிற்று ஆதன...அது - அந்த வார்த்தையை, மறவேன் -
நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அத்தலத்தைச் சார்ந்து ஆகாய
கண்ணையில் மூழ்கி நின்னைத் தரிசித்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வீ-ரை.) ஆதிசத்திச நாதனே! இந்தக் கோபர்வதமென்னும்
தலத்தைச் சார்பவர், ஏத்தகையராயினும், 'ஒன்னாரைத் தேறேல்,'
என்று ஓனவை கூறிய நீதிப்படி உட்பகையுள்ள விரோதிகளைச்
சேரமாட்டார்கள்; தத்துவ விசாரணை செய்து தம்முடைய நிலைமை
யை உணர்வார்கள்; தவமகிமை பெறுவார்; இத்தலத்தைச் சாராதவர்
கள் நற்கதி யடையார் என்று நீ முந்தி உமைக்குக் கூறினே; அத
னால் கோபர்வத மென்னுந் தலத்தின் மகிமை விளங்கிற்று; ஆத
லின், அதை மறவாமல் யான் அத்தலத்தைச் சார்ந்து நின்னை வண
ங்கி நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (க0௭)

இதுவுமது.

“ஓதுவது வேதம்.”

(இ - ள்.) ‘நீ ஓதத்தருவது வேதமேயாம்,’ என்பதாம்.

108. ஓதுதல் வேத மெனுமொழி தவறா

துறுபரி பூரண ரோடு

மாதவ வேத பராயணர் தாமு

மகிழ்வொடு மித்தல மருவி

மாதுமை யுடனும் முகனைப்பூ சித்து

வான்கதி யடைந்தது திறமா

மாதர கங்கை கோகிரி மேவு

மாதிசத்திசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆதாம் - அன்பையுடைய, கங்கை - ஆகாயங்களை
பெருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்
கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் கடவுளே
(உனகத்தில் வேதப்பொருளை எல்லா கண்மையும் தாக்கடியதாத
வால், எவரும் ஓதத்தருவது வேதமேயாம்; இதுபற்றியே ஓனவை

யாரும், 'ஒதுவது வேதம்,' என்று கூறுதலின்,) ஒதுதல் - படிப்பது, வேதம் - வேதமே, என்னும் - என்று ஒளவையார் கூறும், மொழி தவறாது - நீதிவாக்கியத்தை விட்டு நீங்காமல், உறு - வேத மோதுதலாகிய அவ்வழியிலே பொருத்துகின்ற, பரிபூரணரோடு - கிருபாபரிபூரணருடனே, மா - சிறந்த, தவம் - தவத்தினையுடைய, வேதபாராயணர்தாமும் - வேதபாராயணரும், மகிழ்வொடு - சந்தோஷத்துடனே, இத்தலம் மருவி - இந்தத் தலத்தைச் சார்ந்து, மான - தெய்வமாதர்களுக்குட் சிறந்த பெண்மணியாகிய, உமையுடன் - உமா தேவியுடனே, கிம்முகனை - கிம்முகனாகிய நின்னை, பூசித்து-பூசனை செய்து வணங்கி, வான் - சிறந்த, கதி - மோகூததியை, அடைந்தது - சார்ந்தது, திறமாம் - நிச்சயமாம். (ஆதலின், யானும் அவ்வாதே நின்னைப் பூசித்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ளா.) ஆதிசத்திசநாயகனே! 'ஒதுவது வேதம்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி வேத மோதுகின்ற கிருபாபரிபூரணரும், வேதபாராயணரும் இத்தலத்திற் சார்ந்து உமாதேவியையும் நின்னை யும் பூசித்து மோகூதத்தை யடைந்தது நிச்சயமாதலால், யானும் அவ் வாறே செய்து நற்கதி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. (க௦ ௫)

ஆக்கியோன் பெயர்.

109. ஒளவையா நுரைத்த நீதிச்சொன் னூற்றெட்

டதனையோ ரறுபத்து மூவர்

செவ்வையார் பெரிய புராணமாக் கதையைச்

சேர்த்துக்கோ பருப்பத மாலை

யெவ்வமார் பிறவி யொழிந்திட வுலக

ரிசைத்தனன் பழனிநன் கருளுஞ்

செவ்விசே ராறு முகனெனுங் கல்வித்

கிறலுறு மரியபா வலனே.

((வி - ளா.) ஒளவையார் - முதாட்டியாராகிய ஒளவை, உரைத்த - கூறிய, 'நீதிச் சொன்' - ஆத்திருடி பென்னும் தூலிற் பொருத்திய நீதிவாக்கியங்கள். னூற்றெட்டனை - னூற்றெட்டையும், ஒர் - ஒர்

314 ஆத்திசூடிப் புராணம் மூலமும் உரையும்.

பற்ற, அறுபத்துமூன்று விவந்தியார்களாகிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களது, செவ்விய ஆர் - நேர்மை பொருந்திய, மா - சிறந்த, 'பெரியபுராண' கதையை-பெரியபுராண சரித்திரங்களையும், சேர்த்து- 'கூட்டி, கோபருப்பதமாலை - கோபர்வதமாலை யென்னும் இந்நூலை, (பத்தியுடனே படித்து) உலகர் - உலகத்தி லுள்ளவர்கள், எவ்வம் ஆர் - துன்பம் பொருந்திய, பிறவி ஒழிந்திட - பிறவிநோய் நீங்கும் - பொருட்டு, பழனி - பழனிபூபதி யென்பான், நன்கு அருளும் - நன்றாகப் பெற்றருளிய, செவ்வி சேர் - அழகு பொருந்திய, ஆறு முகன் என்னும்-ஆறுமுகன் என்கின்ற, கல்வித் திறல் உறும் கல்வி வல்லமை பொருந்திய, அரிய பாவலன் - அருமையாகிய பாவில் வல்லவன், இசைத்தனன் - கூறினன்.

(வி - ரை.) பழனிபூபதி யருளிய ஆறுமுகனென்னும் பாவ லன், ஓளவையா ருரைத்த ஆத்திசூடி நீதிவாக்கியச் சொற்கள் நூற் றெட்டினையும், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களையும் சேர்த்து, கோபருப்பதமாலையென்னும் இந்நூலை, உலகத்தி லுள் ளார் படித்துப் பிறவித்துன்ப நீங்கி உய்யும்பொருட்டு இயற்றினன் என்பது இதன் பொருள். (க0க)

ஆத்திசூடிப்புராண மென்னும்
கோபர்வதமாலை மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண வரலாறு.

இது சிவனடியவர் மகாத்மியஞ் சொன்ன தூல். இதனை இரண்டு காண்டம் பத்துச் சருக்கம் கொண்ட விருத்தச் செய்யுட்களால். சேக்கிழார் சுவாமிகள் விரித்தருளிச் செய்தனர். இது ஸ்ரீ சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருதொண்டத்தொகையை முதனூலாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச் செய்த திரு அந் தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டது.

பெரியபுராண நூலாசிரியாகிய சேக்கிழார் வரலாறு.

இவர் தொண்டைமண்டலத்துக் குன்றத்தூரில் சேக்கிழார் குடியென்னும் சைவவேளாளர் குடியிற் குன்றத்தூர் கிழாருக்குப் புத்திரராய் அவதரித்துக் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராய் இருந்தனர். ஒருநாள் இவர் தந்தையைச் சோழன், 'உலகப் பொருள்களுள் எது பெரிது?' என்று வினவ, குன்றத்தூர்கிழார் விடைதர மயங்கி வீடு வந்து கவலையுடன் இருக்கச் சேக்கிழார் கண்டு நடந்ததை வினவி, "காலத்திறை செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என்னும் திருக்குறளை எழுதித் தரப் பெற்றுச் சோழனுக்குக் காட்டினர். சோழன் அதிக களிப்படைந்து சேக் கிழாரை வருவித்துத் தனது சமஸ்தான வித்வானும் மந்திரியும் ஆக்கினன். சேக்கிழார், சோழனிடம் இருக்கையில், சோழன் சைந்தூலாகிய சிவகசிந்தாமணியைக் கேட்டுக் களிப்புடன் இருக்கையில், இவர் வெறுப்புடனிருக்கக் கண்டனன். இவர் வெறுப்புடனிருக்கக் கண்ட சோழன் அவ்வகை யிருப்பதற்குக் காரணம் வினவ, சேக்கிழார், 'சிந்தாமணி பொய்க்கதை, மெய்க்கதை கேட்க வேண்டும்,' என்றனர். அரசன், 'அக்கதை யாது?' என, சேக்கிழார், 'அது திருத்தொண்டப் புராணம்,' என்றனர். ஆயின், 'கூறுக,'

என, 'அதைக் கெட[]ல சுபமுகூர்த்தம் ஏற்படுத்துக,' என, அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சிதம்பராஞ் சென்று, நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து நிற்கையில், அசரீரி "உலகேலாம்," என முதலெடுத்துத் தா, அதனையே முதலாகக் கொண்டு(சஉஅங்)செய்யுட்களால், திருத்தொண்டத்தொகையை முத்துநூலாகவும், பொல்லாப் பின்னையார் இயற்றிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய கலித்துறையந்தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடி முடித்துச் சோழனுக்கு அறிவித்து, ஒருவருஷம் திருச்சந்நிதானத்திலிருந்து அரங்கேற்றினவர். இவரைச் சோழன், பாணியீருத்தி, தான் பின்னிருந்து கவரி வீசிச் சென்றான். இவர்க்குச் சோழன் தன் பெயரையே பட்டமாகக் கொடுத்தான். அதனால் இவர்க்கு உத்தமச்சோழப் பல்லவராயர் என ஒரு பெயருண்டு. அரசனுக்கும் இதுவே பெயராய் இருக்கலாம். இவருக்குச் சேவையர் காவலர் எனவும், அருண்மொழித்தேவர் எனவும், தொண்டர்சீர் பரவவல்லார் எனவும் பெயர். இவருக்குப் பாலரூவாயர் என்று ஒரு சகோதரர் இருந்தனர். இவர் தமது குன்றத்தூரில் மடவளாடும் ஏற்படுத்திச் சோழநாட்டில் உள்ள திருநாகேச்சரம்போல் திருத்தலம் உண்டாக்கிச் சிவகதி பெற்றவர்.

MAHAMAHOPADHYAYA
MR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR : : MADRAS 46.

